

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI MUSÆ,

SIVE

HISTORIARUM LIBRI IX.

^{us}
HERODOTI⁽¹⁾ MUSÆ,

SIVE

HISTORIARUM LIBRI IX.

AD VETERUM CODICUM FIDEM DENUO RECENSUIT,
CONTINUA INTERPRETATIONE LATINA,
ADNOTATIONIBUS WESSELINGII ET VALCKENARII
ALIORUMQUE ET SUIS

ILLUSTRAVIT

JOHANNES SCHWEIGHÆUSER,

IN ACAD. ARGENT. ET SEM. PROT. LITERAR. GRÆC. PROF. ACADEMIÆ REG.
INSCRIPT. ET HUM. LITERAR. ADSCR.

ACCEDUNT

GEOGRAPHIÆ ET URANOLOGIÆ HERODOTEÆ SPECIMINA A G. G. BREDOW;
—T. C. BREIGER COMMENTATIO DE DIFFICILIORIBUS QUIBUS-
DAM ASLÆ HERODOTEÆ;—ASLÆ HERODOTEÆ DIFFICILIORA,
AUCTORE C. G. H. FRÖMMICHEN;—J. F. HENNICKE COM-
MENTATIO DE GEOGRAPHIA AFRICÆ HERODOTEÆ:

ITEMQUE

SUMMARIA, SCHOLIA, VARIÆQUE LECTIONES E CODICE PALATINO;—CANON
CHRONOLOGICUS LARCHERIANUS, AUCTUS ET EMENDATUS;—COLLATIO
EDITIONUM SCHWEIGHÆUSERI, REIZII ET SCHÆFERI,
AC WESSELINGII:

NEC NON

M. ÆMILII PORTI

DICTIONARIUM IONICUM GRÆCO-LATINUM,
CUM APPENDICE

TRACTATUS QUOSDAM COMPLECTENTE DE DIALECTO IONICA,
NEMPE

MICHAELIS MANTHAIRE, GREGORII CORINTHII, GRAMMATICI LEIDENSIS,
GRAMMATICI MEERMANNIANI, GRAMMATICI AUGUSTANI.

TOMUS QUARTUS.

LONDINI

EXCUDIT T. DAVISON;
VENEUNT APUD RICARDUM PRIESTLEY.

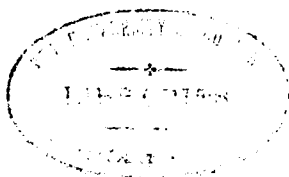
1824.

PA4002

.A254

1824

V.4

Classics

by William Braithwaite

1605005

ADNOTATIONES
IN
HERODOTI MUSAS
SIVE HISTORIAS.

ADNOTATIONES

IN

HERODOTI MUSAS

SIVE HISTORIAS,

SCRIPTORIBUS

WESSELINGIO, VALCKENARIO,

ALIISQUE,

EDIDIT, ET SUAS ADDIDIT

JOHANNES SCHWEIGHÆUSER,

IN ACAD. ARGENT. ET SEM. PROT. LITERAR. GRÆC. PROF. ACADEMIÆ REG.
INSCRIPT. ET HUM. LITERAR. ADSCR.

VOLUMEN SECUNDUM.

LONDINI

EXCUDIT T. DAVISON ;
VENEUNT APUD RICARDUM PRIESTLEY.

1824.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUINTUM.

CAP. I. 4. οἱ γὰρ ὦν ἀπὸ Στυμίου] Mera hæc nonnemini stribiligo: locum enim misere esse lacunosum, cui sariendo nullum nunc remedium. Mihi alia mens. Quid illud tandem, unde lacunæ suspicio? Ueberior-ne de Pæonibus commemoratio? At illa conmodiore loco et tempore cap. 12. sequetur; quam hic si deposuisset, longius ab instituto de Perinthiis sermone aberrasset. Verum abstineo me in re cuivis apertissima. Wess.

16. οὐν ἡμίτερον τὸ ἔργον] Docte Valckenarius hanc illustravit dictionem ad Tragici Phœniæ. v. 447. Eustathianum *παιωνίαι* (lin. 17.) Codices aversantur, non malum alioqui, et cum vulgato, scribarum arbitrio, multifariam conmutatum apud Cl. Dukerum ad Thucyd. lib. I. 50. et Diodorum XIII. 16. Forte tamen Eustath. *παιωνίαι* voluit, in quo et *Παίονες* liquidior *παρήχης*, ab eo notata, quam quidem altero. Statim *πολλῶν* τε Arch. non absurdum ob consequens *ἐλίου*, nisi in Musis *πολλὸν* sedem creberrime occuperet. Wess.

17. *παιωνίαι* ἐπιχειροῦσι οἱ Παίονες] In his observata *παρήχης* Eustathio in Vol. IV.

Iliad. β'. pag. 272, 22. est illa certe fortuita, qualem alibi dixit οὐ σπουδαθεῖσαν ἴσας, ἀλλ' εἰπῇ καὶ οὐκ ἐκ περιέργου *παρμπιούσαν*, in Od. ι'. p. 366, 18. Studiose quæsitæ recentioribus, commodum oblatas alliterationes non prorsus evitarunt veteres: præter ceteros Reiskius apta quædam eam in rem collegit in Miscell. Lips. Nov. VI. p. 113. Quod sequitur, *πολλὸν ἐκράτησαν*, Herodoteum est, ut *πολλὸν ἐσώθησαν* V. 102. Usitatius *πολλῇ ἐκράτησαν* est et apud Herod. V. 77. forsân et hic olim lectum; *πολλῶν* exhibet Cod. Arch. In talibus autem *πολλῇ* sæpe male transit in *πολλῶν*. Ingenio Marklandi digna venusta est correctio, (Ev. Matth. x. 31.) *πολλῇ σπουδίᾳ* διαφίεσι. VALCK.

CAP. III. 1. Θρηῖκον δὲ ἴθιες μέγιστον ἴσας, etc.] Unius si Thraces imperio concordēs regerentur, Herodoto iudice, ἄμαχόν τ' ἂν εἴη καὶ πολλῇ κράτιστον πάντων ἰθίων. Huic sententiæ suam, nisi fallor, opposuit Thucydides lib. II. cap. 97., dum ἡ βασιλεία (inquit, de Thracibus loquens:) *μειγίστη* ἰθίων *χρημάτων* *προσόδῳ* καὶ *τῇ ἄλλῃ* *εὐδαιμονίᾳ*: *ισχυρεῖ* δὲ *μάχης* καὶ *στρατεύῃ* *πλήθει*

A

πολλὴ διουσία μισθὰ τῇ Σκυθῶν: nullam addit gentem esse nec in Europa neque in Asia, quæ posset Σκυθῶν ἰμμεγισμῶν τοῦσι πᾶσι ἀντιστῆναι. Sunt apud Thucydidem multa, quibus suum ab historicis patre dissensum æmulus non noluerit significatum: vere Aristides T. III. p. 650., οἱ δ' ἴσισσι φρόνημα τῇ Θουκυδίδῃ εὖρας ἂν καὶ διὰ πάσης τῆς συγγραφῆς: neque tantum φρόνημα, sed et Hellanici, Hecataei, similliumque, quin ipsius etiam Herodoti, παραφρόνημα. Nostri locus obversabatur Pausanias, lib. I. (cap. 9.) p. 22. scribenti: Θεραῶν τῶν πάντων οὐδὲν πλείους εἰσι τοῦ ἀνθρώπου, ὅτι μὴ Κελταί, πρὸς ἄλλα ἴσως ἐν ἀντιξοτάτοι. Optime Gronov. in his (lin. 2.) φροῖναι pro φροῖναι: sed quod in proximis posuit, (lin. 5.) ἐν γίνεσθαι, si Græcum esset in tali phrasi, hic certe sensum non admitteret tolerabilem. Redibit, opinor, scriptio vera: ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἀπαρὲν σφί καὶ ἀμύχανον μάκροτα ἰγγίηται: nullo modo contingere poterit τοῦτο, τὸ ὅτι ἰσὶς ἀρχισθαι, ἢ φροῖναι κατὰ ταῦτά VALCK.

2. εἰ δὲ ὅτι ἰσὶς ἀρχισθαι] Allubescit Ionieum ἀρχισθαι ex Vind. et Arch.; ac pæne, ut ἢ φροῖναι fuisse olim opiner, adigit. Præcedens ἴσως non moratur, ut nec similia. Tale lib. III. 113. τὸ δὲ ἴσισιν γίνεσθαι τῶν οἷων — φροῖναι. Inmanem Thracum multitudinem Pausan. I. 9. silentio non pressit. Quam autem causam, cur inexpugnabiles non sint, Noster in medium ponit, eadem in numerosissima Scytharum gente apud Thucydidem lib. II. 97., cui in Cod. Cassel. adscriptum, περὶ Σκυθῶν ταῦτο καὶ Ἡρόδοτος λίγισ, vero conveniet, ubi περὶ Θεραῶν corrigetur. WZS.

9. Κρησταναιῶν] Stephani Κρησάων, Thuracum urbs, ex Herodoto, nusquam in Musis. Κρησταναιῶν, Κρησταναιῶν ex schedis Med., Κρησταναιῶν lib. VII. 124, 127. et VIII. 116. videbimus.

Γρηστανῶν καὶ Βισαλτίων (eidem enim regi, uti posteriore loco innuitur, parebat) Thucydides lib. II. 99. jungit; ubi doctissimus Wasse multa, oblitus Attici scriptoris τὰ Βισαλτικὰ καὶ Κρηστανικὰ, lib. IV. 109., quo Γρηστανῶν nonnihil debilitatur. WZS.—Conf. lib. I. cap. 57, 3. et ibi notata. Apud Steph. Byz. vero forsitan sic scriptum oportebat: Κρησάων, πλείους Θεραῶν. ἴσως δὲ εἶναι ἡ Κρήστων παρ' Ἡρόδοτου: quod inde etiam fit probabile, quod pro altera forma Κρησάων testimonium invocatur Lycophronis. S.

CAP. IV. 3. κατὰ δὲ τὸν γινόμενον σφί καὶ ἀπογοῇ.] Istam consuetudinem, ut hujus vitæ malis congruam, laudaverat Euripides in Cresphonte: Nam nos decebat cætus celebrantes domum Lugere, ubi esset aliquis in lucem editus, Humanæ vitæ varia reputantes mala. At, qui labores morte finisset graves, Hunc omni amicis laude et lætitia exsequi. Hæc ubi leguntur in Ciceron. Tusc. I. c. 48., Græca dedit accuratius scripta Jo. Davis. quam fecerant Grot. in Stob. p. 495., aut Gataker. Adversa. Misc. cap. x. Τὸν φόντα Θερμῶν εἰς δὲ ἔρχεται κακὰ, non τὸν ζῶντα, præbent Æschin. Socr. in Axiocho pag. 142. Plut. T. II. p. 36. x. Dion. Chrys. pag. 276. n. et Aristid. T. III. pag. 326. Lugebant infantem natum Trausi, secundum Herodotum, (lin. 6.) ἀνηγόμενοι τὰ ἀνθρωπῆα πάντα σάββα: istam scripturam satis affirmavit Diss. Herod. p. 84.; altera, ἀνηγόμενοι, non Græca, sicut multis mendosis, abusus est Westen. in Lucæ Ev. xxiv. 45. Qui Herodotea quoque transcripuit Stobæus, hæc e Nicolao dederat Damasc. p. 608. Καυσιὰν τοῦς μὲν γινόμενους Θερμῶν, τοῦς δὲ τελευτήσαντας μακαρίζουσι. Hujus populi nomen Zenobio Cent. V. Prov. p. 123, 2. restituendum putat Davisius; ex Herodoto Trausorum nomen Ampl.

Bouhier. in Ciceron. Tusc. p. 88. VALCK.

6. ἀνηγιόμηναι] Expulsi ineptum illud ἀνηγιόμηναι, dignissimum obscurissimi inventoris tenebris. Credo operas vocabulo sordes adpersisse, minime a Galeo et aliis deteras. De Trausis, et, qui eorum morem illustrent, Euripidis cultissimis e Cresphonte versibus, præstat tacere. Uberrime Bouhierius et Davisius ad Ciceronis Disput. Tuscul. lib. I. cap. 48. et, eorum vestigia premens, Uptonus in Arrian. pag. 250. (ad Epicteti Dissert. lib. IV. cap. 5.) Wxss.

8. γῆ πρῶπτοι] Obsequor schedis et scriptori, cui crebrum: mox cap. 8. ἢ ἄλλως γῆ πρῶπτοι: et lib. I. 140. τὸν τίπον Πέρσας γῆ πρῶπτοι: tum IV. 103. Quæ quidem abunde videntur. Wxss.

CAP. V. 2. ἔχου γυναῖκας ἱσαῖς πολλὰς] Eadem de Pæonibus c. 16. Vere itaque de Thracia, ἵν' ἐν μίρῃ λίχας Διδμοί πολλὰς εἴς ἀνδρ' ποιούμενος Euripides Androm. v. 215. Vere Strabo, ἐξ ἰστορίας in Menandri fabula Getam fari, Γαμί γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἰς ἐὶ μὴ διπ', ἢ ἵδμεκα γυναῖκας, δαδικὰ τε, σλαῖους τινίς. Lib. VII. pag. 455. c. (p. 297. ed. Cas.) Quod polygamiae studium, Græcorum plerisque odiosum, in barbaris nunc et olim celebrabatur. Wess.

4. ἢ τις αὐσίαν ἱφίλιτο μάλιστα] Dorum Æolumve ἱφίλιτο valeat, ubi poterit: quod reduxi, commatis Ionici. Getarum legem, τὸ ἰσιφάξιν τὴν γυναῖκα τῷ ἀνδρὶ, Stephan. Byz. attigit in Γετία, de certamine silens, quale in India receptissimum nostra et superiore ætate in Diodori lib. XIX. 34., ubi vide, et quæ nuperrime Cl. P. Burmannus Secund. ad Antholog. lib. I. p. 185. Wess.

Ibid. ἱφίλιτο] Hoc ex Aldi potuerat Ed. revocari: quod in alias irrepserat ἱφίλιτο, verbum nobis in Porti Lexicon

introduxit velut Ionicum φίλημι, et φίλημαι. Auctor idoneus Heraclides docet Dorica fuisse φίλημι, πόθημι: Æolica, φίλημαι, πόθημαι. Hunc etiam tangens Herodoti locum, Stobæus, pag. 614., ex Nicolao Damasc. Indorum uxores memorat, hoc certamine Threais magis nobilitatas. Cicero Tusc. V. 27. Cum est cujus earum vir mortuus, in certamen iudiciumque veniunt, quam plurimum ille dilexerit: — quæ est victrix, ea læta, prosequentibus suis, una cum viro in rogum imponitur; victæ mæstæ discedunt. Ibi plura Davis. p. 402, et ad Æliani Var. Hist. VII. 18. notant Scheffer et Perizon. Tale certamen inter duas Indas mulieres in Eumenis exercitu narrat Diodorus Sic. XIX. c. 33. et 34. Multo magis mirabile, quod de tribus ejusdem familiæ Græcis mulieribus memoris tradidit Pausanias lib. IV. (cap. 2.) p. 284., quæ πᾶσαι τοῖς ἀνδράσι λαυτὰς ἰσικατίσφαζαν. VALCK.

CAP. VI. 5. καὶ τὸ μὴ ἰστίχθαι, ἐγγίης] Artemidorus Oniocr. I. 9. στίχονται παρὰ Θραξίν οἱ ἐγγίης παῖδες, bene quidem, quamquam non soli Thracum τὰς γυναῖκας τὰς ἰλιυθῆρας στίγματων μιστὰς, καὶ τοσοῦτον πλῆθος ἔχουσας στίγματα καὶ ποικιλώτερας, ὅσην ἂν βελτίους καὶ ἐκ βελτίωνων δοκοῦσι, ex visu Dio Chrysost. proponit Or. XIV. p. 235. n. Caussam vero et originem eorum stigmatum, sed fabulosam, Phnacles in Stob. Serm. LXII. p. 400. Verum de his locupletissime Jo. Rhodius in Scribonii Largi Composit. Med. 231. p. 310. Quod his cohæret, (lin. 6.) ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον, in priscorum etiam Germanorum moribus apud Tacitum de Mor. Germ. c. 14. Wess.

6. ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον] Quando γῆς ἰργάσθην opponit, ipsisque τὸ ζῆν ἀπὸ πολλόντων itidem κάλλιστον habitum scribit, primam Herodotus vocis respiciens

significandi dotem, qua notat ἀργός ab opere rustico vacantem, honestius intelligit otium, quodque homines bellicosos non dedeceret. ἀργὸν εἶναι, et πολυμυκὸν, in talibus tantundem pæne valent. Talem ἀργίαν ἀδελφὸν τῆς ἰλιυθρίας dixerat Socrates, si dicti legitimum nobis patrem tradidit Ælian. Var. Hist. X. 14. Ostendere voluit Maximus Tyr. Diss. XXIX. ὅτι λυσιστρίται οὗ τῇ πόλει οἱ προσωλεμεινῆτες ἢ οἱ γιωργούνται. Ad perficiendum civitatis corpus optimi rectores utrumque genus æque censuerunt necessarium. Hipodamus sive Thurius seu Milesius in libro de Rep. tres civitatis partes constituit ap. Stobæum p. 248., τὸ βουλευτικὸν, quod velut optimum deberet ἀρχεῖν: τὸ βάνταυον, quod ut deterius deberet ἀρχισθαι: τὸ ἰστικον, velut μίση: hanc partem conficiunt bellatores; secundam, agricolæ, artifices, et mercatores. Artibus abstinentes sellularii agroque colendo, atque adeo ἀργοί, apud plerasque gentes amantiores libertatis habebantur honoratioris: vide Herod. II. cap. 167. Quod vero Socrati tribuit Ælianus, dixerit-ne suavissimus agriculturæ laudator addubito: certe dixit in Xenophon. Œconom. p. 482, 25., Regem Persarum, ἰν τοῖς καλλίστοις τε καὶ ἀναγκασιότατοις ἡγεύμενον εἶναι ἰσχυροτάτους γιωργίαν τε καὶ τὴν πολυμυκὴν τέχνην, τούτων ἀμφοτέρων ἰσχυρῶς ἱσχυρίζεσθαι. De sellulariis opificiis minus ille iudicabat honorifice. VALCK.

CAP. VIII. 3. θάπτουσι κατακαύσαντι; Igne sepeliunt, θάπτουσι πυρί, ut in Æliano de Nat. Anim. X. 22. Diodoro Siculo, atque aliis. Humationem certe ab illa ignium sepultura nitide distinguit. Wess.

CAP. IX. 5. τοῖσι οὐνομα εἶναι Σιγύννας] Perperam sibilantem litteram nationis titulo Med. abstulit. Σίγυννοι Apollonio Rhod. IV. 320. Straboni Σίγιννοι, sed in Asia, qui ἰσπαρίοι δὲ

χεῶνται μικροῖς δακτύλοις — τίθησκα δὲ ζιγυνύουσι, prorsus ut hi Europæi, bene Casaubono adnotante, lib. XI. p. 790. v. (p. 520. v. ed. Cas.) Quod autem olim hariolabar, Zosimum hac narratione deceptum de Hunnis vulgasse, εἰς οὗς Ἡρόδοτος φησι παρακαλῶν τὸν Ἰστρον, σιμὸν ἀσθενίαν ἀνθρώπων, lib. IV. c. 20. necdum abjicio. Audit de Sigunnis, inque illis Hunnos latere censuit, his erronee tribuens, quod Sigunnarum equis conveniebat. Equidem in Musis nihil scrutando inveni, unde Novæ Historiæ scriptor dicta excusare queat. Wess.

13. γίνετο δ' ἂν πᾶν ἰν τῇ μακρῇ χρόνῳ] Sophocles in Ajac. dixerat v. 655. Ἀπὸ δ' ἰ μακρὸς πᾶναιδματος χρόνος Φύει τ' ἔδνηλα, καὶ φαίνεται πρῶταται. Κοὺν ἴστ' ἔλπειν οἰδίν. Proxima Σιγύννας δ' ἂν καλῶνται — τὰ δόγματα, merito tanquam adulterina Criticis hinc furcillis deturbanda censuit vir summus in Diss. Herod. p. 55. Ponitur in his articulus usitato Grammaticis more; qui, jam traditus ab Henr. Stephano App. de Dial. Att. p. 221. ignoratus tamen homines sæpe decepit rerum antiquarum peritissimos; hoc in loco turpissimum in errorem induxerat interpretes Herodoti, quod monuit Erud. Auctor "des Essais de Critique sur les Traductions d'Herodote," p. 157. — VALCK.

14. Σιγύννας δ' ἂν — τὰ δόγματα] Non videntur Herodotea, sed justo officiosioris Scholiastæ. Turbant certe orationis seriem, indigna Patre historiarum. Qui quæso illi οἱ ἄνδρες Μακεδόνες Λίγυες, aut, ut Laurentius habuit, Λίβυες, Pœni? Somnia grammatici. Σιγύννοισι δὲ καλοῦσιν οἱ Κύπριοι τὰ ἀνόντια interpretes Apollonii Rh. II. 99. Suidas, Σιγύννη καὶ Σιγύννοισι, τὰ δόγματα παρὰ Μακεδόσιν. Sic hoc de genere solent, non Herodotus. Wess. — Vetus admodum fuerit oportet adsummentum quod libri omnes, qui diversis ex fami-

liis ad nos pervenerunt agnoscunt. Equidem, cur Herodoto indigna ista judicarem, nullam vel vidi vel exputare caussam potui. S.

CAP. X. 2. καὶ ὑπὸ τούτων οὐκ εἶνα, etc.] Nihil verius. Fabulabantur apum examina trans Istrum agminatim volare, aditumque hominum impedire. Similis fabella id fuis pennis, visu transituque prohibentibus: οὐκ οὐδ' τι εἶναι ἴσι προσώτοις οὔτε ὄρεσιν, οὔτε διέξιναι, ὑπὸ πτερυγῶν κειχυμένων lib. IV. 7. Quod adnectitur, apes esse ζῶα δύσριγα, a veritate quidem haud deflectit, non aptum tamen ad apes septemtrionis regionibus ejiciendas. Secus habet, nec reticuit Ælianus Hist. Anim. II. 53. Nostro ἀκούων ἔδειν exprobens. Wess. — De Æliano, ista respiciente, et contraria Herodoteis narrante monuit etiam Valck. S.

CAP. XI. 6. Μύρκινον τὴν Ἠδωνῶν] Dixit Æschylus Ἠδωνίδα αἶαν in Pers. v. 495. adprobans quodammodo τὴν Ἠδωνίδα Arch. et Vind. At receptum c. 124. redibit. Hoc Tzetzes vide Chil. III. v. 508. Ἡ τις Μυρκίνος Ἠδωνὶς πρότερον ἐκαλεῖτο, ubi res Ἠδωνῶν requireret, nisi eodem modulo iteraretur versus Chil. IX. 221. Et talia tamen ex Herodoto. Ecce tibi aliud. Schol. in Thucyd. II. 99. Ἠδωνοὶ καὶ μεταπλασμῷ Ἠδωνίς καὶ Ἠδωνοὶ οὕτως Ἠροδότος. Atqui is Ἠδωνὶς semper. Scripserat Criticus Ἠρωδιανὲς, quemadmodum et Cassel. in schedis, monente Cl. Dukero. Wess.

Ibid. Μύρκινον τὴν Ἠδωνῶν] Myrcinum Edonidem, Valla: concinit Arch.; τὴν Ἠδωνίδα recipiet, opinor, Herod. Hinc Berkeliū firmatur conjectura in Steph. Byz. Ἠδωνιδ' αἶαν dixerat Æschylus in Pers. v. 495.; quæque sacris operabantur Bacchi, sunt e Latinis etiam Poëtis Edonides notissimæ. Μύρκινος, Ἠδωνικὴ πόλις audit Thucydidi, IV. 107. Ἠδωνικὸν πολεμώστων, Diodoro

XII. 68. Darius apud Jo. Tzetzen Chil. III. v. 503. τὸν Κῶνον (non Κῶνον) μὲν τῆς συμβουλῆς ἵνακα τῆς προτίρας Ἐξ ἰδιώτου τύραννον ποιήσας Μιτυλήνης Τῆ Ἰσταιῆ δίδωσι πτίξιν δι' τὴν Μυρκίνον. VALCK.

CAP. XII. 5. Ἡ Πίργος καὶ Μαντύνος ἄνδρες Παιόνες] Si vel in optimis libris scriberetur ἦσαν — ἄνδρες Παιόνες, ego tamen inusitatus ἦν a novatore (Herodoto) veterumque Poëtarum imitatore positum censerem. Τοιοῦτον καὶ παρ' Ἡσίοδῳ τὸ, τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ, Ἡ δ' ἱερῶν ἀμαρτυροῦσιν, (καὶ, Ἡ δὲ ἀνέρας, — ἦν δὲ ζύγανται) Τίταρακίς τε σπειροματόλογοι, κήγλα καὶ συκαλλίδες, Eustath. in Iliad. ε'. p. 1148, 41. Integros Epicharmi duo trochaicos, Athenæi præbuit Epitome: vide II. p. 65. κ. Interjecta petita sunt ex alio ejusdem comœdiæ loco, quem habet Athen. VII. p. 286. c. conf. p. 278. A. Lacon in Aristoph. Lys. v. 1263. Ἡ γὰρ τῶνδ' οὐκ ἐλάσσωσι τὰς ψάμματα τοὶ Πέρσαι. In epigrammate apud Æschin. contr. Ctes. vulgatur p. 80. Ἡν ἄρα κήκυνος ταλαπάρδιος: ubi scribi debuerat Ἡ ἄρα. Non reperietur illud ἦν, pro ἦσαν, apud alios historicos veteres sic adhibitum: neque tamen ignoro Herodoteum usum ab Epicharmeis esse diversum; sed illinc multo magis distant, quæ prima facie forsitan alicui videri possent similima, qualia multa dedit in doctis suis ad Charitonem collectaneis Clar. D'Orvillius. VALCK.

9. ἄγγος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσαν] Ad ista tria vel de suo quartum adjecit Ælianus, aut, quod verius arbitror, alium in his sequutus est auctorem, de Nat. An. VII. 12. Προνίδες enim feminæ secundum Ælian. τῇ μὲν κεφαλῇ φέρουσιν ὑδρίαν, — ἔκαστήσας δὲ τοῦ κόλπου θηλάζουσι τὰ βρέφη, καὶ — ἴσσωσι εἰς ἀρδίαν ἄγουσι, καὶ ταῖς χερσὶ νήθουσι λίθου. Ubi Herod. dicit κλώδουσαν

λίαν, (lin. 11.) Med. Cod. habebat *κλώσαν*; nota sunt *λίαν κλώσασα*, quæ levi pollice deducebant *αὶ πατάσσουσι*. De sorore Pigretis et Mantys sic agit Jo. Tzetzes Chil. X. 200. etc. ut solum sequi videatur Herodotum; atque eidem alter fratrum dicitur *Μαντίης*, ut in Med. Herodotæ vel eandem vel simillimam narrat historiam, sed quam evenisse scribit sub Alyatte, Nicolaus Damasc. Valesii, p. 497. — VALCK.

11. *κλώσσαν λίαν*] Euripidis *κλωσθή λίαν* apud Polluc. VII. 31. et alia in re Æschyli Choéph. v. 505. congruunt. Nic. Damascenus simili in historia *κλώσαν* in *τῆς ἱλακάτης ἐν ἄγραστοι*. In Med. et Ask. *κλώσαν* aut *κλώσσαν* (quæ quo pertinerent ignorare se professus Gron. erat) nullum mysterium; prius ex *κλώα*, posterius ex *κλώω* formarunt, natalibus *εὐὸ κλώω* et *κλώσκα* indicatis. Quod deinceps (ibid.) Suidas *ισχυρίων τῷ Δαρείῳ*, in menda cubat, hinc, quod Portum et Kuster. haud fugit, deteenda. WESS.

18. *φίρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς*] Nic. Damascenus, quod significavi, eandem de muliere Myra ex Thracia narrationem in Constantini Porphyrog. proposuit lib. I. de Themat. c. 3. quæ Alyattis, Lydorum regis, ætate contigerit. Gronovii vero ex Marmorib. Oxoniens. p. 127. picturam et interpretationem multo risu Lacrozius, Fabricius et Wolfius exploserunt in Thesouro Epistol. Lacroziano T. II. p. 97. WESS.

Ibid. *φίρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφ.*] Nicolao dicitur Damasc. *ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βαστάζουσα στάμνον*. Ubi paulo ante legebatur, *ἔρει ἐν ἴσσαν*, (lin. 17.) invenisse videtur Eustath. *ἔρει*, quod interpretatur *ὑποφέρει* in Iliad. 9. p. 591, 96. et in ista sede vulgato non est deterius. *Ἀρδν*, hic Æliano *εἰς ἀρδν ἄγν*, potum agere, multo est usitatus quam

ἄρην. In historia Herodotea scribi debuit a Jo. Tzetæ Chiliad. X. v. 207. *ἢ ἢ ποτοῦ κορίσασα ἐν ἴσσαν*, ἵνα *ἴσσαν* non, quod vulgatur, *κωρίσασα*. VALCK.

CAP. XIII. 4. *οὐκ ἐρίου σπουδῆς*, etc.] Expressit, Porto monitore, Homericum *Ἡίλιος γὰρ οἱ σπουδὴν ἔχει*, Odys. 9. 302. Reduxi *οὐκ*, in *οὐ* *πῃ* olim etiam conversum lib. IV. 155. (At non solum percommodus hic locus alteri scripturæ *οὐ* *πῃ* *ἐρίου*, in vicinia *alicubi*: sed et per se parum commodus isti *οὐκ*, quæ vocis forma negationi vim addit, ut sit nequaquam, neutiquam; quod est ab hoc loco alienum, ubi satis omnino erat, *haud* procul.) Jocus autem in Galeum Celeb. Editoris ob *Λυδικὰ* et *σέσσαν* abesse debuerat, aut certe civilior; siquidem in posteriore manifesta operarum aberratio, prius, nisi scribæ *Λυδικὰ* voluerint, tueri, sicubi necessarium foret auxilium, *Λυδικὰ* *λῶς* Hesychii possit. Verum ab his abestineo manum. WESS.

9. *ἡ Παιονία* — *πισωλισμένη*] Omnia ex vero si [Appianus scripserit, *οὐ πάλιν φέουσι οἱ Παιόνιοι, ἀλλ' ἀγροῦς ἢ κάμους πάντα συγγίνουσαν*, Illyr. p. 12. Ed. Hoesch. (cap. 22. nostræ edit. T. II. p. 859.) Sed illi Panonii Dravum inter Savumque et Danubium: his ad Strymonem Pæonibus suas fuisse urbes, deinceps clare adfirmatur. Pæonia, *πισωλισμένη*, urbibus instructa et distincta. Strabonis *χώρει* *πολίξειν* huc pertinet, erudite a Casaubono explicatum, lib. VIII. p. 560. (p. 364. d. ed. Cas.) WESS.

CAP. XIV. 7. *λαβὼν ἡγούμενος* in *τῆς Θρηίκης*] *Ἠγούμενα* Valla legit vertitque, sumpto e Thracia duce. Duces isti Gallos interpretes deceperunt, ignorantes Herodoto quoque ducentem itineris dictum *ἡγούμενα*, VIII. 35. quales plene dixerat *ἡγούμενος* *τῆς* *δοῦ*, VIII. 31. et forsitan V. 100. ubi hoc præbent margo

Steph. et Valla. Sic vulgo loquuntur recentiores: Juncus apud Stobæum p. 593, 43., οὐχ ἡγμῖνος ἰδοῦ τυγχάνων, — οὐ στίγνης (male vulgatur ὅστις γῆς.) ἰσπερῶν, οὐ σπερῶν: est tamen et apud Thucyd. ἡγμῶν τῶν ἰδῶν, III. 98. Alii Thucydidi talis simpliciter dicitur ἡγμῶν, sicut Sophocli Œd. in Col. v. 1538. Eurip. Phœn. 1610. Aristoph. Πλουτ. 1162. sed nemini frequentius quam Xenophonti. Zonaras in Lex. et Suidas: 'Ηγμῶν, ὁ τῆς ἰδοῦ ἡγμῖνος. Ξηροῦν (Κυρ. 'Αν. lib. IV. p. 189, 3.) καὶ τὸν ἡγμῶνα δῆσαντες περιδιδάσκον αὐτοῖς. VALCK.

CAP. XV. 12. Σιροπαίσις] Sic utcunque bene; melius Σιροπαίσις ex Steph. Byz. in Σίρις et Holstenii suspicione. Oppidum Σίρις ἡ Παιονία lib. VIII. 115. consulto ita positum, sicuti et Σίρις ἡ in Ἰσκαλίῃ ejusdem libri c. 62. WESS.

CAP. XVI. 1. Οἱ δὲ περὶ τὸ Πάγγαλον, etc.] Fuit qui ad istum modum sequentia, οἱ δὲ περὶ — καὶ Δόβρης καὶ Ἀγρῶνι καὶ Ὀδύματις, καὶ — Πρασιὰδα ἔχοντες, οὐκ, etc. corripbat, omnes extra Pæoniæ fines semovens; nimium, ut censeo, caute. Pæones enim olim cis et uls Strymonem latissime coluerunt, plures nationes complexi apud Plinium lib. IV. 10. Adherent arte illis Doberes et Pæoplæ c. 113. Polymniæ, haud aliter atque hic. Δόβρης quoque Παιονικῇ Thucydidi lib. II. 98. originem et situm testatur. WESS.

14. τὰ δὲ νήσια παλῖα δίονσι τοῦ ποδὸς σπάρτη] Convenit, non neglectum a Berglero, istud Heliodori Æth. lib. I. p. 11. ἔργον δὲ ἰεργόμενον (τὸ παλῖον) εἰ ἀλσθοντο, ἱμάντα τῶν σφινῶν ἑκάψας, ἔσσι ἰσ' ἄκρου τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλῆς ἰσβαίνον ἰστίρῃσι. Cetera non describo, haud dissimile prædonum in Ægypti Bucolitis vitæ institutum, quale Prasiadem paludem habitantium, enarrantia. Ceterum insolens minime jumentis pa-

bulum pisces. Athenæus de Thraciæ quadam parte lib. VIII. p. 345. κ. ὅδα καὶ τοὺς περὶ Μόσυνον τῆς Θράκης βούς, οἱ ἰχθύς ἰσθίουσι, παραβαλλομένους αὐτοῖς εἰς τὰς φάστας: in quibus ego Mosynum Thraciæ non novi, nisi si ligneas Prasiadis paludis domos scriptor indicarit. Μόσυνος, μόσυνος, μόσυνος, Thracum et vicinorum erant sermone ξύλινοι δόμοι in Schol. Apollon. Rh. II. 379. Ut ut illud ceciderit, pisces jumentis sæpe esui in frigidis et maritimis Europæ tractibus esse, multi inque his Thorm. Torfæus Hist. Norveg. Part. I. lib. II. 24. prodiderunt. Ἄλιαν Παιονίᾳ λίμνην, ejusdemque pisces, victui bubus, de An. XVII. 30. recte cum Prasiade lacu contulit A. Ortelius. WESS.

Ibid. δίονσι τοῦ ποδὸς σπάρτη] Horum, ut puto, meminerat Heliodorus, vitam enarrans in Ægypti paludibus degentium lib. I. p. 11. παλῖον ἔργον ἰεργόμενον εἰ ἀλσθοντο, ἱμάντα τῶν σφινῶν ἑκάψας, ἔσσι ἰσ' ἄκρου τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλῆς ἰσβαίνον ἰστίρῃσι, καὶ ὅτι χυρῶν γὰρ αὐτῶν τὸν διαμῶν τοῦ ποδὸς ἰσιστήσας. In vicinia (lin. 13. et 17.) Δύρης meminit Herodotus καταπακτῆς, διὰ τῶν ἰσθίων κάτω φερούσης εἰς τὴν λίμνην. Miror non intelligere, qui quidem legerit σπάρτην Δύρης, et σπύλας εἰς ἀραρυίας. Invenerat ille Δύραν ἰσθίρῃσιν in Plutarchi T. II. p. 781. v. sed nusquam Δύραν καταρῃσῃσιν: tantum ὁ καταρῃσῃσιν fuisse videtur receptum, sed hic quem tandem usum habuisset cataracta? VALCK.

17. τὴν Δύραν τὴν καταπακτὴν] Ex hariolatione Cl. Reiskii τὴν καταρῃσῃσιν, et supra Δύρης καταρῃσῃσιν, januæ demissilis, sive, quæ attolli et demitti posset. Ansam καταπακτὴν dedit, nusquam obvia et in Thes. Stephani sine pari, quæ tamen eadem ac καταπακτῇ. Accessit fortasse Δύρης ἀνακλίση, in Valæ Latinis januam resupinaverit, at pra-

vis: siquidem ἀνακλίειν ac ἀνακλίνοσθαι de foribus, cum aperiuntur, quod alias indicare ex Homero et Procopio memini, reversurum Vitæ Homeri c. 33. Habet præterea καταβάτης semper sibi sociatam vim et inpetum, uti porta καταβάταις ἰχυρὰ, quibus subito demissis occludi poterat, apud Plutarch. T. II. p. 705. et pontes (καταβάταις) superne in naves hostium dejecti Appiani Bell. Civil. V. p. 1141. (cap. 82.) Qua quidem violentia in januis patefaciendis uti vulgo non solent. Sane si schedæ veteres καταπηκτὴν obtulissent, quæ tandem querelæ caussa? Pertinent ad sequentia δισταλ σχεινοειδὲς σφυρίδης inter piscatorum instrumenta Anthol. lib. VI. 3. p. 548. (Anal. Brunck. T. II. p. 218.) Wess.

CAP. XVII. 6. σύντομος πάσσα] Mavlunt σύντομοι, ob συντομώτατον VII. 121. et σύντομα εἴς ἰδῶν, lib. I. 185. Sed consimiliter Aristoteles Gener. Anim. IV. 4. μὴ κύβηλ περιίται πάντα τὴν σύντομον. Metalla, unde Alexandro, Amyntæ F., tam copiosa argenti vis, forte eadem quæ Philippus, Alexandri M. pater, ingenti deinceps lucro exercuit apud Appian. Civil. IV. p. 1040. (cap. 106.) quamquam et aliæ isthic auri atque argenti fodinæ in Nostri VI. 46. et VII. 112. Fuit sane prisco tempore, fortasse et nunc, modo sollers cura accederet, illa Thracum regio utriusque metalli uberrime ferax. Multa Cl. Blas. Caryophilus, Opusc. de Auri, Argenti, etc. Metall. p. 76. Post nonnulla (lin. 9.) vir doctus οὐδὲς ἔστι ὑπερβάτω, ad structuram recte, repetendum tamen ex narrationis exordio, "Ἔστι δὲ ἐκ τῆς Πρ. Wess.

CAP. XVIII. 3. ταῦτά τι ἰδῶν] Explevi orationem, quæ ἐπὶ ταῖς si haberet, a Scriptoris consuetudine haud dissideret. Vide lib. II. 107. IV. 154. VI. 34. etc. Wess. — Quemadmodum

IX. 109, 13. ἰδῶν intelligitur promisit, spondidit, daturum se ait, sic et h. I. ταῦτα ἰδῶν reddi poterat, hæc se traditurum vel tradere dixit. Similiter apud Appianum, frequentem Herodotei styli æmulatorem, Hist. Syriac. cap. 29. δοῦς et δοῦναι idem valent ac ὑπισχνείσθαι, offerre, promittere, daturum se spondere. Quo de usu hujus verbi etiam Reiskius in Indice Græcitatæ Demosthenæ monuit, et nos in Lexico Polybiano monuimus; ubi quidem quod ad Indicem Græcitatæ Appianæ amandavilectorem, in eo me memoria fefellerat: nempe in exsilio tunc, turbatis patriæ rebus, vitam agebam, procul a meis laribus, libris omnibus destitutus, paucis exceptis qui ad coronidem Polybio meo imponendam necessarij visi erant; quumque recordatus essem, in Appiano passim mihi occurrissæ eundem verbi hujus usum, putaham in Indice Appiano me illum adnotasse, quod quidem secus esse nunc demum animadverti. S.

5. Illud ὡς δὲ ἀπὸ δίσκου ἰγίνοντο διαπίνοντες, et lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δίσκου ἔσαν, διαπίνοντων, etc. illustravit P. Leopard. Emend. VII. 1. Tullij vero invitatio ut more Græco biberetur, tum, poscunt majoribus poculis, ad διαπίνον egregia; nec minus, inpudens Rubri flagitatio, Quæso cur ad nos filiam tuam non intro vocari jubes? Cui Philodamus, homo summa gravitate, negavit moris esse Græcorum, ut in convivio vircrum accumberent mulieres, lib. I. Verr. c. 26. ubi plura Herodoteis non absimilia. Wess.

Ibid. ὡς δὲ ἀπὸ δισκ. ἰγιν. διαπίνοντες] De Persis iterum lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δίσκου ἔσαν διαπίνοντες. Quando compotores dicuntur διαπίναι, significatur, poculis sese plusculum invitantes bibendo certasse; quod Persas præsertim fecisse vel ex iis constat, quæ prorsus egregia nobis & Dinone forsans solus tra-

didit Ælianus Var. Hist. XII. c. 1. ubi vid. p. 712. *Οἱ τε χρωμαῖους ἰσχυροὶ καὶ διαπίοντες* dixit Plutarch. in Sympos. p. 715. cujus eruditus interpres ista T. II. p. 58. *ε. διαπίον πρὸς Ἀλκιβιάδην*, recte reddiderat, cursu cum Alexandro certans. Præter illa quæ dederunt Kuster. in Aristoph. Eq. v. 1400. T. Hemsterh. Miscell. Obs. V. 3. p. 53. et Abresch. Dil. Thuc. p. 457. inveniuntur hujus generis verba, *διαπαλαῖον διαπυρνεύσαν διαπληκτιζέσθαι διαεφρίσασθαι διαεπιζέσθαι διαφιλοτιμῆσθαι*. In Isocrat. Panathen. p. 266. D. *οὐδὲ γὰρ αἱ μέγισται τῶν Ἑλληνίδων πόλεις αἰσχύνονται διαπολεκεύμεναι πρὸς τὸν ἰκτίον πλοῦτον*, adulando certantes. *διαπολεκεύεσθαι* habet Herod. *Εκ. 121.* et *διαναυμαχέειν*, VIII. 63. VALCK.

17. *ἀντίαι ἔχοντα*] Satis *ἀντία* protectum, modo per codices licuisset. Admissum redibit, non sine controversia, statim, et *ἔχοντα ἀντία* lib. VI. 77. *ἔχοντα ἀντία* lib. IX. 26. *ἀντία σταθίντες* Eurip. Orest. v. 1479. et passim. Dubites vero, rejiculum-ne *πυλινόμεναι* Arch. et Vallæ sit: vocatæ venerunt, sed jussæ, ad rem moribus gentis turpem et insuetam. WESS.

21. *ἀντίας ἔχουσαι*] Herodoteum præbet Arch. *ἀντία ἔχουσαι*. Quæ spectantium ex adverso cruciarent oculos, mulieres Macedonicas frigide vocari (lin. 22., *ἀλγυδόνες ὀφθαλμῶν*, Herodoti judicat admirator Longinus π. Τψ. IV. 12. (sect. 4 extr. ubi tamen adjicit excusationem, quod barbaros sic loquentes inducit Scriptor.) Quid potissimum culpandum censuerit, docet Za. Pearce. Comparavit illud Jos. Scaliger ad Propertii II. El. XIX. 76. Quantum sic cruciat lumina vestra dolor? VALCK.

22. *ἀλγυδόνες σφι ὀφθαλμῶν*] Fluxit hoc fonte istud Alexandri *ὡς εἰσὶν ἀλγυδόνες ὀφθαλμῶν* αἱ Περσίδες, in Regis Vita apud Plutarch. p. 676. F. Longini

taxantem horum censuram, explosam a Pet. Victorio, Fabro, Tollo, Gronovio, non moror. Herodoti dictionem attigit Olearius, collato Isæi Rhetoris verbo, quo roganti Ardui, *εἰ ἡ δῖνα αὐτῶν πολλὴ φαίνεται*, modestissime (*μάλα σοφρόνως*) respondit, *πίστυμαι ὀφθαλμῶν*: h. e., docto viro interprete, oculorum se morbo laborare desiisse. Verum simili in negotio *ὀφθαλμῶν* et *ἰσοφθαλμῶν* veniens desiderium explicant, sive *ἰσοθυμῶν* τῶν *ὀφθαλμῶν* ex S. Joannis Epistola primori. Sic Polybius lib. I. 7. *πάσαι — τὴν ἰσθυμῶν τῆς πόλεως ὀφθαλμῶντες*, felicitati oppidi oculos cupiditatis adjecerant, bene Casaub. nec discordat in Exc. Legat. p. 1319. (Polyb. XXXII. 2.) nedum Ælian. de Anim. I. 12. etc. WESS.

CAP. XIX. 5. *πρὸς Ἀμύντια*] Etsi *Ἀμύντη* sæpe dederint scribæ, optima hæc productio et Ionici saporis, uti *Ἀρισταγόρεια*, *Καταύλεια*, *Μιλτιάδεια*, compluresque apud Portum. Quod deinceps prudens, sed meticulosus, pater filio, (lin. 10.) *σχιδὸν γὰρ σὺ ἀνακαίμινου*, Valla, uti in Arch. *ἀναγορίων*, hinc me summoventis, etiam postrema in Edit., per sane inconmode. Latina nunc Græcis respondent. WESS.

13. *ἵνα μὴ ἐξηγάσῃ ἡμῖας*] Talis Euripidis Hippol. v. 607. *ὦ πρὸς σε γυνάταν, μηδαμῶς μ' ἐξηγάσῃ*, ne me perdas quæso. Helen. v. 1104. *Κούρη Διώνης Κόρη, μὴ μ' ἐξηγάσῃ*. WESS.

14. *ἀνίχιν ὀρίων τὰ παυόμενα*] Hic recte cepit Valla; ista lib. I. c. 206. *ἡμῖας ἀνίχιν ὀρίων ἀρχόντας τῶν περ ἀρχομεν*, perperam interpretatus, nos sine finium quorum sumus principes esse: *ὄρων*, finium, esse credidit participium Ion. *ὀρίων*. Ista solet, ut aliis, (vid. ad Eurip. Phœn. v. 550.) Herodoto quoque verbum adhiberi structura: lib. I. c. 80. *ὅσα ἀνίχεται ὅσα τὴν ἰδίην αὐτῆς ὀρίων, ὅσα τὴν ὁμῶν ὀφθαλμῶντες*. II. 37.

αυάμους οἱ ἰεῖς οὐδὲ ἄριστοι ἀνίσχονται: sic et V. 48. VIII. 26. VALCK.

CAP. XX. 12. ἰσθῆτι σκινάνας] Non indigemus composito διασκινάνας, quantumvis in Plut. Anton. p. 926. A. γυναικὶς εἰς βάκχας, ἄνδρες καὶ παῖδες εἰς Χατύρους καὶ Πῶνας διασκινασμένοι. Notri prius est: Ταῦτην τὴν γυναῖκα σκινάσαντες παυσίλη, lib. I. 60. et cap. 12. hujus Musae. Statim (lin. 13.) παρῆγι reduxi, non oblitus τὸν δὲ Κύρον ἔχει ἴστω lib. I. 116. namque repetitione ejusdem verbi Scriptor delectatur saepenumero. WESS.

18. ἰσθαφιλιούμεθα] Nollem Medic. scripturae primas datas: inconvenient enim σκινάμεθα, ποῖνται, similiaque. De verbo post accuratissimam Hemsterhusii nostri operam ad Luciani Dial. Mort. XXX. p. 452. adjungo nihil: praeclara isthic omnia. Qui in vulgatis deinceps (lin. 20.) ἀνὴρ Ἕλλησιν Μανιδῶν ὕπαρχος, verius Μανιδῶν, sicuti Αἰγυπτίων et τῆς Αἰγυπτίου ὕπαρχος, lib. IV. 166. et Σαρδίων ὕπαρχος infra c. 25. Αἰγυπτίων ὕπαρχος, c. 27. Diversa sunt Ἀμύντης ὁ Μανιδῶν et Ἀλεξανδρὸς ὁ Μανιδῶν, et bene habent. WESS.

Ibid. ἰσθαφιλιούμεθα ὑμῖν] Verbi vim hoc etiam in loco more suo Vir summus explicuit ad Lucian. p. 452. Absurdissimum illud quod sequitur, (lin. 20.) ἀνὴρ Ἕλλησιν Μανιδῶν ὕπαρχος mirum videri posset in Herodoto tamdiu ab illis etiam relictum, qui Μανιδῶν genuinum in codicibus invenerant flexum; nisi constaret, quantum superstitionis esset imperium in hoc quoque liberrimo literarum genere. VALCK.

23. ὡς γυναῖκα τῇ λόγῳ] Quos feminas esse aiebat; Valla. Nemo tam parum Graece doctus est, qui non illud sentiat indignum Herodoto. Alexander imberbes juvenes Macedonas adsidere jussit singulis Persis singulos, tanquam mulieres videlicet. Saepius adhibitum

Herodoto τῇ λόγῳ significat id, quod primo videatur adspectu. Ὡς γυναῖκα δὲ poni potuerat et hic in eundem sensum: ut apud Plutarch. T. II. p. 247. c. muliebrem in modum vestitos viros οἱ φύλακες παρῆσαν ὡς δὲ γυναῖκας. Narrant Herodotus simillimas historias antiquiores, Pausan. in Messen. p. 283., Polyæn. I. xx. 2.; recentiores, quae Thebis evenit, Xenophon. Ἑλλ. V. p. 331, 28. ubi, qui temulentos amatores, contrucidarent, viros Phyllidas ὡς γυναῖκας ἰσθολομένους cum introduceret in conclave, εἰσέγαγει, inquit Xenoph. τὰς ἱταίρας δὲ, καὶ ἐκάθῃσι παρ' ἐκάστης. H. Steph. corrigens ἱταίρια, quem enim, ait, locum particula δὲ habere hic potest? Suum habet in ironia aptissimum locum: τὰς ἱταίρας δὲ, meretriculas scilicet! Apud eundem pro ἡδὴ scribendum p. 359, 42. ἡ δὲ γὰρ ἡγήσθη κατὰ θάλασσαν, vos, scilicet! mari duces eritis? Thucyd. p. 173, 77. ἡμῶς δὲ αὐτόνομοι δὲ ὄντες, καὶ ἰλιούχοι τῇ ἰσχύϊ. Demosth. p. 52, 37. ἴσα δὲ αὐτόνομοι ὄντες. Ut in re minuta, saepissime fuit in hac vocula peccatum, velut apud Euseb. c. Hierocl. p. 445. f. qui se Deum dicebat, strenue dicitur Iarchas bibisse, ὡς δὲ θεός, tanquam Deus videlicet! Olearius ista contextu censebat ejicienda. Ceterum ad Herodotum Brasimius de R. Pers. II. p. 275., comparavit egregium locum eadem narrantis Justini lib. VII. c. 3. Laudatur ob illud facinus Alexander in Epist. Socrat. 28. p. 28. sed Xerxi tribuitur, quod fecerat Darius. VALCK.

CAP. XXI. 4. ἄμα πάντας κίνεσαι] Rediit, quod expulsam citra gravem causam fuit. Putares Libanum T. II. p. 490. c. Megabazum ipsum fuisse peremptum opinari; sic enim, οὐδὲ γὰρ οἱ τοὺς περὶ Μεγάβαζον ἀποκτείνοντας ἐν Μακεδονίᾳ, μετὰ τὸ διῶντες ἐπιφρονοῦντες εἰς Ἀφραδίην ἔλθον ὡς τῆς μέθης: h. e., Morello ver-

tente, neque enim qui Megabazum interfecerant in Macedonia, etc. Recte, ita si scripserit. Liber ab errore Rhetor erit, modo τοὺς παρὰ Μεγαβάζου pingatur, intelliganturque, missi ejus legati. Πιε] et παρὰ ab amanuensibus misceri, norunt omnes. ἡ παρὰ τῆς Ἀμφιτρίωνος γυναῖκος, Alcmenes nuncius, in Luciani Dial. Deor. X. 1. Wess.

8. δὲν δὲ ταῦτα κατέλαβι] A Suidæ interpretatione, ἰστέλαβιν, ἰστέλχι τῆς ἱερᾶς, non abhorreo, ut neque Abreschius Dil. Thucyd. p. 509. Ordo autem horum Herodoteo more confusior. Potuisset, ἀνδρὶ Πίρρῃ τῷ δίζημιν τοῖς, etc. ex Reiskii divinatione; cui equidem præpono, in MSS. hoc silentio, Valckenarii elegantem sententiam. Gygæam, Alexandri sororem, lib. VIII. 156. præterit minime. Wess.

9. τῶν δίζημιν τοῖς ἀπολομένοις τῶν στρατηγῶν] Ut suum Noster recuperet, spero quidem in Codicibus inventum iri τῷ στρατηγῷ. Bubares, cui dedit et pecuniam et sororem suam Gygæam Alexander in matrimonium, dux fuit eorum, qui missi fuerant ad inquirendos Persas interfectos, a patre Megabazo illic missus, lib. VII. cap. 22. Historiæ tamen obscurata veritate Justinus VII. 3. Interfectis omnibus, ignarus rei Megabazus, cum legati non redirent, mittit eo cum exercitus parte Bubarem, ut in bellum facile et mediocre. —

Sed Bubares, amore filię Amyntæ captus, omisso belle nuptias facit, depositisque hostilibus animis in adfinitatis jura succedit. Aut vocem non legit, aut lectam Valla non immerito censuit interpretatu difficilem: quod posuit vir clar. uni ex inquisitoribus interfectorum ducum, tolerari non potest: nam primum nusquam in tota narratione missi septem a Megabazo legati duces dicuntur, aut etiam dici poterant; qui suo singuli duntaxat venerant servitio co-

mitati: deinde non nobiles isti tantum Persæ perierant, verum διαφθάρησαν αὐτοὶ καὶ ἡ Διεσπότη αὐτίων. Ceterum suo iterum more turbavit ordinem vocabulorum Herodotus, qui fuisset naturalis, si sic legerentur collocata: κατέλαβι δὲ (repressit eorum impetum: vid. Cl. Abresch. Diluc. Thuc. pag. 509.) Ἀλίζανδρος, δὲν ταῦτα (pecuniam et sororem) Βουβάρῃ ἀνδρὶ Πίρρῃ, τῷ στρατηγῷ τῶν δίζημιν τοῖς ἀπολομένοις. VALCK.

CAP. XXII. 4. καὶ οἱ τὸν Ἰ. Ὀλυμπίῃ] Omitti negligique subinde ante urbium ac regionum nomina præpositionem, dictum alias ad lib. II. 53. Herodotus ἰν Ὀλυμπίῃ solet lib. II. 160. VIII. 134. Hellenodicas et eorum collegium Scaliger, P. Faber, Valesius, Perizonius ad Æliani Var. tali in luce collocarunt, ut tenebricosi nihil durent. Hic eorum tamen nomen ex scholio venisse codices testantur. Wess.

4. οἱ τὸν Ὀλυμπίῃ δέποντες ἀγῶνα, etc.] Τὸν Ὀλυμπίῃ ἀγῶνα Pindarum decet: ne Ποῦταρ quidem imitator Herod. vculam ἰν omittere poterat, a Florentini Codicis scriptore prætermisam. Aliunde recipietur, opinor, οἱ τὸν ἰν Ὀλυμπίῃ δέποντες ἀγῶνα Ἑλλήων, rejecta voce Ἑλληνοδίκαι, interpretamenti loco posita. Alexandrum (lin. 7 seq.) οἱ ἀντιδυσόμενοι ἱξίεργον, φάμενοι οὐ βαρεβάρον ἀγωνιστίαν εἶναι τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ Ἑλλήων: sic scribendum arbitror e marg. Steph. pro ἀγωνιστίαν. Macedoniæ Principem antagonistæ ἱξίεργον. Hieronem Themistocles ἦκουτα εἰς Ὀλύμπια quamobrem ἱξίε τῆς ἀγωνίας, tradit Ælianus Var. Hist. IX. 5. sed tanta Themistoclis fuit auctoritas, ut venienti totius Græciæ cœtus in Olympicis ludis adsurrexerit, teste Pausania VIII. pag. 701. In Herodoto non significat ἱξίεργον arcebant, sed arcere, nitebantur; irritum enim fuisse conatum sequentia mani-

festant, *ἐκρίθη τι εἶναι* "Ελλην, καὶ ἀγωνιζόμενος σταδίου συνήϊσεν τῷ πρώτῳ. In his addubito num forte scribi prætet, καὶ, ἀγωνιζόμενος σταδίου, συνήϊ, et stadio decertaturi nomen una cum primo nomine sorte excidebat: hoc mihi significare videtur verbum, alia in re magis usitatum: primum sorte nomen excidit, legitur apud Livium XXIII. cap. 3. ut primam ipsius et antagonistæ sortem exiisse optimus auctor significet; quæ verba sunt hæc Herodotea tractantis P. Fabri Agonist. III. cap. 12. extr. qui tamen aliam etiam ponit interpretandi rationem. Ab Hellanodicis Alexander *ἐκρίθη εἶναι* "Ελλην, atque adeo, qui ante Ὀλυμπιάδην ἐκινδύνειεν ἐκκρίθηται, ceteris etiam ornatus candidatorum dotibus, *ἐκρίθη τὸ σταδίον*: quæ duo hac in re propria habent in eadem narratione Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 300, 15. et Plutarch. T. I. p. 603. n. vid. Philo Jud. de Nom. Mutat. pag. 1061. c. 1a. Casauh. in Athen. VI. c. 12. (Animadv. in Athen. T. III. nostræ edit. p. 453.) et Jo. Kühnius in Diog. Laërt. VIII. 47. Habitus autem est Alexander a severissimis iudicibus Græcus, non Macedo, *ἐπεὶ δὲ ἐκρίθη ὡς εἴη Ἀργεῖος*, (lin. 9.) postquam Perdiccam, a quo genus ducebat, originis esse demonstrasset Argivæ et Heraclidem: vid. Herod. VIII. 137. Demosthenes quidem Græcam Macedoniæ Regibus denegat originem, Philippum et barbarum Macedonem traducens, cuius mentionem facit in Philipp. III. p. 69, 36. (p. 119. ed. Reisk.) tanquam οὐ μέντοι οὐχ "Ελληνας ὄντας, οὐδὲ προσήκοντες οὐδὲν τοῖς "Ελλησιν, ἀλλ'—ἐλθόντων Μακεδόνας. Sed concinatoris ista sunt Attici atque osoris Philippi; modestius orator umbraticus Isocrates barbaros quidem Macedonas esse fatetur, Macedoniæ vero Reges agnoscit origine Græcos, et reges legitimos, quippe qui non in Græ-

cos at barbaros exercerent imperium, in Suasoria ad Philippum, laudis artificiose dispensatæ plena, p. 103. et 104. Sibyllæ dicuntur Ἀρχόντες βασιλεῖσι Μακεδόνες Ἀργιᾷδῃσιν, apud Pausan. VII. p. 543. Thucydidi Regum majores Τημενίδαι, τὸ ἀρχαῖον ὄντες ἐξ Ἀργεῖος, lib. II. c. 99. et V. 80. vid. Isocrat. p. 88. n. Epist. Socrat. xvniii. et Maxim. Tyr. XX. 8. Apud Livium XXVII. 30. Argos venit (Philippus, Persei pater:) et curatio Heræorum Nemeorumque suffragiis populi dicitur ad eum delata, quia se Macedonum Reges ex ea civitate oriundos referunt: ipsos etiam istius ætatis Argivos ab se oriundos credidisse, docet aliunde ab istum locum Dukerus. VALCK.

7. οὐ βαρβάρων ἀγωνιστῶν εἶναι] Detersi sordes, orationem turpantes. Nunc ea Græca est, non prius. Græcis autem solia, non utique peregrinis, hoc est, aliunde quam e Græcia mera et antiqua oriundis, aditum ad Olympicum agone patuisse, optime hinc colligit eruditissimus P. Faber Agonist. lib. III. c. 12., illud etiam *συνήϊσεν τῷ πρώτῳ* ad commissionem, sortito fieri solitam, recte adplicans, ut prima Alexandri et antagonistæ sors exiisse significetur. De Argiva ex Heraclidis Alexandri origine accurate Noster lib. VIII. c. 137. WZSL.

CAP. XXIII. 4. *ἵππῳ μισθὸν δωρεὴν φυλακῆς*] Inferius c. 124. *Μύρμινοι τὴν Ἰδωνῶν—παρὰ Δαρείου δωρεὴν λαβόν* Histæus; quod et hic abunde fuisset. Nunc vocum sede mutata, *ἵππῳ δωρεὴν, μισθὸν φυλακῆς*, viri docti Pavius ac Reiskius præcoptant. (At tractio verborum est usitata Nostro.) Convenit nonnihil hoc Metrodori ex Epigram., Diophanti Arithmet. lib. V. pag. 269. addito, *Πιστοτάτους δμῶσιν ἐλευθερίην καὶ ἔπαινα, μισθὸν ὑπηρέσις*. Plenius, sed copula interposita, Antigoni dictum, Ἄλλ' ἰγὰρ, ὃ μισθὸν ἀνδραγαθίας οὐ πα-

πραγμάτις μισθὸν καὶ δωρεὰς δίδουσι, in Stob. Sermon. LXXXV. p. 497. Wess.

10. *ἰγκτεῖσθαι πόλιν*] Memini, *ἰγκτεῖν*, sive jus possessionum adquirendarum, sæpe in fœderum tabulis obviam: in Thes. Muratorii p. MCLIX, 1. ΤΙΠΛΗΚΕΙΝ ΔΕ ΑΤΤΟΙΣ ΤΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΣΙΝ, sic oportuit: eadem formula in Demosthen. Or. de Coron. p. 151. (p. 265, 7. ed. Reisk.) neque multum diversa apud Xenophont. Rer. Græc. lib. V. pag. 555. n. Vulgatum ne vero, an *ἰγκτεῖσθαι* scribarum peccatum sit, manet in dubio. Receptum simile habet in *ἰσπερασι* δύνεσθαι, *ἰμαχίεσθαι*, *ἰμβόκισθαι*, aliisque pluribus. Elegans et hoc Taciti Ann. XI. 19. ac ne jussa exuerent, præsidium *ἰμπεριπνιῦ*. Wess.

Ibid. *δοῖς ἰγκτεῖσθαι πόλιν ἐν Θερσίῃ*] Neque *πείσεσθαι* alibi memini me legere, neque *ἰγκτεῖσθαι*, hinc in Porti Lex. receptum. Variant in talibus scripti Codices, et hic forte dabunt *ἰγκτεῖσθαι*, veram, ut autumo, lectionem. Quam a Dario petierat Mileti tyrannus Histieus in Edonide regione, *Μύκεναι* dictam, impetravit, V. 11., *βουλόμενος ἐν αὐτῇ πόλιν πείσαι*: in urbe condenda deprehendit occupatum Megabazus, et, simulatque Sardes venisset, docet ille Regem minus fecisse prudentem, qui permisit hominem Græcum in Thracia *ἰγκτεῖσθαι πόλιν*, urbem sibi possidendam acquisivisse. Frequenter occurrit in monumentis etiam lapideis *ἰγκτεσις*: quo sensu docebit *ὁ πᾶν* Ti. Hemsterh. ad Hesych. in voc. *Ἐμπάμμη*, occasione vocis *Ἐμπάμης*, ad quam vid. Clar. Alberti. Quidquid agrorum seu ædium quis in terra sibi patriâ comparatum possidebat, voce *κτῆματων* significabatur; *ἰγκτεση* possessio dicebatur in regione peregrina; *ἰγκτεσις*, jus istiusmodi sibi possessionis acquirandæ. *κτῆματα* sic et *Ἐγκτῆματα* distinguit

Demosth. p. 55. §. 49. (Or. de Halonn. p. 87. ed. Reisk.) et Ulpian. Hinc Ammonium, ut in Addendis notatum, emendavit H. Vales. Emend. IV. c. 3. *Ἐγκτῆματα* talia memorantur Numeror. XXXI. 9. vocum collectoribus prætermittenda. Scripsisse videtur Andocides de Pace, p. 25, 20. *Χερρόνησον καὶ τὰς ἀπαικίας καὶ τὰ ἰγκτῆματα* (vulg. *ἰγκλημ.*) *ἵνα ἀπολάβωμι*. (*ἰγκτῆματα* recepit Reisk. p. 96.) Talia sunt quæ Xenophon vocat *Ἄσπευ*. II. (cap. 8, 1.) p. 441, 19., *τὰ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ κτῆματα*, opposita τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ, sive τοῖς ἰγγαίσις. Verbum legitur Genes. XXXIV. 10., ubi Emmor ad filios Jacobi, *ὃ γῆ*, inquit, *πλατεία*, *ἰγκτεῖσθαι ἐν αὐτῇ*. Demosth. c. Polyclem p. 667, 13. (pag. 1208. ed. Reisk.) meminit τῶν τι δημοτῶν καὶ τῶν ἰγκτεσημίων: hi sunt qui in demis non suis prædia vel agros possidebant. VALCK.

11. *πολλοὶ κωπίς*] Remiges audiunt Vallæ, Porto, aliis: error est, tolerabilis ille quidem, non tamen propagandus: cur enim, obsecro, multi remiges in Edonide Myrcino fuissent, et quam obrem hic illi commemorarentur? Imo multum illic fuit ligni ad remos faciendos apti: abietes ad naves fabricandas, ἴδη dicuntur *καυπηγῆσιμος*: succedunt *κωπίς*, ligna in remos. In Aristidis Themistocle, T. III. pag. 336. τὰ νῆα, *σχυνία* Scholiastes MS. (editus etiam in Photii Biblioth. p. 698. ed. Hoesch.) interpretatur, *Κωπίας* δὲ, τὰ ξύλα τὰ πρὸς τὰς κώπας ἰσιτεῖναι: remos male Canterus. Hesychius: *Κώπης*, (*Κωπῆς* oportebat,) τὰ εἰς κώπας εἰδὲτα ξύλα. Andocides Or. II. p. 21, 11. (p. 80. ed. Reisk.) *εἰσάγαγον εἰς στρατιὰν ἡμῶν οὖσαν ἐν Σάμῳ κωπίας*. Aristoph. Acharn. v. 551., *Τὸ νῆριον δ' αὖ κωπίων πλατυμῶν*: *πλατυμῶν* forte scripserat: (vulgatum Brunckius tuetur:) non erat navale plenum remigibus,

quod absurdum cogitatu, sed lignis ad remos fabricandos aptis; ut bene Bergher. sequutus Scholiasten. Frequentius in his quoque fuit erratum. VALCK. — Et mihi quoque, jam tunc licet meliora in commentariolos meos relata habenti, tamen quum in hoc convertendo loco versarer dormitanti, accidit, ut remiges hic ponerem, pro quibus ligna conficiendis remis idonea reponet prudentior Lector. S.

CAP. XXIV. 2. *μὲν δὲ ἀγγέλων σίμφας*] Corrigitur Lipsiæ *μὲν δὲ ἀγγέλων* vel *ἀγγέλων*: cohærere enim cum *ἡλγυι*: nuntiavit ipsi per nuntios. Atqui *μὲν δὲ* loco *μὲν δὲ ταῦτα*, post, deinde, 'ἰακὸν est, sicuti *μὲν δὲ* sine additamento, teste Galeno in Hippocr. de Rat. Vict. pag. 84., et sexcenties in Musis. Crebra quoque de nunciis et litteris, *σίμφας Δαρείου ἰσπία* — *ἡλγυι ἐαδί*, lib. IV. 126., et Tomyris *σίμφασα κήρυκα ἡλγυι ἐαδί*, I. 206. Wess.

15. *καὶ ἐς λόγους μοι ἀντιπείθεαι*] Bonum foret, modo schedæ faverent, *ἐς λόγους σοι ἔπειτα*. At reluctantur cunctæ, regis auctoritatis et eminentiæ specimen ostentantes. Quod de possessione veri amici rex, si fraus et simulatio afuisset, præclarum, et de Cyri sententia apud Xenophont. Κυρ. Παιδ. lib. VIII. p. 235. κ. Wess.

CAP. XXV. 1. 'Αρταφέρνηα] MSS. 'Αρταφέρνηα, ejusdemque filium 'Αρταφέρνηα τὸν 'Αρταφέρνηου παῖδα nuncupant lib. VI. 94. et VII. 74. Eadem nominis scriptura in Æschyli Pers. v. 21. et, ceu Græca esset origine, v. 769. φέρνεις γὰρ αὐτοῦ θυμὸν οἰκονομεῖσθαι. Clarius ibidem Critici, 'Αρταφέρνης ἐξ ἰουμολογίας λήγεται ἢ πᾶς φέρνεις ἔχων ἄρτιος καὶ ἀπειρίος. Male, ut opinor, in Persico hominis titulo; cui similis 'Ἰσαφέρνης in schedis lib. III. 70. At Μιγαφέρνης, Τισσαφέρνης, et Persica plura, eorum scriptionem sollicitandam negant. Pla-

cuit *κατασπένσεις*, sicuti lib. VII. 105. καὶ ὑπαρχει ἐν τῇ Δαρείου τοῦτον κατασπένσεις, et hujus Musæ, cap. 94. Nam *κατασπένσάμενοι τέρμενοι*, c. 92, 1. usu discrepat. Wess. — Forsan utroque fore modo Persicum nomen pronuntiare indigenæ adsueverant. Artaphernes et Artaphrenes. Sed credibilis est, Græcos, Græcas quodammodo formas externis nominibus induere solitos, idem in hoc nomine fecisse, adeoque Artaphernen suo arbitrio in Artaphrenem mutasse. Similiter Artaxerxis nomen, cum vocabulo *ἔρτης* cognationem quamdam intercedere putarunt, in Artoxerxem frequentes mutarunt. S.

4. *τὸν παραδολαστίον ἀνδρῶν*] Absentia ἀνδρῶν ex manu exaratis ingrata non foret, nisi iterum *στρατηγὸς δὲ τὸν παραδολαστίον ἀνδρῶν*, lib. VII. 185. Illud (lin. 6.) *ἢ καὶ χρέμασι δίδωσι δίκην ἰδύσασιν*, in judice Sandoco, pecunia corrupto, redibit VII. 194.; nec longe abit *ἢ καὶ χρέμασι*, lib. III. 38. Belle quoque Eustathius *ἀνδροπατὴν* (lin. 7.) exemplis *ταυρίνης, λιοντίνης, αἰγυίνης*, videlicet *δοῦξ*, contra insultus munivit. Wess.

7. *ἀπιδίμει πᾶσαν τὴν ἀνδροπατὴν*] Talia Herodoto peculiaria non debebant a Porto prætermitti. Multa colligens, in quibus *δοῦξ* supprimitur, Eustathius in Iliad. γ'. p. 283, 36., *παρ' Ἡρόδοτου, αἰτ. αὐτοῦ καὶ 'Ανδροπατὴς, ἢ τοῦ ἀνδρῶν δοῦξ ἐν τῇ σφάξῃ*, etc. Attigit et in Od. κ'. p. 379, 40. Laet illud apud Athenæum alicubi. (Fieri potest: sed nec nunc meminisse equidem, nec adnotavi.) Crudelis supplicium, quo vivis hominibus cutis detrahebatur, Persis in usu fuisse Brissotius docet de Regn. Pers. II. p. 330. conf. clar. Wesseling. in Diodori XV. 10. Ex Herodoto Valerius Max. VI. c. 3. ext. 3., Cambyzes, inquit, mali cujusdam judicis ex corpore pellem detractam sellæ intendi, in eaque filium ejus judi-

caturum considerare jussit. Quod sequitur (lin. 7.) *σπαδίζας*, probæ notæ est, et in Glossar. redditum *ινδρίρας*: quid sit *σπαδίζ*, ibidem traditur atque alibi VALCK.

7. *σπαδίζας δὲ*] Rarissimum vocabulum explanat Scholiastes, *Σπαδίζας, ινδρίρας. Σπαδίζ γὰρ φλοιὸς ῥίζης περιίνης· αἱ δὲ, φρίνικες ῥάβδον*. Male fortasse *ινδρίρας*, pellem detrahens: cetera ad verbi originem proba. *Σπαδίζ*, avulsus e palma *termes* cum fructu, apud Gellium Noct. Attic. II. 26., *ῥυτῆς σπαδίζ*, diffractus ejus ramus, *σπυγάνου κλάδος*, in Nicandri Alexiph. v. 528., neque a vero alienum, quod Glossator de cortice radicis ilignæ discerpto. Ea omnia *σπαδίζων*, ex *σπάω* progenitum, scindendi potestate instruunt, lacinatamque et dissectam Sisamnis proponunt cutem. Non nescio eruditos aliorum conatus, neque tango; Stephanum, Portum, Salmasiumque ad Solin. p. 291. secutus. Addo obiter Agathiam Schol. lib. IV. p. 93. hujuscemodi supplicii auctorem haud consulto Saporem regem perhibuisse, ac male de eodem addubitasse Ammianum lib. XXIII. 6. Melius Diodorus, lib. XV. 10. cujus rationem non neglexit Valesius, uti nec Nostri. WESS.

CAP. XXVII. 5. *Αἰτίνη δὲ τοῦτου ἦδη*, etc.] Lycaretum hæc si tanguit, quæ plerorumque opinio, sequentia violentæ ejus mortis causam explicabunt: tum *ἄνωις κακῶν ἦν* (CAP. XXVIII. 1.) necessario mutationem subibit, daturam aut *αἰνῶις κακῶν*, dira perpersus est, ex Pavii hariolatione, aut *ἀνάσσειας κακῶν ἦν*, malis coopertus est, ex mea olim, aut *ἄνω κακῶν*, ut Portus, aut aliud quidpiam consimile: neque enim id, quod legitur, ad necem ducit trulentam. At de Lycareto mollissime Scriptor *τελιοντῶ*, nulla flagitii adpersa macula, neque, ut alioqui solet, κα-

κῶις τὸν βίον τελιοντῶ. Lemno præterea is præerat, oræ maritimæ nequaquam, sed Otanes, (cap. 26, 1 seq.) *εἰς διὰδολος γινόμενος τῆς στρατηγίας* Megabazi; qui quidem Persa origine, et memor paterni supplicii, alios neglectæ in Scythas militiæ, nonnullos ob divexatos post infaustam expeditionem Persas accessere potuit, ad opprimendos certe hoc colore uti. Bene de illo *τεσαῦτα ἱεργάστο στρατηγίας*, hæc in præfectura designavit. Ex his consequens est, ut *ἄνωις κακῶν ἦν* de Otane dicatur. Hesychius *Ἄνω, ἄνωις, ἰνῶι*, ex Poëta Iliad. γ'. 84. ubi Schol. *ἤσυχαι, ἄνω ἰωῆς, τωτίσσι, φωνῆς καὶ Δορύβου*. Addit Cl. Alberti, dictum Nostri elegans esse, atque ab aliis non intellectum. Mihi de prima voce dubitatio nulla: qui utramque conjunxerit, nullum novi. Id constat, multa Herodotum sibi priva habere, et florente Ionismo vigere potuisse quæ ob desuetudinem nobis molestiam creant. Utcunque fuerit, in constantissimo Codicum consensu acquiescam, donec melior et hilarior adfulserit lux. Clar. Reiskii suspicio *ἄνωις κακῶν ἦν* laude non caret. WESS.

Ibid. *Αἰτίνη δὲ τοῦτου ἦδη*, etc.] Cum vicinis ista, me judice, non satis apte cohererent. Quæ sequuntur, *πάντας ἡδισταδίζετε* usque ad *στρατηγίας*, illa non Lycaretum, sed spectant Otanen, ἐν *σπερδαλασσίων στρατηγίᾳ*, qui Megabazo successerat: forte versus aliquot hic interciderunt. (CAP. XXVIII. 1.) *Ἄνωις κακῶν* non videtur Eustathio lectum, Homeream vocem *ἄνω* sæpe tractanti, quam poëticam censet *λῆξιν*, καὶ *ἐσὺμβολον εἰς λόγον σιζόν*. Reiskio quod venit in mentem, *ἄνωις κακῶν* mihi quidem non displicet. VALCK.—Mihi vero, unice hoc verum esse, persuasum erat, etiamque nunc est. Hesychius: *Ἄνωις, ἀνάσσειας*. Fuit igitur Ionibus, maritimam oram incolentibus, (cap. 25, 4.) bre-

vis quedam malorum intermissio. Cæterum vide Var. Lect. (ed. S.) in Cap. xxvii. 6. et xxviii. 1. S.

[Male adfectum locum ita sanandum existimat Bothius, ut lin. 5. legatur *Αἰτίους δὲ τούτου ἦδη πάντας*, etc.] istaque omnia, usque *στρατηγῆσας*, proxime subijciantur illis lin. 2. *ἀνὰ χρεῖον ἐκαυώθησαν*. S.]

CAP. XXVIII. 5. καὶ τῆς Ἰωνίης ἢ πρόσχημα] Ornamentum, sive, ut Thomas M. et Triclin. ad Soph. Elect. v. 683. *καλλώσιμα*. Tale Strabonis lib. X. p. 691. v. [p. 450. c. ed. Cas.] *τὸ δὲ πικρὸν πρόσχημα* τῆς Ἑλλάδος ἢ ταῦτα τὰ πόλιστα: et lib. XI. pag. 786. (pag. 516. d. ed. Cas.) ex Apollodoro Adramytteno, τῆς συμπάσης Ἀρκαδίας πρόσχημα εἶναι τὴν Βακτριανήν. Talia Plutarchi, Aristidis, Appiani, atque aliorum, quæ exscribere non vacat. Wess.—Quod in nostro exemplo καὶ Ἰωνίης legitur absque articulo, id typothetæ lapsu factum, voculam τῆς temere prætermittentis; qui error diligentiam Correctoris effugit. S.

8. Πάριον κατήρτισαν] Hoc malui ex scriptis, quemadmodum cap. 29. *οἷσαν Μιλησίους κατήρτισαν*, et Musonius in Stob. Serm. I. p. 20. *φίλους διαφερομένους καταρτίζοιμι*. Wess.

Ibid. *κατήρτισαντες*] Syllabam deilem male geminatum, ut legatur *κατήρτισαν*, quod præbet margo Steph. quodque paulo post recurrit, *οὔτω Μιλησίους κατήρτισαν* Parii; quos sibi dissidentes Milesii pacis sumserant reconciliatores, *καταρτιστήρας*, qualis Cyrenæis fuerat Demonax Mantinensis, IV. 161. *φίλους διαφερομένους καταρτίζου* legitur apud Stobæum, pag. 20, 46. et alibi. Propriam verbi vim in scissis resarciendis sitam propius respicit Herod. V. 106. *ἵνα τοὶ κῆρα πάντα καταρτίσω* ἰς ταῦτόν, prout legitur in MS. et recte scribit Wetsten. in Matth. iv. 21. VALCK.

CAP. XXIX. 5. *ἵνασι τινὰ ἴδωιν ἀνστηκούσῃ*, etc.] Adstipulator Reiskio et Abreschio, ἢ ἀνστηκούσῃ primitus fuisse arbitratris, præpositionemque a præeunte verbo absorptam: neque inprobo ἀνστηκούσῃ *χώρα* de neglecta et desolata regione, etsi apud Themistium, quem Abreschius subministravit, Or. XXII. p. 280. *εἴποις ὑψηλὸς εἰ καὶ ἀνστηκούσῃ*. Clarum est, *χώραν ἀνάστατον* hic indicari. Acclivis regio debetur Gronovio, neglexerat Valla. Wess.—Mibi hoc innuere visus erat Scriptor, in planitie, in vicinia urbis, agrorum culturam fuisse neglectam, in superiore vero regione diligentes nonnullos prudentesque cultores fuisse repertos. *ἀναστήματα γῆς* sunt edita loca. *βουνουδὴ ἀναστήματα* *τίσων γεωργήσιμα*, de alia quidem regione agens, memorat Diodorus Sic. V. 40. E. superiore dein regione in urbem rursus *κατίβησαν* (descenderunt) arbitri. S.

11. καὶ τῶν δημοσίων οὔτω, etc.] Probabilis ratio, qua et Æschines in Timarch. p. 22. pr. conficit, *ἢ οἷνα τρέπον* (ἢ κρινόμενος) *δουκίει τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν*, ὡς *παρεπλησίως αὐτὸν καὶ τὰ τῆς πόλεως διοικήσονται*: et Icti Romani, tutorem suspectum ex eo, quod in alia male versatus sit, lib. III. 8. Digest. de Susp. Tutor. Non addo in re, usu sæpe cognita, Luciani Epigr. apud Stob. Serm. XV. p. 152. Wess.

CAP. XXX. 2. *ἄνδρες τῶν παχίων*] Sæpe *παχῆς* in Musis ditiores, quorum *ἄλβος ἄγαν παχυδής*, opulencia valde crassescens, uti graviter Æschylus vii. contr. Theb. v. 777. Contra aliorum usu *οἱ παχῆς*, quorum mens (sive, ex Sacris Litteris, *καθ' ἡμέραν*) *παχύνη*, stolidi crassoque sub aëre nati. Culte de his omnibus Cl. Schultensius in Salomon. Prov. c. xiv. 24. Wess.

10. *δυναμὶν τινῇ*] Aliquantum copiarum: Valla. Fac tantillum petissee co-

piarum, qui noverant; *ὁπτακισχιλίην ἀν-
τιῶνα Ναξίοισι εἶναι*, unde tandem pende-
bunt sequentia *καὶ κατέλθουν ἐς τὴν ἰωῦ-
τῶν*? an ab ἰδίῳ? Non opinor: voculam
τινα mutemus in *ἴνα*: ut exules Naxii
rogarint Aristagoram, *εἰ πως αὐτοῖσι πα-
ρέσχοι δόναμιν, ἵνα κατέλθουν ἐς τὴν ἰωῦ-
τῶν*, vellet-ne sibi copias dare, ut in pa-
triam possent restitui: voce depravata, *καὶ*
necessario debebat interseri. Sæpissime,
quando præcedit *εἰ*, subjectum *ἵνα* jungi-
tur optativo: necesse non arbitror ut
in eam rem exempla congeram. Ut
hoc tempore plebis injuria Naxiorum
optimates per seditionem e patria fuere
fugati, similis seditio quinquaginta cir-
citer annis ante Narum agitaverat,
quam ex Aristotelis Rep. Naxiorum
narrat Athen. VIII. p. 348. v. VALCK.
—Speciosa utique viri doctissimi con-
jectura; quæ tamen, quum nullum in
libris patrociniū inveniat, quumque
locum tueri vulgata scriptura possit, in
contextum ab Editore recipi non de-
buit. S.

21. *τῶν δ' ἰπιθαλασίων τῶν ἐν τῇ Ἀσίῃ*
Ultima prudenter et circumspecte addi-
ta. Dederat oræ maritimæ præfectum
Otanem, cap. 25., ejus præfectura eop-
se tempore fungentem: verum in Thra-
cia illa, atque *ἐν τῇ Εὐρώπῃ*. Hic Ar-
taphernes Asiam, in Ægæum porrec-
tam mare, procuravit. Duo, florenti-
bus Persarum rebus, oræ maritimæ vi-
dentur præpositi fuisse, Europææ et
Asiaticæ: hanc Hydarnes, regnante
Xerxe, sibi adjunctam habuit, lib. VII.
135. Thucydidi *στρατηγὸς τῶν κάτω* au-
dire solet, qualis Tissaphernes in ejus
lib. VIII. 5. Wess.

CAP. XXXI. 2. *ὡς Νάξος εἴη νῆσος*
Laudare non debeo codices e quibus
νῆσος exulat. Persæ cum Cycladum
insularum nullam tenerent ditione, qui
potuit Aristagoras, nisi imprudenter,
Naxum, tacita illius positura et indole,

VOL. IV.

Persæ occupandam propinare? De Cy-
cladibus Eustath. in Perieg. v. 525. et
eo prior Strabo lib. X. pag. 743. v. (p.
485. ed. Cas.) Wess.

4. *χρήματα δ' ἔτι πολλὰ*] Quando-
quidem Eustath. et tot membranæ, *χρή-
ματα* δι' ἔχου dilucide ostendunt, eo in
dissensu electionis arbitrium est. Ac-
cedo Gronovio, editumque amplector.
Sic lib. I. 181. *ἄγαλμα δ' οὐκ ἔτι οὐδὲν
αὐτόθι ἰνδρεύμενον*: et cap. 183. *ἰδοὺ ἄγαλ-
μα μίγα τοῦ Διὸς ἔτι κατήμεινον χρύσειον*.
Flura se ultro offerent, collecta a Ra-
phelio in S. Paulli Epist. ad Galat. III.
28. Wess.

8. *ταῦτα μὲν γὰρ δίκαιον*] Nolo, rixos-
us ne videar, hoc proscribere, probe
gnarus, ab Aldo si *δίκαιον* venisset, et
Florentiæ *δίκαια* maluissent, primas
fuisse ablaturum. Olim certe ita lo-
quebantur. Noster lib. VIII. 111. *οὐ-
τω τί σφι κάτα δόξαν εἶναι τὰ χρήματα*:
et IX. 22. *οὐ ποῖσσι δίκαια ἐπὶ τοῖς πα-
τίρας στρατεύομενοι*. Thucydides VIII.
106. *καὶ ἰνόμεσαν σφίσιν ἔτι δυνατὰ εἶναι
τὰ πρῶτα*—*πειριγινέσθαι*, ubi doc-
tissime Dukerus. Alia consulto negli-
go. Post nonnulla (lin. 14.) *αἰετὶ θῆναι*
Arch. glossam olet. Conf. cap. 97.
Wess.

16. *Σὺ δ' εἰς οἶκον τὸν βασιλῆος*] Fluxit
ex Orientis more, quo οἶκον βασιλῆος
regnum regiamque familiam describe-
bant. Tale Hebræorum *בֵּית הַמֶּלֶךְ*, αἰ-
κος βασιλῆως, et sæpissime iteratum *בֵּית
הַמֶּלֶךְ*, tum *בֵּית הַמֶּלֶךְ*. Sic lib. VI. 9.
*οὐν τις ὁμίον εὐ ποίσεας φανήτω τὸν βασι-
λῆος οἶκον*: et lib. IX. 106. Rex quoque
Artaxerxes in litteris, modo genuinæ
fuerint, ad Hippocratem, φίλον οἶκον βα-
σιλῆως τίθισον, μὴ φιλοδόξῳ ἄλλῳ. Quo
supertitulo nonnulla Casaubonus Exer-
cit. ad Baron. XIII. p. 214. Wess.

CAP. XXXII. 9. *εἰ δὲ ἀληθὴς γιῖ δ'
λόγος*] Non reluctabor, ubi ex scriptis
γὰρ ἔστι accesserit. Hinc autem diluci-

C

cide patet, Herodoto, hæc cum commen-
taretur, cognitam non fuisse Pausaniæ,
qua Xerxis filiam sibi procatur, episto-
lam apud Thucydidem lib. I. 128. quem
Diodorus et Cornelius Nepos auctorem
habent. Liqueat insuper, *ἡρώτατο* non
ultra desiderium porrigi oportere. Wess.
Similiter cap. 47, 2—4. Philippus
quidam memoratur *ἑρυσσάμινος* quidem
Τήλους θυγατέρα, ψινθείς δὲ τοῦ γάμου.
S.

CAP. XXXIII. 4. *ἰς Καύκασον*] Si
Caus Chio foret vicinior, ex ea *Καύκα-
σον* formatum putares, uti in his Aristi-
dis T. I. p. 546. ed. Jebb: *καὶ οὖν Κά-
παθον μὲν καὶ Καύκασον, καὶ ἄλλας νήσους,
οἰκουμένους ἱστῶν Ἰλιον*. Rhetor enim *καὶ
Κάσον* dederat. Verum situs et ventus
Boreas Casum excludunt. Caucasus,
an Caucasa, portus is, seu navium statio,
vero nomine fuerit, non finio. Tacent
veteres, Delphinium, Phanas, et *Γιρόντων
λιμὴν* insulæ tribuentes: posterior est
in Hist. An. Æliani lib. XII. 30. Wess.

II. *διελόντας*] Nonne ad sententiam
διελώντας accommodatius? *Διελώντας*
— *κατὰ τοῦτο*, ad hunc modum per
navis foramen trajicientes, ut caput, etc.
Simili confusione *ἐξελόντα Πισιστρατί-
δας*, et *ἐξελόντα* membranæ lib. V. 63.
Vulgatum, ex Hesychio *διαμερίσαντας*,
διανίμαντας, indicabit. Wess.—Et recte
quidem *διελόντας* habere videtur; nam,
quum caput foras spectaret, corpus ve-
ro introrsum, erat adeo homo ille qua-
si divisus, et per foramen illud medius
interceptus; qua notione simile huic
verbum *διαλαμβάνω*, quum alibi, tum
lib. IV. 68, 8. positum vidimus. Jam
vero *κατὰ τοῦτο* non significabit hoc
modo, sed eam ob causam, ut frequenter
alias, V. 3, 6. 37, 1. VI. 1, 4. 44, 17.
etc. Itaque delendum comma fuerit,
quod post *ἔσται* parum commode a nobis
interpositum est: connexa enim sunt
ἔσται κατὰ τοῦτο. S.

15. *παραιτίτο τὸν Πέρσιν*] Persam
exorare nitebatur pœnam deprecando.
Huc spectans Schol. in Aristoph. Vesp.
v. 1249. *Παρητύτο, ἀπὸ τοῦ ἱλασάμει,
παραιάλλει, παρ' Ἡρόδοτου*: verba tum ex-
citat quæ hic leguntur; eademque de-
dit Suidas. Plene Xenophon, *Ἀπομν.*
II. (c. 2, 14.) p. 433, 10. *τοὺς μὲν
θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμης σοὶ εἶναι, εἴ
τι παρημίληκας τῇ μητρὶς*. Zonaras in
Lex. MS. *Παραιτούμαι σοι, καὶ παρη-
τήσατο τὸ πρῶτον, καὶ παρητήσατο αὐτὸν,
οὐ δὲ λίγιν' ἄλλ' αἶον, ὅτι παραιτούμαι σοι
συγγνώμην ἔχων, καὶ παραιτούμαι σοὶ μὴ
χαλιπαῖναι*. Πανοφῶν, *τοὺς μὲν θεοὺς πα-
ραιτήσῃ συγγνώμης σοὶ εἶναι*. Ista non
dedit Suidas, qui multa descripsit ex Zo-
naræ Lexico, quod ex Jo. Sambuci Bib-
liotheca Fr. Sylburgius habuit utendum:
ad Xenophontem spectantia Jo. Leun-
clavius illinc excerpterat: hæc excerpta
ad H. Stephanum missa non recepsisse
se queritur Leunclav. in Append. Xe-
noph. p. 1142. Pervenerunt ad Is.
Vossium, hinc in Bibliothecam Leiden-
sem. VALCK.

17. *ἰστίεχετο*] Succensuit Aristago-
ræ; nam lene nimis, vituperavit. In
Apollonio Rh. III. 516. *Τελαμῶν δὲ
θυμὸς ἐρίσθη· σπινθόμενος δ' ἀνέρουσι θεοῖς*.
Pindarus Nem. Od. I. 59. *Ἄλλὰ θεῶν
βασίλεια σπινθόμενα θυμῷ*, ubi præter alia
Critici, *ὑπερβύουσα τῷ θυμῷ*. Quod
post pauca (lin. 19.) *ἰμίο πείθεσθαι*, tan-
quam singulare et rarum lib. I. 126.
examinavimus. Utrumque auctorita-
tem codicibus, qui superius c. 29. *τού-
των ἔταζαν πείθεσθαι*, addit; atque in ta-
libus caute procedendum, neque falcem
criticam temere sumendam, conmones-
facit. Wess.

18. *Σοὶ δὲ καὶ ταῦτα σοὶ πρήγμασι
σί ἴσται*; Valla: quid tibi, inquit, est
cum istis negotiis? Noverat vir doctis-
simus, non sic loqui solere Romanos;
sed, quid isthic tibi negotii est; et, quid

tibi cum istis est negotii. Non aliter Græci solent. Videor mihi suum Herodoto restituisse corrigendo: Σοὶ δὲ καὶ τοῦτοις πρῆγμα τί ἐστι; οὐ δὲ ἀτίστυλι, etc. Quid vero tibi cum his est negotii? an non te misit, etc. Jam primum vide mihi quæso quantilla sit mutatio; ex τοῦτοις alem repetitum, ut millies evenit, τοῖσι delevi: deinde πρῆγμα in talibus est ex more recepto; sæpius tamen omitti solet ut apud Latinos. Quod apud Terentium, Quid tibi rei mecum est? apud Plautum dicitur, Quid mecum est tibi? Stich. II. 2, 9. Eadem ellipsi Livius VIII. 25. Lucani atque Apuli, quibus gentibus nihil ad eam diem cum Romano populo fuerat, in fidem venerunt. Bene loquitur Herodot. V. 84. οἱ δὲ Αἰγυπτῆται ἔφασαν, σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοισι ἵνα οὐδὲν πρῆγμα: qui locus vel solus, ut puto, correctionem satis adfirmaret. Demosthenes, qui c. Aphob. p. 517, 48. scripserat, τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασιάνῃ; plene dixit pro Cor. p. 186. διαμένοντες μηδὲν ἵνα σοι καὶ Φιλίστῳ πρῆγμα. Comicus Nicomachus apud Athen. VII. p. 291. z.

*Ἔστω γυναικτικῇ δὲ καὶ σοὶ πρῆγμα τί;

Variat structuram Plutarch. T. II. p. 52. c. In eundem sensum Comicus apud Stobæum, p. 501, 4. Τίς γὰρ κασίπασσῃ καὶ τυφλῇ κοινωσίᾳ; Philostr. p. 662. Σοὶ δὲ τί καὶ Πρωτισίλειφ κοινόν; hoc in talibus multo frequentius tandundem valet ac in Herod. πρῆγμα. VALCK. — Velles in uno saltem vetere libro vel levissimum vestigium emendationis Viri doctissimi exstaret. Potuit atque adsuevit Scriptor noster variare formas orationis. Sed, verum si quæris, nihil omnino habet vulgata scriptura, cur mutatas malles. τί ἐστὶ utique idem valet ac τί πρῆγμα ἐστὶ. At quidni, ut sexcenties alias utque in illo

Demosthenis τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασιάνῃ; et in notissimo illo τί ἡμῶ καὶ σοί; sic et h. l. omitti vocab. πρῆγμα potuerit, cujus ingrata futura fuisset repetitio. Denique planissima verbis sententia inest: Hæ res quid ad te pertinent? S.

CAP. XXXIV. 5. καὶ τῷχος ἰσάζαντο] Duo verba καὶ τῷχος, ex anterioribus, ut hariolor, huc migrantia, si deforent, neutiquam reducerem. Turbant orationis habitum ac juncturam, sive ἰσάζαντο cum Valla et Porto ex σάζανθαι, facire, seu ab ἰσάζασθαι derivaveris. Prius insolitum mihi quid præfert, respuitque οἷα καὶ ποτὰ, non profecto ita facienda sarcindaque, ac τὸ τῷχος fortasse; posterius, ista si exulent, aut ἰς τῷχος, quæ Cl. Reiskii suspicio, scribatur, vero non disconveniet. Ipsemet scriptor viam emunit lib. I. 190. ubi Babylonii προσάξαντο σιτία ἰσίων κάρτα πολλῶν, ante plurium annorum comneatum importarunt: et VIII. 20. οὐτ' ἐξικομίσαντο οὐδὲν, οὔτε προσάξαντο Eubœenses. Wzss.

Ibid. καὶ τῷχος ἰσάζαντο] Non miror in forma verbi, Grammaticis haud animadversa, Vallam, Portum similesque hæsisse literatores; ille murorum refectionem, quam ἐπισκυλὴν vocant, significari credidit: Portus reddidit muros muniverant, retulitque ad Σάττυν. Verum vidissent, si similia comparassent Herodoti I. 190. Babylonii κατελύθησαν ἰς τὸ ἄστυ, in urbem autem, obsidione prævisa προσάξαντα σιτία ἰσίων κάρτα πολλῶν, jam ante comportaverant permultorum annorum commeatus: id ipsum Portus etiam adnotavit, intellexitque VIII. 20. οὔτε ἐξικομίσαντο οὐδὲν οὔτε προσάξαντο. Non facile reperietur, qui præter Herodotum adhibuerit ἄξασθαι, ἰσάζασθαι, προσάξασθαι. Quæ habet ἤματα et ἰσῆνται, illa reperiuntur et apud alios istius etiam ætatis. Jam vero καὶ τῷχος ab imperito positum sus-

picor, et ab Herodoto scriptum, ad opugnationem autem tolerandam sese paraverant, καὶ εἰς τὰ καὶ ποτὰ τὸ εὐχος ἰαζάντο, id est is τὸ εὐχος ἤξαντο, et esculenta potulentaque curaverant intra urbem importari. Primum ἰστυίαντο τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ εὐχος: ex agris omnia comportaverant in urbem, quæ quidem essent mobilia; pro more degentium in istiusmodi regionibus, in quibus una præsertim urbs tantum esset muro munita. De Naxiis locupletibus scribit Aristot. in Rep. Naxiorum apud Athen. VIII. p. 348. Α. τῶν παρὰ Ναξίους ὑπόρουσι οἱ μὲν πολλοὶ τὸ ἀστυ ὄκουν, οἱ δὲ ἄλλοι διωπαρμύνει πατὰ νόμους. Eadem ratio fuit in Attica; sæpius itaque leguntur, in historia quoque recentiori, tempore Philippi et Alexandri, (Demosth. p. 140, 68. Diodor. Sic. T. II. p. 162.) omnia mobilia e pagis in Athenas Attici comportasse; inprimis bello Peloponnesiaco: præter Thucyd. testis est Aristoph. 'Ιστ. v. 789, et 802. 'Αχ. v. 72. Εἰς. 631. ubi Schol. διὰ τὰς συντυχίας τῶν πολέμων ἐισβολὰς ἰστυπαγοῦσαντο εἰς τὴν πόλιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν. VALCK.

12. ἀπαλλάσσοντο] Male Mediceo eveniat, cujus imperio Græcis inauditum ἀπαλλάσσοντο sermonis ornatum fœdavit. Sexcenties illibatam sedem, quod restituimus, tuetur, et inconsulto unius jussu novam induere speciem debuit? Wess.

CAP. XXXV. 2. ἐκπληρῶσαι] 'Εκπλῖσαι Arch. acceptum glossæ fero. Wess.

5. ἀπαιρῆσθαι] 'Απαιρῆσθαι instauratum a Gron. laudibus fert D'Orville ad Chariton. lib. I. 12. p. 127. Ego ἀπαιρῆσθαι non adspornor: tritum enim olim, cui passivum recentiorum acumen substituit crebro. Dederat Aldus πολλὰ ἱλασάσθαι: maluerunt ἱλασθῆσθαι, lib. VI. 11. Talium co-

piam post Küsterum et Dukerum conduxit Hemsterhusius ad Thomæ Τιμήσαι et Piersonius in Mærid. p. 367. Wess.—Sic c. 34, 4. πολιορκησόμενοι, ubi πολιορκησόμενοι expectasses. S.

6. τὸ ἰστυγίμειον τὴν κιθαλὴν] "Æneas in Poliorcetico et Polyæno I. 1. idem tradunt." GALEUS. Quæ Gellio vocatur Noct. Att. XVII. c. 9. inopinabilis latebra barbarico astu excogitata, sic ipsi denarratur, ut alium sequutus videatur auctorem, qui fraudem magis fecerit verisimilem. Ex Herod. rem enarrat Tzetzes Chil. III. v. 512. et IX. v. 228. etc. Sic autem Æneas in Poliorcet. c. 31. ut ipsa retinuerit pleraque omnia Herodoti verba: 'Ιστυίους βουλόμινος τῷ 'Αριστάρχῳ σημῆναι (excidit ἀποσπῆναι) ἄλλοι μὲν εὐδαμῶς ὄχιον ἀσφαλῶς δηλώσαι, ἄντι φυλασσόμενοι τῶν ὁδῶν, καὶ οὐκ ὑπερεῖν (ὅν addendum:) γράμματα λαβεῖν φέρονται—tandem τὰ δὲ στίγματα, inquit, ἰσήμεναι ἃ δὲ ποιεῖ: secundum Herod. ἀπίστασιν. Auctore Polyæno I. 24. capiti hæc literarum inerant notæ: 'Ιστυίους 'Αριστάρχῳ. 'Ιστυίους ἀπίστασιν. VALCK.

CAP. XXXVI. 7. ὁ λογοποιῖς] Idem Hecateo titulus, lib. II. 143. V. 125.; etiam Æsopo lib. II. 134. sed diversa ratione; hic fabulator, ille historicus, ex justa Vossii de Histor. Gr. lib. IV. 3. opinione. Bene Harpocratio, Λογοποιῖς, ὁ ὕψ' ἡμῶν ἰστορικὸς λογόμενος, ex Isocrate et Nostro, ubi docte Maussacus et Valesius. 'Ηκαταῖος, ὁ λογοποιῖς Arriano 'Αναβ. II. 16. Λογοποιῖς, historiarum scriptores, Xenophonti Κυρ. παιδ. VIII. p. 229. d. aliisque. Wess.—Pari ratione ipse etiam Herodotus noster, quum aliis, tum Arriano 'Αναβ. III. 30. λογοποιῖς nominatur. S.

10. ναυκράτεις τῆς θαλάσσης] Una voce θαλασσοκράτορις Thucydidi lib. VIII. c. 83. dicuntur Chii Milesiique; qua forma Herodotus VI. 9. sunt ναυ-

κράτους: hanc ego vocem Thucydidi libenter restituerem p. 391, 98. (lib. VI. c. 18.) ubi vulgatur in Alcibiadis oratione: καὶ ἀπὸ τοῦ αἰ νῆες παρῖξουσιν αὐτοκράτορας γὰρ ἐσόμεθα καὶ ξυμπάντων Σικελιωτῶν. Athenarum quidem civitas ratum erat habitura quidquid egissent Alcibiades et collegæ, imperatores αὐτοκράτορας constituti: sed hic vocem non convenire sensit et Schol. Corrigo primum. παρῖξουσι ναυτοκράτορας γὰρ, navium enim copia præstabimus omnibus Siciliensibus: sed scripsisse puto Thucydidem ναυκράτορας: ubi vulgatur alterum, ναυκρατόρων præbent optimi Codd. p. 370, 84. p. 373, 91. In Herod. si vel codex daret ναυκράτορας, alterum satis adfirmaret nomen usitatissimum Ναυκράτης. VALCK.

18. in τῇ πρώτῃ τῶν λόγων] Non dissentio a MSS. Alibi in ταῖσι πρώτοις τῶν λόγων, lib. VII. 93. uti et Strabo lib. XV. p. 1011. B. (p. 690. A. ed. Cas.) Τὰ vero in βραγχιδῆσι Cræsi donaria lib. I. 92. annumeravit; quæ ex Hecataei saniore suasu Aristagoras in usum si vertisset, multo fuisset contra Persas instructor, ac Xerxi ea intervertendi atque auferendi præcidisset occasionem. Geographum vide lib. XIV. p. 941. B. (p. 634. c.) WESS.

CAP. XXXVII. 3. Τερμερία] Auspicis utor Schedarum, quibuscum Steph. Byz. Τέρμια, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Τερμίου. ὁ πολῖτης Τερμειεύς. Fuit in Cariae Lyciæque finibus. Cariae Τερμειῶν et χωρίον Τέρμιον agnoscit Strabo lib. XIV. p. 971. A. (p. 657. B. ed. Cas.) cui Cariae in situ Herodotus lib. VII. 98. congruit. WESS.

8. ἰσονομίην ἰσοῖσιν τῇ Μιλήτῃ] Laurentius statum reipublicæ Miletī constituit, haud plene. Ἴσονομίην et Τυραννίς contra se ponuntur; estque illa juris quædam inter cives æquabilitas, qualis populari in statu. Mæandrius post Po-

lycratis, tyranni Samii, fata dilucide, ἰσὼ δὲ ἐς μέσον τὴν ἀρχὴν τιθεῖς, ἰσονομίην ὑμῖν παραγορεύω, lib. III. 142. Vise ibid. c. 80. WESS.

CAP. XXXVIII. 3. οἱ πλείους ἀπίσαν] Expunxi (αὐτῶν) pronomen, ex prægressis inculcatum temere. Tyranni abierunt quidem, sed civium voluntate dimissi; Histiaeus, Tymnæ filius, in castris deinceps Xerxis fuit, lib. VII. 98. Atque ea expedita satis: molestissima, quæ consequuntur, (lin. 8.) ἴδου γὰρ δὴ συμμαχίης — ἔξυριθῆναι: ultimum si nusquam foret, leni fuisset oratio tractu: cum mordicus tamen scripti retineant libri, Pavii molimen ἴδου — συμμαχίᾳ τινὲς οἱ μεγάλην ἔξυριθῆναι reformat; Reiskii, συμμαχίην τινὰ οἱ μεγάλην ἔξυριθῆναι. Utri adplaudam, hæsito, ob Herodoteæ abundantiae morem. WESS. — Structura orationis in hunc modum fuerit concipienda: ἴδου γὰρ δὴ συμμαχίης τινὲς μεγάλῃς (ᾧσσι) ἔξυριθῆναι οἱ: opus enim fuit magna quapiam armorum societate, quæ illi erat exquirenda, inveniendâ. Similem structuram habes in Euripidis Med. v. 1396. ubi vide quæ Porsonus adnotavit. S.

Ibid. οἱ πλείους αὐτῶν ἀπίσαν] Ionice Herodoto ἀπίσαν significat dimittebant: hic itaque scribendum ἀπήσαν, id est ἀπηλλάσσοντο, quod hujus etiam vice reponendum est ex Codd. p. 425, 18. (VII. 142, 2. Immo vero ἀπίσαν (dimittebant, dimiserunt) recte h. l. tenent libri omnes.) In istis, (lin. 8.) ἴδου γὰρ δὴ συμμαχίης τινὲς οἱ μεγάλῃς ἔξυριθῆναι, postremum non sane delendum, ut ille putabat; superfluum adjicitur more Herodoteo: sic ἀνίσιν τὰς κρίχας αὖξισθαι, p. 102, 7. (II. 36. 4.) atque alibi similia reperiuntur. VALCK. — At longe diversa utriusque loci ratio. In illa ῥήσι, II. 36. 4. Αἰγύπτῳ — ἀνίσιν τὰς κρίχας αὖξισθαι, legitime omnia procedunt, nec poterat verbum αὖξισθαι

abesse: hic contra, si abesset verbum *ἔξουθεναι*, reliquo sermoni per se sententiæque ratio constaret; ipsumque verbum adjectum videri poterat structuram orationis turbare. S.

CAP. XXXIX. 4. 'Αναξανδρίδῃ γὰρ ἔχοντι γυναῖκα, etc.] De Anaxandride ejusque duabus uxoribus narrata contraxit in pauciora verba Pausan. in Lacon. p. 211. (lib. III. c. 3.) Apud hunc Anaxandrides Lacedæmoniorum *μόνος γυναῖκάς* τι δύο ἄμα ἔχον, καὶ οἰκίης δύο ἄμα ὄντος. Herodotus (c. 40. 9.) *γυναῖκας*, ait, ἔχων δύο, διῆξας ἰστίης οἴκῳ, ποιῶν εὐδαμῶ Σπαρτιητικῇ: quinimo nec in universum 'Ελληνικῇ. Nam, quidquid nonnulli nobis narrent, nusquam in Græcia florente licuit duas simul uxores habere, nisi certas interdum ob rationes, permissu magistratuum vel populi; præsertim διὰ παλιν ἀνδρώπων, quod semel Athenis accidisse legitur. Est in his, cap. 40. (lin. 6.) rara vox *ἔξιστος* de repudio posita, quam enotatam Eustathio supra jam fuit observatum ad lib. III. c. 148. VALCK.

8. *Ἐὶ τοι εὐ γι σιωπῶν*] Placuit scriptura, priore conmodior. Per autem egregie Med. pluresque alii, *γινῶς τὸ Εὐρεθίνως γινῶσαι ἔξιπλον*. Vulgatum enim antea, optimo Gronov. iudice, absurdissimum. Procopius, sollers priscorum æmulus, Bell. Pers. lib. I. 5. *ὅτι μὴ ἔξιπλον παρὰ πᾶσι γίνουσι τοῦ βασιλείου* (Persarum) *ὄντος*: et lib. II. 22. Wess.

10. *ἰσὶ τι τοι οὐ τίπτει ἐν εἰς, ἄλλην δὲ γῆμον*] In ambiguo animus fuit, retinendum-ne Aldi *ἄπει*, an furcillis ejiciendum: tot tandem conspirans Codicum imperium hanc in partem impulit. Videntur (quæ Celeb. etiam Gronovii sententia) consulto infaustum vocabulum silentio Ephori pressisse, eaque solum subjecisse, quæ divortium innuebant clarissime. Pausanias, eodem in

negotio occupatus, *τὴν γὰρ οἱ* (Anaxandridæ) *πρότερον συνουποιῶν, ἔξιστον τὰ ἄλλα οὐσαν, συνίσταται οὐ τίπτει*, ubi *ἔξιστον* vere Steph. Berglerus, quo *καταδυμῆν* doctissimus scriptor et Nostri sectator industrius explicuit, Laconic. c. 3. p. 211. Wess. — Ut supra scriptum, *οὐ τίπτει ἐν εἰς, ἄλλην δὲ γῆμον*, sic edidit Wess. et sic in MSS., qui ad nos venerunt, legitur cunctis. Qua in scriptura primum illud observandum, post *ἰσὶ τι τοι οὐ τίπτει*, (quoniam tibi non parit) non modo supervacaneum esse quod adjicitur *ἐν εἰς*, sed prorsus etiam incongruum. Tum vero, ante *ἄλλην δὲ γῆμον* desiderari aliud verbum in imperativo positum, cum Valla (qui, ea repudiata aliam ducito, in Latinis posuit) pulcre vir doctus viderat qui Aldinam curavit editionem; ideoque ex conjectura verbum *ἄπει* adjecit, quod alii omnes tenuerunt editores, donec a Wesselingio ejectum est, qui luxatam claudicantemque repræsentare orationem maluit, quam verbum admittere contra consentientium librorum auctoritatem insertum. Quod nemo viderat, id *Schæferi* non effugit perspicaciam: nempe in importuno illo *ἐν εἰς* latebat, immo tantum non planissime inerat, illud ipsum quod desiderabatur verbum *ἔξισ*, dimitte imperativus mediæ formæ verbi *ἔξιμῃ*: unde nomen *ἔξιστος*, (dimissio, divortium) derivatur, quo idem Scriptor noster paullo post (cap. 40. 6.) eadem in narratione utitur. Literam π antiquitus duabus literis $\chi\sigma$ exprimi solitam fuisse, e vetustis inscriptionibus docuit Montfaucon Palæogr. p. 131. et 139. seq. Facile credas, multos etiam scribas $\chi\sigma$ pro π posuisse; quod vulgo Æolibus in usu fuisse veteres Grammatici adnotarunt. Vide Gregor. Corinth. de Dial. Æol. §. 39. et Grammaticum Meermannianum in Bastii editione Gregorii p. 661. §. 14. S.

CAP. XL. 6. τῆς ἑξέως] Eustath. ἀσπόμεναι γυναῖκες ἦται διαζύγιον verissime exponit, Homericum ξύνισσι τε δύο ποταμῶν illuminans. Quo de genere in Aristotelis Eth. Nicom. II. 7. ὁ μὲν γὰρ ἄσπαστος ἐν μὲν πρόεισι, abjiciendis opibus, ὑπερβάλλει: et apud Clement. Alex. Pædag. II. 10. p. 223. εἰς δὲ τὴν προίειν αὐτοῦ (σπίρματος) ἀνδρὸς ἀσπασ. Merum itaque interpretamentum, quod Ask. offert, ἑξέως. Sequens παῖον οὐδαμῶς Σπαρτιατικὰ (lin. 10.) perite N. Cragius lib. III. Rep. Lacedæmon. p. 234. Clementi objecit Alex., Spartæ ἰστανίμιον μονογαμίου, monogamiæ poenam, sancitam olim proendenti, Stromat. II. p. 505. Κακογαμίου poenam isthic Lycurgi statuerant leges, fortasse (quæ doctissimi viri elegans divinatio) Clementi restituendam. Wess.

CAP. XLI. 3. ἴφιδρον βασιλῖα] Camerarii ac Porti haud repudio successorum. Putes Clearchi illud apud Xenophontem Ἀναβ. II. p. 159. ed. Hutch. πρὸς βασιλῖα τὸν μέγιστον ἴφιδρον ἀγωνιζοίμεθα esse geminum, sed discrepat: vindex est; quod Budæum non latuit. Alias vocabuli notiones, ab ill. Spanhemio ad Callimachum atque Aristophanem explanatas cum maxime haud moror, nedum (lin. 5.) ἔχουσιν δὲ αὐτὴν ἀλθῆναι λόγῳ sive communiore dictione σχοῦσιν ἐν γαστρὶ Pausaniæ: quod iterum iterumque succedit (lin. 10.) ἰδίως ἴσχει, lucem præcedenti adspergit. Wess.

[4. συντυχίᾳ ταύτῃ χρησαμένη] Idem hoc valet ac κατὰ δαίμονα, qua de formula et similibus disseruit Valck. ad III. 153, 5. ubi pro Herod. I. 3. oportebat Herod. I. 111, 4. S.]

CAP. XLII. [2. ἀπρομάνης τε] Admodum furens reddidit Gronov. idque tenuit Wess. Semilit Portus: "ἀπρομάνης, summe insanus, supra modum "insanus," suffragante Schneidero in

Lexico crit. At profecto in colloquio cum Aristagora (cap. 49—51.) non admodum insanum aut furiosum se præstitit hic Cleomenes. Et progressu quidem temporis incidisse eum in furorem (ὕπικλαβε αὐτὸν μανίᾳ νοῦτος) ipse Herodotus VI. 75. tradit; antea vero nonnisi ὑπερμαργότερον fuisse, id est, hebetiore ingenio, haud satis compotem mentis, ibidem ait. Itaque commodius mihi visum est id quod Valla hic posuerat, mentis inops; et fere furiosus in Latinis nostris posui: poteram semifuriosus, aut subinsanus. Nempe, quod præeunte doctissimo Viro Corago ad Athen. III. 119. a. (Animadv. T. II. p. 331.) et ad Athen. IX. 385. b. (Animadv. T. V. p. 116.) monui vocab. ἀπρος aliis nominibus adjectivis præpositum minuit nonnihil et temperat vocabuli significationem, fere ut in Latino sermone particulæ sub aut semi nominibus præpositæ. Cæterum vile et triviale (ὀντιλίστερον) vocabulum ἀπρομάνης judicavit Pollux VI. 125. S.]

8. αἰτίσας ληδὴ] Tralaticium est ac leve, nec tacendum: novum enim specimen audaciæ amanuensium. Ecquis in animum inducet, modo λαδὸν, modo λιδὸ II. 129. hic ληδὸν, nulla præsertim variandi necessitudine, scribere decrevisse? Ἄγον (posthabito, qui Ionum mos, augmento) et ἄγος Aldus et Codices nonnulli dederunt I. 70. 166. 170. II. 125. etc. Mutatur ἦγον et ἦγος ex reliquorum consuetudine Græcorum. Mihi institutum non placet. Wess.—Teneri utique Ionicum ἄγος debuit. Sed, ad ληδὸν quod spectat, unde, quæso, hanc vocabuli formam, qua quidem et alios nonnullos auctores, sed eos paucos admodum, usos esse constat, (vide mox Adnotat. Valck.) arripuisse putabimus librariorum, nisi vetustis in libris eam reperissent? Varietatem non in rebus modo exponendis, sed in ipsis etiam

vocabulorum formis amare Nostrum, jam saepenumero observavimus. Et quidni hanc veniam concedemus lulentissimo Scriptori, qui natione quidem Doriensis, Ionico tamen maxime idiomate Musas conscripsit suas, ceterum in Attica colonia majorem fere vitae partem transegit, ac diversissimis et temporibus et locis Historias hasce, quibus nobis licitum est frui, composuit? S.

Ibid. αἰτήσας ληὸν Σπαρτιάτας ἦγι ἰς ἀποικίην] Pausan. III. (cap. 3. extr.) p. 211. Δαριύς (ὃν γὰρ ἠνίχιστο ὑπακούειν Κλειμένει μίνων ἐν Λακιδάμῳ) ἰς ἀποικίαν στίλλεται. Vulgabatur in Herod. αἰτήσας λαὸν Σπαρτιάτας, ἄγι. ληὸν Σπ. ἦγι dedit Vir Cl. ex Med. et utramque mutationem vocat perelegantem. Vellem parcius ista talia viris egregiis exciderent: cur ἦγι censeretur elegantius Homérico et Herodoteo ἄγι? Ληὸν nusquam alibi praebet Herod. neque etiam Portus aut Maittairius invenerunt: hoc tamen facile commendant πηδς, Hesychius, et Heraclidis auctoritas. Eustath. in Od. β'. p. 93, 52. (p. 1443. ed. Rom.) Ἀνδς, ὁ λαὸς, οὗ μέμνηται Ἡρακλίδης, καὶ ὁμοίωτα τοῦ Νηδς, παδς, καὶ παδς, πηδς, ὁ ἐξ ἀγχιστίας προσγινῆς (lege πρὸς γίνους) οὕτω δὲ ἦν ἐπ' Ὀμήρου ἐν χρεῖσι τοῦ Ἀνδς. Apud Hom. πηδς frequentatur. Ubi παδς habet Nicand. Ther. v. 3. ibi Schol. ἐν ἰνίσι, αἰτ, δωρίζει. VALCK.

11. ἄνδρες Θηραῖν] Jure ita Med. Vala et alii. Eustathii ἀποικία δὲ ἴσθιν ἡ Κυρήνη νησιωτῶν Θηβαίων, ad Perieg. v. 213. simillima in macula erat, bene a T. Fabro lib. I. Ep. 9. erasa. Κάλιστον Libyæ tractum, χῶρον, quem colonis Dorieus occupavit, ad amnem Cinyem, lib. IV. 175. et 198. offert. Haud vero scio, praestet ne ex schedis δέσσει. Favet opinanti γῆν πτίσων, superius (lin. 9.) positum, quo colonia designatur manifesto. Haec autem con-

tinuo nexa et sequentia, (lin. 14.) expulsum Dorieum esse ὑπὲρ Μακίων τε καὶ Λιβύων, procederent inducta copula melius. Omnes Afri, Αἰβυς: eorum natio, cujus advenæ in agris consederant, Μακρ. Carthaginienses optime disjunguntur, quippe originis alius, nec veri Αἰβυς. Quas etiam in partes Cl. Pauw discessit. WESS.

14. ὑπὲρ Μακίων τε καὶ Λιβύων] Distinguuntur quidem interdum Φοίνικες sive Καρχηδόνιοι, et Αἰβυς, sive veteres indigenæ: sed Μάκκας et Libyas quis alius ista ratione distinxit? Μάκκας, Λιβυκὸν ἴθις, memorantur Herodoto IV. 175. et aliis. Ex Scylacis p. 112. licet aestimare, cur hi potissimum illinc expulerint Spartiatas. Secundum Herod. Macarum Gindanes fuere vicini, horum Lotophagi: Λωτοφάγων δὲ (IV. 178.) τὸ παρὰ Θάλασσαν ἵχονται Μάχλεις. Fortasse Μαχλῶν, aut alterius Africani populi nomen, non Λιβύων scripserat Herodotus. VALCK. — Possis καὶ Λιβύων intelligere tamquam esset καὶ ἄλλων Λιβύων. Sed ne opus quidem est ut eo confugiamus. Ad Herodoti morem loquendi attentus lector jam frequenter observaverit, ita solere illum subinde τε καὶ inter duo nomina interserere, ut non distinguatur alterum ab altero, sed ut (quemadmodum fere in adpositione quam vocant Grammatici) alterum altero declaratur. Sic jam haud procul a principio operis, lib. I. c. 2, 8. ἰς Αἴαν τε τὴν Κολχίδα, αἰτ, καὶ ἐπ' Ὠρεῖν ποταμόν. I. 16, 4. Κουζάρεη τε — ἰσολίμνη καὶ Μήδοισι. I. 27, 8. ἰς Σάρδεις τε καὶ ἐπ' οἰ: et similia alia multa. Pro ἰσολίμνης, quod lin. 15. cum aliis editoribus tenuimus, poterat perinde asporius forma ἰσολίμνης probatis e codicibus recipi. S.

CAP. XLIII. 1. ἀνὴρ Ἑλιώνης] Ejusdem Cl. Pavii Ἑλικῶνης conjectura est, quandoquidem nulla in Peloponneso urbs Eleon, notissima Helice, cujus gentile Ἑλικῶνης lib. I. 148. Esto: unde

Anticharem domo Peloponnesium fuisse discimus? an, quod eam in regionem reduci Dorieo consilii rationem proposuerit? Non opinor. Ἐλιῶνα Poëta memorat Iliad. β'. 500. et Strabo prope Tanagram (in Bœotia) lib. IX. p. 622. (p. 405. ed. Cas.) Hinc Ἐλιῶνιος apud Ethnographum in Νιῶν. Erycem quod attinet et Herculem, sibi posterisque certa lege Erycinam regionem adquirentem, ad Diodori lib. IV. 23. expositum satis puto. Wess.

2. *ix τῶν Λαῖου χρησμῶν*] Quibus veteres innoterant fatidici, his equidem crediderim hoc in loco Laïum sæpe fuisse suspectum; quo nomine vatem oracula edidisse non alibi, credo, legerant. In Luciani T. III. p. 241, 23. Solanus: Quis, ait: unquam fando audivit Telephum inter vates habitum? Sed cui non innotuit Τήλιμος Εὐρυμίδης, δι' μαντοσύνην ἰκίσαστο? hujus nomen illic non dubitanter ponendum pro Τήλιφος. Hic vellem æque commode τῷ Λαῖου verum nomen a me posset substitui: longum Græcorum *χρησμολόγων* catalogum erudite contexuit Clemens Alex. Strom. I. p. 398 seq. Nullus inter istos Λαῖος: literas proximum accedit Ἰάμου nomen. Iamnus notissimus, a quo genus ducebat πολύκλιτος καθ' Ἑλλαντας γίνος Ἰαμιδῶν, Pindaro celebratum Ol. VI. 120. sed neque Iami memorantur oracula. For- san usitatus hic latet nomen Βάκιδος, ex eodem agri Tanagræi pago nati, unde fuit hic Herodoteus Antichares, ἀνὴρ Ἐλιῶνιος dictus, ut certe fuit unus Bacidum ἔξ Ἐλιῶνος τῆς Βοιωτίας, Schol. in Aristoph. Eie. v. 1071. vide Scheffer. et Jac. Perizon. in Æliani Var. Hist. XII. c. 35. Hoc Spartiatæ consilium dedit Eleonius Antichares, Heracleam conderet in Sicilia, *ix τῶν Λαῖου* (vel cujuscunque tandem) *χρησμῶν* φᾶς, Ἐρυκος *χώραν* πᾶσαν εἶναι Ἡρακληδίων. Dorica ceterosque in Siciliam colonos profectos

Vol. IV.

scribit Pausan. III. p. 247. τὴν Ἐρυκίην χώραν νομίζοντας τῶν ἀπογόνων τῶν Ἡρακλείους εἶναι, καὶ οὐ βαρβάρων τῶν Ἰχόντων. Quem sequenti CAP. XLIV. (lin. 2.) memorat Sybaritarum Regem Τῆλον, is primum fuisse videtur *δημαγωγός*, ut dicitur Diodoro XII. c. 9. ubi notat Wess. VALCK. — Quidni vero τοὺς Λαῖου *χρησμοὺς* intelligeremus oracula Laio data? Sic quidem percom- mode Larcher accepit, ut sit Λαῖου genitivus objecti quem Grammatici vocant, quemadmodum in illo Sophoclis Œd. Tyr. v. 907. Λαῖου παλαιὰ Σίσυφατα: et Electr. 343. ubi τὰμὰ νοβητιύματα, non sunt consilia a me data, sed *mihi* data. Plura ejusdem generis exempla Aug. Matthiæ collegit in superiore Grammat. Græc. §. 313. quibus, si quis id agat, alia ex Herodoto adjici poterunt. S.

[Pro *ix τῶν Λαῖου χρησμῶν* malit Boethius *ix παλαιῶν χρησμῶν*. S.]

CAP. XLIV. 2. καὶ Τῆλον] Tyrannidem occupaverat, eadem prius dejectus quam Sybaritas inter et Crotoniatas bellum exardesceret, ni Heraclides Ponticus, quod arbitror, fallat in Athenæi XII. 4. p. 521. (cap. 21. nuperæ edit.) Potior Herodoti, illi prioris temporis auctoritas; cui Diodorus lib. XII. 9. paria facit, *δημαγωγὸν* adpellans, quippe blanda vulgus oratione ad ditiores exilio multandos, unde belli, Pythagoræ ætate gesti, origo, concitantem. Consimili *δημαγωγῶ* titulo Cypselum, Corinthiorum tyrannum, Aristoteles ornat Polit. lib. V. cap. ult. Wess.

9. τῶν Ἰαμιδίων μάντιν] Laurentii Amadeorum vel Iamideorum vaticinium castigavit Faber lib. I. Ep. 19. qui de Iamo et Iamidis plura, et Pet. Victorius lib. XIII. Var. c. 15. Adsolebat τὸ πολύκλιτος καθ' Ἑλλαντας (verba sunt Pindari) γίνος Ἰαμιδῶν inter vaticinandum, Criticis testibus ad Olymp. Od. VI, τῇ διὰ τῶν ἱμπτέρων μαντείᾳ uti,

D

quorum observationi Pausanias adstipulatur lib. VI. 2. Atque illa sunt Nostri *ἰρὰ* (lin. 12.) τὰ οὐ προϊχάριι χρεστέα *Ἰουμίνω* Calliæ: neque enim in dubitationem venit, quin Cl. Gronov. præclare ex schedis instauraverit. Peperit, quod ante legebatur, crebra in *προιχαρίιν* et *προιχαρίυν* confusio lib. VIII. cap. 108. Thucyd. II. 5. atque apud alios. Mox (lin. 13.) ταῦτα δὲ οὐκ οὔσαι λίγυναι integræ sanitatis forent, modo infusius vocula, a Valla non versa, exularet. Vulgato succurritur, ταῦτα δὲ ὡς οὔσαι λίγυναι a Pavio, ταῦτα δὲ καὶ οὔσαι a Reiskio. Mihi ineptissimum οὐκ exilio in tenebras dammandum censetur. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

[Pro ὧν οὔσαι, ut jam olim in Notis ad Terent., sic etiam nunc *εἰκότα* corrigit, monetque Bothius scripturam codicum Brit. οὐκ οὔσαι, ex *εἰκότας* esse natam, glossemata illo quidem τοῦ εἰκότα. S.]

CAP. XLV. 2. παρὰ τὸν ξηρὸν Κράστον] Laurentianum prope Crastin, lapidum maceriam, unde processerit, non exputo. Ortelius, Pinedo, et Galeus ob Κράστον Arch. comparant Stephani Κράστον, πόλιν Σικελίας ἐπὶ Σικαιῶν, longe aberrantes. Hæc Siciliæ urbs; Κράστis amnis Italiæ. De Sicula Crasto bene Ph. Cluverius Sicil. Antiq. II. p. 391. Crastin (tametsi de Sybari et ejus positura diligenter) ne verbulo tangens, Ital. Antiq. III. p. 1265. Equidem, quod olim (in Diss. Herod. p. 184.) professus sum, Κράθιν et Ἀθηναίην Ἰωνοῦ μῦθον Κραδίην scripsisse Herodotum, non muto. Sybaris sita erat ἀπὸ μίσην δυοῖν ποταμῶν, τοῦ τι Συβάρειος καὶ Κράστιος in Diodori XI. 90. et XII. 9. De Crasti silentium. Porro ubi de Ægis Achaia Noster I. 145. ἰν' τῇ Κραθίῃ ποταμῷς ἀίνας ἐστὶν, ἀπὸ τοῦ ἰν' Ἰταλίῃ ποταμῷς τὸ οὔσημα ἔσχει, alludente et eadem imitante Pausania VII. 25. Cur illum quæso Achaia perennem amnem,

ἀίνας ποταμῷς, vocat si idem Italico conveniret? Παρὰ τὸν ξηρὸν Κράθιν ubi hic valuerit, discriminis in aperto causa. Torrens hieme Crathis fluebat, æstatis tempore sæpe ξηρὸς, siccus: par indoles sicco Tanagro in Virgilio Georg. III. 151. ubi Servii ex vero adnotatio, Sicci ad tempus æstatis relatum est: est enim hieme torrens. Bene in Glossis: Ξηροστάμους, torrens. Wess. — Quantumvis probabilem emendationem nihilo magis tamen, quam ipse Vir præstantissimus, in contextum recipere ausus sum. Fieri potest, ut idem rivus, ille præsertim Italicus, promiscue utrolibet nomine, Crastis et Crathis, fuerit adpellatus. S.

14. πολλαπλήσιον] Justum hoc. Sic VII. 48. τὸ Ἑλληνικὸν στρατιῶμα φαίνεται πολλαπλήσιον ἰσχυρὰ τοῦ ἡμετέρου: tum VIII. 140, 1. ἄλλη παρίστανει πολλαπλήσιν et c. 143. Wess.

CAP. XLVI. 1. Συρίπλιον δὲ Δωριίῃ, etc.] Præter populares Spartiatis nullos e veteri saltem Græcia habuit Dorieus συγκατίστας: non certe Atheniensæm, qualem nobis interpretes præbet Pausaniæ p. 247. ubi Ἀθηναῖος, Athenæus, proprium fuit Spartiatis nomen, uni τῶν ἡμῶν Δωριῶν — σταλίστων ἐν Σικελίᾳ: quale nomen hic apud Herod. inter συγκατίστας est Θίσσαλος. Memorantur in historia Græca Atheniensis Λακωνισμοῖος, Lacon autem cui nomen fuerit Ἀθηναῖος: hoc vero nomine insignes fuerunt plurimi. Talia frequenter sunt ab interpretibus obscurata. De Dorico, qui perierit in Sicilia ab Egestæis interfectus, iterum Herod. VII. 158. et 205. Una cum illo hic CAP. XLVII. periisse traditur Philippus Crotoniata, cujus Olympionicæ, ob formæ præstantiam ut herois ab Egestæis culti, meminit ex Herod. Eustath. in Iliad. γ'. p. 290, 35. (p. 383. ed. Rom.) VALCK.

4. Ἐγισταίων] Variare in urbis Egestæ scriptura Codicum exaratores locu-

ples testis Cl. Wasse ad Thucyd. VI. 6. est. ΕΓΕΣΤΑΙΩΝ numi apud Parutam id postulant, quod exstat. Idem in Thucydide, Diodoro, (non tamen sine discordia lib. IV. 23.) Pausania, Stephano; etiam infra VII. 158. in Archallisque. (ubi vide Var. Lect. ed. S.) Legendus est doctissimus Sylburgius ad Dionys. Halicarn. lib. I. Ant. Rom. p. 42. Wess.

[5. περιγίνετο τούτου τοῦ πάθους] Requirebam in τούτου: sed præpositionem ignorant libri omnes, quæ adeo subintelligenda fuerit. S.]

8. Πυθαγόριον] Numero MSS. Πυθαγόριον nomen vincit. Dubia tamen in re pati possum, suum cuique ut sit arbitrium. (Nec vero mirum est, nomini minus noto vicinum omnibus notissimum prætulisse librarios.) Oppressos Doriei ab Egestanis comites non præterit Pausan. lib. III. 16. De Carthaginiensibus et belli in hos colonos ambitioso colore Diodor. IV. 23. Vide Musam VII. 205. Jam τυραννίδα ισιχυρίσσι Arch. (lin. 9.) non sine exemplo: quale τοὺς ισιχυρίσσι hujus libri princ. et πάντα ισιχυρίσσι Clem. Alex. III. Pædag. p. 264. Plura Perizonius ad Æliani Var. VII. 13, et Reiskius Animadv. in Dion. Chrysostom. p. 14. Wess.—Hisce præeuntibus auctoribus Schæferus structuram verbi paullo rariorem, quam cod. Arch. offerebat, vulgatæ prætulit scripturæ. Quod uti non improbo factum, sic de exemplo ex Musis petito, ad quod Wesselingius provocavit, monere debeo, admodum illud quidem dubium esse: nam quod V. 1, 8. legitur, τοὺς δὲ ισιχυρίσσι, aut valde equidem fallor, aut τοὺς non ad Perinthios refertur, sed ad Præones, qui jubentur illos adgredi, subintelligitur autem dativus αὐτοῖς, nempe Περινήσις. S.

[11. ἐπὶ Διὸς ἀγοραίου βαμὸν] De

Jove ἀγοραῖον vide Taylor ad Lys. p. 191. pag. 70 seq. ed. Reisk. S.]

CAP. XLVII. 4. εἰχίτο πλῖον] Mendam agnoverunt docti homines, Pavius, D'Orvillius, Reiskius, Abreschius, a Stephani operarum peccato ortam et propagatam. Prudentior Aldus, quem insuper habitum miror. Mox τὸ ἐν αὐτοῦ πᾶλλος (lin. 7.) non oportere in πλῖος abire, Eustathii indicio constat; qui etiam rectissime αὐτὸν ἰλάσκοντα, ut Arch. et Vind., postulante sermonis serie omni. Designatur, quid fieri solebat Egestæ. Wess.—At, cur potissimum ἰλάσκοντο præferendum præsentī ἰλάσκονται judicemus, non magis equidem, quam Schæferus, exputare potui Eustathii quidem testimonium pro scriptura ista invocari non debuit: rem ille ex Herodoto refert, non ipsa Scriptoris verba repræsentat. S.

CAP. XLIX. 4. χαλκίον πῖνακα] Æneam laminam, tabulam vocat Geographicam, in qua γῆς ἀπάσης περιόδος ἐπιστήμητο. Ad opulenti juvenis superbiam deprimendam ubi dicitur Alcibiadi monstrasse Socrates, quantillum in orbis tabula spatium occuparet Attica, πινάκιον vocat Ælianus ἔχον γῆς περίοδον, Var. III. 28. Notant ibi Kühn. et Perizon. Pleraque huc spectantia jam dederat Marsil. Cagnatus Var. Obs. IV. c. 5. Omiserunt ex Theophrasti testamento locum, quo jubet ἀναθίσθαι τοὺς πῖνακας, ἐν οἷς αἱ τῆς γῆς περίοδοι εἰσιν, εἰς τὴν κάτω σσοάν, apud Diog. Laërt. V. 51. VALCK.

8. τὰ κατήκοντα] Laurentii ex Stoæ forulis, officia enim sunt talia, merito recusavit Reiskius. Τὰ κατήκοντα, et τὰ κατήκοντα πρήγματα, res sunt urgentes et præsentēs, περὶ τῶν κατήκοντων λίγοντες, de præsentī rerum statu colloquentes, lib. I. 97. et ἐπὶ δὲ ταῖς κατήκουσι πρήγμασι τάδε ποιητρία εἶναι, lib.

VIII. 19. Portus eadem animadvertit. Stoicorum τὸ καθήκον ex Cicerone Offic. I. 3. et Diogene VII. 108. atque aliis cognitissimum. Wess.

16. τῶσα καὶ αἰχμὴ βραχία] Gronovius ad hæc bene. Valla, Brissonius, Stanleyus, breves hinc arcus et breve spiculum sumentes, βραχία numero multitudinis videntur intellexisse, eaque structura, qua II. 132. τὸν αὐχίνα δι καὶ τὴν κεφαλὴν φαίνει κίχρυσμαίνα. Hic βραχία, loco βραχίη. Tetigit hanc quoque rem Hutchinson ad Xenoph. Kur. 'Αναβ. III. p. 239. Gronovii, eadem docentis, oblitus. Wess.

22. τὰ θυμῷ βουλόμενοι] Non illaudabili opera θυμῷ βαλόμενοι vir eruditus (Reisk.), modo animi deliberationem exprimat. Sic lib. I. 84. ἐφράσθη καὶ ἰς θυμὸν ἐβάλλετο. Sic Menander Eclog. Leg. p. 95. ἐν τῷ βαλίσσαι τὸν πόλιμον, οὕτως ἄηλαν ἀνέγμω, bellum, rem adeo ancipitem, animo agitare: etiam Josephus Belli Jud. VII. 8. p. 430. ταῦτα τίς ἐν τῷ βαλόμενος, ἡμῶν παρτιγῆς τὸν ἥλιον ἐφῆν; Poëtarum, Apollonii Rh., Æschyli, Sophoclis ἐν θυμῷ βαλίσσαι et θυμῷ βάλλειν congruunt Latino in pectus demittere, alienaque sunt. Quid multis? In vulgato, cui omnes assurgunt Codices, licet acquiescere: θυμῷ βουλόμενοι, ubi animo volente fueritis, ἢ θυμὸς ὑμῖν ἴσσι, ut Noster alias. His autem quæ artissime adhærescunt, jucundissimam Scriptoris γλυκύτητα manifestant. Wess.—Post τὰ leviter incisam volebam orationem: τὰ, θυμῷ βουλόμενοι, αὐτοὶ ἂν ἴχ. S.

Ibid. τὰ θυμῷ βουλόμ. etc.] Quibus vos, si potiri libuerit, potiemini, recte vertit Valla. Quod viro Doctiss. venit in mentem, θυμῷ βαλόμενοι significaret animo considerantes. Hic narratis congruit θυμῷ βουλόμενοι, cupide volentes, vel animose desiderantes, παθυμητικῶς πρὸς ταῦτα διακίμενοι. Idem fuisset:

τὰ, ἐὶ σῶνδε ὑμῖν ἂν ἦν θυμὸς, αὐτοὶ ἂν ἴχοντι. VALCK.

34. Κιλίκων δι σῶνδε ἴχοντ' 'Αρμένιοι] Evitat scilicet! vocalium concursum Herod. atque idcirco diphthongos etiam elidit. Per omnes Edd. illud ἴχοντ' 'Αρμ. propagari non debuerat, et absque Codicibus scribi ἴχονται 'Αρμένιοι ἄδ. Critico facile patet erroris origo. Dum scribit Eustath. in Dionys. v. 694., 'Ἡρόδοτος τοὺς 'Αρμένιους Φρυγῶν ἀπώκινους φησὶ, λίγων καὶ ὅτι πολυπρόβατοί εἰσι, duo respicit Herodoti loca; hic enim tantum pecoris divites; Φρυγῶν ἔσται, quod nihil huc faciebat, suo loco dicuntur infra VII. 73. Secundum Eudoxum, Armenii τῇ φωνῇ πολλὰ Φρυγίζουσι, apud Steph. Byz. voc. 'Αρμένια. VALCK.

37. τόνδε Χάοςση] Patrius casus Χάοςση I. 188. tueretur τὸν Χάοςση, si ex membranarum fluxisset. At illæ restitutum probant, quod et in cap. 52. De ingentibus Persarum divitiis, et thesauris, Susis adservatis, Strabo XV. p. 1059. A. (p. 728. ed. Cas.) et nuper præclare H. Venema ad Danielis Vatic. pag. 214. Wess.—In Χάοςση h. l. cum aliis omnibus codicibus haud dubie etiam consentit Med. sed scripturam hanc ex illo enotare neglexerat Gronovius: itaque mendosum Χάοςση, quod erat in superioribus editis, tacite ita correxit, ut Χάοςση ederet. S.

40. τῷ Διὶ πλούτου πύρι ἐρίζεσι] Cum Jove divitiis certare poteritis. Attigit illud Eustathius in Dionys. v. 1073. De incredibili pecuniæ summa huc in thesauros regios congestæ Brisson. egit de Regn. Pers. I. pag. 158. qui p. 60. jam dederat Herodotea. In talibus facile concessa fingendi licentia regalem etiam Jovis in cælo domum humanæ cupiditatis opplevit irritamentis; hinc venusta Herodoti loquendi forma, Πόττις usitata, qua certandi verbum ponitur in comparatione de similitudine. Lib.

IV. cap. 152. divitiis cum Ægineta Sostrato οὐκ οἶά τί ἐστι ἰρίσαι ἄλλον: postea temporis cum illo populares certare potuissent Lampis et Charops. Theocritus Eid. IV. v. ult. τό ται γίνεις ἢ σατυρίσκαις Ἐγγυθὺν ἢ Πάνισσι κακοκνώμοισιν ἰρίσδι. Apud Athen. III. p. 75. x. Lynceus Samius: εὐὰ ἰριναὶ τοῖς Λαπωνικοῖς ὅστις σπαμίνα σύποις δοκιῶν ἰρίζειν: id est nullo posse modo inter se comparari. Eleganter Callistratus, p. 894., Indi χαίτην dixit ἐκ τῶν ἄκρων πρὸς κόχλου Τυρίας ἄνθος ἰρίζουσαν. Nativitate venustate Horatius Epoda II. 20. ut gaudet insitiva decerpens pyra, Certantem et uvam purpuræ! Plura collegit Lambin. ad II. Carm. vi. 15., ubi viridi — certat Bacca Venafro. VALCK.

[45. μάχης ἀναβάλλισθαι] De hac dictione vide quæ in Var. Lect. (ed. S.) ad hunc locum disseruimus. S.]

46. παρέχον δι — ἄρχιν] Persimile vulgato est παρίον δι οἱ ὑποχείριμα πάντα ποιήσασθαι, VI. 72., sæpiusque alibi. Hic vero vehementer παρέχον δι blanditur ob codicum copiam, et verbi frequentem in licentia usum: παρέχει ἄν σφι. ipsis licuisset, lib. IV. 14., ἀλλ' οὐ γὰρ οἱ παρέσχε, non illi licuit, VIII. 3. Alia se sponte offerent, collecta a Porto. WESS.

Ibid. παρίον δι τῆς Ἀσίης πάσης ἄρχιν] Παρίχον nisi Codex scriptus præberet, nemini suspectum foret παρίον. Euripidis est in Phœn. v. 523., Ἀρχιν τὰρζόν μοι, τῷδε δουλιῦσαι ποτί; Ipse Herod. I. 129. παρίον αὐτῷ βασιλίᾳ γινίσθαι. Sed multo rarius παρέχον a librariis expectari non poterat. παρέχει apud alios interdum, inprimis tamen apud Herodotum, notat ἔξισσι, πάρισσι. Legitur in eadem phrasi, III. 142., ἡμοὶ παρέχειν ὡν ὁμίον ἄρχιν, ut hoc loco. IV. 140. παρέχει ἄν σφι — ὑπιστίως ἐξυρίων τοὺς Πίρσας. In oratione Candaulis, παρίξου, per παρίσσαι interpretatur Dionys.

Halicarn. qui nec ipse participium παρᾶσχον in eundem adhibere sensum dubitavit: vid. G. Canteri Nov. Lect. lib. III. c. 27. Frequentatur Thucydidi præsertim εὐ παρᾶσχον, et παρᾶσχον καλῶς, occasione commodum oblata: p. 76, 22. 326, 29. 353, 30. VALCK. CAP. L. [2. ἦλλον ἐς τὸ συγκρίμειν] Vide quæ mox ad lin. 12. notamus. S.]

5. καὶ διαβάλλον ἰκίουν εὐ] Longe eos, qui de eccellente sapientia διαβάλλον capiant, falli, vera est Eustach. Swartii animadversio Analect. I. 14. et Lamb. Bos Obs. Critic. c. 7. Unum hoc vide: Ἰστιάτος μὲν λίγων ταῦτα, διβαλλε, Valla interprete, hæc Histæus fallendi gratia dicebat, cap. 107. hujus Musæ. Erravit præterea Aristagoras in corporis cultu et Ionico luxu, a severis Spartanorum moribus inmaniter discrepante, ἰσθήτα ἔχων πολυσιλῆ καὶ τὴν ἄλλην τρυφὴν τὴν Ἴωνικὴν, uti de eo Zenobius Cent. V. 57. et Suidas in Οἴκῳ τὰ Μιλήσια. WESS.

11. οὐδὲνα γὰρ λόγον ὑπιστία λίγαις Λακιδαιμονίοισι] Advertit animum ex Arch. exscriptum λόγον ὑπιστία sive ὑπιστία, cui, plures si suffragarentur, patrocini-um haud abnuerem; suppeditaret enim Philosophus Eusebius ὑπισθίνι ὑπιστία in Stob. Serm. XLIII. p. 308., et Noster, vocabuli usu delectatus, alia. Gaudeo consensu Valckenarii. WESS. — Quomocumque capias, nulli minus λόγον desiderabant ὑπιστία quam Lacedæmonii, qui neque speciosa solebant anteponeere salutaribus. ὑπιστία enotatum ex Arch. Rem facilem, λόγον (ut puto) dixerat ὑπιστία. VALCK.

[Pro eo quod Gronovius in versione posuerat, nec enim sermonem auditu gratum dicis Lacedæmonis, in Græcis ὑπιστία recipiens Wesselingius, in Latinis, fere ut Valckenar. voluerat, nec enim rem factu facilem dicis Lacedæ-

monii, scripsit. Potuerant doctissimi duumviri Vallæ etiam invocare testimonium, qui et ipse sua in versione vocabulum *ἰστυρία* expressit. Sed, ut dicam quod sentio, mihi ista sententia minus huic loco opportuna videtur. Qui ante solis occasum urbe excedere hunc hominem jubet, is haud dubie gravius quidpiam ei voluit exprobare, quam proponi ab [illo rem factu difficilem Lacedæmonii. Nempe ex his, quæ apud Zenobium et Suidam locis paullo ante citatis leguntur, intelligitur, alterum hunc Aristagoræ cum Cleonene congressum in publica Lacedæmoniorum concione aut certe in Ephorum consensu locum habuisse, ibique insigni cum fastu et ambitioso adparatu verba fecisse Milesium. Is igitur egregie et perquam probabiliter verba fecisse (*ἰστυρὶ λόγον ἰστυρ*) sibi videbatur: cui ille respondet, talem sermonem minime esse *ἰστυρ* Λακεδαιμονίαις, aliis fortasse posse probari, Lacedæmonii neutiquam placere, sed odiosum esse et procul amandandum. Eadem occasione unus ex Ephoris dixisse homini fertur, *Οἶμαι τὰ Μιλήσια*! Denique vero ex ipsa codicis Arch. scriptura (*ἰστυρία*) intelligi par est, hunc etiam scribam *ἰστυρία* debuisse, et inter scribendum demum ad vocabulum sibi magis notum aberrasse, aut duas lectiones, alteram genuinam, alteram ex conjectura priori adjectam imprudenter in unam confudisse. S.]

CAP. LI. 2. et 3. *ἰστυρία*, et *πρωτοστάτης*] Placet et marginis lectio, ab Arch. firmata, *ἔστι ἰστυρία ἰστυρία*, et H. Stephani *πρωτοστάτης*. VALCK.

Ibid. *ἰστυρία* *ἰστυρία*, etc.] Pristinam, schedis auspiciis, faciem sermo induit. H. Stephanus aptabat *ἰστυρία* *ἰστυρία*, ut aurem sibi daret suppliciter petens, nec vere, neque comode. Aristagoras, uti supplicum mos (quo de lib. I. 35.) ferebat, in intima domus

penetrabilia ipsumque adeo ad focum se contulit; id *ἰστυρία* *ἰστυρία* tum Cleomenem, semotis arbitris ablegataque filia, ut auscultet rogat. Quæ sanequam planissima. Stephani præterea *πρωτοστάτης*, assistebat, loco *πρωτοστάτης*, non equidem, si præsidium haberet, repudiarem. WESS.—Nobis commodiorem scripturam libri nostri dederunt. Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

12. *διαφθίρει* *σι*] Cleomenis Gorgo apud Plut. in dictis Laconic. p. 240. *π. καταφθίρει* *σι*, *ὦ πάτερ*, *τὸ ξινύλλιον*, *ὡς μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐμβάληι*, eleganter, nec sine convicio in Aristagoræ staturam, sed alio ex fonte. *διαφθίρει* Codicis Passion. Ionismum sapit, legiturque lib. IX. c. 41. WESS.

Ibid. *Πάτερ*, *διαφθίρει* *σι* *ἔξινος*] Ut Attice plerosque Xenophon, Ionice Laconas Herodotus semper facit loquentes: multa Plutarchus Laconum dicta Dorice effert; hoc etiam suavissimum Gorgus, partim saltem, T. II. p. 240. *π. καταφθίρει* *σι*, *ὦ πάτερ*, *τὸ ξινύλλιον*, *ὡς μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐμβάληι*. Legit-ne apud Herod. *ἄποστῆς*? sed scripserat noster, prout vulgatur, *ἦν μὴ ἀποστῆς* *ἦν*. Apud Hesych. vulgarissima vox *Ἀποστῆς* auctoritate legitur Æschyli munita, quæ pertinet ad glossam præcedentem. Dixisse videtur Gorgo *καταφθίρει*, et *ξινύλλιον*. Dorice *Φθίρειν* dicebatur, ut *πταίνω*: Etymol. p. 269, 50. et Eustath. in Od. π'. p. 382, 29. (p. 1649. ed. Rom.) Non patrio sibi more vestitum Milesium Spartiatæ filiola *ξινύλλιον* vocabat, more Græcis usitato, hac forma suum illa contemptum indicans: *ἰστυρία* et *ξινύλλιον* similiter adhibentur; et ob eamdem rationem *ἀνδρείον*, *ἀνδρείον*, et *ἀνδρείον*. Theocrit. Eid. V. v. 40. *φθονὸν τὸ καὶ ἀπρίσις ἀνδρείον*. Aristoph. *Ἀχαρν.* v. 516. *ἀνδρεία μαχθήρα, παρακεκαμμένα*. *Φύση κινῶδες ἀνδρείον*,

Demostheni dicitur Æschines, pag. 180. Venuste Μισίλιον, ἀνθρώπιον λῆστον dicebat Silenus in Eurip. Cycl. v. 184. Ionium Aristagoram luxuriose vestitum Spartam venisse monstrat pro-verbium, Οἴκοι τὰ Μιλήσια: prout ejus originem explicant Zenobius Cent. V. Prov. 57., quique dicitur Plutarchus, c. 55. p. 306. et Suidas. VALCK.

CAP. LII. 1. Σταθμοὶ τι πανταχῇ ἴσιν] Hæc, si numeris ratio constaret, forent egregia, docerentque modulum et proportionem inter σταθμοὺς et παρασάγγας. In Xenophontis Ἀναβ. IV. p. 297. ἐντιῦθιν δ' ἰκονεύθησαν σταθμοὺς τρεῖς, παρασάγγας πεντηκαίδεκα: iterum p. 299. ἰκονεύθησαν σταθμοὺς τρεῖς, διὰ πιδίου, παρασάγγας πεντηκαίδεκα. His gemina ferme Nostri τρεῖς ἴσιν σταθμοί, παρασάγγαι δι' πεντηκαίδεκα καὶ ἡμισυ. Qui tamen modulus haud perpetuus. Herodoti enim σταθμοὶ plerumque quaternos parasangas aut paullo amplius equiparant: nec in Xenophonte eadem ubique proportio. Nam p. 240. τρεῖς σταθμοὺς παρασάγγας δίκην, et lib. I. p. 17. σταθμοὺς τρεῖς παρασάγγας ἰσῶσιν comparat, ubi doctissimus Hutchinson nonnulla super ista re; quæ, nisi plurima Attici scriptoris loca dixeris mendosa, non procedent. Possent et auxilio esse hæc Procopii, si quidem eundem viæ modum explicarent, Hist. Arc. c. 30. Ἐς ἡμέρας ὁδὸν εὐζώνη ἀνδρὶ σταθμοὺς κατιστήσαντα, πῶ μὲν οὕτω, πῶ δὲ ταύτων ἰλάσσουσι, οὐ μὲν τοι ἦσαν ἐν τοῦ ἰσὶ πλείωσιν ἢ κατὰ πέντε. In via, quam expeditus viator diurno itinere conficit, octonas ferme mutationes, alicubi pauciores, infra quinque tamen nusquam Persæ posuere. Sed ea discrepant. Procopii cursus est vehicularis: hinc plures mansiones et ad jumenta mutanda mutationes illa in via: Herodoti pedestre iter, ubi singulos in dies tot mansionibus non opus. Wess.

— De Itinerario, quod hoc capite continetur, præter Geographos, consulendus est Parisiensis Academicus *De la Barre*, cujus est commentatio huc spectans, Tomo VIII. Actorum Acad. Inscript. inserta; et *Heeren* in *Ideen über die Politik*, etc. T. I. p. 829. et seqq. S.

6. Ἄλυσ ποταμός· ἐπ' ᾧ πύλαι τι ἵπασι] *Portas, πύλας*, fossis aquæ coërcendæ, et, si usus requirebat, emittendæ caussa adpositas, habemus lib. III. 117. Quo e genere πύλαι ποταμῶν, ἡγῶν τῇ τῇ, quibus laxatis urbi Nino ex Tigride inundatio in Prophetæ Nahumi, cap. 2, 6. Hæ in ponte fluvii Halys fuerunt, nec Bochartum fugerunt, Phal. IV. 19. Μίγα, quod sequitur, φυλακτικόν, munimentum ad regionis tutelam, omnes ex Æschine, Aristotele, Josepho norunt, Morello excepto, in Libanii T. II. p. 133. c. enormiter lapsio. Wess. — Popularis sui *De la Barre* lapsus, qui πύλας h. l. angustias inter montium præcipitia intelligit, notavit Larcher. Illa notatione paullo post idem vocab. ponitur; quamvis et ibi fortasse veris portis vel claustris præcludi transitus potuerit. S.

[9. μίχρι οὐραν τῶν Κιλικίων] Usque ad Ciliciæ fines. *Montes* Ciliciæ intelligit Heeren p. 831. quos si designare Herodotus voluisset, οὐρίων erat scripturus. S.]

21. Τίγρης] Quum in Aldi Camerariique exemplis et MSS. duobus Πίγρης scribatur, debuerat pars ista Salmasianæ disputationis ad Solin. p. 489. sine culpa relinqui. Mihi Πίγρης non placet, dubio Τίγρης an Τίγρις potior sit. Τίγρις, uti hic scripti quidam et Eustathius, sic lib. I. c. 189. et 193. II. 150.; Τίγρης VI. 20. (Equidem cum Schæfero priorem tenens scripturam, non idcirco alteram improbo.)

Hunc autem perhibet ex Armeniis fluere, nec discordant scriptorum alii. Secundi fontes et scaturigo in Matienis: *ὁ δὲ ὕψιστος* (lin. 25.) alter vertitur a Valla. Unde igitur tertium labitur flumen? Hoc præter expectationem tacetur. Pinge itaque cum Cl. Pauw, *οὗ δὲ ὕψιστος ἐν Μαιτινῶν*, et secundi ac tertii patesce origo. Certe in Matienis scaturiebat Gyndes, de quo lib. I. 189. Wess. — Ille, *ὁ μὲν πρότερος*, Viro docto Tigris est; unde in sequentibus turbæ existunt, quæ nullæ sunt, si cum Larchero et aliis priorem illum et alterum intelligamus duos illos cognomines, quorum nomina minus nota silentio præterit Scriptor. Esse autem illos majorem minoremque Zabatum vel Zabatem, cum Larchero probabiliter statuit Heeren. S.

27. *ισβάλλοντες*] Arch. *ισβάλλοντι*, ob consequens *μιταβαίνοντι*, ego primas darem. In Pausania nihil hac frequentius structura. Sed usus editum, movente Galeo, cum non spernat, servatum illud est: nam *ισβάλλοντες* quo tibicine fulciatur, Gronovius docere noluit, nedum quo nectantur modo *σταθμοὶ εἰς τίσεις*, quæ alium utique participii casum sibi desiderant. Hic vero manifesta se prodit lacuna; desunt parasangarum notæ et numeri, difficulter ex dubia inter mansiones et parasangas proportionem restituendi. Wess. — Tum in Addendis IΩΞΜ Vir doctus hæc adjecit: "Si defectus expleretur, quæ 'Kluitii conjectura, *σταθμοὶ εἰς τίσεις* καὶ *τριήκοντα*, παρατάγγαι δὲ *ἑκατὰ καὶ τριήκοντα καὶ ἑκατὸν*, stathmorum et parasangarum numerus "rotundaretur. Aliquid hic deesse "certum arbitror." — Eodem modo eisdemque verbis, diu ante Kluitium, exemplandam videri lacunam docuerat De la Barre, T. VIII. Actor. Acad. Inscr. p. 343. At ea ratione ultra mo-

dum promoveri Matienæ fines, et absque meliorum codicum præsidio nihil hic definiri posse censuit Larcher, Adnot. 108. ad hunc Herodoti librum, p. 230. cui hactenus adsentiuntur Heeren (pag. 988.) et Mannert Geogr. Græc. et Rom. T. V. P. II. p. 206. ut nullam ne conjecturam quidem conati sint proponere. S.

31. *οἱ πάντες σταθμοὶ εἰς ἑκατὰ καὶ ἑκατὸν*] Ratio non constat. Mansiones sive *σταθμοὶ* in præcedentibus duntaxat LXXI. Neque convenit parasangarum summa: numerantur tantum CCCXII. Quia tamen parasangis quadringentis et quinquaginta, quot se posuisse significat, accurate stadiorum collectio congruit, bene illi habent. Vitia in mansionum et parasangarum numeris, suis olim locis juste signatis, inflicta hærent, aliorum fortasse MSS. auxilio eluenda; nostri enim in eodem sunt luto. Wess. — Nec nostri meliora dedere. S.

CAP. LIII. [4. *τὰ βασιλῆα τὰ Μερύνα καλόμενα*] Conf. c. 54, 7. Adde Strab. lib. XV. p. 728. et Steph. Byz. voc. *Σούσα*, ejusque Interpretes. S.]

7. *ἡμῖν ἀπαρτὶ ἰννήκοντα*] Critici ad Comici Plut. v. 388. *Ἐίχρηται αὐτῷ (ἀπαρτὶ) 'Ἡρόδοτος λίγων, ἀπὸ τούτου εἰς στάδια δύο ἀπαρτὶ*: quod scholion Suidas in 'Απαρτὶ describens, pro *στάδια δύο* præbet *στάδιοι δύο* sive *ἰσδομήκοντα*. Unde Aristophanis interpres ea acceperit, an memoriæ vitio hæc spectarit, quis certo decreverit? In Herodoto hactenus invenit nemo, et sunt profecto nusquam. Vide Hemsterhusium ad Plutum et Alberti in Hesychii 'Απαρτὶ. Wess. — Vide II. 158, 20 seq. ibique Var. Lect. (ed. S.) et Adnot. S.

CAP. LV. 7. *ἱερανεύοντο* — *οὐδὲν ἥσσον*] Neque enim Harmodius et Aristogiton, sed, Herodoto iudice, verius Alcmaeonidæ Athenas *ἐλυθίγισαν*, lib.

VI. c. 123.; et fuit Hippias, exacerbatus fraterna cæde, (V. 62, 5.) patre fratreque longe *τυραννικώτερος*. Aristogiton et sodalis non habebantur tantum, ut erant, tyrannicide; sed vulgo laudabantur Athenis, tanquam qui sublata tyrannide suam patriæ reddidissent libertatem. In hanc etiam Atticæ plebis opinionem inveteratam dici poterat Dion Chrys. pag. 190. *ε. τὸ πιστεύεσθαι πολλὸν χρεῖον ὑπὸ ἀνθρώπων ἡλιθίων οὐδὲν ἔστιν ἰσχυρόν*. Sed sapientiores etiam nonnunquam minus loquuntur considerate: præter ceteros Jo. Meursio citatos in Pisistrato, et ad Æliani Var. Hist. XI. 8., nobilissimos istos juvenes primum Hieronymus (Rhodius) statuit exemplum, alia quoque commemorans, quibus demonstret, *ὅτι τὸ τῶν νέων πρὸς ἀλλήλους ἰταρικὸν συμφρονῆσαι πολλὰς τυραννίδας καθίλει* apud Athen. XIII. p. 602. A.; sequitur Peripateticus Aristotelis, quin et Platonis iudicium in Symposio. Culpat Platonem Jac. Perizon. ad Ælian. pag. 692., velut hac in re dissentientem a se ipso in Hipparcho: sed si suspicionem, quam solus forte movit Ælianus Var. VIII. 2., ad examen vir Eruditissimus revocasset, illam forsitan agnovisset legitimam, atque in Hipparcho multa reperiri, quæ faciem præbeant ab illa Platonis diversissimam. Neque magni mihi videtur momenti criminatio Dionis Chrys. Perizonio memorata, culpantis Athenienses, quod Harmodium et Aristogitonem πάντων μέγιστα τιμῶσιν ὡς ἱλευθερώσαντας τὴν πόλιν, καὶ ἀνιόντας τὸν τύραννον, Or. XI. p. 191. Hipparchum certe sustulerunt; quodque recuperandæ libertatis gratia facere sibi proposuerant, imperfecto licet opere, fecisse tamen ab acerrimis tyrannorum osoribus consebantur, ob inceptum illud opus digni habiti qui cumularentur omni honorum genere. Solum etiam

occidendi tyranni conatum Athenienses factum existimabant pulcherrimum; quod luculento demonstrari potest documento. Post ejectos xxx. tyrannos psephisma condiderunt, ab auctore sententiæ Demophanti dictum, servatum nobis ab Andocide de Myst. pag. 13. secundum quod jurare cogebantur Athenienses: tyrannidis auctorem vel fautorem *ἴαν τις κτείνειν ἀπαθάνη, ἢ ἰσχυρῶν*, si quis aut occidens moriatur, aut immoritur incepto (sive tantum opus adgressus; id enim est *ἰσχυρῶν*, nempe *κτείνειν*) *εὖ ποιήσω αὐτόν τι καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἐκείνου, καθάπερ Ἀρμυδιὸν τι καὶ Ἀριστογύγιστον, καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν*. Hoc respicit decretum Demosth. contr. Leptin. pag. 312., dum meminit τῆς Δημοφάντου στήλης, cui insculptum iusjurandum: *ἂν τις ἀμύνειν τι πάθῃ τῇ δημοκρατίᾳ, τὰς αὐτὰς δώσεις δωρεὰς, ὥσπερ Ἀρμυδίῳ καὶ Ἀριστογύγιστον*: vulgato nomini Διοφάντου alterum ex Codd. debuerat substitui: vid. Lycurgus, pag. 165, 43. Longe recentius et diversissimi generis Διοφάντου fuit ψήφισμα. Oratio c. Leptinen, docte nuper atque eleganter Gallice conversa a Ged. le Cointe, eadem opera potuerat aliquoties expoliri, ut Græca quoque legerentur emendatiua. VALCK.

8. *ἐκ' ἑταίρισιν*] Thucydides VI. 59. Hippiae post fratris necem tyrannidem tribus annis terminat, totidem Plato in Hipparcho, p. 229. *ε.*, nihil admodum Herodoti quatuor annis officientes, modo cum H. Dodwello Annal. Thucyd. p. 42. tres integri et quartus inchoatus Hippiae tyranno post Hipparchi violentam mortem relinquuntur. Quod Criticus autem ad Aristophan. Lysistr. v. 619. *κατίσχε δὲ ἡ τυραννὶς ἐπὶ ἑτῇ γ'. οἱ δὲ, δ., Ἡρόδοτος δὲ σ.* errore non vacat, et mutata verborum sede tolli potest. Nam sex eum annos hic reperisse, non credo. WISS.

CAP. LVI. 5. Τὰς λίαν, etc.] In versibus, Hipparcho fatalem exitum præsagientibus, nihil innovo. Vir doctus (Reisk.) Τὰς δ' ἴων, i ergo, tolera, et οὐδὲς ἄλλωσαν ἀδῶν fingebat, longe a Brodsei ad Anthol. iudicio recedens. Wess.

7. ὑπερεθήμενος ἡμεροπόλοις] Eadem τοῦ διεσπείματος religio eleganter in Theophrasti Char. c. 16. expicta: ad quam ἀπυπόμενος ἐν ὄψι etiam (lin. 8.) pertinere opinor, neque adeo spre- tam visionem, sed ejus expiationem et ἀπυπρωτισμὸν innui. Vide Casaubo- num ad Theophrast. et Spanhemium in Comici Ran. v. 1379. Wess.

CAP. LVII. 1. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι, etc.] Gephyraeos, necis Hipparchi auctores, Bochartus Canan. lib. I. 21. et Meur- sius Att. Lect. V. 31. tali diligentia et eruditione illustrarunt, ut aliis otium fecerint. Plutarchum neglexerunt, ma- lignitatis crimine, cujus Herodotum postulat, T. II. p. 860. x., haud inmu- nem. Ea-ne malignitas, gentis ve- ram et peregrinam originem vestigare et declarare? Sed doctus scriptor dum rodit, sui obliviscitur. Wess.

Ibid. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι, etc.] Ubi in Aris- tidis Panathen. T. I. p. 190., velut ab Atheniensibus recepti præter ceteros dicuntur Ταναγραῖοι οἱ μετὰστάντες, Δω- ρεῖοι Πιλοσπονήϊου κρατῆσάντων, ὑπὸ τῶν εἰζάντων ἀναστάντες: Scholiasta MS. hic Herodoto narrata respicit: τοῦτους, ait, τοὺς Ταναγραῖους, μὴ βουλομένους αὐτῶν ὑπακοῦσαι, οἱ Θηβαῖοι ἐξίβαλον· οἱ δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἰλθόντες ἤκησαν μίμηται δι' τῆς ἰστορίας Ἡρόδοτος, Γεφυραῖους τοὺς Ταναγραῖους καλῶν. (Attigit etiam Sui- das, et Zonaras in Lexic. voc. Γεφυραῖοι.) De his egerunt Gephyraeis Jo. Meurs. Att. Lect. V. 31., et Sa. Bochart. Geogr. Sacr. II. 1. cap. 21. Gephy- raeos istos non Eretrienses origine, sed Phœnices videri Herodoto, atque illinc ortum Aristogitonem dici, id vero per-

moleste tulit Plutarch. de Herod. Mal. pag. 890. x. Ἀριστογρίτωνα — ἀντικρὺς διὰ πολλῶν εἰς Φοινίκην ἐξελθόντι, Γεφυραῖον γιγνέσθαι λίγων ἀνίστασθαι τοὺς δὲ Γεφυ- ραίους — Φοινίκας εἶναι φρεῖν, αὐτὸς οὕτω πιστωμένος. VALCK.

CAP. LVIII. 3. Ιεράρχων διδασκάλια] Job. Ludolfum, Virum Clar. διδασκα- λίας emendantem Comment. Hist. Æth. p. 208. non sequor. Suidas: διδασκάλιος, ἀπὸ τῶ μέθρημα. Sic Ba- silius M. Homil. III. in Hexaëm. p. 28. c. κατέβηκεν μετ' ἡμῶν τὸ διδασκάλιος: et Homil. V. pag. 43. x. ἵνα πῶτον ἰακίνο πρίσταγμα διδασκάλιος τῇ φύσει γίνηται, subministrante Cl. Abreschio. Jam ὡς ἐκεῖ δεικνύει (lin. 4.) relinquo, Herodoti de litterarum prima inter Græcos origine professionem continens. Non defuisse, qui Pelasgia litterarum primordia ante Cadmi in Græciam transitum vindicarent, ad Diodori III. 66. disputatum fuit. Wess.

5. πρῶτα μὲν, τοῖσι καὶ ἄπαντες, etc.] Obscuriorem orationis seriem explanant ista Arch., πρῶτα μὲν τοῦτοις ἰχθυήσαντα, κατὰ τὴν καὶ ἄπαντες χρίονται Φοίνικας: et primo quidem iidem utebantur, sicuti omnes utuntur Phœnices. Gephy- ræi nempe primis temporibus non alias usurpabant litteras, quam quarum apud Phœnices usus erat. Meræ itaque tum Phœnicis fuerunt, sicuti et sermo; quo deinceps paulatim inmutato, μεταβάλλον καὶ τὸν βῆλμὸν τῶν γραμμάτων, (lin. 6 seq.) itidem litterarum modum, figuram et ascriptionis seriem novarunt. Quam in rem præclara Cl. Salmassii ad Inscript. Herod. p. 34. opera exstat. Esse me- mini, qui τὸν βῆλμὸν τῶν γραμμάτων hic præferunt, prorsus oblitos Aristotelis Θουκυρ. p. 578. Ed. Erasmi., ubi in Apollinis Ismenii apud Thebanos tem- plo ἀναθήματά τινα ἑταίρους ἰχθυήσαντα τοὺς βῆλμους τῶν γραμμάτων ἀρχαῖαν, seu ἀρ- χαίων potius. Quæ philosophi, sive cu- jusvis alius, ad hanc rem accommoda-

tissima, etiam propter Ismenium, quod statim (cap. 59, 2.) consequetur. Pertinet huc docta disputatio Benedictinæ familiæ eruditorum in T. I. Hist. Nov. Diplom. p. 587. Wess.

12. καὶ τὰς βίβλους διφθέραις καλίουσι] Bene Vallæ Latina ex P. Leopardi præscripto Em. VII. 19. correctæ sunt, quibus male in postrema editione penuria biblorum *Ægypti* et *Syriæ* accessit: nihil enim utraque de regione Scriptor. Certissimus autem pellium: rasarum, sive διφθεῶν, variis olim in nationibus ad rerum memoriâ prodendam usus. Persarum διφθέραις βασιλικαῖς habet Diodorus II. 33. et Agathias Schol. II. pag. 66. A., aliorum alii. Contra ea ab errore immunis haud est Varronis de papyro, Alexandri demum Magni ætate reperta, opinio apud Plinium Hist. Nat. lib. XIII. XI.; melior Nostri et Casii Heminae, cap. XIII. ejusdem Pliniani libri. βύβλους porro et βύβλων, ex prisco more, Passion.; namque ita potius, quam βίβλους scriptitasse, ad Hom. Eustathius, p. 1913, 30. (ad Od. pag. 765, 38. ed. Bas.) auctor est. Hinc βυβλίον ἔπλων mentio et scriptura, lib. VII. 36. Wess.

Ibid. τὰς βίβλους διφθέραις καλίουσιν] Vallam fefellit articulus; errorem jam correxit P. Leopard. Em. VII. c. 19. eundem tamen errarunt et alii; quod monisum ab Auctore des Essais de Crit. pag. 161. Adpellationis suo quoque tempore, quin et recentiori, satis usitatæ rationem repetit ab antiquissimo more Herodotus, barbaris etiam isthac ætate noto. Vellus aureum fuisse βιβλίον in διγμᾶσι γιγχαμμίνοις videbatur incerto scriptori περὶ Ἀπίστων, c. 3. conf. ad Palæmph. cap. 31. Galeus. Persica sua se Ctesias hausisse scribebat in τῶν βασιλικῶν διφθεῶν, teste Diodoro Sic. II. cap. 32. ubi vid. Clar. Wess. et Ti. Hemsterh. ad Poll. X. 57. cujus libro VII. 211. hac prostant Herodoti, loco

quem Leopard. excitavit. Τρομνήματα βασιλικὰ vocat et Diodor. III. 38.; commentarios regios, Livius XXXIII. 11. Philippi Macedonis Μανιδονιὰ τῆς βασιλικῆς αἰκίας ὑπομνήματα, Lucian. Demosth. Encom. §. 26. Arcturus qui Prologum agit in Plauti Rud. v. 15., (Malorum) referimus nomina exscripta ad Jovem: v. 21., Bonos in aliis tabulis exscriptos habet. Istas Jovis tabulas διφθέραις dicebant: Diogenian. III. Prov. 2., ἡ διφθέραι, αἰτ, in ἧ δεκτῇ ὁ Ζεὺς ἀπογράφειν τὰ γινόμενα, παρατάλαις. Quæ præter Diogenian. IV. 95., Zenobius habet Cent. IV. Prov. 11., senarium efficiunt, e veteri quodam dramate propter elegantiam custoditum: Ὁ Ζεὺς κατὰδε χροῖας εἰς τὰς διφθέραις. Vanissimus Auctor Philopatr. inter Lucianea, T. III. pag. 603., πολλοὺς γὰρ γραφίαις φῆς ἐν τῇ εὐκρατῇ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφειν. VALCK.

CAP. LIX. [1. ἐν τῇ ἐκῇ τοῦ Ἀπολλ. τοῦ Ἰσμενίου] Conf. Wesselingio ad cap. 58, 5. notata. S.]

1. ὁ μὲν δὲ εἰς τῶν τριπόδων] Sollemne fuit in Ismenii Apollinis fano tripodas dedicare; quorum ἐπιφανὲς μάλιστα ἐπὶ τοῖς ἀρχαίοις καὶ τοῦ ἀναβήτος τῇ δεξιᾷ τρίπους, ἵστιν Ἀμφιτρυῶνος ἀνάθημα, in Pausaniæ Boeot. cap. 10. p. 730., non alius fortasse atque hic descriptus: congruunt certe ambo, tum antiquitate, tum Amphitryonis illustri titulo. De inscriptis litteris in Pausania silentium, quas Herodotus magnam partem Ionicis similes, Cadmeas tamen fuisse commemorat. Hinc consequens videtur, ut ἐπὶ τὰ λαϊὰ, uti alibi Pausanias, ἐν δεξιᾷ, a dextera in sinistram processerint, quemadmodum Phœnicis: et ut quinque caruerint litteris, quarum posterius inventum, T. Φ. Χ. Ψ. Ω. Non sum nescius, incomparabiles viros, Scaligerum ad Euseb. et Salmasium in Inscript. Herod. p. 54. in diversiora tendere; sed Herodotea sententiæ ab

Ampl. Bouherio (Ep. ad ill. Maffeiū Antiq. Gall. pag. 168.) adprobatae, favent. Ejusdem, credo, moduli ac figuræ characteres tabellæ erant, repertæ apud Haliartios in Alcmenes tumulo: γράμματα Θουμισσά, ὡς παμπάλαια, Plutarcho de Socrat. Gen. pag. 577. E.; namque additum ibidem, ἰδίῳ τις τύπος καὶ βαρβαρικὸς τῶν χαρακτήρων, ἰμφορίσ-
ταις Αἰγυπτίῳ, ex docti scriptoris suspicione fluxit, parum utique, ubi Alcmenæ et Amphitryonis ævum, scribendique tum temporis mos, in consilium venerint, probabilis. Wess.

6. Ἀμφιτρεύων μ' ἀνέθην, ἰὼν ἀπὸ Τηλεβοάων] Correxeram olim, Ἀμφιτρεύων μ' ἀνέθην, ἀνὼν ἀπὸ Τηλεβοάων: cum huc redisset a Telebois victis: simplex ἰὼν forte præferetur, e Bergleri conjectura indicata in Diss. Herod. pag. 167. Quidquid a Scaligero super literis his Cadmeis dissidet Salmas. ad Inscript. Herodis Att. pag. 32. et seqq., consentiunt, opinor, in Græciam illatas primum duntaxat XVI.; atque illud egregie docuit Salmasius, sedecim istas postea, reliquis jam inter Ionas in usum introductis, dictas Ἀττικὰ γράμματα. De literis Cadmeis, Plutarchus T. II. p. 738. E. illas, ait, τετράκις ἢ τετράς γινομένην παρέχει: eidem, p. 1009. E. οἱ παλαιοὶ dicuntur διὰ τῶν ἑκαίδικα στοιχείων φερόντες ἀπαρχάντως καὶ γράφοντες. Mirifice scribuntur hæc epigrammata viro summo ad Euseb. p. 121. In primo versu legi debuit ad mentem Salmasii MANETHEKEN EON. Unica litera adjecta sensum daret diversum, neque absurdum: ἰόντ' ἀπὸ Τηλ. ut se. tripus diceret dedicatum de victis Telebois. In istiusmodi rebus dedicatis ἀπὸ hoc sensu frequenter legitur apud Pausaniam; qui nonnunquam prisca quoque commemorat epigrammata, literis antiquis Atticis scripta, veluti VI. (c. 19.) p. 498. ult. ἐπιγράμμα ἀρχαίως Ἀττικῶς

γράμμασι: IV. (c. 17. p. 490, 3. γράμμασι τοῖς ἀρχαίοις γινγραμμένα: V. (c. 22.) pag. 435., ἱλιγύον γράμμασιν ἰσ-
σιν ἀρχαίως (lege ἀρχαίως) ὑπὸ Διὸς τοῖς ποσὶ: et VIII. (c. 25.) p. 648. VALCK.

Ibid. ἰὼν ἀπὸ Τηλεβ.] Nisi ἰὼν ex prisco ἰω eundi notione, quæ Reiskii opinio, censeatur, mallet ἰὼν cum Slado et Berglero. Amphitryon, parta de Telebois victoria, qua de Apollodoro, lib. II. 4. et Plautus Amphitr. I. 1. 51., Thebas redux tripodem consecravit. Vidimus ἰὼν et ἰων commutari, lib. I. 157., nec monere Eustathius neglexit ad Iliad. V. v. 277. (Mireris vero, simplicissimam restituendæ veræ scripturæ rationem (μ' ἀνέθην ἰὼν ἐκ Τηλ.) doctissimorum virorum acumen præterisse.) Illa vero (lin. 7.) ἡλικίην δὲ εἶη κατὰ Λαίῳ sincerasunt. Amphitryonem Laio, Herculem (Edipod) ætatem egisse æqualem, generationum in Apollodori Bibliotheca series dilucide patefacit. Wess.

CAP. LX. 5. τοῦτ' οὖνομα ἔχων τοῦ Ἰπποκ.] Vel ex margine Steph. recipi debuerat τῷ Ἰπποκρόντοι: in Latinis autem a correctoribus poni, idem Hippocoonis filio nomen habens: non, Hippocoonis filii: isthoc modo Græcismum sæpius expresserunt usitatissimum Romani. Non requiritur in his articulus, neque adeo τῷ τοῦ, quod Reiskio placebat: filius Hippocoonis paulo dicitur ante ὁ Ἰπποκρόντοι: et Λαίῳ δὲ Λαβδάκου, τοῦ Πολυδάρου, τοῦ Κάδμου. VALCK.— Bene τῷ Ἰπποκρόντοι dedere codd. MSS. Animadversio Herodoti justa est. Scaeus, Hippocoonis si fuerit filius, vixit Edipodis tempore, quippe una cum patre ab Hercule peremptus. Est autem Scaeus iste in Apollodoro, lib. II. 10. p. 200. Wess. — Conf. Heyne ad Apollod. II. 7, 3. S.

CAP. LXI. 6. ἐς τοὺς Ἑγχέλιους] Quos vocat Ἑγχέλιους, eosdem memorat

IX. 42. oraculum, quo Persas designari putabat Mardonius, scribens *ἰς Ἰαλυρούς τε καὶ τὸν Ἐγχέλιον στρατὸν πιπασμένον*. VALCK.—Pausanias lib. IX. 5. Laodamantem, ab Argivis victum, *ἰς Ἰαλυρούς* abiisse scribit; de Cadmo antea, *ἰς Ἰαλυρούς καὶ Ἰαλυρῶν τοὺς παλουμένους Ἐγχελίας*: vere, sicuti ex Apollonio Rh. IV. 519. constat. Sequentia (lin. 6.) *οἱ δὲ Γεφυραῖοι ὑπολιφθίντες*, Gephyraei autem cum in suspensionem venissent, verterat Valla: hinc quid ille legerit, quaestio. H. Stephano placuit *ὑποπτιθίντες*, L. Bos *ὑπολιφθίντες*, quæ melior opinatio, cum *ὑπολιφθίντες* et *ὑποληφθίντες* toties convertantur. At in errore Laurentius fuit ex schedarum consensione; loci sententiam CL. Gronovius optime perspexit. Wess.—*ὑπολιφθίντες* tenens Gronovius, *ῥῆσιν* istam Latine sic convertit: Gephyraei autem *derelicti* postea ab Bæotis recedunt Athenas. In Notis autem idem Gronov. monuit, non post *ὑπὸ Βοιωτῶν*, ut in ipsius contextu et in superioribus editionibus factum, sed post *ὑποληφθίντες*, comma debuisse interseri. Wesselingius, in Græcis neutro loco incidens orationem, versionem Gronovii ita tenuit, ut comma post *derelicti* poneret. Atqui ab Bæotis recedunt Græce non sonat *ὑπὸ Βοιωτῶν*, sed *ἄπὸ* vel *ἐκ Βοιωτῶν*. Præpositio *ὑπὸ*, quam tenent h. l. libri omnes, genitivo juncta caussam significat; ut in frequenti formula *ὑπὸ θεῶν*, et similibus: conf. V. 10, 2. IV. 7, 16. Intelligendum igitur, præ Bæotis, propter Bæotos secessisse illos, id est, metu Bæotorum, sive a Bæotis coactos; quam in sententiam commodè Larcher, “les Bæotiens les obligèrent par la suite à se retirer à Athènes.” Sic *φιύγων ὑπὸ τινος*, in exilium mitti ab aliquo, ad fugiendum cogi. Si quid obscuri verbis inesset, sententiam suam ipse Scriptor, cap. 57, 8. perspicue de-

claraverat, *ὑπὸ Βοιωτῶν ἀνασθέντες*. Verbum *ὑπολιφθίντες* vero, nec derelicti verti debuit a Gronovio, nec a Larchero his Gallicis verbis reddi, “on les laissa alors tranquilles.” *Ἐπολιφθίντες* simpliciter sunt relictī, qui in sedibus suis manserant, nec ab Argivis erant ejecti. S.

10. *Ἀχαιῆς Δήμητρος*, etc.] Cereris *Ἀχαιῆς*, quæ et Gephyræa, templum et sacra prætereo. Cupidis abunde labor Jo. Meursii Lect. Att. V. 31. et S. Bocharti lib. I. Canaan. c. 21. erit. Wess.

CAP. LXII. [11. *Λιψύδριον*. Sic scribitur apud Hesych. hac voce et alibi, et apud Suid. in *Ἐπὶ Λιψύδριον*: item in Scolio apud Athen. XV. 695. x. et apud Etymologum, p. 561, 31. et 34. et p. 563, 8. denique apud Eustathium loco mox citando: quibuscum quum nostræ membr. F. consentiant, non negligere debui hanc scripturam, cæterum ne alteram quidem (*Λιψύδριον*) utique damnans. S.]

11. *τὸ ὑπὲρ Παιονίης*] Menda his se turpis insinuavit: quid enim cum Atticæ locis commune Pæoniæ, longissime in Macedoniam remotæ? Eustath. ad Hom. p. 461, 20. (p. 351, 13. ed. Bas.) *ὑπὲρ τῆς Σπάργης* Lipsydrion locans, eadem inquinatus est macula, vero tamen propiore. Hesychius et Suidas *ὑπὲρ Πάρνηθος*, supra Parnethem, idque certissimum. *Πάρνης* Atticæ mons erat, supra quem Lipsydrion Alcæmonidæ exsules munierunt. Proinde *τὸ ὑπὲρ Πάρνηθος* jure hoc refinxit loco L. Küsterus, ad Suidæ *Ἐπὶ Λιψύδριον*. Ipsum autem illud Grammatici testimonio est, Alcæmonidis ad Lipsydrion rem pessime cessisse, adfirmatque elegans cantilena in Athenæi lib. XV. p. 695. r.; Jo. Meursius in Pisist. c. 16. plura. Wess.

Ibid. *Λιψύδριον τὸ ὑπὲρ Παιονίης*] Πάρ-

videtur, si mei res esset arbitrii, recuperaret Herodotus; et vera L. Küsteri, Cl. Wesselingio probata, conjectura Diss. Herod. p. 110., omnibus hic antepone-retur Codicibus. Cui eadem erant ad manum, quæ Küsteri, Jo. Meursius in Pisi-str. c. 16., Eustathio legitimum quidem restituit Attici montis nomen; in Herodoto aut veram non vidit lec-tionem, aut illum a veteris librarii per omnes deinceps Codices propagato er-rore corrigendo deterruit quæ multos in-sidet religio, non illa minus fortasse damnanda quam aliorum est inconside-rata temeritas. Locum Etymologi prout recte corrigi Clar. D. Ruhnken. in Tim. Lex. p. 150. (pag. 208. ed. sec.) codex exhibet MS. Nihil impedit quo minus hic suum Jovi restituatur cognomen, cui in Parnethe monte sacratum altare, *Βωμὴς Σηραλίου Διὸς* dicitur apud Pausan. p. 78. f. (lib. I. c. 32.) Hinc Semaleus Jupiter Gyraldo, Meursio, aliisque innotuit: auferatur primum litera male repetita: *ἡμαλίου* facile da-bit genuinum, ut arbitror, *ἱμαλίου* pluuii Jovis nomen, in Attica sæpe siti-culosa solemnī precum formula evocati, quam M. Antoninus nobis servavit V. 7. Idem pæne nomen turpius defor-matum latet apud Clement. Alex. Strom. VI. p. 753, 27. ubi sacra fecisse legitur in insula Ceo Aristæus *Ἰσθμίου Διὸς*: sed nullus fuit Jupiter Isthmius: hic sine ulla controversia emendandum *ἱμαλίου Διὸς*. Probus in Virgil. Georg. I. v. 14. Aristæus, ait, aram Jovi Iemæo (Icmæo) constituit, etc.—Traditur hæc historia de Aristæo in Corpore (an opere?) Argonauticorum a Varrone Atacino: nobis superest, quem Varro interpretabatur, Apollonius Rhod. cujus Aristæus II. 524. *βωμὴν ποίησε μέγαν Διὸς ἱμαλίου*. VALCK.—Virorum doc-torum emendationem *ὕπτις Πάριδος*, a Schæfero in contextum receptam, tenuit

etiam Jacobs, hanc Historiarum Hero-doti partem Atticis suis inserens, p. 333. ed. sec. At constantem librorum omni-um Herodoteorum scripturam, *ὕπτις Παιονίης*, defendens Larcherus, ex Har-pocrate voc. *Παιονίης καὶ Παιονίδας* coll. cum Pausan. II. 18. p. 151 seq. eodemque Pausan. I. 2. p. 7. et cap. 34. p. 83. et 84. et Plutarch. (sive quisquis fuerit auctor Vitæ X. Oratorum) pag. 842. z. opportune docuit, fuisse Atticæ pagum, cui *Παιονία* sive *Παιονία* fuerit nomen. Situs fortasse hic pagus erat in radice Parnethis montis, eamque ob causam auctor ille, e quo Grammatici a Viris doctis citati sua hausserunt, Lip-sydrium *ὕπτις τῆς Πάριδος* situm dixit; nisi is fortasse scripserat *ὕπτις Παιονίας* ἢ τῆς Πάριδος. S.

13. *τὸν ἡνὲν* — *τὸν οὖν ἱόντα*] Eadem lib. II. 180., unde et, prius templum fortuito casu in cineres abiisse, disci-mus: culpa incendii tamen in Pisi-stratidas fuit, testibus Criticis ad Pindari Pyth. Od. VII., collata: qui quidem cum Olymp. LXIII. 2. patri successerint, illo ipso anno templum Delphicum de-flagrasse, Dodwellus Annot. Thucyd. pag. 41. constituit. At officit vehe-menter illi temporum finitioni mora Amasidia, isti anno conjuncta; quippe dona, dum superasset, Delphis ad ædis instaurationem, uti lib. II. 180. prodit, liberaliter conferentis; validissime vero Pausaniæ doctrina de templo Del-phico Olymp. LVIII. 1. exusto, in Phocic. cap. 5. Quæ de Pisi-stratidis autem Pindari Scholiastæ, modo tamen verita-ti concinant, familiam indicabunt, atque ipsum complectentur Pisi-stratum, quo modo Pisi-stratidas deponuntur sæpius. Vide ad Comici Vesp. v. 500. Wess.

17. *παρίνου λίδου*] In Jungermanni exemplo *Παρίνου* operarum est pecca-tum, cui ipse medelam adhibitam in Polluc. VII. 123. voluit. Isto de la-

pide docti Onomastici interpretes, et Cl. Taylor Lect. Lysiac. p. 619. (pag. 254. ed. Reisk.) Wxss.—Vide Taylora laudatum Plinium, Hist. Nat. lib. XXXVI. cap. xvii. sect. 28. et, quem ibi Harduinus citavit, Theophrastum περί Δίδων, pag. 392. ed. Dan. Heinsii. S.

CAP. LXIII. [1. 'Ὡς ὡν δὴ οἱ Ἀθηναῖοι λέγουσι] Λακιδαιμόνιοι requirebam, ubi nunc in Ἀθηναῖοι consentiunt libri. Sane non Athenienses, sed Lacedæmonii videri debent id crimen Alcæmonidis impegissee. conf. cap. 90. hujus libri. Mox lin. 4. pro χρεσόμενοι, præter necessitatem, χρεσάμενοι invitis libris omnibus edidit Jacobs. l. c. p. 334. S.]

2. ἀνίστασθαι τὴν Πυθίην χρεῖμασι, &c.] Herodotum sequutus Schol. MS. in Aristid. Panathen. Ἰσπίας, αἰτ, ὡμῶς ἰεράτω τῶν Ἀθηναίων μὴ φέροντες τοῦτου τὴν βίαν οἱ Ἀλαμμαινίδαι ἐξῆλθον ἐκ τῆς Ἀστυγῆς, ὡς εἰς ἣν καὶ ὁ Κλεισθένης, δε τὴν Πεδίαν, ταυτίσσει ἀδελφοῖς (in margine Codicis Burm. corrigitur in Δελφοῖς: recte; modo scribatur ταυτίσει τὴν in Δελφοῖς) ἱερίαν παρακάλεσι ἐπὶ τὸ χρεῖσθαι τοῖς Λακιδαιμόνιοις βοηθῆσαι ταῖς Ἀθήναις. Accepto oraculo, misisse dicuntur Lacedæmonii (lin. 6.) κατὰ τῶν Πισιστρατιδῶν Ἀγχιμόλοι μιστὰ στρατιῶς, δε ἐπιλιύτησεν ἰν τῷ πολέμῳ. Non unam ob rationem Herodotea criminatur Plutarchus, (T. II. p. 860. p.) oraculorum patriæque superstitionis defensor ingeniosissimus; sed idcirco præsertim, quod ille Pythiam vatem pecunia corruptam non dubitavit ut ψυδόμεναι traducere. Noster fraudem etiam a Lacedæmoniiis agnitam fatetur atque adeo publicatam, c. 90. Libro VI. c. 66. Cleomeni conciliatus Delphus Cobon Περίελλαν τὴν πρέμαντιν ἀναπαίδει τὰ Κλεισθένης ἱβούλιτο λέγειν δαι λέγειν fraude patefacta Cobon Delphis aufugit mulierque fatidica ἰαπόδην τῆς τιμῆς. Secundum Pausan.

etiam III. (cap. 4.) p. 212. Cleomenes τὴν ἰν Δελφοῖς πρέμαντιν ἀνάστα. Quin jam olim a Lycurgo legislatore pecunia commota Pythia semper ejus leges ut utiles civitati commendabat: ἡ προφῆτις χρεῖμασι πιπυσμένη δει συμφίρειν (τὸν νόμον) ἔχρα, Polyæn. lib. I. c. 16, 1. Donis corruptæ, nec mirum in hac fraudum opificina, recentior historia Græca plura præbet documenta: vid. Anton. van Dale de Orac. Orig. c. 16. Paulo post (lin. 8.) apud Herod. jussui divino, ut quidem putabant, postponentes Lacedæmonii humanæ hospitalitatis jura, τὰ τοῦ Διὸς πρεσβύτερα ἰπαιεύοντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν. Ad iudices suos Socrates Platonis in Apolog. p. 29. c. ἐγὼ ὅμῳς, αἰτ, ὁ ἄνδρες Ἀθ. ἀπαζομαι μὲν καὶ φιλῶ, πείσομαι δὲ Διῷ μᾶλλον ἢ ὅμῳι: quæ commodum admota sunt Lucæ Act. Ap. v. 29. In hoc cardine Sophoclis versatur Antigones cum Creonte certamen, v. 460. et seqq. VALCK.

4. πρεσβεῖν σφι] Sugillantur a Plut. de Malig. p. 860. d., ac si καλλίστη καὶ δικαιότατη liberandarum Athenarum ἔργῳ sceleris atque impietatis calumniam Noster affricuerit; ultro oblitus, Themistoclem (quem propterea laudibus in Vit. magni viri fert, p. 116. r.) consimiliter Pythiam, ut ad animi sui sententiam et circumscribendos Athenienses vaticinaretur, perpulisse, usoque tali fraude, quam quidem piam vocant, Græcorum plures. Qui mox (lin. 8.) ζήντοι τὰ μάλιστα, eosdem Pisistratidas vulgatiore dictione ζήντοι τὰ μάλιστα, c. 90. et 91. nuncupat. Wxss.

[10. προσσχῶν] Vide Var. Lect. (ed. S.) I. 2, 5. S.]

15. ἀνδρα Κονιαῖον] Nullam in Thesalia ejusque vicinia urbem recorder tali nomine. Cogitaveram de Gono sive Gonno in Perræbiis, atque adeo Thesaliæ. Sed discrepat scriptura, et gen-

tile urbis vocabulum. Eruant itaque, qui poterunt. Wess. — Nec vero necessitas ulla urget, ut patriam bujus regis Thessalorum in Thessalia quaeramus: quin potius ipsa formula qua utitur Scriptor, ἄνδρα Κοναίων dicens, indicare videtur extra Thessaliam fuisse natum. Itaque nihil impedire videtur quo minus cum Larchero Κοναίων ἄνδρα intelligamus Conio oriundum Phrygiæ oppido, Plinio lib. XXXVI. c. xxxii. sect. 40. (ubi conf. Harduini Emend. num. xcv.) et Hierocli in Synecd. p. 666. memorato; neque enim incredibile esse, cognationem quandam Thessalis intercessisse cum Phrygibus, idem doctissimus Herodoti interpres ostendit. S.

21. *ἰς τὰς νῆας κατέβησαν*] Laurentii ad naves repulit, desiderat *κατέβησαν*, quod forte olim hic fuit. Dio Cass. lib. XLVII. pag. 396. *καὶ ἐκείνου ἐς τὸ τεῦχος κατέβησαν*: et lib. XLVIII. p. 416. *καὶ τοὺς πεζοὺς ἐς τὸ τεῦχος καταβάντες*. Noster V. 106. *καὶ καταβάντες σφίσι ἐς τὰς νῆας*. Equidem relinquo, quod schedæ magno consensu volunt, etsi pro prælii ratione et devictorum lenius. Pausanias de Apibus, lib. I. c. 32. *οὐδὲ σφῶς ἐς εἰμβλους κατεβάντες ἔχουσιν*, nullis eas alvearibus coërcentes. Wess. — Conf. Nostrum VI. 102, 2. *ἀπεργμίνους ἐν τῷ Πιλ. τεύχεϊ* habes cap. 64, 10. S.

23. *Ἀγχιμολίου εἰς ταφαί*] Unius Anchimolii *εἰς ταφαί* numero plurali? Non opinor; sed illud potius suspicor, Lacedæmoniorum qui ceciderant hic olim etiam factam fuisse mentionem. Fac scribi potuisse: (τῶν δὲ Λακιδαιμονίων, vel τῶν δὲ ἄλλων) *καὶ Ἀγχιμολίου εἰς ταφαί τῆς Ἀττικῆς Ἀλωπεκῆσι, ἔγχευ τοῦ Ἡρακλήου τοῦ ἐν Κυνεσάργει*. De isto Herculis fano Meursius egit in Athen. Att. lib. II. c. 2. Ex hoc Herodoti loco situs Attici pagi poterit

constitui, si conferantur initium Axiuchi Æschinis Socrat. et orator Æschines contr. Timocr. p. 14, 11. VALCK. — Sepulcrum Græce proprie *τάφος* est; *ταφῆ*, sepultura, ut apud Nostrum I. 24, 11. 112, 14. Videndum igitur, ne eidem Nostro *αἱ ταφαί* (plur. num.) idem valeant ac *ὁ τάφος* in singulari. Id si minus placet, nullo certe incommodo *αἱ Ἀγχιμολίου ταφαί*, nullo etiam alio verbo adjecto, intelligi posse videntur Anchimolii et eorum qui cum illo ceciderunt sepulcra. S.

CAP. LXIV. 5. *ὁ τῶν Θιωμαίων ἴπποι*, &c.] Huc pertinere puto quod, Polyæno prætermissem, Frontius narrat Stratag. II. cap. 2, 9.; nam per equitatum, quo prævalebat Hippias, Thessali videntur equites intelligendi. VALCK.

8. *ἰδὺς ἰω Θιωμαλῆς*] Præferrem *ἰδὺ ἰω Θιωμαλῆς*, sicuti *ἰδὺ ἰω Λυβύης* Plutarchum apud Nostrum, lib. II. 119. invenisse, Cl. Valckenarius docuit. *ἰδὺς* tamen *τῆς ἐρχοῦς τῆς Τομύρης* λαβῆς, lib. I. 207. et Poëta Iliad. v. 601. *ἰδὺς Μινυλάου κινδάλιμοιο* "Hñ, tum Callinus, ἀλλὰ *τις ἰδὺς ἴτω* apud Stob. Serm. XLIX. pag. 356. Stragem equitatus Thessalici sociorumque Hippiae explicat in Lysistr. v. 1154. Comicus. Wess.

CAP. LXV. 1. *Καὶ οὐδὲν τι πάντως*] Haud opinor *οὐδὲν τι μᾶλλον πάντως* fuisse olim, in eo MSS. silentio: superius cap. 34. *οὐδὲν πάντως προσδίδοντο ἐπὶ σφίσι τὸν σῶλον τοῦτον ἐρμήσειν* &c.; et clarissime lib. VI. 3. Nihil quoque in brevi secuturis, (lin. 6.) *ὃ ἀντὶ αὐτῆς σύμμαχος*, quidquam novo: ad loci sententiam aliena non sunt ex lib. IV. 129. *τὸ δὲ τοῖσι Πίρρῳσι τι ἢ σύμμαχος, καὶ τοῖσι Σκύθῳσι ἀντίστοιχοι*. Verum eo in genere, ubi multa sæpe conjectantibus blandiuntur, integrum suum cuique iudicium. Ceterum *τεύχεσι Πιλασγιδῶν*, quo conclusi tenebantur Pisistratidæ,

(CAP. LXIV. 11.) malo ipsis omini
fait, quippe jam olim diris devotum
apud Thucyd. lib. II. 17., situm ejus
prope arcem urbis designantem, Nostro
lib. VI. 137. nihil dissidentia. Wess.

6. ὠπικισίμους — ἤλωσαν] Non
illi capti sunt ὠπικισίμους, quem sen-
sum hic quærebat Vir doctus; sed, dum
furtim ex Attica emitterentur alicubi
occultandi. More tamen minus usita-
tum ponitur τὸ ὠπικισίμους; nam
qui liberos vel uxores, obsidionem tole-
raturi, alio transferunt, veteribus dicun-
tur παῖδας ὠπικισίμους, Thucyd. I. 89.
Lycurg. contr. Leocr. p. 154, 32. τοὺς
οὐδὲ καὶ τὸν γυναῖκα ὠπικισίμους. De-
mosth. de Falsa Legat. pag. 242., οἱ
συγγενεῖς αὐτοῦ ὠπικισίμους τὰς θυγατέρας
παῖδας οὕτως εἰς Ὀλυμπον. Ubi jubet
Æneas Poliorcet. c. 9. ζήνην ἢ ἀνδρά-
παδα ὠπικισίμους εἰς τοὺς προσείκους,
morem antiquum et verbum illud de-
claravit Casaubonus. Quæ de Pisis-
tratis paulo post dicuntur, (ἄρξαντες
μὲν Ἀθηναίων ἐν Ἰωνίᾳ, etc. lin. 12. seq.)
de patre filisque intelligenda docuerunt
Periz. ad Æliani Var. Hist. III. 21. et
Bouhier Diss. sur l'Hist. d'Herod.
cap. 14. VALCK.

11. ἐς Σίγμον, etc.] Vide Terpsicho-
res, c. 94. et Thucyd. VI. 59. Annos
Pisistratarum tyrannidis Aristoteles
Polit. V. 12. xxxv. numerat, Noster
xxxvi., levi discrepantia, fortasse ex an-
nis inchoatis aut diversa Pisistrati con-
putatione exiliorum nata. Jo. autem
Meursii, annos istos Hipparcho et Hip-
pie, patris ratione non ducta, tribuentis
in Pisistr. cap. 5. manifesta aberratio
est, reprehensa a Bouherio Diss. He-
rod. c. 14. et Ed. Corsino Fast. Attic.
T. III. p. 96., oblitis tamen calcare se
viam, dudum sollertissima H. Valesii
cura ad Diodori Excerpta, T. II. pag.
557. emunitam. Wess.

VOL. IV.

CAP. LXVI. 3. ὅσπερ δὲ λόγος ἔχει]
Potuisset ὅσπερ δὲ λόγος ἔχει, quomodo
lib. VII. 5. ἵνα λόγος εἰ ἔχη. Euripid.
Med. v. 419. οὐκίτι δυσκίλαδος φάρμα-
κοναίικας ἔχει. Verum elegans ea linguae
copia et varietas. ἔχει δὲ τινα φάρμακον καὶ
Διονυσιοφάνης posuit IX. 83., at τούτους
μὲν ταιάστη φάρμακον ἔχει, VII. 3. Plura
Cl. Abreschius Dilucid. Thucyd. p.
247. Wess. — De corrupta Pythia vide
paulo ante, cap. 63. S.

5. ἀτὰρ τὰ ἀνίκαν, etc.] Hic
paulo forsitan acerbius est locus, quam
decebat historicum; neque injuria hinc
saltem κακοηθείας exemplum petens,
Plutarch. II. p. 860. c. Ὡς εἰώθει, αὐτὸς
παρεμμενὸς πίστιν ἵναι τοῖς ψόγους
ἱππάρχους τινάς· Ἰσαγόρας δὲ, φησὶν, οἱ
οἰκίης μὲν ἦν δοκίμοι, θύοντες δὲ οἱ συγγε-
νεῖς αὐτοῦ Διὶ Καρίῳ. εὐεδμὸς τι καὶ πε-
λαγικὸς δὲ μυκτὴρ τοῦ συγγενοῦς, εἰς Κῶ-
ρας, ὥσπερ εἰς Κόρακας, ἀποδιοπομουνίῳ
τὸν Ἰσαγόραν. Cives Attici veluti Deos
habebant Penates Apollinem πατέρων,
et Jovem ἱερῶν: Herodotei Isagoræ
συγγενεῖς, ut originis vilissimæ homines,
atque e comœdia Cariones, ἴθουν Διὶ
Καρίῳ. Præter cetera memorat Strabo
XIV. p. 974. A. (p. 659. B. ed. Cas.)
ἱερὸν τοῦ Καρίου Διὸς, κοινὸν ἀπάντων Κα-
ρίων, οὗ μάλιστα καὶ Λυδῶν καὶ Μυσηῶν, ὡς
ἀδελφοῖς. Ex his gentibus servi venie-
bant in Græciam. Vim dicti intelli-
gunt, quibus notum proverbium, ἐν Κα-
ρῶν αἴσῃ. Non cepit Flor. Christian.
illud in Eurip. Cyclope, v. 650. ἐν τῷ
Καρίῳ κινδυνεύομεν. Aristides, T. III.
pag. 256., εὐδὲ ἐν Καρίων σχήματι καὶ μοί-
ρῃ θείῃσιν. Cicero pro Flacco, c.
27. Si quid cum periculo experiri velis,
in Care id potissimum esse faciendum.
Eximia dedit Clar. Ti. Hemsterh. ad
argum. Pluti Aristoph. VALCK. — Jo-
vem Carium, cujus in familia Isagoræ
mentionem et cultum malignitati Scrip-

F

toris tanto posterior, sæpissimeque iracundior quam oportebat, Plutarchus contribuit, vidimus lib. I. c. 171. Wess.

8. *τις ἀφ' οὗλους ἰόντας Ἀθηναίους δικάφύλους ἰσχύει.*] Huc respicit Herodotum citans Pausan. I. (c. 5.) p. 12. Secundum Aristotelem, Politic. III. p. 621, 25. Clisthenes eiecit tyrannis πολλοὺς ἰφυλίστους ζήνους καὶ δούλους μεταίκοιους: scripsisse potius videtur δούλους, καὶ ζήνους μεταίκοιους. Aristoph. Eq. v. 346. *ὃ που δικίδιον εἶπας εὖ κατὰ ζήνου μεταίκοιου.* Cur tribus quatuor in decem distraxerit, veram rationem pandit idem Aristot. Politic. VI. c. 4. conf. Casaubon. in Æneæ Poliorcet. p. 1734. In Aristid. Panathen. T. I. p. 336. Schol. ineditus: *Τισσάρων οὐσῶν φυλῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Καλλισθίνης ἢ Ἀλκμαιωνίδης (Κλισθίνης ἢ Ἀλκμ.) διδίων μὴ ἔν τινι καιρῷ μία τῶν Δ'. φυλῶν βουλευθείσα τυραννῆσαι προσπαύσῃ ἑαυτὴ τὴν ἄλλην (τῶν ἄλλων) μίαν, καὶ ἐκ τούτου προκλήσῃ τῶν ἄλλων δύο φυλῶν, λαβὼν P'. ἡρώων δόματα ἄλθῃ εἰς Πυθίαν, μαθεῖν βουλίμηνος ἐκ ποίων δομάτων καλίσσι τὰς φυλὰς ἅς μίλλαι κτίζων. λαβὼν τὴν χρησμὸν, καὶ ἰλθὼν Ἀθήνῃσι ἰσχύει δίκαι φυλὰς, ἵνα καὶ, ἰὰν βούληται μία τῶν δίκαι τυραννῆσαι, μὴ δύνηται πῦσαι τὰς λοιπὰς.* In his heroum numerus centenarius, P'. in I'. mutato, facile posset in denarium converti; sed secundum Schol. Clisthenes Pythiæ facit eligendi de multis potestatem. In proximis (lin. 10.) *Τιλιόντος* nomen adfirmavit Wess. in Diss. Herod. p. 164. ut ea lis decisa videatur. VALCK.

10. *Τιλιόντος*] Hoc in editis ante Gronov. omnibus, plerisque etiam schedis. Valla in prima versionis editione Ionis filiorum Leontis, unde eum legisse suspicio est, *παίδων γι Λίοντος*. De Medic. silentium, in tituli mutata scriptura utique mirabile. Puto tamen *Τιλιόντος* ex Ask. et Pass. consensu habuisse. (Vide Var. Lect. ed. S.) Apud alios par

discordia. Stephani Byz. vetera exempla et scripta *Τιλιόντες* in *Λιγυκίους*. (vide ibi Holsten.) In Plutarchi Solon. p. 91. olim *Τιλιόντες*, quod ob vicinam Δ. et Δ. idem Euripidis in extrema Ione verba, et Pollucis VIII. 109., in controversiam venerunt. Guil. Canterus utraque ad Nostri præscriptum conformat, Nov. Lect. V. 19., contra venit prohibetque Is. Casaubonus ad Strab. VIII. p. 584. (ad pag. 383. *αὐτῆ* editionis), *Τιλιόντας* defendens, qua quoque sunt opinione docti Pollucis interpretes; neque plausibili instituti ratione deficiunt illi. Quod si enim quatuor hæc populi Attici partes, non ab Ionis filiis, ut Euripides et Herodotus censuerunt, sed a vitæ genere, quod uni cuique parti fuit assignatum, cognomina impetrarunt ex Strabonis et Plutarchi doctrina, commodissime *Τιλιόντες*, explicabuntur *γινεργοί*, rustici, ab opere et collationibus in rem publicam. Verum omnes has opinationes Marmor dissipat Cyzicenum, luci ab ill. comite Caylus expositum in Recueil d'Antiquit. T. II. pag. 207., ubi clarissime iisdem titulis et serie fere eadem ΓΕΛΕΟΝΤΕΣ, ΑΡΓΑΔΕΙΣ, ΑΙΓΙΚΟΡΕΙΣ, ΟΠΙΑΝΤΕΣ, tribus Cyzicene quatuor; haud dubie ex metropoli Miletio derivatæ, atque ad hanc ab Atheniensibus, Milesiæ coloniae auctoribus, sicuti præclare generosos Comes monstravit. Est quidem *Τιλιών* virile inter Atticos nomen apud Apollon. Rhod. I. 96., quod, ut hic valeat, necesse non est. *Λιγυκοί* et *Αργαδῆς* in marium propriis nominibus, quantum recordor, non sunt, neque *Τιλιών*. Aptissime, sicuti *Ὀπληται*, milites, vitæ studia in capris alendis et agris colendis illustrant; unde *Τιλιόντες*, principe loco Athenis et Cyzici habiti, haud alii ac *ὠπαγογίδαί* εἶνε *λαμπεροί*, illustres, splendidi que. *Γελῶν*, teste Hesychio, idem ac *λάμπειν*, *ἀνθῆναι*, aut *αἰθῆναι*. *Τιλιῶν*, cuius

in risu sedes, olim in splendendo ac renidendo, uti Eustath. ad Hom. pag. 159, 26. (Iliad. p. 120, 31.) significat, terebatur usu. Hinc Γίλων, Syracusanus rex, hinc Γιλίωντις Attici non absurde propagantur: cujus ego originationis auctorem et suasorem lætus Ti. Hemsterhusium produco. (Conf. Lennepii, ex Hemsterhusii schola progressi, Etymolog. Ling. Græc. P. I. p. 210.) De decem φύλαϊς, earumque titulis et justo ordine docte post Meursium nuper Ed. Corsin. Fast. Attic. T. I. p. 119. Wess.

[13. καὶ σύμμαχον ζῆλον ἰόντα] Post σύμμαχον leviter incidi debuerat oratio; et Latinam versionem in eam sententiam, quam Valla jam expresserat, reformatam velim: hunc vero, *etsi peregrinum*, tamen ut vicinum et socium, adjecit. S.]

CAP. LXVII. 2. Κλισθῆνιαι τὸν Σικωνίους τέραννοι] Æqualem hic habuit Solonem, ejus belli dux, quo Amphictyones ultī Cjrrhæos sunt, in Apollinem Pythium ingratos et contumeliosos apud Pausan. lib. X. 37. et II. 8., ubi pater illius Aristonymus, avus Pyrrho, cuncti fortasse ex Orthagoræ familia, quæ centum annis Sicyonem tyrannide pressit, Aristotele Polit. lib. V. 12. teste. Wess.

4. τῶν Ὀμηρίων ἰσίων εἰνικα] Significatum voluit, quod scribit Chamæleon apud Athen. XIV. p. 620., μελοποιεῖναι οὐ μόνον τὰ Ὀμήρου, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσίοδου, καὶ Ἀρχιλόχου, aliorumque poemata. Rhapsodos autem Homeristas primus Athenis Demetrius Phalereus ibidem dicitur εἰς τὰ Διάτρεα παραγαγῆναι: ex Athenæo sua hausit Eustath. in Iliad. Ω'. pag. 1497. Sed dudum tamen ante Rhapsodos istos, odiosum hominum genus, etiam Athenis doctis fuisse molestos æstimari potest ex Ione præsertim Platonis I. p. 530—542. et Socraticis Xenophontis, p. 462. et 513. (Vide Me-

morab. IV. 2, 10. ibique Ernest. et Zeun.) De Homero, Hesiodo, ceterisque poëtis, in Lyceo verba facientes Sophistæ dicuntur Isocrati Panathen. pag. 236., οὐδὲν μὲν παρ' αὐτῶν λήγοντες, τὰ δ' ἱσίωνναι ῥαψοδοῦντες: idem in antiquitatis studiosos jactant οἱ εὐρετικαί. VALCK.—Etiam hunc Scriptoris nostri locum minus recte a me administratum esse intelligo. Primum in Græcis post ἀγωνίζεσθαι debebat eomma interseri: quod quum vulgo abesset, imprudens ego verba τῶν Ὀμηρίων ἰσίων εἰνικα, quæ ad ἱπαντι ῥαψοδούς pertinent, ad ἀγωνίζεσθαι retuli. Nunc Latina sic rescripta velim: Rhapsodos Sicyone vetuit carminibus decertare, (sive carmina publice canere,) propter Homericos versus, etc. S.

5. τὰ πολλὰ πάντων ὑμνῶνται] Ex Herodoto vicina enarrans Eustathius, habet διότι Ἀργῖοι καὶ Ἄργος τὰ πολλὰ ἐν αὐτοῖς ὑμνοῦνται, ad Iliad. β'. pag. 218, 35. Posuit ἐν αὐτοῖς, quod sensum commodum dabat; sed lectum πάντων forte minus intellexit. Voculam in tabulis Herodoto pæne peculiarem, quam ellipsium venatores omitti non potuisse fatebuntur, restituendam hic censeo, ut legatur τὰ πολλὰ διὰ πάντων ὑμνῶνται, præ omnibus. Lib. VI. c. 63. ἀνδρὶ εὐδοκίμοινοι διὰ πάντων δὲ τῶν βασιλέων VII. 83. κόσμον πλεῖστον περιέχοντο διὰ πάντων Πέρσαι. VIII. 69. Artemisiæ τιτιμημένη διὰ πάντων τῶν συμμάχων: conf. lib. I. c. 25. et VIII. 142. Talia prætermitti non debuerant Porto. Recte tuetur illud Reisk. in Dionis Chrys. Corinth. p. 458. ult. VALCK.—Immo unice verum erat τὰ πολλὰ πάντα, quod præeuntibus probatis codicibus, quibus et noster F. accedit, merito Schæferus recepit. Vide ad lib. I. 203, 7. notata. Ob eandem, quæ hic significatur, caussam divinis honoribus Homerum persecuti sunt Argivi; quia

517., ubi Salvagn. et Burmannus; adde Valckenar. ad Tragici Phoeniss. p. 784 seq. Wess.—In appellativo nomine, pro *ἀσκανίς*, quod cancri quoddam genus est, vulgo Atticos vocali α cum σ permutata *ἰσκανίς*, dixisse docet Athenæus III. 105. b. Idem in proprio nomine fecit is qui primus *Ὀσκανιῦ* h. l. pro *Ἀσκανιῦ* scripsit. S.

20. *Μηκιστία*—*Τούτῃ*] Herodotum more suo sequitur, Pausan. IX. p. 745. Mecistem qui scripserunt, nihil erat adeo cur viro docto notarentur; non certe reprehenderet *Ἀχιλλία*, *Ὀδυσσία*, *Περσία*, Latine scribentes Achillem, Ulyssem, Persen. Forma nominum fuit *Æolica*, *Πέρσης*, *Ὀδύσσης*, *Ἀχιλλῆς*: observante Jos. Scaligero ad Propert. p. 289. Duplici forma dicebatur *Μιχέτης* et *Μινεθύς*: *Ἀντιφάνης* et *Ἀντιφανεύς*. VALCK.

28. *τραγικοῖσι χοροῖσι*] Vero bene si concinat, Sicyonios *tragediam* invenisse primos, Athenienses consummasse: (Themistius Or. XXVII. p. 337. α. *Τραγῳδίας εὐρεταὶ τοῖς Σικυνίοις, τιλισουργοὶ δὲ Ἀσκανίαι ποιηταί*;) certa, inquam, ea si sint, choris tragicis ante Thespim Adrastus Sicyone honorari potuit. Ceteroqui Thespi, tragediam Athenis docens Olymp. LXI. una generatione Clisthene tyranno junior est. Dici posset, ante eam Olympiadem, qua Alcestin fabulam produxit, alias recitasse, ex Plutarcho et Diogene Laërtio: difficile tamen ad credendum, tragicos choros, quorum in Adrasti cultu vetus ante tyrannum usus, ex juvenis poetæ rudi invento Sicyonem migrasse tam cito. Immo vero, si fallit Themistii fides, citra prolepsin quandam salvi non manebunt hi chori; quorsum inclinat B. Bentleii in Dissert. Phalar. Ep. p. 293. erudita explicatio. Wess.

CAP. LXVIII. 5. *αὐτὰ τὰ τιλισταιῖα ἰσθήκει*] Quod *αὐτὰ τὰ τιλισταιῖα*

intelligere se negat Reisk. atque idcirco miris modis sollicitat, retractatum intellexisset, ipsam nominum terminationem significari in *-άται*: ex vocibus enim *ὄς τι καὶ ὄου (καὶ χοῖρου)* prodierunt *ῥάται*, *Ὀπάται* et *Χοιράται*. VALCK.—Nimia docti viri harioлатio, *μισατιθίς αὐτοῖς ὀράματα τὰ γιλοῖάτατα ἰσθήκει*. Sincera est et durabit oratio, modo *αὐτὰ*, i. e. *μόνα*, *τὰ τιλισταιῖα ἰσθήκει*, solas et non nisi terminationes addidit, explanetur, ut fine vocabulorum, ne audirent *ὄς*, *ὄου*, *χοῖρου*, differrent. Sic mecum sentiens Abreschius. Wess.—Potuerat lin. 4. *καὶ χοῖρου* adjicere Scriptor, si libuisset; nec vero adjecto hoc vocabulo utique erat opus: quare quum ignorent illud libri omnes, non obtrudi debuit Scriptori ab Editore.

10. *μισαίνετα μίντοι*, etc.] Quæ de mutatis post Clisthenis excessum contumeliosis titulis, et revocatis Doriensium tribuum nominibus, lucem ex Steph. Byz. in *Δρυῶν* et notatis Hemsterhusii ad Comici Plut. v. 385. mutantur. Wess.

11. *ἱς τοῖς ῥάταις καὶ Παμφ.* etc.] Nomina Sicyonii, quibus innotuerant ante Clisthenem, vetera revocarunt, Doriensium tribubus imposita. Apud Steph. Byz. voc. *Δρυῶν* memorantur *ῥάταις καὶ Πάμφουλοι καὶ Δρυῶνις*: de quibus egerunt Tl. Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. p. 114. et Henr. Vales. Emend. I. c. 32. Ad ista tria quantum nomen adjecerunt, secundum Herodotum, ab Adrasti filio ductum, *Αἰγυαλίας*. Sed, ipsam Sicyona dictam olim *Αἰγυαλὸν* vel *Αἰγυαλούς*, testis est Strabo VIII. p. 587. A. (p. 382. D. ed. Cas.) et Pausanias II. (c. 6.) p. 125. *Ἀπὸ τούτου — ἡ γὰρ Σικυνία, καὶ Σικυὼν ἀντι Αἰγυαλίας ἡ πόλις ὀνομάσθη*. Altera pars Peloponnesi maritima, *δοὺς πρὸς Θαλάσσην τῆς Ἀργείας*, Pausan. II. p. 145., *Ἀπὸ* dicebatur: vid. Wess. ad Diadori T. I.

p. 507. T. II. p. 226.; incolæ, οἱ τὴν Ἀργολίδα ἀκτὴν οἰκοῦντες. In parte septentrionali ad maris litus (αἰγιαλὸν) habitantes Achei præsertim, ut erant, dicebantur Αἰγιαλίαις, sive Αἰγιαλῆις. Nonnulla dedit ill. Ez. Spanh. ad Callim. Hymn. in Del. v. 73. Accommodum heroico versui nomen apud Poëtas latius patuit: Theocrit. Eid. XXV. v. 174. Ἐλπομαι οὐχ ὕστερον ὅδε τλήμηναι Αἰγιαλῶν. Ista prostant in Etymolog. M. p. 189, 5. Βασιλιύτωρ — Ἀντιμαχος ἐν πρώτῳ Θηβαϊδος — οἱ οἱ ἴσαν βασιλιύτερες αἰπαλῶν: ubi postremum nomen, omissum in Cod. Leid. MS., frustra tentabat Sylburg. Corrigi debet Αἰγιαλῶν. VALCK.

CAP. LXIX. 6. πρότερον ἀπωσμένον, τότε πάντα, etc.] Varie hæc sollicitantur: mihi juncturam sententiamque absolvunt schedæ. Alioqui ordine vocum immutato ἀπωσμένον πάντων, τότε, etc. arripi potuerat; ut omnibus liberæ civitatis juribus depulsus innueretur populus. (Probabilem hanc emendationem in contextum recepissem *Schæferum* in Var. Lect. (ed. S.) monui.) Major difficultas in δίκᾳ δι καὶ τοὺς δήμους κατένιμι ἐς τὰς φυλάς: (lin. 9.) atque etiam decem demos distribuit in tribus, ut Valla. Ergone decem duntaxat Athenis δήμοι? et, si plures, quid factum illis? Longe autem eos denarium excessisse numerum, indices τῶν δήμων a Meursio collecti, et Sponii Corsinique diligentia egregie aucti, manifestant. Proinde δίκᾳ decem non sibi τοὺς δήμους populos, sed φυλάς nectit. Clisthenes Athenienses δικαφύλους fecit, et in decem has tribus omnes Atticos populos divisit. Vidit loci hanc sententiam Ed. Corsinus, Fastor, Att. T. III. p. 128. Wxss. — Nempe naturalis verborum ordo talis concipiendus: καὶ κατένιμι τοὺς δήμους ἐς τὰς δίκᾳ φυλάς. Studio-

sum Herodoti lectorem talia non admittendum debent morari: quo magis miratus sum, etiam doctissimum Valckenarium in his hæsisse; cujus vide Adnotationem proxime sequentem. S.

10. ἢν τι, τὸν δῆμον προσθίμινος] Quæ Galeo sincera videbatur, non absurda certe lectio codicis Arch. ἢν τι, τῷ δήμῳ προσθίμινος, πολλῶ κατὰσπερὶ τῶν ἀντιστασιωτῶν, converti poterat: eratque, cum populi se partibus adjunxisset, multo superior contrariæ factionis fautoribus. Hoc sensu frequentatur προσθίμινος τινί; ego tamen et hic vulgatam præfero. Dum favebat optimatibus inprimis Isagoras, adversarius in administranda republica Clisthenes restituit plebis auctoritatem; quam, in imperio populari constitutam a Solone, Pisistratus filiique labefactaverant. Supra c. 66. Clisthenes τὸν δῆμον προσταίριζται: in eandem sententiam scribi potuit τὸν δῆμον προστίθεται, vel προσέγγεται, vel προσποιεῖται: atque adeo hoc loco dici, τὸν δῆμον προσθίμινος, cum plebem suam fecisset, adversariis multo fuisse superior. Hoc idcirco genuinum iudico quia Herodotum est; προσθίμινος autem τινί apud Nostrum tantum dicuntur, qui alterius adstipulantur sententiæ. Amicos sibi conciliare vel adjungere φίλους προστίθεται dicitur I. 53. idem est cap. 56. προστάτῃσθαι φίλους: ista duo permutantur etiam, lib. III. c. 74. In Thucyd. VI. 18. προσθίμινος αὐτοῖς recte Schol. explicat. In iis, quæ proxima præcedunt, insunt non sane pervulgata, quale hoc videtur: (lin. 9.) δίκᾳ δι καὶ τοὺς δήμους κατένιμι ἐς τὰς φυλάς: an in singulas tribus decem demos contribuit? sed, qui ex decem hujus temporis tribubus esse censerentur, demi nostris in libris memorantur circiter cxx. Conferenda certe sunt quæ ex Aristotelis Repub. Athen. de

Clisthene tradit Schol. in Aristoph. Nub. v. 37. VALCK.—Vide proxime præcedentem Adnot. S.

CAP. LXX. 2. ἱπικαλίεται Κλισμίνια.] Pausaniæ III. (c. 4.) p. 212. Cleomenes στρατὺς αἰτ' Ἀθήνας prima quidem expeditione, Herodoto supra narrata, laudem sibi dicitur civibusque suis peperisse; ὕστερον δὲ Ἀθηναίους χάριτι ἀνδρῶν Ἰσαγόρου, τυραννίδα οἱ συγκατεργασάμενος Ἀθηναίων: ubi præstiterit συγκατεργασάμενος. Hæc vero tertia, secundum Herodotum, Cleomenis fuit expeditio. (conf. ad c. 74, 6. et 76, 1. not.) Quod vero πρὸς αὐτὸν, τὸν δὲ Κλισμίνια εἶχε αἰτίη φοιτῆναι παρὰ τοῦ Ἰσαγόρου τὴν γυναῖκα: hoc Plutarchus intactum non dimisit, T. II. p. 860. D. Quod primum fecisse dicitur misso nuncio Cleomenes, ἐξίβαλε Κλισμίνια, καὶ μὴ αὐτοῦ ἄλλους πολλοὺς Ἀθηναίων, id respicit Thucyd. (I. 126.) p. 82, 96. hinc explicandus. VALCK.—Quam tertiam Cleomenis expeditionem adversus Athenas susceptam Valckenarius dicit, eam Herodotus cap. 74. et seq. exponit: sed, ut tertia illa, sic jam et secunda, de qua c. 72. agitur, in Aristagoræ gratiam suscepta est. S.

6. ἐξίβαλε] Expellendi conatum et voluntatem indicat, ut sæpe numero. Vide I. 68. III. 53. (Præcone misso Clisthenem multosque cum eo alios urbe excedere jussit: sed tunc quidem unus Clisthenes paruit mandato, reliqui in urbe manserunt. cf. c. 72, 1—5.) τοὺς Ἰσαγίας (lin. 7.) et Κυλάνιον ἄγος, cujus Alcæmonidæ accusabantur, post Herodotum explicuit Thucydides lib. I. 126. accuratissime, ibique Cl. Dukerus. WESS.

CAP. LXXI. 2. ἔν Κυλῶν, etc.] Quæ huc spectant aliunde pleraque sunt notissima. Perpaucis Herodoto narrata Thucydides explicatius exsequitur, eleganter etiam et perspicue; sic ut hac in parte historici Principes a suo quisque

more secessasse videantur: est enim passim noster ille dulcis et fusus, densus et brevis Thucydides; illius σύνθεσις ἡδέια καὶ καλὴ, hujus αὐστηρ, Thucydides, judice Hermogene, p. 511. εἴπου καὶ γλυκύτητα ἔχει, μάλιστα μὲν ὅσπερ ἄλλοτερόν τι τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐκφαίνεται τὸ μέρες ἐκείνη. Sophista Theon in Progymn. p. 22. τὸ Κυλάνιον, inquit, ἄγος μᾶλλον τοῦ Ἡροδότου (καὶ Εὐφρόνης) ἐξείργασται Θουκυδίδη. Si vulgaretur κατ' Εὐφρόνην, ignotus nos non cruciaret historicus, cuius nomini substituendum adverbium suspicor, quod sensui conveniat. Sed hoc certe non dubitanter statuo, errasse Virum egregium, (Dukerum in Annot. ad Schol. Thucyd.) dum ipsi Leo in Scholiis ad Thucyd. esse videbatur Leo Alabandensis vel alius. Ad Thucydideam nempe de Cylone narrationem lib. I. c. 126. tres diversorum adnotationunculas Scholia præbent in v. 56. quarum postrema nugatoris est Græculi, minime digna quæ viros exerceret eruditissimos; secunda, ut est captus Grammaticorum, ista non inelegans: Ὅτι τοῦ διηγμάτων τοῦ κατὰ τὸν Κύλωνα τὴν εσφηνίαν τινὲς θαυμάσαντες εἶπον, ὅτι Λίων ἐγίλασεν ἰθαῦτα, λίγοντι περὶ Θουκυδίδου. Postrema virum clar. in his minus attentum revocasse debuerant ab errore: horridus Thucydides ob torvam veluti structuræ faciem magistris istis Leo dicebatur, qui, dum in his facilis videretur et jucundus ὁ Λίων, aiebant, ἐγίλασεν ἰθαῦτα. Judex idoneus Dionysius Halic. in Epist. ad Pomp. p. 210, 3. Καλὰ μὲν αἱ ποιήσεις ἀμφοτέρωθεν.—διαφύρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μάλιστα ἀλλήλων, ὅτι τὸ μὲν Ἡροδότου κάλλος ἱλαρόν ἐστι, φοβερόν δὲ τὸ Θουκυδίδου. VALCK.

6. τῶν Ναυκράρων] Laurentii Naucratorum mendosum et forte operarum peccatum est: sunt enim hoc de genere quam plurima in versionis editione principe. Nobiliss. Palmerii Ναυκραρίων

spernunt Aristoteles, Harpocratio, et Suidas. Quinam Athenis olim Ναυκράει fuerint, præclare P. Leopardus Emend. lib. VII. c. 19. et post deinde Maussacus in Harpocrat. Ναυκράειν commostrarunt. Cur autem ἱμερον placuerit, adscripta lib. I. 59. docebunt. Wess.

Ibid. εἰ περὶ τῶν τῶν Ναυκράων] Ut Magistratus antiquitus Ναυκράους dictos doceat, citat hunc locum Harpocratio. Apud Thucyd. (I. 126.) p. 81, 88. dicuntur Cylonem et sodales ἀναστῆσαι εἰ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν φυλακὴν: custodiendos autem commiserant τοῖς ἱνία "Αρχουσι" τότε δὲ, addit, τὰ πολλὰ τῶν πολιτικῶν εἰ ἱνία "Αρχοῖς ἱερασσον. Hæc non satis perspicio quo modo cum Grammaticorum possint observatis conciliari πρὶ Ναυκράων, quæ præ ceteris diligenter collegit Leopard. Em. VII. 19. nisi statuatur, in his etiam ab Herodoto diversum auctorem sequutum Thucydidem. Pausaniæ VII. (c. 25.) p. 588. εἰ ἱχοῖς τὰς ἀρχὰς διέφθειραν τῆς Ἀθηνῶν ἰόντας τῶν Κύλων ἡμοῦ τὴν ἀκρόπολιν κατεληφότεον. VALCK.

7. ὑπεργγύους πλὴν θανάτου] Non male Valla; quem Portus haud circumspecte deseruit, vertendo, qui Athenas, suæ potestati subjectas, incolebant, excepta capitis poena. Namque ὑπεργγύους non ad Ἀθήνας referendum, sed τούτους ἀνατίσαι, pingendaque ὑπερπύμα post Ἀθήνας. Cylonei dira fame pressi ex arce accepta fide incolumitatis descenderunt, ita tamen ut iudicio se sisterent, sive ἐπὶ δίκην, quemadmodum Plutarchus in Solone. Pactum illud de incolumitate, πῶς τῆς σωτηρίας ἐχίγγον alia in re Dio Cassius, memorat clarissime Thucydides lib. I. 126. ἀναστήσαντες δὲ αὐτοὺς — ἐφ' ᾧ μηδὲν κακὸν ποιήσουσι: quum induxissent eos, ut descenderent, hac conditione, nullo se eos malo adfecturos: atque hæc supplicum privilegia

olim. 'Αλλ' ὅσῳ ἔλαβες τὸν ἰόντην ἐχίγγον 'Ρόον μὴ κήρυξάσῃ, propterea (Œdipus Colon. in Sophoclis fabula, v. 275. Verum hæc uberius, Herodoti mentem optime assecutus, Cl. Dukerus ad Thucyd. dictum locum. Wess.

CAR. LXXII. 16. πρὶν ἢ τὰς θύρας αὐτὸν ἀμείψαι] Priusquam intraret. (potius, priusquam intrasset.) Æschylus Choeph. v. 569. Εἰ δ' οὐκ ἀμείψω βηλὸν ἱερείου (ἱερῆων) πυλῶν: Si limen transiero. Cultum et Theophylacti Epist. VII. τὸν ἀδελφίδου ὑπερῆξ θύρας ἐκ θύρας ἀμείβοντα. Hæc tamen convertentur, ubi in ædibus agens facessere et exire jubetur. Sophocl. Philoct. 1256. "Εξελθ' ἀμείψας τὰς πύλας πύργους στήλας. Euripides Elect. 750. ἀμείψον δώματα, exi. Ceterum quæ superius φήμη, ea mox κλειδῶν, (lin. 20.) sive, ut lib. IX. 9. κλειδῶν: differunt enim nihil, itaque de admonitu non bene Valla. Vid. Odys. T'. 100. Wess.

21. ἐξίπῳτι μιστὰ τῶν Ἀκκιδ.] Huc spectat Aristophon. Lysistr. v. 273. οὐδὲ Κλειμένης, ἥς αὐτὴν (τὴν ἀκρόπολιν) κατίσχι πρῶτες, 'Απῆλθι ἀφ' Ἀλακτος: ἄλλ', ὅπως Λακωνικὸς πῶτος, "Ωχιστ' ὅπως παραδοὺς ἱμοί. VALCK.—"Εξίπῳτι Valla, a proposito decidit: excidit, Gronov. Possis, pulsus, ejectus est; certe, excedere coactus est. (conf. supra lin. 11.) Sic VIII. 141, 4. ἐκπίπτει ἐκ Πιλοποννήσου ὑπὲρ Μήδων. Mox κατίστανται τὴν ἐπὶ θανάτου, scil. δίσιν: conf. ad I. 109, 2. notata. S.

23. Τιμησίθιον τὸν ἀδελφὸν] Ne quis in posterum Isagoræ, vel alterius, in Τιμησίθεο fratrem, querat, spero equidem Τιμησίθιον τὸν ἀδελφὸν Herodoto restitutum iri ex veraci Palmerii conjectura, a Clar. Wess. firmata in Diss. Herod. p. 165. ἀδελφοὶ et ἀδελφοὶ alibi quoque male inter se permutantur. VALCK.—Fratrem ejus Laurentius ex conjectura; nam αὐτοῦ, quod nullis in codicibus,

legisse, non opinor. Macula τὸν ἀδελφὸν fœdavit turpis, vixque mihi tempero, quin ea detrîta τὸν Διλφὸν ex Nob. Palmerii admonitu, siquidem nihil certius, refingam. Rem constituet Pausanias, Τιμασίδην τὸν Διλφὸν, Isagoræ amicum, in occupanda arce Attica adiutorem, et capite propterea pœnas dantem, clarissime describens, lib. VI. 8. Vitii origo in scribarum socordia, ἰδιλφὸν et Διλφὸν confundentium, veluti in Plutarchi, T. II. p. 825. a. e Photii Bibl. p. 481, 30. Veritatem utrobique Xylander et H. Steph. perspexerunt, quos simili in re duces habeo. Wess.

24. καὶ λήματα] Semper ita veteres de fiducia animique præsentiâ. Λήματα, captura illis, et lucrum; quod scriptionis affinitate sæpe prius incrustavit. Testantur editi et scripti libri passim. Herodotei MSS. omnibus locis perbene. Gronovius tamen, quoniam Florentiæ auspiciū negabatur, novare ausus non fuit, lib. VII. 99. errorem agnoscens, quæ et Porti doctrina. Confer ad Diodor. II. 58. et in primis Grævium in Luciani Solœcist. c. 5. Valckenar. ad Ammon. lib. II. c. 15. et Pierson. in Mœrid. p. 246. Wess.

CAP. LXXXIII. [4. γὰρ σφί Λακιδαιμόνους — ἐκαστοπολιμῶσθαι] De præpositione πρὸς, ante Λακιδ. perperam vulgo interserta, a nobisque abjecta, vide quæ in Var. Lect. (ed. S.) monuimus. Quisquis et Herodoti et aliorum Scriptorum loca consideraverit, quæ vel ibi a nobis, vel a Wesselingio ad III. 66, 10. vel a Valck. ad Ammon. lib. I. c. 18. vel ab aliis viris doctis ad Mœridem, p. 305. et ad Thomam Mag. p. 703. citata sunt, non dubitaverit, puto, temere vulgo invectam illam voculam fuisse. S.]

10. ἀπικουρόφου] Suidas σροφανῶς ἱλιγῶν explicat Hesychius εἰς κορυφὴν (τὸ τίλος) ἤγειν; ubi Cl. viri Küsterus et Alberti. Verius erit, summam dixit.

VOL. IV.

Κορυφούμενος εἰς τὴν ἀκρότητα, unam qui in summam cogitur, in Epigr. Alcæi, Anthol. lib. III. p. 331. (Analect. Brunck. T. I. p. 492. num. xxi.) συγκορυφῶσαι τὴν δόξαν, summam absolvere, Dionys. Halicarn. T. II. p. 140. At in Polybio notione diversa de Arare et Rhodano, insulam suo concursu fastigantibus, ἀπακορυφῶσαι αὐτῆς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους σύμπτωσην, lib. III. 49. Habet nonnulla ad Theophrasti Charact. c. 2. Duportus, non mala, sed ex Æm. Porti Lexico. Wess.

CAP. LXXXIV. 6. ἰσὶ βαλεῖ εἰς τὴν ἑλισσίνῃ] Hoc fecisse secundum alios credebatur Cleomenes, dum ex Athenarum arce, quam ceperat, ejectus, et dimissus ὑπόσπονδος, in Peloponnesum rediret: vid. Pausan. III. p. 212. In Scholio veteri in Aristoph. Lys. v. 273. qui τὴν ἀκρότητα κατέσχε, Cleomenes, πολιορκηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἀφίστις ὑπόσπονδος, ἀπὸ τῆς οἰκᾶς πάλιν ἑλισσίνῃ κατέσχε: tum facinoris istius cum Cleomene socii cives Attici dicuntur a libertatis statoribus pœnis subjecti, quibus patriæ solebant affici proditores; æneam columnam cui illorum inessent nomina, ἵστησαν ἐν πόλει παρὰ τὸν ἀρχαῖον νῦν: ubi per πόλιν arx est intelligenda: sic Thucydidi lib. VI. p. 412, 33. memoratur ἡ στήλη περὶ τῆς τῶν τυράννων ἀδικίας ἢ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκροπόλει σταθεῖσα: alibi apud eundem legitur στήλας στήσαι — ἐν πόλει παρ' Ἀθηνᾶ. vid. Celeb. Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 261. VALCK.—Nullam equidem alios inter auctores et Herodotum ea in re, de qua hic agitur, video dissensionem. Superiorem Cleomenis adversus Athenas expeditionem, qua mox arce occupata ejectus domum rediit, l. c. prorsus silentio præterit Pausanias. (conf. ad c. 70, 2. et ad 76, 1. notata:) Scholiastes vero Thucydidis, non (ut Valck. ait) dum — in Peloponnesum re-

G

diret; sed, postquam in Peloponnesum rediisset Cleomenes, denuo Atticam invasisse eum tradit, cum Herodoto planissime consensiens. S.

8. 'Τσιὰς] Harpocratiōi, Steph. Byz., Suidæ 'Τσιὰς πόλις Βιωτίας; (apud Steph. quidem etiam 'Τσιὰς, sing. numero:) a quibus nou abit Pausanias, 'Τσιῶν καὶ 'Ελευθερίων, urbium olim Bœotorum, ἐρίπια ad Cithæronem describens IX. 2. Qui quidem quin has Hysias in animo habuerit, dubium nullo: nam Herodoti Hysiae non longe ab Eleutheris juxta Cithæronem, lib. VI. 108. et IX. 15. et 25. etiam in Plutarchi Aristide, ut alias ostendetur. An Hysiae, Bœotorum finibus proxima, conditionem mutarunt, et lapsu temporis Atticæ esse desierunt? Ita videtur: Herodoti ætate in Atticis populis censentur. Vide quoque Wasseum ad Thucyd. lib. III. c. 24. Wess.

7. Οἰόνην αἰράουσι καὶ 'Τσιὰς] 'Τσιὰς qui demum dixerit Attices, neminem habuit Meursius, præter Herodotum: ego ne Herodotum quidem dixisse suspicor. Cenoë pagus Attices, qui hic venit in censum, Eleutheris erat, adeoque Bœotiae, contineretur, δῆμος Ἰσχυατος τῆς Ἀττικῆς. Hujus pagi situm definiverunt viri summi T. Hemst. ad Lucian. p. 438. et P. Wess. ad Diodor. I. p. 305. Inter Cenoën et Hysias, præter Eleutheras, mons Cithæron interjacebat. Platæis Thebas abentibus ad dextram erant Hysiae et Erythræ, quas omnes Bœotiae contribuunt, etiam ætate Herodoto proximi: ipse quin etiam Herod. VI. 108. et IX. 15., ubi Mardonius παρῆκε τὸ στρατόπεδον, ἀρξάμενον ἀπὸ 'Ερυθρίων, (non 'Ερυθρίων, Erythraeis: sed Erythris;) κατέβαινε δι' ἐς τὴν Πλαταιίδα γῆν: et cap. 25. ἦσαν διὰ τῆς ὑπαρίτης τοῦ Κιθαίρωνος περὶ 'Τσιὰς ἐς τὴν Πλαταιίδα γῆν. Apud Thucyd. III. 24. Plataenses primum

viam ingressi, quæ recta Thebas ducebat, illinc deinde, divertentes ad dextram, iter Cithæronem versus flectebant ἐς 'Ερυθρὰς καὶ 'Τσιὰς, tandem monte superato venerunt in Atticam. Ferri nequit quod legitur in eadem historia apud Polyæn. VI. c. 19, 3. οἱ Πλαταιεῖς, ἐκ τῆς Θηβαϊκῆς ἐκκλίαντες, ἰπαιῆλλον ἐς τὰς Θήβας κἀκὺβιν 'Αθήνας δισωθήσαν: corrigendum puto ἰπαιῆλλον ἐς 'Τσιὰς. Ad Thucyd. plura dedit Hysii Wasseus, alterum etiam Herodoti locum; omisit quem minus forsitan emendate scriptum legerat, Eurip. in Bacch. v. 750. ad Asopum collocantis 'Τσιὰς τ' 'Ερυθρὰς θ', αἱ Κιθαίωνος λίπας Νίρβην κατακῆκασιν. Ex Harpocr. constat Bœotiae 'Τσιῶν Euripidem etiam mentionem fecisse in Antiope, quæ geminos, ut notum, in monte Cithærone pepererat. Hæc si benigno vultu fuerit ab hominibus eruditis excepta dubitatio, conjecturam periclitabor super Attices pago, qui hic commemorari potuerit. VALCK.—Suam super eo pago conjecturam, quam hic silentio pressit Vir doctus, an alibi aperuerit, comperit non habeo. Larcherus in Adnot. ad h. l. Φυλὴν se pro 'Τσιὰς maluisse professus est: at ea quidem nimis violenta novatio foret. S.

CAP. LXXV. 2. Κορίνθιο μὲν πρώτῳ — μεταβάλλοντε] Ob unius ego Codicis dissensum non sollicitassem olim vulgatum μεταβάλλοντι τι καὶ ἀπαλλάσσοντο: id est μεταβαλόντι (vel μεταβολισάμενοι) ἀπηλλάσσοντο: præsertim cum veteribus et Herodoto μεταβάλλων, ut Latinis mutare, pro mutari et μεταβάλλεσθαι, frequenter adhibeatur: vid. Gataker. in M. Antonini V. 13. Hic Herodoto tradita multis enarrans Schol. MS. in Aristid. οἱ Κορίνθιοι, inquit, ἀπὸ δὲ ἰωσιβῆς ἤρξαντο ἀναβαλίσθαι τὴν συμμάχιαν, φάσκοντες μηδὲν ἐδιαθεῖναι ὑπ' Ἀθηναίων. Lector Herodoti diligens de

Corinthiis scribit Dio Chrys. in Corinthiaca, p. 459. A. quod Casaub. veretur ne sit ἀνιστόρητον, et e librarii menda, non auctoris mente: mihi facili nominis Isagoræ transpositione cum historia Dion in concordiam videtur posse redigi, si dicantur Corinthii, τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῶν τυράννων ἰλιυθιρώσαντες, πρότερον μὲν ἀπὸ Ἰππίου, ὕστερον δὲ ἀπὸ Κλειομένους καὶ Ἰσαγόρου καὶ μετὰ ταῦτα, ὡς αὐτοὶ πρῶγμα ποιῶν ἱπχιζόντων Ἰππίου (Λακιδαιμόνιον hic nomen Ἰππίου idem valet ac τυράννον) καὶ τυρανίδα τῆς Ἑλλάδος καθίστασθαι, πρῶτον μὲν αἰσθόμενοι, μάλιστα δὲ ἀλγύσαντες, ἡγούμενοι τοῖς ἄλλοις τῆς ἰλιυθιρίας καταστάντες. Ex his tribus postremum spectat non sane tempora recentiora, quibus a Ly-sandro captas Athenas cum Thebanis Corinthii delendas esse censebant; sed Herodoto narrata, c. 91. et 93. Secundum ad hanc pertinet expeditionem. Primum non commemorat Herod. c. 64. in Corinthios interdum magis, quam decebat historicum, injurius: Cleomenis tamen in exigendo Hippiæ Corinthios etiam adjuutores fuisse verisimillimum faciunt in sequentibus narrata. VALCK.

19. παραλυμένον δὲ τουτῶν τοῦ ἱτέρου] Manifesta hæc altero de rege, soluto lege et necessitate expeditionis. Alia omnia Cl. Gronovius, cui equidem calculum non addo. In altero Τυνδαριदारum, domi relicto, magna obscuritas. Nob. Palmerius Exercit. p. 26. Tyndareos vel Tyndaridas hic (lin. 11.) dici suspicatur, non quod de stirpe Tyndarei nati forent, sed quod Castoris et Pollucis Tyndaridarum, in numerum divorum relatorum, erant sacerdotes et ὑποφῆται; dubitans tamen, neque inmerito: nullus enim hariolationi auctor, color nullus. Hæc vide: Tyndaridæ semper Castores sunt, lib. IX. 72. quos Spartani auxilium flagitantibus

non nunquam, ut suppetias ferrent, dederunt. Locri certe Epizephyrii, cum bellum Crotoniarum horrerent, ἱπιμψαν, verba sunt Zenobii, Cent. II. 17. εἰς Λακιδαιμόνα συμμαχίας διόμναι. Responsum legatis fuit, non se copias duros, τοὺς δὲ Διοσκόουρας sive Castores missuros: quibus consona Eustath. in Hom. p. 268, 6. Spartæ itaque Castor et Pollux rei militari auspicia dabant. Jam duo cum essent, sicuti totidem reges civitatis, æquum videbatur, ut regum altero domi manente, alter dumtaxat Tyndaridarum in expeditionem assumeretur: accedebat fortasse forma et habitus signi, quo indigetabatur apud Plutarch. περὶ Φιλαιδ. pr. Τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκούρων ἀφιδρώματα οἱ Σπαρτιάται ΔΟΚΑΝΑ καλοῦσι: additur, fuisse δύο ξύλα παράλληλα ὄντι πλάγῳ ἱππιζυγμένα, duo ligna æqualiter distantia, duobusque transversis juncta. Quæ quidem in castra si fuerint portata, uno Tyndaridarum cum rege in bellum pergente, disjungi necesse fuit. Atque hæc, ubi probabuntur, obscura dispellent. WESS.

11. τῶν Τυνδαριδῶν τὸν ἴτερον] Palmerium miror, ignorare se prorsus, fatentem, qui fuerint isti Tyndarei; Castores enim Palmerius, sive Therapnæos Tyndaridas, si quis alius, habebat certe notissimos. Fratres isti, eximia Spartæ religione culti, in sermone quoque quotidiano dicti τὰ Σιῶ, quia concordēs regnaverant, a Regibus ad bellum simul exeuntibus, ut arbitror, boni omnis gratia, et velut auxiliores solenniter evocati, binos Imperatores comitari credebantur: Σωτήρις (δόντις,) καὶ γὰρ οἱ παραστάται, a nescio quo Tragico dicti apud Ælian. Var. Hist. I. 30. Πρὸ τοῦ γὰρ δὴ, inquit Herodotus, καὶ οὗτοι ἀμφότεροι ἐπικλητοὶ σφι ὄντις εἰποντο. Regum imperatorum concordia Demarati secessionem violata, hanc tulle-

runt legem Spartiæ, ut in posterum alter tantum Regum educeret exercitum; alteri autem Regi, qui domi maneret, Tyndaridarum etiam alter veluti custos relinqueretur et tutelaris. Alteram legis partem Cragius hinc attingit de Rep. Lac. lib. IV. c. 4. Tyndaridas Cragius et Meursius suo loco reliquerunt. Ut alibi, sic Spartanis etiam Castores dimicantibus adfuisse credebantur salutare: adfuturos præliaptibus persuasit Archidamus, Frontin. I. c. xi, 9. Polyæn. I. c. 41, 1. *ὡς οἱ Διοσκουροὶ συμμαχήσαντες ἦσαν.* Apud eundem II. c. 31, 4. Lacedæmonii sibi persuadent, *Διοσκούρων ἰσχυρίας γιγνόμεναι*; vicina corrigit Hemsterh. in illa luculenta de Castoribus adnotatione ad Lucian. (Deor. Dial. XXVI. 1.) p. 284. Apud Herod. V. 80. auxiliares petentibus Thebanis suos heroes Æginetæ *ἰσικουρίαν τοῖς Ἀρκίαις συμπίπτειν ἴφασαν*, quorum auxilium imbecillum experti Thebani *τοὺς μὲν Ἀρκίαις ἐφ' ἀσπίδων, τῶν δὲ ἀνδρῶν ἰδίῳ*: ad istum locum, Justinī quædam excitat Clar. Gronov. ex lib. XXII. c. 2. quæ huc vel in primis pertinent. VALCK.

CAP. LXXXVI. [1. *τίταρται δὲ τοῦτο*, etc.] Poterat *πίπτειν* dici: nam, singula si reputes, quinta hæc fuit expeditio. De prima, quæ Codro regnante accidit, quam uno solum verbo tangit Scriptor noster, videndus præter alios Pausanias, lib. I. c. 39. p. 95. Secundam, duce Anchimolio parum felici successu susceptam, exposuit Noster, cap. 63. Tertiam, quæ prima fuit Cleomenis in Atticam expeditio, quæ ex Attica profugere coacti sunt Pisisatridæ, exposuit idem, cap. 64. et seq. Jam quarta numerari expeditio poterat ea, quæ secunda Cleomenis fuit; qua arcem Athenarum Cleomenes occupavit: (cap. 72.) sed quoniam exiguum admodum manum (c. 72, 3.) tunc secum

Cleomenes habuit, et paucos post dies excedere Attica coactus est; illius nunc expeditionis Herodotus (quemadmodum etiam Pausanias, loco in Adnot. ad c. 70, 2. citato) rationem non habet: et quartam Doriensium expeditionem in Atticam susceptam, illam numerat quæ c. 74. et 75. exposita est. S.]

CAP. LXXVII. 4. *τοὺς Βιωτῶν*] *Τοὺς βοιωτῶν* parum abest quin probem. Vitabitur ita toties iterata *Βιωτῶν* mentio, auribus minime jucunda. Atticæ autem has contra Boeotos et (halcidenses expeditiones ad Herodoti exemplum floride ornavit Himerius Eclog. p. 44. ed. Steph. Rhetoris locum adscripsit St. Berglerus. Wess.

11. *ἐπὶ τῶν ἰσσοβότων τῇ χώρῃ*] Optime Plutarch. in Camillo, p. 164. *π. Καλκιδίων δὲ τοὺς ἰσσοβότας, λεγόμενους, πλοῦτον καὶ δόξαν διαφύροντας ἐξῆσαν* Pericles; cui cum congruat Strabo X. p. 685. c. (p. 447. 2. ed. Cas.) et Ælian. Var. VI. 1. laudo instauratum eorum ex MSS. titulum. Fuerunt iidem haud dubie et *ἰσσοβάται*, sed plus priore indicatur. Scholiast. ad Eurip. Orest. 1001. *Ἀτρίως ἰσσοβότα, ἴσσαντες ἐρίφοντες καὶ ἴσσαντες ἰσβαίνοντες*: qui mihi tali glossa significat, in aliis Tragici exemplis *Ἀτρίως ἰσσοβάτα* fuisse, sicuti Sophocl. Ajac. v. 620. *ἰσβότας*, et Philoct. 217. *ἀγροβότας* variabatur olim. Dices, disputatis haud parum nocere *ἰσσοβότων* Chalcidensium commemorationem lib. VI. 100. sed aliter habet res, ex Codicibus promulganda: neque ergo male CL. Abr. Gronov. ad Ælianum. Restat *τῶν ἀληθοῦχων* numerus, longe in Æliano minor. *Διαχιλίους* ex scriptis viri celeb. Perizonius et Jac. Gronovius Præf. ad T. IV. Thea. Ant. Græc. expulso veteri *τετρακήμενους*, probant et urgent, opinati insuper satis eum amplum videri, Herodotique *τετρακισχίλιους* (sic Gronovius) partim in Hip-

pototazum agros, partim aliorum commigrasse: quam recte, non indico. Æliani, sedulo ut dicam, *τισσαράκοντα*, ubi nota numerali pingantur, ex quatuor Nostri millibus progigni facili potuerunt partu. Wess.

12. οἱ δ' ἰσποβόται ἱκαλίουτο οἱ παχίης] Equidem non opinor sic ab Herodoto potuisse scribi; sed, articulo omisso, *ἰσποβόται* δι' ἱκαλίουτο οἱ παχίης τῶν Χαλκιδίων: quod supra jam indicavi in lib. I. c. 180. Forma nominis ista, *ἰσποβόται* hic erat in Flor. Cod. (quam recepit quidem, sed) cuius tamen bonitatem vir clar. non (diserte in Notis) commendavit; memor, ut puto, alterius loci VI. 100. ubi ad vulgatum, *οὖν ἰσποβητίων Χαλκιδίων*, nihil ex Med. reperiēbat enotatum. Ad Ælian. Var. Hist. VI. 1. incerti fluctuant, utrum opulentiores inter Chalcidenses *ἰσποβόται* dicti sint, an *ἰσποβάται*. Sequor iudicium utriusque Gronovii, suffragantium Casaubono; pauca quidem attulit is ad Strabon. sed quibus mea saltem opinione planissime demonstravit dictos *ἰσποβότας*. Ne equites quidem commode dici potuisse putem *ἰσποβάτας*: sed, ut *εισβότης*, *αἰγυβότης*, sic qui equos aleret, erat *ἰσποβότης*. Quorum autem census equis alendis sufficeret, atque adeo opulenti, vocabantur apud Chalcidenses *ἰσποβόται*. Comparari quodammodo possunt *οἰκίαι τειρεσποτόφοι*: (Herod. VI. 35. 3. et 125. 24.) Rarius illud Antigoni Carystii de patre Polemonis apud Diogen. Laërt. IV. 17. illum *τῶν πρώτων τε εἶναι πολιτῶν καὶ ἀρχαγογέφυται*: nam sic ista scribenda sunt. Qui Athenis olim opibus eminebant *γαμύραι*, qui Syracusis et alibi, *γαμύραι* dicebantur: non sane rusticos ista vox notat aut aratores, sed agrorum possessores; quales hodie dum in Frisia nostra rempublicam gerunt. In Thessalia T. Quintius Flamininus potentiores

eam partem civitatum fecit, cui salva tranquillaque omnia magis esse expediebat: hæc ubi scribit non protrita Livius XXXIV. 51. tacent commentatores, Valck.

14. ἰς πίδαας δέσαντες] Herodoteum *ἰμυδῆσαντες* monstrat non esse deterius in *πίδαας δέσαντες*, quod hic habet Arch. Istas *πίδαας* in arce dedicatas memorat hinc Schol. MS. in Aristid. Panathen.; historiam ex Herod. lib. 5., quem citat, enarrans. Athenienses ibi Boeotos vicisse dicuntur καὶ Χαλκιδίους τῆς αὐτῆς ἡμέρας. ἀνίστανται τοὺς παῖδας (τὰς πίδαας leg.) ἐν ἀκροπόλει, αἵς τοὺς αἰχμαλώτους ἰδυσθαι, καὶ χαλκίαις τείρεσπον (leg. χαλκίον τείρεσπον) ἀπέτισιν τῶν λύτρων. Istæ *πίδααι* ἴτι καὶ ἐς ἡμῶν, inquit Herod. (lin. 17.) ἴσαν περιεῦσαι, κερμάμεναι ἐν ταχίων περιεφλουμένων. Multa notat ad postremum illud Portus: sincera scriptio videtur *περιεφλουμένων σφῆι*, a *περιφλούζων*: *περιεφλογισμένων* forte legit Valla. In ista forma loquendi alibi habet *ᾠσαι*: ἴσι καὶ ἐς ἡμῶν ἢ ᾠσων, II. 181. IV. 124. VIII. 39. Ut hic, (sic fere) lib. I. c. 66. αἱ πίδααι ἐν τῇσιν ἰδιδύμεσαι ἴτι καὶ ἐς ἡμῶν ᾠσαι ἐν Τηγίρ, περὶ τὰς τῆς αὐτῆς Ἀλίνης Ἀθηναίων κερμάμεναι. Valck.

14. χροῖον δὲ ἔλυσαν] Eliminavi *πεννεν*, obsecutus codicibus; neque sane necessaria ejus hic præsentia. Wess.

15. δυνάμεις ἀποτιμυσάμενοι] Pollux *δύμνας* legit, sicuti *εἰκασίμνας* de viginti minis apud Lysiam. Vide Kühnium et Jungermann. (Conf. Var. Lect. ed. 8. h. l.) Erant autem binæ minæ sollemne in singulos captivos redemptionis pretium apud Græcorum multos. vide lib. VI. c. 79. Porro (lin. 17.) *ταχίον περιεφλουμένοι* malebat Cor. de Pauw, ob Comici, auspicio, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλούει, Nub. v. 395. Rectius Portus: *φλίω, φλίω, φλίω*, quo fonte alia manarunt plura, auxilio advocavit. Wess.

οὕτως ἐργῆς εἶχον οἱ πλείους ἐς τοὺς Ἀθηναίους: ἐργῆς ibi Reiskio venit etiam in mentem: Sophocleum est, ὡς ἐργῆς ἔχον: dicitur quidem ἐργῇ λίσσιν, κλισίῳ, κολλάζυν: sed vereor ut dicatur ἐργῇ ἔχυν Ἀθηναίους. Quod hic vulgatur, absque codicibus certe nemini suspectum esset. VALCK.

11. Ἀθηναίους ἰσινόντο] Mutationi Florentinae recte diffidit Gronovius; unde ἰσινόντο fingere si velis, verbi in Musis usus refragabitur. Forma est insolentior, qualis ferme in ἀσινόντες Eusebii apud Stob. S. XLIV. p. 310. sed obvia in MSS. οἱ δὲ εἶχον οὐδὲν ἰσίνεσθαι, lib. IV. 123. Arch., et ἰσινόντο πᾶσαν τὴν στρατιάν, IX. 48., σινίμενος, c. 85. ejusdem libri. Quæ libuit coacervare. WESS.

Ibid. ἰσινόντο] Neque Ionice dicitur ἰσίνεσθαι. Nisi forte quis Codex daret ἰσινόντο, scriberem ἰσινάτο: hoc Ionicum pro ἰσινόντο: ex utraque forma conflatum ἰσινόντο. Deterior lectio Cod. Med. ἰσινάτο: quodque paulo post legebatur, οὐδὲνα παρὸν ἀπιδίδου, vel ἀπιδίδου, præstat ejusdem libri scripturæ. VALCK. — In ἰσινόντο consentiunt h. l. libri omnes: nam, et codicem Med. hoc debuisse, ipsa ejus aberratio in ἰσινόντο demonstrat: quo minus aspernanda Editori illa verbi forma fuit. Observavimus autem passim alia verba in ω a Scriptore nostro formata, quæ vulgo in nudum ω exeunt: in his συμβαλλόμενοι, I. 68, 15. VI. 63, 7. alibique. Et fuisse olim plura talia, ostendunt futura in πω exepuntia (veluti μελλήσω, βουλήσωμεν) in verbis quorum tempus præsens, quale vulgo in usu est, vocale τ ante terminationem non agnoscit. S.

CAP. LXXXII. 1. ἔχθη ἡ προσφυλομία] Pristina inimicitia, quæ Æginetas et Athenienses collidebat, consideratur ut vetus debitum: προσφυλόμ-

ως φόρος, lib. VI. 60. Quæ tamen cum increverit isto tempore, orsique Æginetæ sint πόλιμον ἀκέρυκτον, haud scio, præstet-ne προσφυλλομία, adaucta? Juvat non nihil Vindobon. scriptura. Certum mihi est, ταῦθ'εἰ sollicitari non oportuisse. Vide c. 88. WESS.

5. Δαμίης τε καὶ Αὐξηνίης] Utriusque apud Pausan. memoria; et Auxesia, Αὐξηνίης, in Themistii, Or. IV. p. 54. c. ubi Petavius Romanorum Damiani, sive bonam Deam, ex Festo optime contendit, et ejusdem sacra, optertanea cum ταῖς ἀρρήτοις ἱερουργίαις apud Epidaurios, c. 83. Paria Reiskius in Miscell. Lipsiensibus. WESS.

Ibid. Δαμίης τε καὶ Αὐξ.] Mihi quidem sincerum videtur Δαμίης nomen: facile tamen alicui in mentem veniat Θαλλίης, cui notæ fuerint Θαλλῶ et Αὐξῶ: de quibus agens ad Poll. Kühnius VIII. 106. τὴν Αὐξῶ apud Herodictam scribit Αὐξηνίην. Binis in locis Deas ex Herod. commemoravit Pausanias, cujus editum exemplar utrobique Λαμίαν nobis offert et Αὐξηνίαν, lib. II. (c. 30. et 32.) p. 186. f. et 181. m. Cur alteram scriptionem præferendam censeat, tacet ibi Kühnius. Ταμίαν bis nuncupat, sive Ταμίην, Scholiast. Aristid. ined. in codice Clar. Burm. primum in Panathen. T. I. pag. 268. ad Αἰγινήτων. Τὴν μάχην, inquit, αἰνίσσεται τὴν περὶ τῶν ἀγαλμάτων. Ἐπιδαυρίους γὰρ λιμώττουσιν ἔχρησιν ὁ Στῆς ἀγάλματα ποιήσασθαι Ταμίης καὶ Αὐξηνίης, δαιμόνων τινῶν ἀπὸ ζύλου ἱλαίας ἱερᾶς τῶν ἐν ἀπροπόλει. In eodem Cod. scholion est hanc in rem memorabile in Aristid. Themist. T. III. p. 309. (ad verba τὸν πρὸς Αἰγινήτας) Ἐπιδάυριοι λιμῇ διψθεύοντες ἔχρησιν αὐτοῖς ἡ Πυθία, ἐκ τῶν ἱλαίων τῆς Ἀθηνᾶς τῶν ἱερῶν ἀπὸ τῆς ἀπροπόλεως ἀγάλματα ἱδρύσασθαι Δήμητρος καὶ Κόρης, Ταμίης καὶ Αὐξηνίης. Hinc discimus, sub istis fuisse nomi-

bus Cererem et Proserpinam cultas, sive Matrem et Liberam: τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κέρει, est ap. Herod. VIII. 65., cuius hæc ipsa narratio idem facile persuasisset attendenti; nam quum terra fruges non daret Epidauriis, jussi sunt divinitus istarum signa Dearum dedicare, veluti θιῶν Καρποφόρων, qua adpellatione Tegeatæ Cererem colebant et Proserpinam, teste Pausan. VIII. p. 707. f. Sed rem plane affirmat Pausan. II. p. 181., τὰ ἐν Αἰζησίαν καὶ Λαμίας — εἰπόντος Ἡροδότου — ὅς μοι γράφειν κατὰ γνώμην ἢ ἐν προειρημένῃσιν πλὴν τῶν αὐτῶν γὰρ, ὅτι εἶδόν τι τὰ ἀγάλματα, καὶ ἴδυσά σφισι κατὰ (κατὰ τὰ) αὐτὰ, κατὰ ἥδῃ καὶ Ἑλλανοῖν θύειν νομίζουσιν. Eodem ritu Deabus istis, veluti θιαῖς μεγάλαις, variis in locis sacra fiebant (Cæterum) Cereri non disconvenit nomen Δαμίας: quæ Epidauriorum populo, τῇ δέμῃ, sive δήμῃ, fruges daret, et Αἰζησίαν, alimentaque, mitia terris. Festi verba e voc. Damium valde adposita huc commodum attulit Reiskius. Bona Dea Damia dicebatur: apud Macrob. Saturn. I. c. 12. p. 245. Auctor est Cornelius Labeo, eandem esse bonam Deam et terram; — bonam, quod omnium nobis ad victum bonorum causa est. VALCK.

7. πότερτε χαλεπὸ ποίουνται;] Scriberem ποίονται, quia καὶ τὰ ἀπορίαν ἰμφοκύντα ἀποστακτικοῖς συντάσσονται, ut monuit Schol. in Eurip. Hec. v. 85. In Thueyd. p. 426, 55. pro ἢ μίνωμεν, poni quoque malim, ἢ μίνωμεν, ὥς ἐν ἱκανοῖς κατὰ πόλιν ἀπεφθώμεν; Xenoph. Ἀπομν. I. pag. 418, 29., πότερον βίαν φώμεν ἢ μὴ φώμεν ἵνα; Ubi mox Atheniensium olivæ habitæ dicuntur sacratissimæ, quæ præterea leguntur: (lin. 10. seqq.) Αἰγυγαὶ δὲ καὶ ὡς ἱλαῖαι ἴσαν (ἴσαν) ἀλλὰ οὐ γῆς οὐδαμῶς καὶ ἰαλίων τὸν χεῖρον ἢ Ἀθήνην, vel ἰ Ἀθήναις; illa, si abessent, a nemine certe requirerentur. De his

etiam cognoscere desidero quid sentiat ὁ πᾶν, qui alia hominum ineptorum emblemata, Herodoteis inculcata, proscribere non dubitavit. VALCK.—Vide mox quæ ad lin. 11. a Wess. notantur, ubi nullam *voluntas* suspicionem vir præstantissimus significat. 8.

8. ξύλου ἡμῖνος ἱλαῖας] Khritῆ conjectura, ξύλου ἰγῆς ἱλαῖας, ob proxime sequentia et Scholiastæ Aristidis verba, ἀπὸ ξύλου ἱλαῖας ἰγῆς, ingeniosa est; dubito an necessaria. Wessening. in Addendis.

10. λίγεται δὲ καὶ ὡς ἱλαῖαι, etc.] Falsa res est, nec fugere potuit Scriptorem. Jactantiam Atheniensium et sæpe inculcatam sibi gloriationem tangit. Ecce ex Sophoclis (Ed. Col. v. 691. "Ἔστιν δ' ὅσον ἰγῆς γῆς Ἀσίας οὐκ ἰσκαίου, οὐδ' ἐν τῇ μεγάλῃ Δαρδιδί νῆσῳ — θόρυβον — Ὅ οὐδὲ Σάλλαι μεγίστη χόρη Γλαυκῆς παιδοτέρεθον φύλλον ἱλαῖας. Hoc sufficit. Statim Ἀθήνην, pro quo sæpe ἰ Ἀθήνην, lib. VI. 85. VIII. 79., facile se tuebitur. Wess.

13. Ἀθηναίη τι τῇ Πολιάδῃ] Non urbicam, neque urbanam, sed interpretari debuerant præsidem arcis: sic Livio ἐπὶ Πολιοῦχον vocari (XLV. 38.) monuerunt Vales, ad Harpocr. p. 133. et Hemsterh. in Arist. Plut. v. 779. Præter ceteros, Gyraldo memoratos, Ἀθηναῖος Πολιάδα coluerunt Megalopolitani, Erythraei Iones; quin et Gortynii Cretenses, qui jurare tenebantur et Ἀθαιναῖος Πολιάδα, secundum fœderis formulam, quam ex marmore Cretensæ Gruterus exhibet Thea. Inscr. p. 505.; emendatius scriptam Edm. Chishull in Antiq. Asiat. p. 133. Hoc isticus est formulæ initium: Ὅρμῖναι τὰν Ἑρμῖον καὶ τὸν Αἰοπατρίον καὶ Ζῆνα Διωνύσιον. Auctor Indicis in Grateri Thea. vir illustr. (Jos. Scaliger) Aoratium in Deos retulit; me iudice, cum Dea Epagesima, cœlo deturbandum: in vacua

sede Cretensem poterimus Jovem collocare. Suspicio in lapide sculptum fuisse, non *Πάτριον*, sed *Πάτριον*: atque adeo, *Ὀμνύει τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν Πάτριον Ζῆνα Δικταῖον*. En aliud e Creta jurandum Reinesio vulgatum Inscr. Class. VII, n. 26. et in Antiq. Asiat. pag. 136. *Ὀμνύει τὰν Ἑστίαν, καὶ τὸν Ζῆνα τὸν Κρητογενέα*. Doctis si conjectura probari poterit, ne hic quidem alieno censetur loco proposita. VALCK.

CAP. LXXXIII. 2. καὶ δίκας — ἰδίδουσαν τι καὶ ἰλάμβανον παρ' ἑλλήνων] Primum duas voculas restituendas censeo, ut legatur: *Λίγνηται Ἐπιδουρίων ἔκουν τὰ τι ἄλλα, καὶ δὴ καὶ δίκας*, etc. Sic scribere solet Herod. sæpenumero: καὶ vulgatur alicubi, ubi καὶ δὴ καὶ præbent Codices. Velut in subditos Æginetas Epidaurii juris etiam illis Epidauri dicendi potestatem exercebant: καὶ δίκας διαβαίνοντες ἐς Ἐπιδουρον ἰδίδουσαν τι καὶ ἰλάμβανον παρ' ἑλλήνων Λίγνηται. Athenienses opibus et maritima præsertim potentia superbi, quos socios adpellantes miseros verabant insulanos, cogebant *πλεῖν ἐπὶ δίκας Ἀθήναζε*, Xenophon. p. 404, 20. Aristoph. Avib. v. 1422, 1455. Orationem Antiphontis XIV. dixit Athenis Mitylenæus cædis accusatus. In talibus δίκας δύναι καὶ λαβεῖν solemnitas erat loquendi formula. Demosth. contr. Aristocr. p. 413, 102. de Halon. p. 59, 16., ἐκ Μακεδονίας πλεῖν Ἀθήναζε δίκας λαφύροντες. Attigit H. Vales. in not. Mauss. p. 333. Xenophon p. 404, 31., τὸν δῆμον πολικαίου τῶν Ἀθηναίων οἷς ἵκαστος τῶν συμμάχων, γυγνώσκων ὅτι δι' αὐτὸν ἀφικόμενον Ἀθήναζε δίκας δύναι καὶ λαβεῖν. Harpocrat. in voc. Σύμβολα habet δίδουσι καὶ λαμβάνουσιν τὰ δίκαια: et Aristid. T. II. p. 129., δύναι καὶ λαβεῖν τὰ δίκαια περὶ τῶν διαφορῶν. Hinc multum distabat, quod fœderum formulis nitebatur, commercium juris præbendi repetendique. VALCK.

VOL. IV.

H

6. *ἔτι δὲ ἰόντες διάφορον*] Reiskii *ἔτι* δὲ stabilitur suffragio Arch.; estque in particula multiplex variatio. *Διάφορον* in Latinis potentiores; cur non inimici discordesque? Sic *οὐκ ἰὼν διάφορος* cap. 75. et lib. VI. 23. *ἰὼν διάφορος τοῖσι Λαγυλαίοις*. Vide Abreschium Diluc. Thucydid. p. 567. Statim (lin. 9.) *ἐκόμεσαν τι καὶ*, quod Codd. offerunt, non prorsus abjicio. *Λίσβει δὲ ἐς Δορίσπον ἐκόμεσαν*, c. 98. et *ἐκόμεσαν ἐς Ἀμπεδύντα*, cap. 114. etc. Wess.—Pro eo, quod cum Schæf. recepi, *ἐκόμεσαν τι καὶ*, re-scriptum *ἐκόμεσαντι καὶ* aut *ἐκόμεσαντό τι καὶ* malim: quoniam suam in terram transportarunt. Sic quidem *ἀνακρίσονται*, cap. 85, 5. media verbi forma. S.

[16. *ἄρρηται ἱερογίαι*] Conf. Wess. ad c. 82, 5. S.]

CAP. LXXXIV. 2. τὰ συνίδοντες] Talem in hujusmodi compositis scripturam, non *ἔν*, Atticis frequens, amplectitur: itaque Ask. pro Ionum more. Ejusdem quoque *ἐκόμενον* et aliorum toti negotio concinit. Missis enim legatis indignationem testati Epidauriis sunt. Ita *μνίσται μεγάλοι Ἀριστοδήμῳ*, lib. VII. 229. et IX. 7. Vitii fons in affinitate scripturæ, qualis lib. VII. 169. in MS. Arch. Proinde vera Cl. Reiskii emendatio. Wess.—Ne a Ionum quidem usu alienum fuisse, *ἔν* pro *ἐν* dicere scribereque, monuit Fischerus ad Weller. Specim. I. pag. 199. laudatus Schæfero ad Gregor. p. 5. Apud Hippocratem quidem (ut hoc utar) in libello de Aqua, etc. vel una eademque pagina 40. editionis accuratissimi Coray offert *ἐνῆπται*, *ἐνμρίμται*, *ἐνιστήται*, *ἐνιστραφῆ*, et *ἐνιστραφῆς*. Apud Herodotum quidem in primoribus libris constantè codices tantum non omnes (cf. Var. Lect. ed. S. I. 32, 22.) in *ἐν* consentiunt: sed inde a sexta et septima Musa membrana nostræ F.

cum aliis nonnullis codicibus frequentius scripturam ξὺν usurpant. S.

CAP. LXXXV. 2. τῶν ἀστῶν τούτους, etc.] Reiskii τανταύς firmo caret tibi-cine; τούτους tamen urgebit morbus, nisi eos putes, qui publice Missi prius fuerant in Æginam simulacra repetitum: sic τούτων ex Codicibus non futile; Ionicum enim idemque docens: sic ἰσχυρῶς, mea quidem opinione extra novationis periculum. Confer Gronovium, cujus observatio vereor, ut sententiae tenebras dissipet. Wzs.—Vide Adnot. proxime sequentem. S.

4. ἰσχυρῶς] Gronovio iure merito placuit πυρῆ, ex Med. codice. Hoc Vallam legisse monstrat ipsius versio, qualis exstat nondum interpolata, qui-conatos esse. Neque tamen illud more suo vir clar. in contextum intulit, sentiens, ut opinor, fulcrum requiri, quo illud inniteretur: hoc commodum mihi reperisse videbar, hanc e duabus efformando lectionem, ἰσὶ πυρῆ, quum tentarent. Illud Herodoteum esse, Porti docebit Diction. in voce Ἀπαρίφρατα ἀπὸ τῶν παρατακῶν. Sed, quæ præcedunt, neque illa sic videntur ab auctoris manu profecta: cur enim dixisset missos τῶν ἀστῶν τούτους, εἰ ἀποκριφίντις. Parum prodest (τούτων, quæ est) lectio Arch. Valla dedit tritremem—cum civibus quibusdam: postremum ille forsan subaudiendum credidit. Optime, si fallor, omnia cohererent, si sic scripta legerentur in veteri codice: ἀποσταλῆναι τῇδε μὴ τῶν ἀστῶν (nempe τινάς) τούτους, ἰσὶ περιφίντις ἀπὸ τοῦ παισὶ καὶ ἀπικόμενοι εἰς Ἀἴγιον, τὰ ἐγγέλματα ταῦτα—πυρῆ ἐκ τῶν βόλων ἔκαστῃ. Ut hic ἀποσταλῆναι τῶν ἀστῶν nempe τινάς, sic alibi sæpius, et apud Thucyd. IV. c. 80., τῶν Εἰλώτων—ἐκρίμψαι VALCK.—Istam Viri docti conjecturam præpropere in contextum recepit Borh. At post τούτους, ἰσὶ —

πυρῆ, requirebatur aliud verbum ad τούτους relatum, quod nullibi comparet; nam ἀποσταλῆναι quidem, quod sequitur, a πυρῆ pendet. Quod τούτων præferunt codices nonnulli, id incogitantia librarium accidit, casum hujus pronominis casui præcedentis nominis τῶν ἀστῶν aptantium. Ad hoc τῶν ἀστῶν, si opus esset, intelligi τινάς posset: atque ita intellexerunt hi, qui (ut noster cod. F.) post τῶν ἀστῶν comma posuerunt; quasi τούτους ad sequentia pertineret. Et hæc ipsa quidem ratio percommoda foret, si sic legeretur, τούτους ἀποκριφίντας—καὶ ἀπικόμενους—πυρῆσθαι, etc. Πυρῆσθαι dico: nam πυρῆ, activa forma, non memini ea notione, quæ hujus loci est, apud Nostrum aut apud alium probatum legere auctorem. At tenent omnes libri nominativos casus ἀποκριφίντις et ἀπικόμενοι: omnesque item (uno Pb. excepto) εἰ ἀποκριφ. tenent. Quibus rebus omnibus perpensis, videtur mihi πυρῆ h. l. ex παραδιερῆσθαι natum, et ab homine invec-tum, qui, quum pronomen τούτους ad sequentia, non ad antecedentia, referret, nec vero infinitivum ad hoc τούτους relatum reperisset, temere atque imperite verbum finitum ἰσχυρῶς in πυρῆ mutaverit. S.

9. ὑπὸ τούτων ἀλλοφρονῆσαι] Τὸ ἀν ἀπὸ τούτων scripserit, vix discerni poterit. Mihi posterius placeret, significans propterea, ἀπὸ τούτου et ἀπὸ τούτων habet et Herod. II. 175. IX. 72. sic et ἀπὸ τούτων Artemisiam μάστιγα εὐδοκίμῆσαι, VIII. 88. Illinc enim diversum μίμησιν ὑπὸ σοῦ, opera tua furit: quæque dantur similia. VALCK.—At ὑπὸ τούτων pariter, et quidem proprie, causam significat. conf. ad c. 61, 7. notata. S.—Ἀλλοφρονῆσαι Eustathius (loco in Var. Lect. ed. S. citato) μαῖνῆσαι ἀλλοφρονήσας τὴν φρόνησιν recte explanat. In Homeri Iliad. ψ'. 698. καὶ δὲ ἀλ-

λοφρόνισσα, Scholiastes οὐκ ἐν αὐτῇ ὄντα. Infra lib. VII. 205. et Theocriti Idyll. XXII. 129. diversior illi notio. Wess.

CAP. LXXXVI. 5. καὶ οὐ ναυμαχεῖν] Laudare διαναυμαχεῖν debeo, cujus clara etiam in Passion. vestigia: opportunum enim. Sic lib. VIII. 63. ταύτης δὲ αἰρίζεται τὴν γνώμην, αὐτοῦ μίοντας διαναυμαχεῖν. Diodorus XX. 61. καὶ καταστάτης εἰς ἐμβελὴν διαναυμάχων ταῖς βαρβάρους. Restituere nolui, ne nimium novator haberer. Wess.

14. ἐς γυναῖκα] Ex dialecto, uti lib. II. 81. IV. 152. De fabella cautissime Scriptor, neque graviter minus Strabo in conviventibus Palladis simulacris lib. VI. pag. 405. Quid illis facies, qui, sacra professi meliora, Neapoli, Bononiæ, multisque aliis locis consimilia Christi matrisque virginis et sanctorum signis usu venisse, confidenter asseverant? Tantum religio potuit suadere, etc. Wess.—At haud ægre equidem credam, fractis dum trahebantur cruribus ligneas statuas visas esso in genua procumbere. S.

19. ἐς τὴν Αἰγυπτίαν] Videlicet τῆσιν. Alibi ἐκ Αἴγυπτος, ἐς Αἴγυπτον, III. 131. Venit inde Αἰγυπτίως, Αἰγυπτίην, cui justum formæ habitum Gronovius sæpe reddidit, VII. 179. VIII. 90. Eadem laus Sylburgio debetur ad Pausaniam lib. III. 14. Παριῖται, quod expulsus est, (et cum ἥκων permutatum,) ferri utique potuerat. Wess.

CAP. LXXXVII. 6. τοῦ δαιμονίου] Adsciscendum ex prægressis διαφθίοντες τὸ Ἀττικὸν στρατόπεδον: quo haud observato, semet in errorem Valla et Galeus induerunt. Suspectum autem in πυθόμεναις δὲ τὰς γυναῖκας (lin. 8.) participium, a bonæ fidei Codicibus aut neglectum aut obelo notatum. Tollatur, pingaturque τὰς δὲ γυναῖκας, et cursus sermonis procedet sine impedimento.

Facinus Atticarum mulierum memoravit Duris Samius, ἐξ δὲ, scribens apud Scholiast. Eurip. Hecub. v. 933. ὑπὸ στρατῶν ἄγγαλος, ὃν περιεῖναι τῶν ἐπιθιῶνται αἱ γυναῖκες καὶ τὰς περιένας τῶν ἄρμον ἀφιλόμηναι, ἔξισθ' ὅλως, εἴτα ἀπὸ κτεῖναν· οἱ δὲ Ἀθηναῖαι, δυνὸν ἡγησάμενοι τὸ πρᾶχθ' ἐν, περιεῖλον τῶν γυναικῶν τὰς περιένας. Quæ hinc derivata, ni de Spartanis accessissent quædam, diceret cuncta. Wess.

11. κινεῖσας τῆσι περιένοις] Hanc Historiam aliter narraverat Duris in opere de Finibus Samiorum: (immo, in Animalibus Samiorum: conf. Animadvers. nostras ad Athen. T. II. pag. 645—648.) illinc certe tradit Scholiast. in Eurip. Hecub. v. 933. Athenienses, ὑπὸ Αἰγυπτίων περιετινέμενοι, στρατιὰν adversus Æginetas misisse; hos ἄμα Σπαρτιάταις (Argivos habet Herod.) uno excepto omnes occidisse; quem unum in Atticam redeuntem περιεῖναι τῶν ἐπιθιῶνται αἱ γυναῖκες, καὶ τὰς περιένας τῶν ἄρμον ἀφιλόμηναι ἔξισθ' ὅλως, εἴτα ἀπὸ κτεῖναν. Hoc irritatos facinore fibulas, quibus abusæ fuerant, abstulisse mulieribus Athenienses. Postrema concidunt Herodoteis: τὴν ἰσθῆτα, inquit, μετίβαλον αὐτίαν ἐς τὴν ἰάδα: et ἰσθῆτα Δωρῖδα mutatam voluerunt ἐς τὸν λίνον κλώσιν, ut ne fibulis uti necesse haberent. Quid diceretur Δωριάζειν, præter alios ibidem tradit Schol. Eurip. Et Ælius Dionys. apud Eustath. in Iliad. ξ. p. 963, 17., αἱ κατὰ Πιλοσόντησιν, φησὶ, κόραι διημέριον ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἡμέτεροι μόνον ἐπὶ δάττω ἐπισκεορπημίαι. Pythænetus apud Athen. XIII. p. 589. f. Periandrum scribit, cum videret Melissam. Epidauriam Πιλοσωνησιακῶς ἡσθημένην, (ἀναμπεχίονες γὰρ καὶ μοιχεύοντες ἦν καὶ φινεχίονες ἐργαζομένης) ἱεραθίντα γῆραι. Doricum tale fibulis adstrictum muliebri vestimentum περινοτρεῖς et καταπτύχεις ἡμπεριεῖνα.

μα dicitur Theocrito Eid. XV. v. 21, et 34. vid. Æliani Var. Hist. I. 18. et Spanhem. in Callim. hymn. in Apoll. v. 32. Mulieres apud Theocritum loquuntur Syracusanæ, Dorica superbientes origine v. 91. Κορίνθαις τίμεις ἄνθρωποι — Πιλοσπονάσιον ἐπὶ λαλιῶν. De civibus suis Hermocrates Thucydidis pag. 426, 51. (lib. VI. c. 77.) οὐκ ἴσμεν τὰς ἐξ ἑνὸς, — ἀλλὰ Δωριεὺς ἐλπίθεοι, ἀπ' αὐτοῦ μου τῆς Πιλοσπονῆς τὴν Σικελίαν εἰσαῶντες. VALCK.—Conf. mox Wess. ad l. 17. notata. S.

14. ἄλλῃ μὲν δὴ, etc.] Scribi potuerat ἄλλῃ μὲν δὴ, et fuit, cui arridebat, me non adstipulante. Congruit seriei ζημιώσων, nec non ἰσθῆτα μεταβαλλῶν, ex Pavii et Reiskii iudicio. Sunt tamen, quod neutrum fugiebat, hoc in auctore variantes structuræ consimiles. Wess. — Inter ζημιώσων et ζημιώσων, in codicum dissensu, libera cuique optio. Non item inter ἄλλῃ et ἄλλῃ. Percommode ἄλλῃ tenent veteres libri omnes; idque in nostro exemplo repositum velim. Præter necessitatem ἄλλῃ correxerat Schæf. eumque secutus Borchek; quorum editiones ob oculos habens, in Var. Lect. (ed. S.) adnotavi, ἄλλῃ scribi in membr. F. neque animadvertenter eodem modo scribi in ed. Wess. et superioribus, consentientibus MSS. cunctis. S.

17. τῇ Κορίνθῃ] Quod hic, idem in Αἰγυπτίῃ, Βαβυλωνίῃ, Λακεδαιμονίῃ, aliisque designarunt librarii. Machon in Athen. lib. XIII. p. 582. d. de scortillo Glycerio, Κορίνθιοι παράσχησαν πικρὸν λῆθος "Ἐδωκεν εἰς γυναικῶν. Athenienses, sublato in muliebri mundo fibularum usu, reliquerunt sexui λίνον αἰδῶνα, tunicam lineam, sed χιτῶνιδαν, manicis instructam, defectamque propterea fibulis. Doricæ matronæ olim erant ἄζωνοι καὶ ἀχίτωνες. Vestem amictul supra humerum fibula, ne plane nudas

se darent, nectebant, teste Æliano Var. I. 18. Hoc Δωριάζειν in Schol. Eurip. seu Δωριζέειν. Contra ea, Ionicæ et Atticæ tunica manicata amiciebantur, quod tali in negotio Ἰωνίζειν. Ista discimus e scholio, quod Clementi Alex. Pædag. II. 10. p. 238. adpositum a Sylburgio, per hic erit accommodatum: Ἐλίσσυντο αἱ ταύτῃ χιτῶνι τῇ σκολῇ ἀχιτῶνιδαν, Δωρίζουν ἰσθὶ καὶ Δωριεὺς οἱ Ἀδωνίης' ὅστις ἀπ' Ἰωνείου αἱ χιτῶνιδαν χιτῶνισαι, ἰωνίζου' ἦσαν δὲ αὐταί, αἱ Ἀθηναῖαι διότι Ἰωνεὶς οἱ Ἀθηναῖοι πρὸ τοῦ Ἰωνίαν ἀπαικίσαι, ἱκαλῶντο. Adunt ibidem complura, æque proficua, quæ relinquo. Wess.

CAP. LXXXVIII. 5. Ἀττικὸν δὲ μήτε τι ἄλλο, etc.] Ubi recensentur apud Athen. pocula, legebantur olim in sua serie Χυτρίδις, lib. XI. pag. 502., quod ex Epitome docuit Casaub. Anim. XI. c. 14. Illuc præter Alexidis locum hæc etiam Athenæus retulit Herodoti: Ἡρόδοτος, αἶτ, ἐν τῇ ἱ. τῶν ἰσσοριῶν νόμον φησὶ θίστασθαι Ἀργίους καὶ Αἰγινήτας, Ἀττικὸν μὲν πρὸς φέειν πρὸς τὰς θυαίας, μὲν δὲ κέρατοι, ἀλλ' ἐν χυτρίδων ἐπιχωρίων, etc. Sequentia hinc supplevit P. Leopard. Em. VI. c. 20., emendato quoque Polluce VI. 100. (Ut nos cum Casaubono verba ab Athenæo lib. XI. p. 502. c. relata T. IV. nostræ ed. pag. 367. edidimus, sic eadem in vetustissimis membranis, quarum ad exemplum omnes alii qui supersunt Athenæi codices descripti sunt, leguntur, neque supplemento ullo fuit opus.) Quintiliano quæ dicitur Inst. Or. II. c. 17. E luto vasa duccendi ars, Atticum illa quoque censebatur inventum. Critias apud Athen. I. pag. 28. c. Τὸν δὲ τροχῶν, γαίης τε, καμίτου τ' ἱσχυροῦς εἴρεται, κλεινότερον κέρατον. Laudat Ἀττικὸν κέρατον Matro parodus apud eundem IV. p. 156. r. Et XI. p. 480. c. fuisse dicuntur ἰσσοριμαὶ Κού-

λυσ (κτελέματα ποταμῶν) αἶνε 'Αργεῖαι καὶ αἱ 'Αθηναῖαι. Vel ex hoc quoque liquet Herodoti loco, Dæis veteres pro simplicitate prisca vasis libasse fictilibus. Macrobius Saturnal. V. 21., Eratosthenes, ait, in Epistola ad Hagetorem Lacedæmonium, Κρατῆρα γὰρ ἴσθηςαι τοῖς Δαῖσι, οὐκ ἀργύρεον, οὐδὲ λιθαυκὸν, ἀλλὰ τῆς Κωλιάδος. Apud Athenæum, unde ista de poculis omnia desumsisse videtur Macrobius, quod vulgatur XI. p. 482. B. τῆς Κωλιάδος γῆς est ex interpretamento: promontorium Atticum, ob templum Veneris terramque figulinam nobilitatum, simpliciter dicebatur Κωλίας: vide Harpocr. in voc. et Demosth. contr. Næm. pag. 751. adde Meurs. de Pop. Att. in 'Ανάφλωστος. VALCK. — At crater, quem apud Athenæum Eratosthenes dicit, non ex Coliade promontorio, sed ex Coliade terra, ex Coliade argilla, τῆς (i. e. ἐκ τῆς) Κωλιάδος γῆς, erat confectus. De materia enim ibi agitur, e qua confectus crater; eaque Κωλίας γῆ dicitur, quemadmodum alia γῆ κεραμικὴ vel κεραμίδις, alia γῆ σμυκητρίς, alia σιδηρεῖτις, σμακτορεῖτις, etc. Similiter a regionibus apud Medicos nominantur terra Eretria, terra Sannia, etc. Itaque tantum abest ut vocab. γῆς apud Athen. ex interpretamento adjectum putari debeat, ut e contrario aut adjiciendum sit apud Macrobius, aut ibi ἀλλὰ γῆς Κωλιάδος legendum. S.

CAP. LXXXIX. 1. πρὸς Ἀθηνήνας 'Αθηναίους] Olim ita, et vere. Ubi vero ἔξ 'Αθηναίων jussu Med. ac scriptorum aliorum codicum valuerit, inimicitiae auctores erunt Athenienses, contra haec liquido perscriptum c. 82. fuit. WESS.

5. ἰδμεν τῆς 'Αστικῆς, etc.] Cum in Musis ἰδικαίῳ, δικαῖῳ, et hujus moduli plura, sese offerant, placuit MSS. præjudicio ἰδμεν. Egregium porro (lin. 8.) ἀπὸ τοῦ Ἀθηναιῶν ἀδικίου Cel. Gronovius jure revocavit optimo. Est

autem injuria ac noxa, quam Æginetæ fecerant Atheniensibus. Quare oraculi hæc est sententia: ab eo tempore, quo Æginetæ injusta arma in Atticum agrum inferre coeperant, totis xxx. annis a vindicta abstinendum esse. Non hoc Cl. Reiskium latuit. WESS.

15. τίμινος ἀπιδίξαν] Præcedens τίμινος ἀποδίδοντας (lin. 9.) instauratum constablit, et c. 67. τίμινος οἱ ἀπιδίξει ἐν αὐτῇ τῇ περτανήῳ. Simile commissum lib. VII. 178. Statim πρὸς Ἀθηνήνας (lin. 17.) scriptor amat, quippe lib. III. 74. ὅτι ἐκ ταπεινότητος πρὸς Καμβύσιον ἀνέστη. Portus plura. WESS.

CAP. XC. 13. τοὺς ἱερήτους] Mutari non fuerat necesse. Χρησμοὶ in Atticæ arcis sacrario recte componuntur cum fatalibus Romanorum libris in cella Capitolii, gemella arte excogitatis. Neque dubito, quin inter ea oracula versus fuerint Musæi, ab Onomacrito Hipparchi Pisistratidæ tempore manifestata fraude aucti, mutilati, corruptique, lib. VII. 6. WESS.

CAP. XCI. 3. νόμ λαβόντες, ὡς ἱερόθεον μὲν ἰδν, etc.] Veram hic pandit Historicus causam, quæ Lacedæmonios moveret: præcedenti capite narrata nihil erant aliud nisi species, quam suæ prætexebant dominandi libidini velut causam honestiorem; hanc itaque solam in sociorum conventu commemorant. Non debuerat itaque Plutarchus T. II. p. 860. F. hinc etiam occasionem captasse Herodotum criminandi; qui scilicet dicentes fecisset, (lin. 12. seqq.) ὅτι κισθῆλοισι μαντησίῳ ἰσαρθένας ἀνδρας ξίνους διντας αὐτοῖσι, καὶ ὑποσχεμένους ὑποχυρίας παρῆξιν τὰς 'Αθήνας, ἐξήλασαν, (τοὺς τυράντους. has voces e scholio natas atque ejiciendas arbitror:) καὶ δήμεν ἀχαρίστην παρῆλκεν τὴν πόλιν. In his Codices forte dabunt Herod. δήμεν ἀχαρίστη: ut habent ἀχαριστώτατον VII. c. 156. Quales autem hic nobis expingit Herodotus Lacedæmonios, tales certe

fuerunt rebus Græcorum florētibus. Græciæ principes, quam oderant domi tyrannidem, in liberis civitatibus ubique conabantur adfirmare; subditis erant superbi domini; vicinis, quos vexabant, ab antiquissimis temporibus graves, Messeniis, Arcasin, Argivis, ceterisque; in hellis et societatibus ineundis utile plerumque honestis anteponebant. Thebanis auxilium ferebant, ut scribit Diodor. Sic. XI. 81., *νομίζοντες τὰς Θήβας, ἵαν αὐξήσωσιν, ἵσθαι ἐν τῶν Ἀθηναίων ὁσπερ ἀντίπολιν εἶναι*. Secundum Herod. cogitabant, (lin. 4 seqq.) populum Atheniensem, quem sibi certe nolebant ἀντίρροπον, oppressum a tyranno, futurum ἀσθενὲς καὶ πιθερχέσθαι ἵταμον, imbecillum, ac talem quem sibi facile dicto haberent audientem. VALCK.

5. *κατιχόμενοι δὲ ὑπὸ τυραννίδος*] Tum illi *ἰδιολοκάπειν, ὡς διασπῆχ' ἐργαζόμενοι*, ut cultissime in c. 78. Hic Arch. *ὑπὸ του τυραννίδι* pergenti manum injicit. Non sunt ignota *ὑπὸ του δαιμόνων βεβλάφθαι* Appiani Bel. Civil. IV. p. 1022., *τὴν δ' ἐκ Σιών του* Sophoclis Œd. Colon. v. 384., compluraque firmandæ lectioni, cui tamen non fido. Mox *πιθερχέμεν* ex frequentato usu (voluit Reiskius) vir doctus. Portus mediæ verborum formæ haud male acceptum tulit, Adreschio consentiente. At illa vide, (lin. 8.) *ἵς δ' καταφύγουσι οἱ Πισιστρατιδαί*, quorsum confugiunt Pisistratidæ. Atqui ad Sigeum dudum illi se contulerant exules. Voluit-ne, solitos eo fuga se recipere? Sic utcunque placebunt; quamquam, ut suspicionem ne premam, grammatici commento ex cap. 65. et c. 94. assuto congruunt perfecte. WESS. — Vide Var. Lect. (ed. S.) Adsuevit autem ipse Herodotus talia in mentem revocare Lectoribus, S.

18. *δέξαν δὲ φύσας αὐξάνεται*] Varie exponunt. Laurentius, inflatusque

superbe, famam auget. Stephanus, atque adeo superbe inflatus, suam potentiam auget. Post eos Portus, superbiam spirans, crescit, non inconcinne. Quibus omnibus *φύσας* per syncopen vice *φυσάσας*. Quid si pictum olim *φύσας* fuerit, deletaque superne ducta linea, vulgatum manserit? *Μιγάλα φυσῶντες*, majores spiritus sumentes in Jo. Chrysostomo T. V. p. 344. A., *πολιτικὸν φύσμα φυσῶντες* Plato Alcib. II. p. 145. X., *φυσῶν ἱανὸν* Alciph. lib. I. Ep. 37., ubi Berglerus plura. Et illa quidem suam sibi elegantiam præferunt, neque Scriptori tamen, poetæ sæpe emulanti, quidquam præscribunt. Considera Sophocleum ex Electra v. 1490. (1463. ed. Brunck.) *μηδὶ πρὸς βίαν ἔμοῦ κολαστῆυ περισσυχόν, φύσ' ὀρίνας*, neque violentum me vindicem nactus, spiritus augeat: et Œd. Colon. v. 838. (804. Br.) *Ἦ δὲ μαζ', οὐδὲ τῷ χροῖον φύσας φανῇ ὀρίνας ποτὶ*. Utrumque appositum et Herodoteo simile. Junge D'Orvillium, cui Sophoclea ista usui esse potuerant, ad Chariton. lib. VIII. p. 761. WESS.

Ibid. *δέξαν δὲ φύσας*] Hanc nobis dum aliunde syncopen adfirmant, quæ *φύσας* pro *φυσάσας* poneretur secundum Portum in *δέξαν*, suspicabor scriptum olim, *δέξαν δὲ φυσῶν* (vel *φυσίων*) *αὐξήσεται*, crescit (Virtutis experts) verbis jactans gloriam: ut hic *δέξα* vana dicatur gloria, opposita *τῇ ἐνκλίῃ* et *ἀρετῇ*, in opinione tantum superbiorum sita, et nihil minus quam vera. Ut opponuntur *δοκῶν*, videri, et *εἶναι*, esse; *τὸ δοκῶν* et *τὸ εἶναι*: sic et apud Philosophos *δέξα* et *ἀλήθεια*. Unum ponam Euripidis ex Androm. v. 319. locum, paullo quam vulgatur emendatius scriptum: *Ἦ δέξα, δέξα, μυρίαισι δὲ βροτῶν ὁδὸν γηγῶσι βίστον ὤγκωσας μέγα*. *Εὐκλεία δ' οἷς μὲν ἔσ' ἀληθείας ἄνω, Εὐδαιμονίαν*. Inanem gloriam spirare, vel jactare,

atque adeo inflatum vana opinione superbi-
re, hic diceretur δῆξαν φυσῆν. Ἀν-
δρῶν πολιτικὸν φύσημα φυσάντων meminit,
Plato II. Alcib. p. 145. x. Antiphanes
apud Athen. XV. p. 681. c. Οὐκ ἰφύσων
οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοι ποτὶ; Dictum,
quo Demadem repressit inflatum Hy-
perides, Leopardus explicuit IX.
Emend. pag. 248. VALCK.

[Nec φύσας per syncopen ex φυσήσας
formatum statuere opus est, nec in φυσ-
ῶν mutare. Recte vero cum hoc He-
rodoti loco conferuntur duo illi Sopho-
clei a Wesselingio citati; quamquam
in his φρίνας φύιν non, ut idem Vir
doctissimus reddidit, spiritus augere
aut spiritus sibi sumere significat. Sed,
ut apud Sophoclem φρίνας φύιν est men-
tem (i. e. prudentiam) nancisci, sapere;
sic apud Nostrum δῆξαν φύσας αὐξάν-
ται est fumam nactus augecit. Sive
δῆξαν hic malueris cum plerisque Inter-
pretibus inane gloriā, gloriationem,
superbiam intelligere, prodibit eadem
fere dictionis δῆξαν φύιν sententia, quam
illi voluere, scil. vanam jactans gloriā,
magnos sibi spiritus sumens. Tum,
quod adjicitur verbum αὐξάνονται, id aut
in eam poterit sententiam accipi, quam
nos in Latinis nostris expressimus, ma-
jores quotidie sibi spiritus sumit; aut
(id si minus placet) cum aliis quibus
lubens accedo, intelligetur, magnos
sibi spiritus sumens augecit, incrementum
capit, potentiam suam auget. S.]

22. ἄμα ὑμῖν ἀκρίμνοι] Cultius hoc
pro captu scribarum, quibus suum ἀκρί-
μόνιοι, alioqui tolerabile, redonavi. Ho-
merus Iliad. v. 115. Ἄλλ' ἀκρίμνοισι
Σῆσσαν, sed medeamur ocyus huic malo.
Ipse lib. III. 40. τρέσσω τῇ ἐξ ἱμεῦ ὑπε-
κρίμνω ἀκρίοι; et plenius lib. I. 167.
βουλόμην ἀκρίσασθαι τὴν ἀμαρτάναν. (Si-
militer h. l. intelligitur ἀκρίμνοι τὰ
ἡμέτερον.) Hemsterhusio idem in opi-
nionem venerat, eleganter in Æschinis

Dial. III. 15. μόνος δὲ ἀκρίται τοῖς δυνα-
μίνοις corrigenti, loco inepti ἀκρίται.
Revertit insuper (lin. 26.) ἀπειλόμηναι,
quod auctus ex Med. accesserat. Vide
tamen lib. VIII. 3. WESS.

CAP. XCII. 3. Κορίνθιος δὲ Σωσικλῆς]
Σωκλῆς in Codd. scribitur, et in edito
Plutarcho II. p. 860. r. Σωκλῆς διελ-
θόντος. (Nunc quidem et apud Plutarch.
Σωσικλῆς editur, et mendose Σωσικλῆς
olim in ed. Francf. 1620. Vide ed.
Hutten. T. XII. p. 304.) Talia sole-
bant etiam a librariis contrahi. Veluti
diversa nomina usu distinguebantur So-
crates et Sosicrates; Sophanes et Sosi-
phanes; neque contrahebantur a Græcis
nomina Σωσίθιος, Σωσίσιος, Σωσιγίνης, et
similia. Σωσίπατρος vocatur in Ep. ad
Rom. xvi, 21., qui Act. Ap. ix, 4.
est Σώπατρος, ubi quidem in aliquot
Codd. legitur Σωσίπατρος: in uno vel-
lem alterove sic ibidem sequentia scri-
berentur: Οἶσος. δὲ Ἀρίσταρχος καὶ Σι-
κύνδος καὶ Γάϊος, Διεβαῖος δὲ Τιμήσιος: ut
corrigendum viderunt H. V. et Adr.
Heringa. VALCK.

Ibid. Ἡ δὲ ὃ, τι εὐρανὸς] Auscultavi
Eustathio, H. Stephano, Porto. Quid
enim turbatissima perseverarent, præ-
sertim cum subsequens ὅτι ferre alterum
nequeat? Recte H. Steph. adscripsit
Ovidianum, Omnia naturæ præpostera
legibus ibunt, Parsque suum mundi
nulla tenebit iter. Omnia jam fient, etc.
WESS.—Vide nostram Var. Lect. (ed.
S.) S.

3. Prima Corinthii Sosiclis oratio:
Ἡ δὲ ὃ, τι εὐρανὸς ἔσται ἰσχυρὸς τῆς γῆς,
καὶ ἡ γῆ μακίνορος ὑπὲρ τοῦ εὐρανοῦ, etc.
locutionibus illa constat proverbialibus
apud utriusque linguæ Scriptores fre-
quentatis. Non Euripidea tantum e
Med. v. 410, sed Ovidius simul re-
spexit ejusdem e Syleo Herculis dictum:
αἰετοὶ γὰρ πάντα τῆς οἴου ἄστρον, γῆ τ'
ἄνω' ἐς αἰθέρα: servatum a Philone Jud.

cum vicinis, pag. 537. 869. 880. The-
seus in Eurip. Suppl. v. 520. *ἄν γὰρ
ἄν ρίπῃ τὰ πρῶτα γινώσκοντες*, οὕτως εἰ 'συναξίμωσθα
θῆ. Mox Herodoti Soaicles (lin. 7.)
unius vel paucorum imperio opponit
imperium populare, designatum *ἰσοκρα-
τίας* rariori voce. Τῇ *ἁσίῃ* *πολιτικῇ*
Atticam opponit ἐν Ἰων καὶ Ἰταρῶν,
Æschines contr. Tim. p. 1, 25. De-
mosth. contr. Mid. p. 336, 121. τῶν
Ἰων καὶ τῶν διακρίων ἱκανοὶς ἡγήσεται ἰου-
στῇ μετρίῃ ἐν δημοκρατίᾳ. Laudat Iso-
crates in Areopag. p. 152. α. τὰς ἰσο-
κρατίας, καὶ τὰς δημοκρατίας, οὐ πάσης,
ἀλλὰ τὰς καλῶς κατεστηκυίας. Sæpius
ἰσοκρατίας specioso nomine viri Principes
sunt abusi. VALCK.

18. καὶ οὕτω βαρχιάδαι καλιέμενοι]
Adi Diodorum T. II. p. 635. et quæ
adnotata isti sunt. Quotannis ex Bac-
chiadis legebatur *πρωτεύωντες*, δὲ βασιλείας
ἔχειν εἴη. Quare mox in Apollinis
responsio *ἄνδρες ἱλλοὶ μοῦναρχοι*, quippe ci-
vitatem stato tempore soli administran-
tes. WESS. — Articulo potius inserto
legendum, οὕτως οἱ βαρχιάδαι καλιέμενοι
ἵστανται ἐν πόλει: post τοὺς Ἀλαριῶναις,
primum Regum titulo: postea, velut
annui magistratus, *πρωτεύων* nomine,
Pausan. II. p. 120. conf. Diodor. T.
II. p. 635. VALCK. — Bene habet οὕτω
βαρχιάδαι non inserto articulo, quem
inserturus fortasse Herodotus erat, si
Bacchiadarum jam ante facta esset men-
tio. Nunc verba βαρχιάδαι καλιέμενοι
velut in parenthesi posita intelligi de-
bent; et commodè sic incidi poterat
oratio: καὶ οὕτω, βαρχιάδαι καλιέμενοι,
ἵστανται ἐν πόλει: οὕτω vero, ex præce-
dentibus verbis δὲ ἐλιγαρχία, intelligun-
tur οἱ ἐλιγαρχοι. S.

19. ἰδόντες δὲ καὶ ἡγοῦντο ἐξ ἀλλήλων]
In formula connubii tritius est *ἰδόντες*.
Sic II. 47. οἱδὲ σφὶ ἰδόντες θύγατρίαν
οὐκ οἶδεν ἰδόντες, οὐδ' ἄγνοον ἐξ αὐτῶν. Ita
Thucydides, Plato, Aristides, quos an-

testatus est Abreschius Dilucid. Thu-
cyd. p. 314. Noster tamen lib. IX.
111. ἀλλὰ τοὶ — διδοῦσι θυγατρίαν ἐν
ἡμέρᾳ: iterumque οὕτως γὰρ αὖ τοὶ δοῦν
θυγατρίαν. WESS. — In istis ἰδόντες δὲ
καὶ ἡγοῦντο ἐξ ἀλλήλων, quæ duplex ob-
tinet ellipsis, non est illa pervulgata.
De plebe in Samo rerum domina Thu-
cydides eleganter, suo tamen more,
VIII. c. 21. τοῖς γυναικῶσι μετὰδοσαν
οὕτως ἄλλων οὐκ οἶδεν, οὕτως ἰδόντες οὕτως ἀγα-
γῆσαι παρ' ἑαυτῶν, οὐδ' ἐς ἑαυτοὺς οὐκ οἶδεν
ἵεν τοῦ δήμου ἑξῆς. Plato de Legib. VI.
p. 771. ε. ignorare non oportet, παρ'
ἧς εἰ τις ἄγνοει, καὶ δὲ καὶ οἱ ἰδόντες.
Dicebatur plena locutione, δίδοναι ἐν
τίμῃ καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων: ut et
ἰδόντες καὶ λαμβάνειν γυναικας παρ' ἀλ-
λήλων: quarum hæc est Xenophontis, p. 5,
2. illa Dionis Chrys. p. 163. d. VALCK.
— Conf. Nostrum I. 107, 8. et 9. S.
21. γίνεσθαι θυγάτηρ χωλῇ] Ex Hel-
ladio Photius Biblioth. p. 1583. τοῦ
βασιλέως Κερνήσιος ἡ μήτηρ, γυνὴ δὲ Ἀρ-
φίονος, — Λάβδᾳ ἰκαλιέσθαι: ubi, nisi
θυγάτηρ fuerit, error certissimus, a St.
Berglero notatus. Ptolemæus vero He-
phæst. in catalogo propriorum nominum
ex literarum elementis, Cypseli, inquit,
mater, χωλὴ οὖσα, Λάμβδᾳ ἐκλήθη ὡς
τοῦ Πυθίου: oraculum, quod sequetur,
spectans, ejusdem Biblioth. p. 487.,
sed temere titulum augens. Λάβδᾳ idem
olim ac Λάμβδᾳ ex dictione Aristopha-
nis, quo uti recuso. WESS.

23. Ἡστίων δ' Ἐχινέρεως] Codicis Ask.
Ἐχινέρεως Doribus debetur. Eetion
inter majores numeravit Antasi filium
Melanem, qui una cum Alete Corin-
thum occupavit apud Pausan. II. 4.
Lapithes et Cænides, ut hic affirmatur,
si fuerit, consequens est, ut Antasus
patrem aut avum agnoverit Cæneum,
Perithoi in prælio adversus Centauros
adjutorem, in Pausan. lib. V. 10. Ætas
et tempus non obstant. WESS.

[24. *ἐν δὲ οἱ ταύτης τῆς γυναικὸς, οὐδ' ἔξ ἑλλης, παῖδὲς ἱγίνοντο*] Commodius delebuntur commata post *γυναικὸς* et post *ἑλλης* interserta; ne contrarium ejus, quod voluit Scriptor, dixisse videatur. Nam quod alias usu receptum in Græco sermone est, ut frequenter cumulentur negativæ particulæ ubi nil opus esse videri poterat, ejus hic contrarium obtinet: pro eo quod apertius dici poterat, *ἐν δὲ οἱ οὐδὲ ταύτης τῆς γυναικὸς, οὐδ' ἔξ ἑλλης, παῖδὲς ἱγίνοντο*, ommissa est priori loco negans particula. Sic in Euripid. Troad. v. 481. (quod exemplum in Matthiæ Gramm. Græc. pag. 898. adfertur) habes *οὐς Τρωαίς, οὐδ' Ἑλληνίς*, etc. pro *οὐς οὐδὲ Τρωαίς, οὐδ' Ἑλληνίς*. Similiter in Aristoph. Avib. 695. *γῆ δ', οὐδ' ἄρης, οὐδ' οὐρανὸς ἦν*: pro *οὐδὲ γῆ, οὐδ' ἄρης*, etc. S.]

29. *τίξιν δὲ ὀλοότεροχον*] *Ἐνομαι τίξιν δ' ὀλοότεροχον* (conf. Var. Lect. ed. S.) non absurdum. Infra, lib. VIII. 52. *ὀλοότεροχους* plerique Codd. et Suidas; quas quidem vocabuli discrepans originitio apud Etymologum in Voc. turbelas peperit. Wxss.—Litera scribendum transposita, (immo adjecta,) *Λάβδα κύιν, τίξιν δ' ὀλοότεροχον*: sic vulgatur in excerptis Eusebii ex *Ἐννομα*, Præpar. Ev. lib. V. pag. 224. vel *ὀλοότεροχον*. Utro modo pronuntiandum esset non convenit inter Grammaticos: qui nonnullos memorat, etiam minus notos, Auctor Scholii nondum editi in Hom. Iliad. v. 137. (deinde vero a Villosiono in Scholiis Venetis publici juris facti) totum illud hic forte legisse non poenitebit: *Ὀλοότεροχοι, ὃ ἐν τῇ τρήχιν ὀλοός, ἰατὶ καταφρέμεναι πᾶν ἐν ἐμπίπτου βλάπτει. Δημόστριος γοῦν ὁ Γονυαῖος (ὁ Γονύσιος ed. Vill.) διακύνει, ἢ ἢ ὀλοότεροχουδὴς καὶ κατὰ πᾶν μέρος ἀσπῆκτος: οὕτω δὲ καὶ Ἐρμασίας, (Ἐρμασπίας Vill.) καὶ Νικίας, καὶ Ἀριστίας, καὶ Ἀριστόκλειος. Κομανὸς δὲ καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης ψιλοῦσι καὶ*

VOL. IV.

*παροξύνοισι, τὸ ἐπὶ τὸ (ἐν τῇ) τρήχιν (τὸν ἐπὶ τὸ τρήχιν Vill.) ὀλοὸν καὶ διονόν. ἰωνοτικὸν δὲ τὸ ἐν περιτόνῳ καὶ γὰρ χωρεῖ αὐτοῦ σώζεσθαι τὸ μίσρον καὶ δι' αὐτοὺς ἀναλογίαι τὸ (ἀναλογίσασθαι τὸ, Od. A. 52.) (καὶ ἴδει αὐτὸ ἀναλογῆσαι τῇ), Ἀτλαῖος θυγάτηρ ὀλοοίφρονος. Δημόκριτος δὲ τὸ κυλινδρικὸν σχῆμα ὀλοότεροχον καλεῖ. Est illud scholion ex MS. Cod. Basil., quem a Clar. I. I. Wetstenio habui utendum, Scholia complectente in Iliada, atque Iliadis Homereæ Paraphrasin utilissimam. Pauca quædam ex isto Scholio dederunt Etymologus et Eustath. in Iliad. N. p. 893., excitans et Herodotea ex lib. VIII. c. 52., *ὀλοότεροχους ἀπίσαν*, minus illic emendate scripta, quam vulgantur apud Suidam; ubi quæ sequuntur velut Herodoti in Herodoteis non puto reperiri; quam exhibet in Xenophonteis (Κυρ. Ἀναβ. IV. p. 189, 11.) lectionem confirmat Cod. MS. Paris. VALCK.*

30. *δικαιώσαι*] Oraculi ultima, *δικαιώσαι δὲ Κόρινθον*, in Vallæ Latinis (emendabitque Corinthum) justo leniora sunt. Pœnæ, quibus Corinthus a Cypselidis multanda, præsagiuntur, seu, quod sequens complectitur responsum, (lin. 36.) *πολλῶν δ' ὑπὸ γούνατα λύσει*. Vidimus lib. I. 100. *κατ' ἀξίην ἐκείνου ἀδικήματος ἰδικαίνε*: et geminum III. 29. Plurima ex aliis P. Leopardus Emend. V. 9. Wess.

38. *ἰφρούιντα*] Egregia ad hanc vocem porrigitur Fr. Nansii industria in Nonni Paraphr. Joannis cap. xxi, 59. Acrocorinthus, ubi fons Firene, signatur. Strabo tamen ad asperum clivumque urbis situm refert, *ἀφ' οὗ πάντες ἰφρούιντα Κόρινθον εἰσῆκασιν*, lib. VIII. p. 586. (p. 382. v. ed. Cas.) Wxss.

40. *τότι δὲ τῇ ἱστίῳ γινόμενον*] Ut paulo post legitur, *ἰδὲ συναδὸν τῇ ἱστίῳ*, nempe *χερσστηρίῳ*: ad eandem normam hic scribendum puto, *τότι δὲ, τὰ*

'Ηστίῳ γινόμενῳ ὡς ἐπύθοντο, αὐτίκα καὶ τὸ πρῶτον συνήκαν. VALCK.

51. τὸ παίδιον προσουδία.] Inmane consilium; crudelius facinus, quod Clytemnestra Agamemnoni exprobrat in Tragici Iphig. Aulid. v. 1151. Βεῖφος τε τοῦμὲν τῇ προσουδίας πάλῃ. Sic eleganter, loco προσουδίας, ill. Scaliger Tale apud Suid. ἰδὲ ἄρας μετίωρον, προσουδίῳ τε καὶ ἀποκτείνῃ. Qua in crudelitate Hebræi פור 2. Reg. viii. 12. et פורח הן פור Psalm. cxxvii. 9. frequentare consueverunt. Wess.—Quod dicitur, τὸ παίδιον προσουδίας, dixerat et Eurip., si vera est Scaligeri conjectura, in Iphig. Aul. 1151. ζῶα προσουδίζεται Porphyr apud Euseb. Præp. Ev. lib. IV. p. 174. c. Doricum ἱστουδίζῃ Hesychius interpretatur κατίβαλιν ἐπὶ γῆν. VALCK.

53. τὸν λαβόντα — προσγίλασε τὸ παίδιον] Respicit hæc Plutarchus in Conviv. vii. Sapient. p. 163. f. Κύψιλον οἱ πιμφθίντες ἀνελίῳ νεγνὸν ὄντα, προσομιλήσαντα αὐτοῖς, ἀπειράποντο: ubi forte scripserat προσομιλήσαντα vel προσμιδιάσαντα, quæ viri docti est suspicio. VALCK.—Eustathius, τῇ λαβόντι, sententia pariter Dulce rideat ad patrem, in carmine Catulli ad Manlium; ubi Scaliger, Virgilianum Eclog. IV., Lacerda probante, Incipe parve puer, qui non risere parentes, Idem ait ac ad parentes, οὐ προσομιλάσαντες τοῖς τοκίαις. At propius huc facit Plutarchi in Sap. Sympos. p. 163. f. ὅν οἱ πιμφθίντες ἀνελίῳ νεγνὸν ὄντα, Cypselus, προσομιλήσαντα αὐτοῖς ἀπειράποντο: quod nuper vir doctus ad Nostri narrationem dextre προσομιλάσαντα aut προσμιδιάσαντα reformavit. Ego vero haud scio, an προσομιλῶν blanditias tenelli infantis et semihiantis labello aridentis excludat. Vide Plutarchi Consol. p. 117. Wess.

67. φέροντα κατακρύπτει.] Expuli insolentissimum κατακρύβει. Talia vete-

rum scriptis sine fulcro, sine auctoritate inculcare, equidem improbo. Idem evenit (lin. 72.) Med. ἀπακύνειτο: namque addita stabiliendo caussa, sufficiens non est, et æque in vulgatum quadrat. Verius mox (lin. 73.) ex parte Aldi et MSS. τὰ δὲ καὶ ἰγύνειτο. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

67. κατακρύβει — ἰς κυψίλῃ] Verbi formam nobis ex Med. reduxit vir Clar., illam olim quidem usitatam; sed hic vitiosam, quia monumentis est literarum antiquior: κατακρύπτει procul dubio revocabitur, Cista Corinthiis dicta κυψίλῃ, in qua mater infanтем occultaverat, postea fuisse traditur in Junonis templo Olympiæ dedicata: sed potius crediderim, ut rei memoriam custodirent, Cypselidas, non ad exemplar veteris istius factam, arcam artificiosissimam illam dedicasse, in cujus quinque lateribus enarrandis accurata Pausaniæ versatur eruditio lib. V. (cap. 17—19.) a p. 420. ad p. 427. Τῇ μὲν δὲ σωτηρίας εἴνικα τοῦ Κυψίλου τὸ ἀπ' αὐτοῦ γίνεσθαι οἱ ὀνομαζόμενοι Κυψιλίδαι τὴν Λάερακα ἰς Ὀλυμπίαν ἀνέισται, ut scribit Pausan. p. 419. VALCK.

75. ἀπὸ τῆς κυψίλῃς] Pausanias τὰς δὲ Λάερακας οἱ τότε ἐκάλουν Κορίνθιοι κυψίλας, tum consona prorsus de Cypseli cognomine, et multa de arca ista, in Olympia dedicata a Cypselidis, lib. V. c. 17. cujus insculptas figuras Dio Chrysost. Or. XI. p. 163. a. eleganter expingit. Jam περυστομένῃ (pro μενεστωμένῃ, lin. 76.) latitanti seu semet occultanti, quomodo tres Codices, adsentire possum. Cypselo, cui a teneris Bacchiadæ insidias struxerant, prudentia, ut latebras sectaretur, auctor erat. Habet præterea vocabulum, quod ex glossa difficulter derivabitur: nulli tamen obtrudo. Queramus de oraculo, quod hic (lin. 77.) ἀμφιδέξιν χρηστήριον, et in Vallæ Latinis anceps, invito Cl.

de Pauw; cui ἀμφιδίξιν, auspicatum, quoniam Cypselus, τῷ πείρους, eo fretus tyrannidem invasit, liquidumque videtur. Sequor Laurentium, tum quod responsum omni ambiguitate liberum non sit, tum Luciani consensu, oraculum Creso datum lib. I. 53. ἀμφιδίξιν ἴως adpellantis Jov. Traged. c. 43. p. 692. Wess.—Istud περιτρίμων, quod pro ματευρίμων veteres nonnulli codices præferunt, haud dubie glossæ marginali, quæ κύψιλον interpretabatur περιτρίμων, imperite in contextum inductæ, originem debet. S.

80. "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ] Principio oraculi, "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, Pythia advenientem Hesiodum salutavit, si non fallit auctor Certaminis Hesiodi et Homeri; etiam Theseum, in responso, a Gronovio ex schedis Mediceis publicato ad lib. I. c. 65. Wess.—Oraculi illud responsum, quod in ima ora codicis Medicei ad Herod. I. 65. adscriptum Gronovius reperit, hujusmodi est: Χρησμός ἐν ταῖς Θησίαις βίαις ἀναφερόμενος.

"Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, ὅς νῦν κατὰ λαῖνον οὐδὲν Φοῖβου Ἀπόλλωνος χρηστότερον εἰσπαρβαίνει.
"Ἡλοῦν ἐνομῖν διζήμενος· αὐτὰρ ἐγὼ σὺ δώσω, ἣν οὐκ ἄλλη ἐπιχθονίων πόλις ἔξει.

In libello qui inscribitur Ἀγὼν Ὀμήρου καὶ Ἡσίοδου, his verbis Hesiodus a Pythia salutatus perhibetur:

"Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, ὅς ἐμὸν δῆμον ἀμφιταλίσσει
Ἡσίοδος, Μοῦσῃσι τιτίμινος ἀθανάτησι etc.

Vide Barnesianam Homeri editionem T. I. p. xxvi. S.

80. ὅς ἐμὸν δῆμον εἰσπαρβαίνει] Non spernerem si codices agnoscerent Dionis lectionem, "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ ὅς ἐμὸν δῆμον εἰσπαρβαίνει: quod Delphico templo longe mihi videtur convenientius, quam, quod Herodoti nobis præbent exemplaria, εἰσπαρβαίνει, Trophonius, rarius ille tamen in antro loquutus, dixisse po-

tuit, ὅς ἐμὸν μυχόν (vel σπῆος) εἰσπαρβαίνει: erat enim in templo Jovis Trophonii os specus, per quod oraculo utentes sciscitatum Deos descendunt, ut scribit Livius XLV. 27. et usitata dicebatur loquendi forma ἰς Τροφονίου παρὰβῆναι. Deus vero Delphicus dicere debuisset videtur, ὅς ἐμὸν δῆμον εἰσπαρβαίνει, (ut est in responso, paulo ante adposito, quod Theseus accepit.) vel εἰσπαρβαίνει: nisi tanquam adyti forte loquatur incolæ Pythius; (sic in Horatio legebat noster ille Tib. Hemst.) et Cypselus in intimum Pythiæ descenderit penetrabile, (εἰς) πολυσταφῆ μυχόν, Æschylo dictum Eumen. v. 39. VALCK.

81. Κύψιλος Ἡσιδῆς] CEnomai Λιακίδης vitium olet. Cypseli pater Eetion; cujus patronymicum Ἡσιδῆς, uti Deucalionis Δευκαλίδης, egregie ad Plutum Aristoph. p. 206. Hemsterhusio ostendente. Wess.—Κύψιλος Λιακίδης, quod præbet CEnomaus Euseb. p. 233. vitiosum illud, tenue tamen, exhibet antiquæ lectionis vestigium: parum enim dubito, quin fuerit sincera scriptio Κύψιλος Λιακίδης, Ætides. Patri nomen fuit ab αἰτὸς dictum Ἡσιών: sicut ab ἄμαθος fluxerunt Ἡμαθία et Ἡμαθίον, Emathion; ab ἄνιμος, ἡιμάιους: etc. Nusquam inveniuntur ἡνιμος, ἡμαθος, ἡιπός. Ionice quoque, et passim poetis, aquila dicitur Αἰετός. Non itaque patronymicum Ἡσιδῆς, sed ab Αἰτὸς formari debuit Αἰσιδῆς. Accedit ad hæc, in oraculo primum edito (supra, l. 95.) legi, Αἰετός ἐν πίτρησι κύει, τίξει δὲ λίοντα: edito secundo oraculo, non difficulter intellexerunt Bacchiadæ, Αἰετὸν esse τὸν Ἡσιώνα. Ab Αἰετός autem Αἰσιδῆς ortum patronymicum, ut ab altera forma nominis Ἡσιών nasci potuit Ἡσιωνίδης. Docte Eustath. atque ad Alexandrini fortasse Heraclidæ ductum, in Iliad. β'. p. 218, 13. (p. 288. ed. Rom.) "Ἐπει, inquit, δῖονυμος ὤμιτο ὁ Ταλαίης.

— Ταλαίης, ἢ οὐ Ταλαΐδης· καὶ Ταλαίων, ὅθεν Ταλαϊονίδης. Vidit et Etymologus p. 109, 8. æque ab Ἀνθιμος formatum Ἀνθιμίδης, atque ab Ἀνθιμίων Ἀνθιμωνίδης. In talibus absurdas ple-
rumque συγκατάς Grammatici commi-
niscuntur, quas egregia jam satis refu-
tabant observata τοῦ πάνου ad Schol. in
Aristoph. Plut. p. 207. VALCK.

Ibid. βασιλεὺς κλειτοῦ Κορίνθου] Ex
Wesselingii Diss. Herod. (p. 110.) dis-
cimus, κλειτοῦ, quod altero multo mi-
nus tritum est, adfirmari codicis aucto-
ritate. VALCK.—Minimi referet, eligat-
ur-ne κλειτοῦ Κορίνθου, an κλειτοῦ, in
quibus scribendis variarunt librarii iti-
dem VII. 228. Wess.—Posteriori loco
κλειτοῦ offerunt Codd. Arch. et Vind.
Hoc loco ex eisdem nullus a vulgata
scriptura adnotatus dissensus, sed κλει-
τοῦ adfertur ex ora Steph. Pass. Ask.
et Dione; quibuscum non modo noster
Pb. facit, quem in Var. Lect. (ed. S.)
nominavi, sed et membr. F. in quibus
nunc demum eandem animadverti
scripturam. S.

82. παῖδον γι μὲν οὐκίτι παῖδης] Ora-
culi verba hæc postrema, ommissa Dioni,
tentata Bouhierio, enodavit Wesseling.
in Diss. Herod. p. 111 et seq. VALCK.
—Cypselidarum tyrannis μέγχι περιγο-
νίας, sive in tertium successorem, con-
tinuatur a Strabone VIII. p. 580. (p.
378. c. ed. Cas.) ea in re Aristotelem,
quod Casaubonum non fugit, secuto Po-
lit. lib. V. c. 12. Cypselum excepit Pe-
riander; hunc Psammetichus, Gordii
seu Gorgiæ filius, Cypseli nepos.
Quæ si ex vero tradidit Philosophus, uti
verissima videntur, labat fides Apolli-
i. Ne tamen mendax haberetur, ma-
chinam versui admovit Ampl. Bouheri-
us Diss. Herodot. p. 169. fingendo παί-
δον γι μὲν οὐκίτι παῖδης. Quæ mihi qui-
dem iolenta videtur: οὐκίτι certe ex
præsente tempore trahit aliquid, oracu-

li haud respondens indoli. Apollini
veracitas stet cadat-ve, nihil ad rem.
Quod cecinit, ἀμφιδίξιν est, et pro more
ambiguum; huc, ut opinor, tendens:
“Cypselum regnaturum, filios quoque
“Periandrum et Gorgiam:” (namque
hunc in partem dominationis fraternæ
venisse, ex Plut. Sap. Conviv. p. 160.
recte colligitur. Bene ergo verbis, καὶ
παῖδης Dio Chrysost. explicandi causæ,
ὅτι οὗτος ὁ Περιανδρὸς, adposuit:)
“tum Cypselum et Lycophronem, Pe-
“riandri filios, quippe morte ante pa-
“trem obita in tyrannidis successione
“haud futuros: unum tantum modo
“Psammetichum, Gorgiæ fil. Cypseli
“I. Nep. nec ullos præterea, regno
“sive tyrannide in Corinthiorum civi-
“tate usurum.” Atque hoc erit παί-
δον γι μὲν οὐκίτι παῖδης. Quæ callide
si conjeci, manet versui sua scriptura;
sine, fallax Apollo est, nec mea refert.
Wess.

87. διαπλίσσαντες τὸν βίον] Ionum ser-
mo pro vetere διαπλίσσαντες postulabat
διαπλῶσαντες, quod utrum hic scriptum
primitus fuerit, prorsus in ambiguo
fluctuat. Platonis in Phædro p. 85. D.
ἐπὶ σχιδίας κινδυνύοντα διαπλῆσαι τὸν
βίον jucundum quidem est et poetis
rhetoribusque probatum. Πλέον vitæ
cursum dixit Pindarus Olymp. Od. VI.
extr. ubi Græcus enarrator διανέμειν
τὸν βίον alia figura. At, quod in tot
schedis διαπλίσσαντες τὸν βίον, haud mi-
nus venustum. Citavit Stobæus ex
Musa VII. 46. ὁ Σίδης, γλαυκὸν πλίσσας
τὸν αἰῶνα: quod quoniam in verbis istis
varius est Joannes, nunc non premo.
Iambum ex Athenæo lib. XI. p. 458.
x. hunc habe: Ἐπὶ τοῖς παρῶνι τὸν
βίον διάπλιναι: et de Pheretima, οὐδὲ ἰδὲ
τὴν ζῶν κατέπλεξε: in fine Melpomenes;
aliaque, a Cl. Abreschio indicata ad
Ph. Cattieri Method. p. 71. Etsi au-
tem utrumque sua non deficiatur venere,

alterutrum haud dubie ex interpretatione, emerit. H. Stephanus (in Prolegom.) de Herodoti Vocib. διαπλίζαντες, auidaci criticæ mutationi acceptum fert, Valckenarius ad Euripid. Phœniss. p. 448. διαπλίσαντες, cuius sententiæ calculum cupide adpono. Wess.

Ibid. διαπλίζαντες τὸν βίον εἶ] Impius in Deos atque in homines injurius Dionysius in suo lectulo mortuus — eam potestatem, quam ipse per scelus erat nactus, quasi justam et legitimam hæreditatis loco filio tradidit, ut auctor est Cicero de N. D. III. c. 35. Istiusmodi dictis sapienter respondet Athenagoras in libello περὶ Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν. Quæ de Cypselo tradit Noster, partim firmantur illa narratis Polyæno V. 31. et Suidæ in Κυψελιδῶν ἀνάθημα: ubi ad Theophrasti verba præceptor illius comparari poterit Aristoteles Polit. V. p. 159, 21. et Œconom. II. p. 246, 3. Fraudum ille suarum fructu facile potitus, per annos imperium exercuit triginta, tandemque ἐν συρανίδι τὸν βίον ἐτελεύτησεν, placide vitam exspiravit: hoc Herodotea dicitur phrasi, διέπλιξε τὸν βίον εἶ: neque enim mea sententia dubitari potest, quin genuinum sit atque ex MSS. Herodoto restituendum διαπλίζαντες. Non hic quaeritur, recte-ne quis dicatur διαπλίσσαι τὸν βίον, quod cadere nequit in dubitationem; sed quid scripserit Herodotus. Scripsisse διαπλίζαντες demonstrant quatuor minimum scripti Codices: quis enim illud imputaret librariis? firmat usus Herodoti, cuius crudelis Pheretide veribus erosa lib. IV. cap. ult. οὐκ εἶ τὴν ζῆν κατέπλιξε, male vitam finivit: eodem hic sensu capiendum διαπλίσκειν: apud alios διαπλίσκειν τὸν βίον significat vitam agere. VALCK.—Διαπλίσκειν τὸν βίον Herodotus dixit, ut Latine dicimus pertexere vitam, quasi vitæ telam. S.

90. καταστηνάμεις τῶν πρηγμάτων] Impeditior structura. Pavio et Reiskio extorsit τὰ πρήγματα, uti sermonis genius efflagitabat. Prior tamen animadvertit, necti junctique posse εἰ τινα εἰ τρέπον τῶν πρηγμάτων ἀσφαλιστικὸν καταστηνάμεις: neque adeo εἰ τινα τρέπον collocatum quo modo plerumque, vice κατ' εἰ τινα τρέπον. Idem in Abreschii conjecturam venit. Wess.—At res ipsa loquebatur; neque adeo sagace opus fuerat conjectore. S.

97. ἀναποδίζων τὸν κήρυκα] Persimile Æschinis in Ctesiph. p. 81. καὶ πολλάκις ἀναποδίζων τὸν γραμματεῖα, optimeque cum hoc compositum a G. Budæo Comment. p. 418. belle vertente, percunctans identidem et revocans caduceatorem. Illud autem (lin. 98.) ἐνέλουσι — τινα — τῶν ἀσταχύνων ὑπερίχοντα imitatur Philostratus Vit. Apoll. lib. V. 36. μὴ τίμνι τῶν ἀσταχύνων τοὺς ὑψήλους τε καὶ ὑπεραίροντας, magis tamen ex Aristotele Polit. V. 10. aliam in his narrandis viam ingresso, sicuti Aldrobandin. et Casaubon. ad Diogen. I. 100. docuerunt. Non adstruo facti Thrasybuli expressam imaginem in Eurip. Suppl. v. 448. Wess.

99. τῶν ἀσταχύνων ὑπερίχοντα· πολούων] Ad Epistolam velut a Thrasybuli scriptam ad Periandrum, quam vel ex hac liquet historia ab otioso fuisse confictam, apud Diogen. Laërt. I. 100. multa notarunt viri docti; Menagius etiam attigit Philostrati locum de Vit. Apoll. lib. V. c. 36. ubi Romano dat Imperatori libenter audienti multo prudentius utiliusque consilium impostor Apollonius, quam Regibus veteres isti dederant sophi. Recte Theseus Euripidis, Suppl. v. 448. Quomodo tandem, γίνονται εἰς ἰσχυρὰ πόλεις, ὅταν τις, ὡς λαμπρὸς ἥρῳδ' σπᾶχυν, Τόλμας ἀφαιρῇ, καὶ πολούῃη νίκης; Prava poetæ displicebat philosopho suorum civium, Atticæ certe

multitudinis, consuetudo, qua virtutis eminentis aestimatores invidi viros Principes ad certum tempus expellebant civitate. In re nota verbum adhibet Aristoteles Herodoti, Politic. III. c. 9. 'Ὁ γὰρ ἰσθρακισμὸς, inquit, τὴν αὐτὴν ἰχθυὶ δύνανται εἶναι τινὰ τῶν κολούων τοὺς ὑπερίχοντας: quod (ibi) sequitur καὶ φυμαδίον, ab Aristotele non videtur adjectum: conf. Polit. V. 10. Aristides T. III. p. 398. ἢ οὗτοι δ' νόμοι: ἐκείνοι τοὺς ὑπερίχοντας, μισοτάντας ἴτη δίκαια. In lege quidem de Ostracismo, cujus ignoramus verba, decennium fuit definitum; sed quam illinc nobis efformavit legem Sam. Petitus p. 456. 'Ἐξοστρακίζεσθαι τοὺς ὑπερίχοντας τὰ δίκαια ἴτη: istis si fuisset verbis concepta, lex meo quidem iudicio foret absurdissima; dignique Legis fuissent conditores poena, qua suos cives mulctandos censuit Heraclitus, cum amicum Hermodorum expellentes civitate dixisse viderentur, ἡμῶν μὴδ' εἰς ὀνησιότης ἴσται, (Laërt. IX. 2.) de nobis nemo unus excellat. Athenis etiam Homericum illud pueris occentabant, ἄλιν ἀριστεύειν. Non itaque talem legem promulgassent Athenienses, qualem ne tyranni quidem; apud quos nobilitas pro crimine, et ob virtutes certissimum exitium; quique, ut scribit Isocrat. in Epist. VI. p. 422. A. nihil aliud σκοποῦσι, πλὴν ὅπως — τῶν πολιτῶν τοὺς βελτίστους καὶ φρονιμωτάτους λυμαινῶνται καὶ δασμολογῶσιν: verbo, quod vulgatur, ἁμυνῶνται, substitui λυμαινῶνται, veram, ut arbitror, lectionem: in eam sententiam plura dederunt Ex. Spanhem. ad Julian. p. 285, 286. et I. Wasse ad Sall. Bell. Cat. c. 7. VALCK.

115. Is Οἰσπρωτοὺς — (ἐπὶ τὸ νεομνησθέν) Secundum nonnullos Orpheus, Eurydice mortua, ἐπὶ τὸ Ἄλφειον δι' αὐτὴν τὸ ἐν τῇ Οἰσπρωτίδι ἀφίκετο: εἶναι γὰρ πάλαι νεομνησθέντος αὐτοῦ. Pausan.

IX. p. 769. Hic animas eliciebant sua sede, rite facto Diis inferis sacrificio, quos Comicus propterea quis Deos dixit Μολοσσικούς. Hesychius: Οἱ αὖ Μολοσσικοί — ἔτι ψυχοπομπῶν ἴσται ἐν Μολοσσίς. VALCK.

116. (ἐπὶ τὸ νεομνησθέν) Ex prisca superstitione, ab Ægypto ad Hebræos, etsi severissima sanctione Deuteron. c. xviii. 11. prohibita, cum multis aliis propagata, 1. Samuel. xviii. Eadem, quid enim prava religione fertilius? eadem variis utriusque Græciæ regionibus cupide recepta, et crebro usitata. Eustathium inspicere, his usum ad Homer. p. 1667, 61. (Od. p. 410, 37. ed. Bas.) et Plutarch. T. II. p. 1104. D. ubi querelæ rigentis Melissæ. Wsse.

124. Is νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ ἐμίγῃ] Nefarium et sædum Periadri facinus ex Nic. Damasceno excerptit Suid. in Περιανδρῆς. Neque neglexit, ut opinor, Seneca II. de Ira c. 36. Omnes denique, inquam, alios affectus ira sibi subijcit: amorem ardentissimum vincit. Transfoderunt itaque amata corpora, et in eorum, quos occiderant, jacuere complexibus: quibus in verbis si et in earum quas occiderant fingatur, nihil apertius. Periarer certe Melissam suam, inmani abreptus ira, occiderat, in Thalissæ cap. 50. Wsse.

Ibid. νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ] Ut sensus nasceretur, quem lectioni Med. tribuit vir clar. (Gronov.) scribi debuerat νεκρῷ Μελίσσῃς ἐμίγῃ: qua ratione scripsit II. 89. λαμβάνει τινὰ (ταριχιυτὴν) φασὶ μισθόμιστοι νεκρῷ προσφάτῃ γυναίκε: deprehensum qui rem haberet cum recente mulieris cadavere. Fidem non inveniet quod legitur apud Hermogenem p. 95. ἐμίχθη τις τιταριχιυτῆος σώματι: apud Herod. ἐμίχθη τις νεκρῷ ταριχιυτῆος σώματι. Hunc in locum prior erit lectio revocanda νεκρῷ ἰούσῃ Μελίσσῃ ἐμίγῃ: quibus Periadro non obscurum

explicat Herodotus imaginis Melissæ dictum: ἐπὶ ψυχρὸν τὸν ἰσθμὸν Περ. τοὺς ἄρτους ἐκίβαλε. Mirifica narrat Athen. XIII. p. 605. f. et 606. a. Quæ his proxima traduntur, Is. Casaub. ad Epistolam contulit Periandri apud Diog. Laërt. I. 100. qua dicitur in honorem Melissæ Periander κατακαύσας καὶ τὰ παῶν Κορινθίων εἴματα. Paulo ante se dixerat mortua Melissa ῥιγοῦν τε καὶ εἶναι γυμνή: tractavit ista Des. Heraldis ad Martial. X. Epigr. 50. VALCK.—Gronovius, loco olim vulgati νεκρῷ suo e cod. Med. νεκρῷ adsciscens, hancque vocem pro substantivo nomine accipiens, ῥῆσιν istam sic convertit, cum Melissa jam cadavere coierat. Multo commodius Valla: cum Melissa quamvis defuncta coierat. Quam interpretationem merito probans Valckenarius, revocandam priorem lectionem νεκρῷ censuit. Non compertum erat Viro doctissimo, istud νεκρῷ non uni codici Med. deberi, sed esse constantem veterum codicum omnium scripturam, νεκρῷ vero aut operarum errore in Aldinam editionem irrepsisse aut temere ab editore obtrusum Herodoto esse. Ad hæc vocab. νεκρός, adjective sumtum, eadem terminatione perinde et de muliere et de viro dici posse videtur. Fœmininam certe formationem νεκρὰ neque umquam legere me memini, nec ab ullo vetere Grammatico adnotatam equidem reperi: nam quod in recentioribus nonnullis Lexicis legitur, νεκρός, ἀ, ὄν, mortuus; fœminina illa terminatio aut gratuito ficta est, aut unius hujus loci, qualis olim temere editus erat, nitoris auctoritate. S.

133. Τοιοῦτο μὲν ἴσθι ὅμιν ἡ τυραννίς, etc.] Quod additur, καὶ τοιοῦτον ἔργον, hic tamdiu hære non debuerat intactum. Vallæ lectio Codicisque Arch. καὶ τοιοῦτον ἔργον, neque illa valde placet. Forsan ad τοιοῦτο μὲν ἴσθι ὅμιν ἡ τυ-

ραννίς diversam quis adscripserat Codicis lectionem (καὶ τοιοῦτον) ἔργον. Aliis sic ista exprimeretur sententia: τοιοῦτα μὲν ἴσθιν ὅμιν τὰ τῆς τυραννίδος, ἃ Λακωναίμοιοι. In proximis Herodoti dixisse videtur Sosicles: ἡμίας δὲ αὐτοὺς τότε αὐτίκα θάψιμα μίγα εἶχε: atque aliquis adscripsisse ad ἡμίας αὐτοῦς) τοὺς Κερνέσιους. Istiusmodi primum in margine Codicum posita interpretamenta nonnunquam perperam in Thucydidis suspicor irrepsisse contextum, atque illius dixisse Periclem p. 96. 97. (lib. I. c. 144.) non μὴ σφίσι τοῖς Λακωναίοις, verum μὴ στίσιν ἐπιστηδίας αὐτονομίαις: mecum sentit scriptor Scholii in Cod. Basil. p. 32. εἶμαι τὰ, τοῖς Λακωναίοις, ἀμάρτημα τοῦ γραφίως, ἐνθίντος τῷ κειμένῳ ὅτι ἦν ἐρμηνεία τοῦ Σφίσι. Et hujus ipsius vocis tales sæpe præbent interpretationes Thucydidi subjecta Scholia p. 355, 29. Σφίσι) τοῖς Λακωναίοις: similiter p. 344, 63. p. 236, 86. Ponam locum ex p. 532, 25. (lib. VIII. c. 46.) uncis includens quæ suspicor adjecta: οὐκ εἰκὸς εἶναι Λακωναίοις ἀπὸ μὲν σφῶν (τῶν Ἑλλήνων) ἰλισθηρῶν νῦν τοῖς Ἑλλήναις, ἀπὸ δὲ ἐκείνων (τῶν βαρβάρων) — μὴ ἰλισθηρῶσαι. VALCK.

134. καὶ τοιοῦτον ἔργον] Ita ni dederit, δις ταυτόν. Sosicles, quid negotii tyrannis, et quæ ex ea, tanquam fonte, facinora scaturiant, supra recensuit. Hic justa sermonis clausula. Malui præterea (lin. 135.) ἔτι, quippe ad narrationem multo quam ἔτι utilius. WESS.

CAP. XCIII. 9. εἴπαντες ἰλισθηρῶσαι, πᾶς τις] Nolo huic molestiam creare: verum tamen si amamus, ἰλισθηρῶς ἀπας τις αὐτίων, potuerat relinqui. Sosiclem ubi graviter orantem audierant, libere sociorum quisvis elocutus est. Sic lib. VII. 46. δὲ τοσούτοι γνώμην ἀπαυξήσαντο ἰλισθηρῶς, qui primo libere sententiam protulerat. Ceterum pro ἰσιμαρτερόντο (l. 10.) ex superioribus ἰσιμαρτέροντο

mauvolt Reiskius. 'Ελλάδα vero πάλιν (lin. 11.) Gronovius exemplis adfirmavit, (ex VII. 22, 14. et VII. 115, 3 et 6.) quibus 'Ελλάς σκολή ex Sophoclis Philoct. v. 223. pluraque accedere possunt. Wzss.—Vide Var. Lect. (ed. S.) ad lin. 9. Istud εἰπαυτες ἐλευθεῖναι Gron. interpretatus est, dicentis (statuentis, jubentis) liberare: ubi liberare intelligi debebit pati ut liberæ maneat Athenæ. Nisi planissime alii codices ἐλευθεῖται, et πᾶς τις dedissent, suspicari poterat loco ἐλευθεῖναι πᾶς τις oportuisse ἐλευθεῖται, καὶ πᾶς τις, etc. S.

CAP. XCIV. 7. δὲ οὐκ ἀμαχητὶ ἵχαι] Hic etiam vir doctus (nescio quis) hallucinabatur, dum Hippiam a patre Sigeum accepisse putabat: illuc se quidem Athenis ejectus cum suis Hippias receperat c. 65.; illinc evocatus a Lacedæmoniis, c. 91. ἀνιχάρεται ὁπίσω ἐς Σίγαιον, c. 94. Sed Sigeum, vi atque armis a se captum, velut peculium, Pisistratus filio notho dederat Hegesistrato. Sigeum a patre traditum tenuit Hegesistratus οὐκ ἀμαχητὶ, quippe quod, ut suum, armis sæpe repeterent Mitylenæi. VALCK.—Nempe, quæ de contentiōibus Atheniensium et Mitylenæorum subiiciuntur, ea ante hoc tempus, de quo nunc agitur, gesta erant. S.

Ibid. τὰ περὶ Ἰλαβί] Auctoritatem Arch. amplector. Achilleum non longe Sigeo aberat. Stephanus Byz. "Ἐστὶ πόλις ἐν τῇ Σιγίῳ Ἀχιλλεῖον: quod Berkelio displicere non debuerat. Opipidi situm et nominis caussam, fuisseque olim in Mitylenæorum ditione, Strabo XIII. p. 896. x. (p. 600. ed. Cas.) indicavit. Wzss.—Quod doctissimo Viro placuit, τὰ περὶ Ἰλαβί, id minime equidem sperno; et nonnisi in uno licet cod. Arch. repertum, in locum alterius scripturæ, τὰ παρὰ Ἰλαβί; quam ex reliquis codicibus revocavi, repositum malim: nec enim composito verbo παρ-

Ἰλαβί opportunus admodum hic locus esse videtur. S.

8. ἰσολέμενον γὰρ, ἵνα τι Ἀχιλλεῖον, etc.] Quæ deinceps narrat, non evenerunt illæ, dum imperaret Hegesistratus Sigeo. More suo, facta Sigei mentione, bellum Herodotus in transcurso commemorat de Sigeo inter Athenienses olim et Mitylenæos gestum; forsân ut occasionem sibi pararet Alcæi carminibus decantatum facinus narrandi. (Simillimo certe consilio multa passim episodica suis illum Historiis inseruisse novimus.) Duces ille non nominat, neque fraudem, qua Phrynonem circumvenit Atheniensem Pittacus: hanc aliunde notissimam fraudem Mitylenæi ducis, μίγιστον τῶν πειρασγμίων ἐν ἀνδρὶ, καὶ πάλλιστον ἐν ταῖς πράξεσι γινόμενον scribens, dum maligne prætermissem Herodoto calumniatur, magis Pittaci memoriam dehonestare videtur Plutarchus T. II. p. 858. A. Post illud bellum lectus arbiter Periander Cypselides Atheniensibus Sigeum adjudicavit. Mortuo Periandro Sigeum recuperasse videntur Mitylenæi; quibus illud armis abstulit deditque regendum Hegesistrato Pisistratus. Hæc ista si ratione digerantur, evanescunt pleræque difficultates, quæ viros eruditos exercuerunt et Ampl. Bouhierium Diss. sur Herod. p. 165. Herodoto tribuentem et Straboni, quæ mihi neuter dixisse videtur: nihil de Hegesistrato Strabo; nec sane bellum, quo Hegesistratum agitarunt Mitylenæi, a Perianthro compositum scribit Herodotus. Prius illud bellum, ducibus Pittaco et Phrynone gestum, fuisse dicitur pleræque περὶ Σιγίῳ, etiam Schol. in Æsch. Eumen. v. 401. περὶ τῆς Ἀχιλλεΐδος χώρας, Diogeni Laërt. I. 74. In isto loco vicino castellum exstruxerant Mitylenæi, Ἀχιλλεῖον dictum, Sigeum tenentibus Atheniensibus oppositum. Demetrius Scepsius τὸ Ἀχιλλεῖον scribit

ἰσχυροῦσθαι ὑπὸ τῶν Μιτυληναίων τῷ Σιγείῳ, apud Strabon. XIII. p. 896. A. (p. 600. v. ed. Cas.) hoc illis erat ὀρηκτήριον: vid. Casaub. in Polyb. p. 168. (conf. Lexicon nostrum Polybianum, voce ὀρηκτήριον). Hinc Herodotus nostro capite 94. ἰσχυροῦσθαι, inquit, ἢ τι Ἀχαιῶν πάλιν ὀρεζόμενοι καὶ Σιγείου, χρόνον ἐπὶ συχρὸν, Μιτυληναῖοι τι καὶ Ἀθηναῖοι. Hi Sigeum, Achilleum Mitylenæi, belli sedem habebant et receptaculum. Quæ huc spectant veterum loca dederant Casaub. ad Strabonem, ad Æsch. Stanley, Menagius ad Diogen. Laërt. et Simson in Chron. ad A. M. 5398. VALCK. — In Latinis nostris p. 502. lin. 7. pro decertarunt, commodius decertaverant scribetur. S.

13. συνπρήξαντο] Nemo hoc recusabit. In Musæ VII. 169. ὅτι οἱ μὲν οὐ συνπρήξαντο αὐτῷ τὸν ἐν Καρίῳ θάνατον γινόμενον, ὅμως δὲ κίνοισι τὴν ἐν Σπάρτης ἀρχὴν — γυναῖκα: quibus neglecta ultio necis Minois et sumta ob abductam Helenam vindicta tangitur. Apertum inde, συνπρήξαντο nihil esse aliud atque ueri una cum Menelao raptum Helenæ fuerunt. Latina Vallæ ambiguitate laborant. Wess. — Cum codice Pass. συνπρήξαντο dare nostrum F. monui in Var. Lect. (ed. S.) De codd. Paris. vero tacere ibi debueram: quum enim illi cum ed. Wess. fuerint collati, hoc ipso, quod nihil ex eis h. l. notatum est, intelligitur tenere illos scripturam olim vulgatam. S.

CAP. XCV. 1. παντοῖα καὶ ἄλλα] Πολλὰ codicum imperio, et quoniam ordo erat in editis turbator, eliminavi. Wess.

5. πρὸς τὸ Ἀθηναῖον, etc.] Psephisma Sigeorum Antiq. Asiat. Ed. Chishull p. 50. EN ΤΩΙ ΙΕΡΩΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ EN ΤΗ ΣΙΓΕΙΩΝ ΠΟΛΕΙ. Alcæus apud Strabonem XIII. p. 895. c. (p. 600. A. ed. Cas.) ἐς Γλαυκωπὸν seu VOL. IV.

Γλαυκωποῦ ἱερὸν. En ipsa poëte mendosissima verba: Ἀλκαῖος σῶς ἔροι ἴδω δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀληκτορὶν ἐς Γλαυκωπὸν ἱερὸν ἐκρίμασαν Ἀττικοί. In quis ἀλεκτορὶν, galeam intelligens, Vir magnus reponit, cetera vix tangens. Equidem illa ipsa puto, quæ Herodotus innuebat, fortasse olim posita: Ἀλκαῖος σῶς, ἔρ οἱ ἔντια δ' οὐχ. (Salvus est Alcæus, non item arma ejus: hæc enim abjecerat fugiens.) αὐτὸν τὸν ἀλεκτορῆα ἐς Γλαυκωποῦ ἱερὸν ἐκρίμασαν Ἀττικοί. Clypeum ipsum in Cæsiae Minervæ templo Athenienses suspenderunt: sive, quæ Nostri verba, (lin. 4.) τὰ δὲ οἱ ἔπλα ἱσχυροῖ Ἀθηναῖοι καὶ σφρα ἠνεκρίμασαν πρὸς τὸ Ἀθηναῖον. In Alcæi dicto ἀλεκτορῆα ex Pindarico usu, alia quidem ibi notione; quæ ad clypeum, periculi propulsorem, transire potuit. Si quæ ἀλεκτορὶν Casauboni prætulerint, fruantur arbitrio. Suspensa ego manu et hæsitans in lacero sum fragmento. Certius est, ἰπτιθῆναι ἐς Μιτυλήνην, in Mitylenen reposuit, perperam a Laurentio verti. Strabo melius, κελύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ. Misi Alcæus carmen Mitylenen amico Melanippo. Damascius apud Suid. καὶ δὴ γεγράφμενος ἰπιστολὴν πρὸς τοὺς ἐν Καρίῳ δύο φιλοσόφους ἰπτιθῆσιν. Redi ad lib. III. c. 43. et Cl. Reiskium Misc. Lips. T. VIII. p. 307. cujus indicio addi Athen. XI. p. 465. D. et Anna Comnena Alex. p. 39. n. poterunt. Wess.

Ibid. ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλει ποιήσας, etc.] Ista lamentatus ad lyram Alcæus, carmen Mitylenen mittit (ἰπτιθῆναι ἐς Μιτυλήνην, vid. dicta in lib. III. c. 43.) ad sodam Melanippum, quo suam ille fugam evulgabat. Sic interpretor Herodotea. Quo respicit Noster, ex Alcæi carmine verba quædam depravata prostant apud Strabon. XIII. p. 895. c. cui dicitur κελύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ, Ἀλκαῖος σῶς ἔροι ἴδω δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀληκτορὶν ἐς Γλαυκωπὸν ἱερὸν, etc. Sensus his inesset

K

commodus, si sic scripta legerentur: Ἀλκαίης ὥς ἐξ ἑῆς ἰσθμῶς. οὐκ αὐτὸν, τὸ δ' ἀλεξιστήριον (corporis munimentum, τὴν ἀσπίδα:) ἰς Γλαυκῶπι τοῖς ἱερὸν ἐκρίμασαν Ἀττινοί. Atque ad hæc accurate respondent Herodotea de Alcæo: αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει, τὰ δὲ εἰ ὅπλα ἴσχυονσι Ἀθηναῖοι, καὶ σφί ἀνικητάσας πρὸς τὸ Ἀθήνας τὸ ἐν Σιγίῳ. Quod cuius accidat, sibi clypeum reliquisse dedecori non futurum credidit Poëta, vir alias strenuus et bellicosus, μᾶλλον τοῦ δίνοντος πολεμικῆς γένεσιν, teste Athen. XIV. p. 627. a. Idem bellicæ laudis cupidissimo evenit Archilochus: οὐ δὲ φθύνει δὲ εἰ μὴ παρ' αὐτοῦ μαθίνεις, — ὅτι τὴν ἀσπίδα ἐκρίβαλεν, Ælian. Var. Hist. X. 19. Archilochi tetrastichon concinnavit G. Olear. in Philostr. Vit. Apoll. II. 7. VALCK.

9. κατέλλαξε Περικλῆς] Neque hoc Strabo silentio pressit. Mirum autem maxime accidit, nullam hic pugnæ retiaris, qua Pittacus Phrynonem, Atheniensium eo bello ducem, irretivit et vicit, mentionem fieri, cum optima adesset narrandi causa. Taciturnitatis rationem non exputo. Plutarchus ex malignitate arcessit, Malign. p. 858. ut Scriptorem macula adaspergeret. WESS.

CAP. XCVI. 6. οὐκ ἴστας] Frequentissimum de legatis, Nec aspernabilis propterea οὐκ ἴστας Codicum lectio. Respice ex hoc libro c. 108. πέρνας διέπρωσι ἐς τὴν Ἰωνίαν ἱστυαλιμένους σφας: et Cel. Gronovium lib. IV. 145. WESS. — Ad IV. 145, 8. similia exempla Gronovius congressit ex III. 13. V. 92. et VI. 97. S.

8. οἷον εἶναι] Cur οἷον, quam οἷον, mauerim, dictum ad lib. II. 181. WESS.

CAP. XCVII. 14. διαβαλῖον] Aristagoræ fallendi studium non aliud (nisi hoc, aut certe διαβάλλειν, non μεταβαλῖον,) desiderabat: præcedentia ostendunt, et supra c. 50. WESS.

14. τρεῖς δὲ μυριάδες Ἀθηναίων] Civium Atticorum numerus, qui hic ad XXX. millia, magna ab aliis concordia aut circiter XX. millium aut paullo amplior proditur. Sæpe a Grammaticis ex Demosthenis Or. I. in Aristogit. advocatur, εἰδὲν ἡμῶς διαμέριον πάντες Ἀθηναῖοι: ad quæ Oratoris testimonia Aristophanis, Platonis et aliorum adscripsit Cl. Taylor p. 520., non neglecta differentia illius causa, quæ mihi quidem præcipua in florente civitate ante Persicum et Peloponnesiacum bellum statu videtur. WESS.

Ibid. τρεῖς δὲ μυριάδες Ἀθ.] In historicis antiquis sæpe numerum vellemus imminutum, in quo augendo modum nobis, humane loquentibus, videntur excedere: sed, librariorum si tantum errores corrigendi sunt, non scriptorum velanda peccata, in talibus ego quidem scalpellum criticum non adhibuerim; in nullius scriptis segnius quam Herodoti, in numeris sæpius immoderati. In historia Romana peccantem hac parte Valerium Antiatem frequenter corrigit hominiaeque refutat intemperantiam Livius. Hic Herod. ad viginti millia decem forte millia supra adjecit; nam solos cives Atticos sibi persuadendos habebat Aristagoras quibus jus esset ἐκκλησιάζειν. Cives Attici diversis temporum articulis, ætate Cecropis, Platonis, Demosthenis, Phalerei Demetrii, semper fuisse traduntur circiter XX. millia hominum, ἡμῶς (id est ἰσχυρῶς, prope, circiter) διαμέριον. Eam in rem quæ dici possent protulerunt I. Meurs. Att. Lect. I. c. 1. et de Fort. Att. c. 4. S. Petit. in Legg. Att. p. 188. et P. Wesseling. in Diodori T. II. p. 271. Qui Meursio dicitur incertus auctor apud Hesychium, est Demosthenes; cujus adhibent locum Grammatici ad istam vim vocis ἡμῶς firmandam. De numero civium Atticorum agentes hæc He-

rodoti suo loco reliquerunt intacta, quibus ancilla forsan e comœdia advocabitur patrona: in Aristoph. Έκκλ. v. 1124. ista leguntur: *Τίς γὰρ γίνεαι* ἂν μᾶλλον ἐλπίωτες, *Ὅστις, πολλῶν πλείων ἢ εὐμεμερίων* *Ὅντων τὸ πλεῖστος, εὐ δεισιπνεύας μόνος.* VALCK.

17. Μιλάνθων] Optime ita Vindobonæ (conf. Var. Lect. ed. S.) Non obliviscor μηλάνθης, et virile Μιλάνθιον nomen quæro. Codri pater Μίλανθος, Bacchus Μιλανθίδης in celebritate versantur, neque ignotus Μιλάνθιος est, quem Eurypylus obtruncat Iliad. Z'. 63. WESS.

18. ἀρχὴ παπῶν] Robur numero isti singulari ex Eustathio accedit et acuto Isocratis verbo, *τὴν ἀρχὴν τῇ πόλει ἀρχὴν ἵσαι τῶν παπῶν* in Aristotel. Rhetor. III. p. 137. Si qui tamen liber ἀρχίνακοι ἰγίνοντο præferret, quod Plutarchus Malign. p. 861. A. invenit, præcipuum profecto in censum veniret ob Homeri, *Ὅς καὶ Ἀλιεῖ ἀνδρῶν εὐκνήσαντο νῆας ἱόντας Ἀρχινάκου,* Iliad. E'. 63. Luculenta profecto est imitatio. WESS. — Singularis numerus ἀρχὴ quo pacto suspectus cuipiam h. l. esse potuerit, non video. Nec ex eo quod in hac re Homericō vocabulo ἀρχίνακοι usus est Plutarchus, continuo consequitur reperisse illum h. l. id vocab. apud Herodotum, cuius ἀρχὴ παπῶν ἰγίνοντο minime quidem cum ἀρχίνακοι permutatum vellem. S.

Ibid. Ἀδται εἰ νῆς ἀρχὴ παπῶν, etc.] Ut Med. sic et legerunt h. l. Eustath. et Valla. Eustathius in 'Ιλ. ε'. p. 395, 19. φησὶν *Ἡρόδοτος Ἀγνιάς τινας νῆας, αὐτὰς τοῖς Ἰωσὶ συμφορῆσαι εἰς βοῦθίαν, ἀρχὴ παπῶν ἰγίνοντα* *Ἑλληνεῖ τε καὶ βαρβάρουσιν.* Nemo facile malevolentiam in his deprehendisset præter Plutarchum, quem hic etiam cecavit obtrectandi cupiditas: malevolus audit Plutarcho Noster p. 861. A. *ἃς Ἀθηναῖοι καὶ ἱβήτιμοι Ἰωσὶ συμφορὰς ἀποσταῖσι βασιλείας ἀρχινάκου τολμήσας προσεπαύοντες, ὅτι τοσούτας πόλεις καὶ*

σηλικαύτας Ἑλληνίδας ἰλιυβαροῦν ἐπιχειροῦσαι ἀπὸ τῶν βαρβάρων. Est ista prorsus indigna philosopho criminationio: non dixit simpliciter ἀρχινάκου, sed ἀρχινάκου (vel ἀρχὴν παπῶν) *Ἑλληνεῖ τε καὶ βαρβάρουσιν*: id est, Græcis Persisque ἀρχὴν τῶν πόλεων παρασχοῦσας. Alexandri quidem naves dixit Homerus Ἀρχινάκου, αἱ πᾶσι παπὴν τρέψουσιν γίνοντο: sed et illæ ἀρχὴ παπῶν ἰγίνοντα *Ἑλληνεῖ τε καὶ τρώεσσι,* his πᾶσι, illorum πολλοῖς. Dies, quo primum alicui obveniunt commoda, dicitur illi ἀρχὴ πολλῶν κἀγαθῶν: sic qui primus malorum causa fuit, ἀρχὴ παπῶν. Thucydidea ex lib. II. c. 12. adhibet Aristid. T. II. p. 322. Hæ naves viginti, nam Athenienses ἵκανον τριήρεσιν ἰσχυρὰς κατασκευάσαντες τοῖς Ἰωσιν, ut scribit et Charon Lampasacenus apud Plut., hæ naves Ionibus auxilio missæ Dariū exacerbarunt, et speciosum inferendo Græcis bello præbuerunt prætextum causamque proximam: veram tradit Aristides T. I. p. 209. Velut remotæ causæ considerari quoque possunt superbum Atossæ desiderium et medicus Democedes. Quod uxori. Darii etiam Herod. III. c. 134. id ipsum Xerxis conjugii tribuit Maxim. Tyr. XXIX. c. 6. *ἰσθμὸς ἢ Πιργεῖον γυνὴν Διερκαπνίδων Λακωνίδων καὶ Ἀτθίδων καὶ Ἀργινάδων* καὶ δὲ *ἰσθμὸς γυναικὸς* — ἢ Ἀσία ἱκονίζεσθαι: mihi scripsisse videtur Λακωνικῶν et Ἀργολίδων. Ἀργολίδας rectius dixisset Ælianus, quam Ἰάδας, de Nat. An. XI. c. 27. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. ὠφελίῃ] Certa hæc scriptura, aut, uti ego malui, ὠφελίῃ ex nationis consuetudine ad lib. II. 18. WESS.

21. τοῖσι Παίοσι] Ultimum Laurentii et Arch. schedæ neglexerunt, crebra vocabuli repetitione fortasse offensæ: per me licebit, ut ejus consilii laudatores inpetrent. (Nisi vero αὐτοῖσι pro τοῖσι legatur, non video quo pacto abesse vo-

cab. Πάσις possit.) Ferre tamen non possum toties ἀπικίεσθαι a librariis ad communio-rem sermonis morem formari. Ipse Med. ab hac se temeritate (lin. 17.) non continuit. Tu Portum, talium exemplorum promum condum, consule. Wess.

CAP. XCIX. 2. Ἐρετριῶν πίσιτι τρή-
[εις] Hoc etiam indignatur Plutarchus T. II. p. 861. v. Herodotum in trans-
cursu tantum Eretriensium fecisse men-
tionem, illorum παρασισησάντα μίγα
κατόρθωμα καὶ αἰδύμιον. His proxima
Plutarchi hunc in modum partim ex
Codd. sananda sunt, ut legatur: ἦδη
γὰρ, ἀσπίδι τῆς Ἰωνίας συναχχυμένης,
καὶ στόλου βασιλικῷ προσπλίσσεται, ἀπαν-
τήσαντες ἔξω Κυρίου ἐν τῇ Παμφυλίᾳ
πυλάγῃ κατιναμάχησαν. Hinc illi di-
cuntur, Sardium acropoli incluso Arta-
perne, τὴν Μίλητον λύσαι πολιορκίαν·
atque ista praeter ceteros narrasse tradi-
tur Lysanias Mallothes. Miletum hoc
articulo temporis a Persis obsidione
cinctam, ab Eretriensibus liberatam
quod scribit, fides sit penes auctorem.
Secundum Herodotum etiam Eretrien-
ses in Asiam militatum veniebant in
gratiam Milesiorum, qui opem ipsis tu-
lerant in bello contra Chalcidenses: hoc
Eretrienses inter et Chalcidenses bellum
intelligit Thucyd. I. 15. quo, quod ante
vix egenerat, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἐς
ζυμμάχῃαν ἰκατέρων δίεστι: horum sen-
sum Latinus interpres perspexit, non
Græcus. Super Lelanto, fertilissimo
campo, aquis etiam saluberrimis nobili,
 sæpius illi bella gesserant atque ab anti-
quissimis temporibus: vid. ill. Ez.
Spanhem. ad Callim. Hymn. in Del.
v. 289. Chalcidensis Amphidamas,
teste Plut. in Conviv. vii. Sap. p. 159.
x. πολλὰ πρᾶγματα παρασχὼν Ἐρετριῶ-
σιν ἐν ταῖς περὶ Ἀλάντου μάχαις ἵππῃσιν:
errat interpres: πιδίον Ἀλάντιον diceba-
tur, et ἰ Ἀλάντος. Nobilior forsitan
illud bellum respicit Theognis v. 888.

Οἷμαι ἀναλακείας· ἀπὸ μὲν Κέρκους ὀλωλε,
Ἀλάντου δ' ἀγαθὸν αἰρήσεται εὐπρωτόν:
minus ista vulgantur emendate. VALCK.
— Theognidis versiculos emendatos edi-
dit Brunck. num. 871 seq. 8.

5. πόλιμον συνδύνασαν] Nulli rei hoc
quidem loco est εὐνήσιμω. Herodotus
I. 18. Χίσις τὸν περὶ Ἐρετρίους πόλι-
μον συνδύνασαν, addita αἰδήσει, quas et hic
vocabulum Vindob. instruxit. Dabit
Josephus Bell. Jud. I. xiv. 4. στρατίας,
— ἃς κατ' Ἀἰγυπτίους αὐτὸν τῷ περὶ
συνδύναμι. Philo Jud. de Agricult. p.
209. c. συνδύνασθαι τὰ τοῦ πόλιμου.
Adde supra c. 79. et Procopium Bell.
Goth. I. 5. et Suidam in Συνδύναμι.
Wess.

CAP. C. 2. ἐν Κερήσσῃ] Mons Κέρη-
σος aut Κερησσός (variatur enim in tono)
altissime erigebatur stadiis ab urbe
Epheso xl. Illi oppidum naviumque
statio accubabat ejusdem nominis, cujus
in scriptura, uti ante hic, etiam alibi
erratur. Verier ex MSS. revertit.
Dixi ad Diodorum lib. XIV. 99.
Wess.

[4. ἰστί τι — ἀπίκοντο, αἰρίζουσι Σάρ-
δε] Idem est ac si dixisset ἰστί τι —
Σάρδεσι ἀπίκοντο, αἰρίζουσι αὐτὰς vel τὴν
πόλιν. S.]

6. αἰρίζουσι δὲ χωρὶς τῆς ἀκροπόλεως]
Hoc solis tribuit Atheniensibus Charon
Lampsacenus apud Plutarch. T. II. p.
861. v. Ἀθηναῖοι — εἴλοντο τὰ περὶ Σάρ-
δους ἄπαντα, χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασι-
λεῖου, sic arcem vocasse monuit Ti.
Hemsterh. in lueulenta de Sardium
acropoli nota ad Luciani Contempl. p.
502. Tzetzes Chil. I. v. 853. Ὁ δὲ
Ἡρόδοτος φησιν, ὡς ὑπ' Ἀριστοταγόρου τὰς
Σάρδους ἐκτελέσθαι πωθέντις Ἀθηναῖοι.
Eretriensibus urbis captae honorem con-
tribuisse videtur Lysanias. Ad mentem
ferme Herodoti Aristides de Athenien-
sibus T. I. p. 209. ἀναβάντες, αἰτ, εἰς
Σάρδους στρατιᾷ κινήσῃ (una cum Ionibus
atque Eretriensibus:) πορθήσαντες ἄχον-

το: verius tamen *ιλόεντις* scripsisset quam *παρθέναντις*. VALCK.

7. *ἰβήντο αὐτὰς Ἀρταφέρνης*] Tot codicum *ἰβήντο* progressum moratur. Productio verbi Ionica est in multitudinis numero, qualem *ἰβήντο* habet lib. II. 182. At hic de uno Artapherne. Mox quidem se dabit *παρηγορέοντο* Onesilus c. 104. contra tabulas, in quibus *παρηγορέοντο*. Gronovius expressit ex Med. VIII. 113. Themistocles *ἰενίατο*, ubi *ἰενίατο* aut *ῥένιστο* alii libri. In ejusdem Uraniae c. 35. Arch. et Vind. *πάντα δ' ἰσιπρίατο* Xerxes, reluctantibus pluribus atque *ἰσιπρίατο* offerentibus. Sunt cuncta proinde illa fidei fallacis et auctoritatis. Tamen *ὠρμίατο* singularem numerum adsereret VI. 215. nisi nexa isthic omnia ad hunc forent modum: *ἴσιμται Ἰδάργια καὶ τῶν ἰστρασιγῶν Ἰδάργιας Ἀρμίαςτο* δι, etc. Hydarnes nempe et illi quibus præerat, profecti sunt. Et hæc propter *ἰβήντο*, quod Ionica magis specie, quam veritate, splendet. WESS.

CAR. CL. 1. *Τὸ δὲ μὴ ληλατῆσαι ἰλόντας σφίας τὴν πόλιν ἔσχι τῶδε*] In his probarem si qui Codices darent, *τοῦ δὲ μὴ ληλατῆσαι ἰλ. σφίας τ. π. ἔσχι τῶδε*: quæstructura utitur Aristoph. *Λυσ.* v. 380. Sic apud Xenoph. *Ἑλλ.* IV. p. 313, 40. Dercyllidas *κόβτους, κοῖκῶστα λίγων, ἔσχι τοῦ μὴ ἰσπισλῆχθαι*. Scribi tamen etiam potuit: *τῶδε δὲ μὴ ληλατῆσαι ἰλόντας σφίας τὴν πόλιν ἔσχι τότε ἴσαν ἐν νῆσι Παρδ.* Sic loquitur in re simillima Thucyd. I. c. 73. *ἴσιε ἔσχι μὴ κατὰ πόλιν αὐτὸν ἰσπισλίσιντα τὴν Πισακόννησον παρθέναι*: quin ipse Herod. I. c. 158. Aristodicus, inquit, *ἔσχι μὴ ποιῆσαι ταῦτα Κυμαίου*. Dissimilis, ni fallor, erunt, quæ multa poterunt obmoveri: nam non nescio Sophocleum Philoct. v. 1235. *ἴσται ὅς σε κολύσει τὸ δρῆν*: quæque hujus sunt classis plura. VALCK. — In vulgatam hujus loci scripturam consentiunt libri, quam nec opus erat sollicitare. S.

7. *τὰ περιέσχατα ημεμῖου τοῦ πυρὸς*] Scriptura *τὰ ἔσχατα περιημεμῖου* habet quo commendetur. Sed *περιέσχατα* lib. I. 87. sicuti *τὰ περιέ* *τὰ ἔσχατα* ejusdem Musæ c. 191. Quod subsequitur autem, *οὐκ ἔχοντες ἐξήλυσιν*, Laurentius accepit, ac si *παρίχοντες* esset; neque inprovidè, si quidem *ἔχιν* ea apud Thucydidem potestate veteres Enarratores semel iterumque explicarunt. Si tamen ex codicibus *ἔχοντες* erueretur, spernendum cum Pavio et aliis haud censerem. WESS.

11. *διὰ μίσης τῆς ἀγορῆς*] Pactolum *διὰ μίσην ἀφικνούμενον Σάρδιον ἵπωμα χρήματα κομίζιν* hinc Dio Chrysost. Orat. LXXXIII. p. 659. A. et scriptorum complures. De amne Hermo (ibid.) juxta Phocæam in mare se mergente lib. I. 80. WESS.

CAR. CII. 2. *Κυβήβης*] Favet Galeo, *Κυβίλης* emendanti, verum injuria, Valla. Vulgato patroni veniunt Hesychnius, Eustathius, Suidas, et quos plures advocavit doctissimus Gudian apud Phædri lib. III. Fab. 20. Hæc est inclamantis Chori, *Ὀρίστειρα παμβῶται γῶ, Μᾶτιε αὐτοῦ Διὸς, Ἄ τὸν μίγαν Πακτωλὸν ἠΰχευσεν ἱμέμις*, Sophoclis Philoct. v. 590. Eadem in Mæcenatis Epigr. Ades huc, ades Cybebe, fera montium dea, h. e. *ὀρίστειρα* Sophoclis; cujus ego suffragio eam Latini versus apud Diomedem et Fortunatianum scriptionem præoptarem. Multa nuper et docta de Cybebe et Mæcenatis Epigr. Cl. Pet. Burmannus Secund. Anthol. Latin. lib. I. p. 30. Porro incendii templorum in Græcia obtentus, quem (lin. 3.) Per- sis scriptor tribuit, accessit erat: verior causa, quod deos parietibus includi negarent, templa improbant. Conf. Brisson. Reg. Pers. II. 31. etc. WESS. — Pro eo quod in Vallæ Latinis erat, templum Cybeles, Græcam nominis deæ formam Cybebes, cum Gron. tenuit Wess. S.

3. ἀνεντιμύσαντες τὰ ἐν Ἑλλήσι ἱερά.] Hic insano tantum furori fuit pretextus: neque Persarum res sacras, neque Asiae templum violaverant Aegyptii, quum teste Diodoro I. 46. Cambyses ἐπίσχει τὰ κατ' Αἰγύπτου ἱερά. De Græciæ templis a Persis vel incensis vel violatis veterum loca collegit B. Brissou. de R. Pers. II. pag. 218. et seqq. Haud protrita dedit vir Magnus ad Diodori Sic. XI. 29. ubi in eam propendere videtur suspicionem, quam Theopompus certe verissimam movit, formulam illam juris iurandi, quam Græcos ad Plataeas iurasse perhibent, ab Atheniensibus esse confictam. Theopompi præceptoris Isocrati pag. 73. n. soli dicuntur Iones illis diras imprecati, qui templa Deorum instaurarent igne Persarum violata, tanquam monumenta posteris relinquenda barbarorum impietatis: τῶν ἱμπεριέθιντων ἱερῶν ἰσχυρότατοι εἰ τοῖς (legerim, εἰ σε τινὲς) οἰκδομήσαντι. Qui Persis apud Plataeas se objecerunt Græciæ populi, plerique fuerunt Peloponnesii, in unum versum secundum Herod. ferme viginti: præter Atheniensium, ceterorum utique templa non incenderant Persæ, neque videri poterant facturi. Phocensium si qui forte transfugæ pugna interfuerunt nobilissimæ, in Phocide unum memorat Herod. VIII. 38. Abis Apollini sacrum templum quod εὐλήσαντες ἐπίσχεσαν. Huc adde templa quædam Attica et τὰς ἐν τῇ Ἀλκιονίᾳ τοῦδε ex Pausan. Phocicis pag. 887., præterea nullum equidem commemoratum legere me memini templum, quod in veteri Græcia Persæ incenderint. Sed Ionum templa recensens Pausanias, ad quæ cetera Græcorum magnificentia non poterant æquiparari, duo scribit de nobilissimis ἐπὶ Περσῶν κατακαυθῆναι: τὸν τε ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας (καὶ), καὶ ἐν Φωκαίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς.

Σαῦμα δ' ἔμολε ἔσσαι καὶ ἐπὶ τοῦ παρὰ Λιλυμασίῳ, VII. p. 533. Pro ingenio suo Persarum hanc etiam impietatem arrogassent Athenienses. VALCK.

10. Εὐκλειδία] Quidquid in hominis nomine Codices variant, de recepto nihil demuto. Εὐκλεις, quo titulo victorem Olympiæ Pausanias lib. VI. 16. memorat, Εὐκλείδης et Εὐκλειδία recte format. Wess.

CAP. CIII. 2. ἱσχυροτέρους οφίας πολλά δι' ἀγγέλων Ἀρμενιόγερων] Sic recte Passion. et Ask. sicuti cap. 108. Onesilus κήρυκας δίδωμι — ἱσχυροτέρους οφίας, activa verbi notione; quam recte etiam Gronov. h. l. in Latinis expressit, in Græcis quidem scripturam tenens olim vulgatam ἱσχυροτέρους. Wess.

6. πολλοὶ ἐντολίζοντες] Prudenter Reiskius priorem abdicavit conjecturam. Simplex verbum compositi vicem obit, ut VI. 100. ἀποδοῖναι ἐντολίζοντες. Mox (lin. 9.) ἐπαλόντες τε ἔξω τῶν Ἑλλήνων οἰκόντων in structura geminum habebit c. 104. πολλὰς ἐξελθόντας ἐν ἔστω. Alii maluissent, ἐπαλόντες ἔξω τοῦ Ἑλλ. aut ἐπαλόντες τοῦ Ἑλληνιστοῦ, qualia in Demosthene, Philostrato, atque aliis obvia. Hoc amplius. καὶ γὰρ τὴν Καῦτον, etc. expeditum dedimus ad lib. II. 106. Wess. — Vide ad II. 106, 1. notata, et quem ibi citavi locum I. 86, 36. 8.

CAP. CIV. 4. Εὐκλειδίας] Notissimus ex Pheretima historia lib. IV. 162., et, temporis ratio si subducatur, competet ætas. Cur autem (lin. 6.) παρεγγεῖστε ex scriptis Codd. prætulerim, non repeto dicta. (Vide Adn. ad c. 100, 7.) Portus, vulgato præsidium paraturus, novum exorsus est commentum. Wess.

10. στρατιώται] Erunt fortasse, qui de militibus (στρατιώται) cogitabant; quibus, tametsi prospiciam quid pro illis

dici queat, non accedo. Notissima utriusque vocabuli in Codd. conmutatio diversitati occasionem, (uti lib. I. 13. III. 144. IX. 2.) dedit, in Strabone etiam lib. XIV. p. 992. n. (p. 674. n. ed. Cas.) ubi Athenodorus *ἰσχυρίζω λόγῳ μισθῶν ἀφαιρῶν*, Boëthum, καὶ τοὺς *συστρασιῶτας*: atqui illi poëtæ nulli milites, nulli commilitones veri, sed *συστρασιῶται*, (quod ibi etiam codd. nonnulli nupero Editori Strabonis offerebant; quos ille laudavit quidem, nec tamen secutus est.) unde mox τῆς *στράτης* ibidem mentio. *Συστρασιῶται* non ignoti Herodoto. Wess.—Pro scriptura *στρατ.* in Wesselingii Var. Lect. testis advocatus est cod. Ask. errore operarum, qui Arch. debuerant. S.

14. *ἰσχυρίζω προσπαθήσεις*] Assidebat oppugnabatque oppidum, Gellius Noct. Att. VII. c. 1. De obsidione, ut adsidere Livio, Græcis adhibetur *πᾶσι* vel *πᾶσι προσπαθήσθαι*. Attigit clar. Wess. ad Diod. I. p. 502. Herodoteum illud his terve dedit Pausan. I. pag. 30. *Συρακούςας πολιορκεῖντες προσπαθήσας*: scribi debet libro VII. p. 558. *Ἡράκλειον δὲ προσπαθήσας πολιορκεῖντες*: et VIII. p. 681, 2. *ἰσχυρίζων προσπαθίζομαι*, ubi vulgatur *προσπαθίζομαι*. πολιορκία προσπαθίζομαι Thucydides est, lib. I. c. 11. VALCK.

CAP. CV. 7. *ὡς οὗτοι γι εὐ κατασφρίζονται*] In Vallæ Latinis erat, non fuisse illos præ contemptu sui rebellaturos, non bene. Rex non impune rebellionem ablatus innuebat, quam ejus mentem H. Steph. et Portus non præsterviderunt. Glossator MS. adscripsit ea, quæ Aristophanis offerunt enarratores ad Equit. v. 433., reddenda loco commodiore. Redi ad Cl. Valcken. observationem lib. III. 37. (Adnot. ad III. 36, 31.) Wess.—Non teneri hic a Gronovio debuisse Vallæ interpreta-

tionem, *Valckenarius* etiam h. l. monuit. S.

9. *ἄνω ἱς τὸν οὐρανόν*] Cur improbatum hoc fuerit, nullam, nisi in Mediceo, causam animadverti. (Accedunt illi tamen et alii codices, *πρὸς* pro *ἱς* scribentes.) In Eustathio *ὑψατο ἀνθρώπων ἱς οὐρανόν ἀφίς τὸν οὐρανόν*, ridicule: *ἄνω* si suprapositam habeat lineam, imo etiam ubi abest, in scriptis Codd. sæpe loco *ἀνθρώπων* ponitur: id exscriptorem fefellit, H. Stephanum minime, Dialect. pag. 49. de formula *Ἦ Ζεὺ γινέσθαι*, quomodo Eustath., disputantem. Dubium autem quo doctissimi viri animus distrahebatur, nunc cessat: testes infinitæ formæ MSS. conplures; tantum in verbi indole, simplici an composita, discordes. Mihi nulla hic novandi libido. Adi ad Gronovium. Wess.—Ad *ἰσχυρίζω* lin. 11. monuerat Gronov. verbum *ὑχίζω* intelligi. S.

10. *Ἦ Ζεὺ, ἰσχυρίζω μοι*] Digna lectio Codicis erat Med. *ἰσχυρίζω*, pro *ἰσχυρίζω* jure recepta, quam uno alterove exemplo communiret Gronovius, ut alibi fecerat vir clar. in alterius usus infinitivo commendando. Legitur incerti Tragicis senarius apud Etymol. pag. 346, 43. *Ἦ Ζεὺ γινέσθαι τῆσδ' ἡ* *ἰσχυρίζω ἵσσω*: quem alibi lectum non recordor. Æschyl. Sept. contr. Theb. v. 259. *Θεοὶ πολλοὶ, μὴ μοι δουλείας τυχεῖν*. Adde Eurip. Suppl. 3. Aristoph. Ran. 914. Quid in istiusmodi sit votis subaudiendum, docere poterit Xenophontis Abradates *Κυρ. Παιδ. VI. p. 100, 42*, qui *ἀναβλίσας εἰς τὸν οὐρανὸν ἰκνέσασθαι, ἀλλ' ὃ Ζεὺ μίγισσι, δός μοι φανῆναι ἄξιον μὲν Περσέως ἀνδρὶ*: vel ejusdem Cyrus p. 97, 42. *Ἀλλ', ὃ Ζεὺ μίγισσι, λαβεῖν μοι αὐτὸν γίνωτο ὡς βοῦλαρον*. Horum prius probavit H. Steph. in App. de Dial. Att. pag. 49., sequutus Eustathium. Hic nostra quoque proferens Herodotes, Florentinam adfirmat lec-

tionem in Iliad. β'. p. 188., 29., *ἴσται καὶ παρὰ Ἡρόδοτον σχῆμά τι ὅμοιον εὐχῆς, καὶ ἰστορία τοιαύτη*. Δαρῆος εὐξάτο, *ἄνω εἰς οὐρανὸν ἀφίξις εἴσται, καὶ τὸν ἄνω βαλὼν*, Ὡ Ζῆν γινώσθαι μοι Ἀθηναίους τίσεσθαι. Ut apud Herod. IV. 18., si me non fallit suspicio, *ἄνω* mutatum erat in *ἄνω*, vel *ἀνδρωπύου*: sic in his, pro *ἄνω* εἰς οὐρανὸν, ed. Rom. dabat *ἀνδρώπῳ* εἰς οὐρανόν. Absurdum lectionem correxerat et H. Steph. l. c. quam ex *ἄνω* πρὸς ortam perperam putat Al. Politus, in cuius Ed. p. 474. vulgari non debuerat: *ἄνω πρὸς εἰς οὐρανὸν ἀφίξις εἴσται*. Scripsisse mihi videtur Herod. εἴσται *ἄνω* ἴς τὸν οὐρανὸν ἀπύτοι. In his ἄλιος legisse videri possent de quibus Diogen. Laërt. in Proem. §. 9., *καταγινώσκουσιν Ἡρόδοτον οἱ τὰ περὶ Μάγων γράψαντες· μὴ γὰρ ἂν (ἄνω perperam Ed. Meibom.) εἰς τὸν ἥλιον βίβλην ἐκρίβην ἀκούσιναι, μηδ' εἰς τὴν θάλασσαν πιδίς καθεύδιναι, θιούς ὑπὸ τῶν Μάγων παραδιδόμενους*: aut certe Solem intellexerunt. Philo Bybl. apud Euseb. Præp. Ev. p. 34. c. *τὰς χύτρας ἐβρίβιν εἰς τοὺς οὐρανούς πρὸς τὸν ἥλιον*. Non ignem tantum et aquam, Solem et Mare colebant Persæ; sed et cælum adorabant, ut Græci Jovem. Persæ Herodoto dicuntur lib. I. c. 131. *τὸν πύκλον πάντα τοῦ οὐρανοῦ Δία καλλίστης*: hoc sublime candens, quem vocant omnes Jovem. VALCK.

CAP. CVI. 9. *τοιοῦτόν τι ἰσθῆχθῃ*] Quorum quidnam, olim a Valla positum, eamdem monstrat lectionem, quam a Steph. repertam ex duobus Codd. Angl. enotavit Galeus, quamque restituendam censerem: *πῶς δ' ἄνω τῶν σῶν βουλευμάτων τοῦτων τί ἂν ἰσθῆχθῃ*: horum quidnam tandem esset sine tuis consiliis factum? Histiaei responso, (lin. 13.) *τί δ' ἂν ἰσθιζήμινας παύοιμι ταῦτα*; τῷ δὲ ἰσθιζῆν ἰών; εἴ πάρα μὴν πάντα ὅσα περ σοί: congruit Magorum ad Astyagen Herodot. I. 120., sed Creontis inprimis ad Œdipum oratio

in Soph. Œd. Tyr. v. 600 et seqq. *Νῦν μὲν γὰρ ἰα σοῦ πάντ' ἄνω φόβου φέρον*. Πῶς δ' ἔστ' ἰμοὶ τυραννὶς ἥδ' ἰών ἔχων Ἀρχῆς ἀλύπου; Πῶς δ' ἔστ' ἰγὼ κτεῖ' ἂν λάβοιμ', ἀφίξις τὰδε; et ad iratum Theses Hippolyti Eurip. v. 1012. *Μάταιος δ' ἦν κοῦδαμὸς μὲν εὖν φρενῶν*. Ἀλλ', ὡς τυραννίῃ ἡδύ; τοῖσι σφύροισιν "Ἡιστά γ'". ut locum eleganter emaculavit nuper Jer. Marklandus. VALCK.

15. *πάντα ὅσα περ σοί*] Multo hoc amplius, quam ὅσα Πέρσῃ ex Arch. Repetit et gratus agnoscit regis promissa, *ἔχει τὰ περ ἂν ἰγὼ ἔχων, ἡμέας τι σφύροισι ἰών καὶ σύμβουλος*, supra c. 24. WESS.

27. *πάντα καταρτίσω ἴς τούτῳ*] Vulgatum *καταρτίσω* Portus et *καταρτάν* deducit, unde *χεῖμα καταρτημένον* lib. III. 80. de apta re. Mihi dux et auctor est Arch., atque usus verbi in sarciendo instaurandoque frequentissimus, etiam in N. Test. tabulis. Redi ad c. 28. Sophoclis Œd. Col. v. 71. *καταρτίσω*, h. e. *εὐεργισίῳ*, eodem vergit WESS.

33. *Σαρδῶ ἦσαν τὴν μυγίστην*] Malunt, *ἦσαν τὴν μυγ.*, non absurde, modo schedæ juberent. Noster principio lib. VI. *ὅς Σαρδῶ ἦσαν τὴν μυγίστην ὑποδιζήμενος κατεργάσασθαι*, de eodem Histiaeo. Plures olim Sardiniam inter insulas Maris Mediterranei maximam perhibebant. Scylax Periplus fine, *μυγίστην Σαρδῶ, διυτίαν Σικελία, τρίτην Κρήτη*, errans profecto. Sed vide Ph. Cluverium Sardiniae c. 1. pag. 479. WESS.

Ibid. *Σαρδῶ ἦσαν*, etc.] Similiter scripsit VI. 2. Hic Dario nonnihil aptius fuisset movendo, si Sardiniam *insularum* maximam vocasset Histiaeus, *ἦσαν τὴν μυγίστην*: ut supra lib. I. c. 170. Ionibus auctor fuisse dicitur Bias πλείον ἴς Σαρδῶ, *ἦσαν ἀπασίων μυγίστην*: quod utilissimum suum consilium, ut ab omnibus intelligeretur, carmine Philosophus explicuisse videtur: vid. Diog. Laërt.

I. 85. Ante Biantis ætatem idem illud consilium suis Messeniis, tyrannide Lacedæmoniorum oppressis, dederat Manticius: Pausan. IV. (cap. 23.) p. 336., *Μάντικλος ἐκίλει — πλιύσχευας* *ἰς Σαρδὸν πῆσασθαι μίγισσιν τε ἤσιν καὶ εὐδαιμονίᾳ πρώτην*. Idem X. p. 836., *ἡ Σαρδὸν*, inquit, *μίγιστος καὶ εὐδαιμονίαν ἔστιν ἕμια* (sic T. Hemsterh.) *ταῦς μάλιστα ἰπαινουμέναις*: conf. Diodor. Sic. I. p. 341. et 343. Wess. et Cluver. Sard. Ant. p. 479. VALCK.

CAP. CVIII. 6. *στρατιὴν πολλὴν ἄγασσα Περσικὴν*] Talis confusio sive *σάγχυνος* nec inconcinna neque insolens. Exemplorum affatim D'Orvillius conduxit ad Chariton. lib. III. 7. pag. 320. Mox *ἄνδρα Πέρσιν δόκιμον* (pro *προσδόκιμον*) scribentes et nectentes Arch. et Valla aberrant, turbantque orationis seriem. Satis ad redarguendos ex lib. VI. 6. *ἰσὶ δὲ Μίλητον — ἦν στρατὸς προσδόκιμος*. WESS.

11. *ἰς τὴν Κύπρον*] Ista verba, more historicorum in medio posita, æque pertinent ad sequentia, καὶ οἱ Πέρσαι, atque ad ea quæ præcedunt. Tantilla res non animadversa deceperat interpretes. Cum e Cilicia Persæ uavibus in oram Cypri Ciliciæ trajecissent oppositam, *ἦσαν ἰσὶ τὴν Σαλαμῖνα πιζῆ*, illinc, relictis navibus, itinere terrestri ibant versus Salamina, in altera insulæ parte sitam, Syriæ objectam. Seleucia nave profecti Paulus et Barnabas in Cyprum primum venerunt Salamina, Act. Ap. XIII. 5. mox dicuntur *διελθόντες τὴν ἡῶσον ἄχρει πλάθον*. Quando Paphus in ipso fuit Orientali latere Cypri, atque hinc in Pamphyliam traxerunt Apostoli, quod spectatissimi Codices offerunt, *διελθόντες δὲ ἔλθιν τὴν ἡῶσον*, causæ nihil est cur sperneremus. VALCK.

13. *αἱ καλῶνται Κληίδες*] Bene MSS. in *Κληίδες* tamen Atticorum recentiorum de quibus Cl. Valckenarius ad

Phoeniss. Euripid. v. 268., morem temere sectati. Isto de promontorio et insulis adjacentibus, *Κληίδες πόντου καὶ ἰσχατιαὶ Σαλαμῖνος* in vetere Epigr. Anthol. lib. III. pag. 366., ubi Brodæus docte, et Jo. Meursius Cypri lib. I. 27. WESS.

CAP. CIX. 8. *ἀνταγωνισμένους*] Semonis genius restituito favet: *ἀποσειόμενος, ἰστισιεύμενος*, pluraque hoc de genere in Musis. Conf. lib. IV. c. 154. et 203. Parvi autem referet, *ἰμβαίνειν* an *ἰσβαίνειν* eligatur: manet eadem sententia, et verborum frequens commutatio est, sicuti lib. VII. 128. etc. WESS.

10. *τὸ κατ' ἑμίας*] Ordo rei hoc præferendum suadet. Eligite, inquit Cyprii Ionibus, ut, quantum in vobis est, Ionia et Cyprus liberæ perseverent: quam quidem optionem *τὸ κατ' ἑμίας* infringit et jugulat manifesto. *Τὰ κοινὰ*, (lin. 12.) a Galeo probata, flocci ego facio. *Οἱ ἀποσιμψήντες ἀπὸ τοῦ κοινού*, a communi Atticæ civitatis legati c. 85. *τὸ κοινὸν τῶν Σαμίων* lib. VI. 14., *ΚΟΙΝΟΝ ΙΩΝΩΝ, ΚΟΜΜΥΝΕ ΑΣΙΑΣ* in numis, et alia, obvia passim, vulgatum constabiliunt. *Φυλάξαντας* qui volent, utantur arbitrio. WESS.

CAP. CX. 4. καὶ Σόλιον ἀπολιζάντες τὸ ἄριστον] Nulla hic Arch. neque aliorum Codd. haberi ratio debuit. Σόλιον in Cypro, Σολίς Ciliciæ. Auctor Vitæ Arati, a Petavio publicatus: *ἰσὶ δὲ καὶ ἱστῶσι Σόλοι τῆς Κύπρου· ἀλλ' οἱ μὲν Κύπριοι Σόλιοι καλοῦνται· οἱ δὲ Κιλικῖοι, Σολίς*. Quibus concinit Diogenis Laërt. lib. I. 32. observatio. Pravum etiam *ἀποδιζάντες*, hoc certe loco, ex Levi scriptiois vitio ortum. Dedit lib. III. 14. καὶ ἄλλας παρθένους ἀπολιζας, aliasque virgines seligens: et *τριήκοντα μυριάδας ἀπολιζάμενος στρατοῦ* Mardonius, sibi xxx. illa millia secernens, lib. VIII. 101. Talia in Thucydide, Xenophonte, et Procopio in primis, conplura. WESS.

CAP. CXI. 3. *ὑπερσπῆς γίνος μὴν* Kāe] Una litera perperam posita (Kāe in καί transierat) latens hīs vulnus infixerat: ex nullius forsā expectandam ingenio Gronovius opem attulit, a Med. Cod. subministratam. Confusae librariis literae P. et I. centena Græcis scriptoribus infixerunt vitia: ex Hesychio nonnulla tollere coepit, quem nobis ademptum lugemus, claro juvenis ingenio, Jo. Pierson. in Præf. ad Moer. p. 21. Fuit armiger Onesili τὰ μὲν γίνος Kāe, τὰ δὲ πολίμια πάρετα δόκιμοι, καὶ ἄλλως λήματος πλῆεις. Ubique vocem λήματος apud Herod. onerat μ male duplicatum; tollendum jam monuerat Grævius. Apte quadrant Herodotea in famulum e Caria; in cap. seq. (c. 112, 10.) forsā et in aliis Codd. pro Kāe, vera lectione, reperietur ἰσάων, ut legit Valla et Arch. et erat ille Car Onesili pedissequus; ἰσάων vel ἰσίων, id est ἰσπῆδς et ἰσάμων: hoc ipso cap. mox legitur, ἴππῃ πρὸς ταῦτα ὁ ἰσάων αὐτοῦ. Cares, mercede conducti, militantes καὶ ὅλην ἰσπληθήσαν τὴν Ἑλλάδα, teste Strabone XIV. p. 978. A. (pag. 662. v. ed. Cas.) Singuli quoque passim apud Græcos servitutem serviebant; illinc vulgo Cariones dicti. Aristoph. Av. v. 765., Εἰ δὲ δοῦλός ἐστι καὶ Kāe, ὥσπερ Ἑξαιστέδης. VALCK.

Ibid. γίνος μὲν Kāe, τὰ δὲ πολίμια, etc.] Egregie ex Mediceo Cl. Gronovius. Πολίμια, sive πολιμῆια ἔργα, quomodo Arch. et Vind. lib. VII. 9. iterum, Homericum redolent οἷς οὐσι μίλμω πολιμῆια ἔργα Iliad B'. 338. et N'. 727. Jam λήματος πλῆεις cur integraverim, non iterō monita ad cap. 72. Wess.

15. μίγα ται γίνονται] Malebat D'Orvillius, si codices addicerent, μίγα τι, ad Chariton. lib. VII. 2. p. 595. At illi reluctantur; sententia Caris bona est, qui quidem cum mox ait ἡμίτια συμφερεῖ, priscorum opinionem probat, vinci et

sterni a viro egregio et forti laudantem. Nobile Virgilianum, *Æneæ* magni dextra cadis, *Æn.* X. 830. Adi ad Ciofanium in Ovidii *Metamorph.* V. 191. Wess.

CAP. CXII. [2. *ἄκρος γινόμενοι ταύτην ἐπὶ ἡμίρην*] Benedictus in Notis criticis ad Herodoti Historias, vulgatam olim lib. I. c. 73, 17. scripturam defendens, et *ἐργῇ οὐκ ἄκρος* haud dubie iræ non temperans significare contendens, hac nititur ratione: "quia ἄκρος sæpe, ut "Herod. V. 112. indicat superior, vic-
"tor." Non viderat vir doctus, verbis supra scriptis nullam aliam nisi eam subjectam esse sententiam, quam his Latinis commodissimo Valla reddiderat, eo die strenue (potuerat perinde acriter dicere) pugnantes. S.]

CAP. CXIII. 5. *πολιμυστήρια ἄρματα*] Explicant Critici ad Aristoph. Nub. v. 28. Πολιμυστήρια παλῶνται καὶ τὰ πολιμικὰ ἄρματα, ἴθ' ὃν ἰπλίτης ἱππίσθηκιν ἄμα τῷ παραβάτῃ. Melius et aptiore nomine *ἡνίοχος* καὶ *παραβάτης* sive *παραβᾶτης* alii. Mansit itaque Salaminis priscus ex curribus pugnandi mos, sicuti diutissime Thebanis in Bœotia, de quibus, et gemina sectatis, ad Diodori XII. 70. pag. 527. Wess.

10. *Φιλοκύπρου δὲ τούτου*, etc.] Plutarchus consentit in Solon. pag. 93. A., hoc amplius, Solonem tradens regi auctorem fuisse, ut novam urbem, ob asperum et inconmodum prioris *Ἐπερε* situm, conderet, quæ a Solone deinceps *Σέλοι*. Non illis dissimilia Auctor Vit. Arati, nisi quod regem *Κυπρῆσιον* adpellet. Jo. Meursium hæc non fugerunt, Cypri lib. I. 7. Wess.

11. *ἀπικόμενοι ἐς Κύπρον*] Et aliunde noveramus in Cyprio sæpius et satis diu Solonem fuisse commoratum: primo tamen adspectu nihil admodum ista hic ad rem facere videntur; et facile quis in eam veniret suspicionem, post ista vo-

ces aliquot intercidisse. Sed tradere voluit, ut opinor, Herodotus, dum moraretur apud Philocyprum, Solonem in ipsa insula Cypro carmina condidisse, quibus amicum istum suum collaudarit: atque id manifestum est ex parte Elegiæ, qua Regem istum alloquebatur Solon, Plutarcho conservata in Solone p. 93., *Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολίῳσι παλὺν χρέον ἐνθάδ' ἀνέσσω· τῇν τι πόλιν ναίεις καὶ γένος ὑμείτερον. Αὐτὰρ ἐμὶ ξὺν νηὶ Δοῇ κλυιῆς ἀπὸ νῆσου Ἀσκηθῆ* (Hesych. ἀβλαβῆ) *πύργοι Κύρῳ ἰοστίφανοι*: detque illa mihi *νόστον πατριδ' ἰς ἡμιτέρην*. In Solone suo, nec mirum, solito negligentior Jo. Meursius carminum Solonis omisit reliquias; senarios etiam, quibus suam ipse *πολιτείαν*, quam constituit Athenis, descriperat elegantissimos, ex Aristide, Plutarcho, aliisque inter se collatis partim certe concinnandos. VALCK. — Solonis quotquot Fragmenta supersunt, diligenter collecta, Brunekius edidit in Gnomicis Poëtis Græcis p. 73—84. ubi versus isti in Philocyprum, pag. 81 seq. S.

CAP. CXIV. 6. *ἱμαντιύθη σφι*] Ad eum modum superius cap. 45. *τὰ μίμαντιυμένα*, et Heliodori *τὰ ἐκ νεκρίας μίμαντιυμένα* Æthiop. VII. princ., quibus nunc non adjungo *λουτρά τοῖς τιτρωμένοις μαντιυτὰ*, et Philocteten *μαντιυτὸν τοῖς Ἀχαιοῖς* ex Philostrati Heroic. II. 18. et V. 1.; hoc tamen, S. Bochartum mellificantes in Onesili calva apes recte admovisse ad Judic. c. xiv. 9. illuminandum Hieroz. P. II. lib. iv. 10. p. 505. Wess.

CAP. CXVI. 3. *ῥμίης*] Dedi hanc scripturam Codicum consensui, reddituram c. 122. *ῥμαῖης* si cui placebit, causæ ex prisco Persarum sermone, quem ignoro, pendeat. *Τοὺς ἐν Σάρδισι στρατιωταμίους* (lin. 5.) nec hic, neque c. 122. ob Arch. et Vindob. repudiavi. Bene Gronovius. Wess. — Veterem

scripturam *ἰς Σάρδεις* in contextu tenuit Gronov., in Notis alteram præferendam censuit. S.

CAP. CXVII. 3. *Περσώτην*] Puro fonte si manarunt in Ethnographo *Περσώτη, πάλαι Περσώπη*, haud spreverim ex schedis *Περσώση*. In Strabone (lib. XIII. pag. 590. v. ed. Cas.) nunc quidem, *καὶ ὅτι πάλαι Περσώτη μετωνομάσθη ὁ τόπος*: unde si Stephanus sua depromserit, uti credibile, *Περσώπη* ibidem fuit. Poëtæ modo *Περσώση*, alibi *Περσώτη* Iliad. Α'. 229., ubi Eustath., *ἡ δὲ Περσώπη αὕτη, ἰτίεα ἰστὶ παρὰ τὴν διὰ τοῦτ, nescio quo jure*. Eadem enim urbs ad Hellespontum, cujus in nomine Homeri Codices olim æque variarunt ac Herodotei. Wess. — Apud Strab. l. c. Tzschuckius T. V. pag. 293. præeuntibus MSS. una voce *ἡ Παλαιοπερσώτη* edens, Politum laudavit ad Eustath. in Homer. T. II. p. 771. De eadem urbe conferri possunt quæ a Casaub. et a nobis ad Athenæum notata sunt. Animadvers. T. I. p. 223. et præsertim p. 499. S.

CAP. CXVIII. 4. *ἐκ τῆς Ἰδριάδος*] Regionis nomen instauravi, expugnatus Stephani verbis, *Ἰδριάς πόλις τῆς Καρίας*: quæ quidem antea Chrysaoris et Hecatesia cum diceretur, ab ipso, ubi posita erat, tractu cognomen duxit. In *Πεξδάρεω* titulo (lin. 7.) nihil novatur, numis et Diodoro XVI. 74. *ΠΙΞΩΔΑΡΟΣ*: nihil quoque in *Κνιδίως*, (lin. 7.) cui suo periculo *Κνιδίης*: a Cnido Cariæ, Nob. Palmerius substituit, oblitus Cnidum gentile *Κνίδιον* formare: Berglerus malebat *Ἀλινδίας*, ex Alindis Cariæ ap. Arrianum *Ἀναβ. I. 24*. Equidem nihil demuto, siquidem *Κνιδίως, Κνιδύν*, et Diana *Κνιδυῆς* in Cariæ finibus apud Polybium (XVI. 12, 3.) et Strabonem lib. XIV. p. 972. (pag. 658. v. ed. Cas.) cum Casauboni observatione. Caricum autem hoc bellum Demon in

Schol. ad Plut. Aristoph. v. 1003., egregia Hemsterhusii opera adjutus, indicaverat. Wess.

[8. τοῦ Κιλίκου βασιλέως Συνίσιος] Conf. VII. 98, 4. et Wesseling. ad I. 74, 15. S.]

CAP. CXIX. 7. ἰς Λάβρανδα] Superstitiosa membranæ Medic. veneratio (vere Hemsterhusius) Λάβρανδα Herodoto inculcavit. Urbis nomen amanuensium alii Λάβρανδα, nonnulli pingebant Λάβρονδα, quam utramque scriptionem Florentiæ atque alibi combinarunt. Λαβρόν olim Lydi et Cares securim adpellabant, teste Plut. Quæst. Gr. p. 302. A. hinc Λάβρονδα. Straboni et numis Λάβρανδα, Jupiterque Λαβρανθιεύς, qui frequentius Λαβρανθιεύς, lib. XIV. pag. 973. Quid de Æliano dicam, cui ex Λάβρον καὶ πολλὰ ἔσται Jupiter iste? Errat insuper, Κάριος et Στράτιος confundens Jovem lib. XII. de Anim. c. 30. Cautior Strabo, de quo antea ad Herod. I. 171. Wess.

Ibid. κατυλήθησαν ἰς Λάβρανδα] Enarrat Herodotea, et cum Demonis fragmento comparat Ti. Hemsterh. ad Schol. in Aristoph. Plut. pag. 355. ex cujus eruditissima conjectura scripserit Demon : τῶν Καρῶν περὶ τοῦ πολέμου πρὸς τὴν τοῦ Λαβρανθιεύς ἄλσιν βουλευσαμένων. Herodotus ἰρὸν μίγμα τι fuisse scribit καὶ ἄγιον ἄλσιν πλωταίνισσαν : cui et alibi permittuntur voces ἰρὸν et ἄλσιν, ut VI. c. 78. et 79. τὸ ἄλσιν τοῦ Ἀργεῖο : τὸ ἰρὸν, et τὸ τίμιον : ubi mox ἔτι γὰρ πυκνοῦ ἰόντες τοῦ ἄλσιν. In hoc Labrandensis Jovis luco sacellum probabiliter fuit, in quo staret Jupiter Στράτιος manu gestans securim. Exquirat in Quæst. Gr. Plutarch. p. 301. f. cur manu teneret τοῦ Λαβρανθιεύς Διὸς ἱνὴ Καρίᾳ τὸ ἄγαλμα τίλινον ἡμέρινον? Jupiter Στράτιος ævo recentiori colebatur et alibi terrarum, Herodoti forsitan ætate nusquam nisi in Caria, velsaltem a Caribus solis.

Istis interjectis de Jove Stratio, vocula sibi usitata redorditur orationem Herodotus : (lin. 9.) Κατυλήθησαν δὲ οὕτω ἰθαῦτα ἰβουλίσσαντο περὶ σωτηρίας : his ex libro Med. voculam δὲ inseruit Gro-nov. quam omissam mallet : in eundem sensum scribi quoque potuerat, κατυλήθησαν δὲ οὕτω, hi, inquam, huc in unum coacti de rei summa deliberabant : ut aliis δὲ, sic etiam Nostro frequentatur : vid. Ti. Hemsterh. ad Lucian. pag. 322. et in Obs. Miscell. III. p. 419. VALCK.

CAP. CXX. 6. πεινέταιν δὲ πολλῶν] Sic confirmaretur aliunde, non esset absurda lectio, quam margo præbet Ed. Steph. πεινέταιν δὲ τῶν πάντων πολλῶν, Μιλήσιοι μάλιστ' ἐπλήγησαν : quum in universum multi cecidissent in prælio, Milesii tamen maximam præ ceteris cladem acceperunt. Demon in Schol. ad Arist. Plut. p. 357., οἱ Μιλήσιοι—συνθημαὶ τοῖς Καρῶν βοηθήσαντες, καὶ τοῖς Πίρσαις μιστοῖσι συμβαλόντες, οὐκ οὐδὲ πάντες ἐπίδανον. Quod in Herodoteis est πλεονάζοντες, ubi eodem modo ponitur a Thucydide III. 18., recte explicatur a Schol. μεγάλως νικηθέντες. Πληγὴ γὰρ, inquit, κατὰ πόλιν, καὶ τραῦμα, ἢ ἰσχυρὰ ἦσαν. Herodotus aoristos primos pass. adhibet præ secundis ; non hic tamen scripsisset πλεονάζοντες, (aut ἐπλήχθησαν,) quod et inusitatum recentioribus : in Schol. ad Aristoph. Av. v. 1402., πλεονάζοντες mutandum videtur in παταχθέντες : ne hoc quidem apud veteres Atticos invēniatur, neque etiam παταχθείς, quod viri docti putabant restituendum Lysiae p. 15., ubi pro παταχθῆς legendum sine controversia πλεονάζοντες. Actor Attice dicitur παταχθείς : qui patitur, πλεονάζοντες. Ad minuta talia homines eruditi sæpe non satis attenderunt. VALCK.

CAP. CXXI. 1. Μισὰ δὲ, ταῦτο τὸ τραῦμα, etc.] Verior talis distinctio. (Vide Var. Lect. ed. S.) Debent, quæ se-

quantur verba, (ἀνιλαβὴν τε καὶ ἀνιμα-
χίσαντο), suum sibi ex more habere.
(Scilicet pro ἀνιμάχ. male ἱμαχίσαντο
est in Arch. et Vind. quod in Var.
Lect. (ed. S.) adnotare neglexi.) Præit
scriptor lib. VII. 231. ὁ μὲν (Aristides)
ἀνιλαβὴ πᾶσαν ἱππιχθύναν οἱ αἰτίνῃ· tum
VIII. 109. νικημένους ἀναμάχισθαι τε
καὶ ἀναλαβῆν τὴν προτέρην κακότητα.
Neque Diodorus aliter XVI. 19. ἀνα-
μαχίσασθαι καὶ ἀναλαβῆν βουλόμενος τὴν
ἦτταν, sæpeque alias ἀναμάχισθαι τὸ γι-
γνῶς ἰλάσσωμα. Nam τρώμα Herodoteo
sermone tantumdem ac ἦτταν sive ἰλάσ-
σωμα valere, in dubio non est. Wess.

3. ἰλόχουσι] Debetur scriptis libris.

Ἐλέχουσι — τὰς τῶν Ἀθηναίων γυναι-
κας lib. VI. 138. et sæpiuscule. For-
dior in connexis macula atque ad tollen-
dum difficilis. Aldinum ἰσὶ Δάσῃ nullo
commendatur merito: si ΕΠΙΔΑΣΣΩΝΙ
scribatur, una aberit littera ab ἰν Πιδάσῃ,
cui Gronovius primas dedit. At ea
Cariae urbs Πιδάσα Polybio, Straboni,
Stephano, et Eustathio, Homericam
Pedasum dudum evulsiisse docenti ad
Poëtam p. 623, 23. (ad Iliad Z'. p. 476,
21. ed. Bas.) Ubi vero ἰσὶ Πιδάσαισι
pingetur, res procedet, sed Codicum
patrocinio defecta. Vallæ Latina, in
via quæ in Mylasa fert, ex Græcis τὴν ἰσὶ
Μυλάσαισι ἰδόν, magis sunt, sive Mylaso-
rum in Caria situs consideretur, seu in-
sidiarum architectus. Heraclides, domo
Mylassensis, accommodata. Accedit ἰσὶ
Λασίοις, mutilate scriptum in Arch. et
Vind., neque sibilans neglecta obest,
qualis in multis ΜΤΛΑΣΣΕΩΝ numis.
Equidem Vallæ præiudicio pæne abri-
por, et vix mihi tempero. Maneat
tamen ἰν Πιδάσῃ, donec aliunde My-
lasis tutela; succurratque Πιδάσος (sive
Πιδάσσιν) in Cariae Stratoniciæ vicinia
apud Strabon. lib. XII. p. 909. n. (p.
611. c. ed. Cas.) Wess.

Ibid. τὴν ἰν Πιδάσῃ ἰδόν] Ἐν Πιδάσῃ

posuit in marg. Stephanus: illinc fluxit
quod ante Gronov. vulgabatur ἰσὶ Δάσῃ.
Eodem errore vulgatur in Allegor.
Homer. Heracliti p. 420., ἡ ἰσὶ δούδι
μάχῃ: ubi corrigi debet ἡ ἰν πιδιάδι μά-
χῃ, aut, si quis illud malit ut usitatus,
ἡ ἰσὶ πιδιάδι μάχῃ. Pro diversis lectioni-
bus, ἰσὶ Δάσῃ, ἰν Πιδάσῃ, ἰν Πιδάσῃ,
duo Codices offerunt in Diss. Herod.
τὴν ἰσὶ Λασίοις ἰδόν. Suspicio ad vocem
Πιδάσῃ olim correctionem adscriptam
δασίοις, quæ facile degenerarit in Λάσειον.
Quid Vallæ legerit incertum est; nam
Mylassensis Heraclides in vicinis me-
moratus menti scribentis offerre potuit
Cariae Mylassa. Mihi maxime fit verisi-
mile scriptum ab Herod. τὴν ἰν Πιδά-
σαισι ἰδόν. Urbem ille Πιδάσα, quantum
recorder, non nominat; sed incolæ is-
tius tractus ipsi dicuntur aliquoties Πη-
δασίς, I. 175. VIII. 104. et 105. VI.
20., τὰ ὑπεράκριον ἰδεσθαι Καρὸν Πηδασιῶν
ἰστυθεῖν. Diceretur autem, ἡ ἰν Πηδα-
σιῶν ἰδόν, ut via dicebatur in Phocide
ἡ ἰν Φωκιῶν ἰδόν. Sæpe memorant τὰς
ἰν Φωκιῶν πόλεις: τῶν πόλεων τῶν ἰν Φω-
κιῶν, Demosth. p. 210. Philostratus p.
842. dixit τὴν ἐνθὺ Φωκίαν τε καὶ Δελφῶν
ἰδόν. Xenoph. Ἑλλ. VII. 362, 17. ἰν
ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἰσὶ Ἐφερσίῳ καὶ
σῆς ἰσὶ Μιδίας ἰδόν: ad hoc exemplum
hic quoque scribi potuit τὴν ἰσὶ Πηδάσῃ
vel Πηδασιῶν ἰδόν, viam quæ duceret in
regionem Pedasensium, vel Pedasa.
VALCK.

CAP. CXXII. 7. Αἰολίας πάντας ὅσας
τὴν Ἰλιάδα νύμονται] Galei miror judi-
cium, veram lectionem esse scribentis
Αἰολίδα. Virum doctissimum deceperat,
ut puto, locus lib. VI. c. 8. ubi mentio
fit Αἰολίων ὅσας τὴν Αἰολίδα γῆν νύμονται:
ista hinc illuc male translata suspicor,
ubi Αἰεβον exhibent Codices et Vallæ.
Hic autem scripserat, opinor, Herodo-
tus Αἰολίας α. ὅσας γῆν Ἰλιάδα, vel τὴν
Ἰλιάδα γῆν νύμονται: quam hic lectionem

vicina satis adfirmant et dux Persarum mortuus in τῇ Τροάδι. Supra c. 94. cum ab Atheniensibus occupatam ut suam urbem, Mitylenaei Sigeum repe- terent, contendebant Athenienses, οὐδὲν μᾶλλον Αἰολῖται μίτιον τῆς Ἰλιάδος χάρις, καὶ τοῖσι ἔλλουσι. Oram maritimam ab Abydo Cumam usque quia tenebant olim omnem propemodum Aëoles, to- tum istum tractum Αἰολίδα dixerat E- phorus, teste Strabone XIII. p. 896. v. (p. 600. c. ed. Cas.) Quos cepit Gergithios sive Γέργιδας, (lin. 8.) Teu- crorum veterum reliquias, quo Troadis loco sitam urbem incoluerint discere licet ex Herod. VII. c. 43. VALCK.

7. τῇ Ἰλιάδι] Ἐλιάδα Arch. pravum est, neque cum Galeo Αἰολίδα scriben- dum. Persarum in Aëolidem post pau- ca sequetur expeditio, ante quam Aëo- lenses, Iliadem oram incolentes, eorum- dem vincantium jugum subierunt. Da- bit tales Aëolenses cap. 94. hujus Musae et lib. I. 151. Vidit et Cl. Pavius. WZSS.

CAP. CXXIV. 2. ψυχὴν οὐκ ἄκρος] Laurentius mentis non compos, male de Aristagora; quippe, quod rerum se- ries declarat, mentis nequaquam aliena- ta. Animi constantiam metus illi ex- cusserat. Ἄκρος τὰ πολέμου, acres in bello VII. 111., νηυσὶ ἄκροι γινόμενοι Iones in praelio navali strenui cap. 112. superius; (Nollem ibi νηυσὶ cum ἄκροι a viro doctissimo junctum: νηυσὶ ibi ad ὑπεριβάλλοντα refertur, classe superarunt.) alibi ἄκρη ἀριτεῖαν, et ἄκρος ἐργὴν, de quo lib. I. 73. Pindari ἀκρίστοφοι Od. Olymp.

XI. extrema et ψυχὴν ἄκρος non longe distant, etsi animi audacem constantiam posterius magis exprimat. Consequens δ; (ead. lin.) Reiskius inductum, Pa- vius οἱ παραῖξαι, sibi et in rem suam turbans, mutatum mavult: ego ejus possessionem non turbo. WZSS.

9. ἄγχι ἐς Ἀποικίαν] Hoc prætuli. Verba sunt consulentis et interrogantis Aristagoræ. Qui vero ἄγχι ex pristino ἄγχι finxerunt docti homines, illud insu- per habuerunt, ἐνείχου (lin. 10.) ex iis- dem schedis non laudo. Conatus His- tiami significatur, ut c. 23. WZSS.

CAP. CXXVI. 7. πάλιν περιπατήμα- τος] Ἐννία ὁδὸς, Novem vias, in quarum vicinia deinde Amphipolis ab Athenien- sibus condita, et xxxii. quidem annis post Aristagoræ cladem, egregio auctore Thucydide lib. IV. 102. Atticæ colo- niæ tempus in Olymp. lxxvii. aut se- quentis initium incurrit, hinc Arista- goræ et comitum strages in Olymp. lxx. Confer Diodor. XII. 68. et Ed. Cor- sinum Fast. pag. 184. Tomi III. Quod accedet, Laurentii Vallæ meritis locabitur. Accusatur (Vallæ ab H. Ste- phano) ob Miletum in virile nomen conversam: mihi criminatio anceps. Ecce tibi ejus Latina ex principe edi- tione: cujus sententia præcipue erat abeundi in Myrcinum, demandata Mi- leto Pythagoræ viro inter populares probato procuratore Miletī. Aufer inde duo postrema, quæ Vallæ non videntur, quis color accusationi? Immo vero ut isthic leguntur, liquido ne declarant in- simulantium actionem? WZSS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEXTUM.

CAP. I. 2. *μισμετιμίνες ὑπὸ Δαρείου*] Nihil haberet, cur in contemptum *μιστιμίνες* veniret ex Fragm. Regio, Ionum consuetudine idem ac vulgare *μιστιμίνες*: immo vero lites præcideret, quibus receptum *μισμετιμίνες* vexatur. Obstat posterioris in his libris iteratio V. 108. VII. 229., miræ quidem *αὐξήσις*, sed Herodoteæ apud Portum. Wess.— Nempe quasi simplex verbum esset *μισίς*, idem valens ac *μίσῃμι*, dimitto. S.

10. *τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἤρραψας μὴν σὺ*] Dictum proverbiale, quo scitissime usus Gregorius est Naz., ut culpam tot regionum, in Mesopotamia Persis cessarum, a Joviano Imp. in Julianum verteret, Stelit. II. p. 118. c. καὶ τὸ τοῦ 'Ηρόδοτου περὶ τῆς Σαρμίων τυραννίδος καιρὸς ἐστίν, ὅτι τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἤρραψι μὴν 'Ιστιάδης, ὑπιδύσατο (ὑπιδέσαστο) δι' Ἀρισταγόρας. Hinc hausit Nicephorus, (Hist. Eccl. lib. X. c. 38.) quem antestatus Gronovius est. Quod autem hæc proxime anteverit *οὕτω τοι 'Ιστιάδῃ*, mutari *οὐ καὶ τοι 'Ιστιάδῃ* (quod Reiskio visum erat,) non debuerat. Artaphernes voluit, Ita, Histiae, quod ad hæc negotia attinet, sese habet. Wess.

Ibid. *τοῦτο τὸ ὑπόδημα*, etc.] Explicat Tzetzes Chil. III. v. 324. et IX. v. 240. *τὴν ὑπὲρσιν δίδωκεν 'Ιστιάδης, 'Εστίας δ' ἐξίσταρεν αὐτὴν Ἀρισταγόρας*: sed ipsi fraudis architecto Histiae dixit ista satrapa, non Dario. Proverbii vim obtinuisse Herodotea liquet ex Dioge-

niani Cent. VIII. Prov. 49. Cleonem *τὸν βυροδιψήν*, decebant ista in Aris-
toph. Eq. v. 314. *οἷδ' ἰγὰρ τὸ πρᾶγμα τοῦδ' ὅτιν πάλλαι καττόνται*. VALCK.

CAP. II. [5. *ὠπίδου τῶν 'Ιώνων τὴν ἡγεμονίην τοῦ πρὸς Δαρείου πολέμου*] Herodotea verborum trajectio, quorum naturalis series hæc erat: *ὠπίδου τὴν ἡγεμονίαν τοῦ πολέμου τῶν 'Ιώνων πρὸς Δαρείον*. S.]

CAP. III. 4. *τὴν μὲν γενομένην*, etc.] Videri potest ab absurditate longe abesse priscorum Codicum *τὴν μὲν νῦν ἐν αὐτοῖσι*, etc. veram apud ipsos causam non aperuit. Vicinum admodum lib. III. 65. *τοῦτο ἐς ὑμᾶς ἐκφῆται*. Nec recipio tamen. Ordo, ut sæpiusculæ, turbatior consulto; juncta valuit *οὐ μάλα ἐξίφαινε αὐτοῖσι*. Histiaei autem de Ionum *μισοισμῶ* commentum, ad perterrefaciendos satis erat adpositum, siquidem et Assyriorum et Persarum institutis respondens. Quid enim illi Hierosolymitanis testati fuerint olim; tanquam re minime dubia, docemur II. Regum c. xviii. 32. Persarum mos superiore tangitur libro c. 14. et post pauca cap. 9. De Philippo Macedone Justinus culte, VIII. 5. Reversus in regnum, ut pecora pastores nunc in hibernos, nunc in æstivos saltus trajiciunt, sic ille populos et urbes, ut illi vel replenda vel derelinquenda quædam loca videbantur, ad libidinem suam transfert. Mito Romanos. Wess.

8. *οὐδὲν τι πάνηται*] In conjecturam

Abreschii, longe certissimam, hoc inciderat. Redi modo ad lib. V. 65. Wess.

CAP. IV. 1. δι' ἀγγίλου ποιούμενους [Ερμίσπου] Docto viro (Reiskio) placere δι' ἀγγίλου ποιούμενους non potuit, proptereaque διάγγιλον ποιούμενους, nexis vocibus, instauranti. Erant utique priscorum in castris διάγγιλοι ad mandata ultro citroque transferenda: quales optiones et tesserarii Latinorum, διάγγιλοι καὶ διοπτῆρες, ex Plutarchi versione in Galb. p. 1062. v., qui Sympos. p. 678. v. quoque, δι' γὰρ οὐχ, ἄσπερ ἐν στρατοῦν, διαγγίλοις—χρησθῆναι. Noster autem, quantum recorder, vocabulo usus nunquam fuit: immo vero sicubi usurpasset, non obtruderem huic loco. Satis videbitur ex lib. VIII. 134. ὁ Ἀμφιάριος διὰ χρηστηρίων ποιούμενους, quippe dictionem dubitatione et correctione liberans. Gentile Ἀπαρτίτης Cl. Valckenarius lib. I. 160. illustravit. Wess.

CAP. V. 7. ἀπωστὸς τῆς ἰουτοῦ γίνισται] Acquiesco in Gronovii iudicio: certe necessaria non est praepositio. Sophocles Ajac. 1044. τίλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀπορήφθισσεται: et Oedip. Tyr. v. 649. ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος ἢ κτεῖναι λαβών. Pluribus nihil opus erit. Wess.

CAP. VI. 2. ἱερικοὺς προβούλους] Docuit ex Philosopho (Polit. IV. 14.) Budæus, προβούλους in Græciæ civitatibus fuisse, qui ante sedulo consultarent, quam ad populum deliberanda referrentur; atque inde Athenis προβουλεύειν, προβουλεύματα, apud Oratores, Demosthenem, Æschinem, Lysiam, quibus atque Harpocratiō molestus non sum. Πρέβουλοι hic sunt legati, ad commune Ionum de gentis salute consultum missi, uti lib. I. 170. Tales πρέβουλοι τῆς Ἑλλάδος, simili caussa ad Isthmum missi lib. VII. 172. indice Porto. Wess.

Ibid. ἱερικοὺς προβούλους—ἰς Πανιώνιον] De XII. Ioniz civitatibus fœderatis octo tantum ad illud commune gentis concilium suos hoc tempore misisse videntur legatos, de re summa consultaturos: totidem enim tantum memorantur cap. seq. quæ pro suis quæque viribus naves adversus Persas instruxerint. Præter istas in Πανιώνιον convenire sueverant Ephesii, Colophonii, Lebedii, et Clazomenii. Recenset istas duodecim civitates Herod. lib. I. cap. 142., quæ de gentis nomine templum Πανιώνιον dictum condiderint, cuius sui generis alios nullos voluerint esse participes: vide Clar. Wesseling. ad Diodori lib. XV. cap. 49. Præter ceteros τοῦ Πανωνίου meminere Diogen. Laërt. I. 40. Pausan. VII. (cap. 3. et 4.) p. 529. 532. Max. Tyr. XXVII. 2. vid. Append. Vatic. Prov. II. 43. et IV. 11. VALCK.

8. ἰς Λάδην] Insulam Ladam, e regione Mileti jacentem, Gronov. ad Arrian. Ἀναβ. lib. I. 19. docte declaravit. Wess.

CAP. VIII. 2. Αἰολίαν οἱ Λίεβον ἔμμενται] Possessionem tandem recipiavit, quod vi dejectum fuerat. Ferri non possunt Αἰολίαι, ὅσαι τὴν Αἰολίδα γῆν ἔμμενται. Cui enim bono talis Æolensium designatio? et cur nulli nominatim Æolenses in sociorum catalogo? Contra ea Φωκίαν δὲ ἔχοντες Λίεβον ἔμμενται: quibus inconmoda utique statio, ni reductum valeat. Æolicæ civitates aliæ in continente, insulares aliæ, et inter has Lesbos, lib. I. 151. Steph. Byz. in Αἰολία verissime, λέγονται καὶ οἱ τὴν Λίεβον οἰκούντες Αἰολίται. Cl. de Pauw, cujus par opinio, fuisse olim quibusdam in schedis, ὅσαι vel οἱ τὴν Λίεβίδα γῆν ἔμμενται, atque inde corruptæ scripturæ natales arbitrat. Wess.

5. καὶ Μυρσίαι] Etsi ex Arch. lec-

tione numerus navium rotandetur, prava est; pejor Valla. Recurritur ad *δινογραφίαν*, quam admittentes vulgata merito primas tribuunt. Facinus ego librarii censeo, corruptis *Μοντίαν* vocabulis essendi. WESS.

CAP. IX. 7. *ἰσιλιγόμενοι συλλίξαντες*] Leme hoc; asperitum atque aures stridule radens *ἰσιλιγόμενοι* *ἱλξαν συλλίξαντες*. Cur retinebimus illud insititum, quod suam in secururis (lin. 11.) eodem occupat? Externidetur proinde Codicum imperio, qui continuo (lin. 9.) ad doctorum suspicionem iustissime *ἔρχων*. Simile mendum in Aldo lib. I. 192. Rem supra exposuit lib. V. 37. WESS.

9. *καταλύοντες τῶν ἔρχων*] *Τῶν ἔρχων* vel absque Codicibus, sed certo recipi debuisset ab Arch. oblatum et a Valla. Infra c. 13. *Æaces* ab Aristagora *ἀποστρέφοντες τὴν ἔρχην, πάντας αἱ ἄλλαι οὖν ἱωνίης σφραγισσιν*: frequenter *τετρακίδος* et *ἔρχης κατάλοιπος* memorantur. Perperam posita distinctio locum obscuravit Xenophontis *Ἑλλ. V. p. 531, 7.* sic ista vulgari debuerant: *τοὺς — βουληθέντας Ἀκκαδαίμοις τὴν πόλιν δουλεύειν, δότε αὐτοὶ τετρακτῶν, τὴν τοῦτον ἔρχην ἰσπὰ μίνοι τῶν θυγόντων ἤρυσαν καταλύσαι*. Similis accusativus non intellectus lib. VI. pag. 347, 17., peperit nobis additamentum, ni fallor, Xenophonteis interjectum *ibid. v. 26—29.* quo sine iactura careremus. VALCK.

13. *τοὺς γὰρ ἰωνοῦ ἱεσσοῖς*] Pulcre ita pro scriptoris consuetudine: iterum, cap. 10. *ἱεσσοῖς ἐς τοὺς ἰωνοῦ ἱεργαλέμοις*, saepeque alias. (Vide vero Var. Lect. ed. S.) Quamquam autem *ἱεργήσονται*, quod deinceps (lin. 17.) de minantium sententia nihil deminuit; moveor praestantium MSS. praedicio, ut *ἱεργήσονται* contentui ne sit: sive enim securam brevi templorum conflagrationem velis, seu ea Atulorum sumas

forma, qua *ἱεργήσονται*, monitionibus Grammaticis, Theona M., Moeride, aliisque, vicem *ἱεργήσονται* obit, minis accommodatum manebit. Vide lib. V. 105. WESS.

17. *οὐκ ἐὰν ἱερὰ οὐκ ἐὰν ἴδια ἱεργήσονται*] Hoc an *ἱεργήσονται* ex Med. praefarendum sit, vix poterit constitui, quum utrumque sit ad normam veterum; quos imitatus Pausan. IV. p. 297., scripsit *οὐλήσονται δὲ σφίσι καὶ ἐὰν ἱερὰ καὶ ἐὰν πατρίδας ἱεργήσονται*. Alterius generis apud Aristophanem inveniuntur *ἱεργήσονται, ἀποκαλοῦσονται, καταλοῦσονται, καταλέξονται, ἱεργήσονται, καταλέξονται, καταλέξονται*: postremum restituendum est in Nubib. v. 1310. et forsan in Eurip. Herc. Fur. v. 729. pro *γινώσονται*, nisi praefarendum sit *διδόσονται*. Hoc ubi Moeris adnotavit, plura dedit Cl. Pierson. p. 123 seq. Herodotus *ἐὰν ἱερὰ et ἐὰν ἴδια* similiter opponit c. 13. et lib. VIII. 109. ait, Persa *ἐὰν ἱερὰ καὶ ἐὰν ἴδια ἐς ἰμοῖν ἱερίων, ἱεργήσονται*, etc. Deorum templa designans per *ἐὰν ἱερὰ*, per *ἐὰν ἴδια* non privatorum tantum aedes, sed quasvis, templis aliisque locis sacris exceptis, aedificia civitatum praesertim publica, qualia veteribus *τοῖς ἱερείς* opposita *ἴδια* dicuntur. Plerumque quidem per *ἱερὰ et ἴδια*, sacra et profana, intelliguntur apud veteres *χρέματα*: nonnunquam vero designantur et *οἰκοδομήματα*. Haeret in Isocratis Areopag. turpis menda p. 153. *ἐν τῇ δημοκρατίᾳ οὐκ ἐστὶν ἱεργήσονται τὴν πόλιν καὶ τοῖς ἱερείς καὶ τοῖς θεοῖς*: urbem vertit Wolf. exornatam templis et sacrificiis: emendandum esse *καὶ τοῖς θεοῖς*, demonstrant haec Harpocratonis in *Ὀνομαστικῇ*: *ἱεργήσονται Ἀριστογυγνῆ, καὶ τοῖς ἱερείς καὶ τοῖς θεοῖς*: istum locum H. Steph. ceterique dimiserant intactum. Eodem quos Isocrates, saepe laudat Demosthenes, qui Athenarum urbem templis exornaverant aliisque publicis

edificiis, velut in Olynth. III. p. 15., δημόσια μὲν τοῖντοι οἰκοδομήματα καὶ πάλ-
λη τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα πατισιεύσαντες
ἡμῖν ἱερῶν, et pag. 101, 46. contr. An-
drotion. p. 386, 24. quæ loca Ciceroni
observabantur I. in Verr. c. 21. et Sal-
lustio Bel. Cat. c. XII ubi notat Jos.
Wasse. VALCK.

20. λίγιστοι ἰσθηδόντες] Laurentii, hæc
eis damna dicite eventura, jure Paviu
explodit. Persæ, minis uti defunge-
rentur, volebant. Idem Raphaelus ad
Math. c. v. 44. perspexit, scholiaste
Thucydidis advocato, ad quem lib. I.
27. præclara Cl. Wasse, tum quoque
Des. Heraldis erudita disputatione
contra Salmasium, Animadvers. ad Jus
Attic. et Rom. lib. II. 15. Wess.

CAR. XI. 4. ἰσὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς] Ad
Homeri exemplum, quod Stephanus
ostendit, Iliad. K'. 173. πάντεςσιν ἰσὶ
ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς; pro quo Synes. de
Regn. p. 21. α. οὐν γὰρ πάντες ἰσὶ ξυ-
ροῦ ἴστανται ἀκμῆς. Itaque τῆς articu-
lum, Poëtae, Longino, codicibusque in-
visum, delevi. Junge P. Burmann. in
Phædri lib. V. 8, 1. Wess.

Ibid. ἰσὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς] Pho-
cænsis ista Dionysii Longinus in ex-
emplum advocat hyperbati, sect. XXII.
4. monetque, ὥς μὴ δοκῇν ἰσχυμῖνα λί-
γαι, ἀλλ' ἡναγκασμέναι, Herodotum in-
ventisse dicendorum ordinem, quæ na-
turali suo situ sic secundum Longinum
fuissent collocanda: "Ὁ ἄνθρωπος ἰωνες, οὐν
παῖρες ἱστίον ὅμιν σόνους ἰσχυμῖναι· ἰσὶ
ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἴχεται ὅμιν τὰ πρῶτα
τα. Homericum illud expresserunt
Theognis v. 557. κίνδυνός ται ἰσὶ ξυροῦ
ἴστανται ἀκμῆς; et auctor Epigramm.
'Ακμῆς ἰστανταῖαν ἰσὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶ-
σαν, apud Plutarch. et Aristid. T. III.
p. 648. (Vide Analect. Brunckii T. I.
p. 133.) Sed hæc Herodoti, quæque
sequuntur, ἢ ἴσται ἰλιυθίζουσι ἢ δούλοισι,
Aristides imitatur in Themistocle T.

III. p. 303. ἀλλ' ἰσὶ αὐτοῦ τοῦ ξυροῦ τῆς
ἀκμῆς ἰσθηδόντες, (ἢ) ἴσται τὴν Ἑλλάδα ἢ μά-
li id est σὸνται ἢ ἀπελίσθαι, ut recte Schol.
explanat. Herodotei quoque Dionysii
forte memineral Livius dum ista Lo-
crensen legatum Romæ dicentem fa-
ciebat, lib. XXIX. 17. In discrimine
est nunc humanum genus, utrum, vos,
an Carthaginienses, principes orbis ter-
rarum videat. Frequentatur in talibus
ἀκμή. Demosth. p. 37, 56. σάουτα —
πρότερον μὲν ἰστίον αὐτοῦ, οὐν δὲ ἰσὶ αὐτῆς ἡκ-
τὴν ἀκμῆν. Eurip. Phœn. v. 1088.
'Ακμῆς γ' ἰσὶ αὐτῆς (ἡλθεν.) Ionas suos
docere voluit Dionysius, in novacula
stantem occasionem esseprehendendam,
cujus opportunitatem frustra quære-
rent amissam; atque adeo, ὥς ἔ παῖρες
εὐχὴ μίλλαι, Ἄλλ' ἴσται ἰσὶ αὐτῆς τῆς ἀ-
κμῆς, Aristoph. Plut. v. 255. VALCK.

6. ταλαιπωρίας ἰσχυμῖναι] Amplius
hoc, quam receptum ex Medic. ταλαι-
πωρίῃ δίκασθαι. Post pauca τισχυμῖνοι
ταλαιπωρίῃσι, explicatque Longinus σέ-
νους ἰσχυμῖναι, nullo propterea merito
vapulans. Quod ejus autem in schedis
ταλαιπωρίας ἰσχυμῖναι, id leviter aber-
rat, nec mutari in prima editione ταλαι-
πωρίας ἰσχυμῖναι debuerat, super quo
Zach. Pearce ad elegantissimum scrip-
torem. Wess.

Ibid. οὐ μὲν βούλησθε ταλαιπωρίῃ δί-
κασθαι] Medicæ vulgatam olim lec-
tionem præferrem, ταλαιπωρίας ἰσχυμῖ-
ναι: hoc Herodoteum est: paulo post
Iones τισχυμῖνοι dicuntur ταλαιπωρίῃσι.
ἰσχυμῖναι Codices etiam affirmant Lon-
gini, cujus quod prima præfert Ed. τα-
λαιπωρίας ἰσχυμῖναι, probari non debe-
bat ut genuinum Za. Pearce. Sen-
tentia dicti satis est perspicua: molestias
si velitis subire, labore vobis libertatem
parabitis: ut optima quævis et jucun-
dissima non nisi primum impensa ope-
ra comparari solent: labor enim volup-
tasque, dissimillima natura societate

quadam inter se naturali sunt juncta, ut vere scribit Livius V. 2. Cyrus Xenoph. Κυρ. Παιδ. I. p. 15. πόνον τοῦ ζῆν ἡδίας ἡγυμόνα νομίζεσι: sic ista legit Longin. xxviii, 4. Dionys. Halic. T. II. p. 317, 23. οὐδὲν τῶν μεγάλων μικρῶν ἴσσι πόνον ὄναι. Forte non alibi lectum Musonii dictum nobis egregium servavit Gellius Noct. Att. XVI. 1. Ἄν τι πράξει καλὸν μετὰ πόνου, ἢ μὴ πόνος εἴχεται, τὸ δὲ καλὸν μόνον: apte quadrant ista Herodoteis. VALCK.

12. Σὺν τὰ ἴσα νηρόταν] Recurret simili in negotio c. 109. Diversius ab ite de officiorum justis vicibus hoc Alcibiadis τὰ ἴσα νῆμων, τὰ ἴσους ἀνταξιοῦνται, Thucyd. VI. 16. Porro πολλὰν ἱλασθῆναι (lin. 14.) nihil pravi habere, indicatum ad lib. V. 35. WZSS.

14. ἱλασθῆναι] Nisi Codices etiam alii concinerent Med. revocarem ἱλασθῆναι. Mos veterum, quibus praeivit Herodotus, pro passivis interdum adhibentium futura media, et ab aliis fuit adfirmatus, et luculentis exemplis a Jo. Pierosono ad Moer. (p. 13. et 367.) VALCK.

CAP. XII. 2. Quod hic legitur, ἀνάγων ἐκάστοτι ἐπὶ κίρας (ut et cap. 14.) τὰς νῆας, id est, ἀλλήλαις ἀκολουθοῦσαι: id Thucydidi semper, ut puto, dicitur et Xenophonti ἐπὶ κίρας. Apud illum πλιῦσαι naves dicuntur ἐπὶ κίρας, lib. VI. c. 32. et 50. VIII. 104. Ἀναχθίνται ἐπὶ κίρας habet Xenoph. Ἑλλ. I. p. 264, 44. et hujus Herodoti simillimo loco VI. p. 343, 34. ubi Dionysii providentiam aemulatus Iphicrates exercendi gratia ἐπὶ κίρας ἦν. (et opponuntur ibi ἐπὶ κίρας ἄγειν (τὰς νῆας,) et ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν.) Vid. Grammius ad Schol. in Thucyd. p. 653. et Davis. ad Max. Tyr. (Dissert. XII. sect. 3.) p. 540. VALCK. — De formula ἐπὶ κίρας, quae Herodoto ἐπὶ κίρας est, conferri possunt quae ad Athen. XIII. 568. e. notavimus. Quae autem continua longa serie, alia

post aliam, incedunt naves; eadem levi facta conversione eodem longo ordine stant alia juxta aliam; ut apud Thucyd. VIII. 104. Atque ita apud Athen. XIII. 568. e. et f. et p. 569. b. puellae ἀφίξεις ἐπὶ κίρας τεταγμέναι sunt longa serie alia juxta aliam stantes. Qui apud Nostrum (mox c. 14, 1.) ἀντανῆγον τὰς νῆας ἐπὶ κίρας, eos mox navibus leviter conversis ex adverso navium hostilium stetisse intelligitur. Hoc loco, in quo versamur, Dionysius ἀνάγων ἐπὶ κίρας τὰς νῆας, binis longis ordinibus eduxisse naves videtur; quae, postquam in altum sunt evectae, levi facta utrimque conversione frontem fronti oppositam habebant: quo facto remiges in illo decursionis nauticae genere, qui δίκπλους vocatur, exercebantur; de quo consuli possunt Schol. ad Thucyd. I. 49. et quae ex Ernesti Indice Graecitatis Polybianae in nostrum Lexicon Polyb. p. 158. transtulimus. Apud Xenophontem Ἑλλ. I. 6, 32. Athenienses ad Arginusas aciem ita instruxerunt ut plures navium ordines alius post alium starent, (nempe non ἐπὶ κίρας, sed quod idem Xenoph. lib. VI. c. 2, 18. ἐπὶ φάλαγγος dicit,) ne τῷ δίκπλῳ hostium daretur locus. S.

6. δι' ἡμέρας] Reddi hoc non debebat quotidie; sed per totum diem, pro δι' ἡμέρας ὅλης. Herodoto quoque scribitur δι' ἡμέρας, I. 97. II. 173. et VII. 210. Semel tantum recte cepit Valla. Apud Athen. IV. p. 168. c. ait Amphip, πίονος ἐκάστῃς ἡμέρας δι' ἡμέρας. Apud eundem lib. X. p. 417. c. Eubulus, ἀνδρῶν ἀρίστων ἱστῶν δι' ἡμέρας: et lib. XI. p. 463. n. Ion Chius, ἴσω δὲ νυν-τὸς ἀειδή. Similiter adhibentur διὰ βίου, δι' ἡμεραν, δι' ἡμέρας. Hesych. δι' ἡμερας, δι' ὅλου τοῦ ἡμερας. Attingit hunc usum Casaubon. in Athen. VII. c. 1. (Animadversa. T. IV. nuper edit. p. 12.) VALCK. — Quod (lin. 4.) αἰτ καὶ τοῖς

ισφάτους ισλίαι, commodè Schneiderus in Lexic. Crit. ἐπλίζοντ. l. intelligit exercere in armis. S.

8. *εὐερμύνει*] Multum ab hujus effluvia *εὐερμύνει* Arch. abest. Vide I. 22. II. 129. Appianus Bell. Civ. II. (c. 30.) p. 735. καὶ ἰσχυρίζοντο — τῇ στρατῶν τοῦ Καίσαρος *εὐερμύνει* εἰ πόνῃ καὶ χροῖν; in quo tamen et Polybio sæpiusculè *εὐερμύνει* et *εὐερμύνει*, ubi non oportuerat. (Loca vide in Lexico nostro Polybiano et in Indice Græcitatæ Appianæ indicata.) Jam τίνα δαιμόνων παραβάτης (lin. 11.) ex ποῖτα, Quo numine læso, recte Portus; convenitque Heliodori extr. lib. VII. Æth. ἰμοὶ μιλῆσι ταῦτα καὶ ὄρασι, καὶ θιῶσι, τοῖς παραβάται. Wess.

10. *τάδε ἀναπύμαλμος*] Imitatus Pausan. in ἔδου, inquit, κακὰ ἀναπύμαλμος, lib. X. (c. 28.) p. 867. Mox, *ἐκπλάσσαντες* in τῷ ἴσῳ, (lin. 11.) supra fuit illustratum ad III. c. 155. In *εὐερμύνει* ἡμῶν καὶ τῶν ἰσχυμῶν, (lin. 13.) Vallæ non intellectum, ponitur pro *εὐερμύνει* ἡμῶν: ut I. 28. τοῖς ἐν δουλώσει ἔχουσιν: I. 37. ἀποκλήσεις ἔχουσιν: et aliquoties alibi. Similem usum attigi ad III. 87. VALCK.

CAP. XIII. 2. *παρ' Αἰάντος τοῦ Συλοεῶντος*, etc.] Nullum hic desideramus supplementum, ubi aptissime singula ad se invicem respondent: *παρ' Αἰάντος* — *καί* — *ἰδόντες τοὺς λόγους*: his ad evitandam obscuritatem more suo quædam interjecit, (Ante *καί*, l. 3. rectius delebitur comme, quod e superioribus editt. adhæsit.) Quod sequitur *καταφώνοντα*, (lin. 7.) alibi neminem offenderet; sed, si variant Codices, scribi commodè poterit: ἄμα δὲ καὶ ἰφαιμένον (vel καὶ κατιφαίνοντι) ἐφ' ἵπῳ ἄδοντα, τὰ βασιλῆος πρῆγματα ὑπερεβλίσθαι: sicuti scripsit de Aristagora V. 124. πρὸς δὲ εἰ καὶ ἄδοντα ἰφαιμένο βασιλῆα Δαρῖον ὑπερεβλίσθαι. Pro ἄδοντα

τοῦ, ἄδοντα ponere solent Herod. et Thucyd. atque hoc nostro quoque cap. præbet margo Steph. (et codd. nonnulli.) Tum Samii præterea dicuntur (lin. 8.) εἰ ἐπιστάμενοι, ὥς εἰ καὶ τὸ παρὸν καυτὸν ὑπερεβλίσθαι τὸν Δαρῖον, ἀλλ' ἐφ' ἡμῶν πειναπλήσιον: in his leniter corrigendum censeo τοῦ Δαρῖου: opponuntur τὸ παρὸν τοῦ Δαρῖου καυτὸν, et τὸ παρὸν τῶν Themistocles viri docti tentamen. Intelligebant facile perspicaciores, si forte nunc de Persis victoriam reportarent, illam non finem, sed causam majoris belli fore, quod suos postea docuit Themistocles apud Justin. II. 12. (τοῦ Δαρῖου tenui, a Schæfero et Borh. ex Reiskii et Valck. conject. adscitum. Poterat et τὸ Δαρῖον scribi. In Var. Lect. (ed. S.) monere debueram, τὸν Δαρῖον legi in superioribus edd. omnibus et MSS. quoad quidem novimus. Vallæ tamen Latina præsentem Darii classem habent.) Samii tandem, videntes Iones (lin. 11.) ἀρπάζοντες ἡμῶν χρηστοὺς, ἐν ἀντιῳ καυτὸν πειναπλήσιον: εἰ καὶ τὸ ἐφ' ἡμῶν καὶ τὰ ἴδια. Miror cur τὰ ἐφ' ἡμῶν potius scriperit, quam τὰ ἐφ' ἡμῶν ἴδια: his alibi dixit τὰ ἐφ' ἡμῶν καὶ τὰ ἴδια. (At percommode τὰ ἐφ' ἡμῶν. tam ad τὰ ἐφ' ἡμῶν quam ad τὰ ἴδια refertur.) Ex codd. restituetur ἀρπάζοντες: vid. Wess. Diss. Herod. p. 187. Ne illud quidem spreverim, quod, Vallæ lectum, margo præbet Steph. εἰ δὲ Αἰάντος, παρ' οὗ τοῖς λόγους ἰδόντες (lin. 13.) εἰ Σάμιοι, καὶς μὲν ἦν Συλοεῶντος τοῦ Αἰάντος. De illo vid. ad lib. III. c. 139. VALCK.

5. *εἰ Σάμιοι*] Hæc duo si nusquam essent, uti post pauca (lin. 13.) in quibusdam Codicibus nimia liberalitate (immo vero satis opportune) sunt addita, scribereturque ἰδόντες ἂν ἄμα μὲν, etc. tum ἰδόντες, ἄμα δὲ κατιφαίνοντα, scilicet omne orationi deficeret. Ego tamen contra tabulas nihil innovo; inæ-

τα εἰ Σάμῳ δὲ cursum sermonis turbarent nonnihil, desideraruntque deinceps τῶς λέγουσιν. Hinc ἀναπόλυσεν quoddam. (ab Herodoti quidem stylo non abhorrens.) Mox quoque (lin. 7. et 8.) πατεφαιμένοι σφι, et ἵδ' εἰ τισιτάμενοι, structuram dant haud omnibus communem, Nostro non insolitam. Vide supra, I. 19. Wess.

8. εἰ καὶ τὰ παρὲν ναυτικὸν ὑπερβαλόντες τὸν Δαρῖον] Arbitror τὸν Δαρῖον hinc amoliendum, adscitum fortasse ex lib. V. 124. ἀδύνατα ἱφαινετο βασιλῆα Δαρῖον ὑπερβαλόντας: aliorum certe si ierit, nihil amplius impediti: idem ut Pavius consequeretur, ὑπερβαλόντες τὸν Δαρῖον scripsit, presentem Græcorum classem, Darium superaturam, intelligens: at πω-τεσλήσμεν, continuo succedens, Persicam sibi classem postulat, quintuplo maiorem, si qua Græci victores abiissent, adfuturam. Lenior Reiskii ναυτικὸν ὑπερβαλόντες τοῦ Δαρῖου medicina. Wess. — Confer superiorem Valckenarii adnotationem. 8.

11. ἀρνημένους ἵνας χρηστὸς] Frequens οὐ βουλομένους vim legitimo fecit, cui vindicias non negavi. Ἀρνηθέναι et οὐ βούλεσθαι sæpe tantundem valere, nemo ignorat: inde glossæ origo. Ἀπαρνημένους ποίειν offerent schedæ lib. VI. 69. Euripidesque, καὶ νῦν γὰρ φημί, καὶ οὐκ ἀπαρνοῦμαι τίνασιν, Electr. v. 1057. Alia, olim producta, nunc non moror, consensione Cl. Wassei Indic. Thucyd. voce Κίρδος contentus. De Æace et Sylosonte (lin. 13.) vide lib. III. 139. Wess.

CAP. XIV. [1. ἀπῆγον — τὰς νῆας ἐπὶ λίρας] Vide ad cap. 12, 2. notata. 8.]

8. πλὴν ἰδὲνα νῆων] Fallunt libri δίκαι exhibentes, arguunturque Pausaniæ verbis lib. VII. 10. ἐπὶ μὲν γὰρ Δαρῖον — Σαμίῳ, πλὴν ἰδὲς τε καὶ δίκαι ἀνδρῶν, τῶν ἄλλων τριτάτων τὸ ναυτικὸν τῶν ἰόντων περιέχον. Undecim enim viri, (quos

dicat Pausan.) totidem sunt navium præfecti. Quod deinceps in codicibus ἰδὲσαι, (pro ἰδαι, lin. 10.) εἰ καὶ σφίσι τῇ αἰνῇ τῶν Σαμ. ἰδαι legeretur et alia novam induerent formam, arripī posset: quam equidem novandi audaciam aversor. Wess.

CAP. XV. 7. μὲν ὀλίγων σαρμάχων μεμνημένοι] Tale Thucydidis μεμνήεσθαι μὲν ὀλίγων τῶν ξυμβαλόντων, lib. VI. 101. nec Josephi diversum in Histor. Vitæ c. 18., nequaquam ab Abreschio neglectum, quem ad Æschyli Pers. v. 736. inspicere. Wess.

CAP. XVI. 6. ἵνασι τῆς γυναιξὶ ἀνθ. Θισσαφίων] Varias enumerans gentes Jo. Meursius, quibus hoc festum fuerit muliebre, Ephesios omisit et Agrigentinus. Vide Polyzæ. V. 1, 1. In proximis, (lin. 8.) quam elisit vicina, vox οὐδὲν ex Arch. et Valla potuerat revocari: οὐτε προακηκόντες ἕως ἵχτι περι τῶν Χίων οὐδὲν, ἰδόντες τε, etc. VALCK. — Qui ex Arch. περι τῶν Χίων οὐδὲν malunt, fidem Th. Galei sequuntur, sed fallacem: nam οὐδὲν schedæ istæ ignorant. Bene vero (lin. 7.) ὡς ἵχτι, Cl. Gronov. ad Arriani Exp. Alex. lib. I. 14. dudum tutius est. Wess.

CAP. XVII. 5. γαίλους δὲ ἰδῶντα καταλύσαι] Non displiceret καταλύσαι, si naves exsolutas et dimissas indicare posset: comoda tum acceptæ pecuniæ mentio. Verum καταλύσαι scribarum lapsui debetur, qualis illis in verbis sæpe obviis, atque ad Diodorum XIV. 49. notatus. Dionysius Phocæensis si-ve navigia illa merserit, seu frugerit et exarmarit, (utrumque enim καταλύειν ambitu suo complectitur, indice Suida ex Scholiis ad Thucyd. I. 54.) neutrum absolvisse videtur, nisi egesta prius pecunia et intervenerat. Aliud qui hic venantur, nimium suspicaces sunt. Wess. — Nempe καταρτύναι corrigenda Reiskius censuerat. 8.

Ibid. γαῖλους — καταδύσας] Viti-
sa codicis est Arch. lectio καταλύσας:
qualis obtinet et apud Diodor. Sic. T.
I. p. 426, 53. emendata a Clar. Wes-
seling. Recte apud eundem legitur p.
480, 80. πολλὰς μὲν τῶν νῆων καταδύσας:
conf. p. 511, 30. 549, 60. et 550, 80.
ubi distinguuntur ista duo, τρεῖς κα-
ταδύσας, et ἀρχήτους ἐποίησαν: prius ei-
dem dicitur καταβυθίσαι, T. II. p. 29, 50.
Καταδύσας νῆας prae ceteros frequentat
Herodotus, γαῖλους Φοινικηίους etiam ali-
bi commemorans; vid. Clar. Alberti ad
Hesych. in voc. Γαῖλοι. VALCK.

CAP. XVIII. [4. κατ' ἀκρῆς] Nota
formula, Homero etiam et Thucydidi
frequentata. Proprie, inde a summo
vertice, a capite, ab arce; de urbe pe-
nitens omni ex parte capta ex expugnata:
"cum enim caput et summitas oppi-
di occupata est, (sic perspecte Syl-
burg. ad Etymolog. p. 494, 36.) de
"ceteris parum laboratur." Ista formu-
lae origo manifeste respicitur apud No-
strum VI. 82, 12. Imperitorum Gram-
maticorum inventum est, κατ' ἀκρῆς vel
κατ' ἀκρας idem ac κατὰ κράτος sonare.
Conf. Heynii Observ. ad Iliad. N. 772.
Mox lin. 5. ὅστις εὐμπίστιος τὸ πάθος,
etc. proprie, ut quod accidit urbi, coin-
ciderit, congruerit cum oraculi respon-
so, in illam edito. S.

CAP. XIX. 3. τὴν δὲ περιβήκην] Male
in Arch. divellitur. Phrynichus, Ἐσθή-
κη τὴν μὲν περιβήκην, ὅπως ὑπὸ Ἡρόδο-
του ἱερῆται, ὅστιρον ἐνέμειβα: cujus pro-
missi in Eclogis nulla nunc, nisi aber-
rari, vestigia. Est in Musa I. 186.
VII. 5. et 171. et Plutarcho ex imita-
tione, ὁ δὲ περιβήκην λόγον τὸ βλασφημεῖν
— ποιεῖμενος. Prave παραβήκην edi-
tur Malign. p. 855. n. Rectius Aris-
tides T. II. p. 124. ejusque Scholiastes
Oraculum Argivis editum infra refertur
c. 77. WESS.

10. τοῦ δ' ἡμιστέρου Διδύμου] Finxi Δι-

δύμου, (majuscula litera initio vocis)
uti par erat: nomen enim proprium, et
loco in Διδύμοις, sicuti brevi post. So-
phocles τὸν Ἄβαισι καὶ, Oed. Tyr. v.
919. ad eundem posuit modum. In-
terpretis erit aliis delubri cura gemellis,
mutata sunt. De Persis crinitis (πο-
μήταις, lin. 9. et 12.) post Brisscon.
docte Sam. Bochartus, Hieros. Part.
I. lib. III. 9. p. 816. WESS.

13. ἱερὸν δὲ τὸ ἐν Διδύμοις ὁ τοῦ τοῦ
Sic aliquoties apud Herod. ἱερὸν et τοῦ
distinguuntur. Thucyd. V. c. 18. τὸ δ'
ἱερὸν καὶ τὸν νῆων τὸν ἐν Διελφεῖς. In tali-
bus veluti pars totius templi, τοῦ ἱεροῦ,
consideratur ὁ ναὸς, et cella aive Dei se-
des per τὸν ναὸν est intelligenda, atque
id ipsum, quod vocant σηκόν. Huc
pertinet minus intellecta, quam tradit
Ammonius, (p. 96.) vocum ναὸς et σηκός
differentia, Poëtis certe non observata.
Pollux excitat e tragœdia deperdita,
ἀγνὸν εἰς σηκὸν θιῶν: ubi locus ἵστα καθι-
δρῶμεν (τοῦς θιῶν) Σηκὸς dicitur: Eu-
rip. Rhes. v. 501. εἰς Ἀδάνας σηκὸν
ἱενυχτοῖς μολὸν Κλίφας ἀγαλμα. Lucian.
in Amor. T. II. p. 412. Δίξαν οὖν ἄλλοι
τὸν θιῶν θιῶν, εἰς τὸ κατέκριν τοῦ σηκοῦ
περιέλθομεν: ante dixerat, εἶπον τοῦ νῆος
παρήμειν. In Excerptis ex Diodoro
T. II. p. 568. τὸ περὶ Δαδώνην μαντιῶν
σολήσας, ἐνέτρην τὸ ἱερὸν πλὴν τοῦ σηκοῦ:
dici quoque potuisset πλὴν τοῦ ναοῦ.
Idem dixit T. I. p. 18. θέρσασθαι ἱερὸν
— καὶ ναοὺς χερυτοῖς δύο: aureas istas œ-
diculas templum, ni fallor, complecte-
batur. Lesbonax in Protrept. p. 170,
37. ἱερὰ—ποσμήσαντες ναοῖς καὶ βωμοῖς
καὶ ἀγάλμασι. Similiter apud Herod.
IV. c. 108. ἱερὰ memorantur κατεσκευ-
ασμένα ἀγάλμασι τε καὶ βωμοῖσι καὶ τοῖς
σι: et legitur lib. II. c. 170. ἰς τῷ ἱερῷ
τῆς Ἀθηναίης, ὅπως τοῦ τοῦ. Nonnulla
dedit Clar. Duker. ad Thucyd. p. 291.
Miror adeo quod legitur apud Philostr.
Vit. Apoll. II. 20. νῆων περὶ τοῦ τοῦ τοῦ

ἰὺν φασιν, — καὶ πατισμυάσθαι τι ἱερὸν ἐν αὐτῇ. VALCK. — Ἰερὸν, latiore sensu, (siccut τίμειος) tota intelligitur area deo consecrata simul cum aedibus sacris in illa exstructis. Ναὸς est aedes deo sacra: a qua quum h. l. distinguatur oraculum, (exserte enim dicit ὁ νῆος τι καὶ τὸ χρηστήριον,) intelligendum χρηστήριον fuerit interior aedis pars, cella et dei sedes, ubi responsa deus edebat. S.

14. συλθίστα ἐνσιμίμωρα] Variis locis Strabo a Xerxe incensum spoliatumque, Branchidis adiutoribus, oraculum perhibet; Callisthenem, opinor, in Gestis Alexandri rebus secutus, Geogr. lib. XVII. p. 1168. et XIV. p. 941. (p. 814. et 634. ed. Cas.) Curtii eodem tendit narratio lib. VII. 5. et Æliani apud Suid. in βραγχίδα. Quid illis fiet, verax si auctor Herodotus? Wess.

15. πολλάκις μνήμην — ἐκποιησάμεν] Lib. I. c. 92. II. 159. Ceterum causam excidii Milesiorum Histiaeο soli Pausanias imputat lib. X. p. 882. ἐς τελέαν ἀπώλειαν ἄλλων — Μιλήσιοι, διὰ τὸ ἐς τὰς ἐπιθυμίας Ἑστιάου πρόχμεον, καὶ ἱερὰ ἄλλοι μὲν τῆς ἐν Ἑλλανοῖς πόλεως, τότε δὲ ἵνα Δαρείου σύμβουλον, ἄλλοι δὲ ἰωνήων ἐς Ἰωνίαν: quæ, sic distinguenda, non bene cepit interpretes. Rectius dixisset Pausanias διὰ τὴν Ἑστιάου ἀπόστασιν, sive, ut Tzetzes Chil. VII. v. 992. Δι' Ἰστιάου Μίλητον ἐπέβησαν οἱ Πέρσαι. VALCK.

CAP. XX. 3. ἐν Ἀμπε πόλι] De urbe Ἀμπε, quam ad sinum Persicum sitam Milesiis Darius dedit incolendam, sit-ne eadem quæ dicitur Ὠππι, lib. I. c. 189. nec-ne, docebit ὁ πᾶν. VALCK. — Conspirant prorsus egregie Codd. in urbis nomine: Apostolius tamen Cent. XV. 59. περὶ τινὰ πόλιν Ἀμπε. Quam autem comparandam Gronovius ex lib. I. 189. monet Ὠππι, ea in maculæ suspicione nulla: sedem illa habuit ad Tigrim, in Persicum sinum semet mersu-

rum, apud Strabon. XVI. p. 1074. (p. 739. ed. Cas.) Arrian. Exp. Alex. VII. 8. Audiatur Noster, ὁ δὲ Tigris παρὰ Ὠππι πόλιν ῥίον ἐς τὴν Ἑρυνδὴν Σάλασσον ἐκδιδῶι: quibus eadem ferme, quæ hic de Ampe, nec omnino tamen. Ampe locatur ad sinum ejusque primordia, Opis nusquam. Tigris, si hæc in dextra ejus ripa, illa in sinistra fuerit, aut contra, potuit utramque præterlabi atque ita in mare se Rubrum in fundere. Ampen memini ab aliis silentio premi, quod tantæ MSS. consensionī non officit. Berkelio vero lapsus ad Stephani Ἀμπε condono. Wess.

[4. Τίγρης. Alibi Τίγρις scripsi cum Schæf.: vide Adnot. ad V. 52, 21. Hic ex ejusdem Schæferi ed. 1. et 2. altera adhæsit scriptura, quam et alii omnes et editi et scripti (quod quidem sciam) libri h. l. tenent. S.]

6. τὰ δὲ ῥατράκρια] Attigit Eustath. in Od. i. p. 365, 50. Ἐρδόμενος τὰς ἄκρας Ἀπρια οὐδέντινος φησὶν ἐν τῇ, οἱ μὲν ἴχθυον τὰ περὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ πιδίον, τὰ δ' ὑπὲρ ἄκρια ἴδουσαν Καροί. Attici Herodoto quoque ῥατράκρια, lib. I. c. 59. qui plerisque dicuntur Διάρκρια, oppositi τοῖς Πιδιαίοις et τοῖς Παραλίοις. Errorem Diog. Laërt. I. 58. (ubi scribi quoque debebat Πιδιάν) Marshamus jam correxerat. Vid. Meursii Pisistr. c. 3. VALCK.

CAP. XXI. 2. οἱ Ἀόν τε καὶ Σκίδρον οἰκίον] Laum Lucaniæ, Sybaritarum coloniam, signavit Strabo lib. VI. p. 388.; cui Scidrus vicina fortasse fuit, Stephano Byz. nota, ignota aliis: utramque Alex. Symm. Mazochius Collectaneo I. ad Tab. Heracleenses p. 503. examinavit. Ἀπιοστρεμῖνοι Sybaritas, urbis possessione privatos, spectat, ut quisque animadvertit: ἀπιοστρεμῖνοις non indigemus. Ἡβηδὸν quod deinceps, optime Tan. Faber, Hem-

sterhusius, Lamb. Bos, Viri præclari, declaraverunt ad Luciani Timon. c. 37. Wess.

6. ἀλλήλων ἱξινώθησαν] Amicitia et mutui hospitii originem Athenæus lib. XII. p. 519. c. hanc ex Timæo descripsit: 'Εφόρου ὃ οἱ Συβαρίται καὶ ἱμάτια Μιλησίων ἑλόντες πτωχεύουσιν· ἀφ' οὗ δὴ καὶ φιλίας ταῖς πόλεσιν ἰγίνονται, ὡς ἰ Τιμαίος ἱστορεῖ. Ex lana itaque Milesiæ usu et ejus commercio illa hospitalis familiaritas Sybaritis Milesiisque; quæ quidem Timæi significatio memoriam refricat legis Zaleuci, ἱμάτιον ἱσομυλήσιον maribus honestis prohibentis, et animadversionis Bentleianæ, vocabulum istud proscribentis, inque sophistas fraudatores ablegantis, Diss. de Epist. Phalar. p. 350., me pæne in partes abducto ad Diodori lib. XII. 21. ubi ea lex. Verum Herodoto et Timæo si sua fides, pars ejus observationis corruiet. Potuit profecto Zaleucus, sive ætate Pythagoram brevi anteverterit, quo superstite Sybaris a Crotoniatis pessum data fuit, luxu dudum perdita, seu ejus fuerit discipulus, potuit, inquam, de Sybaritarum mollitie vestibusque ex lana Milesia inaudire, et Locrensibus, non longe remotis, ἱμάτια ἱσομυλήσια, quippe hominum effeminatorum, prohibere. Alia in Bentleium nuper W. Warburton Legat. Mosalicæ lib. II. sect. 3. Wess.

10. ἰς δάκρυά τι ἴππος τὸ δίντρον] Gloria instauratæ lectionis debetur Gronovio ex schedis Medic., quibus plures adstipulantur. Eadem olim in Longino sect. 24., nec latuit Tollium, quamquam menda in eo pertinax, moneunte Zach. Pearce. Multam Phrynicho Athenis irrogatam, ejusdemque Μιλήτου ἄλλων viri doctissimi ad Ælian. Var. XIII. 17. illustrarunt, præterque ceteros R. Bentleius de Epist. Phalar. p. 256. etc. Wess.—Longini codices tametsi diversissimam hinc lectionem exhibeant, mihi quoque Herodotea

scripsisse videtur Longinus prout vulgavit ex Med. Gronovius. Satis istam adfirmat lectionem exemplum vicinum ex Demosthene (p. 156, 29.) petitum, ἡ Πιλεωπίνης δὴ πᾶσα διουσιάνη. Quid Athenis evenerit Phrynicho, qui præter Herod. tradiderint, advocantur ad Æliani Var. XIII. 17. VALCK.

CAP. XXII. 1. Σαμίον δὲ τοῖσι τι ἱχουσι] Hoc saltem optior liquere, quales plebi passim opponuntur, Samiorum ditiores designari. Divites sæpe quidem, Tragicis præsertim dicuntur ἱχοντες: aliis plene τὰ χρήματα, vel τὰς οὐσίας ἱχοντες, vel τὰ πτῆματα. Diodorus Synop. apud Athen. VI. p. 239. ε. τοῖς ἐν δυναστεῦν γιγνόντας· Ἐχοντες οὐσίας: quibus mendocæ (olim) scriptis abusi sunt S. Petit. et ill. Es. Spanhem. Mantinensium οἱ ἱχοντες τὰς οὐσίας memorantur Xenophonti Ἑλλ. V. p. 323, 27. Apud Pausan. III. p. 223. Xenias Eleus ἱππότερα τῶν δῆμων οὐν τοῖς τὰ χρήματα ἱχουσι. Tales ἱχικτῆται sunt Rhiano Stobæi p. 54, 11. πτωχευτικοὶ, Polybio, Diodoro, aliisque. Sed hoc sensu nusquam alibi legere me memini τὶ ἱχοντες: nusquam etiam, quantum recorder, Herodoto divites vocantur ἱχοντες. Suspicio itaque vocem hic latere Herodoteam, et, pro τοῖσι τι ἱχουσι, scribendum τοῖσι παχίσιν. Samiorum adeoque dicerentur οἱ παχίς, ut lib. V. c. 30. ἰξ Νάξου ἱφουσι ἔνδρις τῶν παχίων ὑπὸ τοῦ δήμου: V. 77. οἱ παχίς τῶν Καλαδίων: VI. 91. Αἰγινησίων οἱ παχίς: et VII. 56. Attigerunt usum Herodoti Pollux III. 109. Portus, Des. Herald. ad Martial. IX. ep. 33. Klüster. ad Aristoph. Eq. 1136. et G. Raphael. in Psalm. xxii. 30. Per Atticos si plebem Atticam significari voluit Suidas (voc. Παχῆς), hos equidem crediderim τοὺς πλουσίους dixisse παχῆς, non elegantiores Atticos; nam præterquam in comœdia vix invenietur apud Atticos hoc sensu παχῆς. A-

ristoph. et alibi et in Pace v. 638. Τὼν δὲ συμμάχων ἴσται τοὺς παχίους καὶ πλουσίους. Samiorum autem οἱ παχίους propria velut appellatione dicebantur Γαμῶροι, sive Γιωμῶροι, divites et agrorum possessores. Plutarch. in Quæst. Gr. p. 303. ε. de Samiis agens, τῶν γιωμῶρων, inquit, ἔχοντες τὴν πολιτείαν: ap. Thücyd. VIII. c. 21. Samiorum ὁ δῆμος temp. gerebat, καὶ τοῖς γιωμῶροις μεταδίδουσαν — οὐδινός, conf. c. 73. et Xenoph. Ἑλλ. II. p. 269, 10. Notiores Syracusanorum sunt Γαμῶροι ex ipso quoque Herod. VII. 155. Hesychio interprete, οἱ ἀπὸ τῶν ἰγγρίων τιμημάτων τὰ πονὰ διδοῦσι, ab agrorum censu rempublicam administrantes. De his Syracusanorum optimatibus erudite notavit H. Vales. in Excerpta ex Diod. Sic. p. 549. ВАЛЕК.—Quod si τοῖσι εἰ ἔχουσι minus placebat, conjectare liceat nude τοῖς ἔχουσι scripsisse auctorem, (collatis quæ ad Matth. XIII. 12. quum ab aliis, tum a Wetstenio congesta sunt:) vocluam εἰ autem e scholio accessisse. S.

10. πρὸς δὲ Τυρρηνίῃ τετραμμένη τῆς Σικελίης] Cl de Pauw τῆς Ἰταλίας, in qua utique Tyrrenia. Ut nunc Latina habent. consideranda verba, τῆς δὲ Σικελίης πρὸς τὴν τετραμμένη Calactam Siciliæ Diodorus XII. 8. descripsit. WESS.—τετραμμένης corrigebat Reiskius. Nam “e vulgata, inquit, exiret, Tyrreniam esse partem Siciliæ.” Ambigua quodammodo videri utique poterat vulgata scriptura: verumtamen Tyrreniam nemo in Sicilia erat quaesiturus. Quod paulo ante dixerat, ἴσται μὲν Σικελῶν, id ambiguum erat; potuit enim Siculorum esse ea ora, nec tamen in ipsa Sicilia esse: itaque postquam dixit, πρὸς δὲ Τυρρηνίῃ τετραμμένη (ἀκτὰ), adjicit τῆς Σικελίης, quo declararetur esse ipsius Siciliæ oram. S.

CAP. XXIII. 2. ἵκνιντο ἐς Λακεδαιμόνιον.

αι] Non erat, cur a Codd. dissentirem. (Vide Var. Lect. ed. S.) Scythæ, Zancleorum monarchi, (lin. 3.) memorabile nomen in Æliano Var. VIII. 17. ubi cel. Perizonius non alium arbitrat ac Scythen, Coorum tyrannum; cujus filius Cadmus, posita hereditaria tyrannide, socium se Samiis addidit, Zancleam occupantibus; quæ mihi quidem observatio videtur speciosior, quam verior. Obstat enim rei et temporis ordo. Conf. lib. VII. 163. etc. WESS.

5. τότε ἰδὼν διάφορος] Pristinum ἴσται clar. Reiskius εἶτι esse voluit; bene, ni MSS. potior esset scriptura. Iram Anaxilai in Zancleos etiam Pausanias memoravit lib. IV. 23. in tyranni Regini ætate insignite aberrans, sicuti post Ph. Cluverium Sicil. Ant. lib. I. p. 85. copiosus Ez. Spanhemius Diss. VIII. de Num. Præst. p. 554. conmonstravit. WESS.

CAP. XXIV. 1. ἐν τῇς Ἰουκῆς] Omissæ sunt in Med. Cod. voces ἐν τῇς. Aut in sup. codice mendose legit Ælianus Ἰουκῆος, aut erravit, quod suspicatur Perizonius, præcedentium immemor, Var. Hist. VIII. cap. 17. quo de Scythæ hic tradita denarravit verbis etiam Herodoti plerisque servatis. In Herod. legisse videtur Steph. Byz. (c. 23, 16.) ἐς Ἰουκᾶ πόλιν et (h. l.) ἐν τῇς Ἰουκῆς: ἀπὸ τοῦ Ἰουκῆ. Ἰουκῆος dixerunt alii: Cluverio Sic. Antiq. I. p. 230. ommissa minor Platonis ex Hippia Mai. loca: p. 282. x. gloriatur Hippia, quantum brevi tempore confecerit pecunie ἔξ ἱός γε χωρίου τάνο σρικῶν Ἰουκῶν ἐν Ἰουκῇ legitur ibid. p. 284. x. Ridens Sophistæ stultitiam Socrates p. 283. c. τοὺς μὲν Ἰουκῶν, inquit, οὐκ εἶδός τι ἄλλα ἄμεινον; παῖσαι. Philostrat. in Hippia p. 495. παρεῖλε καὶ εἰς τὴν Ἰουκῆν ἐπὶ χρημάτων, τὸ δὲ πάλιν αὐτοῦ Σικελικῶν: proxime ibi sequentibus vitium inest, quod ex Hippia forte tolli poterit Plato-

nis. VALCK.—In Var. Lect. (ed. S.) monere oblitus sum, in ed. Wess. quidem et superioribus, ut et plerisque in MSS., "Ινυκος hic legi; codicem Arch. vero et Vallam 'Ινύκου præferre, quos nos cum Schæf. et Borh. sumus secuti. S.

Ibid. in τῆς "Ινυκος] Mihi certum videtur codicis Arch. et Vallæ in τῆς "Ινύκου: ita supra: (c. 23, 16. ubi in ἰς "Ινυκον consentiunt omnes:) ita Plato Hipp. Major. p. 282. et Philostratus Vit. Sophist. I. p. 495. in quo, τὸ δὲ πολλοὶ τοῦτο Σικελίᾳ εἰσι, οὗς ὁ Πλάτων, etc. scripserim: quemadmodum Epist. 33. p. 627. ἢ δὲ Ῥάβιννα Ἰταλοί. Neque hic obliviscor Steph. Byz. 'Ηρόδοτος δὲ, scribentis in "Ινυκον, "Ινυκτος αὐτὴν φησι, ἀπὸ τοῦ "Ινυξ. Voluit "Ινυκος, quod additum "Ινυξ postulat. Jungitur porro, ἵκει δὲ ἰσφάλλει, error autem videtur, scripturæ videlicet in Codice, quo utebatur, Herodoti. Trahuntur aliorum ea, nulla (quæ et Cl. de Pauw opinio) necessitate. Bonum proin ἀπὸ τῆς Ἰνύκου, si τῆς "Ινυκος erroneum. Illud autem Arch. in ταύτης πρὸς ἡν, etsi illaudabile, silentio non est prætermittendum, siquidem suo id in libro Ælianus invenisse videtur: neque enim aliunde, cum reliqua hinc sumpserit, Σκύθης ejus ὁ "Ινυκίτης venit Var. VIII. 17. Alia cel. Jac. Perizonius. Wess.

10. ἀπονητὶ — περιβαλίας] Servo hoc, non spreturus περιβιβλίας, modo sic schedæ scriptitassent. (Vide Var. Lect. ed. S.) Atque ita quidem Samii Zanciam Siciliæ, sive Messenen, sine gravi labore sibi occuparunt, in breve tamen tempus. Anaxilaus enim eosdem οὐ πολλὰ ὕστερον urbis possessione evertit, Thucydide lib. VI. 5. teste. Wess.

CAP. XXV. 7.] Τὼν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ. Nil mutant libri: malim vero cum Reiskio τὴν ἐν τῇ ναυμ. sc. Ἰκλιψι. S.

9. τὰς μὲν Ἰλιοντὴν] Requiri vocula videtur, quæ connectat ista cum præcedentibus, a syllaba forte præcedenti absorpta: καὶ τὰς μὲν Ἰλιοντὴν τῶν πολλῶν ὑποκυψάσκει, τὰς δὲ ἀνάγκη προσηγάγοντα. In his optime vir Clar. vocem restituit Herodoteam Ἰλιοντὴν, quam, si per librarios licuisset, sæpius forsitan legeremus, et V. 104. ubi variant Codd. Errat Galeus ad lib. I. c. 3. neque enim Græcis Ἰλιοντὴς, magis fuit in usu quam Ἰλιοντὴς. Apud Suidam in Ἐβιλοντὴν, tertio Polybii loco, ἐπὶ λέξι τοῦ στρατιώματος Ἰλιοντὴν τοὺς Ἀργείους, accuratissimo Thucydidis more scribi quoque potuisset Ἰλιοντηδῶν. VALCK.

CAP. XXVI. 10. ἐν πολίχνῃ τῆς Χίου] Arbitror Πολίχνῃ oppidi proprium esse titulum in Chiorum insula. Tales Πολίχνη Troasid et Cretæ apud Ethnicographum, et Πολίχνη Siciliæ in Diodori XIII. 7. Wess.

CAP. XXVII. [1. Φιλίῳ δὲ προσημαίνει] Potest impersonaliter positum intelligi verbum προσήμαναι, possis vero etiam ὁ Ζεύς coll. I. 10. subintelligere. In bello σημαίνει, scil. ἡ σάλπιγξ, signum datur tuba. S.]

2. ἡ πόλις ἢ Ἰβηΐ multorum præsidio protegitur, injuria ejecta prior particula. Mox ὑπολαβὼν (lin. 6.) belle Gronov. non dissentiente D'Orvillio ad Charit. lib. III. 3. p. 269. (cf. Nostrum, mox L. 10. tum IV. 179, 6. VII. 170, 9. VIII. 118, 6.) Infra tamen lib. VIII. c. 115. ἰπταβὼν δὲ λοιμοῖς τι τὴν στρατὸν — ἴφθιμι, modo bene illud habet. Wess.—Sic vero etiam frequenter sedulus Herodotei styli æmulator Appianus, cujus loca huc spectantia in Indice Græcitatis Appianæ olim indicavimus. S.

11. ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλε] Non discrepat Appiani de Masinissa, τὴν Καρχηδονίαν δύναμιν ἐς γόνυ βαλὼν, Punic. p. 94. (c. 94. T. I. p. 434. nostræ ed.)

deque Cæsare ἀγρία ἰθνη—*is γόνυ βαλὼν*, Bell. Civ. II. p. 846. (c. 146. T. II. p. 378.) pro quo *is γόνυ ἔρριψε* III. p. 876. (c. 20. extr.) et *πλίνας *is γόνυ** p. 885. (c. 30. p. 435, 2.) Neque sine cultu Basilius Seleuc. Miracul. S. Theclæ lib. II. 12. p. 168. καὶ εἰς γόνυ *πικλίκασι* μὲν αἱ *ἐκκλησίαι*, *πικλίκασι* δὲ *πόλεις* καὶ *ἀγροὶ* καὶ *κῆμαι* καὶ *οἶκοι*. Possem adstruere Basilium M. Epist. 301. p. 437. c. et præter ceteros Æschylum Pers. v. 933. sed exitus non foret. Præstat verbo monere, *ἐπαίησατο* in secuturis (lin. 13.) unius Med. ductu imprudenter mutari. Wess.

11. *is γόνυ*, etc.] Auctor Etymol. M. in voc. Πενήης p. 687, 30. Ἡρόδοτος, αἶτ, μεταφορικῶς *χρησάμενος*, ἵσται τὴν πόλιν εἰς γόνυ *πιστεῖν*, τοῦτο δηλῶν ὡς εἰς δουλείαν αὐτὴν ἐπήγαγεν. Mönstrat interpretatio, hic quoque primum scriptum ἵβαλι: alterum *πιστεῖν* fluxit ex vicinis; in eundem enim sensum urbs dicitur *is γόνυ πιστεῖν*. Nihil erat cur a Grammatico reprehenderetur Euphorion, qui de Baccho dixerit, *ἐκρήνξει τὴν Εὐρυμίδοντος πόλιν*: id est *κατίβαλι*, vel *ἐπὶ στόμα ἵβαλι*. Utrumque fuit in usu, et *ἐπὶ στόμα πιστεῖν*, et *is γόνυ*. Venuste Ælian. Var. III. 17. Aristoteles, inquit, urbem patriam, οὐ, τὸ *λιγόμενον* δὴ τοῦτο, εἰς γόνυ *πιστεύσαν*, ἀλλ' *ἐπὶ στόμα*, ἀνίστασθαι αὐτῆς: ubi notat Kühnius, memor etiam loci Herodoti. S. Johann. Chrys. in Epist. ad Innocentium T. III. p. 522. A. ὁ *παρὸν ὅμιν ἄγων πρόκειται ἐπὶ τῇ ἐκκλησίᾳ εἰς γόνυ κατενιχθισάν*. VALCK.

CAP. XXVIII. 6. *λιμαιοῦσης οἱ τῆς στρατιῆς*] Licet. conspirent in vitiosa lectione Codices, pro *διμαιοῦσης* restituerem *λιμαιοῦσης*, feliciter detectum a Reiskio et Heringa: hoc vicina postulant, alterum ferri nequit. VALCK.—Novandi de conjectura Herodoti orationem metus sæpe in superioribus co-

nantem conpescuit, justo fortasse gravior: at eo sum ingenio. Hic confidentior contra omnes libros verissimam doctissimorum virorum, Reiskii et Heringæ, correctionem recepi. In Lesbo nulla sane formido copias percellerat Histiaz: fames urgebat, quam pulsuri milites in continentem transeunt, messuri frumentum. Pariliter lib. VII. 25. *ἵνα μὴ λιμῆται ἡ στρατιή*. Confer Adr. Heringæ Observ. Critic. c. 31. p. 277. Wess.—Simillimam mendam in Appiani Bell. Civil. lib. II. c. 61. olim correximus. S.

CAP. XXIX. 2. *in τῇ Μαλίνῃ*] Sit-ne Μαλίνῃ, an Μισγαλίνῃ vero congruentius, an in vulgata acquiescendum, neutiquam perspicio. Malo doctiorum hoc curis integrum relinquere; a Ματινῇ tamen, uti repositum memini, alienior: ea Mediæ regio lib. V. 52. Propius, situm si spectes, abest Καρίνη, (VII. 42.) sive, ut apud Plinium (V. xxx. 32.) et Stephan. Byz., Καρήνη. Wess.—Mox, pro Ἀταρνείτιδος, rectius Ἀταρνείτιδος diducta diphthongo scribetur, ut Borb. edidit. Sic sane gentile Ἀταρνείτης, c. 4, 2. hujus libri. S.

CAP. XXX. 1. *ἄχθη ἀγόμενος*] Melotus, Vir Cl. conjecerat in marginem sui libri *ἀπύχθη ἀγόμενος*, credo ob sequentia *ἀπύκιστο ἀγόμενος*: quæ boni quidem commatos, sed edito et constanter probato non præjudicant. Nostri sunt *ἵναισι ἦσαν* c. 34. *φύγων ἐκ φύγῃ* lib. V. 95. *οἰχισθαι οἰχομένους* VII. 220. etc. Wess.

2. *οὐκ' ἂν ἱσθαι κακὸν οὐδὲν*] Ista nititur Historici suspicio ingenio clementi Darii Regis, beneficiorum semper memoris, et lege Persarum humanissima, cujus ille fuisse videtur observantissimus. Grave censori poterat Histiaz delictum, sed hoc facile redemisset ingenti benefacto, quo Regem olim et Persas e Scythia profugos mactaverat:

more suo gratus Darius lib. V. c. 11. beneficii meminerat in se collati: tandemque mortui honorificam quoque fecit mentionem, ὡς ἀνδρὲς μεγάλης ἰσχύος εἰσι καὶ Πέρσῃσι ἐνέργιστοι. Egregiam Persarum legem merito collaudat Herod. I. 137. τὰ μὴ μῆς αἰτίης ἵστικα μέτε αὐτὸν τὸν βασιλῆα μηδὲνα φοβεῖται, etc. sed tum demum, λογισάμενος ἦν ἐνέργῃσιν πλῆν τι καὶ μίζω τὰ ἄδικήματα ἴστικα τῶν ὑποεργημάτων. Secundum hanc, ut puto, legem Teribazum ab-solverunt Persæ iudices apud Diod. Sic. XV. 11. atque ob eandem ratio-nem, ejusdem Diodori, sive Ctesiae po-tius, Arbaces τῶν παιδῶν ἀπίλυσι τὸν βίβιστον, —φῆσας μίξις εἶναι τὰς ἐξ αὐτοῦ προεργισμῆας ἐνέργιστας τῶν ὑπο-εργῶν ἄδικημάτων, lib. II. c. 28. Patriæ plus malorum attulisse, quam commo-di, Lysandrum statuit Pausanias IX. p. 776. Πέρσαι τι ἰσχυροί, καὶ δικάζων νόμος γὰρ τῷ ἱσχύον: id est, utrumque instituta justa comparatione. Copiose Persicam legem explanat Aristides in Apolog. pro iv. viris, T. III. p. 419. Solitum autem Darii animo grato Græcorum etiam in se collata beneficia recordari documento sunt Democedes, Syloson, Coës, Histæus, aliique. In Asiam traductos, quibus valde fuerat iratus, Eretrienses clementissime trac-tavit et Milesios: Herod. VI. 119. et 20. Sed magni animi documentum præbet egregium, undecunque tandem petitum, Ælianus Var. Hist. VI. 14. VALCK.

11. λούσαντάς τι καὶ περιστρίψαντάς [εἶ] Hoc si plures exhibebunt Codices, mihi quoque placeret præ altero, forsan interpretamento: neque εἶ nec εὐρε-σῶς legisse videtur Valla: εἶ περιστρίψαι et καλῶς in talibus adhibentur. Hip-pias judicabat Platonis, T. III. pag. 291. D. πάλιστοι εἶναι ἀνδρὶ πλουτοῦντι, parentes suos vita functos καλῶς περι-

στρίψαντι, ὑπὸ τῶν αὐτοῦ ἰσχυρίων καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ταφῆναι. Erit forsitan qui hic utrumque putet Herodoteum, περιστρίψαντας εἶ, εὐρεσῶς ἱεστρίλατο Θάψαι, atque a Jo. Tzetze hoc quoque lectum; qui hic narrata sequutus, ad illa sua quædam adjecit additamenta, Chil. III. v. 535—543. Τίλοι, θαυρῶνας περισσὰ τὴν κεφαλὴν ἐκίστην. Τὴς Πέρσαις λίγυ λούσαντας ἱσχύως καταβάψαι, Ὡς ἐνέργιστου τῶν Περσῶν μεγάλης ὑπεργη-μίου. Ὁ πύλου παῖς Ἡρόδοτος γράφει τὴν ἱστορίαν. Male interpres ibi dedit Oxyli: Ὁ πύλου scribendum, vel (potius) Ὁ Λύου. VALCK.

CAP. XXXI. 6. σαρκινοῦσαι.] Vide Cl. Valckenarium ad lib. III. 149. Nostri et Platonis studio frequens verbi ejus apud oratores Litaniū, Polemo-nem, Himerium, atque alios est usus: amavit et Philo Jud. III. Vit. Mos. p. 690.; et in re Christiana, captisque Evangelii doctrina gentibus, Gregorius Naz., Jo. Chrysost., Proclus, ad cujus Orat. xx. pag. 550. pauca Vincent. Ric-cardus. Ego vero ἐν τὴν νοτίαν διήκουσι, (lin. 7.) schedis et sententia jubentibus, reduxi: aliena enim viri Cel. monita. Persæ ab insulæ littore, quod maris Ægæi partem septemtrionalem specta-bat, junctis consertisque manibus pro-gressi fuerunt ad australe, cuncta in-cingentes, tum deinde omnia venantes et capientes, velut in sagena pisces. WESS.

CAP. XXXII. 2. τὰς ἱσχυροῦσας.] Postremam syllabam ex sequenti τὰς, natam arbitror, et restituendum ante vulgatum ἱσχυροῦσας: alteram formam ut legitimam crederemus, exempla de-buerant simillima proferri. In istis con-tra, (lin. 5.) vulgatis ex Med. ἱσχύων ἀντὶ εἶναι ἱσχυρίας εὐνοῦχους, vocula de-bebat interponi, quam constans requirit Græcorum usus, ut legatur ἱσχύων ἀντὶ τοῦ εἶναι ἱσχυρίας εὐνοῦχους: hoc vel uni-

cus docere poterat Herodoti locus VII. 170., ἀντὶ ταῦ ἵναι ὑπιδύσται, ἡπιώταται (γινίσθαι.) (At vide et ad h. l. et ad VII. 170, 15. Var. Lect. ed. S.) Ut nostro loco vulgabatur ἀντὶ ἰνέρχων, illic scribi quoque potuerat ἀντὶ ὑπιδύτων: qua forma loquendi Euripides usus est, Androm. v. 457., οἱ — Ναύτην ἱθύνειν ἀντὶ χερσαίου: et Theocrit. V. 150. γινώσκων — Μιλάνθιος ἀντὶ Κομάτα. Verum alterum illud rarius requirit articulum, ἀντὶ τοῦ ἵναι ἰνέρχας, ἰδιούχους. Sic Thucyd. VII. 28., τῶν τε πάντων ὁμοίως ἱσχυμένων ἰδιῶτε ἢ πόλις, καὶ ἀντὶ τοῦ πόλις ἵναι φρεύρων κατίσση. Supra dederat eodem sensu Herod. c. 9. τοὺς παῖδας ἐκτομίαις ποιήσμεν: hæret et illic articulus in sua sede. Æschyl. Suppl. v. 305., Βῶν τῇ γυναικὶ ἱθύνειν Ἀργεῖα Σιδός. Aristoph. Θεσμ. 740., ἅσπερ ἰγίνεθ ἡ πόρις. Herod. I. c. 103., οὗξ ἢ ἡμίση ἰγίνετα. Ab Herodoto scribi non potuit, quod legit in suo Cod. Theon. Soph. vid. pag. 49. Progymn. VALCK.

5. ἀντὶ ἵναι ἰνέρχας] Accedo Gronovio, hæsitans non nihil ob ἰνέρχας Arch., non utique malos. Redibit similis discordia lib. VIII. 105., ubi tamen τῶν ἰνέρχων Pass. et Ask. (vide ibi Var. Lect. ed. S.) Statim καλλίστους in Ask. ex scholio, (ni potius ex scribæ socordia.) Vide lib. IV. 180. WESS.

9. ὅσα Λυδῶν, δις δὲ ἰσιζῆς] Posterius, redditum lib. IV. 196., vim pati non debuerat: priora optime habent; namque error Arch. et Vallæ ex lib. I. 169. manifestissimus. WESS.

CAP. XXXIII. 2. ἰσ' ἀριστιερὰ] Male schedæ Arch. ἰσarisτιερὰ junctim, sicuti ἰσδιζία pleraque. Non nescio in talibus variari, monueruntque præclari viri Duker. ad Thucyd. I. 24. et Hemsterh. in Epistola Dukeri Præfationi inserta. Noster (Homericæ Iliad. M'. 229. et N'. 675. more) lib. I. 51. ἰ μὲν — ἰκίστο ἰσ' διζὰ ἰσιόνται, ἰ δὲ — ἰσ' ἀριστιερὰ: et III.

90. ἀπὸ δὲ Ἑλλησποντίων τῶν ἰσ' διζὰ ἰσ-πλίο-τι: tum lib. VII. 39. Aptè ergo Ask., modo tonus vertatur; nam quæ ad lib. II. 39., alius sunt formæ. WESS. — Conf. quæ ad Appiani Præfat. cap. 2. lin 37. olim notavimus. S.

5. πόλις συχναὶ] Nolui tot Codicibus refragari; quamquam πόλις (quod pro συχναὶ habent alii,) ex prisco usu, in Musis citra jus demutato lib. II. 107. Cessaret, si quid in vocum adfini sono ingrati, ubi πόλις πόλις Ionum scriberetur more. Mox (lin. 7.) Σηλυβρίη originè apud Strabon. lib. VII. p. 491. c. (p. 319. v. ed. Cas.) propior et antiquior est. Lege Diodoro adposita lib. XIII. 65. et Leonclavium Hutchinsonumque ad Κυρ. Ἀναβ. Xenophontis lib. VII. p. 538. WESS.

9. ὄχοντα ἀπολιπόντας] Optime Gronov.; mox τὴν σφινίτην Eustathius itidem vidit. Statim Μισαμβρίην οἰκισαν dat ed. Genèv. 1618. de conjectura, neque ea absurda. Vid. lib. II. 154.; Eustathius vulgati patronus est. WESS.

12. τὰς καταλιχθείσας] Delectatur isto scriptor. Δουχίμους δὲ αὐτὴ ἢ καταλιχθείσα πᾶσα χώρα, lib. IV. 28. In Porti penù plura. Itaque jure pristina sedem recuperavit. Scripsi præterea (ibid.) Προκόνησσον, originatione vocis apud Criticos ad Apollon. Rh. lib. II. 279. motus et Nostri consuetudine lib. IV. 14.; quæ deinceps (lin. 18.) Δασκυλίῳ desiderabat, quomodo III. 120. et 126. WESS.

CAP. XXXIV. 4. τὴν Χερσονήσον ταύτην] Quod olim legebatur τὴν ἀρχὴν σῆς Χερσονήσου ταύτην, non pulchra specie est, formatum ferme ex præcedentibus: ταύτης certe, uti cap. 40., oportuerat, voluitque Reiskius. Rectius MSS. quos duces optavi. Miltiaden Cypseli fil., Chersonesi conditorem, erudita disputatione Jan. Rutgersius illuminavit Var. Lect. I. 9. Marcellinus vero in Thu-

cydidis vita, *Θεῖαι καὶ Δόλοισι* ἰσολόμενοι *πρὸς Ἀψιδίους*, hac eadem in re, errans aut corruptus. Dolopes Thessalis fuere adfines; Dolonci Thraces, ut vere viri docti. Wess.

Ibid. *εἶχον Δόλοισι* *Θρ.* τὴν ἀρχὴν τῆς *Χερσονήσου ταύτης*] Prouti legit Valla, *εἶχον Δόλ.* *Θρ.* τὴν *Χερσονήσον ταύτην*, sic scripsisse videtur Herod. Quæ de Dolonci sequuntur, Apsinthii tribuit Scholiastes in Aristidis Miltiadem T. III. pag. 278. Historiam veterem qui tradiderit, quando præter Herod. et Marcellinum in vita Thucyd. forte neminem habemus, ineditum Scholion ex Cod. MS. clar. Petri Burmanni Sec. non pigebit descripsisse: *Δόλοισι καὶ Ἀψιδίοι* ἴσῃ ὁμοῖα *περὶ τὸν Ἑλλάσποντον*: οἱ δὲ *Δόλοισι* *κατιστολόμενοι τοῦ Ἀψιδίου*. *ἰσότησι* οὖν *Ἀψιδίοις* τὸν *Θεόν*, πῶς ἂν ἀπαλλαγῶσι τῶν κακῶν, ἔχρησιν αὐτοῖς, ὅτι τὸν *πρῶτον* ὑποδισχόμενοι ὑμᾶς *Ἀθήνησιν* αὐτοῖς *ἐκείνοι* *στήσαντι τύραννοι*. ἀκούσαντες τούτου οἱ *Ἀψιδίοι* ἤρξαντο *περινοστήναι τὰς πόλεις*, καὶ *εἰλός* ἰδόντας αὐτοὺς εἰς *Ἀθήνας* ὑποδίστατο ὁ *Μιλτιάδης*. *ἐν τούτῳ* οὖν *ἴγνωσαν* ὅτι ὁ *χρησμός* τούτων *ἤλατ*. *εἴτα* *διελίχθησαν* αὐτὰ *περὶ τούτου*: ὃ δ' οὐκ *ἱβουλῆθη*, ἀλλὰ *λίγῳ Ἀψιδίοις*, ὅτι *(ἴσῃ)* *πίμπλυναντες* εἰς *Πυθίαν* *μάθοντες* ἀκριβέστερον, εἰ *περὶ* *ἡμεῶν* *λίγῳ* ὁ *χρησμός*. *πίμπλυναντες* οὖν αὐτῶν *λίγῳ*, ὅτι καὶ *περὶ* αὐτοῦ *λίγῳ*. ἀκούσας τοῦ *χρησμοῦ* πάλιν *Ἀψιδίοις* *λίγῳ* ὁ *Μιλτιάδης*, ὅτι *ἐὰν* *κελεύσῃ* ἢ *πόλλας* *γίνομαι* *κελευσάσης* οὖν τῆς *πόλεως*, *ἐγίγνωτο* *τύραννος*. VALCK.

9. τὴν *ἰσὴν ὁδὸν*] Celeberrima sacra via, quæ Athenis Eleusinem ducebat, in Pausan. I. 36. et Athen. XIII. pag. 594. f. Hæc ea fortasse, qua Athenienses sacra et Pythicam pompam Delphos mittebant, memorata a Strabone IX. p. 646. c. (p. 422. c. ed. Cas.) Wess.

CAP. XXXV. 2. Pro eo quod olim aliis ex codd. edebatur *ἀτὰρ ἰδυάσται*

τι καὶ *Μιλτιάδης*, commodè *ἰδυάσται* τι corrigat Bothius.

5. *Φίλαιον τοῦ Ἀϊαντος*] Marcellino *Φιλαιῆς ὁ Ἀϊαντος* prave. Sine mendo in Plutarchi Solon. pag. 83. D. *Φίλαιος καὶ Εὐρυδάκης*, Aiantis filii, Attica civitate donati. Non equidem nescio, *Φίλαιον* τὸν *Εὐρυδάκου* atque adeo Aiantis nepotem perhiberi a Pausania I. 35., et Kühniūm *Φύλαιον* malle: at illi obviam eunt, quos appellavi omnes; huic *ΦΙΛΑΙΔΑΙ* ex marmoribus, Plutarcho, Stephanoque inter Atticæ demos. Wess.

7. *κατήμιος ἐν τοῖσι πεδύρεσσι*] Apud Marcellin. in vita Thucyd. pag. 2, 18. Dolonci Delphis *ιστανόντες περίτοχον* τῷ *Μιλτιάδῃ* *πρὸ τῶν ἔργων καθιζομένη* τῆς *Ἀττικῆς*: ex Herod. corrigendum censuit I. Rutgers. Var. Lect. I. c. 9. p. 32. *πρὸ τῶν θυρῶν καθιζομένη* τῆς αὐτοῦ *οἰκίας*. Sed ab Herodoto diversum Marcellinus iste sequutus est in his narrandis auctorem; neque adeo videtur absurda lectio vulgata; quum a finibus Atticæ non longe Miltiadis abfuerit villa, in *Λακιάδαι* sita. VALCK.

CAP. XXXVI. 3. *πάντα τὸν βουλόμηνον μετίχων*] Non defuit Pisistrati consensus, cupide potentem et gratiosum virum amolientis, prætereaque copias et necessaria suppeditantis; quod narratibus apud Marcellinum accredo. Absurde *ποχ* (lin. 5.) καὶ *ἴσῃ* τὴν *χάρεα*. Ionibus *ἴσῃ* non aliud atque erat, lib. VI. 133. VII. 119. Rediit *ἴσῃ*, et redibit c. 47., ubi eadem macula. Wess.

5. *ἀπιστεύχων τὸν ἰσθμὸν*] Nonnunquam *ἰπιστευχίζων*, eadem est potestate ac *τινχίζων*, sæpe diversiore; quam admirabiliter luci Hemsterhusius exposuit ad Luciani Nigrin. c. 23. Hic inculcatum ferri nequit. Miltiades, ducto a Cardia ad Pactyam muro, Apsinthios Chersonesi introitu prohibuit. Id *ἀπιστευχίζων*, sive ut Diodorus *διατίχίζων*, h. e. *οἰκοδομῶν* διὰ τοῦ *ἰσθμοῦ* *τείχεος*, Nostri

dictione lib. VIII. 71. Opportune Xenophon ex ore Chersonitarum, *ὁ δ' ἀποτυχισθῆναι ἐν θαλάττῃ ἐς θάλατταν*, de hoc isthmi jugo, Hist. Gr. lib. III. p. 487. n. ed. Steph. Addit elegantissimus scriptor, *ἀποτυχισθὲν* sive murum a Dercyllida Spartano fuisse absolutum et Thraces aditu ad Chersonesum exclusos, sequente Diodoro XIV. 38. Consimiliter *ἀποτυχιζέειν* in isthmo Pallenes muro intersepto Thucydides lib. I. 64., ab Harpocrate advocatus. Wess. — Denique apud Nostrom mox c. 37, 1. in *ἀποτυχίσαις* consentiunt libri omnes. S.

Ibid. *ἰστιάχισαι τὸν ἰσθμὸν*] Paulo ante positus hæc proxima subdit Scholiastes Aristid. MS. *καὶ ποταμοῦ ὄντος τοῦ διερρέοντος τοὺς Δολόγους καὶ τοὺς Ἀψινθίους ἰστιάχισαι αὐτὸν, ὅπως ἐν μὴ βλάπτουσι οἱ Ἀψινθίοι παρὰ τῶν Δολόγων*: imo contra, secundum Herod. *ἵνα μὴ ἔχουσιν σφίαις* (Dolonicos) οἱ Ἀψινθίοι θηλείσθαι ἐσβάλλοντες ἐς τὴν χώραν. VALCK.

9. *στάδιοι ἕξ τε καὶ τριάκοντα*] Jugi ejus latitudo in Xenophonte stadiorum xxxvii., in Scylace et Strabone Epit. lib. VII. fin. stadiorum xl. Longitudo vero a Cardia in Elæuntē, ubi longissima, stadiorum cxx Scylaci: quæ in mensuris differentia utique non ampla. Wess.

CAP. XXXVII. 4. Quid sibi velit, *ἦν δὲ ὁ Μιλτ. Κροίσος τῷ Λυδῷ ἐν γνώμῃ γεγονώς*, mihi minus liquet. VALCK. — Quidni vero *ἐν γνώμῃ γεγονώς* idem fuerit ac *γνώριμος*, notus et familiaris? S.

7. *πίτυος τρέπον*] Diogenianus, Suidas, atque alii, *πίτυος τρέπον*, parili sententia. Docte disputatur, eademne *πίτυς* et *πίτυκη*? hanc pinum, illam piceam Latinorum esse, Bod. a Stapel ad Theophrastum lib. III. 10. vehementer urget. Verior Cl. Salmasii sententia, *πίτυν* et pinum non discrepare: nonnunquam quoque arborum eas voces,

sicuti in Homeri Vita, quæ Herodoto tribuitur, c. 20. clarissime, et in dicto, quod præ manibus est, commutari, Homonym. Hyl. latr. c. 65. Quæstio alia, an sola arborum pinus, sicubi excisa fuerit, non regerminet? A. Gellius et Eustath. eam negari, viderunt ægrius. Theophrastus de sua pinu, *πίτυκη*, adustis eam radicibus *οὐκ ἀναβλαστάνειν, τὴν πίτυν δὲ φασὶ τινες ἀναβλαστάνειν*. Quomodocunque hoc Cræsi verbum et Herodoti professio accipiantur, de intentata minis occisione constat. Videndi viri doctissimi Kühnius et Perizonius ad Ælian. Var. VI. 13. Porro *τὸ θίλει* (lin. 9.) si cui adblandiatur, similia succurrent lib. I. 78. II. 13. IV. 131. Wess.

11. *ὅτι πίτυς μόνη διδρῖαν*] Unam solamque pinum arborum omnium cæsam nunquam denuo ex iisdem radicibus pullulare, parum vere dictum Herodoto Gellius docuerat Noct. Att. VIII. 4. Cum Herodoteis ista jam comparavit Jo. Kühn. ad Æliani Var. VI. 13. Hinc verba quædam excitat miraturque Eustath. in Iliad. A'. p. 32, 16. VKLCA.

13. *πανώλιθρος*] Elegantius hoc et tritius, consensioneque Eustathii munimentum. Sophocl. Elect. v. 1012. *πρὶν πανώλιθρους τὸ πᾶν Ἡμῶς τ' ὀλίγῃσιν*. Æschyl. VII. contr. Theb. v. 71. *μή μοι πᾶν γινεσθῆναι πανώλιθρον* Ἐκδαμνίσσῃ. Talium apud Tragicos uberrima messis. Wess.

CAP. XXXVIII. 4. *ὡς ὁ νόμος οἰκιστῇ*] Ista non debuerant ad mentem Vallæ a se invicem divelli, sic, ut puto, conjungenda: *καὶ οἱ τελευτήσαντι* — *θύουσι, ὡς νόμος οἰκιστῇ*, nempe *θύειν*. Idem esset, *ὡς νόμος ἤρωϊ θύειν*: vita functo sacra faciebant, ut mos est facere heroi. Scribi quoque potuit unico verbo, in talibus proprio: *καὶ οἱ τελευτήσαντι ἱναγίζουσι*, vel *ἱνέμνουσι*. Eodem Brasidam honore dignati Amphipolitani apud Thucyd. V. cap. xi. *ὡς ἤρωϊ*

τε ἰσιτιμῶν, καὶ τιμὰς διδόντασιν ἀγῶνας καὶ ἰσησίους θυσίας. Conf. ibi citatus ill. Ez. Spanhem. et Celeberr. Wesseling. ad Diodori T. I. p. 148. Pausanias II. p. 137. τῇ μὲν ὡς ἤρω' μιστὰ ἤλυσεν δύναντα ἰναγίζουσι, Εὐαμείωνι δὲ ὡς Σιῇ θύουσιν. VALCK.

10. ὑποθερισμῶν] Θειμονεργῶ, vocabulo Æschyli Eum. v. 563., quo de critici ad VII. contr. Theb. v. 609. Alibi in Musis ὑπαμαργότεροι, III. 29. 145. Propius adpropinquat Prisci, Excerpt. Legat. Hoeschellii p. 36., de Hunnis in iram accensis, καὶ κατὰ μὲν ὑποθερισμῶν ἰχθυήσαντες. — WESS.

CAP. XXXIX. 6. ἰν ἄλλῃ λόγῳ] Hoc ipso libro c. 103. Firmantur et-go disputata de λόγοις Λιβυκαῖσι lib. II. 161. Nefariam autem Cimonis cædem non multum ab obitu patris architectati fuerunt Pisistratidæ: unde minime mirum, Athenienses, multimodis tyrannos gravantes ac exosos, Militidæ abituro favisse. WESS.

8. εἷς κατ' οἴκου] Revocarem ante Gronovium vulgatam lectionem, Vallæ quoque repertam, εἷς κατ' οἴκου, domi sese continebat. Proxima (lin. 8.), τὸν ἀδελφὸν Στσηγορίαν δηλαδὴ ἰσιτιμῶν, interpretatur Valla, in honorem videlicet Stesagoræ fratris. Sententia satis esset commoda, si verbo constaret ista significandi dos: mihi non violenta fore videretur correctio, si pro ἰσιτιμῶν scriberetur ἴτι πινθίων: domi se continebat velut adhuc lugens fratrem Stesagoram; more scilicet antiquitus etiam recepto; quo in luctu recenti publico abstinebant. "Εχον, interdum idem ac μένιν, sæpius adhibetur pro εἶναι. Κατὰ πόλιν notat in urbe: κατ' οἴκου, domi, apud Sophoclem Aj. v. 1040. Trach. 540. Philoct. 470. In ejusdem dramatis v. 22. σήμεν', εἴτ' ἰχθυ Χῶροι πρὸς αὐτὸν τόδ' εἴτ' ἄλλῃ

κυρῇ. Plene Herod. III. 79. κατ' οἴκους ἰωῦτοὺς οἱ μάγοι ἔχουσι τὴν ἡμίσην ταύτην. VALCK.

9. δηλαδὴ ἰσιτιμῶν] In Vallæ olim Latinis in honorem videlicet fratris, sive ἰσιτιμῶν disjunctim legentis, sive ἰσιτιμῶν, ex communi ἰσιτιμῶν, Ionum more: illi sane vocabulo amplioris honoris potestas adest apud Demosthenem, in Leptin. p. 292., certe in MSS. et Scholiis. Sophoclis ἰσιτιμία Elect. v. 917. Suidas τὰ ἰσιτιμῶν γινόμενα explicavit. Paria etiam Reiskius. Quæ quidem si probamus, concinna reliqua. Miltiades mortuum fratrem honoris, sed simulati, causam servabat domi; quo audito Chersonesitæ frequentes convolant in consortione luctus novo principi gratificaturi. Placere tamen talia H. Stephano haud potuerunt, opinato, si ἰσιτιμῶν extra labis culpam maneat, tantundem valere atque ulciscens, sive ultionem moliens. A Gronovio venit puniens. Neutrum admittit ὡς συλλυπηθησόμενοι (lin. 11.) manifestum quidpiam honori aut luctui conveniens in prægressis desiderans. Memini δηλαδὴ ἰσιτιμῶν, videlicet jam jam contumulandum reponere, cui ὡς συλλυπηθησόμενοι recte aptatur. At sit in conjectura. WESS. — Tum IDEM, in Ad-dendis: "Elegans Gish. Koenii con-jectatio sic verba ordinat et refingit, "εἷς κατ' οἴκου, τὸν ἀδελφὸν Στσηγορίαν δηλαδὴ ἴτι τιμῶν: domi se continuit, quasi fratrem Stesagoram adhuc honorans. Jungit ex lib. IX. 24. "οἱ μὲν νυν βάρβαροι — ἀποθανόντα ἰστίμων Μασίσσιον: quod tamen geminum "planeque adsimile non est."

11. ἀπικόμενοι ὡς συλλυπηθησόμενοι] Nempe πινθίων, lugenti, luctum certe simulanti, suum quoque verbis macrorem testificaturi, sive πινθίωντα παρεμυθησόμενοι. Olim etiam ad Reges, viros principes, vel civitates, eum in finem

publicitus legati mittebantur. Æschines contr. Ctes. p. 88. 22. ὑπὲρ τῶν περιβιτῶν ὡς Κλεισθέων τὴν Φιλίππου θυγατέρα χειροτονεῖσθαι, συναχθεὶς ὁμοῖος ἐπὶ τῇ τοῦ Μολοτῶν βασιλείᾳ Ἀλκιβιάδου τελευτῇ. Funeris conf. Alexandri laudatio in Aristid. T. I. p. 142. Dion Chrys. Or. XII. pag. 198. π. οὐδὲ περιβίαν ἐπεβίβουν συμμαχικῇ, ἥτις ἐστὶν ὁμοῖος (ὁμοῖος legerim:) τῶν ἀπὸ γλώττης μόνον συναχθεμένων, speciosam legationem ægritudinem non veram verbis saltem significantium: non cepit ista Morellus. Vid. Livius XXIII. 5. Idem in talibus significabant verba συναχθεῖναι, συναλγύν, συμπαιθεῖναι, συμπαύειν, et συλλυπεῖσθαι. Contra, vel ob victoriam reportatam, vel in alia re læta, legationes mittebantur quæ civitatum gaudium, sive verum seu fictum, nunciarent, συνεθεσμένοι vel συγχαρησόμενοι τῇ νίκῃ, apud Diodor. Sic. XVII. c. 48. et 113. aliosque. — VALCK.

CAP. XL. 2. ἄλλα τῶν κατεχόντων πηγμάτων χαλεπώτερα] H. Stephani καταλαμβάνειν nusquam reperi, neque vulgato præstat. Τὰ κατεχόντα πρήγματα, quæ instant et presentia urgent: qualia in Miltiadæ tyrannidis principio rerum ordinatio, captura Chersonesitarum, auxiliatorum dilectus, tum expeditio una cum Dario contra Scythas. Additum τρίτῃ μὲν γὰρ ἔτι τούτῳ protectum verbis erit c. 46. διυσίρῃ δὲ ἔτι τούτῳ, modo cetera, quod valde dubito, defendi queant. Calculis hic et consideratione nexus rerum utendum est. Miltiades, interfecto a Pisistrati filiis patre Cimone, in Chersonesum Athenis demigravit, c. 103. Itaque sub annum Per. Jul. 4196., aut paulo citius, siquidem Hipparchus Olymp. LXVI., Per. Jul. 4198. interemptus occubuit. Hippas tyrannidem reliquit invitus Olymp. LXVII., Per. Jul. VOL. IV.

4202., Dario Babylonem eopse tempore obsidente; qua post xx. menses expugnata rex sequente Olympiade in Scythas movet comite Miltiade, reversusque Sardibus agit Per. Jul. anno 4206., in lib. V. 24. Scythæ Nomades post illam Darii expeditionem irritati in Chersonesum excurrunt, coguntque Miltiaden aliorum fugere. Hæc si vero non dissident, quid illis fiet νιστὶ μὲν ἐληλύθει, cum ante hos decem annos in Chersoneso tyrannum Miltiades egerit? quid τρίτῃ μὲν γὰρ ἔτι τούτῳ? Vide quæ consequuntur statim, ταῦτα μὲν δὲ τρίτῃ ἔτι πρότερον. Ea si signant tres notatos annos, exitum non habent: si Miltiadæ reditum Doloncorum auxilio, exilium tyranni producant longissime, neque congruunt bene cum præfectura maritima Otanis lib. V. 25. Quomodo demum cunque intelligantur τὰ τότε μιν κατεχόντα, alia esse nequeunt, quam quæ continuo succedunt. At hoc tum vide: Miletus a Persis funditus pessumdata est Olymp. LXXI., Per. Jul. 4218.; altero post urbis eam calamitatem anno Persica classis insulas Chium, Lesbum et Tenedum occupavit c. 30. hujus Musæ: apud Tenedum Phœnices (horum autem classis Persica) agere ut accepit Miltiades, convasatis quæ in promptu erant, et in naves inpositis, aufugit. Hæccine τρίτῃ ἔτι πρότερον τῶν τότε μιν κατεχόντων dici recte possunt evenisse? Animadverto in omni illa temporum notatione maculas, quas equidem detergere sine membranarum adjumento neque audeo, neque volo. Wess.

[Fortasse vero haud ita magno molimine tolli hujus loci difficultates, omniaque ad liquidum poterunt deduci. Nempe τὰ κατεχόντα πρήγματα, ἃ τότε μιν καταλαμβάνει, (lin. 2. seq. et lin. 11.) res presentes quæ tunc eum occupa-

bant, (aut ei acciderunt) hand dubie esse res intelliguntur, de quibus Scriptor noster cap. 33., priusquam hanc digressionem de superiore Miltiade, primo Chersonesi tyranno, instituit, loqui cœperat, quas mox deinde cap. 41. exponere pergit. Quod lin. 4. ait, *εἰς τούτων*, id quidem, per se positum, poterat tertio post anno significare, sicut *διωγῶν* *ἐκ τούτων*, cap. 46. 1. sed ex adjunctis h. l. facile adparet, tertio ante anno intelligi: quod ipsum quoque mox in fine hujus cap. diserte declaratur, *εἰς τὴν ἑξῆς τῶν τῶν μὴ πασχόντων*. Quæ ei tertio ante anno acciderunt, ea *χαλσιώτερος* fuerant, graviora, duriora, quam quæ nunc. Nunc enim (ut cap. seq. narratur) Athenas cum omnibus suis opibus, per otium quinque triremibus impositis, ultro Athenas repetens, unam quidem navem amisit a Phœnicibus cum filio suo captam; sed nihil mali accidit filio, quem admodum etiam liberaliter rex Persarum excepit: tertio vero ante anno, Scythis Chersonesum invadentibus, fuga se proripere coactus erat, et in exsilio vitam agere. *Συῶς* *ἱερύγι* vulgo editur; quæ si vera scriptura, verbum *ἱερύγι* non consueta alioqui notatione, ut cap. 38, 1. accipi debet; (nec enim hoc admodum grave erat, quod Scythas effugit: sed *ἱερύγι* h. l. idem atque simplex *φύγι* sonabit, ad Scytharum adventum e Chersoneso profugit, fuga salutem petere coactus est. Sed hac notione rectius, ut mihi videtur, *ἱριγι* scribunt codd. Arch. et Vind. quod etiam Valla suo in cod. reperisse videtur: atque eodem modo mox libri omnes, *ἱριγι* loteo more, id verbum (lin. 6.) *ἱριγι*, *τούτους* *ἱριγίας* — *ἱριγι*. Supra sunt primordia hujus cap. verba consideranda, *ὅθεν δὲ ὁ Κίμωνος Μιλτ. πασσι μὲν ἱηλότης ἐς τὴν Χερσ.* quæ partim ad proxime præce-

dentem referuntur narrationem, partim ad sequentia transitum parant. Ibi δὲ particula, ut sæpe apud Nostrum, idem fere ac *δὲ* aut *ἔν* valet, et hoc dicit Scriptor: Hic igitur Miltiades, Cimonis filius, novissimus vel postremus (ex Miltiadis *τῷ Κίμωνος* familia) in Chersonesum venerat; estque adeo hic illo posterior, nec cum superiore confundendus. 8.

5. *ἐπιστρέφουσαν καὶ ἄλαστον*] Quam se in unum conglobasset Scythæ Nomaden, ad hanc usque Chersonesum processerunt. Pro *καταστρέφουσαν*, lib. I. c. 180. ex Codd. merito receptum *καταστρέφουσαν*; hic forte solemnem sibi posuerat formam *ἐπιστρέφουσαν*, et lib. II. c. 121. *ἐπιστρέφουσαν*: quod placuit Clar. Abresch. Dil. Thuc. p. 209. Ubi vulgatur *στρέφουσαν*, hujus Ed. p. 286, 6. (IV. 12, 11. ubi vide Var. Lect. ed. 8. et Adnot.) hujus generis prostant nonnulla; qualia habet et Thucyd. semper tamen scribens *ἐπιστρέφουσαν* et *καταστρέφουσαν*. VALCK. — Utralibet verbi forma uti licuerat Herodoto, et in vulgatam h. l. consentiunt libri; quorum spreto præscripto, *ἐπιστρέφουσαν* ex Valcken. conject. edidit Borh. 8.

[VI. 40. inculcandum censet post duo sequentia, et verbum *ἱηλότης* non venerat intelligendum, sed redierat. S.]

CAP. XLI. 7. *τὴν δὲ αἱ πύματα τῶν πῶν κατὰ τὸν*] Si genuinum est *κατὰ τὸν*, pro simplici novator illud posuerit *ἐκ τῶν*, cœperunt. Fortasse tamen scripserat *τὴν δὲ αἱ πύματα τῶν πῶν κατὰ τὸν δῶκοντες αἱ Φάικες*: sive potius *κατὰ τὸν*: eo nempe sensu, quem tradit Harpocrat. in *Κατάγειν τὰ πλεῖστα*, quemque H. Vales. explicuit p. 104. et 105. Sic Miltiadis istam navem insequuti Phœnices, non quidem mercibus sed onustam pecunia, in suum quendam portum averterint; quæcum captum Miltiadis

filium Metiochum ἀνέγαγον παρὰ Βασιλίας, δαίοντες χάριτα μεγάλης καταθέσεως: postremum hoc, exemplis undique conductis, tractavit I. I. Wetsten. in Lucæ Act. Apost. xxiv. 27. conf. D'Orvill. in Charit. p. 409. VALCK.—Iterum refragantibus libris omnibus unam ex Valck. conjecturis arripuit Borh. Verbum καταρῖν capiendi, corripienti notione supra positum vidimus c. 29, 9. Possis etiam auferendi, et abstrahendi notione accipere, ut V. 36, 14. S.

17. ἰσώσεις παπὸν μὲν οὐδὲν Μητίοχον] De uno Metiocho Herodotus. At Marcellinus in Vit. Thucydidis liberos Miltiadæ eadem navi intercepta in hostium venisse potestatem adfirmat; imprudenter subjungens, ἀφίονται δ' ὑπὸ βασιλίας, εἴ γε μὴ ψεύδεται Ἡρόδοτος. Quæ, malum, hæc suspicio, cui nullus in scriptore fundus? Wzss.—Ea tribuit Herodoto Marcellinus in vita Thucyd. quæ nusquam ille tradidit; nam primum navem captam scribit, in qua liberi fuerint Miltiadis; deinde, ἀφίονται δ', inquit, ὑπὸ βασιλίας, εἴ γε μὴ Ἡρόδοτος ψεύδεται. De uno tantum loquitur Herod. librorum Miltiadis natum maximo Metiocho; hunc tradit variis commodis ornatum in Persiæ remansisse, atque ibi, uxore ducta, liberos procreasse: τέκνα, inquit, τὰ ἰς Πέρσας πεπορεύσθαι: (lin. 20.) liberos, *Valla*, qui inter Persas censentur: scribi quoque potuisset, τὰ ἰς Πέρσας ἐνέσχεσθαι. Κορραιὶ apud veteres significabat etiam τάσσειν, et ἡ τάξις Κόρμος dicebatur: quibus curæ juventutis erat ἰστάξια, non Σωφροισιᾶται tantam, sed et Κορραιὶ vocabantur. Joh. Meursium in Att. Lect. II. c. 5. sequitur, ut sæpe, non nominatum S. Petitus in Leg. Att. p. 385. Eadem qua hic structura Herod. III. c. 91. ἰς τὸν Αἰγύπτιον τομὸν αὐτοῦ (Cyrene et Barca) ἐνικορμίστατο: id est τεταγμέναι ἦσαν. VALCK.

CAP. XLII. 1. οὐδὲν ἴσται πλίον] Non obliviscor formulæ ἰσὶ πλίον et ἰσὶ πλείον in N. Test. tabulis atque alibi sæpe obviam, et curam Perizonii ad Eliani Var. I. 30. meritæ: hic ex Med. inculcatur nulla caussa. Noster lib. IX. 106. οὐδὲν ἴσται πλίον ἰγίνετο σουτίων: et cap. 120. Wzss.—Duo loca, quæ respexit Vir doctissimus, sunt IX. 107, 18. et cap. 121, 4. ubi in ἴσται πλίον conspirant quidem, quod sciam, hodie libri omnes, ac ferri id ipsum quoque poterat: sed, ut de formula ἰσὶ πλίον aliorum taceam usum auctorum, (quos Werferus testatus est, in Var. Lect. (ed. S.) a nobis laudatus,) collatis Nostri locis II. 171, 3. V. 51, 16. 120, 5. et IX. 41, 1. intelligitur sperni non debuisse scripturam a probatis codicibus h. l. oblatam; sitque verisimile, in reliquis etiam duobus locis IX. 107. et 121. ἰσὶ πλίον debuisse librarios. S.

2. ἰς νῆκος φέρον] Ἐς νῆκος φέρον Sladus, διαφθερᾶν ex Hesychio interpretatus, maluit: frustra, Homerus sæpe: etiam de bello infra, lib. VII. 158. Wzss.—ἰς νῆκος φέρον, ad inimicitias pertinens, ad bellum spectans. Opponuntur τὰ εἰρηναῖα, in fine cap. S.

5. ἐκ τῶν πολίων] Egrege sic Palmerius Gronoviusque. Haud præter librariorum indolem confusio πολίων et πολέμιον. Dedi exempla ad Diodori lib. XIV. 50., quibus accedat ex Polyæno lib. V. c. 44, 1. Memnon βουλόμενος καταμαθὺν τὰ μεγέθη τῶν πολέμιων καὶ τὰ πλάητα τῶν ἐνικορμύτων: nam, τῶν πολίων fuisse primitus, vacat dubio. Scripsi (lin. 6.) ἵνα δασυδίκαι εἴν, flagitante usu et probante H. Steph. Thes. T. I. p. 987. Habet Polybius lib. IV. 4. vocem et Suidas ex eo. Wzss.—Vide Var. Lect. (ed. S.) et quæ ad Polyb. IV. 4, 3. olim notavimus. Ut δόσις per o breve, quidam itidem δασυδίκαι recte scribatur? S.

CAP. XLIII. 4. πολλὰν δ' ναυτικὴν] Vir summus Is. Casaubonus στρατὸν hunc ναυτικὴν recte interpretatur aptum ad concendendas naves, ad Strabon. lib. I. p. 82. (pag. 47. ed. Cas.) sequente Stanleio in Æschyli Pers. v. 54. Neque enim naves una cum nautis Mardonius ex Perside in Ciliciam ducere valuit. Refer huc cap. 95. prodita. Genus Mardonii ac inter Persas auctoritatem non præterit Diodorus lib. XI. 1. Wess.

9. παραπλῶν τὴν Ἀσίην] Fuit, cui hoc valde ineptum: esse enim Ioniam Asiæ partem, nec posse illum, qui ad Ioniam adpellit, dici παρατιλιεύειν τὴν Ἀσίην, uti scriptum hic: præstare propterea τὴν Κερίην, quippe Ionie vicinam et ex Cilicia naviganti obeundam. At hoc nimis est sapere. Ex Cilicia in Ioniam tramittenti præternavigatur Pamphylia Lyciaque, quæ utraque cur conjectanti negligitur. Verbo, Herodotus τὰ κάτω τῆς Ἀσίης, in quibus Cares et Lycii, lib. I. 177., spectavit. Wess.

13. τοὺς γὰρ τυράννους τῶν Ἴωνων καταπαύσαι] Τῆς τυραννίδος nempe, vel τῆς ἀρχῆς. Sed, si forte variant Codices, illud, an καταλύσαι, posuerit, vix constitui poterit: prius plerumque plene dicitur Herodoto, καταπαύσαι τῆς ἀρχῆς Μήδων· καταπαύσαι Δηιάρετος τῆς βασιλείης· ἀρχῆς Κύρου καταπαύειν. Dum Persa Mardonius in Ionia δημοκρατίας καίσαρ ἐς τὰς πόλεις, videri debuit Græcis ea res secundum Herodotum vix credibilis; quia Reges atque imperio regali adsueto popularem regiminis formam in civitatibus libertate usis sic plerumque voluerunt mutata, ut saltem penes paucos esset imperium, quos dicto facilius haberent obedientes. Paulo post (lin. 16.) restituetur συνίχθη μὲν χεῖρα πολλὸν ναῦν. VALCK.—Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. XLIV. 6. τὰ γὰρ ἐντὶς Μασιδῶνος] Littera mutata τὰ γὰρ ἐντὶς Μασ· vir eruditus; namque progredienti e Græcia intra Macedoniam (ἐντὶς Μασιδ.) Thessalos esse, extra vero Thraces et Getas: vere quidem: sed, quid si Bosporum Thracium aut Hellespontum transfretaveris, erunt-ne ἐντὶς Μασιδῶνος Thraces plerique omnes? Id nemo adfirmaverit. Oram autem Propontidis Europæam ipsamque Thraciam Dario paruisse, ex superioris libri c. 25. et lib. VII. 106. conpertum. Wess.

12. πρὸς τὴν Ἀλυσ] Iterum πρὸς τὴν Ἀλυσ VII. 21. quæquam τὴν Ἀλυσ quidam ibi Codd. ut paullo superius Vindebonæ. Non profecto nescio, Diodorum aliosque sic maluisse, quibus suum non invidio. Τὴν Ἀλυσ Servius Aticus tribuens, ad Æn. XII. 701. Quod autem Herodotus, scribit, hunc Αἰθον, hunc Apollon dicit, Atticæ declinationis est. De monte recte: τὴν Ἀπώλλων non novi. Statim κατὰ τρηκερίας Valla expressit, et recipi, ut numerus quodammodo indefinitus maneat, poterit. Ita c. 117. κατὰ ἑκαεχιλίους καὶ τετρακοσίους, et crebro. Ceterum Boreas μέγας τε καὶ ἄσπερος, (lin. 10.) idem qui Strymonias μέγας τε καὶ κυματίνος lib. VIII. 118. Hic ἄσπερος, arcens transitu, de Gronovii sententia; forte verius, πρὸς δὲ οὐδὲνα πύργον ὑπερὶν ἵσθι, sicuti Ἀσπερώτατος Iseæ explicuit Harpocratio. Immo vero haud scio, responderit-ne Grammaticus et Nostri ἄσπερος. Nam, quæ sequenti Ἀσπερώτατα subjiciuntur, Ἡρόδοτος ἐν τῇ Ἰστῇ, optime accedent prioribus, loco suo mota; siquidem ἀσπερώτατος in hac Musa nusquam, et Suidas, exscribens Harpocratonis ἀσπερώτατα, Dinarcho vindicat, Herodoti mentione neglecta. Atque hæc nunc blandiuntur. Vide tamen c. 125. (ubi περιεστῇ.) Wess.

[16. οἱ δὲ αὐτῶν — οἱ δὲ, μέγα] Commodè REISKIUS: "ὡ cum gravi:

“qui natare nesciebant, illi propter hoc ipsum (vel solum) — fluctibus hauriebantur: οὐ γὰρ, scil. ἠπίστατοι, qui autem mare sciebant, illi tamen frigore exstinguebantur.” S.]

CAP. XLV. 2. Βρύγαις Θεήναις] Quando lib. VII. c. 73. Φρύγαις secundum Macedonas olim dicti traduntur Βρύγαις vel Βρίγαις, (vid. Holsten. ad Steph. in Βρίγαις) pendet ista scribendi diversitas a dialecto. Macedones οὐδὲποτε καὶ ἀρχαῖς λέξιων τῷ Φ χρώτασι, ἀλλὰ τῷ Β, teste Heraclide ap. Eust. Od. κ'. p. 391, 16. Habet Etymolog. p. 179, 17. ut Macedonica, Βρίπποι, Βρύγαις, et Βαλακρόν. Βάλακρον τὸν Νικάνορον, (Vales. in Excerpta pag. 76.) Diodor. T. II. p. 275, 93. qui Κιβαλλῖται forte dederat p. 351, 16. sicut p. 221, 26. Βαλλάνη et Βαλλανικὸν Eustath. in Od. ι'. p. 340, 21. In vicinis (lin. 4.) more suo scripserat forsitan Herod. οὐ μόντοι οὐδὲ αὐταὶ γὰρ δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσίαν: qua forma loquendi lib. III. c. 19. Καρχηδόνια, inquit, οὐτὰ δουλοσύνην διέφυγον πρὸς Περσίαν: VII. 154. nulla istarum civitatum πείρουσι δουλοσύνην πρὸς Ἰσπανηράτιος: I. 159. Φιόγων θάνατον βίαιον πρὸς Περσίαν. Passivorum loco sæpe verba neutra, nonnunquam etiam nomina adhibita, sequuntur illorum structuram; in istis, violenta morte affici, atque in servitutem abduci, vocibus θανάτου βίαιου et δουλοσύνης significantur. Huc pertinent Thucydidea, ὧν ἐν ἀξιώματι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, et ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων, p. 84, 75. p. 387, 66. (I. 130, VI. 15.) Euripid. Phoen. v. 365. μή τις δόλος με πρὸς πατρὸς ἡμέτερου πτάνη, ne a fratre dolose occideretur; quæque pauca dantur similia. VALCK.

CAP. XLVI. 1. Διουσίην δὲ ἱεὺς σουτίων] Rerum earum, quas descripsit. Est autem annus Olymp. LXXII. secundus, quo et Thasii in ordinem coacti et legati aquam et terram petitum missi

abierunt: namque μετὰ δὲ τοῦτο c. 48. huc referendum. Insequens annus pugna celeberrima est Marathonica, decimus ante Salaminiam victoriam apud Thucyd. I. 18. Wess.

8. ἢ καὶ τῆς ἡπείρου καὶ ἀπὸ τῶν μεταλλῶν] Vallæ Latina, ex continenti et metallis, neque hic, nec deinceps CL de Pauw se probare valuerunt: ex terra et metallis illi præstabilius; ἡπείρου voce, ut in Etymol. Suida et aliis, pro terra posita. Quam ego quidem notionem illi non detraho; de Herodoto, cujus in Musis frequentissimum vocabulum, ad dubitans. Certum est, Thasios in Thraciæ adversa ora metalli fodinas exercuisse, agrosque arasse, ex Thucyd. I. 100. Liquet insuper, insulam fuisse εὐκαρπείαν, Dionysii v. 523. indicio. (ubi Θάσος, Δημήτριος ἀπὸ τῆς.) Mox (lin. 9.) ἐν Σκαπτενή Arch. accuratissime observationi Steph. Byz. congruit, et Lambino opitulatur, Scaptensylam restituenti Lucretio, rejecta Scaptensula, cujus post Festum vindex Gifanius. At Σκαπτὴν ὕλην priscorum plerique disjunctim maluerunt, quorum exempla ad Stephan. stipavit Holstenius, inmemor occupata fuisse a Paul. Leopardo, Emend. lib. VIII. 20. Vallam in his explicandis lapsus leniter (uti in more habet) corrigente. Wess.

12. ἰούσι παρατῶν ἀτελῆσι] Si forent tributorum immunes olim Laurentius, ac si φόρον ἀτελῆσι ob oculos habuisset; sicuti Appianus Λυκίους φόρον ἀτελῆσι Bell. Civil. lib. V. (c. 7.) p. 1077. Ego vero nusquam in schedis animadverti, haud recusaturus, si vel in unis reperiretur. Laudato de Pauw ἀτελῆς imperfectus, et παρατῶν ἀτελῆς fructuum defecti copia intelliguntur. In Hesychio Ἀτελεῖς, ἑλλειπτεῖς, cujusmodi spades aut alia parte manci: παρατῶν ἀτελῆς eodem posse modo dici, nondum, ut credam, adducor. In lib. I.

192. τῶν ἄλλων ἰῶσαι ἀντίλοι, de vicis, a tributorum pensione, nisi quod canibus cibum praeberent, liberis. An ergo παρῶν ἀντίλοι, quod ad fructuum proventus attinet, a tributo immunibus? Quod et Abreschio placuisse, animadverto. Wss.

Ibid. ἰῶσαι παρῶν ἀντίλοι] Valla: si Thasii forent immunes tributorum: in tributi vicem terrae proventus, fruges, sed vinum in primis generosissimum Persae videntur a Thasiis accepisse; qui propterea, ut ἀντίλοι φέρον alii, sic dici potuerunt παρῶν ἀντίλοι. Thasiorum aurifodinas ex Herod. memorat Eustath. ad Dionys. v. 517. Meminerunt eorumdem Thucyd. I. 100. Marcellin. in vita Thuc. p. 3. et Zenob. Cent. IV. Prov. 34. Neque agrorum fertilitate motus, neque insulae divitiis, Archilochus Thasum in suis saepe carminibus habuit despiciatui, quod e diversis liquet illorum fragmentis apud Athen. XII. p. 523. n. Eustath. in Iliad. f. p. 616, 46. Plutarch. de Exil. p. 604. n. qui, Ἀρχίλοχοι, inquit, τῆς Θάσου τὰ παρτοφίονα καὶ εἰσόδου παρῶν, διὰ τὸ τραχὺ καὶ ἀνόμελον διβαλὺς τὴν νῆον. VALCK.—Et frumenti copias abundabat Thasus, et vinum quoque in primis celebre Thasium erat. Sed videntur et fertiles Thasiarum agri et vineta in opposita continente (in ἡπίεσσι) maxime fuisse; nempe in Thraciae ora, quae Thasiarum fuit: qui quum fructuum nomine ex ea regione percepturum nec Thracum regibus nec Persis vectigal ullum aut tributum penderent, ἰῶσαι παρῶν ἀντίλοι, ad redditus, quos ex metallis percipiebant, inaisis quotannis cumulus ex agrorum istorum vinetorumque proventus illis accedebat. S.

CAR. XLVII. 3. ἰσὶ τοῦ Θάσου εὐρύτου] Ex more scriptoris, stabilito dignitatis Cel. Gronovii ad lib. IV. 46.

(ubi frequens obtinet ille usus praepositionis ἰσὶ, praeterea ad IV. 107, 2. 184, 16. VII. 58, 14. 61, 16. et 74, 2. provocavit Gronov.) De Phoenicibus et Thaso nonnulla lib. II. 44. Poterunt autem τὰ μέγιστα Φοινικῶν, (lin. 5. ubi cf. Var. Lect. ed. S.) si quae necessitas, et Φοινικῶν pingi, uti saepe in Strabone σίλοις Φοινικαῖς, apud Athen. γεῦλος Φοινικῶν, qui tamen XII. p. 538. n. σαρφύρα καὶ Φοινικὰ χρωσφόρα junxit. (Sed ibi φοινικὰ de colore, non de populo.) ἰσὶ πάλαι Φοινικῶν Polemo Or. II. p. 16. ed. H. Steph. σιδηρῶν Φοινικῶν Dio Cass. Ecl. XLVI. Accedat Σοφίας Φοινικῶν Diodori lib. XIX. 93. et Punicum bellum. Wss.

CAR. XLVIII. 7. νῆας τε μακρὰς, καὶ ἱστανωγὰς πλοῖα] Hic quidem ad Ammonii mentem distinguit νῆας, longas naves, et τὰ στεργυγέλα πλοῖα. Sunt enim hic νῆες αἰνε νῆες, στεργυγέλες et ἱστανωγοί: πλοῖα vero, quae equos velerent. Lib. VII. c. 1. jussi sunt parare νῆας τε, καὶ ἵππους, καὶ εἶναι, καὶ πλοῖα: haec scilicet ἱεῖς ἵππους καὶ εἶναι: atque adeo νῆας τε, καὶ πλοῖα ἱστανωγὰ καὶ στεργυγέ. Neque sane bellicas et longas naves πλοῖα dixit; sed hippagogas, etiam ἱστανωγὰς νῆας, (vid. Gronov. ad insit. libri VII.) et onerarias cum commentu ἱεῖς εἶναι νῆας, VII. c. 21. (In eandem sententiam disputaverat Gronov. l. c.) Haec firmant Dukeri sententiam ad Thucyd. VI. 43. Apud Ammon. in Aristotelis loco Alexander Molossus (accitus ab Tarentinis in Italiam, Livio VIII. 24.) ἱστῶντων ναυῶν καὶ πινυμένων, πλοῖος δὲ συρῶν ἱστανωγὰς καὶ στεργυγέλες: postremum, procul dubio meodosum, tentavit Clar. D'Orvill. in Charit. p. 674. sed a vulgata nimium abit vox στεργυγέλες: mihi restituendum videtur, ἱστανωγὰς καὶ φεργυγέλες: naves onerarias, φεργυγέλες πλοῖα dixerunt Thucyd. p. 434, 60. (VI. 88.)

Xenoph. V. 'Ελλ. p. 320, 37. alique. VALCK.

CAP. XLIX. 7: *ἐν ὅφιοι ἰσχύοντας*] Confer dicta lib. I. 80. (At ibi diversior verbi *ἰσχύων* usus.) Æginetæ maris hoc tempore erant domini, *Μαλασσηνέων*, Eusebio et Syncello testibus. Id præter alia ussit Athenienses, ansamque dedit augendæ, quæ toti deinceps præsidio fuit Græciæ, classi, consentientibus Herodoto VII. 144. et Thucydide I. 14. WESS.

Ibid. *ἐν ὅφιοι ἰσχύοντας*] Quod olim vulgabatur, id dedisse videtur Herodotus, *ἐν ὅφιοι ἰσχύοντας*, lectum Eustathio in Od. ε'. p. 683, 21. ubi Homericum *τί μοι ἰσχύις*; interpretatus, *τί πατ' ἡμεῶν ἔχουσ*, 'Ηρόδοτος δὲ, inquit, *διαλιλαμίνους φησὶν, ἐν ὅφιοι ἰσχύοντας τοὺς Αἰγινήτας*: alia dedit in Iliad. χ'. p. 1355, 46. Eustathium sequitur H. Steph. in Prolegom. p. 736. (de Herod. voc. et loq. form.) Sunt et Herodotæ tmeses, *μοῦα δὲ βουλιύιαι*, p. 387, 5. (VII. 12, 8.) *ἀπὸ πάντων τὰ χεῖματ' ἄγων*, p. 434, 41. (VII. 164, 15.) etc. VALCK.—Equidem, *ἰσχύοντας*, ex scholio irrepsisse suspicatus, adeoque *ἰσχύοντας* revocans, nullam hic tmesin vidi, sed simplex verbum suo nomine legitime positum judicavi ea notione, ut, quemadmodum *ἔχουσ* *ἐν* *τι* vel *ἐς* *τινὰ* ad aliquid vel ad aliquem spectare, pertinere, tendere, frequenter apud Nostrum significat, sic *ἔχουσ* *ἐν* *τινι*, adversus aliquem tendere intelligatur. 8.

CAP. L. 1. *Κλειμένης*, etc.] Quæ de Spartanorum rege, Æginetas adgresso, eadem Pausanias lib. III. c. 4. WESS.—In insulam Æginam venisse quidem dicitur Cleomenes: sed a Crio aliisque impeditus facere (quod voluerat) non potuit; quod jam nunc, Demarato nondum ejecto, fecisse dicitur Pausanias lib. III. p. 212. VALCK.

10. *ἐξ ἰωνυλλῆς οὗς Δημάρετον*] Erat

in Latinis ex epistola. Maluerunt de mandato alii, Portus et ante eum Stephanus; qui quidem dissensus in re longe hinc remota momenti non magni: his tamen calculum adposui lib. IV. 10. WESS.

11. *εἰρησε τὸν Κριόν, ὃς ἐν αἰ τὸ ὄνομα*] Suspicio Æginetam istum Crium luctatorem fuisse, quem Simonides carmine memoraverit. Ad Aristoph. Nub. v. 1359. *ἔσται Σιμωνίδου μίλος, τὸν πρὶν ὡς ἰσίκην*, ista leguntur in Schol. *οὗτο τὸ μίλος Σιμωνίδου καὶ Ἑσπίνου, Ἐπίξω δ' ὁ πρὶς* — *ἦν δὲ παλαιστῆς Αἰγινήτης*: forte scribendum, *Σιμωνίδου ἐξ ἰσικίαν*: ut verba, *Ἐπίξω δ' ὁ Κριὸς οὐκ ἀνίκητος, ἰλθὼν εἰς δῖνδρον ἀγλαὸν* (f. *ἐς ἀγλαδένδρον*) *Διὸς τίμιος*, ut ista verba fuerint in Crium Æginetam Simonidis, alludentis ad arietem *πειταυόμενον*. Acerbo joco Herodoti Cleomenes, cum Ægineta sibi nomen esse dixisset *Κριῶν*, ἦθη ὦν, aiebat, *καταχάλλου, ὃ πρὶν, τὰ πῆμα, ὡς συναισθημένοις μεγάλῃ κακῇ*. Jam nunc tu, velut vir gregis, ærata tua fac cornua, quibus possis luctari adversus magnum malum, quod tibi imminet. Paulo inconsideratius negaverat Ægineta, Cleomenem οὐδὲνα ἄξυν χαίροντα *Αἰγινήτιον*: dictum indignatus, ex *Κριῶν* nomine captat hominis irridendi Rex Spartæus occasionem; atque ea dicit, quæ in veri nominis arietem petulantiozem, *πρὶν δὲ σολγόνιστον*, dici poterant, cujus protervia, brevi refutaretur. Ne Cicero quidem abstinere se potuit, quin C. Verri, homini sane pessimo, ex ipso nomine verris crearet interdum invdiam, II. in Verr. c. 78. Videtis Verrutium? videtis primas literas integras? videtis extremam partem nominis, caudam illam Verris tanquam in luto densissam esse in litæra? Sic IV. in Verr. c. 25. ut hic nomen suum (verris) comprobavit, sic Ele cognomen (frugi.) Siculos dicentes facit c. 43. in labores Herculis

non minus hunc immanissimum verem, quam illum aprum Erymanthium referri oportere. Multo minus patienter legi poterunt frigidi Plautini joci, Bacchid. II. 3. v. 50. Menæchm. II. 2. v. 38. Trucul. I. 1. v. 58. quem rejicit versum tanquam spurium G. Canter. Nov. Lect. VII. 10. nisi sit in scena prolatus, quid sibi vellet Comicus, a plebe non potuit intelligi. Cicero Philipp. XI. c. 6. C. Annium Cimbrum, Lysidici filium, Lysidicum ipsum Græco verbo, quoniam omnia jura dissolvit. Unicum licet de hoc genere, mirabar tamen in Livio, quod Scipionem facit dicentem, Atrium Umbrium semilixam nominis etiam abominandi ducem, lib. XXVIII. c. 28. Apud recentiores inprimis Græculos hujus generis reperiuntur plurima. VALCK.— De accentu, quo nomen Æginetæ illius hominis notavimus, in Var. Lect. (ed. S.) dictum est. S.

CAP. LII. 1. ἡμελογίζοντες οὐδὲν ποιῶν] Quem innuat, Tyrtaeum-ne an alium, haud memini. Cum poeta isto plerique Græcorum faciunt: Xenophon tamen in Agesil. p. 72. ed. Hutch. eumque secutus Plutarchus, domum, quam Aristodemus Spartæ crexerit, habent. WESS.—At non unum aliquem ex poetis hic innuit Herodotus: sed nullum ex poetis ea in re, de qua hic agitur, adsentiri ait Lacedæmoniis; adeoque famæ apud Spartanos vulgatæ opponit veterum Poëtarum auctoritatem, quorum nempe carminibus aliqui memoria rerum superioribus temporibus gestarum certissima ratione ad posterum propagari existimatur. S.

2. τοῦ Κλειδάμου] Τοῦ Κλειδάμου dum hic scribendum putabat Meurs de Regno Lac. c. 6. non recordabatur, apud ipsum Herod. constanter scribi Κλειδάμου, VII. 204. VIII. 131. Sequi potius debuerat Fr. Sylburgii judicium,

Æliano quoque nomen restituenda Κλειδάμου, ad Pausan. Lacon. p. 246. Inde facile fluxerunt formæ minus sinceræ Κλειδάμου, et Κλειδάτου. Spartani Μινδάμου nomen male in Μινδάτου transierat apud Thucyd. p. 228, 56. alterum satis commendat notissimum μινδής, : eandem habent vim nomina Laconica Κλευμάχας et Κλειδαῖος. Non filios tantum, sed patrem quoque Aristodemum Spartam tenuisse, statuit et qui dicitur Xenophon in Encom. Agesil. p. 72. Διάδοχος τῆς Σύρας αὐτοῦ· σινάσας γὰρ ἂν τις ἴτι ταύτας ἰστίνας ὕμνας, ἥσπερ Ἀριστοδῆμος ὁ Ἡρακλείου ὅτι κατ' ἔλθε λαβὼν ἰσιστήσατο: ubi notat Hutchins. VALCK.

6. Ἀργίην] Errorem excusare ab hac scriptura discrepantes nequeunt: stabilitur matronæ nomen omnium consensu: quin fuerunt, qui Pindaro Ἀργίῃδας inculcabant Isth. Od. VII. 21. μιστρήν appellatos, διὰ τὸ Ἀργίαν ἐνμαζῆσθαι τὴν Ἀριστοδήμου γυναῖκα, quamquam frustra illi. Ad dita hic majorum series sororem ostendit Theræ, quem περιόνοιο, ut Spartæ dicebant, sive tutorem pupillorum Eurysthenis et Proclis vidimus lib. IV. c. 147. WESS.

13. ἴσων ἰστέων] In horum medio positum ἀμφοτέρων, tantopere datamatum, neque utile, expunxi. Nexa quæ adherent, varie tentata fuerunt, præcipue ἡ καὶ πρὸ τούτου (ibid.) Puto indicari, nihilo magis quam antea potuisse, uter natu prior esset, discernere, et μᾶλλον ad sententiam adsciscendum. Convenit ex lib. VII. c. 189. ὡς ἴσων αἰετῶν τὸν χυμῶνα, ἡ καὶ πρὸ τούτου, Μέντο: quodque in c. 139. ejusdem Polymnia; nam πρὸ τοῦ non differt. Malunt porro docti viri (lin. 16.) οὐ βουλομένη δὲ, restituta negante particula; quibus si adjutrices adessent schedæ, fortasse adsentirer: nunc intercedo. WESS.— Vide quæ paullo post notamus. S.

13. ἡ καὶ πρὸ τούτου] Hac saltem in sede voces istæ, si sunt Herodotæ, commodam vix admittunt interpretationem: aptius forsitan hæerere viderentur istis, quæ paulo leguntur superius, sic intersertæ: ἰπιδόντα δὲ τὸν Ἀριστόδημον τὰ εἴηκα, (ἡ καὶ πρὸ τούτου,) νύσσω τιλιωτῆν. Est et in proximis (lin. 16.) structura minus expedita: mea sententia lenius ista fluere hunc in modum scripta: ἰδυῖαν μὲν (καὶ τὸ πᾶντα λέγουσαι ταῦτα,) βουλευμένη δι' ἵπκας ἀμφότεροι γινέσται βασιλεῖς: scientem quidem, tametsi valide negaret geminos se internoscere: λέγουσαι ταῦτα, nempe οὐδὲ αὐτὴν διαγινώσκουσιν. VALCK.

[Ad ἡ καὶ πρὸ τούτου nec h. l. nec VII. 189, 8. aut VII. 139, 15. adsciscendæ ad sententiam cum Wesselingio particulæ μᾶλλον locus est. Nec tam incommode, quam Valckenario visum erat, hac in sede locatæ istæ voces mihi videntur. Præcedentia verba satis indicant, missos fuisse probatos nonnullos viros, qui inspicerent pueros, viderent, quæ uter illorum natu esset major. Hi igitur, postquam illes inspexerunt, nec per se dignoscere natu majorem potuerunt, quum ambo inter se similes et æquales (eadem corporis specie, robore et statura) reperissent; tum vero, aut jam antea etiam, matrem interrogarunt. Nec vero etiam, cur sequentia sollicitarentur verba, satis causæ erat. Istæ, ἰδυῖαν μὲν καὶ τὸ πᾶντα λέγουσαι ταῦτα, in Latina quidem versione eandem in sententiam reddidit, quam Gronovius his verbis expresserat, etsi optime nosset illa aperire, quasi infinitivus λέγουσαι ab ἰδυῖαν penderet. Rectius vero λέγουσαι ταῦτα ad superiora, οὐδὲ αὐτὴν φάναι διαγινώσκουσιν, refertur: hoc illam (nempe, nec se internoscere natu majorem) dixisse, quum quidem vel maxime nosset, sed cuperet, etc. τὸ πᾶντα, abundante τὸ articulo,

VOL. IV.

vel maxime, quam maxime, ut I. 71, 5. III. 104, 14. VII. 16, 24. S.]

20. τὸν γιγασίτερον] Præstantia Med. Cod. et conspirantium meritis fertur laudibus; quæ tamen sæpe modum excedunt. Πεισβύτερον eorum scholion est, defensione indignum. An, quæso, γιγασίτερος postulabit, uni adfuisse præ altero γίρας? Quid fiet ergo tot Xenophontis aliorumque dictis, in quis γιγασίτερος ætate senior et amplius nihil? WESS.

38. τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς ἀλλήλοις] Ἀντίω, in schedis repertum nullis, cur retinerem? Rixarum et discordiæ, animos fratrum disjungentis, Pausanias testis accedit, διδυμοὶ δὲ ὄντις, διάφοροι τὰ μάλιστα ἦσαν, Lacon. c. 1. p. 205. Sunt quoque Eurysthenidarum et Proclidarum dissensionis in Musis et aliorum commentarii sempiterna monumenta. WESS.

39. τοὺς ἀπὸ τούτων γινόμενους ἀσπύτας] Non repugnat quod scribit Livius XL. 8. sociabilem consortionem inter binos Lacedæmoniorum Reges salutarem per multa secula ipsis fuisse patriæque. Nam, privatim sæpius adversarii duo Reges Lacedæmoniorum, unanimes conspirabant in publicæ rei commodis juvenibus; aut etiam inter se laudabiliter certabant περὶ τοῦ ἰσχυρότερος πλὴν ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἐργάσασθαι, ut Aristides loquitur Herodoti VIII. 79. Neque noluit Lycurgus concordem talem discordiam in civitate sua locum habere. Plutarch. T. I. p. 598. c. "Εοικὼν ὁ Λακεδαιμόνιος νομοθετῆς ὑπάρχοντα τῆς φρενὸς ἐμβαλεῖν εἰς τὴν πολιτείαν τὸ φιλότιμον καὶ φιλότιμον. Conf. T. II. pag. 232. c. 813. v. et Melanthei dictum de civitate Attica, p. 20. c. VALCK.

CAP. LIII. 2. τὰς δὲ κατὰ τὰ λεγόμενα, etc.] Gronovius bene, cui rescribi nihil debuisset, ultima hujus capitis ver-

P

ba clamant. Est quoque periculosior sequentibus adnota manus. Equidem addidi ex scriptis γὰρ δὲ, cetera bonæ notæ arbitratus. Pendet sermo ex ἰγὼ γράφω, quæ, si repetantur in ὡς εἰσι 'Ελληνες, nescio quid jure desideretur: nam Σιῦ ἀπέντες, a Valla versum a Deo genitum non laudo. Patrem mortalem Perseo Scriptor negat; μίχρη Περσέως, usque ad Perseum, non altius, adscendens, ut ait. Vere ergo τοῦ Σιῦ ἀπέντες, Deo in seriem non relato. WESS.— Peropportunity vero κατὰ ταῦτὰ ληγμ. dedit noster cod. F. Superiora, ait Herodotus, soli Lacedæmonii dicunt: (conf. c. 52, 1. ibique notata:) nunc ea referam, inquit, quæ eodem modo Græci dicunt, id est, in quibus reliqui Græci Lacedæmonii adsentiuntur. Quod autem verba illa (lin. 5.) ὡς εἰσι 'Ελληνες ab illis ἰγὼ γράφω pendere ait Vir doctissimus, id mihi secus videtur. Arcte profecto coherent ἀποδεικνυμένους ὡς εἰσι 'Ελληνες. Itaque participia καταλιγόμενους et ἀποδεικνυμένους tamquam Græco more pro infinitivis posita cum Valla et Gron. equidem accepi. S.

10. εἰρηναί μοι] Sic melius. Εἰρεῖαται multitudinis est, sicuti lib. VII. 96. Persei origo Ægyptia tangitur, lib. II. 91., a qua suggillanda cavere sibi noluit Plutarchus. At unde Danaus et Lynceus, si non ex Ægypto? Ceteros consulto tacitos habuit. WESS.

Ibid. ἀπὸ δὲ Δαναῆς τῆς 'Ακρυσίου] Hæc et sequentia quædam, alio quam invenerat ordine collocata, Plutarch. exhibet, de Herod. Malign. p. 857. π. Οἱ δὲ Δωριεῖς, φησὶν, ἡγούμενους φαίνοντ' ἂν Αἰγύπτῳ ἰθαγενεῖς ἰόντες καταλιγόντες (leg. καταλίγοντες) τοὺς ἄνω Δαναῆς καὶ 'Ακρυσίου πατέρας: quæ prorsus obscuravit interpres. Ad Herodotea Plutarchus, τὸν 'Επαφον, inquit, καὶ τὴν 'Ιδὴ, καὶ τὸν 'Ιασον, καὶ τὸν 'Αργεῖον ὅλους ἀφῆκεν. Epaphum in Ægypto natum omittere

potuerat; Ionem, Iasum, et Argum Herodoteæ narrationi merito opposuit; neque enim hos Ægyptios origine dixerunt Græci, qui posteros Epaphi, atque adeo majores Acrisii, fatentur Ægyptios esse ἰθαγενεῖς, Libyen, Belum, Danaum et Ægyptum, Lyncea. Sed vituperare potius debuit Plutarch. quos habuit Herodotus auctores, non quid ipse sentiat, sed tradens quid Græci de his fabulari sueverint: hoc non in fine tantum capitis, sed et initio, significavit; ubi, Ταῦτ' ἂν, inquit, κατὰ τὰ ληγόμενα ὡς 'Ελλήνων ἰγὼ γράφω, vel γράψω: ut l. c. 95. κατὰ ταῦτα γράψω. Quid sibi velit τοῦ Σιῦ ἀπέντες (lin. 4.) mihi quidem non liquet. VALCK.

CAP. LIV. 4. Περσὶ οὐδὲν] De Persarum sententia si venerint quæ libro VII. 61. scribit, Perseum videlicet Danaës et Jovis fuisse filium, creasseque ex Andromeda Persen, unde Persicæ genti nomen; in matre patreque Græcos inter et Persas fuerit concordia, de avo lis et progenitoribus; quos una cum Acrisio a consanguinitate Persei si secluserint Persæ, Danaë Assyriæ aut Persicæ erit stirpis. WESS.

CAP. LV. 2. καὶ ὅ, τι ἀποδείξμεναι] Reiskius ὅ, optime disparavit. In regni successione διὰ δὲ χρίσθαι et ἐν δὲ χρίσθαι sedem habent: ἀποδείχθαι, in rerum actu. Οἱ μὲν γὰρ ἐκείνους οὐδὲν λαμπρὸν ἔργον ἀποδείξμεναι, lib. I. 174. sæpissimeque alias. WESS.

CAP. LVI. 2. Διὸς τι Λακιδαιμόνος] Sæpe quidem Lacedæmonia, Jovis filii, sed hujus Jovis, Λακιδαιμόνος dicti, nusquam alibi factam invenit Meursius mentionem; et sane mirum est, si Jovem coluerint Λακιδαιμόνα, hunc non ut Deum ἐρχαργίταν habitum sæpiusque commemoratum. Coluisse Lacedæmonios Ἀγαμέμνονα Δία variorum contra constat testimoniiis docuitque Meurs. Misc. Lacon. I. c. 4. Suspiciabatur Ca-

saub. in Athen. III. cap. 21. (Animadv. T. II. nuperæ edit. p. 175 seq.) dictum Jovem 'Αγαμέμνονα Spartanis, ut *ἀρίσταρχον* a Simonide; Agamemnone certe nomen antiquius *ἱσθιτικῆς*, de Deorum rege potuit usurpari, et vera adpellationis ratio Lycophronem ceterosque latere. Athen. III. p. 99. π. Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἀρίσταρχον ἔπει τὸν Δία, καὶ Διὸς υἱὸς τὸν ᾄδην ἀγασίλαον. Dedit ibi plura Casaubonus. 'Αγασίλαον, inferum Jovem, attigit Bentley ad Callim. in Lav. Pall. v. 130. Ubi vulgatur in Hesych. 'Αρίστ' ἀρχὰ μία, Simonideum forte dederat 'Αρίσταρχον, Δία. Asopii vocabant Ἄσκαπιον Φιλόλαον, teste Pausan. III. p. 267. 'Αλιξιν, τὸν 'Ηρακλῆα, Coi, Aristid. I. p. 62. Τηλέμαχοι, ἢ 'Αργεῖμις dicitur in Luciani Lexiph. II. p. 335. Habet istius generis nonnulla Aristoph. 'Ιστ. v. 164. Θισμ. v. 811. Λυσ. v. 554. VALCK.

5. αὐτὸν ἐν τῇ ἡγῇ ἐνέχουσιν] Omissa sæpius, additur in legibus interdum Atticis præpositio; velut apud Demosth. contr. Aristocr. p. 408, 51. apud Andocid. p. 12, 36. τὸν βουλευσάντα ἐν τῇ αὐτῇ ἐνέχουσιν καὶ τὸν τῇ χειρὶ ἐργασάμενον. Unde corrigendus Antiphon, p. 143, 19. ut, pro μήτε χειρὶ ἀράμενον, scribatur μήτε χειρὶ ἐργασάμενον, conf. Lysias pag. 18. et Markland. VALCK.—De formula εἰ δὲ μὴ (ibid. ubi εἰ δὲ absque negatione expectasset aliquis) vide Vigeri Idiot. VIII. vi. 9, ibique Zeun. Scilicet, ubi in præcedente membro nulla est negatio, ibi εἰ δὲ μὴ sin minus significat; si in præc. membro negatio est, εἰ δὲ μὴ positive intelligitur, sin, si quis id fecerit. Sic in Evang. Matth. ix. 17. Confer Indicem nostrum Græcitatibus Epictetæ, pag. 301. S.

6. ἱκανὸν δὲ ἄνδρας λογάδας ἐπὶ στρατῶν] In delectorum virorum numero conspiratur in schedis. Trecentos alii regi stipatores custodesque circumpo-

nunt: Agidem sane εἰ στρατῶν ἐπὶ πάλαι καλούμενοι stipabant in prælio apud Thucyd. V. 72., suntque iidem στρατῶν Σπαρτησίων λογάδες, οἵτε ἐπὶ πάλαι καλέονται, Themistoclem honoris causa deducentes infr. lib. VIII. 124. An ex trecentis centeni regum præcipui in castris satellites, in acie cuncti? Conf. N. Cragium, Reip. Spart. lib. IV. 4. Jam ἐπὶ στρατῶν, in expeditione, fingeat Cl. Reiskius, non utique præter consuetudinem, siquidem ea in voce creberrime peccatum. Tuetur vulgatum Xenoph. Laced. Reip. p. 685. f. (pag. 542. med. ed. Bas. 1569.) πάντων τούτων καὶ ἐπὶ στρατῶν οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπορεῦσι, eorum omnium copiam Lacedæmonii etiam in castris, sive in exercitu, habent. Similiter p. 688. A. (p. 544, l. 16. ed. Bas.) etc. Wess.

8. ἐν τῇ ἐξοδῇ] Καὶ ἐξοδῶν expeditiones communiter susceptæ, lib. IX. 26., etiam in Comici Nub. v. 579., cuius loco ἐξοδῶν Ionibus Portus asseruit, veteri motus lectione. Cl. Gronovio adsentior. 'Εξοδείας ποιοῦμενοι Samnites apud Strabon. lib. V. p. 382. A. (p. 249. v. ed. Cas.) Quod ex MSS. revocatur ἰκόνισι δὲ ὄν, (ibid.) scriptor suum agnosceret. Wess.—Vocabulo ἐξοδεία de bellica expeditione sæpius utitur Polybius: vide Lexic. Polyb. p. 230. S.

CAP. LVII. 2. ἢ θυσίαν τις δημοσιλῆ] Verissime Codices. Τὰ ἱερὰ τὰ δημοσιλῆ Demosth. in Neær. p. 739. esse ait τὰ ἱερὰ τὰ τῆς πόλεως. Philoni Leg. ad Cai. p. 1031. d. ἱερὰται δημοσιλῆς, festi nationis Judaicæ dies. Junge elegans matronæ Pythagoræ dictum in Stob. Sermon. LXXII. p. 445. et Hesych. Δημοσιλῆ cum Clar. Alberti annotatione. Wess.—Cum ista vero notione θυσίας δημοσιλῆς minus convenire videri poterat quod ait ἢ θυσίαν τις δημ. ποιῆται, si quis, etc. quod ad privatum hominem

referri videtur: fortasse igitur intelligi debebit magistratus ille, ad cuius munus curamque id pertinebat. Sed poterit etiam *ῥωή δημοκλή* intelligi sacrificium a privato homine ita institutum, ut populares ille suos vel curiales ad convivium vocet. 8.

4. *διπλήσια ἴμισι*] Vetus mos, Homero descriptus docteq. abs Eustath. explanatus pag. 72, 20. et p. 682, 50. (pag. 54, 32. et p. 557, 22. ed. Bas.) Super eo prudentissime Xenophon extr. Rep. Laced. καὶ διμοίρις γὰρ τῷ δίσπῳ ἰσχύουσιν Lycurgus, οὐχ ἵνα διπλάσια κατασφάγουν, ἀλλ' ἵνα καὶ ἀπὸ τοῦδε τιμῆσαι ἔχουσιν εἴ τινα βούλωντο. Ceterum *πρόβατα* (lin. 6.) non solas esse oves, indicatum alias, neque eas utique Spartani duntaxat immolarunt. Vallæ propterea Latina, ovibus expulsi, integrata sunt. Wess.—In *ἴμισι* ad superius *τις* relato est familiaris Nostro transitus a singulari numero ad pluralem. 8.

10. *πρόξινους ἀποδεικνύναι τοῖς προκίβοις*] Si vel in plerisque hoc legere. tur Codicibus, restitui tamen deberet *προκίβους* vel *προκίβους*, de honore attributo adhibitum etiam Herodoto I. 118, 119. et II. 89. Τὸ *προκίβους* hoc in loco per *γίρας εἶναι* recte interpretatur Eustath. Iliad. γ'. p. 307, 17. (p. 405. ed. Rom.) Proxenos memorat Spartanos Xenophon, Clearchum, *πρόξινους* ὅσα Βοζαντίων, ab Agide illuc missum, 'ΕΛΛ. I. p. 253, 40. et IV. p. 308, 31. Pharamem Bœotorum *πρόξινους*. Fuerunt isti vel quales Herod. designari voluit, vel quales fuisse dubitabat Cragius de Rep. Lac. II. c. 10. Sed sicut Athenienses alique, suos etiam habuerunt Lacedæmonii, in aliis civitatibus a se publicitus constitutos *πρόξινους*. Apud Pausan. III. p. 223., Eleus Xenias fuisse dicitur Agidi *βίᾳ ξίνας*, καὶ Λακωνικοῖς τοῦ κοινοῦ *πρόξινους*: ut Chius Hermesilaus privatim Sophocli *ξίνας*, et

πρόξινους Atheniensium, teste Ione Chio apud Athenæum XIII. p. 608. v. Publicitus etiam Alciphron Argivus, secundum Thucyd. V. 59. fuit *πρόξινους* Λακωνικοῖς, et Platæensis Λάκων εἰς 'Αμφίκτρου, III. 52. Distinguantur a talibus *βίᾳ πρόξινους* et *ιδιωτικῶς* dicti; quales fuerint fortasse Lacedæmoniorum Athenis Cimon, et Callias. VALCK.

11. *τοῖς προκίβοις*] Eustathius *γίρας εἶναι τοῖς βασιλῶσι* in Σπάρτῃ versè explicuit: id enim est *προκίβους*, injuria mutatum. Sic lib. VII. 35. *τοῖς προκίβοις αὐτῇ ἡ ἀρχὴ ἐστὶν*. Portus plura. Πάσις (lin. 12.) hinc Timæus in Lexicon intulit, ad quem bene Cl. Ruhnkenius. De hisdem Eustath. ad Iliad. A'. p. 55, 44. (pag. 42, 7. ed. Bas.) ἢ καὶ τὸ γῆμα τοῖς θύοις διελθοῖς, εἰ διακρίνω· εἰ καὶ 'Ερδίου λεγόντων μετὰ τοῖς βασιλῶσι τὰ δημόσια, labantis memoriæ vitio aberrans. Cicero vero præter Pythios dedisse regibus suis augurem adessorem Lacedæmonios, memorat lib. I. de Divinat. c. 43. Wess. 22. ἢ καὶ περὶ ἡ πατὴρ, etc.] Vallam fefellit littera, μήτηρ in μήτηρ convertentem: neque Etonensis codicis aberratio discrepat. Matris olim sane ad filiarum sponsalia nulla auctoritas. Vere Hermione Spartana, *Νυμφευμένη* γὰρ τῶν ἰμῶν πατὴρ ἡμῶς Μίρμιων ἔστιν, in Euripidis Androm. v. 987. *Πατρύχου παιδίδου πύρι* (lin. 21.) hoc ex loco Timæus Lex. p. 151., ubi doctâ Ruhnkenii observatio. Wess.

Ibid. ἢ καὶ περὶ ἡ πατὴρ αὐτῆς] Qualem Valla sequutus est, Codicis Eton. lectio, ἢ ἡ μήτηρ ἢ ἡ πατὴρ αὐτῆς ἰγνύσῃ, correctoris illa videtur indocti: non mater filiam dicitur ἰγνύσῃ, sed pater; aut, si illuc abisset, puellam frater, vel avus paternus. Orbæ nuptias, necdum a patre desponsatæ, si plures sibi vindicarent, fieretque ἡ ἰσθμια, ut Athenis loquebantur ἰσθμιας,

Spartæ lis ista dirimebatur a Regibus solis; quos Herod. scribit (lin. 20.) δι-
κάζει μόνους πατρύχου παρθένου παῖρι,
is τὸν ἰστίαναι ἔχειν, ἢν μήτις ὁ πατὴρ ἡ-
γήσῃ. Herodoteam vocem πατρύχου
Hesychio restituit Hemsterh. voc. Ἑμ-
πάριον, πατρύχου. conf. Timæi Lex.
Platon. in Πατρύχου παρθένου, et Ruhn-
ken. Ut ἱμάρων, sic ἡ ἰστίκληρος dici-
tur Ἰγκληρος in Euripid. Iphig. Taur.
v. 682. VALCK.

27. δύο ψήφους τιθεμένους] Thucydi-
dem, gravissimum Scriptorem, lib. I.
20. tacito Herodoti nomine hæc falsi
arguisse, Meursii Reg. Lacon. c. 23.
et Palmerii animadversio est. E-
quidem duo singulis regibus suffragia
non largior, valdeque vereor, ut verba
δύο ψήφους τιθεμένους illis contribuunt.
Regum absentium vicem maxime pro-
pinquos obisse et duo posuisse calculos
scribitur, tertiumque suum: totidem
ergo ferebant suffragia, quot usi ambo
reges fuissent, modo ne consensu absti-
nuissent seniorum; tulissent autem
præsentēs duo, singuli suum. Haud
itaque bina singulis suffragia hac in de-
scriptione. Sed rem non urgeo: falli
possum. WESS.

Ibid. δύο ψήφους τιθεμένους] Denegat
hanc Lacedæmoniorum regibus præro-
gativam Thucyd. I. 20., quem Herodo-
tea sibi summasse refutanda vere monuit
ante Palmer. Jo. Meurs. de Regn. Lac.
c. 23. de senatorum agens et numero et
dignitate, Misc. Lac. II. c. 4. Plura de-
derat N. Cragius lib. II. cap. 3. Civitatem
memorat Indicam Diodor. XVII. 104.,
cujus formæ regiminis Spartanæ fuerit
similis quod ad Senatus auctoritatem
binoque Reges et duabus semper fami-
liis, τῶν κατὰ πόλιν πραττομένων ἡγου-
μένων. Ne Regum potestas in tyranni-
dem degeneraret, Lycurgus, secundum
Platonem Epist. VIII. p. 354. B.,
φάρμακος ἐστίηεναι τὴν τῶν γερόντων ἀρχήν,

καὶ τὸν τῶν Ἐφόρων δασμὸν τῆς βασιλείης
ἀρχῆς σωτήριον. Insignis ejusdem locus
est T. II. pag. 692. A. Curia τῶν
γερόντων ceterorumque annuorum ma-
gistratuum tribunalis ubi fuerint Sparte
tradit Pausan. III. p. 231., τῆς τε
Γερουσίας βουλευτήριον, καὶ τῶν Ἐφόρων
καὶ Νομοφυλάκων καὶ παλουμένων Βιδαιῶν
ἀρχὴν ἴσται ἰπὶ τῆς ἀγορᾶς: in quibus
corrigen-dum arbitror, καὶ Νομοφύλακων
παλουμένων Βιδαιῶν. Hi annui magistra-
tus, Ephori et Bidiaei, sive Νομοφύλακται,
erant πέντε ἀριθμὸν ἑκάστης secundum
Pausaniam: contra οἱ Γέροντες, numero
xxviii, διὰ βίον ταύτην ἔχουσι τὴν τιμὴν,
Plutarch. T. I. pag. 597. B. Hinc in-
telligi poterit Xenoph. Ἑλλ. III. pag.
289, 20., ubi numerare jussus ἐπίστω δὲν
Σπαρτιώταις ἐν τῇ ἀγορᾷ, dicitur ἀριθμίσαι
βασιλῆα τε καὶ Ἐφόρους καὶ Γέροντας καὶ
ἄλλους ὡς τιτασθένοντα. VALCK.

CAP. LVIII. 4. λίβητα κροτίους] Ne-
cesse non videtur, ut unum omnes lebe-
tem pulsarint; neque requirunt oppor-
tune scripta Scholiastæ Theocriti Idyl.
II. 36. καὶ παρὰ Δάκωνι βασιλῆος ἑπο-
δόντες ἰσάθουσι κροτίον λίβητα, ubi Meur-
sius λίβητας, quemadmodum in Hero-
doti schedis pluribus. Magnas autem
turbas movit καταμυίνεσθαι, (lin. 7.)
variisque conjecturis, quibus non utor,
ansam dedit. Possunt utique μυίνεσθαι
dici, quorum caput aut corpus luto alia-
ve re turpatur, ut χροῖτα μυινομένους Ni-
cand. Alexiph. v. 253., et quidni κατα-
μυίνεσθαι, præsertim cum talia in luctu
frequentarentur? WESS.—Nota Roma-
norum formula, luctu squalere, in luctu
et squalore esse. Nescio an eodem per-
tineant οἱ μιαινοί, quibus in privatorum
hominum obitu abstinere Spartani, ex
Lycurgi legibus, debuerunt, referente
Plutarch. in Institut. Lacon. p. 238.
D. S.

12. ἐν πάσης δι' Ἀκιδαιμόνους, etc.]
Recepta Codicum lectione, τῶν περιόπων

ἀναγκαστοὺς, sic ista capienda iudico: necesse est ut, præter Spartiatas, funus vel invitū comitentur ceterarum urbium Laconicarum incolæ certo numero. De *περιοίκοις* forsā alibi dicitur. Voces *χωρὶς Σπαρτηνῶν* recte ceperunt N. Cragius de Rep. Lac. II. p. 107. et L'Auteur des Essais de Critique pag. 179. (næpe præter Spartanos, juxta cum Spartanis; (conf. I. 106, 5.) non, exceptis Spartanis, ut H. Steph. cum Camerar. aut absque Spartanis, ut imperite Gronov. posuerat.) Ἀριθμῶν, hic frustra tentatum, significat certo numero, vel definito. Lucian. T. III. p. 302., τὸ μὴ ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίσιναι. T. I. pag. 750. 57. Thucyd. II. 72. VALCK. — Ubi ait Herod. ἐκ πάσης Λακονιδάμοις, Lacedæmonem patet hic τὴν Λακωνικὴν, Laconicam terram intelligi, quemadmodum VII. 234. 9. S.

13. τῶν περιοίκων ἀναγκαστοὺς] Ex vulgata *ὀνομαστούς* formavit Cl. de Pauw, honoratiores ac nobiliores explanans; quales fortasse inter Spartanorum *περιοίκους* exiguo numero, homines quippe contemptissimæ et pæne servilis conditionis, meritoque ab Isocrate deploratæ, Paneg. pag. 67. x. et uberius Panath. pag. 270. c. ed. Steph. Quod autem schedæ offerunt, id longe melius, stabilitumque Æliani auctoritate, Var. VI. 1., ubi de Spartanorum in Mesenios, itidem *περιοίκους*, acerbitate, τὰς ἰλιυθίρας (γυναικῆς) εἰς τὰ πίνθη βαδίζουσιν ἠνάγκαστον, καὶ τοὺς ἀλλοτρίους καὶ μηδὲν σφίσι προσήκοντας νεκροὺς πλάουσιν. Nihil certe accommodatius. At gravis tria ista (lin. 14.) καὶ αὐτίαν Σπαρτηνῶν urget suspicio, tum quoniam ex duobus, illisque bonæ notæ, exsulant codicibus, tum maxime, quod turbæ plangentium Spartanos eximant præcedentia *χωρὶς Σπαρτηνῶν*: (at de his verbis vide paullo ante notata.) quippe genuinos

cives ac Spartanæ urbis incolas lib. VII. 234., quibus Lycurgi decretum τὰ πίνθη καὶ ὀδυμῶνς vetabat, Instit. Lacon. Plutarchi, p. 238. n. Atque hæc efficere possunt, pro alienis ut putentur. Wess. — Verba ista, καὶ αὐτίαν Σπαρτηνῶν, nisi temere prorsus et casu omissa sunt in codicibus nonnullis, consulto abjecta primum fuere ab homine, qui ista, *χωρὶς Σπαρτηνῶν*, (l. 12.) in eandem partem acceperat, quæ Wesselingio et Gronovio placuit. Quod vero de Lycurgo, τὰ πίνθη καὶ ὀδυμῶνς vetante, ex Plutarcho refert Vir doctissimus, id ad privatorum hominum, non ad regum, obitum spectare, recte Larcherus monuit. Nam, regum quidem obitum ipsos quoque in urbe Spartanos ingenti luctu prosequi debuisse, et superiora, et quæ his mox subjiciuntur, abunde declarant. S.

19. Regis in prælio mortui effigiem ἐν κλίῃ ἢ ἱστρομῖνῃ dicuntur λαφύρειν, si nempe cadaver commode Spartam non posset deportari. Peregre mortuus Agesipolis ἐν μίλιτι στήθῃ καὶ κομῶντι δὲ καὶ ἴσχυι τῆς βασιλικῆς ταφῆς. Xenoph. Ἑλλ. V. p. 330, 3. VALCK.

21. ἰσίων δὲ θάψαναι] Eradicata hæc tria verba voluit vir Celeber. ob Medicei negligentiam, addita disputatione, quam considera. (nempe: et videbis quam sit absurda.) Mihi turpe est, concordie scriptorum Codicum oblectari, præsertim in facillima et plana verborum sententia. Justitium, functo Persarum rege, quot fuerit dierum Brissonii quæsitivæ exemplo Jo. Alb. Fabric. ad Sextum Philosoph. lib. II. adv. Gramm. p. 296. Wess.

CAP. LIX. 1. ἰσίων δὲ θάψαναι — ἄλλος ἰσίοτηται βασ.] Hic scribi non potuit ἰσίοτηται, neque supra dederat βασιλία ἰσίοτηται, III. 66. ubi in sequenti cap. conjecturam, ἰσιστάμενος, Codices firmarunt. Quod sequitur (lin. 3.) ὁ ἰσίων,

ἰς τὴν ἀρχὴν videlicet, vel τὴν βασιλῆην, eodem sensu ponitur, quo sæpe dicuntur εἰς τὴν ἀρχὴν εἰσόντες, qui magistratum ineunt. VALCK.

CAP. LX. 2. ἰνδίκονται τὰς πατρώας τίχτας] Ex lege Sesostridis, qua sancitum μὴδὶνα καταλιπεῖν τὴν πατρώαν τίχτην, Dicæarcho teste in Schol. ad Apollon. Rh. IV. 273. Confer Diodorum lib. I. 74. Mox (lin. 4.) καὶ οὐ κατὰ λαμπ. clar. Reiskius conjiciebat. Wess.

Ad. l. 4. ait Bothius: Nisi gravior subest ulcus. reponendum certe οὐδὲ κατὰ, etc. S.

CAP. LXI. 3. φθόνῳ καὶ ᾄγῃ] Valckenario Nostro Dissert. de Scholiis Hom. ineditis, p. 120. sanitatem vocabulum debet. Suidas Ἀγῆ—ταρῇ Ἡρόδοτον βασκαπία: gemina Etymologus; nec longe ab instaurato recedit ᾄγι duorum Codicum. Pindari de fraudulento et δολίῳ cive, Pyth. Od. II. 151. ὅμως μὰν σαίνειν ποτὶ πάντας ᾄγαν πάγχυ διαπλάιαι, huc adplicuit Cl. Reiskius; verti enim debere invidiam, non valde, ut vulgo solet. Wess.

Ibid. φθόνῳ καὶ ᾄτῃ χριώμενος] Dudum indicatum ᾄγῃ recuperabit Herodotus, hic forsitan etiam Vallæ lectum, vertenti, invidia et odio. Non de nimio tantum admirationis adfectu, sed et illinc orta invidia, Homerum aliosque Poëtas verbum frequentasse Ἀγάσθαι vel Ἀγάζεσθαι, in Hesychio servata monstrant præter Ἀγάσθαι, et Ἀγάσσατο. Ἀγάσασθαι. Ἀγάσθησι. Ἀγασσάμενοι. Ἀγαίμενοι. Ἠγάσσατο. Illuc referenda sunt ex eodem Ἀγασσι, φθόνος: Ἀγασσῆς, βάσκαπαι: et forsitan, quod habet ex Æschyli Threæsis, Ἀγαίς, ζῆλῳσιον. Secundum Eustath. in Od. ε'. p. 212, 51., τὸ Ἀγάσθαι φασὶν οἱ παλαιοὶ τρία σημαίνειν: τὸ θαυμάζειν, τὸ φθονεῖν, τὸ μισεῖν. Idem in Iliad. α'. p. 1501, l. scripsit ἀγαίμενους, καὶ ὡς δὲ Ἡρόδοτος εἰποι φθονοῦντας: Herodoti respiciens locum VIII. 69.,

quo dicuntur Persæ ἀγαίμενοι τι καὶ φθονοῦντες τῇ Ἀρτιμειῇ. Nostro loco genuinam legerunt vocem ᾄγῃ Suidas et Etymologus, (p. 9. lin. 1.) sed hujus in Edd. Herodoteo nomen Herodiani male fuerat substitutum. In his permutandis sæpissime fuisse peccatum docuit Clar. Wesseling. in Diss. Herod. In Scholiis ineditis ad Iliada Homeri, quæ ex Codice descripsi Clar. I. I. Wetsenii, ubi scribi debuerat Ἡρωδιανός, sæpe scribebatur, Ἡρόδοτος: velut ad Iliad. β'. v. 8., Ἡρόδοτος μὲν τὸ Ἰδὲ ἰνιστῶτες φησὶν εἶναι: ad Ἰλ. γ'. 66., ἐν τοῖς ἐπιμειρμαῖς λίγυι Ἡρόδοτος ὅτι μιστοχὴ ἴσσι (τὸ Ἵππεκῶδαντας:) similiter ad κ'. 67. et δ'. 10. VALCK. — In Scholiis Venetis a Villosino editis, quæ, ut jam alias monui, eadem fere sunt cum Basileensibus, locis a Valck. citatis recte Ἡρωδιανός legitur. S.

13. καλλίστη ἐξ αἰσχίστης γινομένη] De eadem Pausan. III. (cap. 7.) p. 220., παρθέων μὲν τῶν ἐν Λακεδαιμονίᾳ εἶναι φασὶν αἰσχίστην, γυναικῶν δὲ τὸ εἶδος καλλίστην ὑπὸ Ἑλένης γινέσθαι. More suo multis fabulam enarrat Herodotus; cujus τὸ Φοιβήϊος ἱερὸν quale fuerit, docet Jo. Meurs. Misc. Lacon. I. c. 5. VALCK. — Apud Pausan. l. c. ὑπὸ Ἑλένης perperam ab Interprete post Helenam redditur. S.

19. ὑπερὶ τοῦ Φοιβήϊου ἱεροῦ] Pausanias Φοιβήϊον non procul a Therapna, inque eo Castorum fanum locat lib. III. 20. Hinc Meursius “ Verba, inquit, illustro, et, ὑπερὶ τοῦ Φοιβήϊου “ ἱεροῦ, sic expono, supra Phœbi fanum: “ ut Dioscurorum id intelligatur, quod “ dedicatum in Phœbæo, ex Pausania “ cognoscimus.” Misc. Lacon. lib. I. 5. Quod demiror; siquidem Helenæ templum scriptor limpide indicavit. Voluit-ne vir doctus, Helenam fratribus fuisse contubernalem παρέδρα, eodemque in fano cultam: Id vero os-

tensum oportuerat. Orationem ex schedis animavi et auxi, τῷ (rectius εἰς δ') ἑστὶ ἐν τῇ Θερσίωνη scribens. Rem ipsam attigit Pausanias III. 7. Wzss.

26. ἐρῶσαν δὲ] Quod Florentiæ ἐρῶσα δὲ maluerunt, placuit vehementer Gronovio; cui quidem schedæ omnes, si numero eximas Ask., refragantur, Græcique sermionis habitus. L. Küsteri animadversionem Bibl. Ant. et Nov. Jo. Clerici T. V. pag. 404. evolve; mihi namque impero silentium. Wzss. — Vitiosum ἐρῶσα cum Med. et Ask. nostrum etiam cod. F. inquinavit. S.

CAP. LXII. 1. ἱκνῆς ἄρα τῆς γυναικὸς εὐρύτης ὁ ἱκνῆς] Simili figura Pindarus Pyth. X. fin. καὶ γὰρ ἱκνέσθην ἱκνέων ἱκνῆς φέρτας; et Isthm. VI. 74. ἀδῖα δ' ἴδον μιν ἱκνῆς χέρας. Nec alia Euripidis Med. v. 567. εἴ σε μὴ κνίξου λίχοι. Paulo diversior infra lib. VII. 10, 4. Wzss.

Ibid. ἐν δὲ Ἀρίστωνι ἱκνῆς] Istius mulieris amor Aristonem pungebat. In Glossar. et Suida "Ἐκνίξιν redditur ἱκνῆς, adhibitum etiam VII. c. 12. Sed, ut hic, sæpe designat Sophocli dictum ἱκνέως δῶγμα; Xenoph. pag. 516, 13. κνῆσμα. vid. Schol. in Aristoph. Plut. v. 975. In amore γλαυκὸς ὀδὸς ὁ τοῦ πίδακος δάκρυ, Lucian. II. p. 400. Plutarch. T. I. p. 602. ἱκνῆς αὐτὸν οὐ μετρίως ὁ — ἱκνῆς. Aptissima dedit ὁ πᾶν in Miscell. Obs. VI. p. 303. Rarius paulo post (lin. 7.) ἱκνῆς ἰσθλάσαν, obvium et lib. I. cap. 146. VALCK.

13. ἀπὶ ἀπάγνθαι] Iopicam verbi speciem mutarunt Med. et alii pro arbitrio, cui obedire non libet. Superiore libro c. 107. καὶ μιν ἀπὶ ἰσθλάσεως. Utramque Portus in Lexicon addidit, beneque explicuit. Wzss.

CAP. LXIII. 2. τὴν διουσίην (loco olim vulgati τὴν διουσίαν) mos nationis adprobat. Talia autem continuo admonere, artifitror supervacaneum. Wzss.

5. ἐν θάλασσῃ καθήμενος μετὰ τῶν ἱφίων] Interpretatur Pausanias ἐν βουλῇ. lib. III. 7. p. 221. idque optime. Herodotus exemplo Homeri Odys. ε'. 3. Οἱ δὲ θύοι θῶκόνδε καθίζαντο, id est, εἰς συνέδριον, sicuti Eustathius, Hesychius, alique docent. Statim τὸν χρεῖον, τὴν ἡγάγετο, (lin. 6.) reduxi pristinam in sedem. Nihil autem verius ἐπὶ δακτύλων συμβαλ. (lin. 7.) quod et in Lexica immigravit et limpidissima circumfusus luce est abs summo viro Jo. Fr. Gronovio Lection. Pautin. p. 222. Wzss.

5. ἐν θάλασσῃ καθήμενος] Filii nativitas Aristoni nunciata dicitur apud Pausan. p. 221. μετὰ τῶν Ἐφίων καθήμενος ἐπιπαύεται ἐν βουλῇ: in senatu sedenti, Berglero ad Alciph. p. 108. Nostro non dicitur sedisse tum in curia μετὰ τῶν Γερύων, sed in consessu cum Ephoris. Τὸ συνέδριον, ut Homerus, θῶκον vocat, Ctenomachus Eusebii, Præp. Ev. V. p. 223. c. δοκί μοι ὁ Λυκούργος οὕτως εὖν λοχηναίαι τιθεῖν, οὐδὲ ἐν θάλασσῃ περιβουτήρων οὐδὲ ποταμῶν κηληναίαι: ubi legendum videtur συνέδριον, consessor. Ephorum autem ἀρχίων proprio nomine vocant Ἐφορίων. Ælian. Nat. An. XI. 19. Pantelidas Lacedæmonius καθήμενος ἐν τῇ Ἐφορίῃ ὑπὸ πυλῶν διασάσθη. Laudator Agesilaum in Asia non minus Ephoris paruisse scribit, p. 26. ἢ ἐν τῇ Ἐφορίῃ ἵσχυιν ἰσχυρὸς μόνος παρὰ τοὺς πάντας. VALCK.

6. ἰσιστάμενός τι τὸν χρεῖον, ἐξ ἔθου] Postremum nisi plures exhibent Codices, mihi videretur interpretamentum genuinæ voculæ τῷ, quam Valla legit, Eidem quoque reperit, et in Arch. probatum Berglero recte restituit Gronov. in proximis: καὶ, ἐπὶ δακτύλων συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας, ἵσται ἀπαιέσθαι, εὖν δὲ ἱμὸς: εἴη. Eleganter Pausan. p. 221. Ἀρίστων, αἶτ, ἱσται τῶν ἐν ἱλῶν ἐς τὴν Εὐρυθείαν γίνονται πιστοποιέμενος λήθη, ἢ μηδὲ τὸν ἀρχὴν συνίει αὐτῶν, εὖν ἴση

τῶν μηνῶν εἶναι καὶ αὐτοῦ τὸν παῖδα. Duae ponit ibi conjecturas Kühnius, quarum altera dubio vacat, dummodo paululum adjuvetur: Pausaniæ scribi solet εἵναι: hoc facile transit in εἶναι καὶ, ut apud Stobæum p. 524, 6. vox μεινίδων in μὲν εἰδῶν, in loco Teletis, et p. 415, 39. verba Hieroclis, οἷα δὲ κηδίων, depravata sunt in οἷα δοκί λαιμών: hoc præcepit Bentleius. In Pausaniæ verbis, τῶν μηνῶν εἵναι significat, menses quod attinet, vel mensium habitatio: sic loquitur Pausan. IV. p. 368. τύχης μὲν χρηστότης εἵναι καὶ διὰ λαμπρότητα ἔργων εἶναι Ἀλεξάνδρα — πλῖον. Dion Chrysost. XXXVII. p. 463. β. διαβυλῆς μὲν εἵναι καὶ Σουράτης εἶη τῶν ἰσίων διαφοροῦς. VALCK.

[8. οὐκ ἂν ἐμὸς εἶη. Meus non fuerit; meus vix esse potest. Sed conf. c. 65, 16. et vide Hoogev. ad Viger. VIII. 2, 8. S.]

CAP. LXIV. 4. διὰ τὰ Κλειομένη δι-βλήθη] Fuisse olim καὶ διὰ τὰ, aut simile quidpiam, in cuspicionem Cl. Reiskii incidit: neque enim unam judicari, quæ in regni amittendi periculum Demaratum coniecerit, causam. Offensus sane erat Cleomeni ob illa, quæ recensentur. Id hic διβλήθη, et lib. V. 35. καὶ Μεγαβασῆ διαβεβλήμενος. Euripides Hec. v. 863. Ἀχαιοὶς εἰ διαβληθήσεται: et Iphig. Aulid. v. 1372. μὴ διαβληθῆς στρατῷ. Qua in dictione, ut antea significatum, lapsus vertentium est creberimus. Vide Cel. Duker. in Thucyd. VIII. 82. WASS.—διὰ τὰ Ionum idiomate idem ac διότι, eo quod. S.

CAP. LXV. 2. τῷ Μινάριος τοῦ Ἀγίου] Vitiosum τοῦ Ἀγίου nomen est. In familia Leutychedis serie lib. VIII. 131. Λιτυχίδης ὁ Μινάριος, τοῦ Ἡγησίλαου. Avus ergo sermone Spartano Ἀγισίλαος: quem eundem agnovit Demaratus, quippe filius Aristonis, nepos Agesilai. Video equidem Aristonem τὸν Ἀγαστῆ

VOL. IV.

κλίους scribi in Pausania lib. III. 3. male, nisi fallor. Hinc consequens, ut fratres fuerint patruelus Leutychedes et Demaratus. Potest tamen hoc in conjectura manere; nam, quæ Gronovius ad Agidem hunc protegendum lib. VII. 204. adscripsit, non bene, qui meus est stupor, adsequor. WASS.—Nempe ibi Agidem, Eurysthenis filium, cum eo qui hic Agis nominatur ex Proclidarum familia, confudisse Gronovius videtur. Superest, ut aut h. l. Ἡγησίλαω, loco Ἀγίοι, aut VIII. 131, 5. Ἀγίος sive Ἡγίοι, loco Ἡγησίλαω sive Ἡγησίλαω, legendum censeamus; nisi statuendum fuerit, binominem fuisse Leutychedæ avum. Scripsi autem huius viri nomen Leutycheden ex pervulgato inter Græcos usu, pro quo Λιτυχῆ. Ionico more Herodotus usurpavit S.

5. ἂν ἰχθὺς τῷ Δημ. μέλισσα, etc.] Aut jungenda sunt μέλισσα γιγνώς διὰ πρῆγμα ταῖνδε, id est, διὰ πρῆγμα μέλισσα ταῖνδε, prout ceperat Valla; aut hic quoque more suo scripserat, ἂν ἰχθὺς τῷ Δημαρτῷ τὰ μέλισσα (vel ἰς τὰ μέλισσα) γιγνώς, id est ἐμοίς τοῖς μέλισσα. εἶναι φίλους τὰ μέλισσα legitur II. 147. φίλοις ἰς τὰ μέλισσα, VI. 89. ζῆναι ἰς τὰ μέλισσα, I. 20. Similiter adhibentur ἰς τὰ μέλισσα ἰς τὰ πρῶτα ἰς τὰ ἴσχυα. VALCK.—Sed hæc quidem non admodum huius erant loci. S.

[11. ἐκ τῆς Κλειομένης περιουσίας] Fuit quum Κλειομένης pro genitivo objecti accipiens, intelligebam studio in Cleomenem, studio gratum ei faciendi; sicut ἐκ ῥησσώνος τῆς Δημοκρίτου, III. 136, 7. At, non tam studio gratificandi Cleomeni. quam odio Demarati et cupiditate ductum in regiam dignitatem ei succedendi, credibile est, morem Cleomeni gessisse Leutychedem. Itaque rectius intelligitur, de Cleomenis consilio, coll. I. 124, 6. S.]

12. οὐκ ἰσχυρίσιν] Brevis sequitur

Q

ἀδσι ἰκνωμένους, quod cum priore pejus judicaverit H. Stephanus in Recens. Vocum Herodoti, causam non exputo, quandoquidem comma praefert Ionicum Glossæ MSS. ex quibus (sua haurit) Corinthus, οὐ προσηκόντως, οὐ κατηκόντως exponunt, neque Hesychius suum ἰκνωμένους aliter. Stephanum adi et cap. 86. hujus Musæ. Wssæ.

Ibid. οὐκ ἰκνωμένους βασιλεύειν] In Glossario redditur et in libello de Dialectis, οὐ προσηκόντως. Rex legitimus est, ἵς τὸν ἰκνίσται ἔχειν (τὴν βασιλείαν) lib. VI. c. 57. Quinam ἰκνωμένους censerentur Spartæ βασιλεύειν, Cragius ostendit de Rep. Lac. II. c. 2. Herodoteum ἰκνωμένους tractavit H. Steph. in Vocum Herod. Recens. p. 728. Conf. Foesii Œcon. Hippocr. in 'ἰκνωμένους χρεῖστας. In oraculo apud Demosth. p. 609, 103. pro ἰκνωμένους ἀμειναιτελεῖν τοὺς ποδ. πατὰ τὰ ἀγνημένα, corrigendum censeo: (τὰ πάτρια τοῖς ἀποφθιμένοις) ἵς ἰκνωμένους ἀμειναιτελεῖν τοὺς ποδὸν πατὰ τὰ ἀγνημένα. VALCK.

CAP. LXVI. 3. ἀνώστου δι γινωμένου] Vallæ Latina, quum ergo nihil suspicionis exstaret de Cleomenis providentia ad conciliandam Pythiam, quadam tenus laudavit Portus; ejus a judicio non abhorret Küsterus ad Suidæ 'Ανώστους. Fateor ἀνώστους tantundem ac ἀνοποῖστας sæpe valere, ponique de inprovisio et insperato. 'Αγγελίης ἡκουσὶν ἀνώστου Μελίττινα, Epigr. Anth. lib. I. c. 80. p. 162. (Anal. Brunck. T. II. p. 136. num. 17.) Μύθος ἀνώστους, πύσματος ἀνώστους, in Apoll. Rh. III. 670. et 799. Quæ, tametsi plura aggerantur, Vallæ non proderunt; siquidem simile nihil in hac narratione: ne adjungam, Latina ista ad intelligendum esse implicatissima. Agnovit pro sua prudentia H. Stephanus: at quod refingit ipse, nulla lectionis addita causa, ἀνωστὸς δι γινωμένου, potuerat in tenebris latere.

Voluit fortasse, repulsum indicari Demaratum. Quid vero tum fiet sequentibus? Optime locum expedit Valckenarius ad lib. I. 157. ἀνωστὸς reponens; quæ et Pavii sententia: ex ἀνώστου lib. VII. 149. περι μὲν σπονδῶν ἀνώστου ἵς τοὺς πλιύτας. Quare ἀνώστου sive ἀνωστὸς δι γινωμένου, re vero relata. Sic fluit leniter oratio. Wssæ. — Comparari certe debet cum istis, quæ prostant lib. I. c. 157. ἵς Σιδὸν ἀνῆσαι τὸν ἐν Βερρυχί-δης: ubi quædam sunt adscripta. VALCK.

5. προσποιεῖται Κλειμένης Κόβωνα] Reddendum est, sibi conciliat, vel in partes suas pertrahit, Thucyd. I. 57. τοὺς Κεριδίους προσποιεῖτο. Aristoph. Eq. v. 215. τὸν δῆμον αἰδὲ προσποιεῖ: docte Bergler. semper fac plebem tuam. Propria significandi dote Hegesistratum dicitur προσποιησάμενος ἔδλιον πῶδα, Herod. IX. 36. VALCK.

CAP. LXVII. 4. αἰεθὺς ἀρχήν] Eustathii additamento caret schedæ, neque delectatur Herodotus. (At nimirum non juncta intelligi debent αἰεθὺς ἀρχήν, sed ἤρχε ἀρχήν) Spartanorum Γυμνοσπαδίας (lin. 5.) præterire licet, uberrime explanatas eruditorum curis. Unum consule Dav. Ruhnkenium ad Timæi Lexic. p. 54. (p. 78. ed. sec.) Wssæ.

5. θωμένον δι τοῦ Δημαρχίου] Dederat forsitan, ἡγιαμένον: id est, quum esset τῶν χορῶν ἡγούμενος, sive χοροποιός. Fuisse ἔρχοντα monstrant vicina, ἤρχε αἰεθὺς ἀρχήν, et, ὁποιόν τι εἴη τὸ ἔρχειν. Hujus Laconici festi moderatorem χοροποιὸν vocat Plutarch. T. II. p. 208. c. vid. clar. T. Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 331. 332. De eodem festo loquens Sosibius apud Athen. XV. p. 678. B. τοὺς προστάτας memorat τῶν ἀγομμένων χορῶν ἐν τῇ ἱερῇ ταύτῃ. Non puerorum tantum, sed et virorum, chorum in hoc fuisse festo liquet ex Xenoph. 'Ελλ. VI. p. 349, 14. vid. Meursii Orchestra,

in *Γυμνασίδι*, et Clar. D. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 54. VALCK.

7. ἐπὶ γίλωσι τι καὶ λάσθῃ] Ultima prave deficiunt Fragm. Parisino. Philænidis nomine Æschion Samius apud Athen. lib. VIII. 3. p. 335. c. Μή μ' εἰ μάταια ταῦτα, — χλίην τι σοῦ καὶ γίλωτα καὶ λάσθῃ: pro quo Anthol. lib. III. 10. p. 323. καὶ γίλωτα καὶ λίσχῃ, non quidem insuaviter, tamen ex scholio. (λάσθῃ restituit Brunck, Analect. T. I. p. 189.) Magnus Animadversor λάσθῃ hinc et ex Suida declaravit, pariterque Ezech. Spanhemius Diss. de Num. Us. XIII. p. 522. Verum porro est τῇ ἱερουργίᾳ (lin. 9.) ex gentis adusuetudine, qua ἱερουργεῖν dant sequentia. WESS.

8. ἐκείν τι εἴη τὸ ἄρχιν μιστὰ τὸ βασ.] Eustathius in Iliad. β. p. 178, 13. differentiam esse inter ἄρχιν et βασιλείαν δηλοῦν, inquit, διευτυχίδης, δὲ Δημάρατον ἰκπαινόντα τῆς βασιλείας, εἶτα εἰς ἄρχην (cur non εἶτα ἄρχιν;) αἰρεθίντα, ἡρώτα, φασί, γιλῶν, ἐκείν τι εἴη τὸ ἄρχιν μιστὰ τὸ βασιλείαν. Aptè Leutyichidis illud comparavit clar. Wess. ad Herod. I. 129. ubi Harpagus Astyagen εἶπεν, — ὅτι εἴη ἡ ἐκείνου δουλοσύνη ἀντὶ τῆς βασιλείας. Reputantem facit Jugurtham Sallustius Bel. Jug. c. 66. quam gravis casus in servitium ex regno foret: ubi vid. Jos. Wasse. Ut ista Harpagus, sic hæc Leutyichides rogabat ἐπὶ γίλωσι τι καὶ λάσθῃ. Glossar. Herod. Λάσθῃ, αἰσχύνῃ. Ubi junxit γίλωτα καὶ λάσθῃ Æschion Samius Athen. VIII. p. 335. c. Herodotea dedit et alia Casaub. p. 583. (Animadv. T. IV. p. 504. nuperæ edit.) VALCK.

CAP. LXVIII. 1. ἱερίαις τὰς χιτῶνας αἱ τῶν σπλάγγων] Notissimus in adjurationibus supplicationibusque aras tangendi et victimarum prosicia mos docte explicatur ad Appianum Iber. p. 431. ab Henr. Stephano, nisi si tamen Tollius omnia ista descripserit ex Dea.

Heraldi Digress. XVI. libri primi ad Tertull. Apologet. Sunt enim ita gemina germana, ut nihil mage. Atque hoc opinor. Stephano accepta ea docti ferant interpretes Thucyd. V. 47. Mox (lin. 3.) θίων εἰ τῶν τι ἄλλων πανσπερμῆς, alios deos Jovemque attestatus confirmatur lib. VIII. 65. et Eustathii interpretamento ad Hom. pag. 155, 28. (p. 117, 34. ed. Bas.) WESS.—Adnotationem de more in adjurationibus aras tangendi et ipsorum sacerdotum partem manu tenendi quam, putide dissimulato auctoris nomine, Alex. Tollius ad Appiani Hist. Hispan. (cap. 9. nostræ edit.) adposuit, eam Desiderii Heraklii esse, opportune nos Vir doctissimus docuit; quod nobis tunc, quum eandem (T. III. nostri Appiani p. 212. seqq.) recudendam curavimus, non erat compertum. S.

8. φασί εἰ ἱερίαις παρὰ] Duas literas male repetitas, et genuinum arbitror quod margo præbet Steph. φασί εἰ ἱερίαις παρὰ τῶν εἰσεσίων τὸν ἐπιφοιτῆν quomodo legitur in proximis, et sæpius alibi; forsitan olim etiam positum II. 112. (II. 115, 17.) eodem sensu, quo dixit Æschylus ἄσπον ἵναί, in "Ὀρλων κρείται, non intellectum Stanleio, 'Ἄλλ' Ἀντικλιῆς ἄσπον ἦλθε Σίσυφος, apud Schol. ad Soph. Aj. 191. Anticliam propius accessit, vel tetigit Sisyphus; ex isthoc contactu natum ferebat Ulyssen Ajax. Quæ vectorem nondum tulerat triremis, virgo illinc venuste dicitur Aristoph. Eq. v. 1305. ἥ τις ἀδερῶν ἄσπον οὐκ ἱεραλίδου. VALCK. — Conf. ad II. 115, 17. notata. S.

9. Ἐγὼ δὲ εἰ ἂν μιστέρομαι τῶν θεῶν] Non displicet scriptura Codicum, ἐγὼ δὲ εἰ: priori tamen detraho nihil. At περὶ, imperio tot schedarum, exulare debet, intelligendum tacita. Convenit Euripid. Hec. v. 740. (752.) ἰστοῖον εἰ ταῦδε γινώσκω καὶ σὺ γινώσκεις δεῦρος σ'. Multa Erasmus Vindingius ad ejusdem

Fabulæ, v. 147. Mox (lin. 10.) *ὡς περ* significantius. Wess.

9. Ἐγὼ δὲ εἰ ἂν μιτήρχομαι] Idem significat Sophocleum, εἰ περὶ θῶν ἰκνούμαι, te per Deos obsecro, in Aj. v. 589. Ex similibusque liquet, quomodo venenit in istam significandi vim μιτήρχομαι. εἰ ἰούτης ἰκνούμαι, in Soph. Phil. 471. idem est ac εἰ λιτήρμι μιτήρχομαι (cap. 69, 1.) In hoc autem familiari Demarati cum matre colloquio suavissima Herodoti elucet ἀφίλια: quale illud est proximum, (lin. 10.) οὔτε γὰρ, εἰ πιστοῖηκας εἰ —, μούνη πιστοῖηκας, μιτὰ πολλῶν δὲ. Cicero Tusc. III. 33. Consolatio — usitata est, et sæpe prodest: "Non tibi hoc soli:" quæ de tragœdia petita sunt. Hoc argumento Merope se solabatur Euripidis apud Plutarch. T. II. p. 110. n. Paulo post (lin. 13.) elegans obtinet in istis contracta locutio, τοιοῦτον γὰρ ἂν εἰ καὶ τὰς προτέρους γυναικας: plene fuisset dicendum, εἰ γὰρ ἰνῆν, (nempe σπέρμα παιδασσίου,) τοιοῦτον ἂν εἰ καὶ τὰς, etc. Sic in familiari præsertim sermone loquebantur. Aristophanes exemplo sit: Plut. ver. 427., οὐ γὰρ ἂν τοιοῦτον ἐνίπεργον ἡμῖν: non enim aliquin tantum clamoris edidisses: nec hic vim vocularum istarum expressit Bergler. neque in Eq. v. 1335. Vesp. 1135. Lys. 25. VALCK.

CAP. LXIX. 8. οὐκ ὀπιδίκιστο] Corrigit docti viri conjectura οὐκ ἀπωδίκιστο, quod haud scio an vulgato præferri debeat. Supra Democedes lib. III. 130. εἰ δὲ οὐκ ὀπιδίκιστο, cum negaret se nosse. Portus utrumque jure comparavit. Quod deinceps in MSS. (lin. 10.) ἐλίγω τι πρότερον, id editum exstat lib. VIII. 95. ubi Arch. at alii ἐλίγω τι πρότερον. Sed in talibus crebra mutatio. Wess.

14. τὸ καλῶσι 'Αστράβακου] Dili-gentius debemus Pausaniæ lib. III. 16. p. 248. 'Αστράβακου καλοῦσιν ἡρῶν. Clementi Alex. Protrept. p. 35. itidem 'Αστράβακος. Bille ergo Valla et

scripti; ex quibus ἀναίρεται Arch. (lin. 16.) tale est, ut Ionum more non abeat, et plausum, modo et alii addicerent, posset auferre. Verissime (mox, lin. 16.) ἔχουσιν αὖν, neque absurdum omnino καὶ ἱσθῶσι τοῦτο. Wess.

14. τὸ καλῶσι 'Αστράβακου] Matrem certe Demarati non fecit ista dicentem Herodotus; nisi fingamus ignorasse Demaratum, cujus esset heroum paternæ domus vestibulo vicinum; aliorum quidem sermonibus ista talia nunquam interjecerunt historici; sed hic lectori notum erat ex sequentibus herois nomen, quod bis Pausaniæ scribitur et Clementi 'Αστράβακος. Dicitur autem Astrabaci heroum Herodoto (lin. 14.) παρὰ τῆς Θύρῃς τῆς αὐλῆς (Aristonis) ἱερῶν. Eodem etiam numero αὐλῆς Θύρας, sed sæpius alii τὴν αὐλὴν memorant. Multa dederunt Valles. Wesseling. D'Orvill. Pierson. Janua sic vestibuli dicebatur; quod quale fuerit optime tradidit A. Gellius Noct. Att. XVI. 5. hinc Macrobi. Saturn. VI. 8. et Perizon. ad Æliani Var. Hist. III. 4. Quam vulgo vocant αὐλῆς, Æschylus cur dixerit ἱερῶν πύλας in Choëph. v. 559. 569. 651. facile intel- liget qui vestibulum (sive τὴν αὐλὴν) locum ante fores ædium vacuum, a via septo fuisse noverit separatam. Eustath. in 'Ιλ. l. p. 669, 44. (p. 764. ed. Rom.) κατὰ τοὺς ἀκριβοτέρους ἢ τὰς εὐτοῦς ἱεροῦ, περὶ δὲ πύλας μιτὰ δὲ τὸ ἱερῶν, αὐλὴ μὲν ἦν αἰθῶσα ἵστα προδόμεος. VALCK.

16. ὅταν δὲ, ὃ καὶ, ἔχουσιν αὖν] Præbebunt forsan ἔχουσιν Codices etiam alii, prout Valla legit. Eurip. Phœn. 960. Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχουσιν. Ubi postea dicitur errorem Ariston agnovisse, quo dictum illud imprudenter effutisset, ista leguntur: (lin. 27.) ἔγνω δὲ καὶ ὁ αὐτὸς Ἀρίστων οὐ μιτὰ πολλὸν χρόνον, ὡς ἀνείη τὸ ἱερὸς ἱερῶν τοῦτο. In his cum Viro docto (Reiskio) scriberem

ἐπαύλει: præterea vulgatæ voci præferrem ἀγνοίη: tandem dubito, legendumne sit αὐτὸς ὁ Ἀρίστων, an hic rectius sit ὁ αὐτὸς Ἄρ. ut sit, idem Ariston, velut Ἰστῖος ἦδον, καὶ εὐχὴ ὁ αὐτὸς ἴσται ἐν τῇ προτέρᾳ γνώμῃ. Æschylus in eundem sensum dixit ἐπαυλίῳ ἴσται in Agam. v. 1672. Quid usu distent ἄνοια et ἄγνοια, ex iis satis liquet, quibus libello de Sacrificiis finem imponit Lucianus: ταῦτα διδόνταί μοι δοκίῃ Ἡρακλείτου τινὲς ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γιλασκόμενου σὺν ἄνοιαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τῇν ἄγνοιαν ἰδουρόμενου. Aristoni dictum imprudenter exciderat ἀγνοίῃ vel ἀδιδουρίῃ, ignorantia, quod vel ex Homero discere potuisset, Eurysthea Sthenelo natum canente ἡλιετόμηνον ἰόντα, cum matris ὁ Ἰβδαμος εἰσέειπε μοίς. Postea Agidi, cujus uxore Timæa paulo familiarius Alcibiades fuerat usus, simile quid filio nato dicenti, ἄνοια potius imputari potuit. VALCK.

23. εὐδίκῃ ἐξήκει.] Adpositum erat lib. II. 139. ὡς ὅν ὁ χρέντος οὗτος ἐξήκει: heic ex Ask. minime. Scriptor ipsemet lib. II. 111. ὡς ἐξήκει τί οἱ ὁ χρέντος. Sophocles Phil. 200. σπῆν δ' ἐξήκει χρέντος. Inprudens profecto Ariston, aut oblitus natalium Eurysthei apud Pœtam, negavit Demaratum septimestrem suum esse filium, quæ et Pausaniæ observatio lib. III. 7. WESS.

27. ἴσται δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρίστων.] Non repudiavi a MSS. oblatum. Statim ὡς ἀνοίη τὸ ἴσται (lin. 28.) sanum non præsto. Arch. οὐ καλῶς videri repetitum potest ob αὐτὸν οὐ καλῶς ποιῶν, superius depositum, alioqui edito multo suavius; habet certe ὡς ἀνοίη acerbissimam criminationem, quam Valckenarii Nostri ὡς ἀγνοίη eleganter minuit. Ἐπαύλει, cui doctissimi Viri primas dederunt, dubio nunc exemtum. Congruit Pindaricum Pyth. Od. II. 148. ἀδύνατον δ' ἴσται ἐπαυλίῳ κρηταίν. WESS.

CAP. LXX. 6. ἐπιδιαβάτης δὲ] Justum est. Cel. enim Gronovio (verbum

istud alibi apud Nostrum legi non recordanti) memoria fraudem struxit. Sic lib. IV. 122. οἱ Πίργου ἐπιδιαβάτης Ἰδαικον. Ferre ἄπαιροντα, (lin. 6.) si conatus intelligatur, possum: manus enim tantum profugo injiciebant, minime, interpellantibus Zacynthiis, abducturi. Blanditur autem (lin. 7.) Σειράποντας αὐτὸν ἀπαιρῶντας, ex Homeri studio propagatum: Μῆντις ἐν τῷδ', ἀγαθὸς στρεῖ ἰδόν, ἀποαίρειο κούρη, Iliad. A'. 275. Librarius ex insolentia displicuit. WESS.

13. ἰν δὲ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδα, etc.] Neminem Ὀλύμπια morabuntur; Miltiades Ὀλύμπια ἀνηρηκῶς τυθείσθαι descriptus fuit, c. 36. Νικῆν Ὀλύμπια in marmoribus priscorumque scriptis frequentatur. At optimæ hic notæ Codices Ὀλυμπιάδα ἀνιλέμιναι, et IX. 32. νικῆν Ὀλυμπιάδα Aldus aliique, tum VI. 125. Ὀλυμπιάδα ἀναιρίσθαι. Quæ quidem mendosa et syllaba justo auctiora profiteri vereor, præsertim quia c. 103. equæ στρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνιλέμιναι. Hercules præterea, Olympici certaminis auctor, Ὀλυμπιάδα δ' ἴσταιν Ἡρακλῆς Pindaro Olymp. II. 5. cujus μία δ' ἰσπερὶ τῆς Διὸς Ὀλυμπιάς, videlicet νίκη Python. VII. 14. rem in vado locaret, nisi gignendi casu Ὀλυμπίας editum spectaretur. Herodoti animo νίκη Ὀλυμπιάς obversata videtur. WESS.—Verborum structura in hunc maxime modum intelligenda videtur: ἄλλα σε (i. e. κατ' ἄλλα σε) συχρὰ (ἰν) Ἀκκαδαμονίοισι ἀπολαμπρυνθείς ἰργίσει σε καὶ γνώμῃσι, ἰν δὲ δὴ (ταῖς ἄλλοις) Ὀλυμπιάδα (νίκην) σφὶ προσέβαλε, ἀνιλέμιναι (αὐτὴν) τυθείσθαι. S.

Ibid. Ὀλύμπια σφὶ ἐνιλέμιναι] Dum Valla scribebat Olympiadem palmam reportasse, legisse videtur, quod margo præbet Steph. Ὀλυμπιάδα. Alterum quidem sæpius apud alios, et supra legitur VI. 36. Sed Herodoteum est Ὀλυμπιάδα ἀναιρίσθαι vel ἀνιλέσθαι, sive νικῆν, nempe νίκην, VI. 125. IX. 32. lib. VI. c. 103. Cimoni Ὀλυμπιάδα

ἀνελίσθαι ἐνδρίσασθαι ἐνίσβη: atque iisdem equabus secundam tertiamque dicitur ἀνελόμενος Ὀλυμπιάδα: prope Cimonem autem sepultæ narrantur equæ, αἱ τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Inde Æliano de Nat. An. XII. 40. restituit Jac. Perizonius τὰς ἴσους τὰς τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμενας, pro τὰς τρεῖς Ὀλύμπια: ubi scribi quoque potuit τὰς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνιελόμεναι. Ipse etiam Herod. habet Πύθια ἀνιελόμενοι, VI. c. 122. Pythicis ludis victores eximie dicebantur τὴν δάφνην ἀνελίσθαι: Olympicis, ἀνελίσθαι τὸν νότινον, prout loquitur aliquoties Pausanias; apud quem lib. VI. p. 470. (cap. 7. sub fin.) pro Ὀλυμπιάδι scribendum est Ὀλυμπιάσι: dicebatur enim κατὰ Ὀλυμπιάσιν (vel ἰς Ὀλυμπίαν) vel Ὀλύμπια. Attigerunt viri summi T. Hemsterh. ad Lucian. p. 107. et R. Bentlei. in Aristoph. Plut. v. 583. Quando (lin. 14.) solus ad id usque tempus Spartanorum Regum Demaratus quadrigis Olympicam dicitur reportasse victoriam; priores fortasse de hoc certaminis genere idem senserunt, quod postea Agesilaus: vid. Plutarch. T. I. p. 606. x. II. p. 212. v. VALCK.

CAP. LXXI. 8. Δαμπιδῶν] Laconico titulo ad amicam Lysistrata, Ὡ φιλέτης Λάκαινα, χαῖρε Δαμπιδῶν, in Comici ista Fab. v. 77. Platoni tamen Alcib. I. p. 123. x. Δαμπιδῶν: unde docti viri, Dacierius et Mos. Solanus, Δαμπιδῶν refigunt in Plutarchi Pr. Vit. Agesil. WESS.

CAP. LXXII. 5. ἱπικατήμιος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου] Valla liberaliter, quum soderet utraque manu pecuniam tenens: oportuerat, quum insideret ambabus manibus pecuniæ, quod merito, insulsus ne foret, noluit. Non sane dubitandum, quin χεὶρ διπλῇ nece possit, sicuti alia in re jungitur a Sophocl. Antig. v. 14. Sed quid tandem χεὶρ ἀργυρίου, et διπλῇ quidem? Fac utramque numis oppletam argenteis, ostendunt-ne id

Græca? et quantula hæc pecuniæ portio ad regem corrumperendum? tum ἱπικατήμιος χειρὶ qui conveniet? Pingere vero ΧΕΙΡΙΔΙΠΛΗΝ, et vitiosæ lectionis patescet origo. Finxerunt boni homines χειρὶ διπλῇ, cum potuissent ad Scriptoris mentem ἱπικατήμιος χειρὶ πλήρ ἀργυρίου, insidens manica pecunia plenæ. Sic procedit sermo, monstratque veritatem inesse ἱπικατήμιος ἀργύριον πολλόν. Non postulabitur, credo, ut χειρὶς πλήρ exemplis firmem, siquidem utriusque usus constat. Pausanias corruptellæ auctores Aleuadas, Thessalorum nobilissimos, indicavit: III. 7. p. 221. WESS.—De usu τῶν χειρῶν apud veteres videndus Eustath. ad Od. v. 229. ex quo nonnulla excerpit H. Steph. Thes. T. IV. p. 458. Sorceas in manica, crumenæ loco, absconderat Spartanus pecuniasfurtim acceptas. Adnotare in Var. Lect. (ed. S.) debueram, mendosam scripturam cum superioribus edd. et MSS. in contextu tenuisse WESS. cuius tam necessariam quam luculentam adsciscentes emendationem nos cum Schæf. et Borh. suum restituere Herodoto non dubitavimus. S.

CAP. LXXXIII. 1. ἐνδρόθην] Servo integrum, supra χρηστῶς ἐδοῦται IV. 139. tuitus. Ὡ δρόθην non mihi satis sententiæ videtur facere. Recordor bene Sophoclei Ed. Col. v. 487. ἰμοὶ μὲν οὐκ ἐδοτὰ, in negotiis, quæ absolvi non queunt, οὐκ ἀνυστὰ, οὐ βαδιστὰ. De rei vero successu fausto ibid. v. 1500. σφῶν δ' ἐνδρόθην Ζεύς. Philo Jud. in Joseph. p. 548. α. ἰμοὶ μὲν γὰρ τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν ἐδοῦνται πρᾶγματι αὐτῶν, verbis huic loco accommodatis. Idem p. 557. α. ἀλλ' οὐκ ἐδόσαν ἐνδρόθην κακία. Plura non coacervo. WESS.

10. παραθήκη παρατίθεται] Ex Med. mutatum restituerem πατατίθεται. Deposuit, τὴν παραπαταθήκη, alibi quoque παραθήκη dixit, IX. 44. VI. 86. Hic vox ista potuerat etiam omitti. Ka-

κατίσθαι eadem structura Thucydidi praesertim frequentatur: lib. III. c. 28. supplices Taches *κατατίθεται* *ἐς Τίριδαν*, in Tenedum mittit custodiendos: c. 72. illos *κατίθεται* *ἐς Αἴγυπτον*: similiter c. 102. IV. 57. V. 61. et 84. VIII. 3. Apud Xenoph. 'Ελλ. I. p. 255, 23. Chalcedonii *τὴν λίαν ἄνασαν κατίθεται* *ἐς τοὺς Βιθυνεὺς Θερμας*, ad vicinos omnem praedam mittunt custodiendam velut depositum. VALCK.

. CAP. LXXIV. 2. *δαίμα ἴλαβι*, etc.] Excerptit Suidas in 'Τρωϊέσχεσι: ubi Dionis illud, *πρὸ τῆς δίκης ὑπεξίσχεν* idem est, quod Athenis dicebatur *οὐκ ὑπέμεινε τὴν κρίσιν*, vel *τὸν ἀγῶνα*. Cleomenes *ὑπεξίσχεσι* *ἐς Θισσαλίην*, furtim se subduxit abūteque in Thessaliam. Supra Clisthenes Athenis *ὑπεξίσχεν*, (V. 72, 2.) id est *ὑπεξῆλθεν* et *ὑπεξίστη*: plene loquitur VIII. 132. (ubi *ὑπεξίσχον* in τῆς Χίου.) VALCK.

3. *ἰσχύειν* *δὲ ἀπικύμειος*] Hinc sequentia quaedam ob Stygis aquae factam mentionem descripsit Porphyrius, sive potius Apollodorus in opere de Diis, apud Stobaeum Eclog. Cant. p. 190. Herodoti verbis illic subiecta Callimachea et Heracleotae Philonis, de mirabili hujus aquae virtute, comparari poterant ad Aelian. de Nat. An. X. 40. et Antigon. Caryst. c. 174. ubi nonnulla notat Jo. Meurs. plura dederant P. Leopard. Em. IV. c. 8. et Jac. Nic. Loënnis Misc. Epiphyl. III. c. 10. VALCK.

7. *πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προιστ. ἀγίτιων, ἔξορκῶν τὸ Στυγὸς ὕδωρ.*] Vir Celeb. ob Florentinum ἔξορκου seriem hanc statuebat *πρόθυμος ὦν τῶν Ἀρκ.* — *ἔξορκου* *Στυγὸς ὕδωρ*, mutilans et addens pro voluptate. Sed omnes libri *πρόθυμος ἦν*: neque *ἔξορκῶν* (activa notione) Nostri usu tritum, tolliturque *πρὸ* ante *Στυγὸς ὕδωρ* praeter morem: tum participium, namque eo in numero est *ἔξορκῶν*, non infinitivus, quae Cl. Reiskii opinio, magna Codicum optimorum con-

cordia munitur. Equidem *πρόθυμος ἦν* — *ἀγίτιων* ex Porphyrio laudavi, laude nunc quoque dignum censens. Alioqui *πρόθυμος ἦν ἀγίτιων* recte de Scriptoris consuetudine, notata lib. I. 77. Wess. — Nempe verbum *παιρῶσθαι* quidem cum participio construere Herodotus adsuevit: an *πρόθυμος ἦν* similiter participium loco infinitivi adsciscat, etiam atque etiam dubitare licuerit. Ceterum vide in Var. Lect. (ed. S.) notata. S.

Ibid. *πρόθυμος ἦν* — *ἀγίτιων, ἔξορκῶν*] Ex Apollodoro sive Porphyrio Stobaei meliorem eruit vulgata lectionem Vir summus in Diss. Herod. p. 115. Mihi (sicut Reiskio) visus fuerat Herodotus scripsisse: *ἐς Νάνακριν πόλιν πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προιστιώτας ἀγίτιων ἔξορκῶν τὸ Στυγὸς ὕδωρ*: atque ita legisse Valla. Ista certe *πρόθυμος ἦν* infinitivum poscunt, aequae ac *πρόθυμος ἔχω*: quod in Plutarchi Gryllo p. 986. x. restituendum censeo, ἀλλὰ μὴν *ἔχω πρόθυμος ἀπερῶσθαι*. Egregia reddi poterit Alcinoο sententia Isagog. in Platon. c. 27., si sic scribatur: *οὐ δὲ ὅτι Σίῶν ποτὶ ἀμειλίτται, δὲ ἂν πρόθυμος ἰδίῃ δίκαιος γινέσθαι*, pro vulgatis *ὡς ἂν προθυμείσθαι* *Σίλῃ*. VALCK.

9. *τῶν Ἀρκάδων*] 'Τῶ' *Ἀρκάδων* legit etiam Valla: ego neutrum requirerem, si abessent ista Codicibus. Neutrum forte legit Eustath. qui in 'Il. β'. p. 228, 2. (pag. 301. ed. Rom.) 'Ἡρόδοτος, αἰτ. φησὶν, ὅτι Νάνακριν πόλιν Ἀρκαδίας, ἴσθμ λίγεται ἵπται τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ, ὀλίγον φανέμεται, στάζον ἐν πίστεως εἰς ἀγ. κες. Pausan. VIII. pag. 634. (cap. 19 extr.) *ὕδωρ κατὰ τοῦ κρημενοῦ σταζέει, καλοῦσι δ' Ἕλληνες αὐτὸ* (non itaque soli Arcades, quod optime Gronov. animadvertit:) *Στυγὸς ὕδωρ*. Rursus pag. 635., *τὸ ὕδωρ τὸ ἀπὸ τοῦ κρημενοῦ παρὰ τὴν Νάνακριν σταζέει*. Quia urbes erant in Arcadia vicinæ *Νάνακριν* et *Φινίς*, eidem dicitur, p. 637. *τὸ πρὸς Φινίῃ ὕδωρ*,

δ Στύγα διαμάζουσιν. Ad eandem rationem paulo post apud Herod. (lin. 13.) vulgari debuerat ἀρὸς Φινίῳ, ut recte scribit Cassaubon. ad Strabon. VIII. p. 597. VALCK. — Rediit ἐν τῶν Ἀρεάδων. (At vide Var. Lect. ed. S.) Et si enim Græcorum in sermone Stygis aqua, Arcadum tamen illa jactatione inclauit. Jo. Meursium consule ad Antig. Caryst. c. 174. WESS.

11. σάξιν ἐς ἄγκυς] Præclare Gronovius, cui præter Ask. et Pass. gravis auctor accedit Eustathius. (Vide superiorem Valck. adnotationem.) Stygis aquam neque argenteum, neque æneum, neque ferreum vas potest sustinere, sed dissilit et dissipatur, apud Vitruvium lib. VIII. 3. Cujus itaque vulgatum ἄγγος materie? Bene Eustath. ad μισογάγκυιαν Homericam ἄγκυς διὰ τοῦ π. ὁ βαθύς καὶ φεραγωγῆς καὶ κώλος τόπος p. 497, 13. (p. 379, 17. ed. Bas.) WESS.

CAP. LXXV. 5. ἐνίχραι ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον] Suidas, nonnulla invertens, τὸ σκῆπτρον agnoscit, Eustathius bis; quod properantior infutabatur Galeus. Posset ἐνίχραι Eustathii blandiri, nisi eodem utrumque tenderet. Nicander Ther. v. 277. αἶσι κεράσσης Οὐλόμιοι κακοεργὸν ἐνίχραισι κυνδοῖσα. WESS.

Ibid. ἐνίχραι, etc.] Quod prostat apud Suidam (et in Zonaræ Lexic. p. 745.) velut Herodoti, ἐνίχραι τὸ πρόσωπον τῷ σκῆπτρῳ, non diversam lectionem, sed partem præbet interpretationis: patebit erroris origo sic intermedia scribenti, quæ videntur excidisse: ἐνίχραι (ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον ἦγον ἱππληῖς) τὸ πρόσωπον τῷ σκῆπτρῳ: quo modo verba Herodoti interpretatur Eustath. in Od. β'. p. 79, 42. exhibens velut Herodoteum non isto tantum loco, sed bis terve etiam alibi ἐνίχραι, velut ad ἴα. ε'. p. 440, 12. et ad π'. p. 1082,

23. Utrumque reperitur apud Homer. χράω et χραῖω: hoc quidem propria stringendi virtute in ἴα. ε'. 138. ubi χραῖωη recte redditur in Schol. ἀμύθη ἐπ' ἐλίγον, τὸν χράωτα ἐπὶ τῷ: alterum apud Apollon. Rhod. II. 283. εἰδὼν ἀποστάσει ἐνίχραισι θλάω χερσίν: ubi Schol. ἐβλήσαντες αὐτὰς πλῆξαι, μάτην ἐβλήσαν τὰς χεῖρας. Homerea spectant glossæ Hesychii, apud quem pro Ἐπὶ χράωτο scribendum, Ἐπὶ χραῖω ἐπὶ ἐσθλάωσαν. Illuc recte referuntur ab Eustathio aliisque Ζ. χραῖω ἀναι, stringentes venti. VALCK.

10. τὰ μιν αὐτοῖς ποιήσιν] Erunt fortasse, quibus τὰ μιν λυθίς codicis Pass. ridebit, congruens Cleomeni ἐν ξύλῳ διμίμη, et mala servulo, si qua cippo exsolveretur, minitanti. Mihi proseminatum ex αὐθίς censetur; cujusmodi ΑΤΘΕΙΣ et ΑΤΘΙΣ confusiones in superioribus ostendere memini. WESS. — Αὐθίς, pro αὐτοῖς, spreto Ionismo scribitur in cod. F. qui ex eadem cum Pass. familia: quo magis firmatur Wesselingii judicium. In ποιήσιν consentiunt, quod sciam, libri; nisi quod ποιήσιν adjecta, littera scribat F. Videtur autem utique ποιήσιν in fut. scriptum oportuisse: postrema vocalis: facile e voce proxime sequente adhæserit. S.

16. καὶ ταύτην καταχρδίδω] Incerti scriptoris verba apud Suidam in Κατιχρόδωσι huc refero, opinatus Theopompi ex Herodoti esse Epitome, Εἶτα τῶν φρεῶν ἱξίπλιυσι, καὶ ματις ταυτὸν μαχαίρῃ κατιχρόδωσι. In Cleomenem enim dicta aptissime quadrant, et Theopompi cognitum istud compendium. Culte Henr. Valesius in Dione Chrysost. Or. XXXVII. p. 467. v. ἡμῖς δ' οὐ παρόχομαι τὸν ἀνδριάντα χορεύον ἀναισθήηται, correxit χορδίδω, sive, quod malim καταχρδίδω, clarissime ad hæc alludente: negant enim se statuas, si sentirent præbituros, ut ita lancinarentur. Con-

tra peccatum in Libanii Or. VI., nuper Venetis publicata, pag. 100. οὐ τοῦ μὲν ὁ πατὴρ ἰχέριον; h. e. Bongiovanni interpretet, nonne pater illius chordas efficiebat? Immo saltabat, ἰχέριον. Longinus (hunc Herodoti locum respiciens) sententiam consideravit duntaxat, et Plut. T. II. p. 223. a. Post pauca μούνοι (lin. 18.) manere possunt. Conferendus Pausanias est III. 4. pag. 213. Wess. — Athenæus lib. X. c. 48. (p. 436. ed. Cas.) de Cleomenis, furore, simul hunc locum, simul inferiorem cap. 84. respiciens, "Οτι δὲ, αἱ, διὰ μὲν ἑαυτὸν καὶ μαχηρὰ παστίσαι, Ἡρόδοτος ἰστέρεται. Bellum Atticæ inlatum, quo lucum Eleusinum Cleomenes vastavit, tetigit Herod. lib. V. c. 74. S.

Ibid. καὶ ταύτης καταχορδίου] Modum, quo maniacus corpus conciderit, tradiderunt quidem alii; verbum vix alibi repertum καταχορδίου retinuit Aristides II. pag. 393. Cleomenes, inquit, τὸ αὐτοῦ σῶμα καταχορδίου ἐκ πύλων ἀρξάμενος; se ipsum minutatim dissecuit, Canterus. Ex usu plebeio petitum velut hic aptissimum laudat Longin. σ. "Τψ. p. 170, qui vicinorum tantum sententiam expressit. In Glossis Herod. simplex χορδίου redditur τίμια: in iisdem pro κατασώχουσι simplex ponitur σώχουσι: pro Herodoteo καταψάσας Suidas habet Ψάσας. Sic sæpe solent Grammatici. Quæ in Schol. ad Aristoph. Eq. v. 765., ad Διατριβήν adscripta sunt, εἰς μίαν λαοσηθίην, pertinent ad vincina: Διατριβήν τε λίπαδα: Εἰς μίαν λαοσηθίην. Idem illud dici potuit χορδίου, id est, εἰς χορδὰς sive λίπαδα διατριβήν. Καταχορδίου significat εἰς χορδὰς τίμια καταψάσας. Vim præpositionis non intellexerunt in καταψάσας apud Herod. VII. 212. VALCK.

[17. τὰ περὶ Δημάρετον γινόμενα] Λιγόμενα fortasse legendum suspicari cum Vol. IV.

Reiskio licet: ac frequenter sane ista duo temere permutantur a libraribus. S.]

21. καταρίων] Habet Suidas ex Glossis Herodoteis, et prave explicat καταλύων. Servant scripti omnes, nec potius æstimari καταρίων (quod Reiskius proposuerat) sive ἱκαρίων potest. Fraus, qua supplices luco deducti, traditur c. 79. Vere Eustath. (loco in Var. Lect. ed. S. citato) ἄλλος et τίμιας sæpe non discrepare docet, hoc tamen ἐν ἑλλενῶν inconsiderate ponens. Porro ex Arch. ἐν ἀσπίδι σχών, (lin. 22.) Cl. de Pauw format ἐν ἀσπίδι σχών. Valla vero vertit, lucum quem in Argia occupasset, ac si ἐν Ἀργίῃ σχών, uti Stephanus suspicatur, legisset. Vulgatum præstat. Ἐν ἀσπίδι ποτιμένους lib. VII. 126. et Procop. Bell. Vand. I. 20. etc. Wess.

CAR. LXXXVI. 3. Συμφηλὴς λίμνης] Nulla lis moveretur lacui Συμφηλίδι, modo dialecti forma responderet. Urbs Homero Iliad. B'. 608. Στύμφηλος, πρὸς Ionum, ad quem Pausaniæ ἀπὸ ἐκ Συμφηλίου VI. 8. et ἐπὶ Στυμφίῳ V. 10. Hinc Συμφηλίου, Criticis ad Poëtam monentibus, qui Ἐλιανο Var. II. 33. aliisque Συμφηλίου. In Erasino Herodotus accuratior Strabone lib. VIII. p. 567. (Consentit tamen cum Herodoto idem Strabo, p. 371. a. ed. Cas.) Scite autem Reiskius ἐκ χέσματος ἀχάνης (lin. 4. ubi vulgo ἀφανίς) ἰκιδεύσας. Wess.— In editis tamen Animadvers. istam conjecturam Reiskius non repetit. S.

CAR. LXXXVII. 3. ἡ Σίσια] Præstat-ne hæc loci scriptura, an Σήσια, cum taceant veteres, non audeo asseverare. Est Arcadiæ mons Σησία in Pausan. VIII. 16., a serpentibus nomen sortitus: a sepis in litus ejectis Italiæ Sipus, olim Σηπίος, ἀπὸ τῶν ἰκνυρατίζομένων σηπίων, ni fallit Strabo VI. p. 435. (pag. 284. v. ed. Cas.) Nobilis præterea Σηπίος ἀπὸ inf. lib. VII.

R

Eurip. Cycl. v. 692. Duo loca præbet Suidas in 'Εξήκω et in 'Εξήλκω, in quibus ista de oraculis ponuntur, quæ eum habuerant eventum: eorum alter prostat et in Zonaræ Lexic. MS. velut Xenophontis, in cujus libris vulgatis ista non opinor reperiri. VALCK.

CAP. LXXXI. 3. ἤν τις τὸ 'Ηραίων] Erat in Argivorum et Mycenæorum confinio, Mycenis x. stadiis, ab Argis XL sejunctum, teste Strabone lib. VIII. pag. 566. (p. 368. n. ed. Cas.) et Pausania Corinth. c. 17. Ubi si femina, qualis famosa Chrysis ex Thucydide, sacris sola fuerit operata, sequentia labem habebunt. Verum super ea re dubito. WESS.

CAP. LXXXII. 16. δίσφυς πολλὰν τοὺς δυνάοντας] Si vel in aliis etiam inveniretur illud Codicibus, restituerem tamen ἀτίφυς. Sequitur in hoc verbo usum Herod. receptum. VI. 104. similiter Miltiades dicitur ἀποφυγὼν τοὺς δυνάοντας. Adde II. 174. (7.) Andocidi restituendum p. 16, 17. εἰ δὲ ἰγὼ αὐτοῖς ἀποφύγομαι, pro ἀποφύγιζομαι. Antiphon pag. 115, 24. πολλὰς γραφὰς δώξας εὐδεμίαν εἶχεν (corrigen- dum est εἶλεν) ἵτι δὲ — πλείους διωχθεὶς, εὐδαιμόνως ἀποφυγών. Demosth. p. 154, 183., γραφεὶς παρατίμω ἀτίφυγον. Aristoph. Vesp. v. 577. Thucyd. III. pag. 212, 34. Eam in rem ut plura congerantur necesse non est. VALCK.

CAP. LXXXIII. 1. Ἄργος δὲ ἀνδρῶν ἰχνηρώθη] Suum recuperabit Herod. ἰχνηρώθη, firmatum in Diss. Herod. p. 86. Hæret eadem menda in Solonis senario apud Aristid. T. III. p. 398., uno de quinque et viginti ab illo servatis ex poemate, quod condidit Solon eis ἱεῦσι καὶ τῇν ἱεουτῶν πολυτασίαν, quorum ista leguntur ibid. ultima: εἰ γὰρ ἦθελον, Ἄ τὰς ἱκαντασίαν ἦδανον τότε, Ἀδὲ δ' ἂν εἴμεν ἀτίφυς, ἐξῆσαν, διὰ Πάλλων ἂν ἀνδρῶν ἦδ' ἰχνηρώς πόλιν. Cantar. Jam

capta multis urbs fuisset a viris. Sed nec a multis capta urbs Græcis dicitur διὰ πολλῶν χιτριωθῆναι, neque is sensus illic congruit. Nisi σισαχθίαν suam Solon introduxisset, civitas multis fuisset civibus viduata: hanc postulant quæ præcessere sententiam. Pro δεῖσσαι, διὰ, corrigerem δεῖσαι κατὰ: sed præterea minime dubitanter: Πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἦδ' ἰχνηρώθη πόλιν. Hoc alibi dicitur ἠρημώθη ἢ πόλιν ἀνδρῶν, velut in Æneæ Poliorcet. c. 14. In proximis etiam ἰσθῆσαι (lin. 3.) restituetur ex Codicibus, quod Vallam sequutus Anglus expresserat interpres: vid. les Essais de Critique sur les Trad. d'Herod. p. 182. VALCK.—In Solonis iambis Brunckius noster (Gnomic. Græc. p. 83.) utramque Valckenarii emendationem adoptavit: alteram quidem, ἰχνηρώθη, haud dubie verissimam; alteram vero, κατὰ pro διὰ, tam violentam arbitriamque, quam parum necessariam. Quanto fuerat simplicius certiusque διὰ legere, quod ipsum in ΔΙΑ perspicue inerat! S.

1. ἰχνηρώθη] Correxit e Vallæ Latinis præfectus Edit. Genæv. mcccxviii. adprobavitque D'Orvillio ad Charit. pag. 102. Reiskioque. Nihil ea profecto scriptura melius certiusque, tametsi Ἄργος χιτριωθὲν ἀνδρῶν apud Eustathium ad Perieg. v. 364. pag. 176.; eodem enim (quod Tan. Faber docuit) in luto. Suidas: Ἐχνηρώθησαν ἀνδρῶν, ἰσπερὶθήσαν. Eunapius Exc. Hoesch. p. 13. πάντα ἀνδρῶν ἰχνηρώσαν, sed in Ædesii Vit. p. 38. τὰς ἄλλας χιτριώσας πόλιν ἀνδρῶν, consimili vitio: χιτριώσας dederat, Homerum Iliad. E. 642. æmulatus, sicut et Virgilius Æn. VIII. 571. tam multis viduasset civibus urbem. Mitto nunc Strabonem, Poëtæ versum illustrantem lib. XIII. pag. 891. (pag. 596. ed. Cas.) Tangendum is ἰσπερὶθήσαν est, (lin. 3.) ex Vallæ Latinis in Genæv. Edit. receptum prudenter, nec sine

quadam audacia. Æschylī VII. contr. Theb. v. 671. *οὐτ' ἰφθίμηνά πευ*, h. e. *ἰς ἥβην ἰλδόντα καὶ νιάνιστον γινόμενον*, consilio auctoritatem dat. Quæ quidem cum in promptu forent, miror, stupentique Cl. viri, Pavius, D'Orvillius, Reiskius, in contemptu durare cuncta potuisse. Wess. — Gronovium nil mirum est pravam tenuisse utramque scripturam, *ἰχνηώθη* et *ἰσθίβησαν*, a quibus non discedentem vidisset Codicem qui ipsi pro oraculo fuit. Sed quum Londinensis editio, quæ Galei nomen præfert, ad Jungermannianum expressa fuerit exemplum, mirum utique videri deberet, esse pravas istas lectiones in Londinensi ed. instauratas, si verum esset quod Dorvillius et Reiskius putarunt, in Jungermannii editione, *ἰχνηώθη* et *ἰσθίβησαν* legi. Tenet illa pravam utramque scripturam, quæ (quemadmodum Wessel. docuit) primum in Genevensi editione, adeoque decimo post anno quam Herodotum Jungermannus ediderat, correctæ prodierunt. S.

3. *ἰστυά σφιας οὐτα*] Quum *ἰσθίβησαν* ei — *παῖδης* pristinum vultum induerit, *οὐτα* stare non debuit. Malebat Pavius, *ἰστυά σφιας οὐτα ἀνακτώμενοι*, deinde servorum iterum facti domini, *οὐτα* *ἰς ἰστυάδας τοῦ Ἀργίου ἱξίβαλον*, postea Argis eiecerunt propter se ipsos. Qua in conjectura desiderio multa, acquiescens in Codicum consensu et Gronoviana interpunctione. Addo, Plutarchum De Virtut. Mulieb. pag. 245. z. ab hac Herodoti recensione abire, nec servis Argivas mulieres, sed vicinorum optimis, in civitatem receptis, conjungere, Argivorum gloriæ studiosum. Wess.

7. *γίνης ἰὼν Φιγαλίδης*] Incognitam hinc Arcadiæ gentem finxit Ortelius. *Φιγαλίδης*, vera scriptio, a Galeo saltem restitui debuerat; cui venit in mentem, instructo codicum lectione *Φιλαργίδης*.

Arcadiæ urbis incolæ plerumque semper *Φιγαλίδης* dicuntur Pausanias: semel apud illum vulgatur *Φογαλίδης*, V. p. 385., ut apud Dionys. Halicarn. II. p. 224. 46. et alibi: mendose *Φιγάλοις*, VIII. p. 624., pro *Φιγαλίδης*: ubi pro *Φιλαῖ* forte scribendum *Φιαλῖ*. *Φιαλίδης* dicuntur Diodoro Sic. II. p. 33. ubi vid. clar. Wess. *Ναυκίδαν* *ἰκ Φιγαλίας* habet Pausan. VI. p. 465., ut *Ἰωθίας* *ἰ Ἀρκὰς* *ἰκ Φιγαλίας* est apud Athen. XI. p. 465. d. ubi Lepreates citatur Harmodius *ἰ σὺ πρὶ τῶν πατρὶ Φιγαλίας νομίμων*. Urbem Poëtæ dixerunt *Φιγάλειαν*, velut in oraculo: *Ἀρκάδης Ἀζῶνις βαλακτοφάγος, ὃ Φιγάλειαν Νάσσαος*. Excitat Steph. Byz. ex lib. V. Messeniacorum Rhiani: *τὴν μὲν ἀνέγνω ἄποιτιν ἰσθίβησαν Φιγάλειαν*, Tharyx nempe sororem Aristomenis: ut Achillem Homerus, sic Aristomenem isthoc carmine sibi sumserat laudandum Rhianus. Herodoteus autem Cleander, genere Phigalensis Arcas, fuisse dicitur *ἀπὸρ μάντις*, nempe *ἐπὶ ἰσσοτήμην*: ut *σοιητὴν ἄνδρα* dixit Aristoph. *Θισμ.* 156. et Amphilytum Herod. (I. 62, 15.) *χρησμολόγον ἄνδρα*. Haud verisimilis videbitur nonneminis conjectura, suspicati Mantinensem fuisse Cleandrum, patrem vero et majores Phigalenses; scripisse adeo Herodotum *ἀπὸρ Μαντινίδης Κλειάνδρος, γίνης ἰὼν Φιγαλίδης*. Pausaniæ pag. 698. memoratus *ἀπὸρ Μαντινίδης Κλειάνδρος* illo longe fuit recentior, tutor quippe Philopammenia. VALCK.

Ibid. *Φιγαλίδης ἀπ' Ἀρκάδης*] Notus *Φίγαλος*, Phigaliæ Arcadiæ conditor; notissimi *Φιγαλίδης*, urbis cives, ex Pausan. VIII. 39. et Steph. Byz., *Φιαλίδης* etiam appellati Diodoro XV. 40. Et *Φιγαλίδης*, quale in Arcadia gentile nomen, in hac sede contra Th. Galei admonitionem pertinax hæret? Wess. — Ad hunc locum hæc notaverat GA-

leus: "Non puto alibi nomen Φιγα-
" σίδς reperiri. Codices Arch. et Eton-
" Φιλαργίδς habent: hinc vero (vera, pu-
" to, voluit) lectio emicat, Φιγαλιίδς,
" quam Stephanus in Φιγαλία agno-
" scit."—Phigalea vel Phigalia, Arca-
diæ oppidum, frequenter memoratur
Polybio et Athenæo, ubi de nominis
scriptura passim in Adnotationibus mo-
nuimus: singula utriusque auctoris loca
Indices nostri declarant. S.

CAP. LXXXIV. [4. ἀρετασιώτην
γινώσκει, etc.] Respexit hæc Athenæus
lib. X. (non lib. V. ut in Var. Lect. (ed.
S.) vitiose scriptum) p. 427. b. c. et p.
436. e. f. cap. 29. et 48. nuperæ edi-
tionis. S.]

6. μιμηθείς] Homero probatissimum
verbum librariis latuit: hinc æstus et
mutationes. Inpetum desideriumque
exprimere non est in obscuro. Hesy-
chius Etymologusque possunt mitti in
consilium. Gestæ rei tempus et alia ex-
pendit Bayerus, Comment. Acad. Pe-
trop. T. III. p. 380. Wess.

15. ἔκ τε τοῦ — Ἐπισκεύθην λίγου-
σι] Ἐκ τε τοῦδε significaret atque ex isto
tempore. In τοῦδε Sophoclis est in Elec-
tr. v. 516. et Antig. 584. Margo
Steph. præbet ἔκ τε τίσου. Prout vul-
gatur, legisse videntur Chamæleon et
Eustathius; ille apud Athen. X. p.
427. x. ὅτι, ἔταν βούλωνται πῶν ἀρε-
πώτερον, Ἐπισκεύθην λίγουσι: Eustath.
in Od. α'. p. 29, 33. (pag. 1398. ed.
Rom.) ἔκ δὲ τοῦ τοιούτου Σουδικῷ κα-
ποῦ τὸ ἀρετασιώτερον πίνον Ἐπισκεύθην
φασὶν οἱ Λάκωνες. Excitans Herodoti
verba Athenæus legisse videtur Ἐπισκε-
ύθηναι, quod dudum monuit D. Heral-
dus ad Martial. IX. Ep. 37. Eustathii
verba contulit ad Herodotes Jo. Meurs.
Misc. Lacon. III. c. 7. Sua quidem
Lacones Dialecto pro ἐπισκεύθην dixe-
runt Ἐπισκεύθον: et Ὀμηρίδην, Μουσίδ-
ην, Αἰτρίδην, et similia VALCK.—Ἐκ τε

τοῦ, quod inde ab Aldo ubique editum
est, ex Ionica dialecto idem atque in
ταύτου vel ἐκ ταῦδε valet: idque tam ex
hac causa, quam ab hoc tempore sig-
nificare potest. Ego vero h. l. formu-
lam paullo quidem rariorem, sed Nos-
tro familiarem, ἐκ τε τίσου, quam pro-
bati servarunt codices, haud ambigue
ab illo tempore significantem, restitu-
endam auctori arbitror. conf. V. 86,
8. VII. 215, 8. Communi sermone ἐκ
τε ταούτου diceretur: sed et alibi τίσου
et τίνου pro ταούτου et ταούτου idem Noster
usurpat. S.

16. βούλωνται πίνει, etc.] Ex Ask.
atque Eustathio, quitus Chamæleon
concinit apud Athen., ἔταν βούλωνται
πῶν ἀρετασιώτερον, ἐπισκεύθην λίγουσι,
verbis hinc citra dubium repetitis.
Cicomenem, strenuum potatorem, Al-
hianus Var. II. 41. et Σουθεσι πῶν
Athenæus sistunt, quos non sollicito.
Statim ἰστίαι (lin. 18.) legitimum ca-
put 92. præstat. Wess.

CAP. LXXXV. 9. Τί βούλας πίνει]
Vide, an βουλιώσθαι, cui tot schedæ
patrocinantur, sperni necessum sit.
Spartani regem Leutychiden Æginetis
dedendum judicant: dum cunctantur
et deliberant, Theasides Æginetis, τί
βουλιώσθαι, quid consultatis (quid cogita-
tis) facere? Non obliviscor, βουλιώσθαι et
βουλιώσθαι passim scribarum confundi
arbitratu, uti cap. 66., neque infitior,
idem et hic potuisse designari. Confer
tamen VII. 10, 4. Wess.

12. ὅπως ἐξ ὀνείρας μὴ τι ῥῆν] Plene
Thucyd. in hujus simillimo dicto III.
57., εἰ δὲ περὶ ἡμῶν γινώσκει μὴ τὰ εἰσέναι,
—— ἰσῶται ὅπως μὴ οὐκ ἀπαθίζονται.
Apud Diogen. Laërt. II. 102., βλίσαι
ὅπως μὴ παρίσθαι πρὸς ἡμᾶς ἵναι. Quæ
Noster ellipsi, eadem Æschyl. Prom.
v. 68., ὅπως μὴ σκεπτοῖν εἰσενῶς ποτὶ.
Eustath. interpretatur διὰ μὴ πᾶθης
οἴκεται ἄρα, in Od. ε'. p. 231, 37. A-

ristophanes collegit R. Dawes, *Miscell.* Crit. p. 229. VALCK.

15. *ἰσιτάμιον λιτοχυθία*] Omnes ita de compacto. Verum *ἰσιτάμιον*, Reiskio etiam indica. Vide lib. I. 21. WESS.

CAP. LXXXVI. 2. Scriptum-ne *ἀπαίσις τῆς παραθήκης* fuerat, an *παρὰ παραθήκην* reliquerit, questionis est? Eusebii, Democriti, pluriumque aliorum apud Cl. Wasse ad Thucyd. II. 72. testimoniis *παρὰ παραθήκην* adfirmatur. Herodoto *παρὰθήκην* contribuunt Thom. Magist. et Phrynichus, cujus hæc: *Παραθήκην Ἰωνίων καὶ Ἰωνά τινα συγγράφει φασὶν εἰρηναίαι*, Nostrum *Ionis* scriptoris titulo signantis. Supra certe cap. 73. *παρὰθήκην παρατίθενται* libri omnes. Hic boni codices, et in progressu constanter. Passionei ceræ minutiulæ eodem ducunt, tum Stobæus. *Παραπαράθήκην* tamen bis deposuit lib. V. 92, 7. Relinquo ergo. Sequens *προφάνης ἵλαον* (lin. 2.) in Comici *Lysistr.* v. 727. occurrit. WESS.

7. καὶ γὰρ ἀποδίδοντι, etc.] Leutychides ex vero. Depositum reddere, per se res est expetenda: qui reddunt, funguntur officio, laudem stricto jure haud reportantes. Hæc Democrito mens apud Stob. Serm. XLIV. pag. 310. *ὅσῳτε τὰς παραπαράθήκας ἀποδίδοντε οὐ κατὰ ἰσχυρίδας· τὸν δὲ μὴ ἀποδίδοντα καμὸς ἀκούει καὶ πόδεχιν*. Ut res nunc habent et seculum est, quis laudem recusabit depositum non abneganti? WESS.

12. Γλαῦκος, Ἐπικύδιος καὶ δα] Egregie Gronovius: testes adsunt instanti locupletes, in quibus Pausanias hominem nimium extulit et cohonestavit, Γλαῦκου τοῦ Ἐπικύδου, scribens, *Σπαρτιάταις βασιλεύοντες ἰπίαρα ὀμίσαντες*, II. 18. nisi si duo illa (*Σπαρτ. βασιλ.*) glossatori debeantur. Nihil hic de regia viri dignitate, neque alibi,

quantum memini. Τούτοις — πάντα περιέχουσιν τὰ πρῶτα (lin. 13.) Abreschius Dil. Thucyd. pag. 374. ex VII. 16, 1. (ubi MS. *περὶ ἥκιστα*) et *ἰς χρόνῳ ἰσχυρίων* (lin. 16.) ex Hippocrate illustravit Fossius. Consimile Abydeni in *Præp. Evang.* Eusebii IX. 41. *τῷ χρόνῳ δὲ ἰσχυρίῳ ἀφανισθῆναι*. WESS.

24. καὶ δόντι χρήματα, etc.] Causæ hæc deponendæ pecuniæ obscura: clariorem censebat, modo ex intricatore, quæ hic fuerit, scriptura formaretur, τοὺς ἀνθρώπους ἔχειν ἑκόντας vir eruditus: ianui Peloponnesios et Spartanos, nullo præ animi magnitudine argenti studio tactos. Enimvero nimia ea nationis laus, cujus φιλοχρηματικὴν oraculo prædicatur. Puto Milesium hospitem Ionas Caresque in animo habuisse, Persis obnoxios et expositos, proptereaque rei pecuniæque suæ possessores minime securos. WESS.

Ibid. Pro καὶ δόντι — τοὺς ἀνθρώπους, legit Bothius καὶ δὲ ἴσιν — τοὺς ἀνθρώπους.

27. ἱεργυρώσαντα] Sic Thucydides VIII. 81. et docti ejus interpretes. De recentiorum ἱεργυρίζειν (ut apud Demosth. De Pace p. 59, 5. ed. Reisk.) multa *Miscell.* Vol. V. Tom. III. p. 54. Malui (dein) usu præeunte *Σίδου* κατὰ σὶ, prius (de quo Abreschius Diluc. Thucyd. p. 438.) non districte damnavis; et (lin. 28.) κατὰ σοὶ εἶα, ex Ionismo, quo de lib. II. 181. Eusebius tamen Philosophus eodem in sacro, uti Juvenali vocatur, deposito, ἀλλ' ὅστις φυλάξει καὶ ἀποδοῦναι εἴα τῷ παραδιδόντι, ἰσχυρὸς ἀπαμεινῆται, ap. Stob. Serm. XLIV. pag. 310. WESS.

Ibid. ἱεργυρώσαντα, Σίδου κατὰ σοὶ] Deterior est lectio, quam habet Stobæus Gesneri pag. 195, 39. Σίδου κατὰ σὶ. Probari posset quod ibid. sequitur *χρίον δὲ διελόντες*, si vox πολλὰ omittatur in Codicibus. Παρὰ σοὶ: ut in Isari

verbis ex oratione perdita apud Dionys. Halic. T. II. pag. 167, 49., *ὅθεν μοι παρακαταθήκης παρ' Εὐμάδου τοῦτο*. Herodotum sequutus *ἔαργυρεῖσθαι* quoque scripsit Thucyd. quod plerumque dicitur *ἔαργυρίσαι* et *ἔαργυρίσασθαι*. Attigit Dounæus in Demosth. pag. 88. Veterum locis adfirmarunt Duker. Hemsterh. et Wesseling. hic ad Diodor. II. p. 582. VALCK.—Mihi recte Wesselingius prætulisse visus est *δίδου* *παρὰ σί*: recte vero item deinde scribitur *ἵσται* *παρὰ σοὶ σία*. S.

37. *ὅτι με περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι*] Non peculiaris ea Herodoto dictio ex Porti præjudicio: habetur in Platonis, uti Cl. Abreschius monstravit, Lachete p. 246. x. *περιφέρει δὲ σίς με καὶ μνήμη ἄρτι τῶνδε λεγόντων*: quod Latinum ubi fiet, pertinet ad me quædam recordatio, vim non repræsentabit, quæ memoriæ quendam quasi circumactum postulat. Statim (lin. 38.) *τὼν ὑμῖς λίσσιν*, Ionum est. Wess.

46. *ἀπιστημένην*] Probabitur fortasse *ἀσχημέναι* Vind., quod in Arch. pravius; et habet, quo allubescere queat. In vulgato constans est Eustath. cum Codd. haud paucis, convenitque solemnibus formula in Porphyrio Abst. An. lib. IV. 10. *ὅτι παρακαταθήκην ἀπιστήνην*. Oraculum, Glaucō redditum, in celebritate vernatur, citatum olim sæpe, (vide Var. Lect. ed. S.) et laudabile est. Juvenalis notabiles et suavissimi sunt versus Sat. XIII. 200, etc. Wess.

46. *εἰ ἔραμ τὰ χεῖματα λήσιναι*] Quererebat Spartanus, quæ Numinis esset Mens; et an hoc illi facinus suaderet Apollo? secundum Juvenal. Sat. XIII. v. 202 ubi historiam enarrat Schol. ex Herod. Eximium quod sequitur oraculum attigerunt etiam Clem. Alex. Strom. VI. p. 749. et Pausan. II. (c. 18.) p. 149., (emendatus a Palmerio Exercit. p. 872.) et VIII. (c. 7.) p.

612., versum hinc excitans ultimum, *Ἀνδρὲς δ' ἰσθμοῦ γὰρ μιν ἐνέπρωστον ἄρτιον*: qui est in Hesiodi 'Εργ. x. 'Ημ. versus 285. Vitiosam exhibet in quarto versu lectionem Arch. qui recte scriptus legitur apud Stobæum et Eustath. in Iliad. γ'. p. 314. Oraculo subjectum dictum Delphicum, (lin. 56.) *εὐδὲν ἔσται τῷ Διῶ, καὶ τὸ ποῖσαι, ἵσται δίδουσαι*, sic quoque scriptum in suo Cod. legit Valla, ut ex aliis obtulit Diss. Herod. pag. 115. VALCK.

51. 'ΑΛΛ' *Ὀρκου σάῃς*, etc.] Cultus expressit illustr. H. Grotius Latine Jur. B. et Pac. II. 13, 1., ubi optime Jo. Frid. Gronovius *Horcon* instar numinis considerat, quem poëtæ fingant jurandi veluti exactorem et præsidem. *Ὀρκου* proinde *παῖς* aliquid posterum et consequens est, nimirum *Animadversio* divina, quæ nec opinatis perjuriis superveniens fractæ fidei poenas indigit. Loquendi genus in Epicharmi fragmento. Grotii medela curato, apud Clem. Alex. Strom. VI. p. 749. *Ἐργῶν θυγάτηρ μὲν ἄτας, ἰγυῖας δὲ ζαμία*. Et apud Eustath. Amor. Ismen. pag. 426. *Αἰδώς γὰρ, παῖς ἐλπίχων ἱστί*: excipit enim et sequitur reprehensionem pudor. Wess.

61. *ὅς' ἱστίη οὐλέμην*] Istud Herodoteum: norunt, qui Musas amant. Mox *περιβρίζου* Arch. et Vind. redono. Superius I. 32. *περιβρίζουσι δαιμονίη*: et III. 40. *κακῶς ἐνελιόντοσι περιβρίζου*. Sophocles Elect. v. 765. *τὸ πᾶν δὲ διωπόνταισι τοῖς πάλοι περιβρίζου*—*ἴφθαται γίνου*. Alia ejusdem, et Euripidis, et Abydeni missa facio; minime mihi temperans in his Lycurgi Or. in Leocr. pag. 157. fin. exscribendis, *τοῖς δὲ θωῖς ὅς' ἐν ἐκτακτοῦς σὺ λάθαι, ὅς' ἐν ἐκτακτοῦς σὺν ἀπ' αὐτῶν τιμωρίαν* ἀλλ' *εἰ μὴ αὐτὸς, οἱ παῖδες γὰρ καὶ τὸ γένος ἔσται τὸ τῷ ἐκτακτοῦς μεγάλως ἀντυχῆσαι παραίστη*, quippe excellentissimis ob

pietatem, et ad hunc Herodoti locum peropportuna. Quam vellem, ea temere jurantibus et pejerantibus in peccatus altissime defigi! Wess.

Ibid. οὗτοι τι ἀνθρώποις ἵσθαι οὐδὲν οὐκ ἔστιν] Hoc ex Codd. recepturum Herodotum indicat Diss. Herod. p. 65. Ubi Juvenali dicitur Extinctus tota pariter cum prole domoque, Herodotea non omisit Grangæus. Judæis secundum Celsum Origenis VIII. p. 424. ἀπὸ τοῦ γῆς ἀπάσης θύαι διασώταίς οὐδ' ὁπῶς τις βῦλος οὐδ' ἱερία καταλείπονται: quando βῦλος minus commode subjicitur ἱερίας mentio, scripserat fortasse Celsus οὐδὲν ὅτις, qua voce, lapillum significante, designata quoque fuit ἡ στυγερὰ. Quod sequitur, hinc enotavit Eustath. in 'Ιλ. γ'. p. 314. Γλαῦκες — βουλῆθις ἱεροῦ καὶ πρῶτος ἐξιστρίβη in Σάκρης. Multos Deus σφριβῆς ἀνίστησι, Herod. I. 32. Eurip. Hippol. v. 682. Ὁ παγκρατιστὴς καὶ φίλων διαφθορῶν, (sic MSS. Paris. et Flor.) — Ζεὺς δ' ὁ γαστήρος ἱμῶς Περὶ βζην ἐκτρέφουσιν. Hesychius Περὶ βζην interpretatur οὐν ταῖς βζέας ἀνασφύμνουν. A radicibus eversum, et ab stirpe sublatum dixerunt Latini. VALCK.

CAP. LXXXVII. [1. τῶν πρὸς ἀδικημάτων, etc.] Vide lib. V. c. 80. et 81. S.]

6. πινθήκης ἐπὶ Σουνίῳ] Primum διήκεις, sed et alia hic in suo Cod. legisse Vala videtur, quæ fortasse sunt ex Herodoteis Latina facta, hæc scilicet: Erat enim Atheniensium in Sunio biremis quædam, quam Delum jam inde a Theseo quotannis mittebant. A tempore Thesei, cui debetur institutum, quotannis in Delum missam navem, quam θωρηξὶα vocabant, luculentus testis est in Phædone Plato p. 58. a. cujus eam in rem verba Meursius jam dedit in Theseo c. 16. plura Spanhem. in Callim. Hymn. in Del. v. 313. In Delo

sacra curaturi, et qui publicitus Athenis ad ludos mittebantur solennes, cives semper erant honoratissimi; quales ex sua quoque civitate mitti voluit Plato τοὺς ἀρχοντας τῆς θωρηξίας ἱερέας, de Legib. XII. p. 947. A. Unus erat plerumque Ἀρχιδίωρος, τῶν ἀρχιδιωρῶν tamen meminit et Andocid. p. 32, 44. Herodotus τὴν θωρηξίαν ἦν fuisse scribit πλῆρη ἀνδρῶν τῶν πρῶτων Ἀθηναίων. Stabat Attica Theoris in Delum trajectory ἐπὶ Σουνίῳ. Hinc in Delum olim trajecit etiam Latona: Hyperides in Deliaza, ἐπ' ἄκρας τῆς Ἀντικῆς ἡ Ἀπὸ ἐπὶ βη τῆς νήσου: excitat ista Schol. in Aristid. Panathen. MS. clar. Burmanni. VALCK.—Laurentio biremis quædam, quam Delum jam inde a Theseo quotannis mittebant: vere quidem, atque ex Platonis initio Phædonis; sed uberius, quam fuerat necesse. De sacra hac nave θωρηξίᾳ et θωρηξίᾳ libet post diligentem Ex. Spanhemii ad Callim. H. Del. v. 314. et Valckenarii in Ammon. lib. II. 3. operam silere. Wess.

CAP. LXXXVIII. 5. πρὸς τὴν ἰωῦ τοῦ ἐξίλασιν] Turbæ amanuensium de corruptis testantur verbis. Si Valla dedisset, hic suam ipsius priorem abtitionem sive abjectionem Æginetis inputans, diceres conspirare cum Passioneo: verum ejus non sunt, addita a correctore Phœnice, incertum quo ex codice. (Immo vero ipsius Valla verba sunt.) Quod recepi, μεμφομένοις — πρὸς τὴν ἰωῦ τοῦ ἐξίλασιν, omnes motus sedat, indignationem Nicodromi exponens, ob prius injectum sibi exilium. Tale lib. V. 76. ὅτι ἐπὶ Πινεετρατιδίου ἐξίλασιν ὀργηθῆναις — ἀπίνοντο. Non nescio, Cel. Gronovio aliud placuisse: sed suum cuique pulcrum. Retulit ad Nicodromum Philosophi locum Polit. V. 6. ἐν Αἰγίνῃ ἡ δὲ πρῶτη πρὸς Κάρονα πρῶτος ἐκχίρηναι μεταβαλὼν τὴν πολυεταίαν: in Ægina urbe mutare reipubli-

cæ formam aggressus est is qui oppidum Chareti prodiderat, magnus Casaubonus a Polyb. p. 185. Ed. Gron., dubius nonnihil ob Charetem. Wess.

CAP. LXXXIX. 3. ἰδίοντο χρεῖσαι σφ.] Ipsa in his veritas. Supra III. 58. ἰδίοντο τῶν Σιφνίων δῖνα τάλαντά σφι χρεῖσαι, rogarunt Siphnios ut sibi decem talenta darent mutua: et οὐ φασάντων δὲ χρεῖσαι τῶν Σιφνίων. Quod deinceps (lin. 6.) διδοῦσι δὲ πινταδράχμους, sani coloris est, sicuti ἰλυνάσι σφίσις διμύσις, binis in singula capita minis, lib. V. 77. Theocritus Idyl. XV. 19. πινταδράχμους πυνάδας, quemadmodum ex Aldina principe eximie reparavit R. Bentley Diss. de Epist. Phalar. p. 443. Justum præterea (lin. 7.) δωσίην — δέδωκε, neque latuit Th. Galeum. Superius c. 62. ὑπεδιδόκετο δωσίην δόσειν τῶν ἰαυτοῦ πάντων, Homeri præscripto Od. i. 267. ἢ καὶ ἄλλαις Διὶς δωσίην; ubi Schol. δωσίην, quod ejus hic sedem invaserat violenter. De præpositione non rixabor, cujus alioqui absentia nocet nihil. Prudenter vero Corinthii, apud Athenienses causam perorantes, harum xx. navium, istis olim publice concessarum, mentionem intarserunt apud Thucyd. I. 41. Wess.

5. διδοῦσι διαμ. εἰκοσι νῆας] Hoc civitatis suæ beneficium postea temporis Atheniensibus in memoriam frustra revocarunt Corinthii apud Thucyd. I. 41. νῆων μακρῶν σπανίσαντες πᾶσι πρὸς τὸν Αἰγινήτων ὄντιν τὰ Μηδικὰ πύλοιμοι παρὰ Κορινθίων εἰκοσι ναῦς ἱλάβηται: qui illic μετὰ pro ὅτιε scribendum putabat, nunc, opinor, conjecturam suam repudiabit. VALCK.— Quod adjicitur πινταδράχμους ἀποδόμενοι, vendentes vertunt, et de vera venditione Larcherus accepit: mihi (nescio quam recte) quinque illæ in singulas naves minæ de locationis pretio intelligendæ visæ erant: quam in sen-

tentiam fortasse Ἀπιδότω apud Suidam ἱξίλωναι, περιίλωναι, exponitur. S.

9. νῆας τὰς ἀπάραις] Liberalitate schedarum cultior nunc ordo, qualis et lib. VII. 9. Ὑποτίθειναι. (lin. 10.) locum retinere poterit, fortasse tamen progenitum ex priorē ὑποτίθειναι, cui tot vindices adsunt. Frequens utriusque permutatio, etiam in Thucyd. lib. VIII. 44. Wess.

CAP. XC. 5. ἱξίοντες τι καὶ ἤτοι τοῦδ.] Optime vertit Galeus in notis, deprædabantur; neque enim Æginetas ferebant et agebant, (ut erat in Vallæ Latinis, quæ intacta h. l. Gronov. servavit;) sed ex agris popularium rapiebante gabantque quæ ferri agique poterant. Semper apud veteres in isthac usitatissima formula observatur a Grammaticis tradita significandi differentia. Quam portabant prædam, φέρουσιν: quam præ se agebant, jumenta nempe, dicuntur ἄγουν: sive φέρονται τὰ βασταζόμενα, ἄγονται τὰ βαδιστικά. Quia jumenta potissimum prædam efficiebant, frequenter legitur τὰν λείων ἄγουν et ἱκάνουν. VALCK.

CAP. XCI. 4. ἐκθύσασθαι] Suidas hinc Ἐκθύσασθαι· ἐξελίσσασθαι καὶ ἐκμυλίσσασθαι. Obvium quoque in procurandis omnibus et prodigiis. Dio Cass. XLI. (c. 14 extr.) p. 179. D. οὐδὲν ἐκθύσαντες, nullum prodigiorum piaculis procuraverunt. Synesius Encom. Calvit. p. 74. B. οὐδὲ εἰ τεραστώσανται καὶ εἰ μάντις ἐκθύσανται. Junge Eustath. ad Homer. p. 1223, 51. (p. 1306, 19. ed. Bas.) Wess.

Ibid. ἄγος — ἐκθύσασθαι] Impium scelus capiare non potuerunt. In eandem sententiam dicitur φόνου ἄγος ἐκθύσασθαι: sed ex sanguine supplicis concepta macula nullo modo potuit elui. Qui lustravit Athenas Epimenides, τὴν πύλιν dicitur ἐκθύσασθαι Maximo Tyr. XXXVIII. 3. Significavit et Ἐκθύ-

οαυθαι iram Deorum pisculis sive victimis placare piscularibus: *ἐξιλάσασθαι*, *ἐπαυλίζεσθαι* Suidas interpretatur. Hoc sensu positum Euripidi latet apud Clem. Alex. Strom. V. p. 688, 27. (p. 424. x. ed. Lugd. Bat. 1616.) in *ἱερακρίναις*: cujus loco quod Grotius minus considerate scripserat *ἢ θυσιαμύναις*, ne Græcum quidem in tali structura, Barnesius nobis repræsentat ut Euripideum T. II. p. 510. v. 248. Euripidis anapesti sic scribi poterunt emendate: Πίμπων μὲν φῶς ψυχῆς ἀνέρων τοῖς βουλομένοις ἄλλου περιμαθῖν, Πίθιν ἱβλάσσει. εἰς ῥῖα κικλῶν. Τίνα δὲ μακάρων ἱερακρίναις Εὐρίων μύχθων ἀνάπαυλαι, VALCK.

7. *ἔθγον ὡς ἀπολίοντις*] In prægressis, *ἔθγον ἀπολίοντις*: sequunturque duo Codd. *ὡς* contemtim habentes. Sed enim vocula sæpe, ubi sine detrimento reticeretur, sua vis suisque lepor est. Superius c. 28. *διαβαίνει* — *ὡς ἀμύσαν τὴν εἶσαν*. Plato Menex. p. 240. d. ἡγυρίλλου βασιλεὺς διανοῖσθαι ὡς ἱερακρίων πάλις ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας. Pausan. Boeot. cap. 13. p. 737. *λαυδαίμενοι* — *τοὺς τιθεῖντας διανοῖντες ὡς θάψοντες*. Plura hoc de genere transmisit Cl. Abreschius, quibus locus alibi opportuniore. Mox *ἱερακρίναις*, (lin. 9.) tantopere a Cel. Gronovio laudatum, pristino, Eustathii citatione etiam munito, haud utique significantius (quam *ἱερακρίναις*) est. Sed perseveret in nupera possessione. Optime Hemsterhusius Noster ex Polluce et Herodoti verbis illud adscititium ἀπερὶ ex terminavit: Suidæ enim *λαβόμενοι τῶν ἱερακρίων ἀπερὶ ἔχοντες*, nihil ad Herodotum, etsi ejus ex imitatione propagatum. Wess.—Conf. Var. Lect. (ed. S.) S.

9. *ἱερακρίναις* δὲ τῶν *ἱερακρίων*] Non ille cardinibus prehensis adhaerebat. Porti errorem in Suida jam correxerat ante Küsterum Hemsterh.

ad Poll. X. 23. cui optime *ἔτις* — *ἐπὶ* id proprie fuisse dicitur, quo januam clausuri attrahebant; hoc Odyssææ Paraphrastes dixit *ἱερακρίναις τὴν θύραν καὶ ἱερακρίναις*. Qui Thracis ista Demosthenis, idem Eustathius in Od. α'. p. 72. varias nobis enotavit adpellationes, quibus designaretur januæ marculus; inter illas est etiam ex Herod. *ἱερακρίναις*, *δὲ καὶ ῥέστερον ἱερακρίναις*. Ut apud Herodotum, sic Irene dicitur *ἱερακρίναις τῶν ῥέστερον τῶν θύρων τοῦ ἱεροῦ*, Phylarcho apud Athen. XIII. p. 593. x. cum Ephesi confugisset in templum Dianæ Ptolemæus. Ubi vulgatur apud Xenoph. ἑλλ. VI. 351, 29. *ἱερακρίναις τὴν θύραν ἱερακρίναις τοῦ ῥέστερον*, antiquitus lectum fuisse *ἱερακρίναις τοῦ ῥέστερον* monstrant hæc Harpocratonis: *ῥέστερον* — *ῥέστερον ἑλληνικῶν ἱεροῦ*: ad Lydiam, qui testis ibid. citatur, vid. clar. Jo. Taylor p. 103. Sed si Herodotea sunt, quæ Suidas exhibet, nostris in exemplaribus voces aliquot videri deberent omisse: apud Suidam in voce *ἔτις* — *ἱερακρίναις* ista leguntur absque scriptoris nomine: *ἱερακρίναις τῶν θύρων καὶ λαβόμενοι τῶν ἱερακρίων ἀπερὶ ἔχοντες*. Herodotea videbantur H. Stephano Thes. T. III. p. 920. Neque negari potest huic illa loco satis esse accommoda, si *ἱερακρίναις* δὲ ponetur cum viro Summo ad Pollucem cui nunc illa fors in certi potius videbuntur imitatoris, ex hoc loco expressa. VALCK.

CAP. XCII. [6. *ἀνάγκη λαμβάνειν* ἐπὶ Κλειμένης, etc.] Scilicet in ea expeditione, de qua c. 76 seqq. S.]

15. *στρατηγὸς ἀνὴρ*] Specimen abundantie est Herodoteæ, quale c. 83. *ἡλθε ἀνὴρ μάντις Κλίωνος*. Dedi alias plura. (Series forsitan verborum talis concipienda, *στρατηγὸς ὁ* (sive *τῷ*) *ὄντομα Εὐρυβάτης, ἀνὴρ πινυάσιος ἱερακρίναις*. Sic quidem de eodem homine, IX. 75.

Ἐλευθέριον ἐὼν Ἀργεῖον, ἄδρα κινεῖσθαι.)
Victus Eurybates a Sophane tandem
est, solvitque poenas, quas dudum me-
ruerat, ut solent plerumque semper hoc
genus bellatores. Valla Sophanem τοῦ
Διαιλέως verterat de cælis, corruptissime
in principe editione; filii nomen deinde
accessit. Error cognitissimus ex lib.
IX. 74. Wess.

CAP. XCIV. [2. ἀναμνηστικὸς ἐστὶ
τῷ τοῦ Σιράκωντος, etc.] Redi ad lib. V.
c. 105. S.]

10. Ἀρταφέρνης τὸν Ἀρταφέρνηος]
Tentavit ducia nomen Nob. Palmerius
Exercit. p. 28, ob Arundelianum
marmor, APIENTEIA ex Seldeni scrip-
tione ostentans. Ibi vero fractum et
exesum illud erat, ductusque litterarum
aguitu difficiles: unde sollertissimus
Humphr. Prideaux ad illud Chron.
Marm. pag. 217. ΑΡΤΑΦΕΡΝΕΙΑ fuisse,
merito conjicit. Nostro sæpe, Pausa-
nias I. 32. Cornelio Nep. in Miltiade
c. 4. atque omnibus potiori Æschyl.
Pers. v. 21. Artaphernes audit. Quid
Datidi Rex, nisi mandata absolveret,
minatus fuerit, Plato Menex. p. 240. a.
indicavit. Wess.

CAP. XCV. 2. ἐστὶ τὸ Ἀλγίων τοῖδ' αὖ]
Meminit Homerus, nominis caussam
testatus, Iliad. Z'. 200. cujus Valla
non recordatus in errore incurrit, leni-
ter et docte correctum a P. Leopardo
Emend. VII. 20. Sequentia ex MSS.
cultiora sunt. Wess.

9. ἐπιβάσαντες ἐς τὰς νῆας] Parum
absum a tribus ultimis abolendis, auc-
toribus utens Codicibus. Sunt sane ad-
sententiam nulli usui. Maneant tam-
en Scholii instar. Veterum de navi-
um Persicarum hac expeditione nume-
ro discordiam attigit Bosius ad Nepo-
tis Miltiad. c. 4. Quod deinceps au-
tem (lin. 10.) παρὰ τὴν ἡμετέραν ἔχον τὰς
νῆας, vir eruditus ἤγουν aut ἔσκελλον πα-
lebat. Non desero schedarum con-
sensionem. Ἐχον Homero idem non-

nunquam ac ἰσάμενα. Νῆών δ' ἂν ἴσ'
ἔμενεν] ἔχει στρατὸν, Iliad. N'. 326. ubi
Eustathius. Idem Herodotus. Wess.

13. ὅς μιν ἰσὺς δούκω] Dammabile δού-
κω minime, positum in lib. I. 152. Ele-
gans quoque δούκω, Grouovii sollertia
lib. IV. 168. instauratum, atque alibi.
Optionis itaque facultas. Conf. Abresch.
Dilucid. Thucyd. p. 5. et de clade
Persarum ad montem Athon. c. 44.
Wess.

CAP. XCVI. 3. ἰσχυρὸν στρατιώτῃ]
Vide ad lib. I. 80. Explicuit Eusta-
thius ἐκαστὸν ἔχον κατὰ τῆς Νάξου στρα-
τιώτῃ. Geminum lib. I. 153. ἰσ' οὐδ'
ἰσχυρὸς ἐστὶ στρατηλάτης αὐτός. Mox
(ibid.) μνημονεύει τῶν πρῶτων non repu-
dio, quantumvis τῶν πρῶτων in absur-
dis haud sit. Miscentur talia et vari-
antur; veluti in Diodori XVII. 69.
et Maximi Tyr. Diss. IV. c. 4. ubi
Davisius. Τὰ πρῶτα, quorum Naxii
in memoriam redibant, lib. V. 34.
Wess.

CAP. XCVII. 5. ἐστὶ τῇ Πρωσίῃ]
Verius fortasse et ἰωνιῶτις ex Codicibus
ἐστὶ Πρωσίῃ. Thucydidi quidem certe,
Dionysio Halic. pluribusque aliis,
Holstenio ad Ethnographi Πρωσίαν advo-
catis, Πρωσία. Pausaniæ itidem IV. 34. et
Diodoro XII. 58. In Harpocratiōe ex
Or. Deliaca Hyperidis Πρωσία, in Ex-
cerptis vero Orationis apud Sopa-
trum ad Hermogenem p. 184. Πρωσία
sæpius. Vide Casauboni Animadv.
in Athen. X. 6. (Animv. T. V.
p. 371. nuperæ edit. Conf. vero
etiam Animadv. T. II. p. 624.) et
D'Orvillii Exercit. de Inscript. Deliac.
in Miscell. Vol. VII. p. 109. Wess.

9. ἐστὶ ἡ χάρις αἱ δύο θῆαι, etc.] Adscri-
bo Æschinis verba ex Dialog. III. 19.
hoc fonte, uti bene Rev. Horreus, deri-
vata: Gobryam testantur missum in
Delum fuisse, ἵνα ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ τὴν νῆσον, ἐν
ᾗ αἱ δύο θῆαι ἔβρισαν. Cicero lib. I.
Verr. c. 18. paria, Xerxis expeditioni

cum Æschine tribuens, quod Darii ætate Delii usu venit. Trecenta thuris talenta (Hn 13.) Eustath. ad Dion. v. 525. hinc accepit. Wess.

9. *ἡ δὲ χάρις οἱ δύο τοῖς ἱγνόντο*] In Æschinis Socr. Axiocho p. 160. Gobyres Magus κατὰ τὴν τοῦ Πίρξου διάβασιν missus dicitur in Delum, *ἵσως τηχέως τὴν ἡσπιν*, *ἡ δὲ οἱ δύο τοῖς ἱγνόντο*. Conf. Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Del. v. 255. et B. Brissou. de Regn. Pers. II. p. 218. Secundum Valerium Max. I. 1. ext. 6. Persæ mille navium numero Delum compulsi templo Apollinis religiosas potius quam rapaces manus adhibuerunt. Pietatem suam demonstrasse Datis dicitur Pausaniæ X. (c. 28.) p. 867. *λόγους τε εὖς εἶσι πρὸς Δελίους*, factisque, cum inventum in nave Phœnicia signum Apollinis Delum detulit, ut Tanagraeis, quibus fuerat subreptum, restitueretur: coll. Herod. VI. 118. Quæ sequuntur (lin. 13.) Herodotea, Tzetzes adhibuit Chil. I. v. 863. *Δάτις δὲ τῇ Ἀπόλλωνι ἱερυμῆ τῇ Δόλῃ Τάλαντα τριακόσια λιβανωτοῦ πρῶτιστον*: et Eustath. in Dionys. v. 525. Unus plerumque Datis commemoratur, rarius facta ducis alterius Artaphernis mentione. Ubi in Aristidis Miltiade T. III. p. 269. Datis audit *ὁ τοῦ στρατοσίδου κύριος καὶ ἡγεμὼν*, Schol. MS. *ἰσχυρὸν αἰτ, τὸν Δάτιν εἶδεν κύριον πάντων τῶν πραγμάτων, διὰ τοῦτο αὐτὸν μόνον ὀνομάζει*. Illic et sæpius in isto præstantissimo Clar. P. Burmanni Sec. Codice alter ducum vocatur *Ἰνταφίρην*, prout aliis etiam dicitur. VALCK.

CAP. XCVIII. 4. *Δῆλος ἐκινήθη* — *πρῶτα καὶ ὕστερα*] Eadem Eustath. (ad Dionys. Perieg. v. 525.) addito *τὸ πρὸς οὐδὲ ἀκίνητος*: nempe ex l. 13.) incertum, utrum cum Med. et Ask. in negativa delenda conspiraverit. Enim vero quid pro ejus præsentia ex Codice numero disputari queat, prospicio.

Nec revoco tamen, motus Cel. viri solerte disquisitione. (Haud dubie ex scholio a nonnullis adjecta negans particula; (ab aliis *οὐ*, ab aliis *μηδέν*;) non discrepante quidem sententia.) Classicus Thucydides locus ex lib. II. 8. accedere debet: *Ἐν δὲ Δῆλος ἐκινήθη ὀλίγη πρὸς τοὺς ναυ, πρότερον οὐσαν εὐσθία, ἀφ' οὗ Ἕλληνας μέμνηται*: quippe memorabilis adprime. Nam si insulam tremor circa bellum Peloponnesiacum, quo modo Attici scriptoris verba accepit Seneca Q. Nat. IV. 26., agitavit, oblitus Thucydides hujus fuit motus; neque inopportune propterea ejus Scholiastes, *καὶ μὴν Ἡρόδοτος λίγυς, ὅτι ἐκινήθη ἡ τοῖς Μυθναῖς*. At, non recordatum fuisse, habet oblivionis et oscitantie non laudabile crimen, a quo tum immunis Herodotus non erit ipsemet. Asseverat ad suam usque ætatem Delum *πρῶτα καὶ ὕστερα* tremuisse: quæ si paullo ante Peloponnesiacum quassata motu fuit, utique secunda vice ipso vivo et superstitute contremuit: prorogavit enim ævum in illud usque Græcorum bellum, memoratis etiam nonnullis lib. VII. 137. 138. atque alibi, quæ ejus tempora testantur. Quo tandem ergo pacto *πρῶτα καὶ ὕστερα* ad ipsius ætatem usque? Equidem utrumque auctorem in concordiam vocare, quam supinitatis convictos relinquere, malim, Thucydidesque *ὀλίγη πρότερον* laxius sumere atque ad hunc Deli tremorem applicare, tantoque cupidius, quod et ille Nostri exemplo in rerum futurarum prodigiis insulæ motum censitum fuisse prodidit. Qui alia optant, CL. Wasse ad Thucyd. consulent. Wess.

Ibid. *Δῆλος ἐκινήθη*, etc.] Quod additur, *ὡς λίγους Δῆλους*, monstrat, ut puto, motum istum, quem tum sensisse videbantur Delii, rem Græcis passim ignotam fuisse, vel dubitanter receptam. Huic certe Deliorum narrationi fidem non adhibuit Thucydides; qui,

paulo ante bellum Peloponnesiacum, atque adeo septuaginta circiter annis post, quam hæc evenerunt Herodoto narrata, innotam ante Delum scribit prima vice *κινηθήναι*, lib. II. c. 8. Historici utriusque loca compararunt viri clarissimi Jos. Wasse, Ez. Spanhem. (ad Callim. H. in Del. v. 11.) et Jac. Gronov. et Herodoti meminit Schol. Thucyd. Quo tempore terram movisse secundum Thucyd. senserunt Delii, vixit quidem Herodotus, sed hæc jam olimscripto consignata dudum ante videtur in vulgus emisisse; ut adeo Delus ipsi dici potuerit, si vera narrabant Delii, tum temporis *περὶ τὰ καὶ θέρματα μίχρη ἡμῶν οὐκ ἔστιν*: sic legit etiam ista Valla. VALCK.

8. καὶ 'Αρεξίξιον Arch. 'Αρεξίξιον auctoritatem a Thucydide, Diodoro, Cornelio Nepote, Stephano Byz. in 'Αρεξίξιον aliisque aufert. Enim vero Herodotus vulgatum probavit lib. VII. 106. et 151. et una cum eo Ctesias et Plutarchus. Sunt in Persicis nominibus plurima, quorum initium APTA, sunt quoque Artobazanes, Artochines, etc. WASS. — Persuasum equidem habeo, scripturam istam 'Αρεξί. non ab Herodoto, sed a sequiorum Græculorum imperita temeritate esse profectum: quos quid induxerit ut in istum modum mutarint nominis formam, in Var. Lect. (ed. S.) ad VI. 43, 5. indicavi. S.

13. καὶ ἐν χερσὶν, etc.] Gronovii iudicium non temno, aliunde hæc inculcata opinati. (Vide Var. Lect. ed. S.) Versum non neglexit Eustath. hinc acceptum non docens. Immo, si quod suspicor, palam edere licet, quæ succedunt, *δύναται δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαι*, etc. (lin. 16.) sive explicationes titulum regionum, Grammatici quidpiam olent non Historici. Herodotus sane non ita adsolet. Sed enim maneat in possessione, quam Codicum conspiratio illis asserit. In oraculi versione *ἀνίστη*

ειν immobilem maluit Henr. Stephanus, Schediasm. I. 22.; Virgilius tamen, Innotamque coli dedit et contemnere ventos de Delo. WASS. — Quum et oraculorum responsa frequentissime adponere consueverit Herodotus, nec ab ullo alio digressionum genere abhorreant illius Musæ; non satis equidem causæ video, cur aut oraculi de terræ motu Deliaci mentionem, eo quod illam codices nonnulli prætermiserint, aut cur Persicorum nominum interpretationem, quam libri ad unum omnes h. l. insertam offerunt, a Scriptoris nostri more et ingenio alienam iudicemus. S.

13. καὶ ἐν χερσὶν ἦν. etc.] A Gronovii iudicio non dissiderem, si aliis etiam in Codicibus omitterentur oraculi versus, quæque versum antecedunt proxima: sed quod addit vir egregius, non magis Herodoto fuisse causam adscribendi oraculi, quam fuit Thucydidi, id vero miraturos scio, qui utrumque bene noverint. Oracula, portenta, somnia, et similia credulorum ludibria, Thucydides historiæ gravitate censuit indigna; Herodotus ista talia non libenter tantum commemorat, sed ita, ut vix notam effugere possit hominis superstitiosi. Quantum hac etiam in parte distent isti duo, vel hic locus esse queat documentum: terræ motus Herodoto prodigium esse videbatur, quo mala ventura Deus portenderet; secundum Thucyd. talis persuasio vulgi animos occupaverat, *ἰλίγιστο καὶ ἰδόντι ἐπὶ τοῖς μύλλουσι γινώσκουσι σημεῖον*. Sed legat quis Herodot. VII. cap. 57. VIII. 37. 65. 77. IX. 64. et 99. tum Thucyd. II. 17. VI. 70. VII. 79. et in his ingeniorum animadvertet differentiam. Semel tamen Thucydides, lib. II. c. 54., prædictionem memorat Athenis celebratam: "ἤξι Δωριεὺς πόλιμος, καὶ λοιμὸς ἄρ' αὐτῶν": et evaluisse tandem scribit, ut *λοιμὸς* non *λιμὸς* antiqua vocis scriptura crederetur. ἦν δὲ γι,

ἀμα, inquit, πρὸς ἄλλος πόλις αὐτὰ λαβὴν Δαρκεῖς τοῦδε ὕστερον, καὶ ἐμνήσθη γαστρίαι λιμὸν, κατὰ τὸ πάλαι εὐρεῖς ἀνταί. Hinc etiam constare poterit, quid de talibus senserit Thucydides. et quantum huius cauta perspicacitas Herodoti praestet superstitionis credulitati. VALCK.

17. Δαρκεῖς, ἐξέλις] Occupantur eruditissimi viri in his examinandis S. Bochartus, Th. Hyde, Burtonus, et H. Relandus in primis, Dissert. de Vet. Ling. Persica Sect. 23. 24. 61. (Adde Anquetil, Comment. Acad. Inscript. T. XXXI. pag. 365.) Res est obscura, et in penuria praeclaræ Persarum dialecti implicata. Advertit tamen animum meum 'Εξέλις Arch., cui facile primas tribuo ob hanc veteris poetæ apud Hephæstion. Enchirid. pag. 19. 'Εξέλις ἢ δῆρ' ἀνελβὸς ἀδελφίζονται σφραγίδες. Quas quidem Simonidis si sint, (Jac. Uptoni ea conjectura,) pondus addent explicationi, tangentque Darii hanc in Græcos expeditionem: sententia namque, Darii sane infelices comparantur copiae. Hæc vir doctus ad Dionysium de Struct. Oration. Sect. 3. p. 23. Wess.—Apud Hesychium quidem Persicum vocab. Δαρκεῖς Græco φέρνιμος respondere perhibetur. Sed mirari hoc loco, ut sæpe alias, subit contraria inter se, sibi que ipais parum constantia, doctissimorum hominum eorumdemque prudentissimorum eisdem de rebus simillimisque iudicia. Totum istum locum, quo Persicorum quorundam nominum continetur interpretatio, a Wesselingio, strenuo aliqui lectionum omnium, in quas consentiunt Herodotei libri, defensore, paullo ante vidimus indignum Scriptore nostro judicari et a Grammatico quodam adsumtum: Valckenarius, is qui tot phœsus integrasque sententias, communi codicum consensu Herodoto adscriptas, ab aliena manu Nostro obtrusas adeoque resecandas censuit, de ejusdem loci

sinceritate nullam ne umbram quidem suspicionis sibi obortam significavit. 8.

CAP. XCIX. 1. in τῆς Δήλου] Reduxi quod olim legebatur: iterata enim toties ἡσεν vox accidit ingrata, scholii festus. Περσίχοντος, tot Codicibus protectum, volentibus relinquo. Non Aristophanis Plut. v. 1097. τῷ μικρῇ πρὸς χίτωνι nescio: sed in navium adpulsu qui posuerit, habeo neminem; qui vero πρὸς χίτωνι, præter Herodotum innumeros. Neque decerno, Vallam deinceps παραπλήσιον (pro σιγῇ. l. 2.) τὰς νέων suis in schedis legisse: in meis nusquam certe. Persas circum Cycladas, Eubœam petantes, navigant. Wess.

CAP. C. 4. τὴν ἰσθμὸν] Sic de conjectura Cl. Abr. Gronovius ad Ælian. Var. VI. 1., quam MSS. certissimam præstant. De his supra lib. V. 77. Quod autem post pauca (lin. 8.) ex Arch. adfertur a Galeo, ἰσθμὸν τὴν πόλιν καὶ ἰσθμὸν ἰς τὰ δαρκεῖ, id additamentum in eo non reperitur. Laurentius explevit de suo orationem, ut mollior incederet. Tale de Theopienais lib. VIII. 50. αὐτῶν ἰσθμὸν τὴν ἰσθμὸν. Alia hoc de genere Cel. Hemsterhusius ad Plut. v. 1170. Wess.

8. ἰσθμὸν τὴν πόλιν ἰς τὰ δαρκε] In docti lectoris supplementum videtur, quod Codices præbent Vallæ et Arch. ἰσθμὸν τὴν πόλιν, καὶ ἰσθμὸν ἰς τὰ δαρκε ἢς Εὐβοίης. Verbum enim Noster posuisset adcommodatius, qualia nonnunquam subjiciuntur phrasi ἰσθμὸν τὴν πόλιν: vid. quæ clar. Taylor adscripsit ad Lysiae pag. 48, 49. Herodoteum, quod vulgatur, satis ista commendarent etiam sola VIII. 50., αὐτῶν ἰσθμὸν τὴν πόλιν ἰς τὰ δαρκε: alia præterea dedit Clar. Abresch. aptissima Diluc. Thuc. pag. 493. Illuc urbe derelicta fugere voluerunt, ubi Persicæ classi non patebat accessus. Fuerunt ab antiquissimis

temporibus infames Εὐβοίας ἄρας. Euboicae cautes, ultorque Caphareus, Virg. *Æn.* XI. 260. In Schol. ad Eurip. *Orest.* v. 482. Nauplius φρουρούς ἡψι περὶ τὰς ἀντὶς τῆς Εὐβοίας: frequens hæret illic etiam menda: scribendum ἄρας. Εὐβοίας ἄρας Sophocli memorantur Trach. v. 801. Ut hic Herod. meminit et τῶν ἄρων τῶν Εὐβοϊκῶν, VII. 192. Dion. Chrys. in Euboica pag. 99. v. Ἰσάν οὕτω πρὸς τὰ ἄρα τῆς Εὐβοίας ὡς τῶν νηῶν: orationis initio, μόλις, αἶτ, διεισδύμεν πρὸς τὰ πᾶσα τῆς Εὐβοίας: sic proximum vocabant scopulorum mare. Ibid. p. 100. A. ἄρα καὶ ἐκληρὰ τῆς ἴσου τὰ πρὸς τὸ πύλαγον καὶ ταῦτ' ἴσων ἴσιν τὰ πᾶσα τῆς Εὐβοίας λεγόμενα: scil. Herodoto VIII. 13. αἰτῆque. Philostr. in Heroicis, p. 716., τὸ λεγόμενον πῦρ ὡς Ναυαλίου περὶ κοίλην Εὐβοίαν ὡς τοῦ Ἀχαιοῦς ἄρῃαι. Livius XXXI. 47. Est, ait, sinus Euboicus, quem Cœla vocant, suspectus nautis: prostat ibi docta Dukeri nota. Sunt itaque eadem propemodum τὰ κοίλα τῆς Εὐβοίας et τὰ ἄρα. Cur sic dicantur, ex his Polyæni, p. 300. εἰ δὲ ἡ θάλασσα κοίλα γίνεται, similibusque et hodie dum usitatis licet æstimare. VALCK.

12. Ἰὼν τῶν Ἐριτρίων τὰ πρῶτα] Ionicis Atticisque tritissima locutio. Euripid. *Med.* 917. Οἶμαι γὰρ ὁρᾷς τῆσδε γῆς Καρινίας τὰ πρῶτ' ἵσταται: et Orest. v. 1252. τὰ πρῶτα κατὰ Πελαγονίῃς Ἰδαι Ἀργίων. Dio Cass. lib. XXXVI. p. 16. c. ἔτι τὰ τε πρῶτα τῆς βουλῆς ἦν. Synesius Dion. p. 35. v. Εὐδοξὸν ἄνδρα τὰ πρῶτα τῶν Ἀρσενείων ἰμλητῶν. Non adcumulo plura. Vide Ti. Hemsterhusium ad Luciani *Tim.* c. 35. Wess.

CAP. CI. 2. κατὰ τίμινος] Cl. Reiskius loci proprium nomen arbitrat, cujuscumodi Siciliæ prope Syracusas τίμινος apud Ethnographicum. Venit olim in mentem, scriptum hic fuisse

primitus κατὰ Ταμύνος, cujus in Strabonis lib. X. p. 687. (pag. 447. n. ed. Cas.) clarissima mentio, et in Stephano Byz. Cui cum omnes suspitioni refragantur MSS., forte Nostri τίμινος Jovis est Tamynai sive Apollinis, (variatur enim in titulo,) quo de Strabo, ad oppidum Tamynas: tum τὸ τίμινος verius meliusque Wess.—Sed articulum perinde ignorant libri omnes. S.

Ibid. κατὰ τίμινος] Articulus saltem requireretur κατὰ τὸ τίμινος: sic vicinum Apollinis templum fuisset designatum. Sed Herodotum scripsisse suspicor κατὰ Ταμύνος. Strabonem sequutus Harpocrat. in voc. Ταμύνος: πόλις ἴσων ἐν Εὐβοίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐριτρίων αἱ Ταμύναι. vid. Holsten. ad Steph. Byz. In urbis nomine scribendo Demosthenes et Æschines sibi constant: ἐν Ταμύναις et ἐν Ταμύνος legitur apud Dem. contr. Mid. p. 364, 301. c. Boeot. p. 578, 20. Æsch. contr. Ctes. pag. 66, 5, 14. qui in Or. de falsa legat. pag. 50, 40. ἐν ἐν Ταμύναις μάχῃ memorat, laudemque sibi reportatam; quo spectat Philostr. p. 508. VALCK.

3. κατασχόντες; ἢ ἐ ταῦτα τὰ χωρία] Æstum Gronovii sedant duo Codices, κατασχόντες; δι ταῦτα præferentes, omisso ἐ, utique non male. Wess.—Adnotaverat in hujus loci vicinia e cod. Med. aliquid Gronovius, quod quo pertineret pendebat animi, quum Græca suæ Editionis constitueret, quumque Observationes suas conscriberet. Ex scriptura codicum Pass. et Ask. quibuscum noster etiam cod. F. facit, intelligitur, non ἐ ταῦτα, sed nude ταῦτα cognatum illi codicem Med. quoque præferre. In eandem sententiam Valla Græca verba convertit, *potitūque* his locis; quam versionem Wess. etiam tenuit, in Græcis licet ἐ præpositionem servans, unde hæc prodibat sententia, navibusque in hæc loca adpulsis. S.

8. Ἰσπίωντες ἐκ τῆς ἡμέρας] Expulsum et Cl. Gronovio mihi servari potuisset D'Orvillius ad Chariton. VI. 5. pag. 561. opinabatur; haud imprudenter quidem, nisi schedarum voluntas aliud postularet. Eretriæ proditores (lin. 9.) Euphorbus et Philagrus sunt in Plut. de Garrul. p. 510. A., et Pausania VII. 10., ubi in Græcis Φίλαβρος Κυτίου, in Latinis melius. Strabonem memoria fecellit, quando lib. X. p. 687. (pag. 448. A. ed. Cas.) de Eretria, τὴν πόλιν, αἶτ, κατίεκαψαν Πίεραν, σαγηνεύσαντες, αἷς θῆσιν Ἡεῖδοτες, τοὺς ἀνδράποδους τῇ πλάτῃ. Nihil hic talis modi. Platonis in Menex. pag. 240. verba in doctissimi scriptoris hærebant recordatione. Vide Clar. Valckenarium ad lib. III. 149. Wess.

10. Φίλαγρος ὁ Κυτίου] Hoc congruit Eretriensi nomen, non illud male omittatum Φίλαβρος, quod vulgatur apud Pausan. in catalogo proditorum Græciæ, lib. VII. p. 546. Quando mox (lin. 14.) Eretrienses Persæ dicuntur ἀνδραποδίσασθαι κατὰ τὰς Δαρίου ἐντολάς, si jusserat Darius σαγηνεύσθαι, fecerunt quomodo fecisse scribit præter ceteros Strabo: vid. notata in lib. III. c. 149. Nullam Herodotum tamen istius rei fecisse mentionem monuerat jam Petavius in Juliani p. 79. A. VALCK.

CAP. CII. 2. κατίεργοντες τι πολλόν] Laurentii Latina, magnam partem vastaverunt, κατίεργάζοντες trium Codicum explicant, ad rem bene, modo isti formæ ea inesset notio. Taliter κατίεργάζοντα in Musis atque apud alios frequens. Fieri fortasse potuit, idem ut significatus illi participio adhæserit: alioqui κατίεργοντες valere oportebit, non, quæ viri Cl. (Gronovii) versio, se coërcentes, sed Athenienses in angustias cogentes et concludentes, veluti lib. V. 63. (Sic quidem et Thucyd. VI. 6. κατίεργον αὐτοὺς τῇ πολέμῳ καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θά-

λασσαν.) Adsunt et uberes correctionum viæ, Reiskii solertia munimur, κατίεργοντες, multa mala inferentes; κατίεργοντες h. e. κατασφραγισμένοι, tempus nihil agendo consumentes; κατασφραγισμένοι τι πολλόν, magno impetu irruentes. Eas ego premere non ausim. Vastitatem agrorum, a Persis tum effectam, Plutarch. Aristid. p. 321. A. indicat. Wess.

3. δευτέρως ταῦτα τοῖς Ἀθηναίοις ποιέειν, etc.] Hæc, nec Vallas neque ceteris intellecta, recte ceperunt Gronov. et (Bellanger) l'Auteur des Essais de Crit. pag. 184. Vicinum κατίεργοντες πολλόν vellem nobis explicuissent. VALCK. — Hoc quidem percommode a Wesselingio expositum est. S.

4. ὁ Μαγαδών] Διγνήτης ἡ λίξις, ὁ καὶ ἡ Μαγαδών, monitore Eustath. ad Odys. p. 1568, 44.; Ionum ore ἡ Μαγαδών, ni fallit Thom. Magister: fallere autem H. Stephanus App. de Dialect. pag. 157. decernit, Grammatico Herodotum lib. I. 62. et hoc ipsum aliaque ex c. 107. objiciens. Sed enim ἡ Μαγαδών hic in schedis: neque latet, quantum sibi amanuenses in mutanda Scriptoris dialecto indulserint. Adde Porphyrium Q. Homer. VIII., τὴν Μαγαδῶνα Ionibus vindicare, et eruditos Thomæ M. interpretes. Wess.

CAP. CIII. [3. Μιλτιάδης, τοῦ τὸν πέντε, etc.] Conf. cap. 39—41. hujus Musæ. S.]

15. στήν τῆς διὰ Κόλλης καλιερμένης ὁδοῦ] Sic Jo. Meursium Ceram. Gem. c. 24. secutus pingi jussi. Διακρίτης, nexis vocibus, consistere non potest. Atticæ Κόλλη e Marcellino scriptisque marmoribus nota, haud longe Ceramico aberat. Unde Ælian. Nat. Anim. XII. 40. Μιλτιάδης δὲ τὰς Ἰσπας τὰς ἐπὶ Ὀλύμπῳ ἀνιλομένης Ἰθαφει ἐν Κερμαίνῳ καὶ Εὐαγέρας ὁ Ἀλέων. Quæ cuncta hinc derivata cum sint, bene Jac. Peri-

zonius ad Æliani Var. IX. 32. *τεῦς* 'Ολυμπιάδας reposuit, alioqui *τεῖς* 'Ολύμπια, cum Cl. Jo. Matth. Gesnero, qui de equabus hujusmodi erudite in Columellam de Re Rust. III. 9. Wess.

Ibid. *τῆς διακοίλης καλ. ἰδοῦ*] Cum Jo. Meursio in Ceramicō Germ. c. 24. scribendum censeo, *πῆρην τῆς διὰ Κοίλης καλομένης ἰδοῦ*, ultra viam, quæ, quod trans Cœlam ducat, nomen inde suum accepit. Fuit enim sepulcrum Cimonis monumentum prope urbem in Κόιλῃ, atque adeo ultra viam, quæ vocabatur ἡ διὰ Κοίλης ὁδός. Marcellin. in vita Thucyd. p. 3, 25. *πρὸς ταῖς Μιλιτίσι σόλαις καλομέναις ἴστιν* in Κόιλῃ τὰ καλοῦμαι Κιμώνια μνήματα. Huic vitæ subjectus scriptor incertus, a præcedentium auctore diversissimus, (cujus incipiunt observata p. 7, 46. (ed. Dukeri) ab 'Ιστίῳ) p. 9, 23., *ἴσται δὲ αὐτοῦ τάφος πλησίον τῶν πυλῶν* in χωρίῳ τῆς 'Αστικῆς δὲ Κοίλῃ καλεῖται. conf. tertius vitæ Thuc. scriptor, p. 12, 12. Præter Archimæum, Meursio memora tum de Pop. Att. in Κόιλῃ, qui in Κόιλῃ censerentur cives innotuerunt Attici Chæredemus Εὐαγγέλιου, Phidon, et Leptines ex Schol. in Aristoph. Av. 1128., Isocrate p. 375. d. Demosth. p. 397, 104. VALCK.

19. *πρεσβύτερος τῶν παίδων τῷ Κίμωνι*] Consimili structura *εἰς μὲν δὲ τῶν σωματῶν τοῖσι Σκύθῃσι* lib. IV. 51. et lib. IX. 107. *καὶ ἡγάγετο* *εἰς ἰαυτοῦ Δαρείου τῆς γυναῖκα*, filii Darii uxorem. Error Thomæ Mag., *παρὰ τῷ πάτρῳ* explicantis *ἦγουν τῷ πάτρῳ*, reprehensus merito fuit a P. Leopardo Emend. VII. 20. et J. Rutgersio Var. Lect. I. p. 33. Wess. — At sicut IX. 107. *dativus Δαρείῳ* non a substantivo *γυναῖκα*, sed a verbo *ἡγάγετο* regitur; sic IV. 51. *dativus τοῖσι Σκύθῃσι* pendet a sequente verbo *ἴσται*, et h. l. *dativus τῷ Κίμωνι* a verbo *ἴσται* pendet: qua structura in Græco sermone nihil usitatus. S.

VOL. IV.

21. *παρὰ τῷ πάτρῳ Μιλτ.*] Recte Eustath. in 'Ιλ. β'. pag. 239, 16., *ὡς παρὰ 'Ηροδότῃ Πάτρῳς δὲ ἀπὸ πατρικῶν ἀδελφῶν Θυῖς, οὕτω γὰρ* ('Ιλ. β'. 661.) *δὲ ἀπὸ μητρικῶν, Μήτρῳς*. Hac etiam in voce sibi constat Herodotus lib. II. c. 133. IV. 76. VII. 10. In his nostris errasse Thomam Magist. J. Rutgers. ostendit Var. Lect. pag. 33. VALCK.

CAP. CIV. 7. *καὶ ὑπὸ δικαστήριον*] Addita ex Codd. copula sermonem, nonnihil antea hiulcum, instruxi. Quod proxime autem (lin. 7.) *τοινυὺν μιν οἱ ἐχθροί*, in *μιν* docti viri suspicione conversum memini, quoniam *αὐτὸν ἀγαγόντις* consequntur. Ejicerem ego posterius potius fide eorundem librorum, si quæ rei necessitas; qualis in Herodotea redundantia et aliorum nulla. Confer Diodoro adposita lib. I. 97. IV. 39. Wess.

CAP. CV. 2. *Φιλιππίδην*] Corn. Nepos expressit, *Philippidemque* cursorem ejus generis, qui hemerodromi vocantur; ubi in cursoris, prorsus uti hic, nomine libri non conspirant, Phidippidem dantes. In Polluce III. 148. *Φιλαππίδης ἡμεροδρόμος*, hinc, opinor, acceptus: eadem Luciani scriptura T. I. 727., Plut. Malign. p. 862. A., Pausan. I. 28., Libanii T. I. p. 138., Plinii Hist. N. VII. 20., Solini Polyh. c. 1. Non me clam est, Viros clar. Salmasium Palmeriumque *Φειδιππίδην* ubique præferre ob Herodoti exemplum: at dubium illud est. Retinebo tamen, valde metuens de explorata scriptionis ejus veritate, *Φιλιππίδην*. Hemerodromos, *οὗ χωρίμινους ὑπερδῆμασι* in *ταῖς ὁδοῖς*, Musonius *ἀνυποδησίαν* collaudans in Stob. Serm. I. p. 18., testimonio esse voluit: plura de iisdem et elegantia vetus scriptor in Steph. Sched. VI. 2. Wess.

7. *'Αθηναίοισι κελύσαι ἀπαγγέλλαι*]

T

Eadem hinc de Pane narrat Pausan. I. p. 68. similia Suidas in *Ἰωνίας*. Huic, a Miltiade forsanc excogitata, fraudi similem commentus est Pericles, narratam Frontino Stratag. I. cap. xi. 10. Et summi duces Archidamus, Agesilaus, Epaminondas, plebis superstitione scienter leguntur usi. Tegeatis non minus quam Atheniensibus istam Panis adparitionem visam fuisse veram ex Pausaniae constat Arcad. p. 710. In Schol. MS. ad Aristidis Panathen. Philippidae, seu Phidippidae, dixisse fertur Pan: *ὅτι τῇ μάχῃ παρίσταται ἰσὶ δὲ Ἀθηναίοις τιμῶν μί*. Huic quoque divino jussui libenter Athenienses rebus compositis obsecundasse docet Herod. (lin. 12.) *Ἰδρύναντο δὲ τῇ ἀκροπόλει Πανὲς ἱεόν*. Testis est et Pan ipse Lucianeus T. I. p. 272. (Dial. Deor. XXII. 3.) *Ἀθηναίοις συμμαχήσας οὕτως ἡρίστυσαν ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστίον ἡρίσθη μοι τὸ ἐπὶ τῇ ἀκροπόλει στήλαιον*. Panis αὐλιν et τὸ τοῦ Πανὲς dixit Aristoph. Lys. v. 722. et 910. Alia dedit Meurs. Athen. Att. II. c. 8. In Schol. ed. ad Aristid. T. II. p. 172., Pani dicuntur *βαμὸν ἰδρύνασθαι* et *Σούσις* *ἰατερίσκει*. Herodotea, καὶ λαμπρὰ ἰλάσσονται, (lin. 13.) Meursius attigit in Gr. Feriata voc. *λαμπράς*. VALCK.

9. *γνωμίνου σφίσι χρυσίμου*] Odiosa vocis ἥδη repetitio nunc cessabit. Hermogenis Schol. in praegegressis eam neglexit, *ἰδίου ὄντος αὐτοῖς* representans. Potior Pass. voluntas, in quam Reiskii inclinavit opinatio, mox, (ibid.) sicuti in duobus MSS., *τὰ δ' ἴτι* legentis, proba utique sententia. Scholiastes illa *τὰ δὲ*, καὶ *ἰσομίνου* tantum. Wess. — Quum in ed. Gron. aliisque ante Wess. sic legeretur, *ἰόντος ἰδίου ἥδη Ἀθηναίοις*, καὶ *πολλαχῶς γνωμίνου ἥδη σφίσι χρυσίμου*, perspete Reiskius monuerat, priori loco delendam ἥδη particulam: eamque cum Scholiaste Hermogenis recte ibi ignorant codices nostri F. et Paris. b.

ac puto equidem etiam alii, in hisque cod. Pass. e quo quum notatum reperisset Wess. ignorare eum in hac regione istam particulam, ad iniquum locum referens eam notam Vir doctissimus, priori loco ἥδη tenuit, et posteriori loco abiecit. Pro *ἰδίου*, quod nunc legitur, forsanc *ἰδίου* scripserat Herodotus, ut voluit Koen ad Gregor. Dial. Ion. §. 71. S.

CAP. CVI. 2. *διουτιραίς ἐκ τοῦ Ἀθ. ἄστεις*] Obscura de Phidippide Plutarchi insectatio est, injusta tamen. Spatium ab illo cursore, absolutum biduo, stadiis MCCCXL. finit Solinus et magnus ejus interpres, p. 33.; Plinius vero MCCCXL. Hist. Nat. VII. 20. ubi docte Harduinus. Wess.

Ibid. *διουτιραίς* — *ἢ ἐν Σπάρτῃ*] Plusquam mille ducenta stadia biduo confecisse Salmas. monuit ad Solin. p. 45. Miror quod scribit Plutarch. de Herod. Malign. p. 862. Phidippidem *παρκαλεῖντα Λακιδαιμονίου* *ἰσὶ τὴν μάχην ἐκ τῆς μάχης γεγενημένης*. Ante pugnam Marathoniam Spartam missus, victoriæ reportatæ nuncius Athenas venit, Luciano teste T. I. p. 727. (Pro Laps. inter Salut. c. 3.) *Αἰγίστου ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλον τὴν νίκην εἰσὼν πρὸς τοὺς ἄρχοντας*, — *Χαίρειτι, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰσὼν συναποδανῶν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν συναπαιτῶσαι*: ubi forte scribi præstiterit *ἰναποδανῶν τῇ ἀγγελίᾳ*. In Scholiis ineditis ad Aristidis Panathen. vatis jussu Platæis missus ad ignem sacrum Delphis petendum *ἀπῆλθεν εἰς Δελφούς, καὶ ἦλθεν αὐθημερὸν χιλιούς σκαδούς ποτήσας· καὶ ἔλθων εἰς Πλαταιάς, καὶ ῥίψας ἐν μίση τὸ πῦρ ἰταλιότης, μὴ ἰσχυρὸν τὸν κάματον*. VALCK.

11. *ἢ γὰρ ἰσταμίνου τοῦ μηνὸς εἰσέτης*] Sermonis indolem hoc postulare Gronovius agnovit. Bene Vindob. et Plutarchus, in cujus Glor. Athen. p. 349. x. *ἰσῆρ μὲν ἰσταμίνῃ Βονδρουμῶντος* simili peccato. Superius c. 57. καὶ *ἰσδῆμας*

ισταμίνου τοῦ μηνός. Plutarch. Sympos. VIII. p. 717. B. τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Θερυγλιῶντος ἰσταμίνου. In talibus enimvero pauca abunde sunt. Hic criminosa Plutarchi accusatio Malign. p. 861. r. Herodotum asperrime stringens, examen meretur. Negat εἰς παισιλῆου religione Spartanos ab expeditionibus abstinuisse; audacter ea in re Pausanias, Luciano, si tamen is auctor Ἀσπεργίῳ, c. 25., scriptori περὶ Ποταμῶν, cui Plutarchi nomen inponitur, Hermodeni, et quos plures Jo. Meursius Miscell. Lacon. II. 9. adpellavit, obnixus. Ad hoc, partæ victoriæ Marathonis diem sextum fuisse Boëdromionis, in perpetuum ejus monumentum ad posterum sacratum: quod, ne vacillantes putes, ter insinuat, etiam in Camilli Vit. p. 138. A. Falsum propterea largiter Herodotum, alios turpiter circumscribere, cœlum ipsum, dierum rationem, omnes res confundere. Gravis profecto accusatio; sed in insectatoris reductura (sicuti prudenter Joach. Camerarius Proem. in Herodot. p. 715. ed. Gronov.) caput. Nam de lege, (verba eruditi ejus viri sunt) deque prælii die, sua fide adfirmante utroque, venia, opinor, dabitur ei, qui fidem Herodoti, proxime ad Marathonii certaminis ætatem pertinentis, atque ex illis, qui conflictui adfuerunt, haud pauca edocti, pluris sibi faciendam quam Plutarchi putaverit. At sextus tamen Boëdromionis dies solemnus illi victoriæ Athenis? Esto. Quid enim, si mense, cujus nomen Herodotus pressit, Metagitnionē, quo Spartæ Carnia celebrabantur, pugna in campo Marathonio fuerit pugnata? Carnia sane, pariterque luna, nondum pleno orbe fulgens, ne ab initio Lacedæmonii maturarent, impedimento erant, uti lib. VII. 206. Ita prælium festo illo die, quod accusator non diffitetur, fuit prius, relato deinde in

sextum Boëdromionis. Hæc et plura pro Herodoto eruditissimus Freretius, Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 138. ed. Paris. Dici speciose poterit, Carniorum nullam hic mentionem. Servemus ergo mensem Boëdromionem, et pugnam in xvi. ejus diem conferamus. Nam Spartani nono mensis die ad belli consortionem invitati, post plenilunium confecto tridui itinere, Persis tantum quod profligatis, Athenas advolarunt. Sit, inquam, certamini dies xvi. Boëdromionis, potuit victoriæ memoria anteverti, et sexto die sacrari, quod Mysteriorum sollemnia extremo eodem mense sanctissima essent, aut alia de causa. Neque insolens et præter usum, ut victoriæ sollemnis pompa alio celebraretur tempore, quam reportata ipsa fuerat. Persas Græci ad Platæas quarto Boëdromionis straverunt; Eleutheria tamen, recordationi ejus rei dicata, die xiv. Mæmacterionis peragebantur, Plut. Aristid. p. 332. A. Qua in opinione de consensu Cl. Ed. Corsini Fastor. Attic. Diss. IV. p. 184. gaudeo. Alia H. Dodwellus de Cyclis Diss. VIII. p. 330. Utram autem cunque in re adeo remota adoptemus defensionem, Plutarchus causa cadet. Wess.

CAP. CVII. 3. *ἐν τῇ ὕπνῳ*] Quibus supervacuæ hæ voces, arbitrium illis relinquo. Adduntur infra c. 118. et 131. etiam III. 30. et 65., absunt VII. 12. De hujuscemodi per quietem visis Jocasæ callide, Πολλοὶ γὰρ ἦν καὶ ὀνείρασι βροτῶν Μητρί ζυνυπόσθησαν· ἀλλὰ ταυτὶ ὕπνῳ Παιὶ οὐδὲν ἐστὶ, ἥματα τὸν βίον φέρει, in Soph. Œd. Tyr. v. 1000., quo et Cl. Burmannus usus ad Suetonii Cæsar. c. 7. Eum Casaubonumque vide. Ego vero (lin. 4.) συνιβάλλω, cujus in talibus creberrimus usus, reposui. Wess.

12. *παραῖν τι καὶ βῆξαι μίξιον*] Non sane miror, si istud quoque sternutæ-

mentum adparuerit ominosum Herodoto, *εἰπὼντι ὡς Ἰστίας* — *Ἰπταρι καὶ Ἰβηξὶ μίξιν τοῦ συνήθους*, juxta Eustathium in Od. ε'. p. 647. Ne Xenophon quidem *παταρὺν* memorare dedignatus in historia, *Κυρ. Ἀναβ. III. p. 178, 15.*, ne mali militibus videretur ominis sternumentum, ut *οἰωνὸν τοῦ Διὸς τοῦ σωτῆρος* accipiendum persuasit. Insaniam popularem ridendo feliciter confutavit Timotheus apud Polyæn. III. c. 10, 2. vid. Davis. in Ciceron. de Div. II. 40. VALCK.

12. *οἱ δὲ οἱ περισβυτήριον ἔχοντες*] Concinne MSS. quorum judicio (ibid.) *μίξιν* præstabilius. Vere deinceps *δ' ἰδών*. Eustath. *Ἰακὼν δὲ φαίνεται ὁ ἰδών*, Iliad. Α'. p. 854, 14. (p. 795. ed. Bas.) testisque moris Ionici locupletissimus Hippocrates. *Ἰππίαρ παταρὺν* et dentem excussum exscripsit in Suidæ *Ἰστίας* Ælianus aut Scriptorum alius quis. WESS.

CAP. CVIII. 4. *πότους* — *συχνούς ἢ ἀνακρίσεις*] Scribendum arbitror *ἀνακρίσεις*, vel *ἀνακρίσεις*, positum Herodoto more pro *ἀνήκεσσι*, susceperant, ut vertit Valla; qui, nisi sic legerit, sensit tempus idem requiri, quale præcesserat *ἰδιώσεσσι*. VALCK. — Perspecte Vir doctissimus; cujus emendationem MSS. libri firmarunt. S.

8. Quæ dixisse narrantur Platæensibus Lacedæmonii Herodoti præsertim ea de re judicium, non miror invidiosa Spartanisque injuria visa Plutarcho, qui T. II. p. 861. *Οὐκ οὖν*, inquit, *εἰ μὴ κακοήθης Ἡρόδοτος, ἰπὶ βουλοὶ μὲν καὶ κακοήθεις, Λακεδαιμόνιοι, ἀναίσθητοι δὲ Ἀθηναῖοι παρακρουσθέντες, Πλαταιαῖς δὲ οὐ κατ' ἰστίαν οὐδὲ τιμὴν, ἀλλὰ πολλοῦ προφασίς, εἰς μίσον ἰρρίφθησαν*. Quid mirum inter æmulos, et suis quemque commodis invigilantes? Herodotea Spartanorum ingenio atque institutis minime disconveniunt, VALCK.

8. *Ἡμεῖς μὲν ἱκανοὶ ἐστέ εἰς ἰστίαν*] Suum scriptori rediit. *Ἐκατέρω* alienum

erat, corrigendumque ex Foesii (Œcon. Hippocr. p. 184.) doctrina. Herodoti sunt lib. III. 101. *οὐτοί μιν τῶν ἰδῶν ἱκανοὶ ἐστέ τοῦ Περσίου εἰσίουσι*. Hesychius: *Ἐκαστέρω, ἀλλήλῳ*. Sæpe Apollon. Rhod. IV. 90. etc. *Μοχ ψυχρὴ ἱστικουρίη* (lin. 9.) uti *νίκη ψυχρὴ* IX. 49. et *ἱστικὴ ψυχρὴ* Euripid. Iph. Aul. v. 1014. et Josephi Bel. Jud. I. 18, 8. WESS.

11. *συμβουλευόμενοι δὲ ὅμιν δοῦναι ὁμίας*, etc.] Res testificatione Thucydidis lib. III. 55. extra dubii periculum, non insectationis Plutarchi, malignitatis hic manifesta cubilia detegentis. Spartani Platæensibus *οὐ κατὰ ἰστίαν*, ut Atheniensibus se jungerent, suaserint; an hos bello Bœotico, Platæensium causa, expositos voluerint; dictu quidem nunc difficile. Cognitissimi tamen Athenis totaque Græcia *Σπάρτης ἰστίαν, δόλια βουλευτήρια*, Euripid. Andromach. v. 446. WESS.

17. *οἱ δὲ οὐκ ἠπίστησαν*] Qui hic scribendum credidit *οὐκ ἠπίστησαν*, non recordabatur quod sæpe legerat apud Sophoclem, *ἀπιστήσαν* positum pro *ἀπειθήσαν*. Sæpius id ipsum legeremus apud veteres, si per correctores licuisset. Qui vulgo *ἀπειθής*, illis etiam *ἀπιστος* dicebatur: *ἀπιστίων* idem erat ac *ἀπειθῶν*, vel *ἰστίαν ἀπειθῶν*. Zonaras in Lexico MS. *Ἀπιστος λέγεται καὶ ὁ μὴ παιδόμενος, ὡς φησὶ Πλάτων· καὶ Πιστοῦν Κύριον παιδίας εἶ* (p. 4. 14. p. 26, 11.) *Εὐπιστοτάτους, (τοὺς) εὐπιστάτους ἢ μάλα πιστομένους*. Luculentus testis est Harpocraton, *Ἀπιστίων, ἀντὶ τοῦ ἀπειθῶν*, dixisse scribens Antiphontem et Isocratem: *Ἀπιστίαν, τὴν ἀπειθίαν*, Demosthenem (p. 70, 43. p. 71, 53.) aliosque plures. Antiphontis oratio citata perit: in Isocratis vulgatur ad Philippum Epist. p. 409. A. *οἱ μὲν ἰστίαν* — *εἰ δὲ ἠπίστησαν*: reponendum *ἠπίστησαν* ex Harpocr. Conf. Hesych. in *ἠπίστησαν*. Inter Leunela-

vium et H. Steph. motam litem componere conatus Hutchinson ad Xenoph. *Κορ. Παλ.* p. 114. Sophoclis excitat loca, quibus nixus Stephano suffragatur: sed Sophoclea debet ille Æm. Porto, qui collegerat illa initio notarum in Xenoph. Ad Hesych. in 'Απιστιῦ et in 'Απιστος errat Küster: recte iudicat clar. Abresch. conf. Porti Lex. Ion. in 'Απιστος et Ti. Hemsterhuis ad Lucian. p. 179. VALCK.

25. ταῦτα γιόντες ἀπαλλάσσοντο] In iudicio finium regundorum Bœoti non acquieverunt; inde ἀναγιόντες ἀπαλλάσσοντο, suadentes discesserunt Corinthii, ex fide librorum quorundam; pro Scriptoris dialecto haud insuave, uti H. Stephani Portique collectanea demonstrant. Sed muto nihil. De *Hystis* (lin. 30.) ante disputatum lib. V. 74. WZSS.

CAP. CIX. [2. ὀλίγους γὰρ ἵπαι, στρατιῇ—συμβαλῖν] Intellige ὅς vel ὥστε συμβαλῖν. S.]

6. ὁ ἐπὶ πύμῃ λαχὼν Ἀθ. πολίμαρχος] Athenis πύμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρῖσθαι legitimum facit Pythagoras in Luciani Vitar. Auct. c. 6. et plures, a Davasio nominati ad Max. Tyr. Diss. XXII. p. 582. Jo. autem Meursius, primum omnium Polemarchum Callimachum hunc creans, Att. Lect. II. 14. in fraudem Simsonum induit Chron. A. M. 3514., deceptum Pausaniæ verbis I. 15. ubi Kühnius melius. WZSS.

8. ἢν δὲ τότε πολίμαρχος Καλλίμ.] In cogitanter Jo. Meursio Callimachus iste dicitur Athenis primus polemarchi munus obisse, Att. Lect. II. c. 14. Meursium sequitur Kühnius ad Poll. VIII. 92. Ut primus forte Polemarchorum Callimachus decem ducibus hoc tempore fuerit adjunctus undecimus, qui in acie honoratiorem ex lege locum teneret, (a qua suspicione non multum absuit Jac. Perizon. ad Æliani Var. Hist. p. 421.) certo constat

non primum fuisse Callimachum apud Athenienses polemarchum. Pausaniæ verba I. p. 37. quibus solis niti potuit Meursius, vel aliter accipienda sunt, vel ita leviter refingenda, ut de Callimacho scripserit, ὅς, 'Αθηναῖος πολίμαρχος, (vid. Herodiani Philetæ. a Piersono vulgatus p. 441.) ἤξελετο nempe μάχεσθαι, vel τῆς μάχης. Apud Herod. c. 111. τοῦ μὲν δέξιόν κίριος ἦγίστε ὁ πολίμαρχος Καλλίμαχος; de eodem Polemo Soph. p. 3. ἔξῃρχι γὰρ, καὶ ταῖς πρώτοις ἵπασιν αὐτοῖν ἡ πολίμαρχία. Nobile votum, quo Dianæ τῇ Ἀγροσίῃ ante pugnam Marathoniam se obstrinxerunt Athenienses, fecisse dicitur Callimachus polemarchus in Schol. ad Aristoph. Eq. v. 657. Recte Meurs. observat, Athen. Att. II. c. 5. eadem sacra postea quotannis fecisse Dianæ polemarchum, quia primus olim Callimachus polemarchus ita instituit. Nollem eadem pag. scripsisset vir egregius, votum illud, Dianæ factum, ante Xenophontem Herodotum quoque retulisse lib. VI.; quem malignitatis accusat eo nomine Plutarchus. Apud Plutarch. T. II. p. 862. α. pro φησὶ scribendum φασί, nam votum nusquam memorat neque sacri solennis originem Herodotus, atque idcirco Plutarcho accusatur negligentia l. c. ἐσπουδακὸς περὶ τὰς Ἀθήνας διαφιδόντως, οὐδὲ τῇ πρὸς Ἀγρὰς πομπῇ ἐστίονησαι, ἢ πώμπουσιν ἔτι νῦν τῇ Ἐκέρτῃ χαριστήριον τῆς νίκης ἐστέλλοντες: in Var. Lect. (ed. S.) πρὸς Ἀγροσίαν legitur; nisi sit ex Codicibus, alterum non mutarem, in primis cum sequatur τῇ Ἐκέρτῃ. Scripserat-ne forsitan τῇ ἱερῇ Θαρρηλιῶντες? Isthoc die quotannis Athenienses τῇ Ἀγροσίῃ ἀποθύουσιν τὰς χιμαῖρας juxta Ælian. Var. Hist. II. 25. Qui hujus sacri meminerunt viri docti, caute abstinerunt loco Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 302, 17. VALCK.

14. ἐς αἰνέοντο ἥκουσι μέγιστον] Scribi potuit: οὐ γὰρ δὴ ἐξ οὗ ἰγίνοντο Ἀθηναῖοι,

ἡς παιδείας ἥκουσι μάγειροι: ut forte legit Valla. Herodoteo, ἡ δὲ ἰγνύοντο Ἀθηναῖοι, idem significat hoc Demosth. p. 204. ἡ δὲ γίγνεται ἡ πόλις: et Lysiae p. 115. ἡ δὲ ἰσχυρὰ Ἀθηναῖοι αἰρήματα εἰσίν. Deinceps, (lin. 27.) ταῦτα δὲ πάντα, ait, ἡς εἰ τῶν εἰσίν: sicut Eurip. Phoen. v. 438. ἄλλ' εἰς εἰς εἰσὶν τῶνδε δάδουσι κακῶν. Pæne ultima Miltiadis, (lin. 30.) ἡ δὲ τῶν ἀποσπιδόντων τὴν συμβουλὴν ἔλη, satis adparet quid sibi velint: una tamen adjecta litera, una ablata, clariora evaderent: τὴν δὲ (nempe γνώμην) τῶν ἀποσπιδόντων τὴν συμβουλὴν ἦν ἔλη. Sed eleganter corrigit Reiskius, ἡ δὲ τῶν ἀποσπιδόντων τὴν συμβουλὴν ἔλη: vertiturque si vero ista adhaerescas qui student conflictum impedire. τῆς αὐτοῦ γνώμης ἰχίμηνος dicitur Thrasybulus Thucydidi VIII. 81. De Callimacho polemarcho Polemon, p. 16. τῶν ἄλλων πολέμαρχων διὰ τὴν ἐνδομύειαν τῇ πλῆθει, ἡ αὐτοῦ ψῆφος προσηγορίῃ τὴν ἑλπίσιν συμβουλὴν ἰσχύει. Calida sæpe ducum consilia sua videtur auctoritate moderatus polemarchus; cuius tamen in bellis sequentibus Atheniensium rara fit mentio. VALCK.

15. διδάσκται] Laurentii palam est, nisi versio sit liberior, ad διδάσκται ducit; quo modo corrector Pass. et Reiskii conjectura, loco διδάσκται. Haud contentibile vulgatum, (quod virum eruditum non fugit,) quid ab Hippia Medisque in Athenienses decretum fuerit, significans. Tale δίδασκε IX. 73. et δίδασκε sive δίδόκεται γίνεσθαι VII. 16. Wess.

21. κλιονόνται συμβαλίσιν] Jucundior additamento oratio, et consuetudini propior. Supra c. 106. ἡν — μνηστὴς εἰσάσκει εἰσάγει δὲ, etc. et IX. 11. στείχοντες ἐπὶ τοὺς ξείνους· ξείνους γὰρ ἐκείλους, etc. Adde lib. III. 12. Wess.

30. τὴν συμβουλὴν] Hoc flagitat res ipsa, optime ab Arch. oblatum. Necessitatem mutationis agnoscunt viri docti, de adherente ἔλη solliciti. Scite

Reiskius, ἡ δὲ τῶν ἀποσπιδόντων τὴν συμβουλὴν ἔλη: si vero istis adhaerescas, qui student conflictum impedire. Ἐχισταί τινες notum admodum: permutaturque in Cod. Ask. c. 116. ἔλαιν loco ἔλην. Abreschius ἡ δὲ τῶν ἀποσπιδόντων τὴν συμβουλὴν ἔλη, adscito ἡ γνώμην. Tritum sane Nostro ὡς ἐμὴ γνώμη αἰεὶ, II. 43. III. 45. IV. 127. plena dictione, quam defectam illis vocibus non recorder. Esto, in illo MSS. silentio, sua cuique optio. Mihi dudum placuit, ἡ δὲ τὰ τῶν ἀποσπιδόντων τὴν συμβουλὴν ἔλη, ut τὰ perierit ob sequens τῶν. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. CXI. 4. τὸν πολέμαρχον ἔχουσιν αἰεὶς τὸ διζόν.] Rhetor Glaucias in Plutarchi Sympos. I. 10. Æantidis pugna Marathonica cornu dextrum Æschyli testimonio contribuit, atque ex illis Callimachum polemarchum fuisse, quippe Aphidnæum. Quod non quidem recusandum, modo præcipua ratio Callimachi, tanquam polemarchi, ducatur. Rex olim in cornu dextro imperabat, teste Euripide Supplic. v. 657. Mutata reipublicæ forma polemarcho honor iste cessit. De serie tribuunt, et quo se ordine exceperint, (lin. 6.) ampla disquisitio Ed. Corsini Fast. Att. Diss. III. p. 119. et præcipue Diss. IV. Wess. — Confer. Taylor. Lect. Lys. cap. 3. p. 295 seq. edit. Reisk. S.

CAP. CXII. 6. ἐρίοντες αὐτοὺς ἐλίσσονται] Ejeci ἰόντας Codicum imperio; haud inmemor creberrimi in Musis, nec semper necessarii, ejusdem usus. Si narranti Pausaniæ veritas constat, diu ante Athenienses δρόμος ἐς τοὺς Λακωνικοῦς ἰχέοντες Messenii, lib. IV. c. 8. Prisci certe Græci non ita, Poëta Iliad, γ'. 8. indice. Wess.

12. πρῶτοι τι ἀνίσχονται] Ubi Miltiades Aristidis T. III. p. 283. ἰδύνας ἰθαγαγόν, ὡς ἰσχυρὰ, ἰσχυράγαγα νικηφό-

ρους: Schol. in Codice clar. P. Burm. Ἰδόντες λίγυι οὐ τῶν πολυμικῶν, ἀλλὰ νίκης — ἢ — οὐ μάχης ἀπείρους, ἀλλὰ τοιαύτης Μηδικῆς νίκης. καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ στ' λίγυι, ὅτι τὸ (ἀν τότε;) πρῶτον Ἕλληες ὑπέστησαν σχῆμα διάσασθαι Μηδικόν. vid. Maxim. Tyr. xxx. 6. Aristoph. Nub. v. 958. et 981. VALCK.

CAP. CXIII. 10. πῦρ τι αἶτιον] Est cui πῦρ τι αἶτιον blanditur, obliato eam verbi formam Græcis auribus insolentem esse. Ignem sibi postulabant, quo fugientium Persarum naves incendere. Wess. in Addendis. — Scribens ista Herodotus, ut multa sæpius alia HomERICA, sic h. l. respexisse videtur illud Hectoris ex Iliad. ε'. 718. adclamantis Trojanis, Οἷσσι πῦρ. S.

CAP. CXIV. 1. ἐν ταύτῃ τῇ πόλει] Glossam cum vera voce Gronovius mutavit optime. Πόλις, Nostri studio, Procopius creberrime: veluti, ἀπὸ ἀγαθῆς ἐν ταύτῃ τῇ πόλει γινόμενος, Bel. Pers. II. 25. Ex Sosicratis Græcis Rutilius Lupus de Figur. Sent. p. 3. Deinde in ipso belli labore ac periculo deseruit nos Philippus. Callimachi nomen, quod Codicibus nonnullis abest, delere non sustineo, quippe orationem colorans. Ipsum autem innumeris confixum sagittis et jaculis inmotum stetisse, nugantur Rhetores: ἔμειν ἐν τῇ τῆς στάσεως σχῆματι, καὶ ἰδὲν ἰσθάναι, περὶ μὴ δυνάμενος, Polemo Or. 1. p. 2. Wess.

4. Κυνάγιρος] Sic Æschyli fratrem plerique indigetant. At Κυνίγιρος est (quemadmodum et schedis Med. et Paris.) poëtis. Οὐ σὶ μάκαρ Κυνίγιρι, σὸν ὡς Κυνίγιρον ἔλαψεν Φῶεις, Anthol. lib. IV. p. 453. ubi Brodæus. Laudabilis Cynægiri audacia a Justino lib. II. 9. Polemone Or. 1. atque aliis ita pingitur, ut supra fidem longe sit. Fluxit ex frivola Atheniensium et Sophistarum jactantia, in certamine Ma-

rathonio inmanem in modum exultante. Wess. — Conf. Jacobs ad Anal. Br. T. II. p. 200. S.

Ibid. Κυνάγιρος ὁ Εὐφορίωνος] Cynægiri militis Atheniensis rabiem, Persicam navem manu retinentis, explicatius enarrat Justinus II. 9. Callimacho quid evenisse diceretur tacet Herodotus, obortam Epizelo cæcitatē tradens, c. 117. Sophistarum ingeniiis exercendis Callimachus præsertim et Cynægirus præbuere materiam: duæ nobis supersunt Polemonis orationes, utriusque laudes decantantis: de Callimacho non nominato vid. Aristid. Panathen. I. p. 216. Scholiastes ibi MS. et Cynægiri facinus enarrat, et Callimacho quid evenerit. Tres istos patriæ defensores egregios memorant Ælian. de Nat. An. VII. 38. Maximus Tyr. V. 9. τὴν Κυνάγιρου χεῖρα, καὶ τὴν Πολυζήλου συμφορὰν, καὶ τὰ Καλλιμάχου τραύματα: ubi docuit Davisius alibi quoque Herodoti Epizelum (c. 117, 5.) dictum Πολυζήλου, et Plutarcho. Epizeli loco Stesilaum nominat cum Miltiade, Callimacho, et Cynegiro, Tzetzes Chil. I. v. 867. Unum de decem ducibus Stesilaum in prælio cecidisse novimus ex Herodoto; plerorumque nomina ignorantur, quorum gloriam Miltiades obscuravit, qui δῖνατος αὐτὸς στρατηγήσας, μόνος, ὡς ἱππῶν, ἠομαζέται, καὶ ταῦτα Ἀριστίδου τοῦ Λυσιμάχου παρόντος, ut scribit Aristid. T. III. p. 286. Milites gregarios Cynægirum et Epizelum, sive Polyzelum, in duces transformavit qui Plutarchi nomen mentitus confinxit Parallela quæ vocant minora, T. II. p. 305. c. quique magnam mendacis libelli partem, ista quoque, descripsit Stobæus, p. 91, 11. Propter tot egregia vetustatis monumenta credere maluissem, Stobæanis hic illic ex isto fuisse libello ab alia manu inculcata; sed in suo Florilegio

eadem jam legisse Photium monstrant Scriptores citati, quorum nomina et opera pleraque etiam omnia ficta sunt. VALCK.

[5. τῶν ἀφλάστων. Vide Heynii Observ. ad Iliad. ε'. 717. et quæ mox ad c. 115, 2. notamus. S.]

CAP. CXV. [2. ἱκανακρουσάμενοι] Interpretatus sum in puppim remigantes, tamquam esset ἰσὶ στέμνῃ ἀνακρουσάμενοι, quo Noster lib. VIII. c. 84. utitur: similiter Larcher, ille se retirèrent sans revirer de bord, coll. Schol. Thucyd. I. 50. Quæ interpretatio haud male conveniret huic loco, si prorsus litori obversis stetissent naves. Atque hoc ipsum quidem ita cogitari posset, si ἀφλάστα, (c. 114, 5.) quæ manu tenuisse Cynægrius perhibetur, cum Grammaticis nonnullis (de quibus Heynii ad Iliad. ε'. 717. et ε'. 242.) eadem intelligere liceret quæ alias ἀκρουσάμενοι. Sed hi quum a doctioribus manifesti erroris arguantur, aplustre in puppi navis fuisse præcise contententibus; rectius ἱκανακρουσάμενοι intelligetur citatis (valide pulsatis) remis sese recipientes. Neque enim magis hujus loci est Gronovii interpretatio, quam Wesselingius etiam tenuit, navibus cæteris *inhibuerunt*, dictione ex Ciceron. ad Attic. lib. XIII. Epist. 21. repetita. S.]

3. τὰ ἐξ Ἑρετριῆς ἀνδράποδα] Offenderunt Plutarchum τὰ ἀνδράποδα, de captivis Eretriensibus. Potuisset leniore vocabulo αἰχμαλώτους, uti deinceps, eos Scriptor describere: hic ex Persarum judicio, quibus utique pro mancipiis capti illi, sive ἀνδραποδισμένοι post pauca. Mox (lin. 5.) ἀσικρομένους ἐς τὸ ἄστυ speciem præfert, nihil amplius. Wess.

5. αἰτίνη δὲ Ἰσχυὶ Ἀθηναίοισι, etc.] Large conjecturis indulgetur. αἰτίνη Ἰσχυὶ Ἀθηναίοισι non aliud erit ac Ἀθηναίοις, et hoc ἀντὶ τοῦ, εἰ Ἀθηναῖοι Ἰσχυον αἰτίνη,

Athenienses culpam sustinuerunt; sic Portus, non considerato, ne quid amplius dicam, hæc Athenienses non tangere, sed Persas. Plutarchi αἰτίνη δὲ Ἰσχυον laudatore gaudet docto viro, acceduntque ex parte quadam libri αἰτίνη ostendentes: tum mox (lin. 6.) αὐτοῖς, uti duobus in Codd., oportebit. Sententia sane tolerabilis: Ferebantur Atheniensibus ipsis Alcmaeonidarum fraude hæc machinati. Non raro enim αἰτίαν Ἰχθυ, idem ac, dici, nominari, ferri, πασηγορεύσθαι, Casaubono in Athen. IX. 2. (Animadv. T. V. p. 15. nuper edit.) ejusque exemplo ad Æschin. Dial. 1, 2. Horreo, docte monentibus. Sed enim Ἰσχυον nusquam in schedis. Gronovii sententiam, ineditam multum, adnotationes explanant. Vulgata mihi non displicent, modo αἰτίνη δὲ Ἰσχυὶ αὐτοῖς ἢ Ἀθηναίοις struantur. Consimiliter lib. V. 70. τὸν δὲ Κλειμένην ἰχθυ αἰτίνη φοιτᾷ: et cap. 71. φοιτῆσαι δὲ αὐτοῦ αἰτίνη Ἰχθυ Ἀλκμαιωνίδας: quæ et in Porti penu. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

Ibid. αἰτίνη δὲ Ἰσχυὶ Ἀθην.] Plutarchi editi lectio T. II. p. 862. c. αἰτίνη δὲ Ἰσχυον, mihi, ut aliis, genuina videretur, nisi hic sequeretur αὐτοῖς. Αἰτίαν Ἰχθυ, ut sæpe apud alios, apud Plutarchum etiam significat dici, perhiberi, ex gr. T. II. p. 803. c. 807. x. 850. x. 959. x. 1134. x. vid. Casaub. in Athen. IX. p. 368. b. Mos usitatus scribendi illic quoque substitui potuit Herodoteo. Quod aliis diceretur, αἰτίαν Ἰχθυον Ἀλκμαιωνίδας φοιτῆσαι αὐτοῖς, vel τοῦ φόνου αὐτῶν, (ut Æsch. Eumen. v. 582.) id Herodoto dicitur, φοιτῆσαι αὐτοῖς αἰτίνη Ἰχθυ Ἀλκμαιωνίδας, V. 71. ut c. 70. τὸν Κλειμένην ἰχθυ αἰτίνη φοιτᾷ. Ad istam normam ordine suo hic verba collocari potuerant: αἰτίνη δὲ Ἰσχυὶ αὐτοῖς (ἢ) Ἀθηναίοις ταῦτα ἐκινηθῆναι, istud excogitasse perhibebantur apud Athenienses

ἐξ Ἀλκμαιωνιδίων μηχανῆς. Plutarchi tamen lectionem, si Codices præberent, reciperem. VALCK.

CAP. CXVI. 2. ὡς ποδῶν εἶχον] Medicei ἦτοι non capio; scribæ peccatum ex εἶχον formasse videtur. Infra lib. IX. 58. ὡς ποδῶν ἵκαστος εἶχον: et VIII. 107. ὡς τάχιστα εἶχε ἵκαστος, sic enim scripti codices. WESS.

Ibid. Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχοντο, τάχιστα ἰσοθέου] Dubito sit-ne τὸ τάχιστα natum ex interpretamento; sed minime cunctanter corrigo, ὡς ποδῶν εἶχον. Hoc in talibus semper invenitur: ὡς ἵκαστος τάχους εἶχε· ὡς εἶχον τάχους· ὡς ποδῶν, vel ἡ ποδῶν εἶχον, apud Thucyd. p. 440, 6. 447, 39. Demosth. p. 740, 148. Xenoph. p. 309, 41., etc. Herodotus IX. 58. ἰδίῳ ὡς ποδῶν ἵκαστος εἶχον, quantum quisque pedibus valebant. VIII. 107. ὡς τάχιστα εἶχε ἵκαστος restituitur ex Codd. vid. Diss. Herod. p. 129. et Clar. Wess. ad Diodori II. p. 628. De aquila eleganter Ælian. Nat. Anim. VII. 11. ὅσπερ οὖν ὁρμῆς τε ἄμα καὶ πτερῶν εἶχεν ἰμμηδᾶ, quanto potuit maximo alarum volatu, Gesner. Livius XXXV. 26. cetera classis, prætoria nave amissa, quantum quæque remis valuit, fugerunt. Aut ad hunc e campo Marathonio properantium reditum, aut ad illud tempus, quo primum obviam ibant Persis, pertinet quod scribit Clemens Alex. I. Strom. p. 418. VALCK. — Potuerat quidem abesse vox τάχιστα: potest vero etiam, pro copia præsertim quam amat Noster, percommode locum suum tueri. Et verba quidem commode sic distinguuntur: Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχον, τάχιστα, etc. Possis vero etiam τάχιστα tamquam ad ὡς pertinens accipere, quasi dixisset ὡς τάχιστα εἶχον ποδῶν. S.

4. Ἡρακλῆϊον — ἰν ἄλλῃ Ἡρακλ.] Duo illa Herculis templa Harpocraton

etiam memorat in Ἡράκλειον, ubi Valerius attigit Herodotea. VALCK.

CAP. CXVII. 2. κατὰ ἔκαστον χιλιού, etc.] Plutarchi Malign. p. 862. D. iudicio, ἀνατίθεται τῆς νίκης τὸ μίγνυς, καὶ τὸ τίλος εἰς οὐδὲν ἦν περιβόητου πανορθεύματος, ob exiguum adeo cæsurum numerum. Quod illi condonamus, nimium memori inscriptionis, Ἑλλάνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶν ἔκτισται Μήδων ἰνία μυριάδας. Herodotus veracis officium Scriptoris functus est, Atheniensium laudibus nec detrahens, neque, quod exprobratum acerbius, blandiens. Ceterum Epizelus Cuphagoræ fil. recentioribus Πολύζηλος audit, Plutarcho, Suidæ, Stobæo et Maximo Tyr. Diss. V. ubi p. 513. Cl. Davisius. WESS.—De Epizelo etiam Valckenar. monuerat, ad cap. 114, 4. S.

9. λίγιν δὲ αὐτὸν ἤκουσα] Sic acceperunt ista nonnulli, ac si ipsum narrantem audisset Herodotus Epizelum; quæ ab aliis accepisse se duplici formula significat. Contra IX. 16., τὰ δὲ ἴδη τὰ ἐπίλοιπα ἤκουον Θερσάνδρου: hinc utique longe diversum esset, λίγιν ἤκουσα (vel ἰκνομένη) Θερσάνδρον. In his errantes recte corrigit eruditus Auctor des Essais de Critique, p. 187. VALCK.

CAP. CXVIII. 4. ζήτησιν ἰσπίστο τῶν νηῶν] Corrigendum suspicor, ἐξίτασιν ἰσπίστο: neque enim quæ adessent quærendæ naves erant, sed perscrutandæ; λίαν ἀκριβῶς ἐξιστάζων invenit Datis in Phœniassa nave signum Apollinis, a sacrilegis furtim atque inscio duce subreptum. Phrases sunt usitatissimæ, ἐξίτασιν ὄσων ποιίσθαι, vel ἀνδρῶν, vel τοῦ ἰσπικοῦ. In Attica lege, quam habet Petitus p. 209., pro Γινίσθαι ζήτησιν, emendari debet, γινίσθαι ἐξίτασιν πάντων τῶν ἐγγεγραμμένων τοῖς Ἀθηναίων τοῖς γραμματεῖσι: ut legitur in Iseï fragmento apud Dionys. Halic. T. II. p. 175, 11.

conf. Harpocr. in Διαψήφισις. VALCK — Vocem ζήτησις non debuisse sollicitari, ut taceam librorum omnium et Suidæ (voc. Δῶσις) consensum, vel frequens usus vocabuli ζήτησις, inquisitor, poterat docere, de quo consuli Harpocraton potest. S.

10. ἐς Δῆλον ἐν Θηβαίων] Pausanias, repertam in navi Phœnissa Apollinis imaginem Nostri verbis describens, traditam ait lib. X. c. 28. pag. 867. Ταναγραῖσις ἐς Δῆλον, contractiore usus narratione. Namque in Tanagraeorum agro, ipsique Bœotiae finibus maritimis Delium illud; de quo ad Diodori XII. 69. Multum autem conducunt ad Herodoti finiendam ætatem xx. isti, quibus evolutis in Tanagraeorum Delium Apollinis signum rediit, anni. WESS.

CAP. CXIX. 9. Ἀγρίων] In barbara voce nihil tento, ignarus quid præstet: certum est, discrepare, situm si spectes, abs similis tituli loco lib. I. 185. Philostratus collocat, ex Damidis monumentis, Eretriensium exsulum sepulture regione, unius, sed citati cursus, diei itinere a Babylone, Vit. Apoll. lib. I. 24. Itaque, nisi a Damide decipimur, medii ferme Susa inter et Babylonem sedes a Dario acceperunt. WESS.

12. ἀγύονται] Sic malui, ut propior ad verum via foret. Scripsisse ἀγύονται aut ἀγύονται doctiores consentiunt: nam Porti ἀγύονται pro communi ἀναγύονται, hocque pro ἀναγύονται placere non potest. Fontem Philostratus bitumine, oleo et aqua, sale neglecto, scaturisse, imprudenter perhibet. WESS.— Vide Var. Lect. (ed. S.) Quemadmodum perinde et ἀφών et ἀφύσσω, sic perinde et ἀγών et ἀγύσσω olim in usu fuisse probabile est; unde substant. ἡ ἀγύσση, haustum. S.

17. τὸ δὲ Ἰλαίον ἐντάλασσε ἐν ἀγρίοις, τὸ] Horum ultima quatuor docta (si Deo placet) disputatione hinc Cel. Gronov.

amovet. Tum equidem τὸ δὲ Ἰλαίον ἐν Πίρσαι καλίσουσι τοῦτο ἰαδικάαν ex schedis legerem, ut illud duntaxat oleum Radinacen Persæ nuncupaverint. Habent tamen περιφάσαι ἰδοί, quæ amolendis auxiliantur: bitumen et sales statim ut diffusa sunt, dicuntur concrevisse: et, quid oleo factum, tacebitur? At premere hoc renuo. De cultu, scribendi modo, et Eretriensium exsulum sepulture ritu Philostrati Damis plura, nonnullis intempestiva Clar. Olearii cura perversa. WESS.—Non fere dubitandum videtur genuina esse quatuor ista verba, quæ cum Aldo codices Arch. Vind. et Pd. agnoscunt, in pluribus quidem aliis neglecta. In eorum autem numero, qui illa ignorant, poni debuisse etiam Pass. videtur, qui deinde cum aliis, quibus illa desunt, vocem τοῦτο inserit; quam vocem haud dubie eodem loco etiam codex Med. exhibet, licet adnotare neglexerit Gronov. Cæterum perantiquus et ad iudicandam codicum Herodoteorum, qui ad nostram ætatem pervenerunt, cognitionem notabilis est iste Librorum dissensus. S.

CAP. CXX. 6. μετὰ δὲ αἰτίαν] Æque concinnum αἰτίαν ex membranis. Venerunt Spartani τῇ ὑστεραίᾳ τῆς μάχης in Platon. Mener. p. 240. c. WESS.

CAP. CXXI. 1. Quod hic legitur Θάῦμα δὲ μοι, idem fuit in Plutarchi Malign. p. 862. r. olim, prava nunc et hiant oratione, sed facillime hinc sarcienda. WESS.—Lacunam apud Plutarchum ex Nostro supplevit nuperus Editor Hutten, Vol. XII. p. 310. S.

Ibid. οὐκ ἰδίωμαι τὸν λόγον] Narratam sibi, vel ab aliis scripto mandatam, Atheniensium quorundam suspicionem tot argumentis repellit Herodotus, ut in his etiam vexandis modum excessisse videatur Plutarchus de Herod. Malign.

p. 862. E. et 863. contendens primum et solum Herodotum istam accusationem commemorasse: *πρῶτος*, inquit, *ἐν θρόνῳ ἐπιήροχας ἰγυρήματα*. — *ἐν κατηγόρῃς, εἴτα ἀπολογία καὶ γράφεις κατ' ἰσχυρῶν ἀνδρῶν διαβολὰς, ἃς πάλιν ἀναιρεῖς. ἀπιστῶν δὲ, σκαυτῶ δηλοῦσι, σκαυτοῦ γὰρ ἀκήποιος λίγοντος, Ἀλκμαιωνίδας ἀνασχὼν ἄσπιδα νικημένους καὶ φεύγοντας τοῖς βαρβάρους.* VALCK.

4. Καλλίη — *Ἰσπανίου δὲ πατρὶς, etc.*] Horum vellem historicus mentionem omisisset, haud sane necessariam. Quod prioribus subdit Plutarch. de Callia et Hipponico, habet illud multo majorem veri speciem; nam isthac certe via sibi videtur Herodotus occasionem parasse Calliam laudandi, patrem Hipponici; patri, sic legitur apud Plutarchum, *προσέφης τὸν υἱὸν Ἰσπανίῳ, ὃς ἦν κατ' Ἡρόδοτον ἰν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων*. Ista quidem acerbissima videbitur criminatio consideranti quæ Plutarchus alibi de Herodoto prodidit, suos etiam nonnumquam testes excitans, veluti Diylum historicum Atticum p. 862. x. et 864. c. d. Aristophanem Bæotum, quæque Nostro minus honorifica narrat Dion Chrys. in Corinthiaca p. 456. c. Sed ista Plutarchi difficultate non carent: neque enim Herodoto fuisse dicitur Hipponicus unus ex Atheniensium ditissimis, nec primi istius Calliæ filius Hipponicus ætate floruit Herodoti. Suspicio verba quædam Plutarchi transposita sic in proximis olim fuisse lecta: *τοῖς δὲ Καλλίῳ τοῦ Φανίππου χρησάμενος ἰσπανίῳ, καὶ προσέφης αὐτῷ τὸν υἱὸν Ἰσπανίῳ, ἀμελόγηται ὅτι μηδὲν τῶν πραγμάτων διορίσιν, ἀλλὰ διαπρατὶα καὶ χάριτι τοῦ Ἰσπανίου (ὃς ἦν κατ' Ἡρόδοτον ἰν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων) τὸν Καλλίαν παρενέβαλεν*: ut Calliæ laudes filique Hipponici nomen in hanc historiæ partem inculcasse dicatur, quo gratificaretur Hipponico, hujus nominis in ista fa-

milia secundo, qui, *κατ' Ἡρόδοτον*, ætate Herodoti, unus erat ex Atheniensium ditissimis. Primus quidem Callias Phænippi fil. fuit pecuniosus; sed secundus præsertim Callias, thesauro quodam ditatus, (conf. Athen. lib. XII. cap. 52.) filium reliquit Hipponicum item secundum, qui (Plut. I. p. 321. d.) Græcorum fuisse fertur ditissimus. Callias iste secundus, velut Princeps legationis ad Artaxerxem missæ, Herodoto quoque memoratus in transcurso lib. VII. c. 151. Idem Aristidi velut æquali dissimilimus sæpius opponitur: vid. celeberr. Hemsterh. ad Luciani Timon. pag. 137. Quod legitur apud Stobæum, p. 521, 13. *εἶγε μὴ τῶν περὶ Ἀθηναίων ὁ πλουσιώτατος ἄριστος ἦν Ἀριστίδου καὶ Σωκράτους (Θιμιστοκλῆς ὁ Νισκλῆς) ἢ πρὸς τῆς ἀρετῆς*: id mea sententia ferri nequit: scilicet videtur adsummentum *Θιμιστοκλῆς ὁ Νισκλῆς*, et non nominatus Callias Hipponici fil. fuisse designatus: conf. Aristides Sæph. T. I. p. 340. Lucian. T. II. p. 638. et 696. Themist. II. p. 36. d. Hujus familiæ historiam non paucis adhuc difficultatibus impeditam fatetur vir summus ad Lucian. (Hemsterh. ad Tim. I. 1.) Qui de illa egerunt, citantur ad Diodor. Sic. lib. XII. cap. 4. n. 23. VALCK.

CAP. CXXII. 1. Καλλίῳ δὲ τούτῳ, etc.] Memorabile Calliæ elogium cur trium Codicum scriptores contemtui habitum præterierint, causam non perspicio, nisi illi id ignorarint, adsutum aliunde. Gronovio cupide largior, rerum nexum, si omnia ista exsulent, non dissolvi: perhibere præterea honoris et magnificentiæ testimonium, quale vix aliud. Si Herodoto auferantur, id sane fatendum est, non indocti admodumque recentis esse hominis, sed adprime in Calliæ negotiis et familia calientis. Pertinet eo victoria Olympica, quam Olymp. LIV. indeptus est, νικη-

κῶς ἴσμεν, ut scholia habent ad Comicū Nub. v. 284. Jo. Meursius oblitus eorum, quæ in Herodoto, imprudenter ex Critici Olympiadē LIV. fecit τετάρτη καὶ ἰβδομηκοστῇ, sive LXXIV., de Archont. lib. II. 4. Pisistrati enim bonorum sector vitam tam longe haud extendit. De Phænippo Calliæque gente plura Palmerius Exercit. p. 754. et Perizon. ad Var. Æliani XIV. 16. Wxss.

Ibid. Καλλιῶ δὲ τούτου ἄξιον πολλαχού, etc.] Hic nane miror Codicis Medicei bonitatem, in quo nihil horum reperiri scribit Gronov. Quod viro clarissimo, idem mihi quoque verum videtur, quæcunque continentur hoc capite in laudem Calliæ, ab alia fuisse manu adjecta, hominis forte non longe recentioris in gratiam Calliæ cujusdam vel Hipponici: atque idem sensisse videntur antiquarii, qui in Codicibus ista censuere prætermittenda: sed, si vel in omnibus legerentur, nihilominus indigna prorsus illa judicarem Herodoto. Quibus illa modis lecta sibi Plutarchus excepisset, turpi adulatione in laudem ditissimæ familiæ composita! (At satis invidiosum Nostrium inculpavit Plutarchus, Calliæ laudes non nisi in Hipponici gratiam ab illo huic narrationi fuisse insertas.) Horum conditor, imitator ille quidem Herodoti, sibi tamen nativam in scribendo faciem dissimulare non potuit. Prima illa, Καλλιῶ δὲ τούτου ἄξιον πολλαχού μνήμη ἵστί πάντα εἰνὰ ἔχειν, Sophistam sapiunt, non Herodotum; quem, isto nusquam modo loquentem, ordine verborum perturbato voluit imitari. ἄξιον ἵστί sequente infinitivo non est Herodoteum, quantum memini. (At vide hoc ex lib. I. c. 14, 6. τοῦ μάλιστα μνήμη ἄξιον ἔχειν ἵστί.) Sed cur tandem decet unumquemque istius Calliæ πολλαχού meminisse? (Quidni vero πολλαχού, qualibet oblata occasione, laudetur ab omnibus vir laude præcipua dignus?) τοῦτο μὲν,

inquit, — τοῦτο δὲ, — τοῦτο δὲ —, tria nobis enumerat, propter quæ memoratu videri deberet omnibus dignissimus: τοῦτο μὲν γὰρ, ait, τὰ περιεληλυμμένα ὡς ἀντὶς ἄκρος ἰλιούργου τὴν πατρίδα. Quænam illa tandem? virum præcellentem Pisistratum oderat invidus, et, ut erat pecuniosus, ejecti quæ publicata fuerant emit. (At de eodem viro ibidem memoraverat Herodotus, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἔχοντα ἐς αὐτὸν πάντα ἡμυχανῶτα.) Τοῦτο δὲ, ait, τὰ ἐν Ὀλυμπίῳ ἱστίσιν, ἴσμεν καὶ ἡμεῖς, etc. Sed quid ibi fecit adeo præ ceteris laudabile? an forte τὰ πινικία θύσας totam panegyryn excepit convivio? nam ἴσμεν καὶ ἡμεῖς, et τὴν ἴσμεν διύττειν γινώσκειν, quod cum multis habuit commune, nihil adeo erat cur præ aliis Nostro memoratis Olympionicis posterorum esset memoria digna. Φανερὸν ὅτι καὶ ἐν τούτῳ Ἕλληνας πάντας μετρίως δεικνύσκει: ea, opinor, laus, si quid illa est, Calliæ et Hipponicis congruit. (Atqui est hoc illud ipsum, quod paullo ante requirebat Vir doctissimus, quærens: An forte τὰ πινικία θύσας totum panegyryn excepit convivio? Sed et ipsæ per se victoriæ in illis certaminum solennitatibus reportatæ quanta fuerint apud Græcos laudis materia novimus omnes: earumque mentionem ab eodem Herodoto in viro- rum quorumque elogiis, quos Musæ ejus illustrant, frequentissime factam videmus.) Quod addit denique de filiabus, in libro Œconomico patribus forsitan in exemplum proponi potuerat; sed propterea nunquam in historia Herodoto Callias fuisset dignus visus seculorum memoria. (Immo vero ipsa illa admirabilis amabilisque æquitas et indulgentia, qua adversus filias suas usus erat Callias, quo magis aliena illa fuit a constanti Græcorum more, tanto majori laude et honorifica ad posteros commemoratione digna videri Scriptori nostro, optimo viro, debuit.) Tandem abjiciam-

tur ista; et Herodotea male divulsa cohererebunt. VALCK. — Ego vero mihi videor luculente satis ostendisse, immérito *νεδείας* adeo suspectam Herodotoque indignam visam esse Viris doctissimis istam de Calliæ laudibus *παρενθήκη*. S.

CAP. CXXIII. 9. ἴσταναν τοὺς λοιποὺς *συγκρινόντας*] Inculcarunt ex præcedentibus *λοιποῦς*, hic prorsus inutile. Non equidem nescio defensionem vocabulo quesitam ex lib. VII. 41., sed debilem admodum. Reiskii conjectura postulat τοῦ *λοιποῦ*, deinceps. Wess. — Quum paullo superius, pro *λοιποῦς*, quod Wess. cum Gronov. receperat, ὑπολοίπους alii dederint libri, haud incommode *λοιποῦς* hic tueri suum locum posse videtur. S.

CAP. CXXV. 10. δὲ δὲ Ἀλκμαίων πρὸς τὴν δωρεὴν — *τοιὰδε ἱστῆνδύνας προσφέρει*, etc.] Primum *προσφέρει* scribi malim una litera auctius *προσφιῦρι*. Aviditas Alcmaeonis, dono nondum contenta, πρὸς τὴν δωρεὴν ἰούσαν *τοιαύτην τοιαύτη ἱστῆνδύνας προσφιῦρι*: insuper talia commentus est. Commentum hominis ridiculum indignatus bis enarrat Dion Chrys. primum paucis sub finem Or. XVII. p. 253. deinceps explicatius et ad Nostri ductum, Or. LXXVIII. p. 659. Theophrastum scribit ingressum Alcmaeona *χρῶνται τε ποδῆρη καταζυνάμεινον, καὶ τὸν κῆλον ἱμῶν ἡσάντα γυναικίον καὶ βαθύν, καὶ τὰ ὑποδήματα ἱξισίτηδες μεγάλα καὶ ποῖλα ὑποδησάμενος*. τίλος δὲ τὴν πόμην διακράσαντα (leg. διακράσαντα ex Herod.) καὶ τὰ γίνεια τῇ ψήγματι, καὶ τὸ στόμα ἱμῶν ἡσάντα καὶ τὰς γνάβους ἱνατίδας, μέλις ἔξω βαδίζειν, — γίλωνα καὶ Σίαν Κροίσου παρήκοντα καὶ Ἀνδοίς. In Herodoteis Diss. Clar. Wess. p. 116. obtulit κῆλον πολὺν, procul dubio genuinum: (lin. 12. ubi alii βαθύν.) illinc parum distant manus quantum extendi poterant, πολλὰ καὶ χεῖρες dictæ Callim. Hymn.

Dianæ, v. 27. Sophoclis, πολλὰν γλῶσσαν *ἐκχίας μέτην* in Stobæo pag. 163, 27. quæque dantur similia. VALCK. — Κῆλος πολλὰς, sinus *amplus*. Ut *πλήθος*, I. 203, 5. 204, 3. IV. 123, 10. (ubi vide Adn.) sic et *πολύς*, de amplitudine, IV. 39, 7. 109, 9. VII. 14, 7. Verbum vero *προσφιῦρι* sollicitatum nollem, peraptum huic loco: ad donum illud (scil. capiendum) tale inventum *adituit* Callias. Ipsa illa notio, quam verbo *προσφιῦρι* expressam Valckenarius voluerat, in verbo *ἱστῆνδύνας* inest. S.

11. ἰδὺς *κῆλονα μέγαν*] Adjectivo ob Med. silentium infesior Cl. Gronov. fuit; non ego. Dio Chrysost. explicat *χρῶνται ποδῆρη*, bene satis, Orat. LXXVIII. pag. 659. B. Mox *κῆλονα πολλόν* non adspernor, ob Eustathium: (vide Var. Lect. ed. S. et Adnot. proxime præcedentem.) potuit utique ex rariore usu libraribus displicere, et propterea mutari. Dio tamen *γυναικίον καὶ βαθύν* sinum fuisse ait. Quod Eustathius autem *κῆλονα* interpretatur τὸ *ἄνω τοῦ πέλους*, minime laudo: inprobavit et Gronovius similem glossam Varini Favorini, ex Homeri sumtam explanatore. Wess.

15. *παρίσται παρὰ τὰς κήμας*] Harpocratonis Ἀποσάξαντα, ἀπὸ τοῦ φράξαντα τὸ τρεῖς, καὶ ἀποσωληρόσαντα, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἱστορίᾳ, huc olim referri posse putabam, siquidem nulla huic verbo opportuniore tota hac Musa statio. At vide, quæ supra c. 44. disputata fuerunt. Καθάρους ubique instauravi, schedis et Scriptore lib. I. 155. præeuntibus. Ad solent Iones Θ in Τ sepe convertere, vicissim quoque; nec promiscue in omnibus tamen. Wess. — Advertere quidem animum Editoris debuerat scriptura illa *κοτόρους*, quam ter deinceps hac in pericope exhibet Aldinum exemplum. Sed suspectam eandem reddere utique debuit quum aliorum omnium librorum dissensus, (nam etiam MS. Pass. cum

aliis *ποδερν*. scribit, quem in Var. Lect. ed. S. ad h. l. nominare oblitus sum.) tum quod a nemine Grammaticorum adnotata ista scriptura reperitur. Facere quidem cum Aldo videri codex Med. poterat, eo quod scripturam istam Gronovius tenuit, qui in Nota ad lin. 13. diserte etiam ait, in cod. Med. *ποτόρηνους* *οδς*, scribi. Sed, aut valde equidem fallor, aut ista Notula solummodo ad vocem *οδς* pertinet, quam ibi codex Med. cum Ask. Pass. et F. pro *ταύς* habet: scripturam *ποδερν*. vero (quam in cod. Med. sicut in aliis repertum iri, si quis eum denuo excusserit, suspicor) enotare ex illo codice olim neglexerat Gronov. quum illum Florentiæ tractaret, quemadmodum multa alia diligentiam illius effugisse compertum habemus. Virum vero doctum, qui Aldinæ præfuit editioni, subinde contra præscriptum codicum, et præter necessitatem, verborum formas obtulisse Herodoto, quas Ionismus requirere illi visus erat, jam idem-tidem observavimus. S.

18. *διαπάσας*] Dio Chrysost. *τὴν νέμνη διαπάσαντα καὶ τὰ γένεια τῇ ψήγματι* reliquisse, dubio caret: absurdum *διαπάσαντα* explosum merito est. Tangit Rhetor eandem historiam Or. xvii. p. 253. c. Quid Tzetæ oculos, ut Alcmaeonem dentibus comam, auro gravem, dixerit retinentem, præstrinxerit, non adsequor. Falsum certe et nugatorium de Pindaro, quasi eadem ille de Alcmaeone. Græcos ejus interpretes ad Pyth. Od. VII. justius nominasset. Wxss.

24. *οὕτω τειρεσσοτερόφους*] In argumento secundo Nubium Aristoph. ἡ τῶν Ἀλκμαίωνιδων οἰκία — ἔξ ἀρχῆς, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, τειρεσσοτέροις ἢ καὶ πολλὰς ἀνηρημένην εἶπας, τὰς μὲν Ὀλυμπιάσι, τὰς δὲ Πυθίαι, etc. Bigis primus Atheniensium Alcmaeon victoriam reportasse dicitur Olympicam Isocrati

Or. de Bigis p. 351. c. *ξίγυι πρώτης Ἀλκμαίων τῶν πολλῶν Ὀλυμπιάδων ἱστάται*. VALCK.

25. *Ὀλυμπιάδα ἀναίρειται*] In laudibus Alcmaeonidarum apud Pindarum Pyth. Od. VII. 13. præter alias sacrorum certaminum victorias, μία δ' ἱεραρχῆς Διὸς Ὀλυμπίας, a Criticis Megaccli, Alcmaeonis patri, Olymp. xlvii. assignata: quorum quidem affirmatio haud scio an Poëtæ, unam duntaxat Olympicam Alcmaeonidarum lauream celebrantis, bene consulat famæ, si Alcmaeon, Megaccli fil., altera debeatur ex Nostri testimonio. Malim opinari, idem Olympici ludi præmium a Pindaro et Herodoto prædicari. Wxss.

CAP. CXXXVI. 4. *τοῦ Μύρωνος, τοῦ Ἀδρείου*] Avus Clisthenis Pausaniæ II. 8. *Πύρρον* est, ubi Kühnius Orthagoræ Sicyonli tyranni filium censuit, Andrei sive Andreæ non recordatus. Orthagoram, familiæ principem, agnovi lib. V. 67., deditque eundem Plut. Ser. Num. Vind. pag. 553. A., *Σικωνίας μὲν Ὀρθαγόρας γυνίμνος τέχματος, καὶ μετ' ἐκείνου εἰ περὶ Μύρωνα καὶ Κλισθένη, τὴν ἀπολασίαν ἴστανται*, verum Myroni titulum egregie asserens, in Pausania vitiosum ac reformandum. Wxss.—Proavo Clisthenis nomen Andreas fuit, non Andreus. Ἀδρείου in medio decurtatum ex Ἀδρείου, a nominat. Ἀδρείας, Ionice Ἀδρείης. Sic Πυθίω VII. 181, 2. pro Πυθίω, a nom. Πυθίης, Ion. Πυθίης. Conf. Var. Lect. (ed. S.) ad I. 180, 5. S.

CAP. CXXVII. 2. *ἂν ἐπὶ πλεῖστον δὴ χλιδῆς εἴς ἀντὶ ἀπίστευτο*] His quæ proxima subjiciuntur apud Athen. XII. pag. 541. c. *εἴσαντο γαῦν αὐτῶν χίλιοι μάγειροι καὶ ἱερῆνυσται*, verba videntur Timæi. De Smindyridis luxurie Jac. egit Perizon. in Æliani Var. Hist. IX. cap. 24. attigerat H. Vales. in Exc. ex Diodoro, p. 40. (Vide Diodor. T. II. p. 550. ed. Wess.) Illud Herodoti

πλείστον — εἰς ἀνὴρ, adhibuit de Antiphonte oratore Thucyd. VIII. c. 68. τοὺς ἀγωνιζομένους — πλείοντα εἰς ἀνὴρ — δυτάμενος ὠφελίῃ, unus omnium maxime. Cyrus Xenophontis Ἀναβ. I. p. 159, 16. δῶρα πλείοντα μὲν, οἶμαι, εἰς γὰρ ἀνὴρ ἢν ἐλάμβανεν. Conf. Æsch. Pers. v. 327. Præter Smindyridem ex Italia Sicyona venit (lin. 4.) procos Agaristæ Δάμαρος Ἀμύριος: sic enim pro Δάμας ὁ Σαμύριος optime restituit Galeus ex Arch. Ἀμυρις etiam Italiota proverbio fuit nobilitatus, de quo plura dedit ex Pausaniæ Lex. Eustathius in Ἰλ. β'. pag. 225., quam Diogenian. Cent. III. Prov. 26. Oraculum, quo respiciunt, servavit Athen. XII. p. 520. A. Hos ex Italia procos Agaristæ designari voluit Dion Chrys. XI. pag. 163. D. ubi Plisthenis nomini nomen Clisthenis cum Casaubono substituendum est. VALCK.

4. Δάμας ὁ Σαμύριος] Si Arch. et Valla parum juvenit, Δάμαρος Ἀμύριος, Damasus Amyris F., erit. Amyris iste propter προσπαίησεν μανίαν ἰδανυμένη apud Eustath. Iliad. E'. p. 298, 6. abstulitque σοφοῦ titulum. Venit ille Sybaritarum quidem ad Delphos legatus; quo minime negatur, Siriten domo fuisse. Præclara ergo Th. Galei divinationo. WESS.

[6. οὗτος δὲ ἐκ τοῦ Ἰονίου πόλεως] Nisi in fine hujus dictionis, ut in Var. Lect. (ed. S.) hariolatus sum, vocab. μῶνος interciderit; haud dubie, pro importuna hoc loco δὲ particula, aut δὲ scripserat Herodotus, ut lin. 16. et 21. aut μὲν, ut lin. 5. et eadem lin. 21. S.]

8. ὀπιεφύοντα τοῖς Ἕλλησις ἰσχυροῖ] Nihil muto. (Oblitus equidem eram in Var. Lect. (ed. S.) adnotare, ἰσχυρὸν pro ἰσχυροῖ scribi in Arch. et Vind.) Pausanias VI. 3. οἱ πάντες ἀνθρώπων θρασυτέρους τὰ ἐπιείχοντα τῇ ἰσχυροῖ. Titorni robur corporis, Milonis viribus exsuperantius, de-

scribunt Ælian. XII. 22. et Athen. X. 2. (cap. 4. nostræ ed. pag. 412. f. ed. Cas.) Ambiguum autem (ibid.) καὶ φυγόντες ἀνθρώπους explicatur verbis similibus lib. IV. 174. οἱ πάντα ἀνθρώπων φύγουσι καὶ παντὸς ἐμιλίην, qui fugiunt quemcunque hominem et cujuscunque commercium. Potuerat quoque (lin. 9.) τῆς Αἰολίδος pro bono putari, siquidem Calydon et pars Ætolis Æolis olim. Hesychium vide in Αἰολικὸν θῆμα, et quæ ibi eruditissimus Valesius. At hic Codicum potior jussus. WESS.—Nescio quo casu accidit, ut in nostra Var. Lect. (ed. S.) illa etiam Wesselingii Notula omissa sit, quæ ad vocem Αἰτωλίδος lin. 9. spectabat. Est illa autem hujusmodi: "Αἰτωλίδος Med. Pass. Ask. Arch. Paris. B. Valla, cum Ald. Αἰολίδος alii." Quod ita dixit Vir doctus, ut significaret, alios codices, illis exceptis quos nominavit Αἰολίδος præferre cum Aldo. Jam Aldina quidem editio et cæteræ ante Gronovium Editiones Αἰολίδος utique exhibent: sed in Αἰτωλίδος cum Med. reliquisque non modo noster cod. F. verum etiam Parisiense quatuor, nisi me omnia fallunt, consentiunt. Puto vero cum eisdem facere Vindobonensem, e quo hæc scriptura hanc ipsam ob causam non enotata est, quoniam ille h. l. a Mediceo, cum quo collatus est, non discedebat. S.

10. Φειδωνος τοῦ Ἀργίου τυράννου πατρὶς Λιωνίδης, Φειδωνος δὲ τοῦ τὰ μέτρα, etc.] Sunt hæc turpiter interpolata, luxata certe et mutila. Phidon, qui pondera et mensuras Peloponnesiis invenit, et Olympiade viii. Eleos certaminum præsidio privavit, multo prior Phidone est, cujus filius Leocedes inter procos Agaristæ nomen profitebatur. Non latuit ea loci insulsiitas viros præclaros Palmerium Gronoviumque, quorum hic opitulaturus, Φειδωνος πατρὶς Λιωνίδης, ἀπὸ Φειδωνος δὲ τοῦ Ἀργίου τυράννου, τοῦ τὰ μέ-

τρα, etc. ille vero Φειδωνος τοῦ Ἀργείου πατρὶς Λιωνίδης, τρυφάνου δὲ Φειδωνος ἀπὸ γαυνοῦ, τοῦ τὰ μήτρα, etc. Quæ ego quidem laudare, certa præstare non possum. Prisci Phidonis τρυφάνου τῶν Ἑλλήσιν μάλασσα ὑβρίσαντος memoria in Pausaniæ VI. 22. Wess.—De superiore illo Phidone, emendationem Gronovii probans Larcherus adcurate egit in Adnotatione ad hunc locum: et de ætate quidem illius ac de mensurarum ac ponderum usu, quem in Peloponnesum introduxisse perhibetur, ad Strab. VIII. pag. 358. ed. Cas. ad Plin. VII. 56. (57.) et ad Marmora Oxon. Epoch. 31. provocavit; de insolentia vero ejusdem in agonothetas Eleenses admissa, præter Pausaniam a Wess. laudatum, ad eundem Strabonis locum modo citatum. De eodem homine consuli potest ejusdem Larcheri Commentatio in Actis Acad. Inscript. T. XLVI. p. 43 seqq. S.

16. Ἀζήν ἐκ Παίου] Conmode Ortelius et Palmerius Πάου κώμης ἱερίστια ex Pausaniæ Arcadicis cap. 23. compararunt, quibus contento esse licet. Nam Παλαισιπόλιος, ex suspitione Cl. de Pauw, de Arcadiæ Mantinea, locuplete caret teste, abique longius. Multum quoque Codicum quorundam Πάγου πόλιος versavi, sed irrita opera. Certum est, Phormionem, Castores hospitio expientem in Plutarch. T. II. p. 1103. A., diversum videri ab Euphoriōne, Laphanis patre; hic Arcas ex Azania, ille Spartiata, et dubiæ hospitalitatis apud Pausan. III. 16. Wess.

25. ἐκ δὲ Θισσ. ἡλθε] Med. et Ask. ἡρχι considerationem haud merebatur, quippe scribarum vitium, et a Steph. Byz. damnatum: quo in Scriptore Διακτορίδης γὰρ Κραωνίσις refingitur ἀντὶ Κραωνίσις Miscell. Nov. Tom. IV. pag. 246., temere admodum. Ipsa sunt Herodoti verba, quæ inopportunitate illud γὰρ

resecandum, sicuti Pinedo et Holstenius perspexerunt, clare docent. Scopadarum familiam hinc Cel. Perizon. ad Æliani Var. XII. 1. illustravit. Wess.

CAP. CXXXVIII. [4. καὶ τῆς ἐργῆς] Ὀργῇ h. l. ingenium, indoles, animi impetus: qua de notione in Adnot. ad I. 73, 18. p. 86. dictum. S.]

6. καὶ συνάσσει] Prave scribebatur καὶ σὺν ἅπασιν. Rectius supra, lib. V. 49. δεσιν οὐδὲ τῷσιν συνάσσει ἄλλοισιν. Plura Gronov. lib. I. 98. Quod deinceps autem (lin. 7.) pro ἐν τῇ συνίσει, ostentant libri ἐν τῇ συνίσσει, tale profecto adparet, ut progredientem injecta quasi manu moretur. Antea (I. 85, 3.) ἐν τῇ συνίσει τοῦσιν ἐπιστοῖς de præterlapsa felicitate admirati fuimus: de absentia vero, ἐν τῇ συνίσσει τῆς μάχης lib. IX. 84. Inde-ne ἐν τῇ συνίσσει, in familiari usu ipsoque convictu, defleat? Equidem arbitrari id, Ionici moris gnarus, nequeo. Sed vide adscripta lib. I. 85. Wess.—Ut ἐπιστοῖς et ἐπιστοῖς a verbo ἐμῶ, sum, derivantur; sic et vocab. συνίσει, ab eodem verbo ductum, idem prorsus ac συνίσει, quod paullo ante positum, valebit. Atqui manifeste videtur Scriptor h. l. vocabulum ponere voluisse, quod paullo saltem diversum a superiore significatum haberet. Jam, ut συνίσει, sic et συνίσει quidem convivium subinde significat, veluti II. 78, 1. sed συνίσει latiore habet significationem, quamlibet etiam conversationem et familiarem usum indicans; nunc igitur illa generalior notio vocabulo συνίσει, quod nihil aliud nisi convivium significat, restringitur. S.

CAP. CXXXIX. 1. τῆς τι καταλλήσιος τοῦ γάμου] Est, cui placuit, τῆς τι καταλλήσιος τοῦ γάμου, concludendarum nuptiarum, dictione apud Græcos ignota, in Germaniæ finibus frequente. Locum sententiam Hippoclidæ verba expli-

cant, *οὐκ ἐπείσιν ἢ μὲν τῆς γυναῖκος ἢ μόνος κατακλιθήμενος*, adesse se, ut aut cum Agarista aut solus accumbat, in Diodori T. II. p. 550. Mox (lin. 3.) *πρίν* ex membranarum melius. Wess.—Germanicum vocab. Beylager id ipsum exprimit, quod *κατέκλειον τοῦ γάμου* Herodotus dicit. S.

[7. *κατέκλειον πολλὸν τοὺς ἄλλους ὁ Ἰσπανκλίδης*] Valla, quasi *προέκλειον τῶν ἄλλων* legisset, quum longe alios antecederet: quam fere in sententiam etiam *κατέκλειον τοὺς ἄλλους* accipi posse Corayus (apud Larcherum) censuit: quo etiam tendit Schulzii (in Herodoti Bellis Persicis) ad hunc locum adnotatio. Vallæ interpretationem quum tenuisset Gronovius, illius loco Wesseling. hanc posuit, quum longe detineret; perapte ad consuetum verbi usum, sed sensu haud satis perspicuo. Larcherus in hanc partem accepit, animos omnium advertens, attentionem omnium in se præ ceteris convertens. Equidem, quum continendi, cohibendi notione passim Herodotus verbum *κατέκλειον* frequentet, in eam fere sententiam illud h. l. interpretatus sum, quam H. Steph. in Thes. Gr. Ling. T. I. col. 1345. ex Isocrate adnotavit, dicens: "Invenio autem *κατέκλειον* et pro Cohibeo vel potius Re. primo loquentem, et quasi Silentium ei impono." S.]

[8. *ἀλλῆσαι ἱμῖλαιον*] Tragicus saltandi canendique modus ἡ Ἑμῖλαια plerumque intelligitur, honestusque cenabatur. Vide Athen. I. p. 21. e. XIV. 631. c. et Hesych. hac voce. Monuit vero idem Hesychius, eodem nomine ab Æschylo satyricum etiam modum indigitari, qui alias sicinnis: atque ea notione forsitan *ἱμῖλαια* h. l. fuerit accipienda. S.]

10. *ὀπάσκειν*] Sic MSS.; aliud nihil mutant. Cl. Reiskii conjectura *ἐπίσκειν*, despuabat, speciem præfert, sic-
VOL. IV.

uti et *ἀπεισιόσκει*, qua non auferor. 'Τάσπειν Clisthenes, saltatorio illo Hippoclidæ orbe viso, de proco suspicatus levissima quævis. Potest alioqui *ὀπασσέσκειν*, limis et iratis oculis adspexisse Clisthenes, ut *ὀπασσέσκειν*, innuere; de qua ejus vocabuli dote erudite Cl. Ernesti ad Callimachi Hymn. Del. v. 62. Scripsi post pauca (lin. 11.) *ἐκίλινε* ei ob Codices. Wess. Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

13. *Λακωνικὰ σχήματα*] In Arch. glossa adest, a Galeo dissimulata. *Σχήματα* sive *σχημάτια* saltantium luccem accipiunt ex magni Animadversoris lib. XIV. 6. in Athenæum. (Cassaub. ad Athen. XIV. p. 628. d. Conf. eundem Athen. I. 21. c.) Jam, *τὴν κεφαλὴν ἱρίσας ἐπὶ τὴν σπάσσαν*, sic Zenobius Cent. V. 31. eloquitur, *ἐπὶ πρὸς κυβισσέσκει*, non *ἐπὶ πρίν*, quod Schottus vulgavit et male vertit, in adnotatis insuper delinquens varie. Wess.

15. *ταῖς σπύλαις ἰχυροτόμῃσι*] Attigit ista sæpius et cum similibus comparavit Eustath. in Hom. 'Ιλ. α'. p. 190, 44. ψ'. p. 1460, 21. Od. ε'. p. 219, 10. (p. 159. 1334. et 1531. ed. Rom.) Contra *τὸ χειροτομῆν*, gesticulari, *ταῖς χειρὶν ἐρχεῖσθαι* dixit Antiphanes apud Athen. IV. pag. 134. α., qui nobis XI. p. 482. κ. ex Andromeda Sophoclis hunc unicum servavit senarium: "Ἰσπανοὶν ἢ κύμβαισι ναυτοταλῆς χόρον; interpretatur Eustath. *ἰσπανοὶς ἦναι*, ἢ δὲ *σπλῆν*, p. 1281, 20. (p. 1205. ed. Rom.) Sed hoc ad aliud etiam genus referri potest, D'Orvillio Viro Cl. operose tractatum in Chariton. p. 395. et seqq. Alia quædam notata sunt ad Eurip. Phœn. v. 28., ubi omitti non debuerant Philostrati *ἰσπανόμοις τῶν καμῆλων* e lib. II. de Vit. Apoll. c. 1. et ex cap. 6. *ἰσπανοὶ τῆς ἀγέλης ταύτης*, elephantis equorum loco vecti, T. Hemsterh. in Lucian. p. 401. Conf. I.

Meursii Orchestra in *Χειρονομία*. VALCK.

20. ἀπωρχήσαιο γι μὴν τὸν γάμον] Clisthenis dictum merito videbatur Athenæo XIV. pag. 628. d. χάρειν καὶ σημῖται διανοίας πειστικαυμένης. Optime G. Budæum sequutus H. Steph. Thes. L. Gr. II. pag. 1485., interpretatur, τῇ ἀσχημονότητι τῆς ἐσχάτης τὸν γάμον ἀπίσταλις. Herodoti verbum Suidas adhibuit in Οὐ φρονεῖς Ἰστωικαίῃδ. Ἐξωρχήσῃ τὸν γάμον scripsit Zenob. Cent. V. Prov. 31., monente Küstero: conf. Diogenian. VII. 21. Erasmus et H. Steph. Plutarchii verba jam compararunt, quæ leguntur in Herodotum acerbissima T. II. p. 867. v. Forte verbi memor in hac narratione Ælianus de Nat. An. XVI. 23. proprio significatu scripsit τὸν πόλεμον ἐξωρχήσαντα, de equis, qui in bello ad tibiam saltantes, excussis sessoribus cladem dominis attulissent. Ad ἐξωρχιζέσθαι apta quædam dedit Laur. Normann. in Aristid. p. 590. VALCK.

CAP. CXXX. πάντας ὑμᾶς ἰωναίω, etc.] Similis Jovis ad uxorem filiasque excusatio in Luciano Dial. Deor. XX. 1., forsan ad hanc Clisthenis efficta. Ob eam autem Cl. de Pauw valde suspecta superior declaratio ἀπωρχήσαιο γι μὴν τὸν γάμον: neque enim talia districte locutum dicere ista hæc potuisse. Fortasse fuisse, ἀπωρχήσαιο γι μὴν τὸν γάμον: h. e. fili Tisandri matrimonium ita forte desaltes; vel quia hæc gesticulatio mihi displicet, vel quia valetudinem tuam in periculum adducis hac saltandi forma. Sic vir doctus, haud sane advertens superiore dicto ἀπωρχήσαιο, etc. Hippoclidem spe nuptiarum prorsus excidisse, his vero blande reliquos compellari procos. WSS.

10. Μεγακλῆϊ ἰγγυῶ παῖδα] Oblatam accipiens conditionem Megacles mox dicebat ἰγγυῶσθαι. In talibus δὲ διδοὺς ἰγγυῶν ἰγγυῶται δὲ λαμβάνων, apud Isæ-

um p. 40, 37. 42. p. 41, 27. Pausan. IV. pag. 302. f. Eadem significandi differentia multa distabant in Attico foro. VALCK.

CAP. CXXXI. 2. Ἀλκμαιωνίδαῖς ἰβώσθησαν] Oblitus horum H. Steph. in Recensu Vocum Herodoti, verba Scriptoris lib. VIII. 124. Θμιστωκλῆς ἰβώσθη τι καὶ ἰδωθήν—ἀνὰ πᾶσαι τὴν Ἑλλάδα reformat ἰβώθη, facto ex ἰβώθη, cui calculum non addo. Utrumque ex βίω, per Syncopen ex βίω, genito; quod Sylburgius ad Clenardum et Portus ostenderunt. WSS.—Herodoteum ἰβώσθησαν vulgo diceretur διωβώθησαν. In βωθήναι inserta litera sequentis erat asperitas mollienda. VALCK.

3. Κλισθίνης δὲ τὰς φυλάς, etc.] Vide lib. V. c. 66. S.

CAP. CXXXII. 1. ἰν Μαράθῳ τρεῖμα γινόμενον] Adjectum malles τρεῖμα Πίτσησι γινεσθαι. Sed ignorant id vocab. libri omnes. S.]

CAP. CXXXIII. 3. στρατιώμενοι τρεῖραι] Addi plerumque trirremium numerus solet. Haud ergo scio an sperni τρεῖραι debeant, ut una triremi Marathonem Parii cum Persis venerint. Valla et duo Codices. Malui (lin. 4.) πρίσχημα λόγου (quod lib. IV. 167.) ex Arch. WSS.

8. κατυληθίνους] Herodotei moris esse κατυληθίνους ἰς τὸ τιχῆος et ἰσθῆος τίχης, nemo non novit. Itaque bene Vind., a quo una littera alii differunt, uti sæpe erratur. Vid. IX. 30. et 69., atque D'Orvillium ad Charit. VII. 3. p. 601. Qui ἰστίσων κήρυκας (lin. 8.) dederunt, numerum reddiderunt justo auctiorem. WSS.

7. ἰσολόβους Παρίους ἱγκατυληθμῆενους] Una de duabus litera prætermissa scripserat, opinor, ἱγκατυληθίνους, ut sæpius in talibus κατυληθίνους ἰς τὸ τιχῆος ἰς τὸν ἀπρίστολον ἰς τὸ ἄστυ. Apud Nepot. c. 7. Miltiades urbem

operibus clausit, omnique commeatu privavit. Ephorus, e quo suam summissee Cornelium narrationem vidit Lambinus, apud Steph. Byz. in Πάροι, de Miltiade, Πάρον, ait.—καθιζόμενος (προσκαθιζόμενος scribendum puto) ἐπολιόρκει πολλὸν χρόνον τῆς θαλάττης ἔργων. Mirarer quomodo scribi posset ad Κατίκλιαν in Scholiis ad Thucyd. V. p. 367, 68. τοῦτίστι τῶν εἰσαγωγίμων ἢ τῆς θαλάττης αὐτοὺς ἀπικλίσαν: nisi dederit Thucydides, ἡγατίκλisan—Μακιδονίας Ἀθηναῖσι Πιερίκων, ut Sophocles dixit in Aj. v. 1292. ἱερῶν ἡγατίκλισαίμους, pro ἱερῶν ἡγατίκλισαίμους. VALCK.

8. ἐπίμικαν κήρυκα] Scripserat usitato, ni fallor, more κήρυκα, quod præbent margo Steph. et Valla. Ex diversis proxima lectionibus sic constituerem: αἱτιῖς ἡκατὸν τάλαντα, φῆς, ἢν μὴ οἱ δῶσι, οὐκ ἀποισσάμενοι τὴν στρατιήν, πρὶν ἢ ἐξέλθωσιν. (Vide Var. Lect. ed. S.) Paulo post interpunctione mutata scribendum: καὶ, τῇ μάλιστα ἰσκιῇ ἡκαστος ἐπίμαχον, τοῦ τείχεος τοῦτο ἄμα νεκτὶ ἐξήρτο (vel ἐξήρτο) διπλήσιον τοῦ ἀρχαίου. Scribi quoque potuit, τὸ τοῦ τείχεος, sed alterum præfero. Thucyd. IV. 115., ἦ—ἦν ἐπίμαχότατον, nempe τὸ τείχοςμα. Xenoph. p. 360, 13. VALCK.—Potest vero etiam, τοῦ τείχεος ad superiora relato, commode intelligi ἐπίμαχόν τι (vel μέρος, aut ἐπίμαχον χωρίον, ex I. 84, 15.) τοῦ τείχεος. S.

9. ἦν μὴ οἱ δῶσι] Aldi aliorumque δώσι in calamo debetur aberranti; cetera Florentinis nihil concedunt, immo potiora sunt. Neque displicet ἀποισσάμενοι τὴν στρατιήν, a Valla versum, et iudicio duorum Codicum probatum. Alterum certe utrum aut glossa aut corruptela est. In Paro Miltiadæ studio oppugnata discrepat nonnihil Ephorus in Ethnicogr. voce Πάροι, et Cornelius Nepos Vit. Miltiad. c. 7., ubi Lambinus. Quod deinceps (lin. 13.) καὶ τῇ

μάλιστα ἰσκι, etc. contendi cum lib. I. 84. poterit. WESS.

CAP. CXXXIV. 9. τὸ ἱερος Διομοφόρου Δήμητρος] Septum templi, ἱερος Nostro, περιβολὸν dixerunt Plato T. III. p. 116. c. et sæpe Pausan., qui, nulla quoque templi mentione facta, lib. VIII. p. 664. περιβολὸν Διὸς ἱερὸν τῶν μεγάλων, Cereris et Proserpinæ, quarum sacerdos Herodotea fuit Timo: p. 675. ἐν ταῦθιν ἐς τὸν ἱερὸν περιβολὸν τῆς Διοσένης (filæ Neptuni Cererisque) ἵσθιν ἰσθόες. Septum si Miltiadi licuisset ingredi Cereris, viro certe fas non erat ἵνα ἐπὶ τὸ μίγαρον. Sic eximie sanctius penetrale vocabant, in quo mystica sacra Cereris recondebantur. Attingit Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 275. et in Lucian. p. 136. vid. Hesych. in Ἀνάκτορον. In Plutarch. de Is. et Osir. p. 161. (p. 378. n. x.) ubi μίγαρον in μεγαλάρτια mutanda censebat ill. Ez. Spanhem. ad Callim. p. 673. legerem: Βοιωτοί, ὅτε τὰ τῆς Ἀχαιῆς μίγαρον κινῶσιν. Profano non licebat Miltiadi κινῶν τι τῶν ἀκινήτων. De aliorum etiam templorum interiori recessu ἀνέκτορα frequenter Euripides, μίγαρον adhibet Herodotus. VALCK.

13. φείκης αὐτὸν ὑπὸ λούσης] Nullum Suidæ ὑπὸ λούσης in libris præsidium, et merito. Sophocles Elect. v. 1118. τί δ' ἵσται, ὦ ξέν; ὧς μ' ὑπέρχεται φόβος. Pluribus nihil opus. WESS.

CAP. CXXXV. 10. ἐκρήσαν] Libet in hoc acquiescere, etsi notabiliter Arch. ἐκρήσαν. Mox οὐ Τιμοῦν εἶναι αἰτίαν τοῦτίων (lin. 12.) Cl. de Pauw delet articulo, non esse Timoun culpandam, sed etc. (At perinde τὴν αἰτίαν bene habet.) Eleganter Libani. T. I. p. 486. ἀλλ' ἡ κρίσις Διὸς μὴ εὖ τελευτήσας τὸν μίγαν Μιλτιάδην, αὐτὴ τοῦτο τὸ κακὸν ἵσχυσε, hæc Nostri æmulatus, addito accusatore Xanthippo. WESS.

CAP. CXXXVI. 4. τῆς Ἀθηναίων ἀπάτης εἶναι] Ephorum sequitur pro-

babilliter Nepos. Scholion est ineditum in Aristid. T. III. p. 292. "Ἐν λήγει τὸν Μιλτιάδην ἵτοι καὶ ἐκρίνετο ἰσὶ τῇ Πάτρῃ, ἥβλησαν αὐτὸν κατακρημνίσαι. ἡ δὲ Περσέωνος ἰσχυλὸν ἔξῃ (ἐξήσθησαν) αὐτόν. ἡ δὲ αἰτία τῆς Πάτρὸς αὐτῇ ἦν, καταδουλοῦσθαι τὰς γῆρας τοῖς Ἀθηναίοις καὶ ἐξελθὼν εἰς Πάτρην πρῶτον, καὶ παρελθὼν εἰς (εἰς τὸ) ἱερὸν μεμελυσμένους αἵματι τῶν πολέμιων οἱ μὲν φασὶν ὡς βίβλιν ἐβλήθη· οἱ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ τοίχους κατηνέχθη· κατὰ γῆρας οὖν τὸν μηρὸν ὑπὸ στέρφειν ἄπρακτοι εἰς ἐκρίνετο. Postrema sic emendata sunt, κατὰ γῆρας οὖν τὸν μ. ὑπ. ἄπρακτοι, καὶ ἐκρίνετο. VALCK.

5. αὐτὸς μὲν παρὼν οὐκ ἀπολογίετο] In fine suae pro Miltiade apologiae Aristides, οὐδὲν πλὴν, inquit, τοῖς δικασταῖς δεικνύοντα τοῦ τραύματος, οὐ δακρύοντα, οὐ παιδίᾳ ἀναβιβασάμενον. Postrema rectius omisisset Sophista. In his sua Nepos debet, opinor, Ephoro. Secundum Herodotum, verba pro eo fecerunt amici, (lin. 7, 9.) τῆς μάχης τι τῆς ἐν Μαραθῶνι γυναικὸς πολλὰ ἱσχυμνημένοι, καὶ ὡς ἱλὼν Ἀθηναίων τι καὶ τισάμενος τοῖς Πιλασγοῦς παρὶδουκε Ἀθηναίοισι. Si sic scripta Codex praeberet antiquus, voces τὴν Ἀθήνων αἵρεσιν ex nota marginali crederem adjectas. VALCK. — Perinde vero suspicari licebat, post τὴν Ἀθήνων αἵρεσιν interdicere fortasse verbum aliquod, veluti ἱσχυμνημένοι, aut in eandem sententiam aliud. Sed fortasse etiam neutra opus erat conjectura. Verbum ἱσχυμνημένοι proinde et cum accusat. et cum genit. casu jungi potest. Itaque, sicut et alias variare multis modis constructionem orationis amat Noster, et ab alio structuræ genere ad aliud subito transire, sic fortasse et hoc ἀνακαλυφῆς genus, quod in vulgata hujus loci scriptura consentientibus libris inest, licitum sibi judicavit. S.

8. τῆς ἐν Μαραθῶνι] Quod schedæ

adjungunt γυναικὸς, necessarium quidem non est, Herodoteum tamen: conf. lib. VII. 1. Tale etiam τὸ ἐν Μ. γυναικὸς τραῦμα, supra c. 132. Continuo nexum aut debet scribi καὶ τῆς Ἀθήνων αἵρεσις, quæ Pavii doctrina, aut, quod et Valckenario Nostro in opinionem venit, ex parte tolli, legique καὶ ὡς ἱλὼν Ἀθηναίων, etc. (Vide superiorem Adnot. His jungo ex Gruteri Thes. p. ccccxviii. 6. epigramma priscum, ΠΑΝΤΕΣ, ΜΙΑΤΙΑΔΗ, ΤΑΛΑΡΦΙΑ ΕΡΓΑ ΙΣΑΣΙΝ ΠΕΡΣΑΙ, ΚΑΙ ΜΑΡΑΘΩΝ ΣΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΤΕΜΕΝΟΣ; cujus quidem ταραχήν, si pingeretur τὰ ε' ἀρήν, non morarentur lectores. Alia Cl. P. Burmannus Sec. ad Anthol. Lat. II. p. 195. WESS.

10. προγγυνομένου δὲ τοῦ δήμου, etc.] Venerat Miltiades in barathri periculum ex Platonis narratione in Gorg. p. 516. x.; cui adstipulatur Aristides T. II. p. 224. Ed. Jeb. Alii id reticent, sollemni in talibus variatione. Mox (lin. 13.) σφακισμένοις τι τοῦ μηροῦ, etc. ex MSS. cultum accepit: vulgati enim iteratum pronomen accidebat insuave. Supra quoque lib. III. 66. Cambysii similis siderati, ubi vide de Galeno. WESS.

CAP. CXXXVII. 2. ἰππὶ τι ἐκτὸς Ἀφρικῆς, etc.] Siqui ἐκ τῆς et ἐξ ἐβλήθησαν melius opinabuntur, favebunt schedæ. Certum est, ἐξ ἐβλήθησαν, in his libris creberrimum, non recte a Gronovio ἐξ ἐβλήθησαν promulgari. Vid. lib. IV. 145. — Immo vide quæ ibi in Var. Lect. (ed. S.) ad l. 4. notavimus, et conf. ejusdem c a 145. lin. 16. S.

[6. τὴν σφίσι ὑπὸ τὸν ὄρεον] In Var. Lect. (ed. S.) monere debueram, in edd. ante Schæf. et in MSS. omnibus σφίσι αὐτοῖσι aut σφίον αὐτοῖσιν (ut in nostro F.) scribi; nos vero cum Schæf. posteriorem abjecisse vocem, rectius

facturos si in αὐτοῖς (sc. οἱ Ἀθηναῖοι mutassemus. S.]

7. μισθὸν τοῦ ταίχους, etc.] Ταίχος τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν signatur lib. V. c. 64. et ab Ampl. Bouherio, Diss. Herod. c. 9. p. 100. Wess.

9. τὴν πρῶτον εἶναι πακὴν] Quod paulo legitur ante, ἰούσαν, hic meo iudicio aptius esset, quam εἶναι: illic ad ambiguum evitandum omitti potuit: ἰαί τι γὰρ ἰδὺν τοὺς Ἀθηναίους τὴν χώραν, τὴν σφίσι αὐτοῖσι (ipsis, Pelasgis nempe) ὑπὸ τὸν Ἑλληνιστὴν ἰδοῦσαν εἰπῆσαι μισθὸν τοῦ ταίχους τοῦ περὶ τὴν ἀκρόπολιν κατὰ ἰληλαμίνου. Ut Valla, cepit ista Jo. Meurs. Cecrop. cap. 5. Conf. M. Solan. ad Lucian. T. II. p. 22. Schol. in Eurip. Phœn. v. 24. (at ibi nihil huc spectans:) et in Schol. ad Aristoph. Av. v. 833. Τρωσὶν ταίχισμα Πηλεσγικὸν, quod attigit J. G. Grævius in Proem. ad Callim. VALCK. — At ἰούσαν (l. 7.) commode suum locum tuetur: hic τὴν, Ionice pro ἡ, positum, in oratione infinita recte cum εἶναι construitur, sicut τούτῃν ὡς ἰδὺν, et paullo ante ἰαί τι γὰρ ἰδὺν. S.

15. Θυγατέρας τι καὶ παῖδας] Ultima tris suspicione premuntur haud injusta: sexus sequioris si putentur, cum nullæ tum ancillæ, tueri sedem haud poterunt: τοὺς παῖδας ex MSS. ubi admiseris, quid fiet brevi secuturis, ὅπως δὲ ἴδωσιν αὐτάς; Erant præterea veteri more puellæ ὑδροφόροι. Tali Gordium ἰσχυρὴν παρθένην ὑδρευομένην tradit Arrian. Ἀναβ. Ἀλ. II. 3. et apud Pœtæ Od. K'. v. 105. κούρη δὲ ξύμβλητο περὶ ἄσπετος ὑδρεύουσα. Parum itaque absum a proscriptione earum vocum, laudibusque Arch., suo eas suffragio damnantis. Wess. — Nisi prorsus abjiciendæ, saltem (ut admodum suspectæ) uncis includendæ a nobis fuerant tres illæ aut quatuor voces. S.]

25. ἄλλα τι δὲ σχὺν χωρία, καὶ Ἀἴμ-

νον] Ex margine ed. Steph. restitui potuerat καὶ δὴ καὶ Ἀἴμον. Sic solent istæ voculæ adhiberi: I. 29. Sardes venerunt ἄλλαι τι, — καὶ δὴ καὶ Σόλων. Cap. 129. καὶ ἄλλα λίγων — καὶ δὴ καὶ εἰσετό μιν. IV. 150. ex Codd. scriptum, ἴσαστο δὲ οἱ καὶ ἄλλαι τῶν ποληγητῶν, καὶ δὴ καὶ Βάττος. VALCK. — Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. CXXXVIII. 3. πινθηκορείους κτησάμενοι] Opportunius σπησάμενοι, positis navibus, videri potest; nisi tum demum naves sibi Pelasgos parasse placeat, quæ vix credibilis de insularis opinio. Rapuerunt autem insidiatores κληφόμενοι παρθένους, πλούσαντες εἰς Βραυρώνια, teste Philochoro apud Scholiasten Venetum, a Bongiovanni publicatum, in Iliad. A'. v. 465. (Schol. Villosis. ad Ἰλ. A'. v. 594.) Vide ad lib. IV. 145. Wess.

8. γλωσσάν τι τὴν Ἀττικὴν, καὶ, etc.] Herodotum sequutus Didymus apud Schol. in Eurip. Hec. v. 886. αἱ δὲ τοὺς παῖδας, inquit, τὴν πατρῴαν φωνὴν καὶ τὰ ἥθη ἰδιδάξαν. Quæ succedunt ibidem vitiosa, οἱ δὲ εὐσέχοντες τότε ἀλλήλους, sic videntur corrigenda: οἱ δὲ εὐσέχοντες τὴν ἀλλήλους, καὶ, εἰ τις τύπτει ἅπ' αὐτῶν τινα, ἱσθῆσθαι ἅπαντες: expressa sunt ista ex Herodoteis, quæ respicit Eustath. in Ἰλ. A'. p. 119, 41. (p. 158. ed. Rom.) Conf. Zenob. Cent. IV. Prov. 91. VALCK.

11. εἰ τις τύπτει εἰς αὐτῶν] Vera Reiskii e MSS. correctio est. Critici in Euripid. Hecub. 887. καὶ εἰ τις τύπτει ἅπ' αὐτῶν τινὰ, ἱσθῆσθαι ἅπαντες, sermone aliquantum mutato. Deinceps (lin. 13.) καὶ πολλὸν ἐπιγράττειν ex schedis recipi poterit. Wess.

[15. καὶ σφίσι βουλευμένοι διότι τὴν ἰσθῆν, etc.] Valla: considerantesque rem esse indignam, etc. Wess. cum Gron.: considerantesque indignatio quædam intravit; Si autem isti pueri, etc. Jam

pulcre quidem novimus, *διὸν καὶ οὐκ αἰσίου* τὴν αἰσίου commodè reddi posse indignari aliqua re: (cf. III. 155, 7. ibique not.) sed cum verbo *ἰσθύνειν* (quod aliquanto etiam mollius quam *ἰσχυρίζεσθαι* est, et subire, obrepere, insinuare se significat) et cum his quæ hic consequuntur, parum commodè indignandi notio convenire videtur. Longe vero magis ab auctoris mente discedit Jacobinii, Viri clarissimi, interpretatio (in Atticis p. 385.) *διὸν* h. l. *crudele* Pelasgorum de occidendis pueris consilium intelligentia. Frequentissime *διὸν* apud Nostrum rem metuendam, periculosam, periculum, significat: I. 84, 8. 120, 20. 143, 3. 151, 8. VII. 157, 17. 203, 7. etc. Igitur hoc Herodotus dicit, delibantes illos incessit metus; subit illorum animos cogitatio quid in posterum ab his pueris metuendum sit, si jam nunc, etc. S.]

22. *τοὺς ἄμα Θίαντι*, etc.] Thoantem Hypsipylæ pietate conservatum poetæ perhibent. Alia omnia Herodotus, viui suspectus propterea Casp. Barthio ad Papinii Stat. Theb. V. v. 328. Nemo, decernenti, de Thoante hoc tradidit. Igitur duæ voces *ἄμα Θίαντι*, aut glossæ sunt, aut corrupta est prior, et legendum, *παρὰ Θίαντος*. Quid si vero Herodotus, ut sæpe, separatas ab aliis habuerit rationes? Habuisse autem, membranæ clamant omnes, et laudati ad Euripid. Hecub. (v. 887.) interpretes, *καὶ μετὰ ταῦτα αἱ Ἀθήναι γυναῖκες τοὺς σὺν Θίαντι πάντας ἀπίστευαν. δι' ἀμφότερα εὖν ταῦτα ἡ παροιμία ἰδὼν, τὰ Ἀθήναι κακὰ*. Errant fateor in tempore necis, aliqui Nostro conspirantes plenissime. De famoso Lemniis dicto (præter Parœmiographos) multa Stanleius ad Choëph. Æschyli v. 631. Wxss.—De Lemniorum virorum cæde a mulieribus patrata consuli Apollodorus potest I. 9, 17. et Apollon. Rhod. I. 608 seqq.

Quod vero de Thoante Herodotum separatas ab aliis auctoribus rationes habuisse scribit Vir doctissimus, pro ea sententia ad Euripidis Scholiasten frustra provocatur; quippe quem sua, lococitato, ex ipso Herodoto hausisse (partim quidem nonnihil mutata, partim vero memoriæ lapsu depravata) dubitari vix potest. Credibile est utique, legisse eum apud Herodotum, quod et libri nostri exhibent, *τοὺς ἄμα Θίαντι*, suo vero arbitratu *ὅν* pro *ἄμα*, non discrepante sententia. posuisse. Sed illud h. l. quæri haud immerito posse videtur, recte-ne verba ista Scriptoris nostri acceperint Interpretes, quos et ego imprudens secutus in Latinis posui, maritos suos simul cum Thoante occidentes. Id si ille voluisset, non *τοὺς ἄμα Θίαντι* scripturus erat, sed nude *ἄμα Θίαντι ἄνδρας σφάζουσι*. Adjectus articulus indicat *τοὺς ἄμα Θίαντι γυναῖκας*, qui cum Thoante (i. e. Thoantis ætate) vixerunt: quo indicatur tempus, quo eas res gesta est; non negatur, cæde exemptum per filiæ pietatem fuisse Thoantem. S.

CAP. CXL. 4. *καταλύσας*] Utrum Valla, vertendo solvens, *καταλύσας* habuerit ante oculos, valde dubium: certe Scholion aut aberratio est, cujusmodi *κατασπένσας* Arch. Præcessit *ἰστιάς* — *ἱξάνουσι* — *ἰς τὴν ἡμιστίην*: redibitque *ἱξάνουσι* lib. VII. 183. Apud Diodorum XIV. 103. scripti libri *σιμπαταῖς* δι' *καταλύσας* *ἰς τὴν Μισσηνίην*: antea *καταλύσας*, quod hic in Etonensi. Wxss.

7. *Ἐφαιστιίς*] Lemnus *δίωλις* erat, quarum Hephæstia in parte insulæ versus orientem solem, Myrina ad ejus occasum; prodente, qui ad utramque invisit. Galeno lib. IX. Simpl. Medic. p. 118. Quo vero utraque modo Atheniensium in ditionem venerit, Charax in Stephani *Ἐφαιστία* memoravit, præ-

clara Cl. Valckenarii adjutus et defensus opera. Wxsa.

Ibid. [Ἡφαιστίδης μὲν νυν ἰσχύοντε] In his quoque diversum ab Herodoto sequutus auctorem Nepos, tandem tamen, qui Lemnum incolebant, secunda fortuna adversariorum captos, narrat ex insula demigrasse. Herodoto tota dicitur insula sub Atheniensium redacta potestatem; nam primum, inquit, 'Ἡφαιστίδης ἰσχύοντε, tandem et coacti Μυρναῖοι παρίστησαν. Duse tantum erant urbes in insula Lemno, Μύρινα, et 'Ἡφαιστία, quapropter dicta fuit δίπολις secundum alios et Etymologum p. 279, 5. conf. Harpocrat. in 'Ἡφαιστία, Schol. Hom. in 'Ιλ. α'. 593. et Berkel. ad Steph. in Μύρινα. Sed ad Herodotum pertinet in primis insigne fragmentum Chronicon Characis, quod minus intellectum hactenus apud Steph. Byz. nobis fuit servatum in 'Ἡφαιστία. Priora istius fragm. verba sic reficienda videntur: Χάραξ — φησὶν, ὅτι οἱ Μυρναῖοι, τῶν Πιλαργικῶν ὑποσχέσων οὐ φροντίσαντες, ἀπέβλυσαν τῇ Μιλιτιάδῃ τὰς πόλεις, καὶ οὖν πολιορκίᾳ παρίσταντο αὐτούς. Sequentibus gravius vulnus fuit inflicturn: Τῶν δ' Ἡφαιστιῶν τύραννοι ὧν φοβηθεὶς τὴν δύναμιν ἴφην χαρίζομενοι τοῖς Ἀθηναίοις, φίλοις εὖσιν, ἐμπιδοῦν τὰ ὁμολογηθῆναι ὑπὸ τῶν Πιλαργῶν, καὶ ἀμαχίᾳ παρίδωκε τὴν

πόλιν. Est qui voci τύραννος subjectum ὧν deleri voluerit, vestigium veri nominis olim a Charace positi, τύραννος Ἐρμων. His fac subjecta fuisse, (τῶν Πιερῶν) φοβηθεὶς τὴν δύναμιν, omnia recte se habebunt. Hermonis nomen satis commendabit Zenob. Cent. III. Prov. 85. in Ἐρμώνιος χάρις: ubi in eadem historia, diversimode narrata, Ἐρμων βασιλεύων τῶν Πιλαργῶν ἔκτισε τῆς χάρας, τῇ μὲν ἀληθείᾳ τοῦ Δαρίου τὴν δύναμιν φοβηθεὶς, προσποιησάμενος δὲ ἰκὼν διδοῖαι τοῖς Ἀθηναίοις τὴν χάριν. In Characis verbis, quod properanti Salmasio exciderat, Berkelius non debuerat in contextum inferre, καὶ οὖν τὴν πολιορκίαν παρίσταντο αὐτοῖς: illa vix Græca; sincera sunt ante vulgata, καὶ οὖν οὖν πολιορκίᾳ παρίσταντο αὐτοῖς, qui prius obsidione cinctos sub potestatem suam redegit. De iisdem Myrinaeis Herodotus, ἐπολιερχόντο, ait, ἐς δ' καὶ οὗτοι παρίστησαν, donec et hi in deditionem venerunt. Conf. lib. VI. c. 99. Demosth. c. Androt. p. 386, 28. Ejusdem est p. 6, 25. Ὀλοῦντο παρασπένονται. In istum sensum præter ceteros bis terve παρασπένονται Thucydides adhibuit, doctente Dukero in Add. ad p. 73. pro ὑποχίρειον ποιῆσαι, et sic Herodot. IV. 136. III. 45. Attigit hunc usum Schol. Soph. Œd. in Col. v, 910. VALCK,

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. I. [Lin. 3. *κιχαμαγμίνοι*] Hesy-
chius: *Κιχαμαγμίνοι· ὠργισμένοι*. Eu-
ripides Med. 156. *κίον· οὐδὲ μὴ χαράσ-
σου*. S.]

7. *πολλῶ πλείω ἰστιάσασιν*] Optime
MSS.; e quorum uno *παρέχον* perpla-
cet. Sic suus sermoni color et nexus
redibit. Statim *καὶ πλοῖα*, (lin. 9.)
etsi quibusdam in Codd. neglecta, non
removeo. Arrianus Indic. c. 19. *Νῆες
δὲ αἱ σύμματα* — *αἵτις μακρὰ καὶ ἴσα
στεργύβια πλοῖα, καὶ ἄλλα ἰσπαγωγὰ,
discrimen inter ἤας et πλοῖα adfirmans*.
Gronovium hic consule et Valcken. ad
lib. VI. 48. Wess.

7. *πολλῶ τι πλείον*] Superfluum est
τι, neque bene coherent *πλείον* — *καὶ
νῆας* — *καὶ πλοῖα*. Codicum lectio.
H. Stephano et Galeo memorata, ge-
nuina est, *πολλῶ πλείω*: nam vicinis
congruit, et formam vocis præbet No-
stro usitatam; quem scripsisse suspicor
*πολλῶ πλείω ἰστιάσασιν ἑκάστοις, ἢ πρό-
τεροι παρέχον*, (nempe pro *παρέχον*,
παρέχον enotatum ex Arch.) *νῆας* τι,
καὶ ἴσους, καὶ εἴτεσι, καὶ πλοῖα, naves
bellicas, et *πλοῖα ἰσπαγωγὰ* et *εἰτηγά*:
vide notata ad lib. VI. c. 48. VALCK.

10. *Ἀσίη ἰδούσῃ* (π) *εἰς ἴσας*] Tueri
seο *πᾶσα* potuisset, ni stetisset per sche-
das. Appianus Bell. Civ. lib. IV.
(c. 52.) p. 995. *τὰ ὑπερβία πάντα πολί-
μους* — *ἰδούσῃ*. Herodianus VII. 5.
πᾶς δὲ τὸ Λιβύων ἔθους εὐθὺς ἰδεδόκητο. Non
exscribo Gregor. Naz. Or. XXVIII.
p. 483. n. neque Agathiam Schol. lib.

II. p. 30. Tzetzes Chil. I. 870. *εἰς
Ἰλου ἐπὶ χεῖρας* turbatum Asiam, con-
ductasque undique copias scribit; se-
culi more, quo de Hemsterh. ad Plut.
Comici p. 407. Wess.

CAP. II. [3. *ὡς δὲ μιν*, etc.] *Ὡς*, quem-
admodum, prout, caussali notione, quo-
niam. Pronomen *μιν* quum ad Darium
referatur, commodius utique videbatur,
si libri dedissent, *ὡς ἴδω μιν*. Nunc,
quoniam intelligi voluit Scriptor ad
quemlibet Regem pertinuisse illam le-
gem, proprie dicendum fuerat, *ὡς δὲ
τὸν βασιλῆα, ἀποδίδοντα διάδοχον*, aut ali-
quid tale. Consequens particula *οὕτω*
lin. 4. valet ita demum, nempe post-
quam regni successorem designavit.
S.]

3. *ἀποδίδοντα βασιλῆα* — *στρατιώ-
ισται*] Secundum Persarum legem, soli
forte memoratam Herodoto, ante expé-
ditionem susceptam a Rege designan-
dus erat, qui, si quid ipsi humanitus ac-
cidisset, in regnum succederet. Ex
Herodoto non liquet, sic designatum
successorem, si pater e bello salvus
rediisset, cum illo velut collegam reg-
nasse, quod viri docti tamen statuisse
videntur: vid. Ez. Spanhem. ad Ju-
lian. p. 278 seq. Quam deinceps enar-
rat Darii filiorum litem ab ipso Dario
secundum Xerxen pronunciatam, illam
post patris obitum a patruo velut arbi-
tro compositam, alium auctorem se-
quuti, tradiderunt Justinus II. 10. et
Plutarch. T. II. p. 488. n. hinc Sim-

son, Chron. A. M. 3520. conf. Julian. Or. I. p. 33. a. et Spanhem, p. 217. VALCK.

Ibid. *κατὰ τὸν Περσίων νόμον*] Legem hanc Persarum, solius, quod quidem memini, Herodoti testimonio cognitam, B. Brisson. Regn. Pers. lib. I. 9. tetigit. Lata prudenter fuit, ne, rege peregre fati functo, de successione, damno civium, jure aut mage ferro disceptaretur. Eadem causa Eurystheus, in Heraclidas profecturus, *Μυκῆνας τε καὶ τὴν Ἀρχήν, κατὰ τὸ οἰκίον*, Atreo commisit apud Thucyd. I. 9. Quod Justinus autem de Dario, ab Artaxerxe patre in regni societatem adscito, contra morem Persarum, apud quos rex non nisi morte mutatur, lib. X. c. 1. id hinc convellitur. Confer E. Spanhem. ad Juliani Or. I. pag. 279. Wess.

8. *ἰσπερίβου* 'Αρτοβαζάνης] Hinc, Hesy chius: 'Επρίσβου, *πρεσβύτατος ἦν*. Thomas M. in *Περσιβύονται*: *Περσιβίου, καὶ τὸ πρεσβυτέρως ἰμί*: quam in rem hæc adfert Herodoti et Thucydidis verba. Sophoclis Polynices (Ed. in Col. v. 1418. (1422, ed. Br.) *Διοχρὸν* — *τὸ πρεσβύτερον* ἰμὶ Οὐτῶν *γελᾶσθαι τοῦ πασιγῆτου πάρα*: erat ille quidem secundum Euripiden natu minor; sed Soph. in eodem dixerat dramate v. 366. *Ὁ μὲν πάλῳ καὶ χρεὼν μίῳ γινῶς τὸν πρὸς θεὸν γινῶσιντα Πολυνείκη θρόνον Ἀποσσερίσκει*. Herodoti 'Αρτοβαζάνης, (Plutarcho et Themistio, p. 74. v. 'Αριαμίνης, atque ita forsitan etiam dictus Justino) ætatis privilegio regnum sibi vindicabat, καὶ ὅτι (lin. 10.) *νομιζόμενοι ὡς πρὸς πάντη ἀνδράπων, τὸν πρεσβύτερον τὴν ἀρχὴν ἔχον*. In his Herodoti, si vel in aliis non legeretur, ex Eustathii Codice scriberem, καὶ ὅτι *νομιζόμενα ἰῆ*: quem sic legisse liquet ex ejus Comm. in 'Ια. α'. p. 22, 6. et p. 44, 51. *παρὰ Ἡρόδοτον νομιζόμενα, ἀντὶ τοῦ νομιζόμενον*: ubi plura collegit similia. conf. H. Steph. in

VOL. IV.

App. Thes. Ling. Gr. p. 46, 150. VALCK.—De nominis proprii scriptura vide Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. et Adnot. ad VI. 98, 8. Qui *Αρτοβαζ.* scripsere Græculi, hi ad Græcum vocab. *ἄρτος* originem Persici nominis referebant. S.

10. *ὅτι νομιζόμενα ἰῆ*] Nullam *νομιζόμενον* litem experiretur, ni Pass. et Eustath. eam intenderent: causam Ionium Atticorumque consuetudo, neutris hujusmodi pluralibus gaudentium, urget. Morem, quo natu major filiorum postgenitis in regni successione antefertur, juri gentium et naturæ acceptum Justinus fert, ut Eusebius Vit. Constant. I. 21. *νόμος φύσεως*. Videndus est H. Grotius Jur. Belli et Pac. II. 7. 13. et quæ ibi eruditi commentatores. Wess.

CAP. III. [2. *Δημέτηρες*] Vide lib. VI. c. 70. S.

6. *ὡς ἡ φάτις μιν ἔχῃ*] Sicuti rumor de eo fert, Quæ quidem dictio tentanda non fuerat. *Τούτους μὲν ταυῦτῃ φάτις ἔχῃ* scripsit lib. VIII. 94. capite vero 5, post pauca, *ἴσα λόγος τί σε ἔχῃ*. Nec multum Pindari abit Pyth. Od. I. sub fin. *ἰχθὲρὰ Φάλαριν κατέχῃ παῖτ' ἡ φάτις*. Alia, eaque jucunda figura, lib. IX. 83. *ἔχῃ δὲ τινα φάτιν καὶ Διονυσιοφάνης*: et Euripid. Helen. v. 257. *τὸ δ' ἰμὸν δοῖμα Μανφίδιον ἔχῃ φάτιν*. Sed abstineo manum. Wess.

CAP. IV. [2. *μπαρ ταῦτά τε καὶ Αἰγύπτου ἀπόστασιν*] Requisiveram καὶ τὴν Αἰγ. ἀπεστ. Sed ignorant articulum libri omnes. S.

3. *τῷ ὑστέρῳ ἔτι*] Anno a pugna Marathonica quinto; quandoquidem eam apparatus ad novum bellum triennialis excepit, et quarto anno Ægyptus defecit, Persarum excusso jugo, uti signatur clarissime c. 1. Supremum ergo diem Darius obiit sub annum Olymp. LXXIII. secundum. At hæc uberius

Y

D. Petavius Doctr. Temp. lib. X. 23. et H. Dodwellus Ann. Thucyd. p. 44. WESS.

CAP. V. 3. τὴν στρατιῆς ἄγχιον] Dixit στρατοῦ ἰσάγχιον, cap. 20. et στρατοῦ ἄγχιον, c. 48.; unde στρατιῆς ἴγχιον, exercitus quædam ad prælium excitatio, longe differt: ut recte adeo, adprobantibus Codicibus, Portus ἴγχιον στρατιῆς proscripserit. Sæpe peccatur, ut alias ostendi, in στρατιὰν ἀγίχιον apud Libanum, Procopium atque alios: quæ quoque inter ἀγίχιον et ἴγχιον adfinitas in Poëtâ turbas concivit, monitore ad eum Eustath. p. 577, 17. (Iliad. p. 438, 38. ed. Bas.) Justum præterea καὶ δυνάμεις παρ' αὐτῇ μίγισται, (ibid.) videlicet Xerxe, quod et Diodorus indicavit lib. XI. c. 1. Παρ' ἰωῦντῃ, laudatum alibi, non laudant schedæ. Vide tamen Abreschium Diluc. Thucyd. pag. 714. WESS.

3. ἰκρίστω τὴν στρατιῆς ἴγχιον] Ἀγχιον recipiet ex Codd. munitum in Diss. Herod. p. 117. Ut hic Mardonius Gobryæ fil. dicitur δυνάμεις παρ' αὐτῇ μίγισται Πιερίων, in excerptis e Ctesia Ἀρτάβανος ὁ Ἀρταβύρα πᾶσι γίνεται δυνάμεις παρ' αὐτῇ, καὶ Μαρδόνιος ὁ Παλαιός. Paulo post in istis (lin. 8.) ἀλλ' εἰ τὸ μὲν οὖν ταῦτα πρήσσας, quam vim indit clar. Gronov. voculæ εἰ, illa vereor ut idoneis exemplis possit firmari. εἰ γὰρ pro εἴθε γὰρ poëtis frequentatur, quos imitatur Noster I. c. 27. VALCK.

13. ποιέουσιν τήνδε] Ita scripsit: non ποιέουσιν, uti Florentiæ alibique locorum. Ποιέουσιν IV. 78. et ποιέουσιν Polymniæ, c. 119. analogæ sunt, non illud. Vide Etymolog. p. 624, 30. Post dein (lin. 14.) περιπαλλῆς χώραν, delete intermedio et sermonem turbante εἴη, ex Codicibus sufficit. Recte Atossa in Æschyli Pers. v. 755. Mardonium adulatorumque gregem perstringit. WESS.

14. χώρα — ἀγίχιον τι ἀγχιον] Recte Valla dederat regionem summæ bonitatis, ut mirum sit alios hic interpretes (nescio quos; nam tenuit istud Gron.) aberrasse. Ἀγίχιον cuiusvis rei vocabant τὴν ἀρίστην διάθεσιν, ἣ καὶ ἦν ἀρίστη διάθεσις τοῦ ἴχθους. Metopos Stobæi, p. 7, 11. Ἰκκιστοὶ τῶν ἰόντων εἰλην καὶ ἀγχιον γίνεσθαι κατὰ τὴν εἰρήνην τῆς φύσεως ἀριστὴν, ut pro ἀγίχιον φύσιν docte corrigebat Nobiliss. Alb. Frisching Bernas. Phintidi apud Stob. p. 443, 46. memorantur ἀγίχιον ἴσσω, ἢ τῆς ἀνοῆς, et ἢ τῶν ἰππικῶν, oculorum (ὄψευλλαι Hesychio restituendum pro ὀψευλλοί.) Similia dantur Platonis. Archestratus Athen. III. p. 105. A. Ἀλλὰ παρὶς λῆρον πολὺν, (lege λῆρον, πολυώνυμον) ἀσπασὲν αὐτοῖς. Εἰσὶν μὲν πλείοντα πάντων ἀγίχιον τι κρήνιστοι ἐν Λιπαράσι. VALCK.—In Archestrati versu mireris λῆρον πολὺν sollicitatum a doctissimo Viro. Nihil illa formula apud Atticos frequentius: neque hujus loci erat vocab. πολυώνυμον. Sana omnia reperies, modo memineries, (quod nos in nupera editione transversa lineola initio versus posita indicavimus) primum hexametri pedem, qui fortasse οὐ μὴν sive quidlibet aliud fuerat, prætermissum a Deipnosophista fuisse; utpote ad id, quod ille voluerat, nihil facientem. S.

CAP. VI. 5. παρὰ τῶν Ἀλίουαδίων] Græciæ Thessaliæque hi proditores notantur lib. IX. 57. et a Pausania lib. VII. 10. (conf. Nostrum VII. 130. sub fin.) Luxus et opum ad sumtus tolerandos immoderata cupido, ut semper, Aleuadas ad perfidiam duxit, Critia teste apud Athen. lib. XII. 6. p. 527. WESS.

Ibid. παρὰ τῶν Ἀλίουαδίων] Larissæos fratres Aleuadas, Ἀλίουα πᾶνδης, memorat lib. IX. c. 57. Θάρακας, Εὐρύπυλον, et Θερσευδῆν. Hi Thessalos primum invitos (VII. 172.) Xerxi prodiderunt

Pausan. VII. p. 546. *ἡ ἐξ ἑνὸς τῶν Ἑλλὰς ἱλασθῆναι Θεσσαλίας δι' Ἀλiviῶν προῖδον*. Postea volentes etiam Thessali, a vicinis Phocensibus irri tati, Persarum partes sunt sequuti: Philostr. Her. c. xix. 15. In Epist. Socrat. 28. Alexander Græcis indicasse dicitur *τὴν Ἀλίαν καὶ Θιναλλῶν προῖδον*: ubi scribendum *τὴν τῶν Ἀλiviῶν*, vel *τὴν Ἀλiviῶν*. Vetus et nobilissima familia Larissæ viguit Platonis etiam et Demosthenis ætate; habuit enim Larissæ Gorgias discipulos Ἀλiviῶν τοὺς πρώτους, Platone teste initio Menonis T. II. p. 70. quo spectat in Lex. Timæus: vid. ibi p. 15. (p. 22. ed. sec.) clar. Ruhnkensius, et Vales. ad Harpocr. in *Τετραρχία*. Apud eundem Harp. ex Demosth. p. 142, 86. memoratus Σίμος, *ὃς τῶν Ἀλiviῶν* fuisse dicitur *τῶν δυναμένων συμπεῖλαι τῇ Μαντιῶνι*. Philippo, nec mirum, nobiles hi Thessali favebant, quorum majores in Thessalia regnaverant, tum temporis a tyrannibus vexata. VALCK.

10. *πρὸς τοῦτοις ἑνὶ πλείον*, etc.] Perfrequens *πρὸς ἑνὶ τοῦτοις*, lib. III. 65. IX. 110. in vectum *ἑνὶ* excludit. Confer Abreschium Dil. Thucyd. 112. His vero connexa pro valde mendosis. Cl. de Pauw putans, *προσφύγοντες οἱ ἱχθυοὶ ἀμφὶ Ὀνομάκριτον*, stimulos Onomacritum addebat, formabat; esse enim *οἱ ἱχθυοὶ ἀμφὶ Ὀνομάκριτον* ipsum Onomacritum; quod equidem hodie non credo. Pingamus ex schedis Parisinis *προσφύγοντες οἱ ἱχθυοὶ* etc.; et finis turbarum adierit. Nimirum Pisistratidæ amplius quid regi adporrigebant, vaticinium habentes Onomacritum: hæc verborum sententia. Hinc porro Onomacriti constat ætas, quam justo priorem Tatianum statuisset et Clementem Alex. docuit Vossius Poët. Græc. c. 4. p. 23. et Bouherius Diss. Herod. c. 14. p. 154. Cur ille

autem (lin. 12.) *διὰ τῆς* oraculorum Musæi? Edisseratorem dederat Valla, venditorem vir Celeb.; Thomæ Mag. *διὰ τῆς* est *ὁ καθιστῶν καὶ εἰσπορεύων*, quidam quasi dispensator ac interpres. *Διατῆρ*; καὶ *δημῳγός* junguntur in Themistii Or. XXVI. p. 321. n. Vide Harpocrat. in *Διάτῆς*, et Ulpian. ad Demosth. Olynth. II. p. 14.; namque *προσφύγοντες* (lin. 13.) cur pristina in sede sit statutum, admonitione non eget. WASS.—De scriptura verbi *προφύγοντες*, neglecto ex Ionica dialecto augmento, in Var. Lect. (ed. S.) dixi. Quod vero ista, *ἑνὶ πλείον προσφύγοντες οἱ* Vir doctissimus interpretatur amplius quidam regi adporrigebant, id fere ipsum etiam Gronovius, parum quidem Latinum, nec satis perspicuum, in versione posuerat, quum in Vallæ Latinis *procedebant* fuisset. Ferri utcumque utralibet interpretatio posset, si *προφύγοντες* vel *προσφύγοντες* activa forma dixisset Scriptor: at passivo verbo *προσφύγοντες* haud dubie alia subjecta notio est, quam equidem in nostra versione ex Schneideri fere sententia (in Lexic. crit. proposita) expressi, regi conciliabantur scribens; rectius forsanc scripturus, ad regem se adplicabant, instabant regi, eumque urgebant. Paullo minus est, sed eodem fere pertinet, quod infra l. 25. ait *προσφύγοντες*, accedebat ad regem, cum eo agebat. Præterea suspicari licuerit, pro *ἑνὶ πλείον* fortasse *ἑνὶ πλείον* scripsisse auctorem: coll. Adnot. ad VI. 42. l. 8.

14. *ἱσχυρὸν τοῦ Πισιστρατίδου* Codices exhibent, ut Stephani et Arch.; mox perversam lectionem *τοῦ ἱερῆος*, (lin. 16.) pro *τοῦ Ἑρμῆος*: idem vitium hæret etiam alibi. Onomacritus ab Hipparcho dicitur (lin. 15.) ejectus *ἐξ Ἀθηνῶν*, a Laso Hermionensi deprehensus *ἱεροῦ ἐκ τῆς Μοναχίου χειρῆος*.

Ante Onomacritum Solon simillima fraude Homereis interserto versu effecerat, ut de Salamine contententes Megarenses ab Atheniensibus vincerentur: præter Plutarch. rem narrant Diogen. Laërt. I. 48. Ulpian. ad Demosth. p. 254. et Eustath. in 'Ιλ. β'. p. 215, 42. Quod his σείχοι ἰγγράψαι εἰς τὸν κατάλογον, vel ἱμβαλεῖν, et παρὶνθῆαι πτωλεμίων, id Herodoto dicitur ἱμνωῖσθαι, et Pausaniæ II. p. 171. memoranti 'Ησιόδον ἢ τῶν εἰνα ἱμνωποῦντων εἰς τὰ 'Ησίοδου τὰ ἴσθι, συνθῆτα εἰς τῇ Μισσηνίαν χάρην. Hinc distat quod idem scribit IX. p. 762. 'Ησιόδον ἢ τῶν 'Ησιόδῳ Θιγορείαν ἱμνωποῦντων de eo, qui ingenii filiolium Hesiodo contribuerat et velut in adoptionem emancipaverat. VALCK. — De similibus Onomacriti fraudibus vide Fabric. ad Sext. Empir. p. 136. et Porsonum ad Eurip. Orest. v. 5. 8.

17. ἀφανίζοιτο κατὰ τῆς θαλ.] Geminum c. 235. κατὰ τῆς θαλάσσης καταδύσκονται. Plato Tim. p. 25. n. 'Ατλαντὶς νῆσι ἀπαύτως κατὰ τῆς θαλάσσης δύνα ἀφανίσθη. Recte schedæ. Wess.

25. εἴ τι Πισιστρατίδαι] Addunt Codices complures καὶ εἰ 'Αλιυάδαι, quæ Med. et duo alii præterierunt, fortasse scribarum ex simili terminatione lapsu; cujusmodi omissionum in Herodoti MSS. prostant exempla innumera. Celeb. tamen Gronovius dispunxit, juncta disputatione, cui rescribere nolo. Wess. — Vide in Var. Lect. (ed. 8.) notata. S.

CAP. VII. 2. διουτέην μὲν Ἰταίῳ — πρῶτα στρατηγὴν ποιῆσαι] Tempus Ægyptiæ expeditionis et Græcæ tractabitur, c. 30.; nunc, πρῶτα στρατηγὴν ποιεῖσθαι in proximis fuisse primitus, moneo. Vide ad I. 205. Wess. — Aberravit calamus Viri præstantissimi: ποιῆσαι præferunt edd. et scripti libri omnes: nec vero στρατηγὴν ante Wess. edebatur,

sed στρατὸν, consentientibus fere MSS., quod rectissime ille in στρατηγὴν mutavit, quod et a nobis cum Schæf. VII. 38, 18. et 174, 1. factum. Conf. I. 71, 1. 171, 2. II. 111, 3. V. 77, 2. 8.

5. πολλὰν δουλοτέραν] Τὰ πολλὰ ἱλάσσει, I. 77. et δουλοτέραν πολλὰν, III. 103. ubi Gronov. Achæmenem Ctesias Pers. c. 32. 'Αχαμεινίδην fratremque Artaxerxis perhibet, aberrana. Res certa ex lib. III. 13. et Diodoro XI. 74. cladem Persicam et Achæmenis necem cum Olymp. LXXIX. 3. annoque Artaxerxis tertio componentem. Wess.

CAP. VIII. 2. σύλλογον ἱπικλητον] Posteriores una voce σύγκλητον dixisse, quod scribit Galeus, non opinor: concilio populi extra ordinem Athenis coacta σύγκλητος ἱπικλησί Demostheni dicitur et Æschini: concionem Argivam σύλλογον πόλις et ἱπικλητος 'Αργίῳν ἔχλοι dixit Eurip. in Or. v. 728. et 611. ἄγορῃ Homerus: erat verò Homero βουλὴ τῶν ἱπικλητῶν μύων. Tale Herodotus intelligit sanctius consilium, quod ex delectis Principibusque Perarum constabat. ἱπικλητῶν vocabant Ætoli: Livius XXXV. c. 34., Apocletos — vocant sanctius consilium: ex delectis constat viris. 'Εσκλητὸν vel 'Εσκλητὸν Syracusani: Hesych. 'Εσκλητὸς, ἢ τῶν ἐξέχων ἄδριον ἐς Συρακούσας. Eustath. in 'Ιλ. β'. p. 180, 80. Βουλὴν ἱπικῶν σύγκλητον. — Ἰπὶν Τραχινῶς τις, (Soph. Ant. v. 165.) σύγκλητον λίεχην γιγίσσων τὸ τοῦτον ὀνόματι, 'Ηζίδουσι δὲ σύλλογον ἱπικλητον λίγι Πιεσῶν. VALCK.

5. Ἰλιξ πύργος τῆς] Totam Xerxis orationem, μετακινουμένην εἰς τὴν 'Αρτίδα διδάσκον, exhibet Dionys. Halic. T. II. p. 307, 308., velut insignis specimen, quo demonstraret, Herodotὸν αἰετῆς τῆς νε ἀνστηρῆς καὶ εἰς ἡδύας ἀρμονίας μίσην εἶναι. In hac quoque μίση τῶν δυῶν ἀρμονιῶν juxta Dionys. περι Σοφ.

Ὅμη. p. 51. princeps emittit Homerus; quem, longo tamen intervallo, proximi quinque hac in parte sint sequenti ibidem docet. VALCK.

8. οὐδάρη καὶ ἄτερ. ἰπὶ τι, etc.] Attico loquendi more, aut vulgo Græcis usitato, Dionys. οὐδὲνα χρόνον ὑπερμήσαμεν, ἔξ οὗ παραλάβομεν τὴν ἡγεμονίαν τήνδε παρὰ Μήδων. Vocem ἰπὶ relinquare potuerat intactam, Atticis etiam usurpatam pro ἔξ οὗ, vel ἀφ' οὗ χρόνου. Ubi vulgatur in Aristoph. Equit. v. 5. ἔξ οὗ, Thomas Mag. legit ἰπὶ in voc. Εἰσῆρρησι: quod vidit monuitque clar. Jo. Alberti ad Hesych. in 'Επὶ. Hoc a Grammaticis sæpe redditur ἀφ' οὗ, vel ἔξ οὗ, velut in Æsch. Choeph. 607. Eurip. Androm. 29. etc. (At ἰπὶ τι, pro communi ἰπὶ vel ἀφ' οὗ, Ionibus propria formula est.) In sequentibus nonnulla paulo melius scripta præbet Dionys. quam nobis vulgata prostant. In proximis, (lin. 10.) ἀλλὰ θύει τι οὕτω ἄγχι, pro ἄγχι legisse videtur ἰνάγχι, Herodoto præ ceteris frequentatum; nihil enim alias habuisset causæ, cur ἄγχι altero (ἰνάγχι) mutasset. Σὺν ἀγόντων Sophoclis est Cæd. in Col. 992. Xenoph. Κύρ. 'Αναβ. VI. pag. 223, 3. ὁ Σιδὸς ἴσως ἄγχι οὕτως. VALCK. — Potest vero etiam Dionysius interpretationis causa ἰνάγχι (i. e. inducit, incitat, impellit) pro ἄγχι consulto posuisse. S.

21. ἵνα τὸ τοῖω πρήσσειν ὑπερβῶμαι ὑμῖν] Legitur apud Dionys. ἵνα δὲ διανοῦμαι πρᾶττιν ὑπερῷ ὑμῖν. Galeus omnino scribendum hic in Herodoto censebat ὑπερβῶμαι, atque id ipsum, alibi quoque reponendum alterius loco. Quanto rectius iudicavit H. Steph., probante Wesselingio, pro ὑπερβῶμαι corrigendum I. 107. ὑπερβῶμαι τῶν μάγισ τῶσι διακονήσασιν τὸ ἰόντων. Rem cum aliquo communicare, vulgo Græcis ἀπαυῶσαι et ἀπαυῶσθαι, unitatissima Herodoto phrasi dicitur ὑπερβῶμαι.

et ὑπερβῶμαι τι τινί. Exemplorum affatim collegerunt H. Steph. in Prolegom. (pag. 737. ed. Gron.) et Por-tus in voce. VALCK.

Ibid. ὑπερβῶμαι ὑμῖν] Unde in Steph. marginem ὑπερβῶμαι accesserit, frustra indagavi; futile profecto est, laudeque et approbatione Galei indignum. Dionysius quidem ὑπερῷ ὑμῖν sed suo sermone; Noster suo. Sic ἀπαυῶμαι πᾶσι τας, ἵνα ται αὐτὰ ὑπερβῶμαι, lib. V. 24., multisque aliis locis in H. Steph. Recens. Voc. Herodoti et Porto. WESS.

25. καὶ Δαρίον] Toties παρὰ τὸν ἱμῶν Xerxes, ut congeminationis ista parum sit jucunda, iteravit. Dionysius et bonæ notæ Codices eam merito damnant. Statim (lin. 26.) pro Ionum ritu οὐκ ἐξογίστοις οἱ τιμαί. belle Arch. WESS. — Vide Var. Lect. (ed. S.) ad l. 26. S.

28. παρῶσα τὰς 'Αθήνας] Mardonius ad Regem, οὗ δὲ—παρῶσα τὰς 'Αθήνας ἀπὸ τῆς, lib. VIII. 102. Eustathius, παρὰ 'Ηρόδοτον παρῶσαι καὶ τὰ ἐμπερῶσαι ἐν τῇ, παρῶσα τὰς 'Αθήνας· καὶ τὰς ἡ λίξ παρὰ Σοφονδαί ἐν τῇ, ἀμφιπύκνους καὶ τὰς παρῶσαι ἔλθιν, ἄγχι καὶ τῶν: quæ sunt Antig. v. 290. WESS.

31. ἀπινύμηναι ἰόντησαν] Præcesit ἰλόντις: et ἀπινύμηναι eadem verborum sequitur in periodo? Offensi repetitione Pavius ac Reiskius corrigunt, ille ἀδινύμηναι, sive, uti voluisse opinor, ἀδινύμηναι: hic ἀπισταμῖν, deficiente. Quibus de conjecturis tantum observo, utramque a Dionysio pessum dari: legit is Herodotea, ut sunt, ἀπινύμηναι prudenter omittens; quo quidem sublato suus sermonis habitus integer et dignitas. Sunt sane in Musis redundantes exempla similia, quibus lib. VI. 30. locus fuit. Mallem tamen, ut sedulo dicam, ne toties δις τασόν. Mox (lin. 32.) ἡμίς οὐκ ἔχον grandis mihi adsurgit, et conmoto regi congruentius. WESS.

32. ὁρίαις οἷα ἔχεν, ἰς τὴν σφιν.] Dionys. ὁρίαις (at recte Sylburgii codex ἡρίαις dabat) οἷα ἔχουσιν, ἰς τὴν γῆν τὴν σφιντὴν ἀποβάλλουσι, — ἰσίουσθι πον πόνου. Ad hoc exemplum Herodoteis duas voculas intersererem, unam ejicerem, ut legeretur, ἰς τὴν γῆν τὴν σφιντὴν: deinde, οἷα ἔχεν — ἰσίουσθι πον πόνου. Ut supra ἰδόντα σφραγίσθαι, Dionys. προσημειώμενον σφραγίσθαι, sic in vicinis, (lin. 35.) ἀνέστημαι ἰσ' αὐτίου (recte αὐτοῦς noster MS. F. cum aliis) σφραγίσθαι, interpretatur ἀνέστημαι ἰσ' αὐτοῦς σφραν. Lib. VI. c. 88. Athenienses dixerat ἀναστημένους ἔχουσιν Αἰγυπτίους κακῶς: in istum sensum ἰσσημένους interdum ab aliis adhibetur. VALCK.

40. ὁ ἥλιος ἐμμενέουσιν] Dionysii schedarumque ἡμερον ἰούσαν parilis est elegantiae. (Immo haud dubie multis modis hoc, quod ante Gron. edebatur, praestat alteri.) Xerxis jactantia plures incessit, numis inscribentes ex Poëta, non sufficit orbis, uti Philippus II. Hispaniarum rex apud J. Jac. Luckium, Syllog. Num. pag. 279. Eadem Alexandri vanitas, καὶ ἔρεε τῆς ταύτης ἀρχῆς, οὐσπερ καὶ τῆς γῆς ἔρους ὁ θεὸς ἰσώνει, in Arriani Ἀναβ. V. 26., non reminiscens egregios versus, quos patri Philippo paucis ante necem horis Neoptolemus accinuit Biblioth. Diodori XVI. 92. WESS.

40. οἱ τε ἡμῖν αἴτιον — οἱ τε ἀιαιτίου] Ista Dionysio restitui debebant pro οἱ τε ἡμῖν αἴτιον — οἱ τε Ἀθηναῖοι. (cf. c. 9, 5—10.) Quae his proxima subjecta erant in Eton. Cod. Ἡμεῖς μὲν τσαῦτα ἀγαθὰ ἔχουμεν, non lecta Dionysio, sunt interpolatoris. (Nec tamen indigna Scriptore nostro deberent videri, si modo vel unus insuper et alter ex diversa familia codex eadem exhiberet.) Pro χεῖρος παρῖναι, (lin. 49.) Arch. dat χεῖρ συμπαρῖναι: Dionysius δὲ παρῖναι.

Idem Dionys. paulo post exhibet δόου αὐτῶν δαρεῖας ἢ δι τιμωσάμενην ἢ νομίζουσαν ἰς ἡμισίον: scripisse videtur δαρεῖας, ἢ δι τιμωσάμενη νομίζουσαν ἰς ἡμισίον: postremum. Valles quoque repertum, adfirmat margo Steph. VALCK. — Quod Valles versio in nostra domo habet, inde quidem satis tuto haud colligitur, reperisse illum in Græco suo codice ἡμισίον aut ἡμισίον. Quam vero Wesselingius (lin. 51.) cum Gron. recepit scripturam ἰς ἡμισίον, eandem apud Nostrum jam I. 35, 16. observavimus, ubi vide a Wess. notata. Similiter vero etiam auctor Homericī hymni in Mercur. v. 370. ἄλθιν ἰς ἡμισίον dixit. Quarum formularum mentionem in Additamentis ad Bosii Ellipses, pag. 345. faciens Schæferus, idem Vir doctus, qui in Herodoti Editione utroque loco scripturam ἰς ἡμισίον intactam reliquit, "quibus" "machinis, ait, permixta huic locutioni" "sensus eliciendus sit, Ilgenius docet" "ad Hymn. Homer. pag. 443." Ipse vero Schæferus doctissimo Corrajo se adsentiri profitetur, in Notis ad Heliodor. p. 199 seq. scripturam istam, ἰς aut ἰς ἡμισίον, ubicumque reperitur, vitiosam judicanti. Quibus ego Viris doctissimis facile largior, in his talibus locutionibus haud adparere quoddam substantivum nomen ad adjectivum ἡμισίον subintelligi commode possit. Simul vero et illud, primum, velim reputari, nihilo magis adparere aut intelligi posse, qua causa quove casu factum sit, ut pro eo, quod in promptu fuerat, ἰς ἡμισίον, scil. οἶον, ἰς ἡμισίον, scil. χεῖρ, ἰς ἡμισίον, scil. δόμου vel δόμου, non uno loco, sed pluribus in veterum auctorum locis, probati alioquin codices (vide Var. Lect. ed. S.) in miram istam scripturam ἰς ἡμισίον, ἰς ἡμισίον, consentiant. Deinde cogitari velim, quam multæ reperiantur in omnium populorum linguis loquendi formulæ, quibus, quantumvis cum justæ

syntacteos regulis pugnent, usus tamen, quem penes arbitrium est et jus et norma loquendi, auctoritatem conciliavit. Quo magis Wesselingium probavi, ad eadem verba *ἡμετέρου* hæc adnotantem: "Temeritatis foret, in scriptis "Dionysii et Herodoteis exstans respuere. Vide lib. I. c. 35." S.

52. *Ἰνα δὲ μὴ ἰδιοβουλεύειν ὑμῖν δοκῶ,* etc.] Est hæc ultima Xerxis oratio verbis in speciem lenissimis concepta; arrogantissima, quam Regi tribuit Valerius Max. IX. c. 5, ubi, Græciæ bellum indicturus, Asiæ principibus: Ne viderer, inquit, meo tantummodo usus consilio, (*ἰδιοβουλεύειν*) vos contraxi: ceterum mementote parendum magis vobis esse, quam suadendum. VALCK.—Xerxes hæc perorans, *αὐθάδης καὶ μνηστέρων*, quales in Dionysii Ant. Rom. II. p. 86. reges plures, videri non vult; reapse parendum magis quam suadendum, ut verissime Valerius IX. 5, innuens. WESS.

CAP. IX. 5. *καταγίλασαι ὑμῶν*] Plures si *ὑμῶν* aut *ὑμίων* præ se ferrent, pro reliculo non haberem. Supra V. 68. *πλείστοι καταγίλασαι τῶν Σικυνωτίων*. Plato pr. Lach. *ἰσὶ γὰρ τινες οἱ τῶν τεινόντων καταγίλασαι*. Vulgatum in his libris crebrum. WESS.—Nolenti excidit doctissimo Viro, ut *ὑμῶν*, *ὑμῶν*, *ὑμίων* in ista Adnot. scriberet: *ἡμῶν*, *ἡμῶν*, *ἡμίων* in animo habuerat. Nam et *ἡμῶν* recte in contextu cum aliis omnibus edidit, et *ἡμῶν* in Var. Lect. (ed. S.) ex MS. Vind. citavit: ac nescio an et *ἡμίας*, non *ὑμίας*, ex Arch. adnotari debuerit. Cæterum verbum *καταγίλασθαι* aliaque similia, quæ alias vi præpositionis *κατὰ* cum genitivo casu jungi solent, cum dativo construere Herodotus amat: vide III. 37, 5. 38, 3. 155, 7. IV. 79, 14. quo minus sollicitari debet scriptura h. l. vulgata. Conf. Var. Lect. (ed. S.) VII. 10, 71. S.

10. *ὠπάζεσθαι ἀδίκους*] Quia forte vox in Arch. cod. mendose legebatur, miror in mentem venisse Galeo, ut Herodotum scripasisse putaret *ὠπάζεσθαι ἀλίτας* (peccatores) *οὐ τιμ.* nisi forte scriptum voluerit *ὠπάζεσθαι ἀδίκους ἀλίτας* *οὐ τιμωρομένους*: nam verbum *ὠπάζει* apud Herod. in talibus semper participium vel genitivum sibi junctum habet: I. 5. IV. 1. VII. 8. IX. 77. e quibus nihil hic novandum liquet. VALCK.

21. *ἰσὺν γὰρ ἀλλήλους*, etc.] Græcorum inscitie ac stupori acceptum fertur, quod summis Achæorum in laudibus apud Polybium XIII. 1. (cap. 3. nostræ edit.) Magni sane animi et bellum humano more administrandi argumentum olim sollempnis erat clarigatio: immo et itie Tibarenorum studio geminum gentis ejus institutum Critici ad Apollon. Rh. II. 1012. arcessunt. Ut nunc vero seculum est, Mardonii valet sententia; qui in alia omnia eunt, exploduntur. Lege Ampl. Bynkershoekii Quæst. Jur. Publ. I. 2. WESS.

26. *κέρει—καταλαμβάνειν τὰς διαφορὰς*] Optime additur, *καὶ παντὶ μᾶλλον ἢ μάχῃσι*: verbis Græci dirimere deberent controversias, et quovis potius modo quam ferro atque armis. Fefellerunt virum doctum voces *κέρει καὶ ἀγύλαισι*, quæ æque pertinent ad *καταλαμβάνειν*, quam ad *διαχειρίζεσθαι*. Ut hic *καταλαμβάνειν* dirimere controversias, sic lib. III. cap. 128. *ἰερίζοντας Δαρείος καταλαμβάνει*. Sententiæ Herodoteæ congruit hoc Eurip. in Phœn. 518. *χρὴν δ' αὐτὸν οὐχ ὄπλοις τὰς διαλλαγὰς, Μῆνερ, πεισέσθαι· πᾶν γὰρ ἔχειν λόγος, "Ο καὶ σίδηρος πολυμίῃν δρᾶσιν ἂν*. Secundum Isocrat. Panathen. p. 267. c. veteres Athenienses aliarum civitatum *πρεσβείαις καὶ λόγοις* *ἐξαίρειν ἰσχυρότερο τὰς διαφορὰς*: postea maluerunt *πολίμῃ μᾶλλον ἢ λόγῳ τὰ ἰγκλήματα*

καλεῖσθαι, quod de Lacedaemoniis dicitur apud Thucyd. I. c. 140. vere de Philippo apud Lucian. T. III. p. 516. Hinc in Epist. apud Demosth. p. 94., πότερον, sit Philippus, καλλίον ἔστιν ἢ πλεον ἢ λόγους διακρίνεται. VALCK.

31. οὐκ ἔλθω ἐς τοῦτον λόγον, ἀλλὰ μάχεται] Sentio hoc (τοῦτον, non τοῦτον) præstare. Si de colloquio Mardonius, tum certe οὐκ ἔλθω μοι ἐς λόγους dixisset. Id voluit, nunquam ad ejus rei rationem et causam, ut secum in certamen descenderent, venisse. Congruit lib. III. 99. ἐς δὲ τοῦτον λόγον οὐ πολλοὶ τινος αὐτίαν ἀπικνέονται. Wess.—Hoc loco ἔλθω ἐς τοῦτον λόγον videri poterat id significare quod in versione expressi, induxerunt in animum: at collato altero loco, III. 99, 11. intelligitur, ἐς τοῦτον λόγον apud Nostrum nihil fere aliud, quam ἐς ταῦτα, sonare. S.

33. πάλαι ποτε προσφίρων] Quod hic vulgatur πάλαι ποτε προσφίρων, a docto viro bello præstans, κατὰ πάλαι ποτε, explicatur. Mihi ex Arch. προσφίρων potius; et eo quidem usu, quo βίαι προσφίρειν, ἀνάγκη προσφίρειν, atque alia. Wess.—Quam frequenter, quæ de causâ, πρὸς et πρὸς permutari solent a librariis, neminem fugit qui vel primoribus labiis Græcas attigit literas. S.

[36. ψινομένη γνῶμη] Ferri hoc potest: malueram tamen γνῶμης, sicut est VIII. 40, 7. ψινομένη γνῶμης, et ψινομένη οὗτος ἱππιδος, IX. 61, 16. Et quamvis hic in vulgato consentiant, quod sciam, libri; memini tamen in vetustis libris terminationes ης et αι cum η et αι (quæ olim ηι et αι scribebantur) sæpius permutatas observare. S.]

40. ἀπὸ πείνης πάντα ἀνθρώποισι φίλιον γίνεσθαι] Manili nobilissimum, Omnia conando docilis, etc. et Theocriti πείνη δὴν πάντα τελεῖσθαι, Idyl. XV. 62. simillima sunt. Statim τελεῖσθαι, (lin. 41.) leniens et quasi lavigans; quale

λέγεται ἐν Μαρδονίου λόγῳ, lib. VIII. 142. et Clementis Alex. Strom. VII. pag. 901. ἐν τῷ λόγῳ ἀμφὶ σαφέναι: λευκομαγνὸν καὶ παυκαλῆναι, sumpta translatione a ruminantibus pecudibus, quæ Philo de iisdem ἐν τῷ εὐφῳ τελεῖσθαι, et τελεῖσθαι εὐφῳ, libri de Poster. Caimi pag. 254. ed. Mang. Idem Judæus Episcopi τῶν τελεῖσθαι sive gulæ scitamenta, uti præclare Casaubonus in Athen. XII. 12. (Animadv. Vol. VI. pag. 804. nuper edit.) traducens, ἃ φασὶν οἱ φιλόσοφοι τελεῖσθαι εἶναι τῷ προσηγορίᾳ ἰδοῦναι, lib. III. Alleg. pag. 115. ejusd. Ed., ubi ex MSS., in quibus τελεῖσθαι, τελεῖσθαι, posterius si pristinam in possessionem migraverit, redibit sententiæ sanitas. Voluptatum priorum lenimenta quædam indicantur. Verum hæc non ago. Wess.

40. ἀπὸ πείνης πάντα] Theocriteis, πείνη δὴν πάντα τελεῖσθαι, Eid. XV. 62., Herodoti verba Casaub. admovit Lect. Theocrit. p. 273. His Mardonius dicitur (lin. 41.) τελεῖσθαι ἐν πείνῃ γνῶμης: ut Alexander Macedo λέγεται ἐν Μαρδονίου λόγῳ, VIII. 142., meliense Mardonii orationem, Valla. VALCK.

CAP. X. 2. Ἀρτάβατος, etc.] Artabanus gravi oratione fratris filio dissuadens expeditionem in Græciam, dicendi præbuit Sophistis materiam: ex Alexandri μίλην specimen nobis exhibet Philostr. de Vit. Soph. II. p. 575. VALCK.

7. δυνεῖ ἐν χερσίν, etc.] Ista quidem aptissima multis placuit comparatio. Isocrates in Panathen. p. 240. D. δυνεῖ ἐν χερσίν καὶ ἐν χερσὶν δυνεῖται καὶ διὰ μέγαν, ἵνα παραδιδόντες, etc. Dionys. Halic. II. p. 202, 24. εὖ καὶ χερσὶν ἵδω χερσὶν παραδιδόντες καὶ καὶ χερσὶν ἵδω χερσὶν. Vetus fuit dictum: Ἡ περὶ χερσὶν χερσὶν παραδιδόντες καὶ χερσὶν. Quintilian. Inst. Or. XII. c. 10. Ut lana tincta fuce citra purpuram placet; at si contuleris etiam lacernæ

conspectu melioris obruatur, ut Ovidius ait. VALCK.

8. ἰσίων δὲ παρατρέψωμεν ἄλλῃ χρυσῷ] Valde metuo, ut παρατρέψωμεν bonæ sit valetudinis. Negant certe periti artifices mutuo auri frictu præstantiam ejus metalli internosci discernique posse. Lydius lapis τῇ παρατρέψει τὸν χρυσὸν δοκιμάζει, quæ Theophrasti de Lapid. pag. 397. verba; cognitissimumque illud est examen. Accedit ad hæc dissensus Arch., unde, ἰσίων δὲ ἰσίων συγκρίνεται, ubi vero cum alio conparetur, si adprobretur, cessabit difficultas. Vallæ Latina vergunt eodem, et similes priscorum sententiæ. Una ex Dionysii Epist. ad Pomp. p. 126. sufficiet: ὁπῶ γὰρ τοὶ καὶ χρυσὸς ἰσίων χρυσῷ παρατίθεται, κρίνεται τε καὶ χρίεται ἰσίωνισται. Quid faciendum ergo τῇ παρατρέψει ἰσίων χρυσῷ; exterminandum-ne, revocata Arch. lectione? Habet, ut sum professus, sum ea decus et commodum; nimium tamen ab aliis deflectit schedia. Equidem, si παραβλίσκειν eadem esset potestate, quæ παραβλέπειν et παραβλέσθαι in rei cum alia comparatione gaudent, παραβλίσκωμεν refingerem, cujus nunc simile exemplum desidero. Scribi poterit παραβλέσσωμεν ἄλλῃ χρυσῷ, contenderimus et spectaverimus ad aliud aurum: poterit παραβήσωμεν aut παραβάλωμεν. Utrumcunque sumatur, constabit comparationis figura. Sed me doctiores considerent. Wess. — Non ego Wesselingio doctior: plurimum abest ut cum immensa doctrinæ copia præstantissimi Viri, vel ulla ex parte, meam posse conferri tenuitatem putem. Haud ægre tamen intellexi, non sollicitandam esse vulgatam h. l. scripturam, sed in eam sententiam interpretandam, quam in Latinis nostris expressi; gavisusque sum, Schneiderum, doctissimum Virum, in Lexico critico, et Schulzium, in Notis ad Herodoti Bella Persica,

mecum sentientes videre. Ut χρυσὸν παρατρέβειν ἄλλῃ χρυσῷ dixit Herodotus, sic apud Theognidem v. 585. ed. Brunck. est χρυσὸς παρατρεβόμενος μολίβδῳ, scil. εἰς βάσανον vel ἐν βάσανῳ. Scripturam codicis Arch. unice probavit Larcherus. S.

9. Ἐγὼ δὲ καὶ παρὶ τῇ σῇ, etc.] Artabani de Scythia ad fratrem dictum lib. IV. cap. 83. proditum prostat. Wess.

24. οὐκὼν ἀμφοτέρῃ σφί ἰχθύεσσιν] Et hic hæreo. Gronovii enim explicatio haud scio Artabani mentem an recte exponat. Hoc voluisse videtur: nec terra nec mari expeditionem prosperam fore: de terrestri conjecturam capi ex eventu in agro Attico posse: consimiliter de maritima, si ad prælium res deveniret, suspicandum. Quæ Artabani si fuerit, uti ego arbitror, sententia, procedet melius nova periodo: Οὐκὼν ἀμφοτέρωσιν ἰχθύεσσιν, ἀλλ' ἢ, etc. Ergo neutrobi succedet, sed si, etc. Præcesserat ἢ κατ' ἀμφοτέρωσιν, (lin. 21.) ad quod reditum orator facit: sequetur cap. 11. οὐκὼν ἰξαναχωρεῖσιν οὐδὲ τήροισιν δυνατῶς ἰχθυεῖν, ἀλλὰ, etc. simili ordine. Hæc mihi plausibilia: aliis alia, neque intercedam, blandientur. Wess. — Quod cap. xi. lin. 16. legitur, οὐκὼν ἰξαναχωρεῖσιν οὐδὲ τήροισιν δυνατῶς ἰχθυεῖν, ἀλλὰ, etc. id, licet in verborum constructione cum his, quæ hic lin. 24 seq. habemus, similitudinem aliquam præferat, tamen longe diversam habet rationem. Ibi omnia plana sunt, et particula ὅν, quæ in οὐκὼν (sive οὐκ ὅν malueris, quod perinde est) continetur, usitata maxime notione. Itaque, ergo, ponitur; hic orationis tenor et sententia loquentis non patitur, ut eadem notione accipiat illa particula. Non enim ex præcedenti oratione concluditur aliquid aut colligitur: sed ad aliud quidpiam pergit oratio, et ὅν particula nonnisi continuativam quamdam vim potest habere. Jam, sicut formula οὐκὼν sive

οὐκ οὖν saepe interrogationi inservit, (quo de usu conf. Hermann. ad Viger. not. 261.) sic et h. l. accipi poterit; sed ita, ut interrogatio idem valeat ac sententia affirmativa expressa cum praecedente particula conditionali *εἰ*, prorsus ut lib. IV. c. 118, 10. ubi vide notata. Itaque h. l. perinde est ac si dixisset Artabanus, *εἰ δὲ οὐκ ἀμφοτέρῃ* (i. q. *κατ' ἀμφοτέρῃς*, lin. 21.) *οὐδὲ ἰχθύεσσι*, sive *χρησίσαι*. Conf. Schaeferi Notam ad Bosii Elips. p. 758. S.

38. *μὴ βουλεύσῃ*] Non displiceret *μὴ βούλει*, noli quæso. Quis enim adeo suffenus, ut consulto deliberet in periculum se, ubi nulla necessitas, præcipitare? Nihil tamen innovo. Certum ex schedis (lin. 41.) *δεικνῇ* est Ionicum. Wess. — Vide ad lin. 41. Var. Lect. (ed. S.) S.

43. *εἰ γὰρ καὶ ἰκανοῦσθαι σὶ θύλῃ*] Sic legerunt Eustath. et Valla. Recto Eustath. in '11. B'. p. 131. 38., *οὐκ*, ait, *ἐκ τῶν ἀποτελισμάτων αἰ κερίσιν τὰ πολλὰ εἴτι καὶ φαῦλα*: suumque illud dictum ex sententia firmat Herodoti. Vulgo perverse judicamus ab eventu: *πρὸς γὰρ τὰ τελευταῖον ἱεβὰν ἱκαστον τῶν προὔπαρξάντων ὡς τὰ πολλὰ κρείσσιναι*, Demosth. pag. 5. quum tamen, ut scribit Thucyd. I. 120., *πολλὰ κακῶς γνωσθέντα, ἀβουλοῦνται τῶν ἰκανοῦσιν τυχεῖν, κατωρθῶν καὶ ἴσι πλείω, καλῶς δοκούντα βουλευθῆναι, ἐς τούτωνσιν αἰσχυρῶς περιίστη*: quia τὴν *εὐβουλίαν* saepe fortuna destituit: *ταῦ εὐτυχῶν καὶ τοῦ καλῶς βουλεύεσθαι* — *οὐχ ἅμα ἡ κατῆσι παραγίνεται τοῖς ἀνθρώποις*, Demosthen. contr. Aristocr. p. 421. VALCK.

47. 'Ορεῖς ὡς τὰ ὑπερίχοντα, etc.] Ubi hæc descripta prostart apud Stobæum p. 190., rectius ista scripta leguntur, *τὰ δὲ μικρὰ οὐδὲν μιν κινῆμι*: sic legit et Valla; parva vero nihil lædit. Præbet etiam Stobæus *ἀποσκήπτου βίβλια* et *ἐφθάρησαι*, utrumque genuinum. Qui superbos sequitur ultor, *φίλοι εἰ θύεις τὰ ὑπερ-*

ίχοντα πάντα καλοῖται, sive *τοὺς μεγάλογρησάντας, ὡς πλείον φρονούντας, ταπεινῶσαι*, ut loquitur Xenoph. Cyr. 'Αισβ. VI. pag. 223, 3. vid. Æschyli Pers. v. 829. VALCK.

49. *οὐδὲν μιν κινῆμι*] Considerarunt hæc docti viri, ac si *οὐδὲ μιν* esset: inde, nihil lædit, nec leviter lædit, aliaque, ad Artabani mentem concinne. Ut nunc sunt et Codices volunt, bene eruditissimus Th. Reinesius Var. Lect. (ed. S.) III. 5. ipsum non, sive nihil potius, argunt: sic cap. 12. *καὶ ἐξέστη ἱκανὸς ἡ Ἀρταβάνου γνώμη*: Xerxesque angebat Artabani sententia. Idem Reinesius *οὐδὲ ἰφ' ἀνταξίεσθαι* (lin. 48.) bene explicuit, non sinit ultra adparere, efferri, ostentare se, quippe *ἀφανισθῆναι* et in nihilum redacta, lib. II. Var. Lect. (ed. S.) c. 3.; cui jungi Valckenarius poterit ad Tragicis Phoenixia. v. 93. Wess. — *Φαντάζεσθαι* nonnumquam simpliciter conspici, adparere, significat; ut apud Euripid. loco cit. et passim alibi; similiterque apud Nostrum IV. 124, 9. ubi synonyma sunt *ἀφανισθῆναι* et *οὐ φαντάζεσθαι*. conf. VII. 15, 9. Sed h. l. amplius aliquid dici facile intelligitur; quod haud incommode Valla expressit, nec sinit inolescere. Scilicet, quemadmodum *φαντασία* non modo speciem, visum, adspectum, sed subinde et sigillatim majorem quamdam et insigniorem speciem significat; (vide Lexicon Polyb. p. 645.) sic verbum *φαντάζεσθαι* h. l. denotat insignem aliquam præ se speciem ferre atque ostentare. Conf. H. Stephani Thès. T. IV. pag. 37. a. Jam vero *κινῆμι* non tam angere significat, quam pungere, mordere, irritare. *ἱκανὸς αὐτὸν τῆς γυναικὸς ἔρωτος*, VI. 62, 1. non anxit, sed pupugit, ussit illum amor. Xerxes VII. 12, 2. *ἱκανῆς*, non anxit, sed pupugit, momordit, irritavit Artabani oratio. Hoc loco, quemadmodum mox Deus (*φθορίσας*) *invidere* dicitur

arrogantibus; (qua de locutione vide ad I. 32, 6. et ad III. 40. 7. notata;) sic κῶζι μιν significat invidiam illius movent, i. e. vindictam ejusdem in se vertunt. In Var. Lect. (ed. S.) ad hunc locum, ubi vitiose excusum "puto ex Paris." facile intelligitur "puto et Paris." debuisset. S.

50. τὰ τοιαῦτα ἀποσπῆπτει βίλια] Optimi hoc coloris est: τὰ βίλια ex Med. nimum. Opportune Sophoclis Hercules, Trach. v. 1103. ἰγκατάσκηψον βίλις πάτιρ κεραινοῦ. Wess.—Immo vero percommode τὰ βίλια dedere probati libri, tela sua, vel tela illa, quæ paulo ante verbo κεραινοῦ indicata sunt. βίλις de fulmine dixerat idem Noster IV. 79. 8. τὰ τοιαῦτα h. l. ad δίνδρα pertinet, significatque τὰ μίγιστα. S.

54. δι' ὧν ἰφθάρησαν] Verbi vim agnovit Cel. Gronovius; (scil. extremam indicari perniciem:) ego, quod ille recusavit, suum in locum reposui. (nempe ἰφθάρησαν recepit Wess. quum ἰσφάλησαν in contextu tenuisset Gronov. δι' ὧν ita si pingatur, metum tonitruque aptum est indicare. Cultius erit multo et Herodoteo schemate δι' ὧν ἰφθάρησαν, loco διφθάρησαν, quod supra positum. Talia κατ' ὧν ἰσπλάσαντο, ἰξ' ὧν ἰίλον, ἰν ὧν ἰσπλήσαν, lib. II. 85, 86, 87. Elegans hæc Cl. Reiskii conjectura et justa. Stobæi ἀξίως primam atpisis syllabam ob similem præcedentem. Wess.—Verbum ἰφθάρησαν in aoristo tempore, (sicut alia paulo ante, in eadem oratione) de eo quod fieri solet, nempe quod sæpe factum est itemque in posterum fiet; usitato Græcis more in sententiis generalibus et in proverbis. S.

[61. λόγους ματαίους dicit non modo vanos et temere jactatos sermones, sed et injuriosos, sicut cap. 15, 5. et III. 120. 4. VI. 68. 7. S.]

65. διαβολὴ γὰρ ἴσθι δυνόταται etc.]

Eadem Pindari mens Pyth. Od. II. fin. Βροτῶν ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διὰ βολῶν ὑπαφάταις, ubi Græci interpretes, ἀμφοτέροις καὶ τῷ διαβαλλομένῳ καὶ τῷ πρὸς ὃν διαβάλλουσι. Non addo Dion. Chrysost. Or. XI. p. 185. c., nec Judæorum scite dicta apud Buxtorfium Lexic. Talm. p. 1160. Consequens οὐ παρίον τι (lin. 79.) κατηγορήων defendit Gronovius, neque caret patronis. Accommodatus mihi οὐ παρίοντες ex orationis justa serie. Licebit credo in ista Codicum discordia hoc amplexari. Wess.—Ex Flor. codicis lectione, quam Stobæus etiam exhibet, sensum eruit Gronov.; mihi videtur inter diversas sincera, quam præbent margo Steph. et Valla, οὐ παρίοντος κατηγορήων. Absentem dum accusat calumniator ἀδικίῃ: quia ἡ τῇ διαβολῇ λάθρα χεράμηνος ἔλιν τὸν ἀπροσέτην σφιστερίζεται, — τὴν ἀπολογίαὶν τῇ λαθραίῳ τῆς κατηγορίας παρεμπούμενοι, juxta Lucian. de Calumniæ non tem. cred. (cap. 8.) T. III. p. 135. et 137. Paucis graviter Isocrat. de Permut. p. 313. ε. μίγιστον κακὸν διαβολή, — ἡ ποιεῖ τοὺς μὴν ψευδομένους εὐδοκιμῶν, τοὺς δὲ μηδὲν ἡδικοῦσας δοκίμῳ ἀδικίῃν, τοὺς δὲ δικάζουσας ἰσπερκίῃν. Judices Athenis ex lege jurare cogeantur, ὁμοίως ἀμφοῖν ἀπερωτῶσαι. VALCK.—Non παρίον τι, sed una voce παρίοντι, dativo casu, scribi apud Stob. et in probatis nonnullis Herodoti codicibus, monui in Var. Lect. (ed. S.) ubi quæ præterea adnotavi, et quæ supra ad VII. 9, 5. adposui, hic non repetam. Licet verbum κατηγορεῖν alibi apud Nostrum cum dat. casu junctum non meminerim, tamen facile credam, ab ipsius manu esse h. l. παρίοντι, eamque scripturam a nonnullis, quos ea offendisset, libris in παρίοντων, ab aliis in παρίοντες, fuisse mutatam. S.

76. ἦν μὲν — ἀναβαίη] Rarius illud

quidem hoc sensu, mutari tamen non debuerat. (Pro eo quod h. l. ἀνακαίνω est, alias ἀνακαίνω et ἐκαίνω ponit Scriptor.) Proxima (lin. 77. et 79.) formas exhibent, quales Grammatici tribuunt Atticis, Ionibus etiam et Doricis usurpatis, *αναιίνω* et *αναιίνω*. Prioris formae, (passivae) altera multo minus frequentata, praebent exempla Demosthenes, *αἰεῖσθαι*, p. 608, 88. Philostr. *πιστεύσθαι*, p. 229. *ἀναεῖλθαι*, p. 302. alia illinc etiam attigit Ti. Hemsterhusius ad Luciani *ἀναψήψθαι*, p. 364. Paulo post (lin. 83.) *ὅτι αὐτῶν τι καὶ ἰερῶν διαφερέμενοι*, dixit; ut Pausan. II. p. 192., *καὶ, διαφερέμενοι ὅτι τῶν ἐν θαλάσσει ἰερῶν*. Ab avibus carnivoris dilacerari dicitur et *διαφερέμενοι* in Aristoph. Av. 338. et v. 354. "I' ὅτι τούτων διαφερέμενοι; T. H. (Ti. Hemsterh. nescio ubi.) Ut ab istis differat? Horat. Epod. V. 99. Post insepulta membra different lupi. Et Esquiline alites. Plautus Curcul. IV. 4. 20. Jam ego te faciam ut hic formicae frustillatim differant. VALCK.

84. *διαφερέμενοι*] Dirum omen. In lamentatione matris Euryali Poëta: Heu terra ignota, canibus data praeda Latinis, *alitisque* jaces, Æneid. IX. 485., ubi De la Cerda docte. *διαφερέμενοι* Aldi dispunxit H. Steph. in Prolegom. p. 737. optimeque explanavit Horatiano. Post insepulta membra differant lupi. WESS.

CAP. XI. 7. *ἐν Δαρείῳ τοῦ Ῥοδάσσης*, etc.] Frustra Cl. Salmasius (ad Solin. p. 833.) stemmatis duplicem ordinem describi existimans, *μηδὲ τοῦ Κόρου, τοῦ Καμβύσιου*, post pauca addebat; quo facto penas Gronovio dedit. Eundem enim generis auctorem Cyrus et Darius agnoverunt Achæmenem. Avus Darii Arsames ex Achæmenidis designatur lib. I. 209. liquido. Reliquam

adscendentium descendentiumque seriem dabit Nobilissim. Palmerius, Exercit. p. 30., omnino Teispeo, Achæmenis fil., quem familiae ex schedis Gronovius inseruit primus. Eum consule et Galeum ad lib. I. 209. WESS. — *Galeus* in Notis brevibus ad Herod. I. 209. Stemma regum Persarum usque ad Xerxem in hunc modum descripsit:

Achæmenes	
1	
Cambyses	
1	
Cyrus	
—————	
Cambyses	Teispeus
1	1
Cyrus	Ariamnes
1	1
Cambyses	Arsames
	1
	Hystaspes
	1
	Darius
	1
	Xerxes.

Gronovius, e cod. Med. alium insuper Teispen inserens, monuit in Notis, utroque quidem loco in eodem codice vitiose τοῦ τε Ῥοδάσσης scribi; cum quo posteriori loco nostrae membr. F. consentiunt, quæ priori loco recte τοῦ τεῖσπης præfert. Idem Gronov. adnotavit, in ora ejusdem codicis Med. genealogiam Xerxis hoc modo repeti: Ἀχαιµίνης, Τείσσης, Καμβύσιου, Κύρου, Τείσσης, Ἀρµίνης, Ἀρσάµίνης, Ῥοδάσσης, Δαρείος, Ξέρξης. S.

11. *ἡσυχίαν ἄζοµεν*] Parum referebat, ἔζοµεν an ἄζοµεν legeretur. Copia schedarum hic posterius postulavit. Hac Musæ c. 161. *ἔξοµεν ἡµῖν* — *ἡσυχίαν ἔχον*, MSS. ἄζον. Xenophontis in libris et Diodori par haud raro commutatio. WESS.

19. *τιμαρίην ἤδη γίνεσθαι*] Resingenti et reseccanti docto viro ἤδη γι, ἴνα καὶ, etc. non accedo: ita grassari, periculosum plenum opus est aless. *Γίνεσθαι* tantundem Nostro ac *λεγει*, veluti c. 51. et sæpe alibi. Wess. — Nempe *γίνεσθαι* ad καλὸν refertur. Vir doctus, cui Wess. non accedit, nescio an Reiskius fuerit: idem quidem in editis Animadversas. nil aliud ad hunc locum, nisi hoc monuit: “ἤδη bene habet, significatque hic loci “nunc tandem aliquando.” S.

Ibid. *ἴνα καὶ τὸ δυνόν, τὸ πείσονται*, etc.] Τὸ πείσονται id mali indicat, quod sua in ditione perperurus a Græcis rex erat, ni eos adgrederetur ipse. Wess. — Immo per ironiam hæc dicta sunt: ut cognoscam illud malum, quod tu, Artabane, mihi ominaris. Perspecte in hanc sententiam verba ista interpretatus est Larcher. In Latinis nostris h. l. vocula ut intercidit: oportebat, ut et ego periculum, etc. S.

21. Πίλοψ ὁ Φρυγῆ, ἰὼν πατέρων τῶν ἱμῶν δούλος.] Jactantias ac Persici fastus specimen hæc dant. Nam Pelopis tempore, Phrygia sub Medorum imperio non erat, neque unquam antea fuerat, sic Palmerius in Exercitationibus. Vide tamen Platonem lib. III. de Leg. pag. 655. D. Wess. — Conf. ipsum Herodot. lib. IX. c. 116. S.

18—21. καλὸν — *τιμαρίην ἤδη γίνεσθαι*] Prostat conjectura Reiskii legentis *τιμαρίην*, ὅ, τι δὴ καὶ γίνεσθαι: mihi quoque his impediti quid inesse videtur, quod forte tolli posset si scriberetur: καλὸν δὲ προσωποδότης ἡμίας τιμαρίην. ἦν δὲ δὴ ἐν γίνεσθαι, ἴνα καὶ τὸ δυνόν τὸ πείσονται τοῦτο μάθω, ἰλάσας ἰω' ἄνδρας τοῦτους, τοῦτοι καὶ Πίλοψ ὁ Φρυγῆ, ἰὼν ἱμῶν πατέρων δούλος. Subditos, tanquam διασώτῃ, Persarum Reges δούλους vocabant: hanc tamen Xerxis de majoribus suis vaniloquentiam verbo castigavit Palmer. Exercit. p. 31. Apte hic nar-

ratis congruit formula loquendi, ἦν δὲ ἐν γίνεσθαι, si quid autem eveniret mali. ἰά, ἐν τιμαρίῃ, ἰά, ἐν γίνεσθαι, similesque, frequenter occurrunt. VALCK. — Vide paulo ante notata. S.

CAP. XII. [3. νακτὶ δὲ βουλὰν διδοῖν] Intellige ἰουστῇ, nisi prorsus adjectum ὅλῃν fuit hoc pronomen, quod hodie quidem ignorant libri. Sic vero, eadem sententia, frequenter λόγον ἰουστῇ διδοῖν usurpat Noster, I. 209, 10. II. 162, 23. III. 25, 5. etc. S.]

Ibid. *ἔθρηναι οἱ οὐ πρῶγμα εἶναι*] Contra lib. I. c. 19. Croesus βουλευόμενος ἔθρηναι πρῶγμα εἰ εἶναι ἱλαίνοντες τάχιστα ἰω' τὰς Σάρδεις. vid. Clar. Wessel. ad IV. c. 11. Aristoph. Eccles. v. 656. Τί γὰρ αὐτῷ πρῶγμα μάχισθαι. Phœbeia locutio hodièdum est usitatissima. VALCK.

8. στρατεύματα μὴ ἄγαν] Jure negans vox accessit; frequens, ut docte Gronovius, post verba negandi mentemque mutandi. Notus ex Sophocle, Antig. v. 449., Euripid. Orest. v. 1059. mos, doctorumque observationibus ad Æliani Var. III. 43. (Conf. ad Herod. II. 27, 3. notata.) Δολόμεντοι ἀπάειν Σουῦ, qua somnio Xerxes impulsus post fluctuationes in bellum ruit, explicat ad Æschyli Pers. v. 93. Stanleius. Wess.

9. προέσας ἀλίξιν Πέρσας στρατὸν] Revocanda mihi vetus lectio Πέρσας videtur: cum Persis utcopias cogerent denunciaveris, ut recte H. Steph. VALCK. — Quod in nostra Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. scribitur “utique male,” id typothetæ negligentiam debetur: “utique non male” scripserat Wess. Et merito quidem: nam probum utrumlibet, Πέρσας et Πέρσας, eadem sententia; sed istud prætuli, quod paulo difficiliorem videri poterat habere explicatum. S.

CAP. XIII. 4. ἀγχιςσερφα] Subitam

et priori contrariam sententiam. Tales ἀγγισσέμεθα μεταβολαί Gregorii Naz. Or. XXVIII. p. 473. a. ad Thucydidis exemplum lib. II. 57. Quod statim παραγερύμηναι, (lin. 6.) ab Ionibus probatur; solitarium autem Med. ἐπίξεισι (lin. 8.) merito D'Orvillius, quippe librarii peccatum, contempsit, ad Chariton. I. 5. p. 57. Congruit ferme Euripid. Iph. Taur. v. 987. θυνή τις ἐργή δαμύνει ἐπίξεισι. Wess.

5. φρεῖναι — ἐς τὰ πρῶτα αὖκα ἀπὸ κα] Idem esset ψυχῆς ἐς τὸ φρεμῶντατον. Xenoph. Symp. p. 522, 25., ἡ ψυχὴ, θένοντι ἐν χρεῖν ἢ ἐπὶ τὸ φρεμῶντι, καὶ ἐξαιρεσσομένη γίνεται. Ἡβης ἐς τὸ σῶφρον dixit Sophocles in perditæ tragœdiæ fragm. apud Etymolog. in voc. Νύκτος; nam pro vulgatis, ἡβήσιν τῷ σῶφρον dubium nullum est quin corrigi debeat, ἦβης ἐς τὸ σῶφρον ἵκνται: vidit et illud Piersonus noster. VALCK.

CAP. XIV. 1. τῶντ' ὄνειρος] Monuit Eustath. τὸ ὄνειρος Homeri ritu poni; quo Sophocles, Libanius, Eunapius alii-que itidem, quamquam non semper. Non damnabitur credo (lin. 4.) ποιούμηναι, neque etiam τὰς τοὺς ἐξ αὐτίων ἀνασχέσιν. (lin. 6.) MSS. viam monstrant, testati προσδοκᾶ ἀνασχέσιν glossatori nimium liberali debere. (Vide Var. Lect. ed. S.) Sæpe mihi, dum his distineo, castiganda amanuensium licentia est; cujusmodi post nonnulla (CAP. XV. 1.) περιδύς ἱγίνετο, utique pristinae scripturæ περιδύς γινόμενος, ipsa indice verborum serie, posterior multo. Wess.

CAP. XV. 2. σίμπτει ἀγγίλει ἐπὶ Ἀρτάβατον καλίστα] Genuinum arbitror quod præbuit Med. ἐπὶ Ἀρτάβατον: sed omitti, ni fallor, tum debuerat καλίστα: neque enim præpositio ἐπὶ in tali structura censi posset a verbo avulsa. καλίστα remanere potuit ex interpretamento olim adscripto καλίστα-

τα: mittit qui Artabanum ad se vocaret. σίμπτει ἐπὶ τῷ σημαίνει significat mittere ad aliquem arcuendum. Xenoph. Cyr. Παλ. III. p. 43, 13. Τηγάτην ἐκίλει σίμπτει ἐπὶ τοῖς πατήρα. Thucyd. VI. c. 61. σίμπτει καὶ ἐπὶ ἐκείνῳ. Cap. 53. dixerat καὶ — ἡκούσαν ἐπὶ Ἀλκιβιάδην, non adversus Alcibiadem; sed navem, quæ ad eum deportandum erat missa; ut recte Corn. Nepos interpretatur in Alcib. cap. 4. In Isæo corrigerem, p. 36, 39. Ποσειδῶνος ἱστμψι ἐπὶ τοῖς ἀστυνόμοις: id est ἱστμψι τοῖς ἀστυνόμοις καλίστα. καλὴν τὴν ἀρχὴν, (σίμπτει ἐπὶ τὴν ἀρχὴν) et μεταπίμπτει in eadem dixit Isæus oratione. VALCK. — Familiaris Herodoto abundantia facile persuadere nobis possit, participium καλίστα, qua utique non erat opus, ab ipso fuisse adjectum: intelligitur autem καλίστα αὐτῶν. S.

10. εὐπισπαιέω] Nolo mutare; ut animi tamen sententiam declarem, pro genuino et Herodoteo εὐπισπαιέω in παιέω censeo. (quod et ego receptum vellem.) Scriptoris consuetudinem εὐπισπαιέω γὰρ ἴσαν οἱ Πέρσαι, lib. V. 20. ostendunt, et quæ plura Portus. Mox, (lin. 11.) ἐν ἡδονῇ ἵσται στρατηλατίων scriptum si foret, tolerabile esset. Nunc laudo vulgatum, redundantæ geminam speciem ignorans. Gronovius in alia abit. (nempe tamquam Herodoteum pleonasmum probans γινίσθαι στρατηλατίων.) Wess.

CAP. XVI. 1. οὐ τῷ πρῶτῳ οἱ κελύμματα] Sermonem adauxi: Casus ex verbali pendet substantivo, ut τῷ Σιῶν ὑπερησία in Platon. Apolog. p. 30. A., τὰ Ἐλπίης καὶ Μινίλιω Τηλεμάχῳ δῶκε Dion. Chryst. Or. VII. p. 117. c. ἐπίθεσις τῇ βασιλείᾳ τῶν Σύρων Strabon. XVI. p. 1092. A. (p. 752. c. ed. Cas.) His similia Cl. Dukerus ad Thucyd. V. 46. VII. 50. VIII. 21. De κελύμματα, quod in acbedis, superius lib.

IV. 141. Cunctabatur fortasse in regio solio sedere Artabanus, (lin. 3.) quoniam Persis in sella regis consedissee capitale foret, Alexandro apud Curtium VIII. 4. auctore. Wess. — Ad τῶ πρώτῃ οἱ lubens equidem γινώσκοντες intelligam, ut ab hoc subintellecto verbo pendeat datus δὲ. S.

4. Ἴσον ἐκείνῳ, ὃ βασιλεῦς, etc.] Sive Homerice seu Hesiodice simillima putetur Artabani hæc professio, memorabilis est; Th. Gatakeri eruditissima illustratione ad Antonin. Imp. lib. IV. 12. cohonestata, et I. G. Grævii ad Hesiodi Ἔργ. v. 294. Mox τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περὶ ἦντο (lin. 6.) ex Fragm. Paris. laudem meretur. Vide lib. VI. 86. 1. Κακῶν ἀνθρώπων ὁμιλίαι σφάλλουσι respondet Paullino Epist. ad Corinth. prior. c. xv. 33., ubi Wetsenius plena manu. Wess.

Ibid. Ἴσον ἐκείνῳ — παρ' ἡμῶν κέρειται] Quas Stobæus descripsit pag. 42. Herodotea, Gatakerus comparavit cum nobilissimo Hesiodi dicto Ἔργ. κ. Ἡμ. v. 291, 293., ad M. Antonin. IV. 12. conf. Grævius ad Ciceron. pro Pub. Sextio, c. 40. Proxima, (lin. 6.) qualia legit Valla, Gronovius egregie restituit: τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περιήκοντα κακῶν ὁμιλίαι σφάλλουσι. Eadem alibi semel Herod. verbum περιήκειν adhibuit structura, VI. p. 359, 8. (VI. 86, 13 seq.) τοῦτον τὸν ἄνδρα φημὶν τὰ τι ἄλλα πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα, καὶ δὴ καὶ ἀκούειν ἄριστα δικαιοσύνης σίρι. Verbum σφάλλιν, Euripidi frequentatum, veteribus semper adhibitum activa virtute, proprie notat id ipsum quod Latinum fallere in istis Livii XXI. c. 36, 7. lubrica glacie non recipiente vestigium, et in pronocitius pedes fallente. Sic emendarunt I. F. Gronov. et A. Drakenborch. VALCK.

[7. τὰ σε καὶ ἀμφοτέρω περιήκοντα, ἀνθρώπων κακῶν ὁμιλίαι σφάλλουσι] Schnei-

derus in Lexic. crit. hunc locum citans, itemque alterum ex VI. 86., περιήκειν interpretatur circumdare, adesse: quæ interpretatio alteri quidem loco ita convenire poterat, si naturalem verborum seriem hanc intelligeres τὰ τι ἄλλα πάντα τὰ πρῶτα περιήκειν τοῦτον τὸν ἄνδρα: at hoc loco τὰ καὶ ἀμφοτέρω nullo pacto tamquam subjectum orationis considerari possunt; sed structura naturalis ratio haud dubie hæc est, ὁμιλίαι ἀνθρώπων κακῶν σφάλλουσι εἰ περιήκοντα ταῦτα ἀμφοτέρω. Ex quo intelligitur, generalem formulam constructionis, qua in verbo περιήκειν utitur Herodotus, hanc esse, ἰγὼ περιήκειν τοῦτο. Superest ut videamus quænam sit huic locutioni notio subjecta. Ego cum superioribus Interpretibus, a quibus ne Schneiderus quidem dissentit, in hanc sententiam accepi, ego hoc consequor, sive potius (quoniam ἦν in præsentis temporis forma plerumque significationem præteriti habet) ego hoc consecutus sum, id est, ego hoc habeo, hoc mihi adest. Consentit Reiskius, in Animadv. ad VI. 86. scribens: "Significat, si recte intelligo, dictio περιήκειν τὰ πρῶτα idem atque ἦν in τὰ πρῶτα." Sed mox idem Vir doctus adjicit: "Aut sic: περιήκειν (ταυτίσιν ὑπερβάλλειν) τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐς πάντα τὰ πρῶτα." Rursus idem Reiskius ad eum locum, in quo nunc versamur, hæc notavit: "Περιήκειν hic loci est ἦν περι (hoc est ὅτι) τινα, προσφέρειν, ὑπερβάλλειν, præstare, superare, excellere. Quibus in ambabus rebus te præstantem ceteris." Sic ille. Optent docti: ego in superiori interpretatione adquiesco. S.]

7. πανάσιε τὴν — δάλασσαν πνύματα, etc.] Ad multitudinem transtulerunt oratores, natura sua maris instar tranquillam, demagogorum flabellis tanquam ventis procellosa facile con-

citandam. Herodotea horumque similia I. F. Gronov. attulit ad ista Livii XXVIII. 27. Multitudo omnis sicut natura maris per se immobilis est, ventii et auræ client; ita aut tranquillum aut procellas in vobis sunt. (Conf. Polyb. XI. 29, 9 seqq. ibique notata.) Dioni Chrys. III. pag. 44. c. imperium popolare dicitur *παισία καὶ πανταθενὰ φορὰ πλῆθος οὐδὲν ἰστέος ἀπλῶς, ταρσσομένον δὲ αὐτὸ καὶ ἀγριμένοντος ὑπὸ ἀνελύσσονι δημαγωγῶν, ὅσπερ πλυθῶνος (πλυθῶνος) ἀγρίου καὶ χαλιπτοῦ, ὅσοι ἀνίμων ἐπληρῶν μεταβαλλόμενον.* VALCK.

14. *ἐν σφαλισμένην σωῦν*] Non minus adconcomitate *ἐν σφαλισμένην* Codicum priscorum. Potest utrumque blandiri, si vel posterius pro comparato habeatur. Magnus Animadversor ad Athen. XIII. 1. (Casaub. in Athen. XIII. p. 558. a.) hoc pro usu excitavit Thalass, c. 119. *ἰς καὶ ἄλλοις ῥῶταις τοῖς τῶν παιδῶν καὶ ἡσσαν κεχαρισμένοι τοῦ ἀνδρός ἐσσι.* Clarissime Euripid. Andr. v. 6. *Νῦν δ' αὖτις ἄλλα δυστυχιστάτη γυνὴ ἔμει πύθοναι.* Sed vide Abreschium Dil. Thucyd. p. 514. Wess.

17. *Διὸς εἶνος προμνή, οὐκ ἰώντες*] Hoc a correctoribus potius expectandum, quam quod margo præbet Steph. lectum Vallæ, *οὐκ ἰώντα σε καταλύειν τὸν σῶλον*, ad remotius *ἐνιερν* referendum: sic supra cap. 15. *ἰσφαιτῶν ἐνιερν φαντάζονται μοι, οὐδαμῶς συνεικνίονται μοι ταῦτα· νῦν δὲ καὶ διακυλῆσαν.* More Homérico *τὸ ἐνιερν* Noster dixit et *τὸν ἐνιερν*. VALCK.

18. *οὐκ ἰώντα σε καταλύειν*] Verius hoc videtur, (quam olim vulgatum *ἰώντες*), siquidem insomnium spectat: nam quamvis *τὸ ἐνιερν* depositum supra, *τὸν ἐνιερν* tamen c. 18. atque alibi usurpavit. Jam *τὰ ἰς ἀνθρώπους πεισλανθήναι* (lin. 19.) in Vallæ Latinis, quæ adeuntia homines frustrantur, latius porri-

guntur, et iterum deinceps. Errantia sunt et vaga somnia in Thebaid. X. 106. Papinii Statii. Illustres Homeri Odys. T. 561. versus non exscribo. Wess.

21. *πεισλανθῆναι αὐτοῖς*, etc.] Quam paulo putabat inferius inserendam vir doctus, mihi præpositio, sæpius e scribendi compendio sic depravata, latere videbatur in prima verbi syllaba, scribendumque adeo: *πεισλανθῆναι αὐτοῖς* (quidni αὐτοῖς?) *μάστιγα ἰάσασθαι αἱ ὄψεις τῶν ἡμετέρων τὰ τις ἡμῖν φρονέει.* Quæ in vita usurpant homines, cogitant, curant, vident, quæque aiunt vigilantes agitantque, ea si cui in somno accidant, minus mirandum est: Accius in Bruto apud Ciceron. de Div. I. 22. VALCK. — Reiskius lin. 24. olim scriptum fuisse *περὶ τὰς τις* suspicatus erat. S.

3. *ταύτην ἐν σφραγισμένην καὶ τὸ κέρας ἔχουσαν μετὰ χεῖρας*] Supra c. 5, *τὰς ἰς χεῖρας ἔχουσαν*, et I. 35. Quum tantum belli in manibus esset, Liv. IV. c. 57. Quamcunque rem habent in manibus, Cic. Tusc. V. c. 7. Longe frequentius obvium *ἔχουσαν* *τι μετὰ χεῖρας* quo hic sensu rarius occurrit, pro rem animo agitare, vel re quadam occupatum esse, de Themistocle Thucyd. I. 138., *ἀ μετὰ χεῖρας ἔχουσαν καὶ ἐξηγήσασθαι αἰός τε.* VALCK.

24. *ὅς δ' ἄρα μή ἐστιν*] Egregie aptum est ad fraudem *ἔραμα* Arch., de visis per quietem in Macrobiani Somn. Scipion. I. 3. atque aliis. Series hinc excludit librarii commentum. *ὅσον ἰγὼ διαίτην* optime, quale ego esse statuo, interpretabatur Cl. Lamb. Bos, Observe. Critic. c. 6. hoc nomine vituperationem per figuras non meritis. Wess.

[25. *τὸ τοῦ Διὸς μετρίχον*] Τοῦ Διὸς malebam, sed nil novant libri. S.]

36. *ὅς δὲ ἰσφαιτῆται*] Non offendor repetitis, quas vir doctus inducendas

judicabat, negationibus : earum in iteratione nihil insoliti præterque morem. Coherentia orationis, οὐδὲ ἐπιφοιτήσῃ respiciente, angor. Quod expressi, plene satisfacit, æstusque sedat. Itaque Laurentii Latina reduxi, ex bonis Græcis bona. Falsus si sum, quod nolum, duces ac socios Th. Gale, Corn. de Pauw et Valckenarium habeo. Wess.

Ibid. οὐδὲ ἐπιφοιτήσῃ] Quam præbet Galeus Codicum lectionem, οἱ δὲ ἐπιφοιτήσῃ, hanc postulant vicina : εἰ δὲ ἰμὶ μὲν ἐν οὐδὲν λόγῳ ποιήσεται — εἰ δὲ ἐπιφοιτήσῃ, (Valla necdum interpolatus, sed te adibit;) τοῦτο μαθητὶον ἦδη ἔστι· εἰ γὰρ δὲ ἐπιφοιτήσῃ συνεχῶς, φαίην ἔν καὶ αὐτὸς εἶναι ἴσται. In istis nihil præterea novandum puto. VALCK. — Vide nostram Versionem Latinam, et quæ super hoc loco in Var. Lect. (ed. S.) disputavimus. S.

38. οὕτω δίδωσται] Receptius in Musis δίδωσται: nec illud propterea rejiciendum. Pindarus Nemewon. Od. V. 33. ἢ σιδηρεῖται ἐπαίνῃσαι πόλιμον δίδωσται. Nitiur veritate αὐτὸ παρατρέψαι. (ibid.) ex Arch., assecutusque est conjectando Reiskius et Abreschius. Wess. — αὐτὸ παρατρέψαι scribi malim, quam αὐτῶ, sicut vulgatur, vel αὐτὰ, quæ viri docti est conjectura. VALCK.

38. ἀλλ' ἦδη ἴημι] Quod sequitur ἢ ἰμὶ, loco ἴημι, in scriptis quibusdam, explicat vir Celeb., sed ita ut inductior atque incertior abeas. Scribarum ego errorem arbitror. Wess. — Quod suo e codice, consentientibus aliis, Gronovius dederat, ἀλλ' ἦδη ἢ ἰμὶ, etc. id sic explicandum ille censuerat, nisi et ipse ego in tuo cubili dormiero. Istam scripturam improbens Wess. ἴημι revocavit, pro ἰμὶ cum Reiskio accipiens, neque ullam de bonitate hujus scripturæ dubitationem significans. Itaque inductum deletumque velim, quod in

VOL. IV.

Var. Lect. (ed. S. ed.) h. l. scripsi “quod vitiosum esse pulcre ipse Wess. intellexit.” Cæterum, quæ ibidem notavi, nil opus est ut hic repetam. Videndum vero, ne ἀλλ' ἢ δὲ ἰμὶ scriptum oportuerit. S.

CAP. XVII. 4. καίτεν ἐπαίετε] Nihil in dictione desidero : namque καίτεν ἐπαίετε, loco ἰφίετε, quod non nemini in mentem venit, se non commendat. Ecce tibi ex Vit. Homeri c. 31. καὶ τότε μὲν τὴν κοίτην αὐτῷ ἐποίησάτε. Quo in genere καίτεν et κοίτην non differre ex lib. V. 20. constat. In consequentibus (lin. 6.) Σὺ δὲ κίπτος εἰς ἐ, etc. irato bene congruit. Wess.

9. καταπροΐξαι] Laurentii consideras per editiones male vagabatur. Vide Valckenarium ad lib. II. 36. Wess. CAP. XVIII. 2. Σιδηροῖσι σιδηρεῖσαι] Sic optime Arch. Ὀβιλοὶ σιδηρεῖσαι, lib. II. 135. pristinum non adjuvant. Σιδηρεῖαι enim sunt ferramenta, lib. III. 29. IX. 36. Platoni Gorg. p. 300. etc. Wess.

Ibid. Σιδηροῖσι σιδηρεῖσαι] Scribendum σιδηρεῖσαι. Nam ἡ σιδηρουργία, σιδηρεῖον dicebatur; ferramentum, σιδηρεῖον, σιδηρεῖα, λιθουργικὰ, habet Pollux VII. 125. et ταιχωρύχων σιδηρεῖον. Suidas: Σιδηρεῖον, τὸ μικρὸν, ὑποκαριστικῶς διὰ τοῦ ι. Herod. IX. 36. ἰσινυχθίντος πως σιδηρεῖον ἐκράτησι. Quod sequitur (lin. 3.) Ἰονικὸν ἀμβώσας, restituendum arbitror in libello de Syria Dea inter Lucianeos T. III. p. 471, 88. pro Σαμβώσας : illinc receptum fuit in Indicem Græcis inusitatum Σαμβώω. VALCK.

6. οἷα ἄνθρωπος ἰδὼν ἦδη, etc.] Ubi descriptis ista Stobæus p. 130. cepit multo rectius pleraque Gesnerus quam ceperat Valla, turpiter, hallucinatus in vicinis. μεγάλην πεινόντα πηγύματα ὑπὸ ἡσσόνων, vel potius ἰσσόνων, optime H. Steph. interpretatur, (sub Hessonibus scripserat Valla.) Ista proximum acce-

A a

dit hoc Thucyd. II. c. 98, 6. *παλλὰ δὲ καὶ στρατόνιδα ἦδη ἴσται ὅπως ἱλασέσθαι τῇ ἀπειρίᾳ, ἰσὶ δὲ ἂ καὶ τῇ ἀτολμῇ.* In proximis, *τῇ ἡλικίᾳ ἵσται* (lin. 7.) longe aliter est accipiendum ac lib. V. c. 19. *οὐ μὲν, ὃ σάτις, ἵσται τῇ ἡλικίᾳ.* Ibi de patre sene Macedo loquitur Alexander; hic Artabanus fratris filium Regem *τὰ πάντα τῇ ἡλικίᾳ ἵσται*, prorsus morem gerere nolebat juvenilis ætatis cupiditati, qua cœcatus amplificare desiderabat imperium: hoc obscurius indicatum voluisse sequentia monstrant, *ὡς κακὸν εἶη τὸ πολλὸν ἱσχυρίζεσθαι.* *Εἴπαι* in talibus notat animi concitati motibus velut imperiosis dominis morigerum cedere. Achilles Homero pingitur ut leo, *μειγὰλῃ τι βίῃ καὶ ἀγῶνι θυμῷ* *Εἴξαι*, Iliad. α'. 42. Eustathius, *Ἰστis*, ait, *ἵσται* *δοκίμα* καὶ *δυσπότης* *ἡμιλυσιμότης* *ἀντὶ*. Eurip. Helena v. 79. *Ἐμμεσον ἐργῶ δ' εἴξα μάλ' ἢ μ' ἰχρῶν.* *ἵσται* *πάσας* Platoni restituit H. Steph. Schediasm. I. c. 23. VALCK.

12. *ἀγριμύζοντα*] Bellis supersedentem; qui quidem mente principes ipsi se et cives beare solent. *Κύρον οὖν ἀγριμύζοντα*, bella ex bellis cientem, lib. I. 190. descripsit. Verissime Philo Jud. alia etsi in re, de Septen. p. 1186. A. *ἰσ μέρει δ' ἀγριμύζοντες ἰσχυρότερα καὶ ὑποκινητότερα τὰ τοῦ σώματος ἰσχυροὶ μέρη.* WESS.

[13. *Ἐστὶ δὲ δαιμονίη τις γίνεσθαι ὁρμή*] Totam istam historiolum quisquis legerit, is mecum, puto, non tam imbecillitate offendetur Xerxis et Artabani, indignas fraudes ex Mardonii machinatione conflatas ad divinum numen referentium, quam Scriptoris nostri mirabitur simplicitatem, omnia ista tantum gravitate ac sine ulla suspicionis significatione narrantis. Sed hæc quidem, ut alia nonnulla, condonemus viri alioquin optimi prudentissimique religioni! S.]

14. *φλογὴ τις καταλαμβ. διήλυνται*] Illa *φλογὴ διήλυνται*, sed Persas (non Græcos) adfluctura, tragica Æschyli dictione pingitur in Pers. v. 102. etc. WESS.

[19. *Θεῶ παραδιδόντες*] Conf. V. 67, 12. S.]

CAP. XIX. [6. *μετὰ δὲ*, etc.] Quid sit quod adjiciat evanuisse dein coronam, haud percipio; quandoquidem hoc ad sinistrum magis, quam ad faustum omen, videri poterat pertinere. Videndum satia-ne sanus et integer sit locus. S.]

CAP. XX. 1. *ἰσ μὲν εἰς τετρα ἴσται πλήρη*] Testis Thucydides est lib. I. 18. decimo a Marathonis pugna anno Xerxem expeditionem in Græcos suscepisse. Plato lib. III. de Leg. p. 698. c. *σχυρὸν δὲκα ἴσται*, decem ferme annis, ante Salaminium prælium Persas et Athenienses in Marathonio campo committit. Hinc dissidium de intervallo temporis, quo certamen disjungitur utrumque, his decem, illis undecim annos probantibus. Herodoti calculos nos subducemus. Apparatum Darii ad novum in Græcos bellum triennalem signavit c. 1.; adjungens, quarto post Marathoniam pugnam anno Ægyptios descivisse: tum proximo ab eorum defectione Darium diem obisse supremum c. 4. qui quintus utique a prælio Marathonio. Sequuntur pleni quatuor anni, a Xerxe in comparandis ad Græcum bellum rebus absumti: *τίμωσθαι δὲ ἰσται*, volente sive procedente anno quinto, rex Persa expeditionem ingreditur; delatusque Sardes post iter longum interquiescit, ac ibidem hiemem transigit c. 32. vere deinde ineunte Abydum proficiscitur, c. 37. Unde consequens videtur, ut pro Herodoti rationibus Rex undecimo post Marathoniam cladem anno in Europam moverit Græcosque. Certe Juliani Imp. Or.

I. p. 42. c. *χρόνος ἰσῶν οὐκ ἴλῃσαν δίκαια*, a Xerxe in belli adparatu insumtus, nunquam procedet, nisi Darii quinque anni auxilio veniant, ex doctissimorum virorum Petavii et Spanhemii censura. Junge Duker. ad Thucyd. I. 18. et, quem ille merito laudavit, H. Alphenius in Commentar. Chronolog. ad Danielis cap. ix. Part. iii. c. 3. Wess.

5. *πίμπληται δὲ ἰσῶν ἀνομήνῃ*] Arch. *ἀναισιμολογία* laudibus Th. Galeus et Joseph. Wasse (Indicis Thucydidei voc. *Χιρ.*) ferunt, restitutumque opant. Erit profecto Ionicae speciei, modo *ἀναισιμολογία* formetur; hic valere utrum queat, dubito valde. *Ἀναισιμολογία* locum sibi capessit in rebus temporeque absolutis, veluti II. 31. *οὗτοι γὰρ συμβαλλομένη μῆτις ἐνρίπνονται ἀναισιμούμιοι* ἐξ Ἑλεφαντίνης περιουμένης *ἰς τοὺς Ἀυτομόλους*; hi enim quatuor menses computanti reperiuntur absoluti, ex Elephantina ad Automolos profecto; et saepe alias apud Portum. Atqui annus quintus Xerxis procedebat duntaxat, ad finem nondum devolutus; *τίσσερα ἴσται πλήρη*, pleni quatuor anni, qui antecedunt, ita rem habere, clamant. *Ἀόμεινος* itaque *ἴσται* est *volvens*, cujus anni principio Xerxes expeditionem orsus fuit. Tale *ἴσται* *ἡμεῖς ἀνομίοις*, inchoante die, Apollon. Rh. II. 496. III. 1339. et *ἦντο τὸ ἔργον* Nostri I. 189. et VIII. 71. in opere, quod continuo procedit et porrigitur. Homerus Iliad. K'. 251. et Eustathius consimiliter. Wess.—*ἄνται* apud Homer. I. c. *τελειούται* interpretatur Eustathius. Hoc loco *ἰσῶν ἀνομήνῃ* anno ineunte reddiderat Valla, quod et Wess. cum aliis in Lat. versione tenuit: equidem exeunte cum Porto posui; malim vero, ex ejusdem Wesselingii monito, *volvente* poni, sive, quum vero quintus *agere*tur annus. S.

Ibid. *πίμπληται δὲ ἰσῶν ἀνομήνῃ*] Hinc Hesych. *Ἀνομήνῃ, ἀνομήνῃ*: vetus ista verbi forma sic semper apud Hesych. redditur per alteram usu receptam, in *ἄνται* *Ἀνόμεινος*: *ἄνται* *ἡσται*, etc. Suidas: *ἄνται, ἀντὶ τοῦ ἀντίοις, Φρύγιοις*. Vid. Eustath. in Hom. Od. β'. p. 80, 2. (p. 1354. ed. Rom.) et Miscell. Observ. V. p. 95, 96; sed quod illic vir Eruditissimus Xenophonti tribuit ex Suida, id ego velut minime Xenophonteum Suidæ libenter reliquerim; habet et Hesych. Callimacheum *ἄνται*, et bis *ἄνται* interpretatur. VALCK.

11. *μήτις τὸν Μυσῶν*, etc.] Si *τῶν Μυσῶν* volueris, oratio pendebit ex superioribus *κατὰ τὰ λεγόμενα*, tum, ut Arch. *τῶν πρὸ τῶν Τρ. γινόμενων*: quibus equidem non capior. *τὸν Μυσῶν* innuit *σφύλαν*. Mox *διαβάτεις τὴν Εὐρώπην* (lin. 12.) expedire vir Celeb. nititur; qui si cogitasset ultimam vocis præcedentis syllabam, uti sæpe factum pulcre noverat, præpositionem *ἰς* devorasse, arcessitam haud probasset explicationem. Præpositio in hujusmodi transitu non spernitur lib. IX. 6. 113. etc. Teucrorum Mysorumque in Europam tractum repetit lib. VII. 75. Wess.

13. *τὸν Ἴσταιον πόντον*] Sic recte Aldus olim, uti lib. VI. 127. IX. 91. Non nescio Cl. Marklandi observata ad Maxim. Tyr. Diss. XXXIX. p. 723; certum tamen durat, veterum plerosque et soluta et ligata oratione *Ἴσταιον πόντον* sive *πύργον* et *κύλων* maluisse. (Conf. ad Appiani Procem. cap. 3. olim a nobis notata.) Mox *τοῦ πρὸς μεταμβρίνης*, (lin. 14.) refigitur docti conjectura viri *τοῦ πρὸς Σαλαμβρίνης*, et auctoritate quidem Tzetzae Chil. IX. v. 707. Peneum, Onochoumque et Sperchium amnes Salambriae titulo a barbaris ferri, prodentis. Mihi talis opinatio errans est et vaga. Sequentia (CAP. XXI. 1.) scribi cuperem, *αὐτὰι αἱ πῦσαι, οὐδὲ αἱ ἰσ-*

ραι πρὸς ταύτης γινόμεναι στρατηλασίαι. Sane οὐδ' εἰ Med. Ask. ab aliis proscribitur. Sequar proinde Codicum plurimum consensionem. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. 8.) Ad οὐδ' εἰ ἵταται commodò intelligetur verbum εἰσί. S.

CAP. XXI. 1, 2. Αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδ' εἰ, etc.] Scriberem literis quæ male videntur repetitæ deletis: Αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδὲ ἵταται πρὸς ταύτης γινόμεναι στρατηλασίαι, μὴς τῆσδε οὐκ ἄξιαι. Delendum articulum (ante στρατηλασίαι) censuit et Reiskius. οὐδ' εἰ ἵταται prodiebat ex Med. Reliquæ στρατηλασίαι πρὸς ταύτης μηδὲν ἱφαίνοντο, sive μὴς τῆσδε οὐκ ἄξιαι, indignæ sunt, quæ cum una ista comparentur. Scribi quoque potuit ab Herodoto μὴ τῆς οὐκ ἄξιαι συμβληθῆναι εἶσι. Utriusque usus exempla collegit ex Herodoto Raphaelius in Ep. ad Rom. viii. v. 1°. VALCK.

4. καὶ οὖν διὰ πινυμένων μιν ὕδωρ οὐκ ἰσχύει;] Voculam μιν ex cod. Med. interjecit Gronov. In ceteris illa Codicibus si non legitur. neque hic videbitur requiri. Demosth. c. Polycl. p. 674, 87. τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων ἰσχύει. Sic sæpius apud Herod. simpliciter legitur: aqua ἰσχύει, defecit; et ἰσχύει τὸ ῥέθρον, ubi flumina Persis narrantur epota. Aristid. T. I. p. 223. τὰ ἐκείνων ῥύματα — ὅσα ἐξέη πάντα ἰσχύει. Diodor. T. I. p. 407. (lib. XI. c. 5.) φασὶ τοὺς ἀνθρώπους ποταμούς διὰ τὴν τοῦ πλῆθους ἐπιχειαν ἰσχύειν. Hujus rei præter ceteros Poëtæ quoque Latini meminerunt. VALCK.— Licet absolute alibi ponatur verbum ἰσχύειν, percommode tamen etiam pronomen μιν locum suum hic tueri potest. S.

CAP. XXII. 1. καὶ τοῦτο μὲν, ὡς περιπαταίαντων, etc.] Vulgo vertuntur et sumuntur ac si superiora respiciant, eaque unum propter Athon sint parata atque instructa. Laurentius: quæ triennio superiore præparata erant; alius, eaque triennio præparata. etc. Utrumque

a Scriptoris instituto longe, nec Pavium fugit, aberrat. Orditur enim hic moliminum contra Græcos initia, clare docens, superbum regem contra Athon iram primo exersuisse, illique a continente avellendo jam ante triennium operam fuisse impensam. Errant ergo, qui tres hos annos eosdem statuunt, ac quatuor adparatus ad bellum c. 20. uti Dodwellus Annal. Thucyd. p. 44.; illi enim pleni, et ad universum expeditionis paratum, hi intra eorum ambitum propter Athon erant. Neque extra usum, ut τοῦτο μὲν novam periodum, non excipiente τοῦτο δὲ, inchoët, uti lib. VI. c. 125. Wess.—Verba ista καὶ τοῦτο μὲν, etc. perperam vulgo superioribus ita juncta erant, ut non modo eadem cum illis sectione comprehensa, sed ab illis etiam nonnisi minore puncto distincta essent. Nos ab eisdem verbis novi Capitis initium fecimus, quum antea a verbis Ὁ γὰρ Ἄθως (lin. 8.) Capitis XXII. initium signatum esset; quam rationem etiam Wess. in Contextu tenuerat. Familiarem Nostro formulam Τοῦτο μὲν utique non semper excipit τοῦτο δὲ, sed alia dictio similem huic vim habens: omninoque τοῦτο μὲν sæpe idem fere valet ac πρῶτον μὲν, primum quidem, vel, ut ab hoc incipiam. Itaque illi τοῦτο μὲν, quod lib. VI. c. 125, 3. legitur, respondet Μετὰ δὲ, initio capitis 126. Ad τοῦτο μὲν, VII. 176, 1. refertur ibid. lin. 5. ἡ δὲ αὖ, etc. Lib. III. c. 108. habes lin. 7. τοῦτο μὲν, ad quod paullo post (lin. 12.) refertur ἡ δὲ δὴ λίαινα. Hoc loco, in quo versamur, ad Τοῦτο μὲν, a quo incipit narratio rationis qua isthmus ad Athon montem perfossus est, peracta illa narratione, referuntur ista, initio capitis 25. Ταῦτα μὲν νυν οὕτω ἐποίησεν ἀρεσκυλάζων δὲ καὶ ὅσων, etc. S.

4. ἀρυσσον ὑπὸ μακρίγων] Atrocitatem, qua ὑπὸ μακρίγων fossores operi admovebantur, Plutarch. Anim. Tranq.

pag. 470. x. jure taxavit; eadem infra cap. 56. Wess.—Infra cap. 56. dixit τὸν στρατὸν ὑπὸ μαστίγων διαβαίνοντα. Hic significatur, fodisse flagellis coactos: explicat ipse Herod. cap. 103. ἵσιν ἀναγκαιζόμενοι μαστίγις ἐς πλείους ἰλάσσοντες ἴοντες. In prælio Persarum duces secundum Herod. ἔχοντες μαστίγας ἰββάριζον πάντα ἄνδρα, ut verberibus coacti, ὑπὸ μαστίγων, pugnarent. Legitur illud ipsum in Xenoph. Cyr. 'An. III. p. 184. 4. ἱβαλλον, ἰσφινδόνον, ἰτάξιον ὑπὸ μαστίγων: ubi quem sensum admittat non satis intelligo. (Quidni prorsus intelligeremus ut apud Nostrium?) Herodotea comparat ibi Hutchins. p. 244. Illinc paululum distant, quæ plurima dantur similia: Xenoph. p. 270, 22. τὰ τείχη κατέσκαπτοι ὑπ' αὐλητρίδων. Cicero de Lege Agr. c. 34. hostiæ — ad præconem et tibicinem immolabantur. Thucyd. V. p. 360, 81. χρωρῶντες — βραδίως καὶ ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν. Herod. I. 17. Ἀπ᾽ αἰσθητῶν ἰσχυρῶν ὑπὸ συρίγγων τε καὶ σπηκιδων. Πίνον ὑπὸ τῆς σάλπιγγος est in Aristoph. Acharn. v. 1000. ἔδον ὑπ' αὐλητῆρος Archilochi in Schol. ad Aristoph. Av. 1426. Alterius casus exempla dedit T. Hemsterh. ad Lucian. p. 355. VALCK.

6. Βουβάρε[ς] Ita perpetuo lib. V. 21. VIII. 136. Ἀρταχάεισι, Tzetze Ἀρταχάει, erronee, patre-ne Artæo an Artachæa fuerit genitus, in Codicum discordia dubium. Artæi redibit mentio c. 66. ubi in nomine alia variatio. Quæ mox de Atho, a Scholiaste ad Iliad. ε'. 329. exscripta fuerunt. Wess.

14. αἱ δὲ ἱνδὲ Σάνης] Unde Valla ἱνδὲ, extra, acceperit, ignoro. Sane, Andriorum colonia, in ipsa cervice isthmi erat, montem Athon ejusque oppida amplexi; itaque, quod Thucydides IV. 109. et ipsemet Herodotus, indicat, eadem fossa a continente fuit dissecta.

Urbium in Atho Ἀκρόθων (lin. 17.) recte Codices edunt, præeunte Thucydide et Steph. Byz. ubi Holstenius bene. Placet quoque Θύστος (lin. 17.) ex eodem Attico scriptore, et Plinio Hist. Nat. IV. 10. De fossa, cujus nulla nunc vestigia, erudite Is. Vossius ad Melam lib. II. 2. fin. Wess.—Eadem urbes memorat Thucyd. IV. 109. Σάνην μὲν — παρ' αὐτὴν τὴν διώρυχα, — τὰς δὲ ἄλλας, Θύσσον, καὶ Κλειωνάς, καὶ Ἀκρόθων, καὶ Ὀλόφρων, καὶ Δῖον, αἱ οἰκούμεναι ξυμμάκτοις Ἰόνιοι βαρβάρων διγλώσσων. Ibidem ἡ διώρυξ dicitur etiam τὸ τοῦ βασιλέως διώρυγμα. In Æliano de Nat. An. XIII. 20. scribendum arbitror: ἰνδὰ τοι καὶ ἡ τοῦ Πίρσου φαίνεται διατομή, ἣ δὲ ταμὲς τὸν Ἄθω. VALCK.—Descriptionem isthmi a Darii perfossi, quo mons Athos continenti olim junctus erat, hodieque rursus jungitur, recenti ætate dedit ill. Comes de Choiseil-Gouffier in Voyage pittoresque de la Grèce, T. II. Part I. (Paris. 1809.) p. 145 seqq. qui satis clara priscae illius fossæ vestigia hodieque reperiri testificatur p. 148. S.

CAP. XXIII. 17. ἀγορὴ τε ἰγνίεα καὶ περητήριον] Attigit ista Casaub. in Polyb. p. 184. Ut vox ἀγορὴ quo hic esset sensu capienda intelligeretur, adjecit καὶ περητήριον. Errorem Vallæ (prætorium intelligentis) P. Leopard. jam correxit, Em. VIII. c. 1. Moeris: Πωλητήριον, Ἀττικῶς περητήριον, Ἑλληνικῶς. Non tamen Athenis forum rerum venalium πωλητήριον dicebatur. Miror quod scribit Herod. I. 153. οἱ Πίρσαι ἀγορῇσι οὐδὲν ἰσθασί χρῆσθαι, οὐδὲ σφι ἰστέ τοσαυτάπαν ἀγορῇ: et verius opinor quod Xenophon tradidit Cyr. Παιδ. p. 2, 36. illic a foro artium liberalium locus discernitur, ubi essent τὰ ὄνια et οἱ ἀγοραῖοι. In illud autem περητήριον secundum Herod. σῖτος πολλὰς ἰφοῖτα ἐκ τῆς Ἀσίης ἀγλισμίνες: comportabatur, recte Val-

la. Xenoph. p. 253, 39. *ὅτι καὶ ἡ κατὰ θάλατταν εἶτος φοιτᾷ*. Andoc. p. 22, 17. *οὐ μίλλαι ἐν Εὐπρόν εἶτος ἤξιν ἰσταῦθα*. VALCK.—*Ἀγορὴ τι καὶ πρεσβύτεριον* dixit Herodotus per figuram ipsam familiarem, quam ἐν διὰ δυνῶν vocant Grammatici: adjecto vocab. καὶ πρεσβύτεριον declaratur qualis intelligatur ἀγορὴ, scil. τῶν ἀνίων, τῶν πωλεστικῶν, forum rerum venalium. S.

CAP. XXIV. 1. *μυγαλοφροσύνης ἰψικα*] Ubi montem sua quidem opinione perfossum scribit Aristides πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως μᾶλλον ἰσθυμίαν ἢ χρεῖαν, in Themist. T. III. p. 297. Scholiasta MS. hunc designavit Herodoti locum: *ἰσθυμίας μᾶλλον ἢ χρεῖαν ὕψιν, ὅτι ἡδύνατο ταῖς τρεῖς τοὺς ἄλσιν περιπαλεῖσαι, καὶ οὕτως ἰλθῖν τὴν διὰ ὠρεῶν (ἄρῳ) τὸν ἄλσιν καθάπερ ἰσθυμίαν πληρῶν· τοῦτο δὲ παρὰ Ἡρόδοτον ἀφίληται· λίγυ γὰρ ὅτι διὰ μυγαλοφροσύνης τοῦτο ὁ Πιζῆς ἐποίησεν, οὐ διὰ χρεῖαν*. VALCK.

2. *μηδὶνα πόνον λαβόντας*] Ita-ne nullo negotio, in tanta navium multitudine? Rei difficultate perpensa Cl. Corn. de Pauw *μηδὶνα πόνον λαχόντας*, nullum transitum nactos, fingebat; cui nihil rescribo. Verba comparate sunt accipienda. Labor erat tot naves per isthmi jugum trahere, multo major fossam tam laxam et altam deprimere. Si Dionysii Siculi milites uno die locum planum, luto cœnoque plenum, latitudine stadiorum viginti, egregie stiparunt, et triremes per eum octoginta traxerunt, apud Polyæn. V. 2, 6. quid ab inmani Persarum numero exspectari non potuit? Hesychius *διαρῦσαι* explicat hoc ex loco *διασπῆσαι, διαλύσαι*: quod Gronovius, præclare in his occupatus, perspexit. Tali in re *διαλύσαι* καὶ *σπῆσαι* Diodor. lib. IV. 56. XV. 50. Polybius *διίσθμίζεν* et *ὑπερσθμίζεν* lib. IV. 19. Pertinet huc Suidæ observatio in *ἰσθμῶς*, ad quam nonnihil L. Küsterus

offendit in Comici Theomophor. v. 654. Mox *διασπῆσαι* optime Eustath., quemadmodum II. 158. WZS.

4. *τὴν ἰσθμὸν τὰς νῆας διαρῦσαι*] Postremum, Hesychio redditum *διαλύσαι*, Gronovius recte Herodoto restituit; cui præter *ἰρῦσαι*, trahere, et *διαρῦσαι*, adhibentur verba *ἀνιρῦσαι* (τὰς νῆας, p. 545, 8, 16. (IX. 96, 15. et 97, 5.) vulgo *ἀνιρῦσαι* τὰς ναῦς) *ἰξυρῦσαι* *ὀπιξυρῦσαι* *ἰαυρῦσαι* *καυρῦσαι* et *παυρῦσαι*. Res ipsa, cujus hic primum fit mentio, est illa aliunde nota, qua itineris minuendi causa remulco naves per Isthmorum juga transducebant: ut Herod. τὸν ἰσθμὸν τὰς νῆας διαρῦσαι ναῦν διαλύσαι, Diodor. T. I. p. 300, 60. διαφῆρην τὸν ἰσθμὸν τὰς ἡμέρας τῶν ναῶν dixit Thucyd. p. 511, 91. (VIII. 8.) ubi v. 73. legitur *ὁπότεροισι τὰς ναῦς τὸν ἰσθμὸν*, ut alibi apud eundem plus æmel: vid. Duker. ad Thucyd. p. 241. (IV. 8.) Berkel. ad Steph. Byz. p. 8. sed in primis WZS. Oba. lib. I. c. 28. Illud novum, quod Annibalem fecisse narrat Livius XXV. 11. via, quæ in portum per mediam urbem ad mare erat transmissa, plaustris transvectæ sunt naves. VALCK.—Facile adparet, ad τὴν ἰσθμὸν ex consequente *διαρῦσαι* intelligendam διὰ præpositionem. S.

CAP. XXV. 1. *παρισκινύζοντες* διὰ καὶ *ῥωλα*] Med. et aliorum *παρισκινύζοντες* habet exempla lib. II. 96. et 125. similis structuræ, et in Diodor. sæpe, lib. I. 93. (Scilicet illis in locis nomen plurale neutrius generis, præter consuetum morem, cum verbo plurali construitur; quod quidem et frequenter alias apud Nostrum reperitur. At h. l. *ῥωλα* non est nominativus casus: *παρισκινύζοντες* (activa notione) scil. Xerxes, paravit, confici jussit.) *ῥωλα* sunt rudentes, κατὰ τὴν ναῦν σχοινία, Galeno in Hippocrat. de Art. p. 659. et Erotiano doctibus; et βύβλα, non sirpea, uti

Valla, nec juncea; sed ex byblo sive pyro, quomodo c. 36. et Eustath. Perieg. v. 912. Wess.

7. *πορθμῖαι*] Non repudio *πορθμῖαι* Arch. fortasse (etsi neglectus in linguae Thesauris) unice verum. Nostro *πορθμῖαι*, tractus, aut proprium inde nomen lib. IV. 12. 45. Callimacho, naulum, Fragm. CX. *Πορθμῖαι* tamen pontones in Diodori XIV. 74. Sicuti *πορθμῖαι* autem, ita nihil praefert *πορθμῖαι* nisi legitimum. Ceterum ἄλλοι ἄλλη, uti schedae, respicit *στῆτον ἀγελισμένοι* c. 23. unde justissimum (lin. 8.) *τὸν δὲ ἄν πλάιστον*, cui in tanta Codicum discordia principatum concessi. Reiskii conjectura eodem tendebat. Wess.

CAP. XXVI. 11. *καὶ ἱέρου οὐκ ἰλάσσεται ἢ Μαϊάνδρου*] Apposite Cl. Abreschius, *οὐκ ἰλάσσεται ἢ Μαϊάνδρου* nimirum *πηγαί*. Pausanias (II. 10.) Corinth. p. 135. *τὰ δὲ οἱ, pæderoti herbae, φύλλα ἰλάσσεται ἢ φηγοῦ, μίξιονα δὲ ἰσσι ἢ περιου*. Longe gravior huic inflictum loco vulnus, si olim (lin. 13 seq.) ex Cl. Salmasii conjectura ad Solin. p. 580. seqq. *ἰδὼν Μαρσύου, δὲ καταβλήσας ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκρῆς τῶν Κελ.* scriptum fuerit. Neque enim notum hic nomen fluvii Catarractae: Marsyæ præterea fontem ex summo montis cacumine excurrentem magno strepitu aquarum cadere; quæ Curtii initio lib. III. verba. Sic fere Gronovius, Salmasiana utroque pollice premens. Fateor ultro plausibilia videri, de veritate licebit dubitare. Marsyam novit Herodotus lib. V. 118. qui cum Celænis præcipite cursu rueret, a civibus *Καταβλήσας* justo titulo adpellari potuit: quo utique in negotio novi nihil, nihil insoliti, agnoscente ad Strabon. XII. p. 865. (p. 577. ed. Cas.) magno Viro. De fontibus in ipso foro, *ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκρῆς*, res difficilior. Xenophontem Ἀναβ. I. p. 10. si audimus, scaturiebant illi *ὅτε τῇ ἀκροπόλει*, sub

arce, propter magni Regis regiam, immo *ἐν τῶν βασιλείων*. Non hic obliviscor decreti Salmasiani, *τὰ βασιλεία*, regiam, in montis vertice collocantis: cuiusmodi nihil suavissimus scriptor, utrumque Xerxis opus, *τὰ βασιλεία* et *ἀκροπόλιν*, disertim secernens. Fluxa hinc et vaga ex Curtio *περὶ τῆς ἀκρῆς τῶν Κελωνίων* disputatio. Jam ad fontes Marsyæ regia cum fuerit, absconne putabitur, forum ibidem aliquod admittere? Sed hinc abeo, magni Salmasii ingenium laudibus ferens. Wess.— Nil opus esse ut l. 12. cum Abreschio *ἰλάσσεται* pro *ἰλάσσεται* corrigat, recte Schæferus ad Gregor. Dial. Attic. §. 39. observavit, ubi de pleonasmō voculæ ἢ post comparativum agitur. S.

15. *Μαρσύου ἀσπὶς*] Xenophonti *διέμα*, Æliano Var. XIII. 21. *δορὰ*, ubi Cel. Perizonius omnes reprehendit, qui Vallam secuti Marsyæ pellem utris forma suspensam voluerunt: *ἀσπὶν* ipsam esse pellem. Paria Hutchinson ad Xenophontem Ἀναβ. I. p. 11. Volens utrique eum *τοῦ ἀσπὸς* usum largior: Vallam tuebitur Plato Euthyd. p. 285. *οὐκ ἂν μοι ἡ δορὰ μὴ εἰς ἀσπὶν τελευτήσῃ, ἀσπίς ἢ τοῦ Μαρσύου, ἀλλ' εἰς ἀρετὴν*: modo ne pellis mihi in utrem, sicuti Marsyæ, desinat, sed in virtutem. Wess.

14. *ἐν τῇ καὶ — Μαρσύου ἀσπὶς ἐν τῇ πόλει ἀνακρίματα*] Qui vicina docte tractavit, Salmasius in Solin. dum sæpius ista describebat, his miror non fuisse offensum, *ἐν τῇ — ἐν τῇ πόλει*. Voculis *ἐν τῇ* omissis, sequentia sic Perizon. interpretatur, etiam Sileni Marsyæ cutis in illa urbe suspensa est, ad Æliani Var. Hist. XIII. 21. Reprehendit ibi vir Celeb. Vallam, cui non sanequam absurde Marsyæ pellis in utrem dicitur formata: corpus quidem etiam hominis figurate vocatur *θύλακος* et *ἀσπὶς*, sed quod notum esse scribit Periz. vereor ut probari possit. Sequi-

tur, ut saepe, Perizonium Hutchins. ad Xenoph. Κυρ. 'Αν. p. 11. Quid vero facient his Platonis in Euthyd. p. 285. *οἱ μοι ἡ δὲρὰ μὴ τις ἕκων τελευτήσει, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου?* Non Athenarum tantum acropolis, sed aliarum etiam urbium arces nonnunquam πόλεις vocantur: et hic nihil impediret, quo minus in τῇ πόλει in hunc sensum acciperemus; nam Sileni pellis in arce fuit suspensa. Xenophonti 'Αναβ. I. p. 146, 6. aula Regis fuisse traditur Celenis ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τοῦ Μαρσύου ποταμοῦ ὑπὸ τῇ ἀνατολίᾳ — ἐνταῦθα λίγισται 'Απόλλων ἰαδίῃσι Μαρσύου νικῆσαι, — καὶ τὸ δῆγμα κριμάσαι ἐν τῇ ἀντροῇ, ὅθεν αἱ πηγαί. Sed arcis apud Herod. mentio jam praecesserat; nam non dubito quin pro ἀγορῆς (lin. 13.) recte correxerit Salmas. ἀκρῆς: ut flumen Marsyas magno dicatur aquarum strepitu ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκρῆς τῆς Κιλαϊνῆς ἀνατίλλων. Tum scripisse Nostrum suspicor, in τῇ (scil. ἀκρῇ, in qua arce) καὶ ὁ τοῦ Συληνοῦ Μαρσύου ἑσπὴς ἀνακρίματα. Voce ἀκρῆς in ἀγορῆς depravata, nihil mirum si quis adscriperit ad hunc locum, in τῇ πόλει. VALCK.

CAP. XXVII. 1. Πύθιος] Stephano in Πυθίοσσι et Plutarcho Virt. Mulier. p. 262. Πυθῆς audit, Plinio H. Nat. XXXIII. 10. Pythius Bithynus, non bene: fuit enim Lydus domo, ditissimus quidem, sed pariter miserrimus. Plura Holstenius et Harduinus, et de aurea platano ac vite B. Brisson. Regn. Pers. I. 77. Wess.—Herodotum sequenti Pythium vocant Seneca, Tzetzes, Eustathius, Suidas. (Suid. in 'Ασπερίαν.) Πυθῆς, dicitur in Schol. MSS. ad Aristidem; Πύθης Plutarcho de Virt. Mulier. p. 262, 263. et Polyæno VIII. 42. Non ille tantum ἐξίησι τὴν βασιλίαν στρατιὴν πᾶσαν ἐξίησι μεγίστοις: sicut Διοσβίδης teste Diodoro XI. 56. κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Πιρξοῦ τὴν δύναμιν τῶν Πιρξῶν ἀπασαν ἐπέτακας: sed Lydus

etiam Pythius, secundum Nostrum, Xerxis patrem Darium (lin. 8.) ἰδωρῶντο τῇ πλατειᾷ τῇ χερσὶ καὶ τῇ ἀμυγίλῃ. De Xerxis loquens expeditione Aristid. in Panathen. p. 223. Εἰ δ', inquit, ἰσθμοῦς σκῆψ, δίδρον ἦν αὐτῇ χερσὶν ἡ σκῆψ. Schol. MS. in Cod. clar. Pet. Burmanni Sec. λίγισται δὲ πλατάνων ὥς χερσὶν ἐπὶ τοῦ ἐχθήματος συσπλάζουσιν αὐτὸν, ὥς φησὶν 'Ἡρόδοτος, ἢ παρίσχειν αὐτῇ Πυθῆς, ὁ Λυδός. Neutrum tradit Herod., quem sequitur Tzetzes Chil. I. 925. De aurea vite et platano vid. præter Brisson. Celeberr. Wess. ad Diodor. (XIX. 48.) T. II. p. 354. VALCK.

CAP. XXVIII. 8. ἀργυρίου μὴν δύο χιλιάδας] Lineola vel prætermissa vel loco non suo posita peperit errorem in Edd. Eustathii ad Hom. Iliad. β'. p. 277, 31. (pag. 366. ed. Rom.) Pythius illic habuisse legitur ἀργυρίου μὴν τάλαντα δύο, χρυσὸν δὲ στατήρων Δαρεικῶν μυριάδας τετρακοσίας ἰσθμίουσας ἑπτὰ χιλιάδων: ex Herod. Tzetzes memorat Chil. I. v. 927. διαχίλια μὴν τάλαντα ἀργύρου ἀνεργάστον: scripserat Eustath. ἀργυρίου μὴν τάλαντων δύο χιλιάδας. Quæ quidem essent intra μυριάδα, χιλιάδες literis vulgo designabantur infra notatis obliquo ductu: β'. sunt duo: β'. δύο χιλιάδες. Ex istis etiam scribendi compendiis plures hic illic remanserunt errores. Stater aureus, sive Δαρεικός, valebat ἀργυρῆς δραχμῆς ἑσσοί, sex adeoque florenos: vid. I. Perizon. ad Æliani Var. I. 22. et IV. 27. Drachmæ 6000. talentum conficiebant Atticum. Athenis florente republica ducenta talenta pecunia censebatur maxima: ditissimus inter Athenienses Callias διακοσίων τάλαντων ἱσχυρότατος, teste Lysia Or. XIX. p. 349. (p. 649 seq. ed. Reisk.) Pythius Herodoti talenta habuit argenti duo millia; nummorum aureorum immensam summam. Tantum auri fecerat ex

aurifodinis; et metalla tanto studio colivolvit a servis, ut agrorum necessaria cultura negligetur, testibus Plutarcho et Polyæno; prudentia tamen uxoris auri cupidissimum ab ista jam ante retraxerat ipsania, quam evenirent hic Herodoto narrata; ut adeo Xerxi dicere potuerit, (lin. 11.) αὐτῷ δὲ μοι ἀπὸ ἀνδραπῶν τε καὶ γιωπῶν ἀρκίαν ἴσσι βίος: quæ verba sic scripta recuperabit ex Codicibus. vid. Dissert. Herodot. clar. Wess. p. 87. VALCK.

11. ἀπὸ—γιωπῶν ἀρκίαν ἴσσι βίος] Laurentii atque ex agricolis ansam Por-
to aliisque dedit γιωπῶν refingendi. Suidæ Γιωπὸς, ὁ γιωργὸς, si γιωπὸς foret, vulgato aptius congrueret; modo ex ἀνδραπῶν numero eximi, quod ut fiat metuo, possent illi agricolæ et glebæ adscripti. Præstat ducibus MSS. uti, et γιωπῶν, utpote pristini scripturæ propius, amplecti. Γήπιδα sive γιά-
πιδα, Hesychio χωρία, κτήσις, sive fundi; pariterque Harpocrati ac Suidæ: ex his et mancipiis Pythio ἀρκίαν βίος, victus uber: hoc enim accessorium schedæ postulant, depositumque antea fuit lib. I. 31. Wess. — Placuit diminutivum γιωπιδίων, in quod plerique codd. consentiunt. S.

CAP. XXIX. 12. ἀπαρετιλογία] Est ἀπηρητισμένος καὶ πλήρης ἀριθμοῦ, sive λόγος: hinc enotarunt Grammatici: vid. clar. Jo. noster Alberti ad Hesych. in voce. Sequentia, (1. 13.) κίκνησὶ τε αὐτὸς τάπει αὐτὸς κίκνησας, reddi debebant, et solus possideto, quæ tutemet tibi parasti. Notam verbi κτᾶσθαι vim exemplis adfirmarunt G. Raphael. ad Lucæ Ev. XII. 12. et I. I. Wetsten. ad Matth. x. 9. Euripidis ex Inone fragm. apud Stobæum p. 511. sic com-
mode restitui poterit: Κίκνησας δ' ὁρώς αὖ ἔχων ἄνω ψόγαν, καὶ σμικρὰ σώζων· (τοῦδ' αὖ σίβειν πρίστω.) Μηδ' ὡς κακὸς ναύαλκρος, εἰ πρόφρων ποτὶ Ζητῶν τὰ

πλείον' εἶτα πάντ' ἀπωλίησθαι. Versu secundo pro vulgatis, τοῦδ' αὖ σίβειν πρ. Grotius posuerat οὐκ εἰσὶν εἰσὶν πρ. VALCK.

CAP. XXX. 4. ἰς Κολοσσάς, πάλιν μεγάλην] Xenoph. Ἀναβ. I. p. 10. εἰς Κολοσσίας (Κολοσσάς) πάλιν οἰκουμένην, ἐν δαίμονα καὶ μεγάλην. Male ergo Codd. nonnulli μεγάλης titulum urbi negant. Lycum, (lin. 4.) in terræ voraginem semet mergentem et emergentem iterum, describit Strabo XII. p. 867. a. (p. 578. c. ed. Cas.) Wess.

[9. ἰς Κόρυθα πάλιν] Eandem videtur urbem dicere quæ Κόρυθα apud Strabonem lib. XII. p. 578. c. et XIV. 663. c. S.]

CAP. XXXI. 5. παρὰ Καλλάτιον] Non debuerat Cl. Galeus, ex vitioso Arch. Καλλάτιον, reformare Καλασίαν, urbem longissime in Thraciæ fines remotam. Stephani Καλάτιος, πόλις Λιβύης, Ἡρόδοτος ἐβδόμη, hinc descendit; sed pravatum, et Nostri præscripto, quod Ortelius perspexit, sanandum. Δημιουργοῦς, mellificantes, attigit etiam lib. IV. 194. Wess.

7. εἶρε πλατάνιστον, τὴν κάλλιον εἶρεκα, etc.] Velut ἱερασθῆς, secundum Ælian. Var. II. 14. Xerxes ἔψεν αὐτῆς κίσ-
μον πολυτιλῇ, σερρατοῖς καὶ ψιλλοῖς τιμῶν τοὺς κλάδους, καὶ μελιδωνὸν αὐτῇ πατίλιπιν, ἀσπερ ἱερωμένη φύλακα καὶ φρουρόν: ubi notant Scheffer. et Kühn. Platanum dicitur Herodoti Xerxes (lin. 8.) μελιδωνῇ ἀθανάτων ἀνδρὶ κισσὶ φασ. Ex Brissonio præsertim de Regn. Pers. I. p. 165. (conf. notata ad Diodor. I. p. 409. et ad Hesych. in Ἀθάνατοι:) notissima quidem illa cohors decem millium lectorum equitum; quos immortales, ἀθανάτους, cur vocaverint Persæ rationem pandit Herod. VII. 83. Sed ob eam ipsam rationem miror, unum ex istis, quem huic arbori servandæ custodem constituit Xerxes, hic ab Herodoto

dici ἀθάνατον ἄνδρα. Scripserat-ne fortasse μιλιταῖον τῶν ἀθανάτων ἀνδρὶ ἰσχυρί-
ψας? sic custodiendam demandasset uni
ex Immortalium cohorte: unus ex istis
vereor ut usquam Græcis dicatur ἀθάνα-
τος. Themistio dicitur εἰς ἀθάνατος
ἀριθμὸς ἀπεριθησάντων στρατιωτῶν, II. p.
36. c. Juxta Pausan. VI. p. 464. Polydamas in Perside κατὰ πρόκλησιν
Περσῶν ἄνδρας τῶν καλουμένων ἀθανάτων
ἀριθμὸν τρεῖς, ἀθρόους οἱ μοιμαχήσαντας
ἀπίκνυνται: non utique scripsisset Pau-
sanias Polydamanta Περσῶν τρεῖς ἀθάνα-
τους ἄνδρας ἀποκατῆναι. VALCK.—'Αθάνα-
τον ἄνδρα hic dicere videtur, cui etiam
nunc vivo successor est designatus, qui
in mortui aut ab officio discedentis lo-
cum illico succedat: ita ut dici hactenus
possit, numquam intermori qui officio,
de quo agitur, fungatur. S.

8. δωρησάμενος κόσμον χρυσίῳ] Nimiū
Tzetæ ad Lycophron. p. 142. καὶ 'Ηρό-
δοτος ἰχθύσας αὐτὴν διὰ τὸ κάλλος, de-
cepti aurea platano c. 27. Idem Jo.
Chrysostomi peccatum Homil. VII. in
Ep. ad Colossens. p. 377. x. ubi fel-
lix memoria Montfauconium destituit.
Cautior et copiosior Ælian. Var. II.
14. Μελιδανὸν ἀθάνατον platani explica-
bit Noster c. 83. inferius. WESS.—Vide
proxime ante notata. S.

CAP. XXXII. 4. Pro ἰπὶ γῆς αἰτησιν
corrigit Bothius ἰπὶ τὴν αἰτησιν, scil. γῆς
τι καὶ ὕδατος, quæ paulo ante memoran-
tur. S.

6. οὐκ ἰσχυψαν Δαρειῶν] Adscisci po-
terit Ἰδοσαν: alterutrum sane ex glossa
est. Δοῦμαι et ἰσχυψαι hoc in genere
variantur. Confer lib. IV. 127. et 131.
(Vide Var. Lect. ed. S.) Cur autem
Xerxes nullos Athenas et Spartam ad
petendam aquam et terram ablegaverit,
docetur c. 135. WESS.

CAP. XXXIII. 3. Μαδύτου] Ab-
surde Valla atque Arch. 'Αβύδου. Ma-
dytus et Sestus, Chersonesi urbes, recte

junguntur: immo vero hinc Madyti ad
Hellespontum positio, quæ Cl. Cellario
Geogr. Ant. lib. II. 15. p. 1311. quo-
dammodo incertior, adparet, atque ex
lib. IX. 119. Verius in eodem Valla
cum Arch. et Vind. ἀντὶ τραχίας, (lin.
4.) ora salebrosa. Memini ἄκρας λιανῆς
τῆς ἡπείρου lib. VIII. 107.; neque infi-
tiabor adeo, τραχίαν dici quoque posse.
At tractui isti sollemne id cognomen ex
Tzetæ ad Lycophron. pag. 141. γιφ-
ρον, ἰπὶ μφθῆσαι τὸν 'Ελλήσποντον περὶ
τραχίαν ἀκτὴν λιγυρίνην, μεταξὺ Σησσοῦ
καὶ Μαδύτου, non 'Αβύδου, ut vulgo.
WESS.

7. ζῶντα πρὸς σαινίδα προσδιασσεάλι-
σαν] Infra IX. 119. Artaycten σαινίδα
προσπασσαλιύσαντας ἀνιερύμασαν: id est
πρὸς σαινίδα πασσαλιύσαντες. Nostro
loco πρὸς σαινίδα διασσεάλισαν legisse
videtur Eustath. ad Od. χ'. p. 780, 28.,
ubi ex Lexico veteri Σανὶς esse dicitur,
in ᾧ τοὺς κελαινομήτους ἴδου. Hesych.
Σανὶς——τίθεται καὶ ἰπὶ τοῦ σταυροῦ:
spectant ista locum Aristoph. Thesm.
v. 937. In ejusdem Pluto legitur v.
944. πρὸς τὸ μέτωπον——'Ὡστερ κοτὶν
προσπασσαλιύσαντες τινεσσι: ad frontem,
(calceos) tanquam ad oleastrum, clavis
affigam huic: Berglerus. Hegesippus
in Adelphis apud Athen. VII. p. 290.
x. πρὸς τὴν Δύραν, 'Εσσηίτε' ἀχανὲς προ-
σπασσαλιεύμενος, "Αφωὶς ἄχρως ἄν, etc.
Ejecta voce "Αφωὶς, ex interpretamento
voci ἀχανὲς olim adjecta, scribendum:
"Αχρως γ' ἂν αὐτὸν, etc. sic suus versui
constabit modulus. Herodoti Artayctes,
præter cetera flagitia, in Protesilai
templo, (lin. 9.) ἀδύματα ἔδιδον. (in τῇ
ἀδύτῃ quippe γυναιξὶ μισγόμενοι, IX. c.
115.) Vocem istis olim interjectam ἔργα
recte Gronov. omisit: ἀδύματα mutari
non debuit: VIII. cap. 143., μηδὲ ἀδύ-
ματα ἔδιδον παρσίνι: ubi ex Arch. eno-
tatum, ἀδύματα ῥίζυν. Ad istam nor-
mam alibi scripsit ἀχρεῖα παθήματα,

et δῆμον συνίστημα ἀχαριστότατον: hoc enim ex MSS. præbet Galeus in p. 431, 37. (VII. 156, 18.) VALCK.

9. ἀδύμισσα ἱρδισσι] Sive ἔργα addas, seu demas, parum referet. 'Αδύμισσα ἔργα ἱερᾶσιν Lucian. Dea Syr. c. 12., ἀδυμίασσι ἔργα μηδεμίνας Manetho II. 301. Noster lib. VIII. 143. μηδὲ — ἀδύμισσα ἱρδιν παρῖναι. In præcedentibus (lin. 8.) πρὸς σάνδα διαπασσάλλουσιν ex Pass. et Eustath. adsumi poterat. Vide lib. IX. 119. WESS.

CAP. XXXIV. [2. τὴν μὲν λιυκολίαν, etc.] Τὴν μὲν — τὴν δ' ἰτίειν, scil. γίφουρα, nomen in verbo ἰγαφύρουσιν latens. Cæterum conf. c. 25, 2 seq. S.]

CAP. XXXV. 1. τὸν 'Ελλήσποντον ἐκίλιωσι τρηπασίας ἐκίλισθαι μάστιγι πληγῆς] Persæ institutum et mens Scriptoris in propatulo; structura implicatio. Gronovius ἐκίλισθαι legisse videtur, opinione haud probabilī: (at nihil ad h. l. notavit Gronov. in versione autem cum Valla posuit infligi, quod et ipse Wess. recte tenuit:) tolerabilius ἐκίλισθαι Corn. de Pauw, cui, si per Codd. staret, accedere possem. Alii majora audent. Vulgatæ si sanitas constat, dicendum est, ἐκίλισθαι et καθίλισθαι eundem præstare usum. Plato Hipp. Major. p. 292. A. ἀν' εὐχῇ βακτηρίαν ἔχων, ἀν' μὴ ἐκφύγῃ φύγον αὐτὸν, εὐ μάλα μὲν ἐκίλισθαι (nempe αὐτῇ) πυράσεται. Sophocles Œd. Tyr. v. 819. διπλοῖς κίντροισι μοῦ καθίλιστο. In quibus diversior ordo et junctura quidem, hic accommodanda verbo, sub dictione latenti, μαστιγῶσαι τὸν 'Ελλήσποντον, uti c. 54. et VIII. 109. Atque eum in modum Abreschius. Conmode, hæc dum meditor, in mentem redit Homericum Iliad. E'. 748. 'Ἠρῇ δὲ μάστιγι θούῃς ἱσχυαίνε' ἄρ' ἴσπευς, quo utantur volentes. WESS. — Suo sic more scripsit Herod. pro ἐπὶ τὸν 'Ελλήσποντον ἐκίλιωσι τρηπασίας ἐκίλισθαι μάστιγι πληγῆς. Hac

opinor ratione collocata vir doctus non censuisset tentanda. Insanum utrumque facinus, quo fertur iratus Xerxes in mare sævisse flagellis et compedes demisisse, quod Herodotum sequuti plurimi commemorant, Brissonio partim citati de Regn. Pers. lib. III. pag. 420., illud equidem a Græcis confictum suspicor cum Th. Stanleio ad Æschyli Pers. v. 752., cujus locum adhibuit ill. Ez. Spanhem. ad Julian. p. 195. De mari pontibus strato Æschylus est intelligendus, ut ejus ætate fabula nondum vulgo fuisse videatur recepta: de filio Darius apud Æschyl. 'Ὅστις 'Ελλήσποντον ἱρδὶν, δούλον ὄει, διαμύμασιν 'Ηλπίσι σχήσειν' — καὶ, πύλαις σφρηγῆσθαι Περσέων, πολλὰν ἐκίλιωσιν ἦνυσεν πολλῶν στρατῶν. Ira regis ob pontem vi tempestatis disiectum, atque isthac Æschyli Athenis decantata, facilem fabulæ fingendæ ingeniis Atticis præbuerunt ansam: vid. Diogenis Laërt. Proœm. §. 9. Istius ævi Persica monumenta si ad nos usque pervenissent, forsitan intelligeremus (quod, altera tantum audita parte, et quid nostra ætate eveniat cogitantibus nobis certe licet suspicari) mendaces multa de Persis falsa nobis Græcos tradidisse, suasque semper res amplificasse. Dion Chrys. Or. XI. pag. 191. D. 'Ἀνδρῆς, inquit, ἦνυσεν Μέρδου λίγοντος, ὅτι οὐδὲν ὁμολογοῦσιν οἱ Πέρσες τῶν παρὰ τοῖς 'Ελλήσιν κ. τ. λ. VALCK. — Cæterum conf. cap. 54 sub fin. et VIII. 109, 17. S.

3. ἥδη δὲ ἤκουσα ὡς καὶ σπινγίας] Quod Noster auditione tantum accepisse se testatur, sanequam absurdissimum, illud vix aliis commemoratur. De Xerxe Juvenal. Sat. X. 182. Ipsum compedibus qui vinxerat Ennosigæum: Mitius id sane, quod non et stigmatum dignum Credidit: ubi Herodotea dedit Grangæus ut vulgantur; in quibus σπινγίας ex Med. bene scripsit Gronov.,

quod ex Arch. etiam obtulerat Galeus, pro *μαστιγίας*: sed nec qui flagellis caderent *μαστιγίαις*, verum dici potuerunt *μαστιγιστάι*, quod ex Alex. Cod. recipiendum in lib. IV. Maccab. ix. 11. Lexicographis æque ignotum ac Herodoteum *Στιγίαις*. VALCK. — Præclare *στιγίας* ex MSS. Galeus et Gronovius. Conf. Juvenal. Sat. X. 182. ac Plutarch. de Ira p. 455. v. Wess.

6. Ὡς πικρὸν ὕδωρ, διασπίνης, etc.] Media καὶ ἀλμυρὸν, ut supervacua, schedis desiderantibus, exterminavi. Migrarant in hanc viciniam ex proxime sequente καὶ ἀλμυρῷ ποταμῷ aut Homæo *ἱωπλίῃ ἀλμυρὸν ὕδωρ*, Odys. i. 227. similibusve. Wess. — Quæ in mare dicta voluit a flagellantibus Herodoti Xerxes, illa supra modum admiratur Hermogenes pag. 403. Σχιδὸν δι' ἔλου τοῦ λόγου ἡδονὰς ἐργαζέμενος ἐν τοῖς αἰς τὸν Ἑλλησποντον ὑπὸ Πέρσου παραχρῆσιν, ὑπεριβάλλει τῇ ἡδονῇ καὶ τῇ γλυκύτητι: tum, descriptis Herodoteis, Ἐνταῦθα, αἰτ, πρὸς τὸ ὕδωρ, ὡς αἰδοῦσθαι τινα ἔχον καὶ προκαίρειν, διαλιγόμενος ποιήσας τὸν Πέρσην, ὑπεριβάλλειν ἡδονῇ. Prostant illic Herodotea ut in Editis: postrema tamen rectius hoc modo scripta: οἱ δὲ κατὰ δίκην ἄρα οἰδίς ἀνθρώπων θύει, ὡς ἴσμεν διὰ τὴν τι καὶ ἀλμυρῷ ποταμῷ: in his lectio firmatur Med. et καὶ recte omittitur. VALCK.

CAP. XXXVI. 2. τὰς δὲ ἄλλοι ἀρχετέκτονες ἰξινύγυσαν] Quando nihil adest, quo τὰς commodè possit referri, voculam cum Reiskio suspicor excidisse: fortasse scribi poterit: τὰς δὲ (ἀκτὰς) ἄλλοι ἀρχετέκτονες ἰξινύγυσαν. Erat enim cap. 33. ἀκτὴ τραχία ἐς θάλασσαν κατήκουσα Ἀβύδου κασινατίον: et cap. 34., ἐς ταύτην τὴν ἀκτὴν ἔξ' Ἀβύδου ὁρμηώμενοι ἰγφύρουσιν τοῖσι προσέκυστα. Hinc vocem *γίφους* plerique cum Valla forte censebunt subaudiendam. VALCK. — Superius, cap. 34, 2. ad τὴν μὲν, et

τὴν δὲ ἰστένην, ex præcedente verbo *ἰγίφουρον* in promptu erat nomen substantivum *γίφους* intelligere. At hoc loco alia ratio est. Quamvis dictionem *ζινύγυσαν* *γίφους* frequentet Herodotus, ut IV. 85, 2. 88, 12. 97, 11, 12. 118, 4. etc. non idcirco ad τὰς omitti nomen *γίφους* commodè admodum potuerat. Quo magis speciosa erat Reiskii sententia, intercidisse vocab. *ίας*, ἀκτὰς aut *γίφους*. Verum tamen, quemadmodum paullo ante, ubi τῇ ζινύξι dixit Herodotus, quilibet lector τῇ ζινύξι τῶν γίφους intelligebat, sic et hic fortasse haud ita magno incommodo prætermitti nomen *γίφους* potuit, utpote legentium animis præsens, et a quolibet ultro subaudiendum. Aliam expediendi hujus loci rationem Dav. Schulz Vir clar. in Animadversa. ad Herodoti Hist. Bel. Pers. iniit. Primora hujus capituli verba, οἱ μὲν ταῦτα ἰσείον, ad ipsa illa quæ initio cap. 34. leguntur et ad priorum pontium architectos referens, interpretatur Illos pontes isti fecerunt, hos alii architecti; adjuncta hac observatione: "Facilis esset mutatio τοῦ ταῦτα in ταύτας, at non necessaria; neutrum in talibus usitatissimum pro ceteris generibus." Τὰς δὲ (*γίφους*, nam de "duplici ponte sermo") tamen respondet "huic ταῦτα." — Sic ille; cui Valla præiverat, eundem locum ita reddens: Et illos quidem pontes fecerunt ii quibus hæc ingrata merces proposita erat: at alii architecti, qui alios fecerunt, hoc modo junxerunt. Latina Gronovii, quæ Wess. etiam tenuit, obcuriora sunt, Græcis nimis anxie insistentia: Et quidem ista fecerunt ii quibus hic ingratus honor propositus erat. At alii architecti illos junxerunt. Equidem cum Larchero, οἱ μὲν ταῦτα ἰσείον, etc. de his accepi quorum munus fuit exsequi sæva Regis mandata conf. c. 39, 15 seqq. S.

3. Περὶ τῶν τριῶν καὶ τετραῶν, etc.] Quæ sequuntur, non intellecta, descripserunt Brisson. de Regn. Pers. III. p. 434., et Stanlei. in Æsch. Pers. v. 71. Latine vertit atque explicuit Dion. Petav. ad Themist. pag. 451 seq., partim attigerunt Casaub. alique; supersunt et in his nonnulla lucis indiga. VALCK.—Mihi quoque in pontium descriptione, quæ proxime subjicitur, multa obscura esse profiteor: quibus quum nihil certæ lucis valeam adfundere, ancipiti disputatione non multum detinebo Lectores, satis habens aliorum maxime super hoc loco sententias Virorum doctorum referre. S.

5. ὑπὸ δὲ τὴν ἰσθμὸν εἰσπλεῖται. καὶ τετραῶν.] Magna Codicibus gratia harum restitutione vocum; erat enim ἀναπλεῖται; minimeque consequens narratio. Duo pinguntur pontes, quorum alteri, Euxino Ponto obverso, cccxl. naves substratæ; alteri, qui Ægæum mare spectabat, cccxiv. Quæ postrema si deficiant, luxa et manca oratio. Vidit defectum atque ex Vallæ Latinis prudenter sarsit Cl. Pavius; animadvertit eundem Cl. D. Petavius ad Themistii Or. X. p. 451., in instauratione nimius: sic namque, ὑπὸ δὲ τὴν πρὸς τοῦ Αἰγαίου ἰσθμὸν καὶ τετραῶν, vel uno verbo τοσαύτας; neque enim rationem esse cur tanto plures in altero ponte fuerint. Speciose profecto; quam tamen speciem schedæ respuunt, pontiumque ordo et series navium: namque prioris pontis naves stabant transversæ, hinc plures: posterioris directæ et propterea pauciores. Pet. Bertius de Aggerib. et Pontib. cap. 3. idem Xerxis opus aggressus fuit, sed levi brachio. Wess.

7. ἵνα ἀναπλεῖται τὸν ὄνον] Videlicet ὁ ὄνος. Valla dederat, ut stabiliret funes armamentorum, rectius veriusque contentionem ac firmitatem rudentum. Fluctus enim propellebat naves istas, quæ

impulsæ funium contentionem augebant. Ἀναπλεῖται proprie est inhibere, ac navem reprimere: hinc μεταληπτικῶς Valla interpretatur stabilire, quod Petavius et Pavius perspexerunt. Statim (lin. 8.) ἀγνύρας κατῆκαν, indole sermonis postulante, reposui; mutato, quod tolerari potuisse miror, κατῆκον. Scripsissem quoque (lin. 8.) τῆς μὲν πρὸς τοῦ Πόντου cum Petavio, eo quod subinde sequitur εἰς δὲ ἰσθμὸν: ex utroque enim ponte anchoras demiserunt. Sed MSS. aliter. Gronovii Latina reliqui, etsi pro mea opinione minime bona. Wess.

[3—10. Gronovii versio hæc erat: Quinquaginta remorum naves triremesque trecentas sexaginta Euxinum versus Pontum composuere: item ab altero latere trecentas quatuordecim, Ponto quidem transversas, Hellesponto autem secundum fluxum, ut laxa esset fluitatio intentionis armamentorum. Quibus compositis, prægrandes ancoras demiserunt, partim ab latere contra Pontum, ventorum caussa qui intrinsecus exspirant: etc. Reiskius ad hunc locum nihil adnotavit, nisi quod pro ἀναπλεῖται lin. 7. ἀναπλεῖται maluerit. “ἀναπλεῖται” si ferretur, inquit, debet referri ad “γίγνεται ἰσθμὸν.” Larcheri Gallica versio a Latina Gronovii nihil fere discedit: “Ils attachèrent ensemble cccxl. vaisseaux de cinquante rames, et des triremes; et de l’autre côté cccxiv. Les premiers présentoient le flanc au Pont-Euxin; et les autres, du côté de l’Hellespont, répondoient au courant de l’eau, afin de tenir les cordages encore plus tendus.” etc. Tum vero in Notis, primum, miratur idem doctus Interpres, quo pacto Wesselingius in altero ponte idcirco plures fuisse naves dixerit, quoniam transversæ steterint. Sic enim multo paucioribus fuisse opus: statuentium potius, eo loci latiori patuis-

se fretum, eoque longiore opus fuisse ponte. Deinde, postquam de obscuritate conquestus est, quæ *Rennelli*, illustris Viri, interpretationem hujus loci (in Geographical System of Herodotus, p. 31.) premit, proponit conjecturam, cui quidem ipse non magnopere confidit: constructos fortasse hos pontes esse ea anni tempestate, qua constanter a meridie flabant venti; inde necesse quidem fuisse, ut naves ab illa parte secundum aquæ cursum starent, istas autem ab altera parte, quæ Pontum spectabant, transversas locari potuissent. Quod si nostra de conjectura statuas, non Πόντου, sed πόντου h. l. scripsisse Herodotum; (conf. infra, lin. 20.) duo ista, quæ memorat, ἱπικαρχίας stetit naves, et stetisse Ἑλλησπόντου παρὰ ῥέον, non ita fuerint intelligenda, ut prius ad unum ex pontibus, posterius ad alterum spectet; sed utrumque ad utrumque pontem pertinebit. Utriusque pontis naves ita locatæ erant, ut respectu tractus (respectu linæ rectæ ab una ora ad alteram ductæ) transversæ starent; sed rectæ, secundum aquæ in Hellesponto cursum. Superest, ut, quæ ad eundem difficiliorem Nostri locum a *Schulzio*, Viro docto, adnotata sunt, his subjiciam. S.]

4—7. ὑπὸ μὲν τὴν, etc.] Sub alterum pontem, Ponto Euxino obversum, trecentas et sexaginta, scil. συνίδιαι: sub alterum, qui Ægæum mare spectabat, trecentas et quatuordecim. Sequentia videmus ab aliis minus recte explicata, quorum omitti possunt interpretationes, his positis. Τοῦ μὲν Πόντου—παρὰ ῥέον, est quasi παραθήκη, quæ directionem navium junctarum signare debet. Erant autem collocatæ, non tanquam transmittentes Hellespontum, sed tanquam invehentes, rectæ, secundum fluxum Hellesponti, i. e. τοῦ Ἑλλησπόντου παρὰ ῥέον, et τοῦ Πόντου ἱπικαρχίας, (ἱπι-

κάρχιαι puto scribere voluerat Vir doctus.) quoad Pontum transversæ sive obliquæ. ἵνα ἀναπαυχίσῃ cet. non referas ad hanc parenthesin, sed ad superiora ὑπὸ μὲν τὴν, etc. ut stabiliret, fulciret funes (τὰς τάναι) armamentorum pontium, quæ inniterentur navibus sive ipsis fluctibus; nam paulum refert, ῥέον subintellexeris post ἀναπαυχίσῃ, an τοῦτο, opus istud junctarum navium. In condecendis prioribus pontibus quum nihil simile factum esset, facile est intelligere, cur tam celeriter a fluctibus destructum sit opus. Nam per Hellespontum tam latum quo tandem pacto funes tantopere intendi potuissent, ne in medio saltem demissæ aquam attingerent?

DAV. SCHULZ.—At hoc ipsum mirum quodammodo poterat videri, quod in iterata etiam pontium horum constructione funibus ab una ora in alteram tensis imponere transversas trabes, quæ transitum præbebant, maluerint, quam validis tignis ab unaquaque nave in proximam aut proximas porrectis, apteque inter se connexis firmatisque. Nempe amplius tribuerunt robustorum rudentium firmitati, qui simul ad cedendum, quod opus foret, impetui fluminis aptiores, quam tigna essent.—Hæc cum superioribus, ad istorum pontium structuram pertinentibus, ita a me perscripta, jamque prelo erant commissa; quum, cuncta denuo relegens, intellexissem mihi visum, nihil opus fuisse conjectura illa, qua pro τοῦ μὲν Πόντου ἱπικαρχίας, lin. 6. τοῦ μὲν πόντου ἱπικ. legendum suspicatus eram. Eodem enim res redit. Hellespontus veluti fluvius consideratur, cujus cursus cum australi ora Ponti Euxini angulum fere rectum format. Igitur, quæ naves secundum Hellesponti cursum rectæ stabant, eadem commode dici potuerunt respectu Ponti obliquæ sive e transverso locatæ fuisse: neque illæ, ut Larcherus fingebat, latera ob-

versa Ponto habebant, sed proræ earumdem Pontum spectabant. S.

10. τῆς δὲ ἰστέρας] Fuit quum scribere vellem τὰς δὲ ἰστέρας: nam minus placebat Wesselingii mutatio præcedentis τὰς μὲν in τῆς μὲν. Nunc intelligo, vulgata lectionem negligentiam cuidam Scriptoris tribuendam esse, atque retinendam; aut, si qua corrigere volueris, ponendum esse τὰς δὲ τῆς ἰστέρας: articulus enim ante ἰστέρας abesse nequit. Τῆς δὲ si nobiscum admittas, τὰς δὲ tamen quasi subintelliges, quod respondeat priori τὰς μὲν. De utroque ponte, unde anchoræ demittebantur, sermonem esse vides. DAV. SCHULZ.

11. δίκπλοον δὲ ὑπόφαινον, etc.] Petavii his pontibus impensa opera latuit (Gronovio) Cel. viro: hinc illa ejus notatio. Probat ipse separationem ὑπὸ φαίνον, sub lumen: tentat deinde ὑπὸ φλόιν, uti videre est. Jungo ego, Aldi et scriptorum ductum sequens. Ἐπόφαινον fenestræ, lucem admittentis, notionem habet apud Interpretes Ezech. c. xli. 16. Hinc pro hiato et patente transitu; par διαυγίας ratio, quæ ab lucis transitu, spiraculum et foramen, quo fumus ex casis evolvitur, in Diodori XVII. 82., et διαυγίου, in vasculorum aperturis et spiraminibus apud Heronem Spirit. p. 163. Itaque δίκπλος ὑπόφαινον, transitus idem; ἀραιώμα Luciano Ver. Hist. II. 2., sive interceptum spatium et vacuum, per quod ὑποφαίνονται, adparetque lux, ut Petavius. Reiskio, ὑπόφαινον probanti, δίκπλος adjectivi loco est. Mox (lin. 12.) Petavius scite, καὶ τριήρων τριχού: namque series ipsæ tam πεισηκοντίεως quam τριήρας habebant, et utrasque proinde interruptas esse oportuit. Wess.—Non ego δίκπλοον pro adjectivo nomine accipiam, sed pro substantivo, per adpositionem, quam Grammatici vocant, alteri junctum: fenestram, aperturam reli-

querunt, quæ esset δίκπλος, id est, quæ inserviret δίκπλῳ, quæ minoribus navigiis transitum præberet. Inter καὶ et τριχού (lin. 12.) in promptu erat suspicio intercidisse nomen τριήρων: (conf. Var. Lect. ed. S.) nec tamen illo adjecto opus utique fuisse intelligo, et e contextu rejectum istud adsumendum velim. Alternis junctæ erant triremes et naves longæ sive penteconteri: tribus in locis inter duas triremes aberat penteconterus; et spatium, qua transirent minora navigia, vacuum relictum erat. Particula καὶ ante τριχού similem quamdam vim habere potest, qualem passim alibi observavimus: scil. ut significet, non uno in loco, sed pluribus, et quidem tribus in locis. conf. Var. Lect. (ed. S.) I. 99, 7. S.

15. σερβλοῦνσις ὄνοις ξυλίσαι.] Egreigia huic loco medela ex Med. et aliis. Ὀνοι sunt axes; ὄνισκοι axiculi, suculae, sive machinæ tractorii generis. Galenus Gloss. Hippocrat. Ὀνίσθηαι, ἡγουν δὲ ὄνων ἐπισερεφῆς τίνιν. Ὀνοι γὰρ καὶ ὄνισκοι, οἱ ἄξονες: et pluribus ad Hippocrat. de Fractur. p. 551. Adde Eustachium in Erotianum, p. 82. (pag. 275. ed. Franz.) et Gronovium. Wess.

17. παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ] Sic debuit. Nimum Petavii ὦν παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ, et Reiskii ἡ αὐτῇ. Wess.—Immo recte Reiskius. Conf. Var. Lect. (ed. S.) S.

19. τοῦ τάλαντον] Τῶν τάλαντον Editor Genev. imprudenter: transitus in distributivis numeri est. Unde vero Tzetzes acceperit τριτάλαντον τῷ βάρει, Chil. I. v. 599. ipse dixerit. Wess.

[21. κατύπερθε τῶν ὅπλων τοῦ τόνου] Series naturalis verborum, κατύπερθε τοῦ τόνου τῶν ὅπλων: id est, κατύπερθε τῶν ὅπλων ἐνσταταμένων. Quod sequitur (lin. 22.) αὐτὴς ἐκτινύγουν, obscure Vallā reddidit, rursus desuper innexerunt: Gronov. tum ibi rursus superjunxerunt, Quod tenuit Wess. Planius Larcher,

sed dubito an ex mente Scriptoris, "on posa dessus des planches bien jointes les unes avec les autres." S.]

24. κατατάξαντες δὲ καὶ τὴν γῆν] Hesychius Κατατάξαντες, ἀτάξαντες, εἰς τοῦ- πῖσιν ἀναχωρήσαντες: forte, quae Abrechii suspicio, τάξαντες, εἰς τοῦ πῖσιν ἀναχω- ρήσαντες, ut conplanandi significationem, quae hujus est loci, et τοῦ κατατάξαν junxerit. H. Stephanus Thes. T. IV. pag. 1157. horum inmemor, κατατάγω Conporto. Affertur enim κατατάξαντες γῆν, pro Conportantes injicientesque ter- ram. Est ex κατατάσσω. In Josepho Bell. Jud. I. 21, 7. τάγμα, terra sti- pata: πύργος καστὸς, ibid. V. 4, 3. solida et bene compacta, sive νισαγμίος, quo- modo MSS. Antiq. XV. 9, 6. verissime. Porro φεγγμὲν, septem hinc atque hinc prætensam, Tzetzes χιμαγωγούς καὶ κλίεματα, Arrianus 'Αναβ. V. 7. κλί- μακας, ubi excellenter Gronovius, ad- pellant. 'Ταπειρῶντα non muto, rarum quidem tali usu, sed proprio et vetere. Wess.—παρίεργον ἴδιον καὶ ἴδιον, secun- dum utrumque latus duxerunt septum. De verbo εἰρύσαι vide Wess. ad VII. 24, 4. S.

CAP. XXXVII. [2. εἴ τι χυτοί] Huc spectare videtur glossa apud Sui- dam: Κυτόν χῶμα: et apud Hesych. Κυτόν χυστὸν, καὶ τὸ χῶμα. Altera pars scholii, quod est apud utrumque, pertinet ad II. 69, 6. Quod χυτὸν (non χυτὸς aut χυτοί) scribitur apud hos Lexicographos, id fortasse ex vetus- tioris cujuspiam Grammatici observa- tione ductum, quae hujusmodi fuerit: Κυτὸν λίγυι 'Ερδότες τὸ χυστὸν καὶ τὸ χῶμα. S.]

8. οὐτ' ἐπιπφίλων ἰόντων] Aristoteles Problem. XXIV. Sect. 17. juvat Co- dicum scripturam, rogicans, Διὰ τί τῆς αἰθέρας μᾶλλον ψυχρὸς γίνεται, ἢ ἐπιπφί- λων ὄντων. Per autem mira solis hæc obscurati descriptio; talis profecto, ut

veram eclipsidis causam aut exploratam non habuerit Herodotus, aut tragice circumscripserit. Quid enim ὁ ἥλιος ἐκλυσθὲν ἐπὶ ἐν τοῦ οὐρανοῦ ὄρει? Sed verum hunc solis fuisse defectum negant plerique sideralis scientiæ profes- sores, Seth. Calvisius Chronol. Ann. 3470., D. Petavius Doctr. Temp. lib. X. 25. H. Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 47. Wess.

9. ἀντὶ ἡμέρης τε νύξ ἐγίνετο] Supra, I. cap. 103., νύξ ἡ ἡμέρη ἐγίνετο. Cap. 74. συνήνικε ὥστε—τὴν ἡμέρην ἐξασπίης νύκτα γινίσθαι. Primus istam defectio- nem solis, quæ Astyage regnante facta est, prædixisse fertur Milesius Thales, juxta Herod. et Ciceron. de Div. I. 49. Causam solis obscurati dudum ante naturalem Græcis jam tradiderat Palamedes, teste Philostr. pag. 709. Hic apud Herod. ὁ ἥλιος—ἀφανὴς ἦν, οὐστ' ἐπιπφίλων ἰόντων, αἰθέρις τε ταμέλι- σσα: sicut apud Livium XXXVIII. 4. coelo sereno interdiu obscurata lux est, quum Luna sub orbem solis subis- set. οὐτ' ἐπιπφίλων ἰόντων correctum ex Med. Τὰ ἐν τοῦ οὐρανοῦ ξυνίφίλα εἶτα dixit Thucyd. pag. 529, 99. (lib. VIII. c. 42.) Xerxi solis obscuratio, ut vul- go imperitorum, videbatur esse porten- tum. Insigne Pindari carmen apud Dionys. Halicarn. II. pag. 273. emen- davit Scaliger in Propert. p. 239. Rei causas cognovisse sæpe profuit Impera- toribus, ne velut prodigio divinitus facto militum animi terrentur; Quinctilian. Inst. Or. I. c. x. p. 114. Græcis, non Persis, hoc ostento mala portendi cur crediderint, certe dixerint Magi, Noster enarrat; in quibus 'Ελλάνων προδίκτορα (lin. 13.) bene cepit Palmer. In Ari- stidis Themistoclem T. III. p. 297. Schol. MS: ἐρχομένου τοῦ βασιλέως ἐπὶ τὴν 'Ελλάδα, καὶ γυρομένου περὶ τὸν 'Ελ- λήσποντον, ἔκλειψις ἐγίνετο ἡλίου καὶ ἀκα- τολῆς (lege ἐξ ἀκατολῆς) εἶτα ὡς ἡρώ-

ἔπειτα ὁ βασιλεὺς τοὺς μάγους, οἱ σμύων
τοῦτο, ἀπόλλωνι ἰσθύνειν τῶν Ἑλληνικῶν
πόλεων τοῖναντιον δι' αὐτῶν ἰσθμίου γὰρ αὐ-
τῶ τῶν ἡγετων, δώσει ἀπὸ ἀνατολῶν ἐξέλαιον
ὁ ἥλιος. ὡς καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἤρχετο ὁ
πῆξεν. VALCK.

13. Ἑλλήνων προδίντορα] Præsidem
vertunt, Nob. Palmerio jure improban-
te. Ex προδίντορι venit προδίντορας,
præmonstrator malorum, et vates qui-
dam. Magi φάσματες mirabilis inter-
pretes respondent, solem, si quid præter
consuetum patiatur, Græcis portendere
et præagire; lunam, suæ nationi; cu-
jus illi conjectus quas habuerint ratio-
nes, unde indagabimus? Ob oracula,
conjicit Palmerius Exercit. pag. 31.,
quæ Delphis, Delo, Claro et aliis Græ-
cis urbibus sub Apollinis, qui sol est,
nomine pandebantur. Sane non erat,
cur Ph. a Turre erroris dicam Nostro
impingeret, Monum. Vet. Ant. p. 175.
Coluerint enim Persæ Solem, ut vene-
rati fuerunt; defectus ejus ex magorum
disciplina damnosus aliis potuit haberi.
Sed ille προδίντορας præsidem censuit
contra verum. Wess.

14. ἰσχύιστο τὴν ἰλασιν] In hoc genere
simplex mavult. Vide III. 4. VII.
6. et cap. 106. πρότερον ταύτης τῆς ἰλα-
σιος. Xenoph. consimiliter κυρ. παιδ.
VIII. p. 217. d. x. Amplector itaque.
Wess.

CAP. XXXVIII. 4. τὸ σοὶ μὲν ἰλα-
φῆν, — ἡμεῖς δὲ μέγα] Initio poematis
Theognis: Εὐχόμενον μοι κλέθθι, κακὰς
δ' ἀπὸ κῆρας ἄλλαλναι. Σοὶ μὲν τοῦτο, Σιδά,
σμιγνόν, ἡμεῖς δὲ μέγα. Propius ad No-
tri structuram Andocides in exordio
Orat. de Myster. διήσομαι ὑμῶν δίκαια,
καὶ ὑμῶν γι' ἡβδία χαρίζεσθαι, καὶ ἡμεῖς
ἄλλα πολλὰ τεχνῶν παρ' ὑμῶν. VALCK.

12. παραλύσει τῆς στρατιῆς] Στρατηγὴς
mailem. Prave in Plutarch. Virt.
Mul. pag. 263. a. Pythes seu Pythius
χάρις ἡγήσαντο παρὰ τοῦ βασιλέως—ἵνα

παρεῖται τῇ στρατιᾷ, καὶ καταλύσιν αὐτῇ
γρηγορεῖν. Scripserat παρεῖται τῆς στρα-
τιῆς. Unius vacationem petens, de
eodem Pythio, Seneca lib. III. Ir. c.
17. Hoc, nisi erro, occupavit Mos.
Solanus ad Plut. Alcibiad. Wess.—
Στρατηγὴς et hic scribendum, ut in si-
millima narratione de Geobazo, a mili-
tia vacationem uni filiorum petente IV.
84. στρατηγὴς ἀπολείψεται. Apud Plu-
tarch. T. II. p. 263. a. Pythes χάρις
ἡγήσαντο παρὰ τοῦ βασιλέως, πλείονας αὐτῷ
παίδων ὄντων, ἵνα παρεῖται τῇ στρατιᾷ, καὶ
καταλύσιν αὐτῇ γρηγορεῖν. Interpres
quod sensus postulabat expressit, ut
unus eorum immunitate militiæ dona-
retur: scripserat, ut puto, Plutarch.
ἵνα παρεῖται (sive potius ἀφίπται vel ἀφί-
πται) τῆς στρατιῆς. Sic passim loqui
solebant. Ulpian. in Demosth. pag.
22, 15. νόμοι ἵσαν ἀφίπται τινος τῆς
στρατιῆς, ὅστις παραμένει εἰς τὰ Διονύσια.
Leges istas respicit Diodor. Sic. IV.
5. fin. Lycurgo memorantur contr.
Leocr. p. 152, 33. οἱ ἀφίπται τοῦ στρα-
τιῆς ἵσαν τοῦ βουλευίσθαι ὑπὲρ τῶν
τῆς πόλεως. Ἀφίπται τῆς στρατιῆς,
Herodoto dicitur παραλύσει τῆς στρατη-
γῆς: ut VI. 94. Mardonium Darius
παραλύσει τῆς στρατηγῆς. Quæ Porto
Herodotea dicitur locutio, aliquem præ-
tura amovere, est et Thucydidea et alio-
rum. Thucyd. VII. cap. 16., τὸν μὲν
Νικίαν οὐ παρέλυσαν τῆς ἀρχῆς. vid.
Duker. et Suid. in Παραλύσει. VALCK
—στρατηγὴς recepi cum Schæf. et Borh.
Suspectum στρατηγῆς cum superioribus
editis tenent quidem scripti, quod sciam,
omnes. Conf. Adnot. et Var. Lect.
(ed. S.) ad III. 3, 16. S.

CAP. XXXIX. 6. ἐν ταῖς ἀνὰ τοῖς
ἀνθρώποις, etc.] Paulo hæc aliter scripta
sic Stobæus excitat Geaneri pag. 173,
34. Ὡς ἐν ταῖς ἀνὰ τοῖς ἀνθρώποις αἰεὶς ὁ
δυμῶς, χρῆσθαι μὲν ἀκούσας τέχνης ἡμεῖς
πλησι τὸ σῶμα ὑπὸ τῆς δὲ τρυφῆς

ἀκούσας ἀνιδάινει: ex quibus Herodoto restituere *τῶντίων* ἀκούσας: reliqua vulgatis sunt deteriora. Sensum obscurioris dicti conatus est eruere Stephano citatus Erasmus in Adag. Animus habitat in auribus. VALCK.

8. ὁπισθενία δὲ τῶντίων] Stobæus, ut sæpe, Ionum characterem servavit; nec prævum ejusdem ἀνιδάινει, quamquam vulgato haud prius, sicuti lib. III. 127. adscriptum. Homerus Iliad. f. 550. ὅς τε καὶ ἄλλοι Οἰδάνῃ ἐν στήθεσσι νόον. Dicti Herodotei interiorē sententiam Camerarius Problem. Cent. I. 9. vestigavit. Wess.

14. τὸν ψυχρὸν ζημιώσιναι] Hoc ego Codicum lectioni a Galeo et Steph. enotatæ non postponerem: in Matth. xvi. 36. nonnulla dedit Wetsten.; ad eandem rationem ætate scribebant Herodoti. Thucydides (III. 40.) pag. 192, 62, μεγάλα ζημιώσιναι: ubi ζημιώσιναι, natum ex interpretamento, præbent Codices. ὅτι ἐν ζημιώσιναι dixit Xenoph. (Econ. p. 491, 35. Jussit Xerxes (lin. 17.) natu maximum filiorum Pythii μίον διαταμίειν διαταμίους δὲ, etc. Plutarch. T. II. pag. 263. α. ἡ μίξις ὅτ' ἐργῆς τοῦτοι μίον, δὲ ἐργάσαντο, σφάζει καὶ διαταμίον, ἐκίλειον τὸν στρατὸν διελθύν· τοὺς δὲ ἄλλους ἰσχυράγαντο, καὶ πάντας ἀπώλοντο κατὰ τὰς μάχας. Secundum Senecam, de Ira III. 17. quem pater elegerat, Xerxes in duas partes distractum ab utroque viæ latere posuit, et hac victima lustravit exercitum. Senecæ locum adhibuerunt Wess. ad Herod. p. 320. (ad IV. 84, 6.) et Brisson. Regn. Pers. lib. III. p. 357. VALCK.

19. καὶ τὰνθ' διελθὺς τὸν στρατὸν.] In partes duas distractum ab utroque viæ latere posuit, et hac victima lustravit exercitum, Romani moris non ignarus Seneca. De Peleo, qui Acasti uxorem dissecuerat, Apollodorus Bibl.

III. 12, 7. καὶ διελθὺς τὰ μίλα διήγαγε δ' αὐτῆς τὸν στρατὸν. In foederum sanctione multa hujusmodi apud ill. Grotium in Matth. c. xxvi. 28. Wess.

CAP. XL. 3. στρατὸς παντοίων ἰθίων] Vocem σύμμιτος exterminavi, minime ob ἀναμιξὲς necessariam. Recte c. 55. ἡ σύμμιτος στρατὸς παντοίων ἰθίων, unde in hanc viciniam conmigravit. Wess.—Aberat a Med. vox σύμμιτος. Si abessent aliis Codicibus voces οὐ διαταμίοναι, (lin. 4.) has ad ἀναμιξὲς suspicarer olim adjectas. Ἀναμιξὲς Hesychio redditur ἀναμειγνύμενος: vox Sophocli, Thucydidi, Xenophonti, ter adhibita Herodoto. VALCK.

9. Νισαῖον καλιόμιον] Quæ hic διτογραφία, eadem lib. III. 106. plurimisque aliorum in locis. Hinc dubium atque anceps, Nisæi-ne an Neasæi hi equi. Docte Valesius ad Ammian. lib. XXIII. 6. de his sacroque Jovis curru et B. Brisson. Regn. Pers. I. 122. et III. 29. Wess.

CAP. XLI. 2. ἐν τῷ ἄρματος ἐς ἀρμάμαζον] Clara utriusque vehiculi distinctio, etiam in Xenophonte Κύρταδ. VI. p. 162. α. et 168. α. (et alibi,) tum Ἀναβ. I. pag. 247. c. Harmaiana carpenti genus et mollissimæ vocationis erat, mulieribus quam maribus accommodatius. Essedum Laurentii improbat Schefferus, neque geminum plane fuit, Rei Vehic. lib. II. 27. p. 217., quem adi et doctos Curtii interpretes III. 3, 23. Wess.

11. καὶ μῆλα, εἰ ἀγχιπύον, etc.] Mala Persica ex auro imis adfixa hastis gestabant, ἰσὶ τῶν στρατῶν μῆλα χρεωῖ ἔχοντες, Athenæus XII. p. 514. c. Hinc illi Μηλοφόροι, non alii ac αἰχμηφόροι, hastati, qui Persarum nobilissimi post regis vehiculum incedebant: nam quorum in hastis extimis mala punica aurea, ῥοκαὶ χρεωῖαι, his locus erat ante decem Nisæos equos, spiculaque in hu-

num versus inflexa: cum hastati Μαλοφῆται hastas πατὰ νόμον, uti mos ferebat, erectas ostenderent et vibrarent. Hæc plana. WESS.

CAP. XLII. 4. ἐς Καρήνην] Pro Med. et aliorum Κάρηνη docte Gronov. consistit: magis, meo quidem iudicio, adposita Carine, seu Carene potius, quippe Mysiæ et Atarnensium urbi proxima apud Plin. Hist. Nat. lib. V. 30. Accedit Stephani Καρήνη, πόλις Μυσίας, Ἡρόδοτος ἰδόμεν, hanc Nostri indicantis. Malui præterea (lin. 5.) Ἀτταμύντιον ob Eustathii adsensum et Thucydidi in primis lib. V. 1., ubi Schol. et Dukerus. WESS.

CAP. XLIII. 3. ἐπιλίσσει τὸ μέδρον] Nilus, cujus aqua stato tempore minuebatur, ἀπολείπειν τὸ μέδρον, lib. II. 19. patronus vulgato esse posset, nisi potior Codicum auctoritas, frequentioreque usu firmata c. 21, 58. et 125. foret. Utique nihil urget, ut ὃ ἀπὸ λίσσει sive ἐπιλίσσει—πυρμαίνει contra tabulas pingatur. WESS.—τὸ μέδρον intellige ναυὰ τὸ μέδρον, ut II. 19, 10. S.

7. τῇ Ἀθηναίῃ τῇ Ἰλιάδι ἔθουσι] Palla-di Iliacæ Alexander quoque Magnus, Ilium delatus, sacra fecit, Arriano I. 11. et Diodoro XVII. 18. testibus. WESS.

Ibid. ἔθουσι βοῦς χιλίας· χοῆς δὲ, etc.] Dum Xerxes Minervæ Iliadi chiliombe faciebat sacra, heroibus libabant Magi, χοῆς οἱ Μάγοι ταῖσι Ἡρώσι ἐχέοντο, id est, ἐνέχοντο. Sumptuosum Xerxis sacrificium, ἡ ἀπὸ χιλίων βοῶν θυσιὰ, secundum Eustath. dicebatur χιλιόμβη. VALCK.

9. ἐς τὸ στρατόειδον ἰκίπει] Terror Panicus noctu ἐς τὸ στρατόειδον ἰκίπει, vel ἰκίπει: hoc, ut ex Med., placet Gronovio; illud, ut usitatus, viro docto in Miscell. Obs. III. p. 144. VALCK.—Doluit Gronov. ἰκίπει Med. non re-

ceptum. Herodoto alia mens, qui lib. IV. 203. ταῖσι Πέρσῃσι—φίβος ἰκίπει: et VIII. 37. φίβος ταῖσι βαρβάρῃσι ἰκίπει τῶναι: in quibus structura discrepans neminem morabitur, cum sit promiscua, ut bene vir doctus Miscell. Observ. T. III. pag. 144. S. Lucas, φίβος ἰκίπειν ἐπ' αὐτῶν, Evang. c. 1. 12., ubi ἰκίπει Codex unus. Verior ejusdem Gronovii notatio, Γίγνεται Τισυροῦς (lin. 12.) conjungens, quam consule. WESS.—Præter codicis sui auctoritatem, cui alii plures accedunt, provocavit Gronov. ad Herod. V. 122, 8. Ex Stephani Byz. præscripto Γίγνεται expectasses, aut Γίγνεται: sed Γίγνεται utrobique tuentur Herodotei libri. S.

CAP. XLIV. 1. ἐν Ἀβύδῳ] Inutilem vocem μέση, parens schedarum jussui, induxi. Cui enim ea bono? Reiskii non dispar opinatio. WESS.

2. προσιπύοντο γὰρ—ἀντὶ ταύτης προεξίδην] Εξίδην corrigebat Reisk. uti Arch. et Vind. Jam quoniam ἀντὶ ταύτης haud infrequens, idem huic restituendum loco putavit Abreschius, Dilucid. Thucyd. p. 403. Ego vero nihil hic innovo. WESS.—Suspicebatur clar. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 403., legi commode posse ἀντὶ ταύτης, quomodo sæpe loquitur Noster; sed hic vicina requirere videntur pronomen ἀντὶ, Stobæo quoque lectum p. 535. Προεξίδην Xerxi ab Abydenis parata prima sedes fuisse videtur, quæ in exedra præ reliquis emineret: Θρόνος ἐψηλὸν dixit Tzet. Chil. I. v. 937. Εξίδην quid fuerit, post Budæum docuit H. Steph. in Thea. Ling. Gr. I. p. 1084. Quæ velut incerti Scriptoris excitat is e Suida, verba sunt Diogenis Laërt. IV. 19. quibuscum conferri possunt Dio Chrysa. pag. 288. D. et Harpocrat. in voc. Ἀβύδῳ. VALCK.—In vocab. προεξίδην (ut

in verbis *προκαίβεται* et *προκαίησθαι*) alia vis est præpositionis *πρὸ* atque in verbo *προκαίω*. S.

CAP. XLV. 4. *μὲν δὲ τοῦτο Πάριον*] Specie alienam, revera suam conditionem deplorasce videtur, (Valerio Max. IX. cap. 13. ext. 1.) opum magnitudine, quam altiori animi sensu felicior: videri enim voluit Xerxes lacrymans, quod tanta hominum multitudo intra centum annos caset obitura. Hæc et seqq. paucis expressit Tzetzes Chil. I. v. 940. etc. Herodotum autem Xerxis et Artabani colloquium ob sententiarum personis congruam magnitudinem miratur Hermogenes pag. 509. *Πλείονι τῇ μεγέθει πολλοῦ χίχρηται, ὥς ἐν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐν τῇ ἰσθμῇ τῶν Ἰσσορίων πατὴρ τοῦ Πιρξίου πρὸς Ἀρτάβαζον, ἀφαινοῦν πρὸς Πιρξην περὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων λόγους*. Facilis ipsi fuit Hermogeni lapsus in Persico nomine; qualis fuisse videtur et Philostrati de Vit. Soph. II. 8, 4. VALCK.

CAP. XLVI. 3. *οὗτος δ' ἦγε*] Absque Codicum auxilio reponi potuerat vocula, quam oratio interrupta poscebat usitatissimam: *Οὗτος δ' ἐν ἡμέρᾳ θρασυῖς* X. 3. Olim lectam ista monstrant Stobæi pag. 535, 46. *οὗτος οὖν ἄνθρωπος*. VALCK.—At nec interrupta admodum oratio; et facile h. l. caremus illa particula, quam nec aliequin in tali verborum constructione adhibere Herodotus adsuevit. S.

5. *ἰργάσας*] Loco quidem indicato Gesneri editio Stobæi *ἰργάσας* præbet: sed p. 612, 26. *ἰργα σὰ, τὰ*, etc. quæ minime contemnenda lectio, si robur accipit a Codd., sincera poterit videri: *ὡς πολλοὶ ἄλλοι καὶ μικροτέρων ἰργα σὰ, τὰ* εἰς, *καὶ ἄλλοι πρὸς τὸν*. VALCK.

7. *Ἐσθλὸς γὰρ μὲν λογισάμενος*] Verum hoc, et lib. III. 42. VI. 125. obvium. Plutarch. Consol. p. 109. B. *Τὸν ἡλπίον εἰσέλθον, ὅτι τὸν καὶ ἄλλων εἰσθλόν*.

Sæpe Euripides, monitore Valckenario ad Phœniss. v. 1379., sæpe alii. Lacrymas stolidi regis Epist. 7. lib. III. Pilius addidit. Leniter Valer. Max. IX. 13. Extern. 1. Qui mihi specie alienam, revera suam conditionem deplorasce videtur: opum magnitudine, quam altiore animi sensu felicior. Morebantur hæc lacrymæ acriorem censuram. Wess.

Ibid. *Ἐσθλὸς γὰρ μὲν λογ. προκαίβεται*] Scribendum, ut legit Stobæus, *ἰσθλὸς γὰρ μὲν λ. α.*; alterum quidem in talibus etiam adhibetur, sed junctum dativo, quem casum exhibent optimi quoque Codices in Herodot. I. 30. *Ἰμμοις ἰσθλὸς καὶ μὲν ἰσθλόν*. Pausan. VIII. p. 634. *ὡς ἰσθλὸν ἰσθλόν*. In Isocratis Panathen. scribendum p. 244. A. *ὡς ὅδιν ἰσθλόν* καὶ μὲν καὶ τοῦτο, ut p. 252. c. Demosth. p. 100, 99. etc. Sed eam in rem satis erit legisse Hemsterh. ad Luciani Prometh. p. 26. *Ἐσθλὸς μὲν* dicatur, an καὶ, nihil interest: prius tamen et apud alios frequentius occurrit et apud Herod. III. 42. *ὡς ἰσθλὸς* *ὡς ἰσθλὸν* *ὡς ἰσθλόν*. VI. 125. *ὡς ἰσθλόν* *ὡς ἰσθλόν* *ὡς ἰσθλόν*. I. 116. *ὡς ἰσθλόν* *ὡς ἰσθλόν* *ὡς ἰσθλόν*. VALCK.

14. *αἱ τὲ γὰρ συμφοραὶ προσπίπτουσιν*] *Συμπίπτουσιν* est apud Stobæum pag. 536, 3. atque ita, ni fallor, scripserat etiam Herodotus: vid. p. 57, 36. (I. 139, 1.) p. 298, 35. (V. 35, 6.) etc. Thucyd. III. c. 60., *καταπίπτουσιν*, — *ὡς ἀσπόμενοι τὸ τῆς συμφορᾶς ὅτι ἐνὶ αὐτῇ* *ἀν καὶ ἀναξίῳ συμπίπτει*: et p. 278, 85. VALCK.—Nec vero idcirco spernendum h. l. vulgatum. conf. Var. Lect. (ed. S.) S.

15. *καὶ αἱ νύσται συνεπράσσανται*] Pæne arripio Vind. et Stobæi *συμφοραὶ προσπίπτουσιν*, καὶ αἱ νύσται, *συνεπράσσανται*, quod Valla expressit. Wess.—Qui hoc probant, hi juncta intelligunt *συνεπράσσανται*, καὶ αἱ νύσται. At καὶ particula hic non copulativam vim habet, sed

intensivam, idemque fere ac καὶ τὴν valet: καὶ βραχὺν ὄντα, quamvis (quamlibet) sit brevis. S.

16. οὗτοι ἰ μὲν θάνατος, etc.] Ubi in luctu atque miseris mortem ærumnarum requiem vocat Sallustius, Catil. cap. 50. ibi Herodotea ista et similia veterum dicta collegit Jos. Wasseus p. 160. VALCK. — Laudavit hoc Artabani effatum, compendio verborum usus, Choricus Or. in Procopium Gazæum c. 24. Vide vero Eustathii illud ad Poëtam p. 411. (p. 311. ed. Bas.) Εἰ δὲ τὰ 'Ηροδότου ἀντίγραφα ἀσφαλῶς ἔχει πατὴρ τὴν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γραφὴν τῆς ζῆσις in τῇ, ἰ θάνατος, μοχθηρῆς οὕσης τῆς ζῆσις, αἰρετώτερος τῇ ἀνθρώπων γίγνιν: et mirare doctissimi hominis hæsitacionem ob vocem tantopere Herodoto adamatam, et toties repetitam. Quæ mutavit, vitio memoriæ accepta fero. WESS.

18. γλυκὺν γίῃσας τὸν αἰῶνα] Laurentii dulce gustans sæculum postulat γυνέμινος. Meliora Porti Latina, dulci gustu vitam adspersens. Equidem, si scripti Codices et Plutarchus in edito acquiescerent, Stobæi πλῖξας τὸν αἰῶνα, ævum agens, non abjicerem. Commodo Euphorion, Ὁ ζῶ, εἰ ποτὶ ἡμῖν δοὺς χροῖον τοῦ ζῆν βραχὺν πλῖκιν ἀλύσας τοῦτον ἡμῶς οὐκ ἔστι, in Stob. Serm. XCVI. pag. 528. Simillimum διαπλῖκιν τὸν βίον apud Nostrum lib. V. 90, 6. Criminatur deum Persæ, jucundam transigentem vitam, sed generi humano invidentem, at absurdissimæ, ne quid gravius excidat. Repete ad lib. I. 82. præscripta. WESS. — Non modo ob Codicum consensum, sed etiam per se multo probabilior mihi scriptura γίῃσας videtur. Taceo quod pro ea sententia, quam Stobæi lectioni Vir doctissimus tribuit, πλῖκιν scriptum oportuerit, non πλῖξας. S.

Ibid. γλυκὺν γίῃσας τὸν αἰῶνα] Quo sit sensu capiendum verbo Wess. indi-

cavit, Diss. Herod. pag. 194. Prava interpretatio decepit eruditum scriptorem des Essais de Crit. p. 200. Plutarchus in fine libelli quo docet Ὅτι οὐκ ἔστιν ἔσσις ἡδύς κατ' Ἐπίκουρον, p. 1106. r. sic adhibuit Herodotea, ut eorum sensum simul pandat: Σοφώτερος Ἡρόδοτος, εἰπὼν, ὡς ὁ Διὸς γλυκὺν γίῃσας τὸν αἰῶνα φρονεῖς in αὐτῇ ὧν φαίνεται, καὶ μάλιστὰ τοῖς εὐδαιμονίῳ δοκοῦσιν, ὅς διέλεγε ἔσσις λύσας τὸ ἄδδ γινόμενος ὧν σσεῖσονται. Hinc etiam manifesta constans est differentia Γίῃσι inter et Γαῖσθαι: qui sibi videntur fortunati miseri mortales, γινόμεναι, leviter gustant, ὧν σσεῖσονται, ea quibus mox privabuntur: qui brevi jucunditatis sensu calamitates humanas temperat, sive qui vitam jucundam mortalibus miseris maligne præbet primis velut labris gustandam, Herodoto dicitur γλυκὺν γίῃσας τὸν αἰῶνα. Γίῃσαι semper significat gustum dare, eximie ei vendendæ: vid. Eubuli fragm. apud Athen. I. p. 28. r. et Casaub. pag. 66. Firmus Cæsariensis. Epist. 27., γίῃσας ἡμῶς Ἀστικῶν μέλιτος. Jamblich. Vit. Pyth. p. 16. γίῃσαι βουλόμινος τῆς καλλοῦς τοῦ πατριώτας. Polyæn. p. 10. in MS., οἶνον τοῦς πολέμους γίῃσαι. Venniste Silenus ad Ulyssen in Euzip. Cycl. v. 150. γίῃσμα τὴν ὥρην καλῶ, gustus emptorem allicit. Philostr. de Vit. Soph. p. 557. r. ἰκανὰ ταῦτά σου δηλώσαι τὸν ἄνδρα, καθάπερ τὸν ἀνδραγαθὸν τὸ γίῃμα. Idem de Vit. Apoll. VI. c. 12. μήτε γίῃμα παρῖχιν μήτε διῃμα. Eubulus in Adelphis dixit βαδίζου εἰς τὰ γίῃματα, apud Athen. XI. p. 499. VALCK.

CAP. XLVII. 12. ἔστιν τὰ δύο] Pati equidem intermixtam ea in sede voculam non nequeo, hac lege, ut mox in exilium abeat: et abest a tribus Codd. optimo jure. De Mediceo silentium admiror. WESS. — Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. XLIX. 8. *φριγγῶν ἵσσαι δια-
σῶσαι*] Talia fere Æschyli VII. c. Theb.
v. 402. *προσκαται φριγγῶν*, et v. 455.
φριγγῶν φρεύεμα, h. e. *ἰανόν φρουρῶν
τὴν πατρίδα*. Junge v. 476. et 803.
Quæ tamen omnia de hominibus. Vide
supra lib. V. 30. et Criticos ad Sopho-
clis Elect. v. 948. In sequentibus
(ibid.) Arch. voluisse videtur καὶ τοὶ
οὐκ ἴνα κη, sicuti μάλιστά κη, et similia.
WESS.

10. *παρ' ἧς δὴ κομίζμαι*] Dabunt forte
Codices κομίζμαι, quod legisse videtur
Stobæus p. 364, 11. Galeo memorata
pejor est lectio Arch. (Vide Var. Lect.
ed. S.) Ex proximis, οὐκ ἂν δὴ ἰόντων τοὶ
λιμένων ὑποδίζων, in Lexica receptum
'Τποδίζεις λιμήν, pro portu navium ca-
pace. Intelligentur hic certe λιμένες
δυναμίνοι διζασθαι τὸ ναυτικόν: quales forte
dici possent ὑποδίζεσθαι, id est εὐθιτοὶ εἰς
τὸ διζασθαι. Talia sunt in usu plurima:
ξύλα ναυπηγήσιναι ναυκληρώσιναι στήγει·
ἀλώσιμον εὐχχος: quodque propius acce-
deret, *καταλήψιμος* Antiphontis p. 129,
4. Classis Atheniensium in Siciliam
profectura, ut in portus facilius recipe-
retur, in tres partes fuit a tribus duci-
bus distracta, teste Thucyd. VI. 42. *τρία
μέρη νημάτων ἐν ἐκάστῃ ἐκλήρωσαν, ἵνα μή-
τι ἅμα πλοῖοντες ἀπορῶσιν ὕδατος καὶ λιμέ-
νων*: sic ista mihi videntur omnino restitu-
enda, admissa Vallæ lectione Hudsono
laudata. Cum iis quæ sequuntur apud
Herod. (lin. 14. *γῆ δὲ πολέμιν*, etc.)
comparandus est Æsch. Pers. v. 749.
Αὐτὴ γὰρ ἡ γῆ ξύμμαχος κίνοις πύλοι.
VALCK.

14. *εἰ ἰδίῳ τοὶ μηδὲν*, etc.] Vallam re-
darguit G. Arnaldus, εἰ ἰδίῳ si vult
vertentem; debuisset enim, si poterit,
Animadv. Critic. c. 30. Sed Herodo-
to Græcisque aliis Σίλι et ἰδίλι sæpe
numero redundat, poniturque de rebus
inanimitatis. (et infinitivo verbi junctum,
vim illi tribuit futuri temporis.) Nilus

lib. II. 11. *εἰ δὲ ἰδίῳ αὐτῷ ἱστῆσαι τὸ
ρίπον*, si aleum suum convertet; tum
lib. I. 109. *εἰ δὲ Σιλήσει* — *εἰς τὴν Συ-
γασίαν ταύτην ἀναβῆναι ἢ τυραννίς*. Ne-
gligo cetera, a Raphaelio ad Act. Apost.
c. XI. 12. conducta. WESS.

16. *τὸ πρίον αὐτὸ κλιπτόμενος*] Stobæi
βλίστόμενος displicet. Hesychio κλιπ-
τοῦσθαι, præter alia, περιόισθαι, si nempe
furtim fiat. Philo Jud. lib. I. Vit. Mos. p.
648. *εἰ μήτι λαμβάνουσιν τοὺς πολλοὺς πυ-
ρῶμασιν, μήθ' οἷα φίλοι, κλιπτόσιντα τὴν εἰσο-
δον*. Contra ea Synesius lib. II. Pro-
vid. p. 119. c. *εἰ βάρεται δὲ, τὴν τι ἔξ-
δοι κινεῖσθαι*. Conf. Perizon. ad Æli-
ani Var. III. 47. Sequens sententia
(*ὁ πρηνὴς γὰρ — οὐδὲ μὴν πληθύνει*) plane
Æschyleo respondet, τὸ μὴ εὖ πρᾶττον
ἀκρίβησεν ἔφω πῶσι βροτοῖς, Agam. v.
1340. WESS.

20. *εἰ βουλεύμενος μὴν ἀρραδίος*, —
εἰ δὲ τῇ ἔργῳ θρασυὲς εἴη] Hæc Jos. Was-
seo censetur æmulatus Thucydides in
verrissima quidem, sed, ut ego judico,
ab hac Artabani diversa sententia, lib.
II. c. 40. *ἀμαθία μὴν θράσος, λογισμὸς
δὲ ἔκον φέρει*: quam tractavit Hemsterh.
ad Lucian. p. 38. Herodoteum illud
mea sententia Thucydidis expresserunt
Archidamus et Hermocrates: ille lib.
II. c. 11. *χερὶ αὐτῷ*, — *τῇ μὴν γνώμῃ
θαρσαλίους στρατεύουσιν τῇ δὲ ἔργῳ διδόντας
παρεκκινᾶσθαι*: id est ἀρραδίοντα βουλεύ-
εσθαι, priusquam incipias. Civibus suis
utilissimum fore censebat Syracusanus
Hermocrates lib. VI. p. 401. (cap. 34.
extr.) *τὸ μὴ καταφροῦν τοὺς ἐπαιόντας ἐν
τῷ ἔργῳ τῇ ἀλλῇ δύνανται, τὸ δ' ἂν
εὖς μὲν φάβου παρὰ σπουδῇ ἀσφαλιστάτας
νομίσαντας ὡς ἐπικινδύνους πρᾶττον*. Si-
milis dantur Demosthenis et Polybii.
VALCK.

21. *εἰ δὲ τῇ ἔργῳ θρασυὲς εἴη*] Multa
veteres his gemina. Satis unum erit
Sallustianum: Priusquam incipias,
consulto, ubi consulueris, mature facto

opus est: Catil. c. 1. ubi plena manu Wasse et Curtius, illisque prior Joach. Camerarius ad Aristotelis Ethic. Nicom. lib. VI. 9. Wess.

CAP. L. 8. *μή τὸ βίβαιον ἀποδίδυμι*] Inconmodum erit *μήτι*, cui Gronov. locum dedit, ni *μή τι* cum Abreschio formetur. Vulgatum, munitum Codicum suffragio, stare potest. Idem Vir doctissimus post pauca (lin. 11.) scite, *πῶς χωρῇ τὸ βίβαιον*, qua processerit ratione. Tale Aristoph. Pac. v. 471. *πῶς οὐ χωρεῖ σούρητος*; Lucian. Dial. Deor. XX. 15. *ἴσως μὲν ταῦτα χωρήσει ἀθλοῖς*, aliaque passim. Wess. — Optime habet *τὸ βίβαιον*, lin. 9. cui cave *τι βιβ.* præferas. In qualibet quæstione, quæ agitur, multæ possunt esse opiniones *σφαλισμὰ*, fallaces et incertæ; una tantum vera et certa: atque hoc est *τὸ βίβαιον*, quod dicentem Xerxes facit Herodotus: idque ipsum lin. 11. repetitur. Jam ead. lin. quod in editis et scriptis, quoad novimus, cunctis legitur *πῶς χρὲ*, (non *πῶς χρὲ*, uti temere in nostra Var. Lect. (ed. S.) itemque in Notula contextui subjecta scriptum:) id quidem ferri non poterat, nisi *πῶς* h. l. idem ac *ὡς* vel *ἵσως* valere statueres; cujus usus particulæ illius aliud certum exemplum requirimus. Parum vero commodum Abreschii *πῶς χωρῇ* videri nobis debuit: non enim quæritur, quo pacto exiturum sit id quod *βίβαιον* est; nam, qui *τὸ βίβαιον* novit, is etiam novit quisnam futurus sit rei exitus. Taceo, quod pro ea sententia, quam vir doctus spectabat, *πῶς χωρήσει* oportuisset, non *πῶς χωρῇ*. Itaque *ἵσως* pro *πῶς* correxi; rectius forsitan facturam, si consentientem librorum scripturam in contextu tenuissem, conjecturamque satis habuissem in Var. Lect. (ed. S.) proponere. S.

16. *γνώμησι ἔχροντο ἑμοίσι καὶ εὐ]* Ex Med. dedit hoc Gronov. pro *τῇσι*

καὶ εὐ. Insolentius illud, *ἑμοίσι καὶ εὐ*, novator (sic Herodotum adpellare amat Valck.) fortasse posuerat pro *ἑμοίσι τῇ σῇ*. Ad istam rationem scribi potuit hujus Ed. p. 329, 69. (IV. 109. 1.) *Βουδῖνοι οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρεῖνται καὶ Γελοῖαι*, non eadem lingua utuntur atque Geloni; ubi hujus scribendi moris non recordabar: vid. Herod. Gronovii p. 410. 9. (VII. 95, 3.) Structuræ rarioris sectator Pausanias IV. p. 302. *ἡ πεπερωμένη παρὰ ταῦτὰ ὑπεκρύπτει, καὶ ἡ ἰλῦς*: pro *τῇ ἰλῦς* I. p. 101, 12. *παρὰ ταῦτὰ οὗτος ἤχησι καὶ κithάρα προσηύει*, id est *ἑμοίσι κithάρα προσηύει*, perinde atque cithara pulsata resonat, ut interpretatur G. Budæus in Comm. Ling. Gr. p. 483. Pausan. præterea p. 52. *εὐ δ' ἑμοὶ φαίνεται ποιήσας Σαῦρον ὅσπ' Ἀχιλλεύς ἀλοῦσαι*, οὕτως *ἑμοίσι καὶ ἵσως λίγαν*: quæ Kühnio tentata, bene ceperat Fr. Sylburg. in Præf. ad Lect. p. 932. Budæi observatis quædam adjecit Duker. ad Thucyd. p. 494, 71. VALCK. — Sic vero sæpius Noster: VI. 21, 7. VII. 115, 8. etc. Conf. Adn. ad VII. 100, 10. S.

19. *κινδύνους ἀναρίπτιοντες*] Ad hujus imitationem bis terve *κινδόνον ἀναρίπτιον* dixit Thucydides; ab his recentiores illud transumerunt: *κινδόνον μίγαν* Euripidis est in Inone v. 24. sæpius *ρίπτειν* in istum usum adhibentis. Lucian. T. I. p. 768. *περὶ τῶν οὕτως μεγάλων οὐκ ὅμαι διὸν παραβέβαιον ἀναρίπτιον*. Idem erat *ἀποκυβίσθαι περὶ τῶν ὅλων*, et *περὶ τῆς βασιλείας*: quorum hoc Diodori Sic. illud est Polyæni; *ἐκκυβίσθαι καὶ παραβάλλισθαι τοῖς ὅλοις*, Polybii. VALCK.

20. Quod ille apud Terent. Non fit sine periculo facinus magnum et memorabile. Herodoti Xerxes, *μεγάλα*, inquit, *πρήγματα* *μεγάλοις κινδύνουσι* *ἰδίῳ κατακρίσθαι*. Male vulgatur in his apud Stobæum *καὶ κρίσθαι*; bene

cepit Portus. Eurip. Suppl. v. 759. *φόνη κατακτείνω, οὐ λόγῳ, τὰ πρᾶγματα*.

VALCK. — Ἐβίαι κατακτείνεσθαι, Suscipi solent Laurentius; feliciter confici solent Portus, rectius opinor. Chariton lib. II. p. 37. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, ὃ γύται, μεγάλας ἐπιτοίας κατακτείνεσαι, fortasse hæc imitans. Paullo enim diversius abit Heliodori, a D'Orvillio haud neglectum, lib. IX. p. 448. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, μεγάλων δυνάμεων κατακτείνων, hinc tamen propagatum. Wess. — Quum rarior ille usus verbi *κατακτείνω* (Ionice *κατακτείνω*) haud satis mihi certus exploratusque visus esset, ex usitatore ejusdem verbi notione dictionem, quæ in questione versatur, interpretatus sum. (confer, quod ad sententiam spectat, mox l. 21 seq. et c. 53, 9 seq.) Nec vero sperno doctissimorum Virorum interpretationem, peraptam sane et adcommodatam huic loco; quam præstaverant etiam Guil. Budæus et Henr. Stephanus Thea. T. I. p. 198. A. B. Videtur utique Euripides, loco a Valck. citato, *κατακτείνεσθαι τὰ πρᾶγματα* (nisi prorsus *κατακτείνω* ibi activa forma, non *κατακτείνω* legendum) dixisse *conficere* negotia, res *peragere*. Tum apud Plutarchum in verbis ab H. Steph. citatis, *κατακτείνω ἀγῶνα* est *peragere*, (feliciter) *conficere* certamen. Idem Plutarch. de Cimone Atheniensī loquens (in ejus Vita c. 13. T. I. ed. Francof. p. 486. E.) ait, *ἡμίση μὲν δύο καθηκόντων ἀγωνίσματα*, qui uno die duo peregit (feliciter confecit) certamina. Similiterque apud Herodotum nostrum, IX. 35, 6. *ἀγῶνας τοὺς μεγίστους ἐφ' ὁμοκατακτείνω*, significat operam suam eis contulit ad quinque certamina feliciter conficienda. S.

26. *φερέμεθα πορεύμενοι*] Dubites, utrum optes, hocce an *φερέμενοι πορεύμεθα*, quod in bonæ notæ schedis. Nullum vero dubium, quin (lin. 27.)

καὶ ἴσως, τοῦτον (non *τοῦτον*) τὸν εἶπον ex Scriptoris calamo fluxerit. Videtur turpem maculam Pavius, Abrechius, Reiskius. Wess.

27. *γῆν καὶ ἴσως, τοῦτον*] Τοῦτον vel τοῦτον legisse Valla videtur: una tantum inserta litera scribendum censeo: τὴν δὲ καὶ ἐπιβίβωμεν γῆν, καὶ ἴσως τοῦτον τὸν εἶπον ἔχοντες. VALCK.

CAP. LI. 4. *πλεῖστον λόγον ἐκτείνω*] Sic μῆκος ἐκτείνω λόγον scripsit Æschylus; μίζον' ἐκτείνω λόγον, Sophocles. VALCK.

7. *ἐπὶ τοῖς πατρίσιν*] Ex more, quo parentes, qui coloniam deduxerunt; liberi, in eam profecti. Justinus de Libensibus et Romanis lib. XXXI. 8. Tantaque lætitia omnium fuit; quanta esse post longum tempus inter parentes et liberos solet. Indidem Themistocles, "Ἀδελφοὶ Ἴωνες, οὐ ποιεῖτε δίκαια ἐπὶ τοῖς πατρίσιν στρατηγεύμενοι, lib. VIII. 22. Vide Duker. ad Florum I. 3, 9. Wess.

14. *ἐς Θυμὸν δὲ βαλεῖν*] Puto Vallam habuisse βαλεῖν, ὃ βασιλεῖ, quorsum Ald. et Arch. vergunt. Simile VIII. 68, 29. ὃ βασιλεῖ, καὶ τῷ ἐς Θυμὸν βαλεῖν. Veteri dicto, (lin. 14 seq.) (cujus alia, verum culta figura, in Achabī regis responso I. Reg. c. xx. 11.) veritas, sicuti proverbis consuevit, constat. Wess.

CAP. LII. 3. *τὸν ἔχοντα γῶμα μέγιστον*] Non percepit verborum sententiam Valla, uti maximum ejus commilitium manifestat; nam, *μέγιστον στρατηγεύμα* legisse, injusta Galei suspicio est. Γῶμα indicium documentumque, ab H. Stephano recte substitutum, exprimit. Sophocles Trachin. v. 599. *ἔχων δὲ γῶμα μὴ περιωρῆν*. Aretæus Capadox Morb. Acut. I. 1. fin. *ἐπὶ τῷ σώματι τῆς λύτης τῆς τοῦτον γῶμας*: hæc morbi dissipati argumenta. Ut vero (lin. 4.) *τῇ σὺ σε* scribatur, causa de-

fit. *πρηγμάτων* vocabulum in his reticere, norunt omnes. Wess. — Pro *τῶν* *σέ τι* Reiskius *τῇ εὐ τι* legi iusserat; redire enim ad *γνώμα*, cui indicio tu ipse testis es. S.

CAP. LIII. 1. *ἀπονεύλας ἐς Σούδα*] Justum probumque Diodori XIII. 96. καὶ Δίξσαντες ἀπέλκυσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα: at hic *ἀπολύσας* Arch. et Vind. scholio debetur. Potuisset porro (lin. 4.) *ὁμίας*, *ἐνὶλίξεν* sua in sede durare, ni scripti codices exterminassent. Placet Cel. Gronovii iudicium. Wess.

8. *ζυῖον* — *σῶν ἀγαθὸν στυδῆσαι*] Commodam H. Steph. adjecit interpretationem: sed quando *στυδῆσαι* vix alibi reperitur apud veteres, et nulla Codicum est in talibus auctoritas, mihi quidem placet Gronovii *στυδῆσαι*: in hoc enim laboratis, quod sit omnibus commune bonum: sic isthac ætate scribebant. Eurip. Hec. v. 119. Ἦν δὲ τὸ μὲν σὺν στυδῶν ἀγαθόν. Phoen. 585. δύο κατὰ στυδῆς. Troasii 955. Bacch. 911. Errat Barnes. in Suppl. v. 161. Herod. I. 206. παῖδας στυδῶν τὰ στυδῆς. Thucyd. p. 404. μανθάνει κατὰ στυδῆσιν. Andocid. p. 20, 4. τὰ ἱκαντὰ τῇ ἰαῦσαν ὠφελίᾳ στυδῶντες. Soph. Elec. v. 253. τὸ σὺν στυδῶν δῆμα καὶ τοῦ μὲν αὐτῆς. VALCK. — Equidem non video quid incommodi habeat passivum *στυδῆσαι* scil. ἡμῖν, studetur a nobis, i. e. studemus, quærimus. Quin immo multo probabilius mihi videtur id dicentem Xerxen fecisse Herodotum, quam *στυδῆσαι*, studentis. S.

13. *τοὶ Περσὶδα γῆν λιλόγχασι*] Hæc regis professio simillima miris veterum Theologorum opinionibus, angelos regna Dei jussu sortitos curare et tueri. Sic, præter Patrum alios, Michaël Glycas Ann. Part. I. p. 61. ed. Venet. ὁ προφήτης Δανιὴλ μίγα τι χεῖμα λίγα τοὺς ἀγγέλους εἶπαι προσάγματος δι' αὐτοῦ πάσαν τὴν κρίσιν διαλαχίῃ καὶ τῶν ἰθὺν

ἰσισταῖν, καὶ τούτων τὸν μὲν τοὺς Πέρσας ἰφορῆν, etc. Cujus sententiæ fundus in Daniel. c. x. 13. minime tamen firmus ex disputatione Cl. Jac. Ode, Comment. de Angel. Sect. VIII. p. 785. Wess. — Deterior est lectio marg. Steph. Apud Thucyd. II. c. 74. Θιοὶ ἔσσι γῆν τὴν Πλαταιίδα ἵχουσι: Dii qui hanc terram colitis: ut colere Latinis et habere, Græcis ἵχουσι est in talibus usitatissimum: more loquitur Herodotus poetarum. Theocrit. Eid. XVI. v. 83. Κούρη, ἃ σὺν ματρὶ πολυκλήρου Ἐφουραίῳν Ἑλλάχας μίγα ἔστυ: ubi scribendum in Scholiis *ἱλληχίται*. Eid. VII. 103. Πᾶν, Ὅμοιαις ἱερατὸν πίδον ἔσται (ἄργα) λίλογχας. Hinc *λίλογχας*, τὰς μείδας (sive τὰς λήξας,) *ἴωνες λίγουσιν*, Etymolog. p. 569, 34. Verbum illic legitur *λογχῶν*. Hesychio restituerunt viri docti: *Εὐλογχῶν, ἰμμοιῶν*. *Μοιρολογχῆσαι* scripsisse videtur Harpocrat. ex Antiphone. VALCK. — Suspiciari licuerit, scripturam *Περσίδα γῆν λιλόγχ.* ex scholio natam esse, pro ea quam margo Steph. cum aliis præfert, *τοὶ Πέρσας λιλόγχ.* S.

CAP. LIV. 1. *παρυστιυόζοντο* non patior mutari. Wess.

4. *μυρεῖνσι στορεῦντες*] Adleverat margini ed. Ald. viri docti manus *στορεῖντες*, fortasse ob Strabonis τὰς ἰδοὺς στορεῖντες lib. XIV. p. 956. c.; quo quidem, et Arch. *μυρεῖνσι*, facile carebimus. Geminum lib. VIII. 99. Isto autem de vias floribus odoratisque ramis consternendi more multa eruditi interpretes ad Matth. c. xxi. 8. Xerxes vero, phialam et aurea vasa in mare proijiciens, exemplum Alexandro M. præbuit apud Diodor. XVII. 104. et Arrian. Ἀναβ. VI. 19. Wess. — Olim *στορεῖντες* edd. Equidem *στορεῖντες* hoc tono scripi cum Schæf. et nostris membr. F. Neutrum puto reprobum. S.

10. τὸ (sive τὸν, cf. Var. Lect. ed. S.) ἀπειράτην καλίσου.] Ex Herodoto excitat Suidas ἀπειράτην ista in voce, et Etymolog. p. 48, 51., incertum unde: nusquam enim nunc, ut ad Suidam verissime L. Kiisterus, in Musis. Incidit olim suspicio, legisse Grammaticos hoc loco τῶν ἀπειράτην καλίσουσι, uti τῶν γαλαμα, τῶν ληθεις alibi, aut τούτων δὲ τῶν ἀπειράτην lib. IV. 62., quæ anceps et dubia. Certissimum est, οὐκ ἔχω ἀπειράτους διακρίναι, (lin. 11.) ab Aldo et Hervagio optime expressum, perperam fœdiorem post dein formam induisse. Κατῆναι ἰς τὸ πύλαγος (lin. 12.) MSS. sibi expostulant. Wzss.

11. ἀπειράτους διακρίναι.] Διακρίναι recipietur ex Codicibus; atque ita Vallam legisse Portus jam suspicabatur: eidem inventum πύλαγος Codices etiam adfirmant, εἰ τῇ ἡλίῳ ἀνατιθεὶς κατῆναι ἰς τὸ πύλαγος ταῦτα. Ista paulo ante memorata, οὐκ ἔχω ἀπειράτους διακρίναι, sic recte cepit Auctor des Essais de Critique p. 202. VALCK. — Mendosum διακρίναι intactum in contextu reliquerat Gronovius; sero nempe animadvertens διακρίναι e cod. Med. enotatum, de quo in Notis monuit. S.

CAP. LV. 6. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν, etc.] Fieri non potuisse, ut tanta uno die multitudo pontem transierit, præsertim si eo incesserint ordine, qui in c. 40., animadversio est Cl. Corn. de Pauw: præstare propterea, τρεῖς μὲν τὴν ἡμέραν, ut tertio demum die transgressi illi fuerint. Mihi eadem progressos in ponte serie, qua c. 40., non adparet: constat insuper, ἡμέρας vocabulum laxius, ut noctem conplectatur, porrigendum, si quidem septem diebus totidemque noctibus c. 56. transitu defuncti fuerunt. Ad hæc nexus rerum et verborum c. 54. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν — τῇ δὲ ὑστεραίῃ — universum illum novandi impetum, de MSS. ut nihil adjungam, reprimit. Wzss.

CAP. LVI. 6. Ὡς Ζεὺς, εἰ δὲ ἀνδρὶ εἰδόμενος, etc.] Hausit hoc fonte Themistius, Or. XIX. pag. 226. A. ἀλλὰ τὸν μὲν Ἑλλησπόντιον ἔξωλασεν — ὥστε θεὸν νομίσαι Πίρξην τὸν Δαρτίου. Indidem Declamationi XXI. Libanii p. 535. A. color, γῆν δὲ παύει τοῖς ἐπλίταις, καὶ σφίρεισι θάλατταν· καὶ θεοὶ τοῖς ἐρῶσι θεῶν ὁ μάλιστα ἐν ἀνθρώπου τύπῳ πάντα κινεῖ: sed fuscus et parum ridens. Voluit opinor, γῆν δὲ παύει τοῖς τριήρεσι θάλατταν, καὶ θάλατταν τοῖς ἐπλίταις γῆν: certe illa Oratoris mens, perfossum Atho et stratum ponte Hellespontum innuentis. Quod si autem eo, quo vir ille Hellespontius, Libanius et Themistius modo, Gorgiæ Leontino Πίρξης ὁ τῶν Περσῶν Ζεὺς audivisset, risum sibilumque Longini περιττῶν. cap. 3. vitasset profecto, uti non absurde Langbænius. Non nunc Plutarchum Anim. Tranq. p. 470. x. taxabo: adpositum est ex Epigramm. in Xerxem Anthol. Latin. lib. I. p. 192. Quis novus his hominum terramque diemque fretumque Permutat? Certe sub Jove mundus erat. Summis hinc poetæ, quod eruditos viros, multa inutiliter turbantes, fugit. Xerxes, talia conmutans, merito novus hominum, εἰδόμενος ἀνδρὶ: idem Jupiter, sub quo mundus erat; cum non hominis ea opera, sed dei viderentur: θεῶν τοῦ μεγίστου ἐν ἀνθρώπου τύπῳ, Libanius. Wzss.

8. ἄγων πάντας ἀνθρώπους.] Frigidum videri poterit Hellespontii dictum, quod respicit Themistius Or. XIX. p. 226. A. Duxit secum Xerxes Παντοδαπῶν ἀνδρῶν γυναικῶν ἀπὸ χώρης, ut est in Epigrammate apud Plutarch. Themist. p. 116. καὶ ὅσους πᾶσαν ἡπείρου πλάκα, Æsch. Pers. v. 720. Vere dicitur Herodoto VII. c. 157., ἐπ' ἄγων πάσης τὸν ἥγον στρατὸν ἐκ τῆς Ἀσίας: totius enim Asiæ vires contraxit, et quarumvis gentium subditarum auxilia. Notatur Demetrio περιττῶν. §. 245. qui dixit

ταί, ὅτι κασίβαιον ὁ Πιέρξης μιστὰ πάντων τῶν ἰαντοῦ. μάλα γὰρ, inquit, ἱερμύρῃσι τὸ πρῶγμα: scribi enim debuisset μιστὰ τῆς Ἀσίας ἀπάσης. Contra Coelius apud Livium, XXIX. 25., ad immensum multitudinis speciem auget, tantam scribens multitudinem consensisse naves, ut nemo mortalium aut in Italia aut in Sicilia relinqui videretur. Audaciam hyperboles velut μυλίσματα repressit Aristides T. II. p. 318., συντάσσοντες ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἀπάντων ὡς ἰπῶν (ut ita dicam) ἀνθρώπων. Sed absque isthoc adminiculo παντοδαπούς vel παντοίους sæpenumero Scriptores etiam optimi πάντας ἀνθρώπους dixerunt. Xenoph. Cyr. Παίδ. VII. p. 115, 37., ἦλθεν ἡ δυνὴ ἀγγελία τὸ πάντας ἀνθρώπους ἰσθ' ἡμῶς συλλέγισθαι: omnes propemodum Asiaticos. Ἑλλην. VI. p. 341, 10. πειλαστικὸν ἱκανὸν πρὸς πάντας ἀνθρώπους ἀντιπαχθῆναι. Adde VII. p. 378, 11. Isocrat. p. 176. x. Demosth. p. 54, 7. 412, 91. 630, 89. Ephorus apud Macrob. pag. 505, τὸν Ἀχιλλῶος μόνον πάντας ἀνθρώπους συμβίβηαι τιμᾶν. Talia nonnunquam vitii fuere suspecta. VALCK.

CAP. LVII. 3. καίπερ ἐνσύμβλητον ἰόν] Valla σύμβλητον, ut Arch., invenit veritūque. Verius multo vulgatum ex consequentibus. Æschylus Prometh. v. 774. Ἡ δ' οὐα ἔσ' ἐνσύμβλητος ἡ χρησιμότης: pro quo in Choëph. v. 168. ἐνσύμβολον τὸ ἐστί. Iones λαγὸν male, dictum superius. (ad I. 123, 14.) WESS.

Ibid. ἴσως γὰρ ἴσινι λαγὸν] Λαγὸν suo more scripserat. Herodotea paulo si pensiculatorius exegissent viri docti ad Valer. Max. mendam forsitan sustulissent ex istis lib. I. cap. vi. p. 71. In exercitu Xerxis — equæ partu leporem editum constat, eodem montem Athon vix tandem transgresso: sic scripsit ex Codd. Pighius; sentit vitium,

tolle non potuit Glarean.; corrigendum ex Herodoto: eodem pontem vix tandem transgresso: mons ex ponte factus. Athon, ut puto, peperit scioli additamentum. Congruit et Herodoteis ostenti, quam dedit Valerius, interpretatio. VALCK.

5. ἀγαυρότατα] Magno fastu superbiaque. Ἀγαυροῖς Grammaticis αἰσάδης, ἰδοῖος, κομφός, ex Hesiodi Theog. v. 832. Ἀγαυρόμα, ἴσασμα, οἴησις. Ἀγαυροῖς, τὸ μεγάλως γαυροῖς καὶ ἰσχυροῖς Etymologo. Quod adnectitur (lin. 6.) περὶ ἑωυτοῦ τρέχων, bene expeditur Portus, ἀγῶνα sive κίδνου adsciscens. Euphrius Vit. Maximi Phil. p. 100. de Valente Imp., οὐ τὸν περὶ βασιλείας, ἀλλὰ τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχοντος. Adde Nostri lib. VIII. 140, 1. et cap. 74. WESS.

6. περὶ ἑωυτοῦ τρέχων] Nihil est cur articulum (τὸν) vir doctus putaret inserendum. Sicuti τὸν περὶ ψυχῆς δίκον vel τρέχων, sic qui de vita certabant frequenter dicebantur περὶ ψυχῆς τρέχων, vel ἀγωνίζεσθαι, vel κινδυνεύειν. τρέχων περὶ τῆς ψυχῆς est in Herod. IX. cap. 36. vid. Clar. Wess. Diss. Herod. p. 129., Portus in Τρέχων περὶ ἑωυτοῦ, Gataker. Diss. de Stylo N. T. cap. x. Quando Xerxes hic dicitur in regnum rediturus ut lepus περὶ ἑωυτοῦ τρέχων, proverbium respicitur Suidæ, memoria in Λαγὸς περὶ τῶν κριῶν, (i.e. περὶ τοῦ σώματος,) dictum ἐπὶ τῶν διακινδυνεύοντων ταῖς ψυχαῖς: conf. Zenob. Cent. IV. Prov. 85. Illuc spectabat et Aristoph. quod vidit Küster. in Ran. v. 193., quando scripsit: Εἰ μὴ νηναυμάχησι τὴν περὶ τῶν κριῶν. (conf. ibi Schol.) Aliud hic Nostro præterea potuit obversari proverbium, quod in adversarium detorquet Demosth. de Cor. p. 183., λαγὸν ἔζησε, διδῶς καὶ τρέμων καὶ ἐπὶ πληγῆσιν προδοκῶν: habet et Dion Chrys. p. 611. n. vid. Hemsterh. ad Lucia-

ni Somn. p. 13. Hinc nonnemi *τρίμων* placuerat in Herod. Antiphon pag. 118, 34. *περὶ τῆς ὑδαμωνίας τρίμων μὴ ἀποστρεφῆναι*. VALCK.

CAP. LVIII. 5. *ἰσὶ Σαρπηδονίῳ ἄκρῳ*] Thraciæ erat, Melanem sinum finiens, teste Eudoxo in Schol. Apollon. Rh. I. 922. Doctissime hoc de promontorio Holsten. ad Stephani *Σαρπηδόν*. Aliud, et Ciliciæ quidem, *Σαρπηδόνιον χῶμα* Æschyli Suppl. v. 876. Statim lin. 7.) *πρὸς ἡλίου ἀνατολῆς*, recte Palmerius *Θιρίας*, æstivas, explicat: suadet postulatque itineris continuatio. WESS.

CAP. LIX. 1. *ὁ δὲ Δορίσκος*] Steph. Byz. hinc sua in Voc. mutua accepisse, vidit Holstenius, optime Vallam, *εὔχος* murum reddentem, deserens: urbem enim castellumque Herodoto esse, quo nihil verius: exemplorum copia in penu est Porti, collectaque aliunde stipaverat Holsten., ejus ex schedis publicata ad Hieroclis Synecdem. p. 681. WESS.

3. *τὸ δὲ Δορίσκος πικλῆται*] *Τίχως* istud, sive castellum, Doriscus dicebatur; neque tamen, quod sciam, oppidum illud Thraciæ munitum voce *εὔχος*, nomini adjecta designari solet; ut sæpe commemorantur *Σίβριον τίχως*, *Ἡραῖον τίχως*, *Ἀβάνιον τίχως*, *Γορδίου τίχως*, Gordiutichos, Livio. Pierum castella, *τίχια* τὰ Πάριον dixit Herod. VII. 112., ubi muros reliquerunt in Latinis. vid. Vales. in not. Mauss. ad Harp. p. 288. et Ez. Spanhem. ad Julian. p. 62. Dorisco castello vicina planities (lin. 6.) apta nata Xerxi videbatur *ἰδιατάξαι τι καὶ ἱεραθῆσαι τὸν στρατόν*: conf. Diodor. XI. cap. 3. VALCK.

6. *ἰσπενηδὺς ἰδιατάξαι*] Qui corripbat *ἰδ διατάξαι*, non recordabatur *χώραν ἰσπενηδυνίαν ἰσπενατοπιδυνῆσαι* lib. IX. 2. Equidem *καὶ ἰσπερῶν* Arch. et Vind pro rejiculo non habeo: namque in actionibus, certo in loco peragendis,

hujusmodi composita adamare solent, ut pluribus patet lib. IX. 7. Salen autem Samothraciam, justissime Gronov. vindicavit. et Zonen ad Ethnographum Berkelius. WESS.

CAP. LX. 1. *ἴσων—παρῆχον πλῆθος ἰς ἀριθμὸν*] Veterem ego lectionem (*πλάθους ἀριθμὸν*) revocarem; a Medicea distant quæ primo aspectu videri possent similia: alio collocatam ordine non spernerem præpositionem, *ἰς ἴσων μὲν τιν ἱκανῶτα παρῆχον πλῆθος ἀριθμὸν*. VALCK.—Valckenarium secutus Borh. revocavit *πλάθους ἀριθμὸν*: quæ mihi lectio ex interpretamento nata videtur. Scripture, quam Wess. cum Gronov. tenuit, eadem sententia est: commode vero post *ἀριθμὸν* delebitur comma, et post *πλῆθος* reponetur: Quamnam quique multitudinem contulerint, adcurate ad numerum definire non possum. Quum vulgo post *ἀριθμὸν* (quemadmodum etiam in nostro MS. F.) incisæ esset oratio; intellexeram olim: Quamnam multitudinem quique contulerint ad complendum universum numerum. S.

5. *συναγαγόντες ἰς ἴσα*, etc.] Restituentur hæc ex Codicibus: *συναγαγόντες ἰς ἴσα χώραν μυριάδα ἀνθρώπων καὶ, συνῆλκοντες ταύτην ὡς μάλα πολλὰ ἵχθον, περιέγχεσθαι ἕκαστον κύβητον*. In his *συνῆλκον*, conducere, notat constipare, vel coarctare; ut apud Longin. π. "ΤΨ. p. 232., *τὰ γλωσσώματα—οὐ μόνον καλῶς τῶν ἰσπενηδυνῶν εἰς αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ συνῆλκον διὰ τὸν περιεπίμεινον τοῖς σώμασι δισμός*: in quibus errat Zach. Pearce 267., jam emendatis Scaligero in ProPERT. p. 285. *συνῆλκον καὶ συνῆλκον* Xenoph. p. 152, 34. *συναγμῶν* apud Athen. XI. p. 474. x. compressum interpretatur Macrobius. (Vide vero Var. Lect.) Præter ceteros indicatos Brissonio de Regn. Pers. III. p. 407. Herodotea respicit Aristid. in Themist.

III. p. 297. ubi Schol. MS. *καινότερον* φησὶν ἔξωθεν ἀριθμὸν, κατὰ μυρίους, οὐ καὶ ἵνα μυριῶν λίγυ διὰ τὸ μυριάδων ταῖχος, οὕτως ἐμνήσθη καὶ ἐν τῇ Πανθηναϊῇ, I. p. 224. VALCK.

4. [ἑρρίμηνον] Placuit hoc Gronovio et mihi: indicatur Persarum exercitum enumerandi actus. Itaque mox (lin. 11.) *τούτῃ τῇ τρίτῃ ἑρρίμηνον ἀριθμήσαντες δι, κατὰ ἰθὺα δίστασαν*, uti Codices jubent. Porro *συμπαγόντες*, in ea schedarum discordia, ex Arch., cui pæne paria Ask. facit, præoptavi. Verissimum præterea (lin. 7.) *περίγυψαν ἔκθεον κύκλον*, extus, sive, uti Laurentius, extrinsecus, circulum circumscripserunt. Qui quidem circulus si ἴσων intus fuerit ductus, cui tandem usui? Miror tolerari ineptias, a Pavio et Reiskio explosas, potuisse. WESS.

CAP. LXI. 3. *πίλους ἀπαγίας*] Salmasii ad Solin. pag. 392. pileos incurvos, non rectos, quales regum Persarum, attigit Gronovii sedulitas, cujus pilea non densata præfero. Ἀπαγίας minime compactum exponit: hinc *ἀπλῆν καὶ ἀπαγῇ εἰς ἐσθήβειαν παραλαβόντες ψυχῇ*, quibus ad pietatem parum firmus animus Gregor. Naz. Or. Stelit. II. pag. 119. A., et Juliani Imp. *ἀπλῆν ἀπαγῇ*, cervix minime firma, ibid. pag. 122. A. Zeno quoque *παχύντημός τε καὶ ἀπαγῇ καὶ ἀσθενῇ*, quippe corpore haud bene compacto, in Laërtii VII. 1. Alii Noster de Persis, *ἀναξυρίδας δι ἔχοντες ἔχονται ἐς τὰς μάχας, καὶ πυρρῆσιν ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι*, lib. V. 49., quæ utique *πυρρῆσιν* non erant *πιστηγυῖαι* compactiles admodum, quales Scytharum cap. 64. Quid Porto arriserit, Lexicon ejus docebit. WESS.—*Ἀπαγίας* *πίλους* impenetrabiles reddiderat Valla; in eademque sententiam Portus intelligebat ex solida materia firmaque compactos, qui adeo non facile frangi aut penetrari

poterant; scil. ex *ἀπὸ* (privationem significante) et *ἀγω*, frango; derivato nomine *ἀπαγῇ*, sive a verbo *πάγωμι* cum *α* intensivo, non privativo, ut idem valeat *ἀπαγῇ* atque *ἐπαγῇ*. Recte vero Wesselingium *ἀπαγίας* non compactos interpretatum esse, docet Scholiastes ad Aristoph. Av. v. 487. ubi, *Πᾶσι Πίρσαι*, ait, *ἔξῃ σὴν τιάραν φορεῖν, ἀλλ' οὐκ ἐρῆν μόνον δι' οἱ Περσῶν βασιλεῖς ἔχοντες*. — *ταῖς μὲν ἑλλαις ἴθως καὶ ἰστυγμῆνι καὶ περιβάλλουσιν ἐς τὸ μέγιστον ἔχουσιν*. Pro eo quod vulgo ἡ *τιάρα* Græci dicebant, Herodotum in masculina forma usum esse hoc nomine, adnotavit Hesych. in voce. Cæterum super his, quæ hoc cap. de Persarum cultu memorantur, consuli potest Commentatio eruditi Academici Parisiensis *Monges*, Tomo IV. Actorum Instituti Literarum et Artium Gallofrancici pag. 7 seqq. S.

3. *κιδῶνας χειρῶν τοὺς σκεπίλους*] Tunicam manicatam Persis Strabo et plures tribuunt. At nulla hic lorica, cum tamen *χιτῶναι φοινικοῖς, θύραξ, χαλκοῖς* munirent corpus in Xenophont. lib. VI. Παιδ. pr., et Masistius *ἰντὸς θύρακα εἶχε χεῖρας ἐν λισιδωτίῳ κατόπισθε δι' τοῦ θύρακος κιδῶνα φοινίκιον* inf. lib. IX. 22. Cujus neglectæ fortasse causa, quod lorica *κιδῶνας* in vocabulo lateat. Hesych. *Σπεισταιῖο χιτῶνας, τοῦ ἀλυσιδωτοῦ θύρακος*. Propterea Heliodorus Æth. IX. p. 431., absoluta elegante lorice squammatæ pictura, *χιτῶνά τινα φορῶντων ἀπεργάζονται*. Alioqui fatendum erit, lorice excidisse mentionem, fuisseque primitus *χειρῶν σκεπίλους, καὶ θύρακας λισίδας* *εἶδ.* etc. quæ docta Jo. Christ. Biel (Exercit. de Lign. Libani pag. 29.) conjectura. Simile quid in Reiskii stilum venit. Ut ut illud est, mallet cum Pavio *ἐχθυοιδίας*, et ad *κιδῶνας* referre. WESS.

4. *λισίδας σιδερένης ἔψην ἐχθυοιδίας*]

Nisi quid interciderit, videri possunt nou pectus tantum, sed totum corpus, habuisse lorica tectum, ex ferreis laminis squammarum instar sibi invicem impositis facta; ut erant armati equites cataphracti, de quibus egere Brisson. de Regn. Pers. III. pag. 379 seqq. et Spanhem. ad Julian. p. 249., ut horum adeo *κιδῶνις χυριδωτοί* fuerint *λειπιδωτοί* vel *φολιδωτοί*. Herodotus tamen infra, de Masistio loquens interfecto, *τὸν θάρηνα* et *τὸν κιδῶνα* clarissime distinguit IX. 22., *ἐντὸς θάρηνα εἴχει χερσίων λειπιδῶν, κατύπερθε δὲ τοῦ θάρηνος κιδῶνα φοινίκιον ἐνιδιδύσαι*. In eundem sensum *φολιδωτὸν* dixit Posidippus Com. Athen. IX. p. 376. *ἔστιν ἂν θάρηνα ἔχει φολιδωτὸν, ἢ δρεκόντα σκειδρωμένον*. Ejusdem originis voces *λειπίς* et *φολίς* (conf. Etymolog. pag. 798.) in usu distinguebantur; piscium squammæ *λειπίδες*, serpentium *φολίδες* dicebantur; quod vere monuit Brissonius. *φολιδωτὰ δρεκόντια* dederat Ignat. Ep. ad Antioch. p. 106. VALCK.

6. *ὕπὸ δὲ φαρετριῶν ἐκρέμαντο*] In Latinis posui: *A tergo suspensas habebant pharetras*: quæ Græcis non satis respondent; id enim Græce foret *ἐστρέφειν* δὲ, etc. Artius hæc coherent cum præcedentibus: *ἀντὶ δὲ ἀσπίδων γίγρει ὑπὸ δὲ*, scil. *ὕπὸ ταῖς γίγρεσι*. Quare recte Valla dederat: pro clypeis gerra, pharetris subter pendentibus. Nempe in itinere, de quo hic agitur, gerra a tergo gerebant suspensa, adeoque pharetræ sub gerris erant. S.

[11. *Ἀρταίη*] Vide Steph. Byz. voc. *Ἀρταία*; cujus ex observatione obiter firmatur id quod de corrupta scriptura Artoxerxes, Artobazus, et similibus, subinde in his Adnotationibus monui. De errore doctorum nonnullorum virorum, qui Arteatas etiam nominatos veteres Persas statuerunt, vide ad I. 125, 11. notata. S.]

[12. *ἐντὶ δὲ Περσίδι ἡ Δανάη* τε, etc.] Conf. c. 150. Græcanicam de Persicorum regum origine fabulam attigit etiam Xenophon Cyrop. I. 2, 1. et Apollodor. Biblioth. II. 4, 5. S.]

CAP. LXII. 1. *τὴν αὐτὴν ταύτην ἰσχυαίμην*] Viri docti *ταύτην ἰσχυαίμην* probare nequeo: *σκυῖον* ex secuturis Scriptor intellectam voluit. A Medis autem cunctum illum armaturæ habitum Persas mutuum habere, Strabo lib. XI. p. 797. c. (p. 525. D. ed. Cas.) exponit. Wess.—Vide ad I. 109, 2. notata. S.

[4. *ἐκαλίοντες δὲ πάλαι* — *Ἀριοι*] Fuit deinde particulare nomen populi, Persarum imperio subjecti, *Ἀριοι* sive *Ἀριοι*, apud Nostrum III. 93, 11. et VII. 66. Intelliguntur autem h. l. Arii, interprete Anquetilio (Act. Acad. Inscr. T. XXXI. p. 376.) incolæ regionis cui nomen Iran. Quod vero adiecit Scriptor noster, Medos ipsos nominis sui originem a Colchica Medea derivare, (conf. Pausan. II. 5. p. 118.) id quidem ad credendum difficile est; nisi forte Medus aliquis, fabulatoribus Græcis per jocum gratificaturus, olim tale quidpiam alicubi jactavit. Conf. Is. Vossium ad Melam, I. 2. p. 561. S.]

9. *μυτηφόρει*] Ex dialecto, qua *ἀγγεληφόρει* sæpius, *σειρηφόρει* III. 102. et *μυτηφόρει* Arrian. Ind. cap. 7. In Eustath. tamen pristina est scriptura, ad Odys. K'. p. 1659, 10. (p. 398, 9. ed. Bas.) Melius contra pravum Arch. *ἰσιτάχων* (lin. 10.) idem ad Iliad. B'. p. 234, 12. (pag. 177, 26. ed. Bas.) καὶ παρ' *Ἡρόδοτον τὸ ἰσιτάχων*, ἀντὶ τοῦ ἀπλυσμένον ἦσαν. vid. c. 70. Wess.—Per-versa lectio est Arch. *ἰσιτάχων*: alterum aliquoties in hac recensione recurrit: c. 70. *κατάτιν' Ἰνδοὶ ἰσιτάχων*: c. 73. *Ἀρμένιοι κατὰτιν' Φρύγες ἰσιτάχων*: et cap. 86. Hesychius: *ἰσιτάχων*, ἰσχυ-

ἀσθαι, καθοπλιζέσθαι. Σάχη γὰρ ἡ καθόπλις. Theocrit. Eid. XVII. 94. πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιώται, Χαλκῷ μαρμαίροντι σισαγμίνοι. VALCK.

CAP. LXIII. 2. *χάλκιά τι κρένια*] Restitutum est vocab. *κρένια*: nam *χάλκια*, solitarie posita, quid erunt? An *ποιήματα*, quæ conmode adduntur c. 80. Certe capitis munimina, adeoque *κρένια*, galeæ; quæ possunt profecto varie implicari nectique, *πλέκεσθαι*, sicuti Paphlagonum c. 70. et Thracum galeæ, c. 76. Utrum vero, quum in Persis, Medis, Cissiis et Hyrcanis nullas Herodotus galeas agnoscit, consequens, ut nec in Assyriis? (quæ Gronovii erat opinio.) WESS.

[6. οὔτοι δὲ ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων ἱκαλίουτο Σύριοι, etc.] Etiam Cappadocas Græci Σύριοι et Συρίους adpellabant; vide I. 6, 3. et 72, 8. cum utrobique notatis: adde Strab. lib. XVI. p. 737. A. S.]

CAP. LXIV. 4. *κυρβάσις ἰς ἔξῃ ἀπηγμίνας*] Ubi habentur οὔρια ἰς ἔξῃ τὰς κορυφὰς ἀπηγμίνας, lib. II. cap. 28., in Arch. scribitur ἀπηγμίνας: nostro loco si legeretur ἀπηγμίνας, sive potius ἀνηγμίνας, alterum nemo requireret. κορυφὴ οὐκ ἰς ἄγαν ἔξῃ ἀνηγμίνη est in Pausan. IX. pag. 786. οἱ ἔξῃ συνημνῆς τῆς κεφαλῆς, Diodori T. I. pag. 148. οἱ στυλὸν συνῆχθαι, Athenæi XI. p. 477. VALCK. — Suidas: Κύρβασις· ἵναι μὲν τιάραν, etc. Quam ad nominis formam, h. l. *κυρβάσις* scriptum oportebat: sed *κυρβάσις* penacutè apud Nostrum, ut hic, sic et V. 49, 17. præferunt edd. et MSS. quemadmodum in sing. τὴν *κυρβάσιαν* apud Aristoph. Av. 487. ubi Schol. ἴσσι δὲ αὖτη, τιάραν. Unde et Hesychius idem capitis tegumentum perinde et *Κυρβάσιαν* et *Τιάραν* dici, sub utraque voce monuit: quod etiam ex Herodot. VII. 61, 2. coll. cum V. 49, 17. intelligitur. Cæterum,

ut Persarum tiaræ ἀπαγίης erant, non bene compactæ firmæque, sed in frontem propendentes; (c. 61, 3. et ibi not.) sic contra hæ Sacarum cyrbasiæ *πιπηγυῖαι* erant et ὀρθαί, bene compactæ (firmæ, rigidæ, coll. c. 70, 10.) et erectæ; quales apud Persas non nisi reges gestabant. S.

6. *ἄξινας σαγάρει*] Interpositum *καί*, quo scholii indicium esset liquidius, voluntate Codicum eliminavi. Sagaris et ἄξινη eadem, nunc quoque Armeniis, sicuti Wisthoni fratres ad Mosen Choronensem in Præfat. monuerunt. Neque occultum Corn. de Pauw fuit litteratoris interpretamentum, conjectanti ex abundanti suspicionum penu καὶ ἀσπίδας καὶ σαγάρει, citra æquum tamen. (Vid. omnino Var. Lect. ed. S.) Ἀμυργίους (lin. 7.) tutatur Steph. Byzant. WESS.

7. οἱ γὰρ Πέρσαι πάντας τοὺς Σκύθαι, etc.] Quod a Persis Scythas omnes scribit Σάκκας dictos, hinc attigit Eustath. ad Dionys. v. 749. Ctesias probabiliter debentur de Dario et Sacis Polyæno narrata VII. c. x. §. 6. et 8. conf. Demetrius περι' Ερμ. §. 249. VALCK.

CAP. LXV. 1. *ἱμάτια μὲν ἰδιδιονίτις ἀπὸ ξύλων πιποιημένα*] Laurentii amictum e lignis exsibilant merito. Qualis enim amictus? Indi veste utebantur lineæ, lino ex arboribus facto, sicuti hunc usque in diem. Arrianus Ind. cap. 16. ἰσθῆσι δὲ Ἴνδοι λινὴν χερσίνουσι, — λίνου τοῦ ἀπὸ τῶν δινδρίων. Talis Nostro ad telas materia ἔριον ἀπὸ ξύλου lib. III. 47. et uberius ibid. cap. 105. Latinorum ore aut gossipion, aut xylon Græca voce. Plinius Hist. Nat. XIX. 1. Superior pars Ægypti in Arabiam vergens gignit fruticem, quem aliqui gossipion vocant, plures xylon, et ideo lina inde facta xylina. Id sequor. Σιδῆρον ἦν (lin. 3.) ferri potest ob σιδῆρα Areteæ Cappad. Morb. Diuturn. II. 13. pag. 134., alioqui insolentius. WESS.

CAP. LXVI. [1. Ἀριων] Ibidem Ἀριων III. 93, 11. Cæterum conf. cap. 62, 4. ibique not. S.]

7. Ἀζάνης ἢ Ἀερσίον] In barbaria his nominibus multiplex amanuensium dissensus, compositu difficilis. Ἀερσίον Persam memoravit lib. V. 108., Ἀερσίον inf. cap. 224. Sunt ea cognomina Persica, sed quo jure edita recusabuntur? De Parthis, Chorasmis, Sogdis vide III. 93. Wess.

CAP. LXVII. 1. σισύρη] De σισύρη et σισυροφώρας (lin. 7.) vide lib. IV. c. 109. Wess.

1. ἄλλατα μ. βιβάρμ. ἰχοντις ἰσάριων] Idem esset ἰσάρι βιβάρμινος ἦσαν ἰσάριως, vel διασάριως: sic c. 83., χροσθὶ πολλὸν καὶ ἄφρονι ἰχοντις ἰσάριων. Rarissimum illud Æschyli Agam. v. 1231. σπλάγχχ' ἰσάριον γίνεσθαι Πρίστου ἰχοντις: et v. 30. ὡς ἢ Φρυγίᾳ ἀγγέλλων σάριον, pro ἰχοντις, et ἀγγέλλων, sic optime Clar. Abresch. interpretatur. Ut splendida vestis ἰσάριων; sic ornatus veste splendida, illa dicitur ἰσάριων. Lucian. adv. Indoct. §. 9., ἢ πορφύρεα ἰσάριον τῆς ἰσάριον. Sophocles apud Clem. Alex. Pædag. III. p. 286, 2. γυναικόμενος ἰσάριον ἰσάριον: quibuscum Euripidis ex Antiopæ locum recte comparavit Jo. Pierson, Præf. Moer. pag. XLIII. VALCK.

[9. Ἰσάριον] Verum fuerit Ἰσάριον. Vide Var. Lect. (ed. S.) et conf. VIII. 130., 9. ibique Wess. S.]

CAP. LXVIII. 3. Ἀρσάνης ἢ Δαρσίον] Mirum ni huic, ut reliquis Darii filii, matris nomen historicus adjecerit. Idem Plutarcho dici videtur aliquoties Ἀρσάνης, T. I. p. 119. n. T. II. p. 488. n. Priori loco fratrum Xerxis audit πολλὸν κρείττονος τε καὶ δικαιώτερος: altero, filiorum Darii natu maximus, κρείττονος τῆς γενιᾶς. Sed, cui cum Xerxe de regno fuit controversia, Herodoto vo-

catur Ἀρσάνης lib. VII. c. 2. Hoc capite memoratus si Plutarchi est Ἀρσάνης, cur Nostro non dicebatur ἢ Δαρσίον καὶ τῆς Γαβρίων Θουγαρις? ut Ἀρσάνης infra dicitur cap. 97. VALCK.

CAP. LXIX. [1. ζυγὰς ἰσάριον] Ζυγὰ vel ζυγῇ, vestimenti aut indumenti genus: quod quale fuerit explicaturi veteres Grammatici (in Var. Lect. ed. S. citati) varias iverunt in partes, nec satis planum facere potuerunt. Illud unum h. l. monuisse juvabit, quod apud Suidam et alios nonnullos legitur, Ζυγαὶ χιτῶνες ἀπασκελαμέναι: docente Ruhkenio ad Tim. p. 129. ex Etymol. p. 410. ἀπασκελαμέναι corrigendum, tunicæ in sinum replicatæ. S.]

Ibid. τόξα καλίντονα] Arcus omnes καλίντονα quum sint, justa observatio Eustath. est, Arabum arcus forma fuisse singulari, atque utramque in partem flexiles, ἰσάριον ἢ ἰσάριον, sive Attii voce reciproca, monente Scaligero in Varron. de Lingua Lat. lib. VI. p. 78. Erant quoque ποσειδίαι, habiles in Latinis Vallæ, sive, quemadmodum Edd. et scripti, ποσειδίαι, ad dextram adpensi: equidem ποσειδίαι novæ, non illud. Dubio exemtum nunc omni in φάιντος σάτης est, (lin. 3.) quæ Kühnium scriptura ad Pollucem non fugit. Certissimum etiam ἰσάριον, (lin. 3.) ad Diodori lib. I. 11. p. 15. explicatum. Wess.

3. λιοντίης ἰσάριον] Sic optime Gronov. ex Med. λιοντίης ἰσάριον scripsit Aristoph. Ran. v. 433. νεβρίδα ἰσάριον, Cornutus de Nat. Deor. c. 27. et Harpocrat. in νεβρίδων. παρδαλὴν ἰσάριον, Schol. Theocriti I. 3. non, ut vulgatur, παρδαλὴν ἰσάριον: hoc ubi est in Pollucis VIII. 151. ἀνθρίον verius est. παρδαλὴν ἰσάριον dederat et Eustath. in ἰα. γ'. pag. 283, 43. non ἰσάριον. In proximis, (lin. 3.) ut erat in marg. Steph. corrigit Palmer. in

φαινομένης ἐκείνης: atque id ipsum in aliis esse. Codicibus didicimus ex Dissert. Herodot. Wesselingii, p. 119. VALCK.

5. *ῥιπὸν μικρὸν*] Collatis Agatharchidæ et Heliodori verbis ita reposuit S. Bochartus Phal. IV. 26. pag. 266.; quam magni viri correctionem in examen operosa Nob. Palmerius disquisitione misit, Exercit. p. 33.; probabiliter ostendens, arcui prægrandi minorem sagittam non optime convenire; incurvationis enim spatio haud sufficere; Heliodori verba et Agatharchidæ controversa videri. Qua quidem in disputatione posterior mihi pars elumbis adparuit; sicuti quoque, sagittas *μακρὰς* et *βραχυῦς* recte dici, minus *μεγάλαις* et *μικραῖς*. Verius Gronovius. (monens, nihil impedire quo minus sagittæ *μικραῖ* dicantur.) *Δόρυς μικροτέρῃσι χρεώμεται* Codices quidam lib. VII. 211. Equidem, nisi MSS. obstarent, in partes ire possem. Lapis acutus, quo sigilla sculpebantur, (lin. 6.) *smiris*, Hebræorum שִׁמְרִי Samir, est; de quo eruditissime Bochartus Hierozoic. Part. II. lib. VI. p. 842. Wess.

11. *ἄρσας Ἀρσάμης*] Fortasse hoc homini nomen fuit: liquido non adfirmaverim. (Vide Var. Lect. ed. S.) in Persis plures *Arsames*; qualis Plutarchi, Artox. pag. 1026 fin., Antigoni Carystii c. 128., Polyæni VII. 28., quem Maasvicius cum hoc male contendit. Immo ipsis Darii in maioribus *Arsames*, inf. cap. 224. Wess. — *Ἀρσάμης* legitimum potius nomen videbitur: hujus proavus, pater Hystaspidis, *Ἀρσάμης* aliquoties vocatur Nostro: bis inter duces exercitus *Ἀρσάμης* memoratur Æschylo Pers. v. 37. et 308. Casaubono idem esse videbatur Polyæni *Ἀρσάβης* vel *Ἀρσάμης*, VIII. c. 28.; sed, qui Barcen fraude cepit, Persa Herodoto vocatur *Ἀμάρης*, lib. IV. c. Vol. IV.

201. et 203. *Arsamis* germanus frater, Darii filius ex Artystone, *Γαβρύνης*, infra VII. 72., *Βρύνης* audit ex membrana Med. VALCK.

[13. *ἐκὸν*] *Εἰκὸν* scriptum oportuisse censuit Larcher ob Gregor. canonem 35. de Ionica Dialecto. Jam ad illam quidem normam *ἰόν* et *Βουτόν* dixit Noster, a rectis casibus *ἰὸν* et *Βουτώ*: sed, ut in aliis multis, sic et hoc in genere, licitum fuit Ionibus, Herodoto certe, eis etiam uti formis, quæ aliis Græcis, et Atticis præsertim, usitatæ erant. Sic, licet *αἰδόν*, ut Ionicum, ibid. commendat Gregorius, nusquam apud Herodotum reperitur hæc nominis forma; sed *αἰδῶ*, sive rectius *αἰδῶ*, (ut nos cum probatis libris edidimus, nempe ex *αἰδία* contractum, coll. Etymol. p. 30. lin. 40 seqq.) præferunt codices lib. I. cap. 8, 14. quemadmodum constanter apud Homerum scribitur. S.]

CAP. LXX. 1. *διχὸν γὰρ δὴ ἰστέρεσιόντο*] Veterum persuasio de Æthiopicis Afris et Asiaticis cognitissima ex Strabonis crudita super Homereo *Ἀθίωπας, τοὶ διχθὰ διδαίονται*, dissertatione est lib. I. p. 58. (p. 30. et 33. ed. Cas.) Indi Æthiopes recta et promissa erant coma, *ἰδύτριχες*: Afri *εὐλότριχες*, crispo, ut nunc perseverant, capillitio. Consimilis de utrisque Strabonis lib. XV. pag. 1012. v. (pag. 690. n.) et Arriani Ind. c. 6. observatio. Wess. — Conf. Heeren Ideen über die Politik, etc. T. II. p. 352. S.

7. *πρῆμιστονιδία δὲ ἵππων*] Frequentantur in equorum ante frontem ornatu *πρῆμιστονιδία* apud Xenophontem, Achillem Tat., Ælianum, Jamblichum, et plures: in muliebri mundo *κόσμος πρῆμιστονιδίος* Basilio M. T. II. pag. 55. c. Hic *πρῆμιστονιδία* sunt pelles, equorum capitibus detractæ, et humanis ad terrorem indutæ et speciem. Nam, quod ante frontem, *πρῆμιστονιδίον*,

quale *περιτωμασίδιον κίντρον*, quo natura pices xiphias armavit, in Æliani Hist. An. XIV. 26. Atque hæc, qui *περιτωμασία* præferunt, considerasse non videntur. Wess.

CAP. LXXI. 1. *ἴσαν ἔχοντες*] Culte codices pauci *συντίνα ἴσαν ἔχοντες*, corio armati *ιερε.* (ibant.) Belle equidem illud Declamatoris in Sallust. cap. 3. Unus enim satis es *materis habens*, et quæ Sanctius Minerv. III. 10., juxtaque Græcorum similes prorsus (periphrasticas) dictiones, conductas ad Diodori lib. II. 5., recorder. Sed illud huic loco magis censeo adpositum. Wess.

CAP. LXXII. [2. *πρότα σιγαλιγμία*] Conf. c. 63, 2. ibique Wess. et cap. 79, 1. S.]

5. *Λίγυς*] Ibidem c. 86. *Λίβυς*, et lib. III. 92. *Λίγλαι*, sive *Λίγδαι*, uti MSS.; mihi, quod ibi (Adnot. ad III. 92, 9.) professus fui, sive nomen expendo seu gentem, ignoti. *Μαριανδυναι* bene habent; (conf. Var. Lect. ed. S. I. 28, 5.) bene *Σύβυς*, qui volentibus schedis, heic *Σύβυς*. Vide III. 90., notataque Gronov. lib. II. 104. (Adnot. ad II. 104, 11. et supra ad hujus Musæ c. 63, 6.) Sit-ne vero Darii et Artystonæ filius (lin. 9.) vero nomine *Βρόγης* an *Γωβρόγης*, non affirmavero. Notior in Persis Gobryes Gobryasque multo est. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

[6. *ἐν αὐτῷ ἔχοντες*] Toties in hoc recensu vocab. *συντὶ* occurrit, ut nullo incommodo hic omitti potuisset videatur subintellectum. Conf. cap. 62, 2. 71, 1. 73, 2. 77, 2. et vide ad I. 109, 2. notata. S.]

CAP. LXXIII. 3. *Βρόγης*] Conveniunt *Βρόγης*, et *Φρόγης* Macedonum sono, quo *Βίλισπος* et *Βάλκαρος*, qui *Φίλισπος* et *Φάλκαρος*, alibi. Nolle tamen Arch. et Pass. scripturam obtundi. *Βρόγης* hinc clarissime Steph. Byz., et de Mida Co-

non Narr. I. *ὁπὲρ Μασίαν φησὶ, Φρόγας ἀντὶ Βρόγας, βασιχὺ εἰ παραλλαγήσῃ τῆς λήξεως, μετανομασθέντας*. Plura Cl. Holstenius ad Stephanum. Ceterum *ἐν σκαῖ ἴσαν* (lin. 4.) in absurdis collocari non debet. Wess. — Qui in Thracia manserunt ejusdem originis, *Βρόγυ* nominantur VI. 45, 2. (ubi vide Not.) et VII. 185, 8. Apud Strabon. VII. p. 295. c. et XII. pag. 550, 4. ubi *Βρόγης* et *Βρόγης* olim edebatur, utrobique *Βρόγης* ex MSS. posuit nuperus Editor Lipsiensis, cujus vide notata in Var. Lect. (ed. S.) ad posteriorem locum, T. V. p. 92 seq. S.

Ibid. *Εὐρωσῆϊν ἰόντες συνίστησαν*] Ex tribus diversis lectionibus genuina mihi videtur illa in marg. Steph. *χρῆσις ἴσαν Εὐρωσῆϊν ἰόντες συνίστην ἴσαν* (*ἴσαν*) *Μανιδίου*. Hic est Nostro familiaris scribendi mos: IV. 47. *ἡ γῆ ἰούσα πιδίας*, — *ἰούδρῳ ἴστν*. cap. 147. *ἄς ὁ Θέρας οὐτος, γίνες ἰὼν Καδμῆϊς*, — *ἀδελφῆς*. VII. 129. *τὸ μέσον δι ταυτίαν* — *ἡ Θισσαλίη ἴστν, ἰούσα κοίλῃ*. VALCK.

CAP. LXXIV. 2. *οἱ δὲ Λυδοί*, inquit, *Μήονες ἰκαλιύτο πάλαι*, (sive *τὸ πάλαι*), *ἰπὶ δὲ Λυδοῦ τοῦ ἄττος ἰσχει ἐν ἰππομυμῇ*. In Codice, quem manu scriptum ab humanissimo J. J. Weistenio habui utendum, hoc legebatur, Scholion in Hom. 'Il. γ'. 401. *Μηόνας Λυδίας λίγυ Μήονες γὰρ τὸ παλαιὸν ἰκαλιύτο οἱ Λυδοί, ἴστα Λυδοί, ἀπὸ Λυδοῦ τοῦ ἄττος*, (lege "ἄττος," *ὡς φησὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ*. lib. I. c. 7. VALCK. — Eadem leguntur in Villosioni Scholiis Venetis, et ibi quidem recte "ἄττος" scribitur, sed perperam "Ἡωδιανῆς, pro Ἡρόδοτος. Quod ad Μήονας spectat, vide Var. Lect. (ed. S.) S.

5. *ἀνοστήσει δὲ ἰχρίαντο ἰπικαύτοις*] Afris idem teli genus cap. 71. Myai autem nobiles his jaculis, *ἀνοστήσει Μωσαλ* Æschylo Pers. v. 52., et *Ὀλυμπεσσ* Eustathio in Perieges. v. 810. (immo

vero ad vera. 322. not. 3.) Stephanoque Voc. "Ολυμπος, unde Οὐλυμπηοὶ et hic, (lin. 7.) si qua necessitas. Wess.

CAP. LXXV. [3. ζυγὰς] Vide ad c. 69, 1. S.]

4. πιδίλα νιβρῶν] Vetere πιδίλα νιβρῶν delectatur Cl. de Pauw, caligis videlicet ex loris apte constrictis: neque enim πιδίλα νιβρῶν ulla fuisse, cum hinnuli calceis careant; nec pelles hinnulorum, si vel maxime caligis dederint structuram, νιβρῶν, sed νιβρίδας aut νιβρείους, adpellari. Cui opinioni speciem carbatinæ detrahent, πικραιμίαι ἐκ τῶν νοδῶν βιῶν, non utique ex bubus, sed bubulo corio, in Xenophontis Ἀναβ. IV. pag. 309. Ed. Hutch. Transitum Thracum in Asiam, justumque ejus tempus, ill. Scaliger vestigavit ad Euseb. Chron. MCLV. Wess. — Quod πιδίλα in Græcis nostris penacutæ scribitur, id ex ed. Schæf. pr. in nostrum exemplum irrepsit: πιδίλα oportebat, ut habent aliæ editiones atque etiam Schæferiana secunda. S.

CAP. LXXVI. 1. ἀσπίδας δὲ ἁμφοτέρων εἶχον, etc.] Cuncta hæc de Thracibus Asiaticis sive Bithynis eruditi accipiunt; quorum tamen armaturam, originem, præfectumque Persam, quod Scriptoris mos fert, summa descripserat ante acuratione. Et talia de iisdem iterum? Immo vero ἀκρίφαλα sunt, defectaque et gentis titulo et præfecti Persæ nomine. Hiatus sagax Cl. Pavii ingenium animadvertit, et agnoscent, opinor, in posterum omnes. Quo enim cunque verba versentur modo, ad Thraces Asiaticos non pertinebunt, nedum ad Europæos, quibus suus demum locus, c. 185. Venerant in mentem mihi Chalybes, ob Martis oraculum, et quoniam memoratis gentibus adfines fuerunt lib. I. c. 28. Sed incertissima ea divinatio. Προβόλους λυκιστοργίας aut λυκιστοργίας (lin. 2.) servo, Gronovio consentiens. Oppor-

tuna est Grammaticorum glossa, ἀσπίδια πρὸς λύκων θήρας ἰσπετήδεια in Athenæo, alioqui turbatissimo; sicuti alias, post sollertem magni Animadversoris et Paulli Leopardi Emend. XI. 18. curam, ostendi. Wess. — Vide ejusdem doctissimi Viri Dissertat. Herodoteam, p. 58 seq. et quæ a nobis ad Athenæum adnotata sunt, Animadvers. Vol. VI. p. 212 seq. S.

2. προβόλους δύο λυκιστοργίας] Nihil attulit vir Clar. (Gronov.) quo lectori persuaderet, quod persuasum voluit (scilicet cum Valla intelligenda esse veruta ad lupos conficienda idonea.) Quando inter Milyas εἶχον σέξα μισθίζετοισι λύκων, quidni Thraces Asiatici προβόλους habuerint λυκιστοργίας? id est, Athenæo interprete lib. XI. pag. 486. D. r. ἀσπίδια ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα: a quo commodè comparantur Ναξιστοργίαι πάσσας, κλίση Μιλησιοεργίας, et σράπειζα Ῥησιοεργίας. Athenæum tamen suspicor in suo quoque Codice legisse λυκιστοργίας, (λυκιστοργίας ille in suo Herodoti exemplo legerat, si fides vetustissimo Athenæi codici,) cujus loco scribi voluerit λυκιστοργίας, ἢ ἀκούσται τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα, prout corrigit H. Vales. ad Harpocr. in λυκιστοργίαι. conf. Index Theophrasti H. Steph. Valck.

CAP. LXXVII. 1. Καθηλίας δὲ οἱ Μήνους] Alibi Καβάλλας, (III. 90, 6.) ex Lydis propagati, eaque propter Meones. Mox Λασόνιοι τε καλεῖσθαι, et qui Lasonii dicuntur, doctissimus Pavius, (pro Λασόνιοι δὲ, quod præferunt libri omnes;) ut a Cabalensibus, quemadmodum lib. III. 90., separentur. Prostat ibi alia Valckenarii nostri conjectura. Wess. — Adde quæ a Larchero ad h. l. notata sunt; et consule, quos ille laudavit, Stephanum Byz. in Καβάλλας, et Strabonem lib. XIII. p. 630. c. D. et 631. A. ed. Cas. S.

CAP. LXXVIII. 7. Ἀρκαδόνες δὲ

Χεράμους] Cupide ὁ Χεράμους docti viri Is. Vossius, Pavius, aliique; quibus calculum addere memini, motus Arch. indicio. Muto sententiam: ὁ Χεράμους, aut, si malueris, ὁ Χοράμους, patris nomen Artayctæ dat. Neque is enim gente Chorasmius; sed, quod Noster planissime, ἀπὸ Πέρσης, origine et domo Persa, lib. IX. 115. Wess.

CAP. LXXIX. 1. Μᾶρις, Hecatæi testimonio apud Stephanum protectissimi contra Is. Vossii (Κᾶρις et (lin. 5.) Καρῶν emendantis) molimina sunt. Cares utique ab hac gentium serie alienissimi. Vide c. 93. Wess.—Immo vide III. 94, 7. ibique notata. Isaacus vero Vossius ubinam significaverit, Κᾶρις h. l. pro Μᾶρις corrigendum, mihi non liquet. Illud video, eundem Vossium in Notis ad Melam p. 562. diserte adfirmare, eosdem h. l. Mares ab Herodoto memorari, quos apud eundem lib. III. c. 94, 7. intelligendos esse ipse Vossius docuit. S.

CAP. LXXX. 2. τοὺς ἀνάσπατους καλιόμινους] His gemina lib. III. 93. Qui solos Cares, ob hæc Arriani Ἀναβ. III. 8. οἱ δ' ἀνάσπατοι Κᾶρις, intelligit Barn. Brissonius, Regn. Pers. lib. II. c. 223. admodum parcus est, præsertim cum eos in insulis Arrianus non locet. Barcæ ἀνάσπατοι, Pæones, Eretrienses, supra memorantur, nec has tamen in insulas depositi. Ctesiae verba, ab eruditissimo viro adscripta, ἀνασπατος γίνονται εἰς Ἐρυθρὰν, Persic. cap. 39. ipsos Persas, delicti adfines, huc relegatos nonnunquam fuisse ostendunt. Latius tamen vocis notio, ad lib. IV. 204. exposita, semet extendit. Wess.

CAP. LXXXII. 4. Σμιρδομίνης] Sic malui, ut in hominis nomine discordia cessaret. Σμιρδομίνα adpellant plerique omnes c. 122. Illud autem (lin. 5.) Πίρξη δὲ λήγιντο ἀνέψοι in positione dic-

tionis concordat c. 5. ὅς τιν' Πίρξην μὲν ἀνέψοις, Δαρτίου δὲ ἀδελφεὺς καὶς. Vide ad superioris libri c. 103. Wess.

CAP. LXXXIII. 4. ἐπὶ τοῦδε] Glossam redolet Med. et aliorum διὰ τοῦδε, nollemque defensum: alterutrum abunde est. Formam præfert Ionicam βιωθίς (lin. 5.) spernique recusat: alienum sane μιωθίς est Th. Galei, nec fulcrum ex Glossatorum Μιῶσαι, deportare, Μιῶσαι, deminutio, nanciscitur; siquidem vitiose picta sunt, et incommoda prorsus. Ἀρσίητο alibi assertum. Wess.—De Ionica forma ἀρσίητο pro ἤρητο vide Adnot. ad I. 191, 33. ubi quæ verba ex IX. 101. citantur, leguntur ea lib. IX. c. 102, 17. Et duobus quidem istis locis ἀρσίητο significat captus erat: hic vero electus erat, (sic enim in versione positum malim, quam deligebatur) id est, jam ante designatus erat qui continuo in decedentia locum succederet. Quod vero in eadem Wesselingii Adnot. ad I. 191. verba quæ hic leguntur, ita adferuntur, quasi ἀρσίητο cum νόση junctum esset, ut intelligeretur morbo sublatum, morbo extinctus, id invito Viro doctissimo exciderat. S.

Ibid. ἐπὶ τοῦδε] Διὰ τοῦδε, quod in Codicem Med. irrepsit, interpretamentum videtur Herodotæ formulæ. In proximis, εἴ τις αὐτίαν ἔλθῃσι τὸν ἀρσῆτον, ἢ θανάτῳ βιωθίς ἢ νόσῳ, pro βιωθίς in Arch. βιωθίς scribi dicitur; illinc Galeo placuit μιωθίς. Numerus certe dici potuit μιωθίς, imminutus; forsane et aliquis θανάτῳ μιωθίς ἢ νόσῳ, morte minutus sive morbo: μιωθεῖν, μιωθεῖν, et minutus, in talibus adhibetur nonnunquam; et nova capiat Herodotus. VALCK.

9. χωρὶς δὲ χερσὶν τι πολλόν, etc.] Quia Curtius de his lib. III. 3. Proximi ibant, quos Persæ Immortales vocant, ad decem millia: cultus opulentiae barbaræ non alios magis honestabat: illi

aureos torques, illi vestem auro distinctam habebant; Nostri *χρυσὴν* ad solas vestes referri Schefferus de Antiq. Torquib. c. 9. vetat; torques enim aureos suo continere ambitu; cui adsentior cupide. Wess.

CAP. LXXXIV. 3. καὶ ὁ πρῶτος αὐτοῖον] Puto fuisse τῇ καὶ ὁ, etc. Idem requiri c. 86. *ἰσιτάχεται τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ πρῶτῳ*, nimirum τῇ καὶ ἐν τῷ, Reiskius agnovit. Ionum *μισγίστριον*: (lin. 4.) quod una cum scholio apud Arch. revocatum haud indignabuntur Herodoti amatores. Fuerint-ne vero veterum Persarum in capitibus ex ære ferroke ducta *πυρήματα* protus eadem ac culte ab Heliodoro Æth. IX. p. 431. expicta, non habeo dicere. Wess.—Potuerat utique lin. 3. τῇ καὶ scribere Herodotus, et τῇ καὶ c. 86. Sed invito nihil tale obrudi Scriptori debet. Sic sane et cap. 50, 16. *γνώμησι* *ἐχρίοντο* *ἰρκοῖσι* καὶ οὐ scribere ei placuit, non τῇσι καὶ οὐ. Parique ratione Latine idem atque dicimus, et similiter atque. Conf. c. 86, 2. S.

CAP. LXXXV. 6. *συρῆσι* *πιπλεγμένῃσι*] Th. Galeus potius adposuit *ζυρῆσι* futurum ex c. 75., longe aberrans. *Ζυρεαὶ* in amiculorum genere, in consertis funibus *συραὶ*. *Συραῖος* ἱμάς Polluci I. 148., *συραῖαι* funiculi, Philoni Jud. Vit. Contempl. p. 897. A. *Συραῖς* δὲ *ἀμαρτυρίων* *ἰαντοῦ* *ἱερατοῦ* *σφίγγονται*, Græcus Proverbiorum Salomonis interpres translate, sed eleganter, c. v. 22., ubi Aquila *ἐν σχοινίῳ ἀμαρτίας*. (Notus etiam *συραῖος* ἵππος ex Sophocl. Elect. 722.) Adi Ivon. Villiomarum, Animadv. in Loc. Controv. Titii lib. IV. p. 84. Hanc autem Sagartiorum in pugnando habitatem cur Pausan. I. 21. Sauromatis contulerit, non adsequor. Eamdem-ne illi seriore ætate, ut retiarii, de quibus Lipsius Saturn. lib. II. 8., probarunt? Wess.

10. οἱ δὲ ἐν ἔρκισι *ἱμπαλασσόμενοι*] Sic recte Codices. *Ἐμπαλασσόμενοι* iidem ac *συμπαλασσόμενοι*, Schol. Thucyd. VII. 84. Ceteris congruit *ἐλέμενος* *δολίως* *βρόχων* *ἔρκισιν* Agamemnon, Euripid. Elect. v. 155., et Æschyli ex Agamemn. v. 1620. *ἰδόντα* *τοῦτον* *εἰς* *δίπης* *ἐν* *ἔρκισιν*. Non equidem obliviscor Euripidei Iphig. Taur. v. 77. *πῶ μ' αὖ τῆδε* *ἐς* *ἔρκιν* *ἥγαγες* *χρήσας*, nec Æschyli Choëph. v. 1000. *ἔρκιν* *ἔ* *ἐς* *ἰπποῖς* *καὶ* *ποδιστήρας* *πίπλους*, elegantis utriusque et haud longe abeuntis figuræ, neque potioris tamen. Wess.

Ibid. ἐν ἔρκισι *ἱμπαλασσόμενοι*] Perparum interest utrum in *ἔρκισιν* legatur, an ἐν ἔρκισι: hoc tamen, altero rarius in talibus, dedisse videtur. Hesych. *Ἐρκισι*, *δικτύοις*, *Σοφοκλῆς* *Ἀδάμαντι* *διωτῆρι*. Sæpe malis ponuntur αἱ εἰς *Δίπης* *ἔρκισις*. εἰς *Δίπης* ἐν ἔρκισιν est in Agamemn. Æschyli v. 1620. Eximi participio debet *ἱμπαλλ.* litera superflua, scribique ἐν ἔρκισι *ἱμπαλασσόμενοι*, id est *βρόχους* *ἱμπαλίσκόμενοι*. Sic scripta reperiuntur *παλάσσειναι* et *ἱμπαλάσσειναι*. Ælius Dionysius apud Eustath. ad 'Ιλ. ε'. p. 399, 20. (p. 527. ed. Rom.) *μίμηται* *τοῦ* *Θουκυδίδου* *εἰπόντος* *τὸ* *Ἐμπαλασσόμενοι*, *ἀντὶ* *τοῦ* *ἱμπαλίσκόμενοι*, *περιπυρόμενοι* (*δύρασι*), *φυρόμενοι* Thucydides verba, jam a Porto adhibita in *Ἐμπαλάσσειναι*, reperiuntur lib. VII. c. 84. H. Stephanus Ind. Thes. ceterique qui attigerunt Thucydidea, ad Hesych. etiam in *Ἐμπαλάξει*, *ἱμπαλίξει*, hujus non meminerunt Herodotei loci. Duo nobis exhibet fragmenta Suidas in *Ἐμπαλασσόμενοι*, in quibus mihi genuina scriptio fuisse videtur *Ἐμπαλασσόμενοι*, in his certe Æliani: *τοῖς* *φίλοις* *καὶ* *οἰκίῳ* *ἱμπαλασσόμενοι* *ἀπίσφαττον* *αὐτοὺς* *ὡς* *πολιμίους*. VALCK.

CAP. LXXXVI. [2. τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ πρῶτῳ] Vide paullo ante, ad c. 84, 3. S.]

7. ὡς ὁ ἄστυς Κάσπιον] Caspii aut hic perperam, ponuntur, aut paullo superius. Junguntur Paricanis c. 68. Uti et Myci; utri horum sedem mutarint, non affirmavero. A clar. de Pauw Ἄριος ex Καπίων voce formabantur, conjectura ancipite. Meliores MSS. verum fortasse monstrabunt. Wess. — Præter Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. vide Adnot. ad III. 93, 9. S.

10. ταχυτῆτα οὐ λυσιτελεῖν servo. Alibi, lib. III. 102., et plenius quidem, κάμηλοι ἴππων οὐκ ἔξεσσις ἐς ταχυτῆτα. Pollux de Bactrianis, καὶ ἰσὶν αὐτοῖς (κάμηλοι) ἴππων μὴν ἀνύστεραι τὸ τάχος, lib. I. 140. Wess.

CAP. LXXXVIII. 4. ἰπὶ συμφορῇ περιίπτεσι] Malunt συμφορῇ περιίπτεσι ex frequentiore usu. Demosth. in Mid. pag. 345. καὶ τοιαύτη συμφορῇ περιίπτεται. In Diodoro XII. 60. Ἀμπακωῖται δὲ ἐν μεγάλῃ συμφορῇ περιεστρωμένοι; præpositio, ut ibi indicatum, redundat. (Vide Var. Lect. ed. S. Cum verbo ἰσίσαι malles utique ἐς συμφορῇ, sed nec ἰπὶ præcisè dammandum.) Φαεργαῖος, alius tamen, in Pers. Æschyli, v. 313. occurrit. Wess.

Ibid. ἰπὶ συμφ. περιίπτεσι ἀνθίστηται] Non spernerem, si darent Codices, πρὶ συμφορῇ περιίπτεσι ἀνθ. Sed Herodotea, ni fallor, ἰπὶ συμφορῇ vel ἐς συμφορῇ ἰσίσαι ἀνθ. commodè reddi potuerunt συμφορῇ περιίπτεσι διωγῇ, in tristem incidit calamitatem. Suspisor adeo, περιίπτεσι, velut altero longe usitatius, his adscriptum, in Codicem fluxisse Flor. Qua ceteris, eadem περιίπτεσιν Herodoto adhibetur structura. Est hic συμφορῇ ἀνθίστηται gravis vel tristis calamitas: bene cepit H. Steph. Ind. Thes. Infra c. 133. ἦ, σὶ δὲ τοῖσι Ἀθηναίοις—συνήνικας ἀνθίστηται γινέσθαι, οὐκ ἔχω εἶπαι. Supra I. 32., multa nobis eveniunt in vita, τὰ μὴ τις ἰδὲται, id est ἀνθίστηται: intelliguntur calamitates

et infortunia, συμφορῇ συμπίπτουσιν καὶ τοῖσι συνταχέσσουσιν, quæ, καὶ βραχὺν ἴστα, μακρὸν δούλεις ἵπαι παύσει τὸν βίον, secundum Artabanum VII. 46. Infortunium Herodoto exprimitur formula οὐκ ὡς ἡβίλι, οὐχ ὡς βούλονται: et similia leguntur alibi. Iones in primis tristia quævis verbis exprimunt in speciem lenissimis. VALCK.

10. ἐν τοῖσι γούνασι] Cl. Gronovii explicationem vide. Pristino ἐν τοῖσι γούνασι hæc ex lib. IV. c. 62. τοὺς διζυγῆς ἄμους πάντας ἀπετάμονται ἐν τῇσι χερσὶ auxilio venire queunt. Wess.—In commissura, interpretatur Gronov. quæ femur cruribus committitur, quæ est genu. Haud ita male, me iudice. De camelo loquens Noster, III. 103. sit, in posterioribus cruribus, σκίλις, quatuor habere illum γούνατα, id est, quatuor articulos, quatuor commissuras. S.

CAP. LXXXIX. 1. Τῶν δὲ τετρίων ἀρθρῶν, etc.] Numerum tiremium, redditurum c. 184., notæ Pass. optime signant, pariterque Æschylus Pers. v. 341. ubi de aliorum dissensu docte Stanleyus. Wess.

Ibid. ἰππὰ καὶ διηκίσσαι καὶ χίλιαι] In Herodotum semper malevolus Plutarchus, in Themist. p. 119. a. ad eundem navium numerum definiendum uti maluit testimonio Tragici Poëtæ, quam historici. De numero navium egerunt Thom. Stanley ad Æsch. Pers. v. 341. Ez. Spanhem. in Julian. p. 280. et P. Wesseling. ad Diodor. XI. c. 3. ubi eadem atque hic enumerantur gentes, sed in navium numero, quas singulæ subministrarunt, a Nostro multum discrepat Diodorus. VALCK.

6. ἀσπίδας δὲ ἴσους οὐκ ἔχουσας] In Glossis ἴσους umbo, et inde Valla. Clypei ambitus et labrum est, ex ferro; Polybii σιδηρεὺν σιάλωμα, lib. VI. 21., ab umbone discrepans et remotum. Phœni-

ces pelta protegebantur: Πάλη, ἀσπίς, ἴσον ὅν τι χεῖρα apud Hesychium. Wss.

7. εἶναι δὲ οἱ Φοίνικες, etc.] Quod de Phoenicum primis ad mare rubens sedibus succedit, prorsus notabile, congruit lib. I. 1. et sacris Mosis Vatumque libris; mirumque accidit, ab egregiis viris S. Bocharto, Camp. Vitringa, Hadr. Relando, origines Philistæorum vestigantibus, insuper haberi. Nemo infutabitur, Palæstinos Philistæosque eosdem censi. Recensentur in posteris Mitsraimi, sive ex Ægypto orti, Casluchæi et Caphthoræi, hinc Philistæi, Genes. c. x. 14. Deuteronom. c. ii. 22. et Amos. c. ix. 7. Tractus, quem primitus habuerunt, mari erat adfinis, et forte insularis, ex Jerem. cap. xlvii. 4. Talis autem ad sinum Arabicum, eumque extimum commodissimus; unde ante Mosis ætatem progressi inferioris Ægypti partem inederunt, Exodi c. xiii. 17. Quæ quidem, cum Philistæi origine fuerint Ægyptia et prope Ægyptum habitarent olim, testenturque ipsi, suos majores ad Rubrum accolisæ primitus mare, credibilia videntur, quam insueto itinere in Colchidem et Cappadociam cum Bocharto eos ducere, et in Palestinam reducere, aut, quæ Vitringæ Comment. ad Esaiæ c. xiv. p. 449. divinat, ex regione Cyrenaica et Creta. Venit horum pars in Nob. Palmerii Exerc. p. 35. cogitationes. Wss.

12. κρένια χηλιούτῃ] Scholion Pass. πλειυτὰ χηλιούτῃ revocat mihi ἀξίνης σαγάρης c. 64. in memoriam, simili modo auctas: immo suspicionem movet, κρένια πλειυτὰ c. 79. indidem, vetere oblitterato, propagata. Hesychius hoc ex loco κρένια χηλιούτῃ πλειυτὰ in σχοίου, cui Pollux ferme compar. Nexiles itaque et sutiles fuerunt; non, ut Vallæ Latina, forcipiculatæ. Bene

Stephan. Thes. T. IV. p. 518. (quem vide.) Wss.

14. τῶναι] Glossam Aldi et aliorum, ἱερὴ λαδικοῖν ἱερυλοῖν, Hesychius, Eustathius, Tzetzes ad Lycophron. v. 349. non ignorant; imprudenterque additam, delendamque agnovit eruditissimus Camerarius ad Aristotelis Nicomach. lib. VI. 12. p. 304.; quo ergo jure a Gronovio taxatur? Notavit id St. Berglerus quoque. Wss.

16. ἱεραλάδα] Vulgatum ἱεραλάδα genio sermonis pugnare Ang. Caninius et Portus observarunt. "Ἐραλεῖ dat Ionibus (in plurali numero) ἱεράλατι, quo Hesiodus usus Ἄσπιδ. v. 288., et ἱεραλάδα. Cognita res Eustathii declaratione est. (Vide Var. Lect. ed. S.) Wss.—In antecedentibus sæpe reperiuntur ἱεράχευοι, et ἱεραλάδα, pro ἱερασεμίνοι ἱερα, et ἱεραλμίνοι ἱερα. Quod hic Editiones insidet cruce fixit grammaticis: ἱεραλάδα Porto videbatur reponendum; ἱεραλάδα Caninio et Reiskio: sed hoc nullo modo potuit a στίλλω formari: Ionicus iste flexus, ἱερα, præsertim obtinet in verbis in ἀζω et ἱζω desinentibus. Si vel in omnibus legeretur Codicibus ἱεραλάδα, Codicibus antiquiorem mendam tollerem scribendo ἱεραλίδα, id est ἱεραλιμίνοι ἱερα, vel ἱερα ἱεραλμίνοι. Forma tantum differunt Στίλλω Στολιδῶν et Στολίζω στολή, στολῆς, et στολμῆς. VALCK.—ἱεραλάδα fortasse et duabus scripturis natum est. ἱεράλατι et ἱεραλάδα, in unam coalitis. S.

Ibid. Pro ἱεραλάδα legit Bothius ἱεράλατι, ΔΑ natum censens ex syllaba ΔΑ male repetita. S.

CAP. XC. 2—4. εἰλίχατοι μίτρηαι εἰ βασιλῆς, etc.] De Regibus Cyprii bene: Aptus-ne vero a capitis integumento ad tunicas transitus? Sic CL. de Pauw, rogicans præterea, an tunicæ

Cypriorum vulgus capita obtexerit? Hoc cum insulsum, *οἱ δὲ ἄλλοι εἶχον πεσάριας*, reliqui gestabant cidares, maluit; et eoque magis quoniam Pollux X. 162. *λείπειν* ex Herodoto produxit. Cui ego suspicioni, nisi Cidaritis sive citaris Persarum esset, et Codices officerent, accedere possem. Tunicas Scriptor vulgo Cypriorum tribuit, regibus negat: capitis eorum tegmen, quod reticuit, abditum tenetur in sequentibus, *τὰ δὲ ἄλλα κατὰσπερ Ἑλληνας*. Wess.—Suspiciari fas est, memoria falsum Pollucem esse, quum Herodoto vocabulum *λείπειν* tribuit, quod apud Ctesiam legisset Grammaticus. S.

5. *ἐπὶ Σαλαμῖνος καὶ Ἀθηναίων*] *Ἀθηναίων* scribendum; sed haec pleraque alibi prostant indicata. VALCK.—*Ἀθηναίων* scripsi ex cap. 95. Wess.

CAP. XCI. 2. *λαισήϊα—ῥομβοειδὲς σπασσημένα, καὶ κιδῶνας*] Voculam *καὶ*, ut superfluum, tollendam censeo, scribendumque *ῥομβοειδὲς*. In hac forma cum Edd. conspirant Codices scripti lib. IV. c. 65. Ionica sunt *βοῖα* et *ῥομβοειδῆ*, nempe *διρά*: quibusvis usitata, *ῥομβοειδῆς* et *ῥομβοειδῆς*. Supra VII. 76. et 79. Thracibus Asiaticis dat *ἄσπιδας ῥομβοειδῆς*, et Colchis. Ubi in Xenoph. Cyr. Anab. IV. p. 200, 17. *γίγῃα* habentur *δασίαν βοῶν ῥομβοειδῆ*, MS. praebet *ῥομβοειδῆ* et Suidas. Deterior est in Herodoteis lectio quam praebet Eustath. in 'Il. ε'. pag. 483, 16. *φῃσι περὶ τῶν καὶ Ἑρῶδ. ἵτι λαισήϊα εἶχον ἀντὶ ἄσπιδων ῥομβοειδῆς σπασσημένων*. Fiebant autem *λαισήϊα* ex *ἀκαστεργάστων βυρῶν*, secundum eundem ad 'Il. μ', p. 874, 47. ex pellibus nondum confectis sive mollitis, atque adeo *ἱε ῥομβοειδῆς*. Crentensis Hybrias *καλὸς* memorat *λαισήϊον, πρέβλημα χροῦτος*, apud Athen. XV. p. 696. A. VALCK.

9. *οἱ δὲ Πάμφυλοι οὗτοι*, etc.] Sic semper gentis nomen scribitur in Musis; non quale Codex exhibet Arch. Hero-

dotea de Pamphyliorum origine attigerunt Strabo XIV. p. 984. A. et Eustath. ad Dionys. v. 854., *Ἑρῶδοτος φησὶν, ἵτι Πάμφυλοι εἰσι τῶν ἐν Τροίᾳ ἀποσπασθέντων μετὰ Ἀμφιλόχου καὶ Κάλχαντος*: in his frequens vitium offert Arch. *ἀποσπασθέντων*. VALCK. — De Amphilocho cf. III. 91, 1. S.

CAP. XCII. 3. *αἰγὴς δῖγματα*, etc.] Parui MSS.; cur enim numerum multitudinis, eum toties praecesserit *εἶχον κιδῶνας*, spernerem? Pæne etiam *ἰοντιφανομένους*, quippe ad rem notandam abunde, admiseram. De Termilis non repeto ex lib. I. 73.; neque ex Diodoro XI. 3. in navium numero discordiam. Wess.

7. *ἀπὸ δὲ Ἀίνου*] Ex marg. Steph. recipi potuisset Herodoteum *ἐπὶ τῇ Ἀίνου*. VALCK. — Idque merito a Wess. receptum. S.

CAP. XCIII. [6. *ἐν ταῖς πρώταις τῶν λόγων*] Vide lib. I. cap. 171. S.]

CAP. XCIV. 5. *Πελαγοὶ Αἰγυαλῆς*] Omnis olim Peloponnesus, *Pelagasia*; sed quoniam hi maritimam Sinus Corinthiaci oram tenuerant, propterea *Αἰγυαλῆς*. Multa viri illustres, Spanhemius ad Callimachi H. Del. v. 73., et Buherius Diss. Herod. c. 9. p. 92., optime Hesychii errorem in *Αἰγυαλῆς* detegens. Falsum namque, *πρώτιστον* eos *Ἴωνες* post dein *Αἰγυαλῆς* adpellatos. Wess.

CAP. XCV. 1. *Νησιῶται δὲ*] Insulani in classe hac Persica qui fuerint, praecclare Valckenarius Noster patefecit ex Diodor. XI. 3. Wess. — Vide posteriorem partem Adnotationis proxime sequentis. S.

4. *Ἴωνες οἱ ἀπ' Ἀθηναίων*] Duabus primum literis repetitis scribendum arbitror, *Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηναίων*: Iones sunt quicunque Athenis originem trahunt. Herod. lib. I. c. 147. *Εἰσι δὲ πάντες Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηναίων (Ἀθηναίων), γυγῆναι, καὶ Ἀσπασύρια ἄγουσι ὀρεγῆν*: hi

paulo dicebantur ante, οἱ ἀπὸ τοῦ περ-
 τανήσου τοῦ Ἀθηναίων ἱερμαθίντης καὶ ραμ-
 ζούτης γιννασιότατοι εἶναι Ἴωνας. Deinde
 voces istas, Ἴωνες ἴσαι ἀπ' Ἀθηναίων, huc
 suspicor ex nota traductas, quam ex
 lib. I. petitam lector in ora Codicis
 posuerat. (Fallacem illam fuisse Viri
 doctissimi suspicionem, in Var. Lect.
 (ed. S.) demonstravimus.) Non nescio
 in hac gentium recensione Nostrum
 alia quoque dixisse, quæ tradiderat ex-
 plicatius alibi; verum voces istæ, quas
 dicebam, hac in sede satis alienæ cum
 vicinis nexum habent nullum. Hero-
 dotum itaque de his Insulanis tantum
 scripsisse censeo: καὶ τοῦτο Πιλαργιανὸν
 ἴθις; ὅντινες δὲ Ἴωνικὸν ἐκλήθη κατὰ τὸν
 αὐτὸν λόγον καὶ αἱ δυώδεκα πόλεις: ista
 quoque gens Pelagica; postea vero
 dicta fuit ob eandem rationem Ionica,
 ob quam XII. civitates: κατὰ τὸ αὐτὸ,
 καὶ, æque ac, similiter adhiberi, supra
 fuit observatum ad VII. c. 50. (conf.
 VII. 84, 3. et 86, 2.) *Insulani* hi
Iones neque Chii erant, nec Samii;
 distinguuntur enim a XII. civitatibus,
 quæ in unum coalescerant reipublicæ
 corpus, in Panionium convenire solitæ;
 inter istas autem XII. duæ erant nobilis-
 simæ et potentissimæ Chius et Samus.
 Quia memorabantur in hac recensione
 non Ἴωνες tantum, sed et Νησιῶται,
 quorum illi juxta Herodotum quoque
 centum naves Regi subministrarint, ne
 quis erraret, Diodorus Sic. XI. c. 3.,
 Ἴωνες, αἰτ, μετὰ Χίων καὶ Σαμίων ἑκατὸν
 (centum naves) παρέσχοντο.—Νησιῶται
 δὲ συνήκοντα. Quinam Insulani sint
 intelligendi, declarant hæc proxima Di-
 odori: εἰς γὰρ νήσους τὰς ἑπτὰ Κωνίων
 καὶ Τριπείου καὶ Σούνιου προσηγμένους ἦν ὁ
 βασιλεὺς: si nempe comparerentur cum
 his Herodoti, insulanos designantis
 Ionas et colonos Atheniensium. Tales
 erant, secundum Nostrum, Cei, Naxii,
 Siphniæ, Seriphii, lib. VIII. c. 46.

VOL. IV.

Κίσι (Κίσι) — ἴθις ἰδὲ Ἴωνικὸν ἀπὸ
 Ἀθηναίων. — Νάξιοι δὲ εἰσι Ἴωνες ἀπ'
 Ἀθηναίων γινγνόμεναι: tum cap. 48., Σίφ-
 νιοι καὶ Σερήφιοι — Ἴωνες ἰόντες ἀπ'
 Ἀθηναίων. Thucydidi, præter ceteras
 gentes, in Siciliam Athenienses se-
 quuti narrantur VII. c. 57. ex Ionia
 Milesii, Samii, Chii; ex insulis Κίσι
 καὶ Ἀδρήιοι καὶ Τήσιοι, — Ἴωνες ὄντες καὶ
 ἀπ' Ἀθηναίων. Sed ex media erant
 Ionia Τήσιοι: (τίαν γὰρ μέσας εἶναι Ἴωνας
 ait Herod. I. 170., et Steph. Byz.)
 apud Thucydiden itaque, me iudice,
 non Τήσιοι, sed memorari debuerunt Τήσιοι.
 Tenus Andro erat insula vicina: Τήνη
 συνάπτουσι Ἀδρὲος ἀγχιγλήσιον, Æschylo
 Persis v. 888., utraque Atheniensium
 colonia. Tenios inter insulanos nostro
 quoque loco censendos liquet ex Herod.
 VIII. 82. Insulæ autem, Cea, Naxos,
 Siphnus, Seriphus, Andrus, Tenus,
 omnes erant intra promontoria Trio-
 pium et Sunium positæ: quas hic In-
 telligi monstrat Diodorus. Apud Pau-
 san. lib. V. (c. 23.) p. 437. ex Olympia-
 ca tabula memorantur qui prælio ad
 Plateas interfuerint; præter ceteros η-
 νειῶται Χίσι καὶ Μιλήσιοι — deinceps,
 ἐκ δὲ Αἰγίου (leg. Αἰγαίου, ex Ægeæ
 mari,) καὶ τῶν Κυκλάδων, οὗ Τήσιοι μόνοι,
 ἀλλὰ καὶ Νάξιοι, καὶ Κόβιοι. In his, pro
 Χίσι καὶ Μιλήσιοι, corrigendum Κίσι καὶ
 Μέλιοι. De Mellis agentem, in Mile-
 sios transmutatis a librariis, Clarias.
 Wesselingium Pausanias locus præterire
 non potuit, ad Diódor. Siculi T. I. p.
 405. VALCK.

CAP. XCVI. 1. ἰσιβάταις δὲ] Lau-
 rentius ex vero. (scil. servato Græco no-
 mine, epibatæ erant.) Insulæ civitates-
 que πληρώματα navium, ut Diodorus,
 sive remiges, ex suis suppeditarunt: in
 iisdem pugnaturi Persæ, Medi, Sacæ,
 callide profecto, stationem habebant.
 Hoc ἰσιβάταις inf. cap. 181.; tales ἰσι-
 βάταις Athenis atque in Ionia, Porphy-

F f

rio Q. Homer. I. testificante. Wess. — Vide Prolegom. Homeri Barnesiani p. LXXXIII. Cæterum satis ille notus vocabuli usus. Sic Suidas cum Harpocrate: 'Επειβάτης· οὗτος ἰσάλειον τοὺς ἐν ταῖς γαλήραις στρατευομένους, etc. Ita apud Polybium (ut alios omitam auctores) *ἑπιβάται* sunt milites classarii, *πλήρωμα* vero socii navales, *renigæ*, *nautæ*. S.

7. *ἰσάξει ἰσας*] Porti et Editoris Genevensis conjectura suum sibi tibicinem habet. Alienum certe et indignum *ἀπάξι* erat, levique lapsu ex legitima scriptura progenitum. Legebatur apud Philostratum lib. II. Vit. Sophist. XL. 1. *ἰσφιζήσατο ἀπάξει τοῦ ἀνδρός*: nunc, Olearii cura, *ἰσάξει*, uti decebat. Sophocles *Œd. Colon.* v. 474. *ἰσάξις μὲν Οἰδίπῳ κατακτίσαι*, dignus es commiseratione. Sed pluribus in re manifesta non opus, nedum ut operose doceatur, necessariam (lin. 10.) trium vocum *εἰ καὶ ἀρχοντες* fuisse expulsionem. Sequuntur continuo *ἀρχοντες* singularum gentium præfecti; hic turbabant. (Vide Var. Lect. ed. S.) *Στρατηγούς*, penes quos summa imperii, et *ἀρχοντας* sollicite distinxerat et annumeraverat, c. 81. et 82. Wess.

9. *ἄσπερ οἱ ἄλλοι στρατευόμενοι δούλοι*] Vocem *δούλοι* si qui Codices omitterent, ad ista suspicarer adjectam; e quibus lector satis intelligebat tanquam Regis militasse servos; sicut ipsius imperio velut *δισπένου* subditi habebantur omnes *δούλοι*, dicebanturque. (conf. VII. 11, 21, ibique not.) Artemisia ad Xerxem, VIII. 102. *ὅν τὸ ἔργον, ὃ δισπῶτα, γίνονται· οἱ σοὶ γὰρ δούλοι κατεργάσαντο*: c. 68, *ὅ, σοί, ἰόντι ἀρίστην ἀνδρῶν πᾶντων, κακοὶ δούλοι εἰσι*. VALCK. — Quo minus suspectum h. l. id vocabulum videri debebat. Servi autem (*δούλοι*) Regis non nisi ii adpellantur, qui e gentibus erant bella superatis, atque ita imperio Persa-

rum subjectis. Qui natione Persæ erant, hi liberi esse censebantur. S.

CAR. XCVIII. 3. *Μάρων*] Codicum copia huic primas dat: Medicei *Μάρων* solivagum est. Possem ex Phœnicum sermone illi titulo speciem parare, et *Εἰρώμευ* (quomodo Hiramus apud Joseph. lib. I. in Apion. cap. 18.) si (pro *Σιρώμευ*) fingeretur, longe lateque excurrere. At cui bono? cum verior scriptura necdum definita, et cognominum barbaricorum originationis dubii sit plenissima. Placuit tamen *Μίριβαλος*, quod Phœnicum nomen apud Joseph. I. contr. Apion. c. 21. *Syennesis* apud Cilices titulus locum accepit, lib. I. 74. Sicuti Gorgus, sic adpellabatur Chersis filius, lib. V. 104. et VIII. 11. Wess.

CAR. XCIX. 2. *Ἀρtemisia* — *Θύμα ποιῶμαι*] Hanc ab Halicarnassense sæpius elegantissimis verbis ornatam Plutarchus indignatur de Herod. Malign. p. 869. r. 873. x. Hinc explicandum, quod scribit, p. 868. a. Herodotum, *Ἀλκάρνασσίου περιχίμενον, ὃ Δωρεῖς ὄντες μετὰ τῆς γυναικὸς ἐπὶ τοῦ Ἑλλήνας ἰσχυράνυσαν*. Halicarnassenses, origine Dorienses, Regina bellatrix ducebat Artemisia, *Θυγάτηρ Λυγδάμους*. Duarum, quæ hoc iusignes nomine clauerunt, juxta Harpocrat. ἡ μὲν πρώτη (γίγνοι) κατὰ τὰ Περσικά, *Θυγάτηρ Λυγδάμους*: sic ex Herod. et aliunde patris ibi nomen restituit H. Vales. Quæ diversis in locis de Artemisia Noster, paucis enarrat Polyæn. VIII. c. 53. VALCK.

5. *καὶ δὲ ὑπάρχοντος νεπίου*] Fortasse Lygdamis, quem paucos post annos tyrannum Halicarnassus experta fuit in Suidæ *Πανύκκῳ*, avo materno cognominia. Illud enim et Artemisidæ nomen in urbis ejus tyrannis haud insolens. De *λήματος* voce satis ad lib. V. 72. Wess.

10. *Καλιδόνιον*] Ex Galei explorata

opinione Καλυδῶνις oportuerat, uti lib. VIII. 87.; nam Καλυμῶνις, quo modo Dio Chrys. Or. XXXI. p. 326. A. etsi prope abeat, et eosdem insulares, Strabone indice lib. X. p. 749. B. (p. 489. A. c. ed. Cas.) designet, non erit præstantior scriptura. Wess. — Videtur Galeum probare Vir doctissimus, Καλυδῶνις h. l. ex VIII. 87, 11. et 15. corrigendum censentem. At Calynda oppidum fuit Carie in Lyciæ confinibus, cujus regulus ibi memoratur, idem qui paulo superius (c. 98, 7.) in ducum numero nominatus est. Calydnii, qui sub Artemisiæ fuerunt diuisione, sicuti hic cum Cois et Nisyriis junguntur; sic etiam Homerus Iliad. β'. 676 seq. Νῆστρος τε, καὶ Κῶν, ἦσους τε Καλυδῶνας junxit. Et in Καλυδῶνις consentiunt h. l. libri: nisi quod in nostro cod. F. super literis αὐ superne litera γ, ab alia (ut videtur) manu adposita est, qua Καλυδῶνις indicare nonnemo voluisse videtur. S.

Ibid. πέντε νῆες παρεχομένη] Naves illæ quinque, ab Artemisia præbitæ, augēbunt catalogum MCCVII. cap. 89. et 184., nisi si inter illas LXX. naves censeantur, a Caribus classi Persicæ additas; quod quidem vero congruens opinor. Halicarnassus Carie metropolis erat; ex Carum ducibus Damasithymus, c. 98. ille ipse, qui Calyndensium navi, et sociæ, φιλίη, Artemisiæ, præerat lib. VIII. 87. Sic numero navium, finito ab Æschylo et Herodoto, constans ratio durabit. Εὐδὲξινάτας (lin. 12.) improbasse ob rariorem ejus usum videntur plerique. Wess.

CAP. C. [1. ἰσὶ ἡρίθμοις τε καὶ διαχθῇ ὁ στρατός] Utique ἡεῖρμῆθη malles cum Schæf. Sed, quum pertinaciter refragentur libri omnes, nescio an, ut passim alia, sic et hoc negligentiae genus sibi indulserit Scriptor. S.]

10. ἱμῶνις ὡς καὶ τὸν τιγῖν] Fortassis

alterutrum inducendum: malim ὡς (inductum), sine quo salva oratio. Sic c. 115. εἰσιόντων ἱμῶνις, καὶ τῶν πρέσβερων κατέλειξα. Addicunt etiam scripti libri. Wess. — Recte monuerat Vir doctissimus, quem merito secutus est Schæfer. Et ego abjectam ὡς particulam, contra usum Nostri temere ex præcedentis vocis postremis literis repetitam, velim. Conf. VII. 50, 17. 84, 3. 86, 3. 95, 3. Paulo post (l. 12.) typothetæ mendam, αἰγυλῶν pro αἰγυαλῶν, quæ correctoris aciem præterierat, corriget æquus lector. S.

Ibid. ἀπογραφόμενος] Quæ Xerxes ἀπιγράφειτο, curabat (sibi, suum in usum) adnotari; illa ἀπιγραφῆσι δὲ γεγραμμέναις, ut (paulo ante) sit Herod. observato formarum discrimine. Frequenter in istum sensum adhibetur medium ἀπογραφόμενος: rarius simplex γράφεισθαι, occurrens Herod. II. 82. (ubi quidem rectius intelliges notant sibi, suum in usum scripto consignant.) Xenoph. Ἄπομν. IV. p. 469, 11. αὐτοὶ πολίται ἰγράψαντες, sunt quæ cives scribi curarunt. Econ. p. 493, 4. οὐκ ἐρέειν δὲ καὶ τοὺς πολίταις ἢν νόμους καλοὺς γράψαντες. Quæ ibidem paulo ante leguntur, p. 492, 32. ἀπαριθμήσαντες καὶ γεγραμμένοι ἴκαστα, Cicero convertit apud Columellani de Re Rust. p. 781. adnumerata ipsi excrisimus: malim interpretari, adnumerata adnotari curavimus singula. In Demosth. p. 50, 19. τρεῖς κατὰ σκευὴν καὶ τινος οἴκου οἰκοδομῆται: recte Ulpian. Κατὰ σκευὴν καὶ τινος οἴκου οἰκοδομῆται, ἀντὶ τοῦ κατασκευασθῆναι ποιεῖ. Apud eundem contr. Mid. p. 323, 30, τοὺς στίβανους, οὓς ἐκνησάμην ἰγῶ: aureas coronas, quas faciendas curaveram. VALCK.

12. Post ἀνιῶχουσι, interpunxi monitu Porti. Μισοσηδὸν, in navium ordinibus, quando obversis in hostem proris procedunt, apud Schol. Thucyd. II. 90. aut æquata serie stant. De carris, hos.

ti sequatis frontibus objectis, τὰς ἀμάξεις
μισσησὲν στήναι, Procop. Bel. Vand.
II. 17. Wess.

CAP. CI. 2. Δημάρων τὸν Ἀριστ.]
Nihil horum, quæ Demarato tribuit
Noster in seqq. sed illa duo præsertim
Xerxi Demaratum facit dicentem Se-
neca de Benef. VI. 31. quæ Regi se-
cundum Herodotum VII. 49. obje-
rat Artabanus: contra, patruum Regis
Artabanum ubi tantum commemorant
Plutarchus, Justinus, alii; in istam
scenam Demaratum nobis introduxit
Herod. VII. 3. qui propterea Suidæ
dicitur (in Δημάρωντος) συμπράξας εἰς
τὴν βασιλείαν τῷ Πίρρῳ. Quæ sequuntur
(lin. 4.) οὐ μοί τε ἡδὺ τι ἐστὶ ἐπιτελεῖσθαι
τὰ θίλω, aliquoties expressit Pausan.
VIII. p. 679. IX. p. 768. Apud Plu-
tarch. de Musica, p. 1141. d. Pherecra-
tes Comic. τοὶ πλούνι, ἔμοί τε λίξαι,
Θυμὸς ἡδονὴ ἔχει. VALCK.

12. μὴ λόντες ἄρθμοι] Heresbachii μὴ
λόντες ἄρθμοι, sint innumerabiles, emen-
dationem, (in ora Latinæ versionis Laur.
Vallæ) sive corruptelam verius, P.
Leopardus Emend. VIII. 1. traduxit.
Ἄρθμοι, concordæ. Ἀθηναίων ἡμῖν μὴ
λόντων ἄρθμων, IX. 9. Theognis, Οὐ ποτ'
ἂν ἀλλήλοις ἄρθμοι οὐδὲ φίλοι. Alia de
hoc genere Franc. Nansius ad Nonni
Paraphr. Joan. c. XIII. v. 157. et
Barnesius in Hymn. Homeri Mercur.
v. 521. Bern. Martini imprudentiam
castigans. Wess.

CAP. CII. 2. ἀληθὴν διαχρήσασθαι]
Satis χρεῖσθαι fuerat, simili in re fre-
quentatum, ut nuper Cel. Hemsterhu-
sius ubertim ad Callimachi Hymn.
Dian. v. 69. nisi compositi conditio
eadem foret, inque Musis creberrimi.
Insequens ταῦτα λέγοντα (lin. 3.) non
illepide convertitur in ταῦτα λειπία, ea
dicenda erunt, etc. a Cl. de Pauw; sed
præter Codicum voluntatem. Tendit
vulgatum easdem in partes. Wess. —

Scil. post ἀλόνταις intelligetur λίξω τ' αὖ
πυρρίσσομαι σοι, aut aliquid simile. Sed
vide paulo post adnotanda. S.

3. ταῦτα λέγοντα τὰ μὴ, etc.] Omissa
vocula τὰ proxima sic exhibet scripta
Stobæus, p. 90. πάντως κελύεις ταῦτα
λέγοντα, μὴ ψευδ. Mihi non omittenda,
et sententia contracta sic videtur ex-
plenda, ac si scriberetur: ἰσχυρὰ μὲν ταῦ-
τα λέγοντα κελύεις ἀληθὴν χρησασθαι,
(λίξω,) τὰ (λίξας) μὴ ψευδόμενός τις ὁ-
τιον ὑπὲρ σοῦ ἀλόνταις: quandoquidem
his de rebus verba facientem me jubes
ad veritatem loqui, ea dicam, quæ qui
dixerit a te postea non arguetur men-
dacii. Paulo ante rogaverat, πότῃ
ἀληθὴν χρησόμεαι πρὸς εἶ, ἢ ἡδονῇ; utrum
ad veritatem loquar, an ad voluntatem?
Cicero de Amicit. c. 25. vitium esse
scribit levium hominum atque fallaci-
um, ad voluntatem loquentium omnia,
nihil ad veritatem; πρὸς χάριν, sive
πρὸς ἡδονὴν λεγόντων. Euripidis est
fragm. in Stobæi Tit. XIII. primum:
Πότῃρα θίλεις σοι μαλ' ἀπὸ ψευδῆ λίγων, ἢ
καλῶς ἀληθῶ. φράζῃ; σὴ γὰρ ἡ κρείσσιν.
Grotius: Rigidi-ne veri, molli an
mendacii Malis loquelas, ede; nam
datur optio. Difficile, quod fecisse se
scribit Apollon. Tyan. Epist. 45.
VALCK. — Mihi Stobæi eclogam rele-
genti pæne fit probabile, recte ab illo
descriptum hunc Herodoti locum esse,
modo non post ταῦτα λέγοντα, sed ante
hæc verba incidendam fuisse orationem.
ταῦτα λέγοντα μὴ ψευδόμενός, etc. id est,
hæc si dixerō, non vereor ne falsi con-
vincar. Una mihi superest dubitandi
caussa, leviuscula illa quidem: scil.
quod in hujusmodi sententia non pro-
nomen ταῦτα adhibiturus fuisse Hero-
dotus videatur, sed τὰδε, hæcce; quo
pronimine uti solet ubi ad id refertur
quod continuo subjicitur, non quod an-
te dictum est. Sed, quum modo dixe-
rit ἰλίγῃ τὰδε, facile credi potest, nunc

variandi causa ταῦτα pro τὰδ posuit. Cæterum nolo dissimulare, ut vulgo in editis, sic et in nostris membr. F. jungi *αἰσίου ταῦτα λέγονται*, et comma post *λέγονται* poni; tum deinde in eisdem membr. F. τὰ sic cum duplici accentu scribi, quo significetur, Ionico more τὰ pro communi ᾱ poni. S.

4. *πινία μὲν αἰεὶ νοτὶ σύντροφός ἐστι*] Comparatur Luciani Nigr. c. 12. *ἡ φιλοσοφία καὶ πινίᾳ σύντροφοί σιν*, neque inmerito. Talia in eodem, Polybio, Diodoro Sic. atque aliis plurima. Σύν-*νοττι* non displicet, artam familiaritatem exprimens. Notissima omnibus, *συνῆται νόσση, οἰκουμένη συνῆται, γυνή, προγυμνασίαι*, etc. Ceterum *αἰεὶ νοττι* vim deprecatur. Wess.—Restituitur vox perperam ejecta *αἰεὶ νοττι*; *σύντροφος σύννοττι*, quod est in Stobæi Florileg. neque hoc forte rejiciendum. Græcia, natura pauper, virtutis fuit et sapientiæ gymnasium; ἀρετὴ δὲ ἰσχυροῦς ἐστίν, id est *διδασκόν*. Opponuntur τὸ *διδασκόν*, et τὸ ἐν τῇ φύσει. Epicharmi dictum est: 'Α δὲ μάλιστα φύνει ἀγαθὸς πλεῖστα μαρτυρεῖται φίλοις. Democriti: Πλειῶνις ἐξ ἀσκήσεως ἀγαθὸν γίνονται, ἢ ἀπὸ φύσεως. Doctrina sed vim promovet insitam, Horatii. De Græcia quoque artium magistra verissimum fuit illud Theocriti, Eid. XXI. 1. 'Α πινία, Διόφαντι, μόνον τὰς τέχνας ἐγγίζει. Αὐτὰ τῷ μόχθῳ δδάσκαλος. Paupertas omnes artes perdocet, ubi quem attingit: Plautus Stich. I. 3, 24. Euripidis ex Polydo, Πινία δὲ σοφίαν ἱλαχίη, habet Zenobius Cent. V. Prov. 72. VALCK.—Σοφία apud Nostrum, ut fere constanter in Græcorum sermone, sunt artes liberales, doctrina, ingenii cultura. S.

15. ἢν τι γὰρ τύχῃσι ἔξιστρατ. χίλιαι] Hæc personæ conveniebant Demarati, atque in hac arte magistrum Herodotum decent. Quæ dicentem facit Seneca de Benef. VI. 31. ferri quodam

modo possunt ista: In primo statim monte Lacones objecti dabunt tibi sui experimentum; sed, quæ sequuntur, illa scripta sunt incogitanter atque absurde: Tot ista gentium millia trecenti morabuntur; nisi paucos posuerit Seneca, quibus ex margine trecenti male sint substituti. VALCK.

CAP. CIII. 3. *ἐν φῆς*] Enotatum ἐν φῆς sectatus Valla est, Galeo plaudente; et dat profecto sententiam egregiam, quamquam vulgata, modo interrogatione animetur, haud meliorem. Σὺ εἰς Ἑλλαν, c. 101., tum elegans hic repetitio, *ἐν Ἰωνίῳ Ἰωνίαις*. Wess.

10. *εἰ δὲ γὰρ διζήματα ἔλασσι δῖαι ἀντάξεις*] Non convenit δίκαιον Arch. et Vind. spernique debuerat. Scribentis animo obversabatur Iliad. Θ'. 234. Τρώων ἀνδ' ἱκανὸν εἶ, καὶ διακρίων εἶ, ἱκανοὶ Στάσιος ἐν πολέμῳ, haud sane contra centum ducentosque singuli pugnaturi, ἀλλ' ὥς ἀντιστάμενοι καὶ ἰσχυροὶ ἱκανὸν καὶ διακρίων, explicante Porphyrio Quæst. Hom. XXV. Wess. — Non ut Galeus narrat, sed in Arch. codice scribi suspicor, εἰ δὲ γὰρ δίκαιον ἔλασσι δῖαι ἀντάξεις: quod placet. VALCK.—Fortasse, uti suspicatus Vir doctus est, sic scribere librarius in cod. Arch. voluerat debuerat: at, sicut Galeus notavit pro ἀντάξεις ibi δίκαιον scribi, sic et Wess. reperit. S.

12. οἷος ἐν, quod MSS. præviis probavi, rejectum iri non opinor. Wess.

18. *πλείους περὶ ἑκαττον*] Præfixum numeralibus περὶ tantundem valet ac ἰσχυρὸς et ἰσχυρόν: in comparatione adhibentur πρὸς et παρὰ. Hic itaque scribendum puto: *πλείους παρὰ ἑκαττον γινόμεθα ἢ χίλιοι, ὁντων ἰσχυρὸν πέντε χιλιάδων*. In his etiam Herodotus Homeri sui meminerat, cujus Agamemnon in 'Ιλ. Β'. v. 126. (Ἐπείγε) δ' ἐς δικάδας διακασσρηδύμεν Ἀχαιοί, Τρώων δ' ἄνδρα ἑκαττον ἰλοΐμεθα εὐνοχούμεν, Πολλοί

κιν διαδίδει διυίατο εινεχόια. Modestior Virgilio Juturna, *Æn.* XII. 293. Vix hostem alterni si congreddiamur habemus. VALCK.—Quidni vero commodus particula *ετι* hic locus sit? mille erunt, qui unum circumstant. S.

19. *Ιόντων κύνων πέντε χιλιάδων*] Perperam post Ald. et Camerarium hæc mutarunt. Numerus, docti viri verba sunt, est nimius: nam sic quingentas myriadas duxisset Xerxes: si legeretur *Ιόντων Ιουίων χιλίων*, ratio constaret. At quingentas myriadas regem sub signis habuisse, infra declarabitur, c. 186. WESS.

23. *ἀνυμίστοι δὲ ἐς τὸ ἐλευθέρου*] Intactum *ἐς τὸ ἐλευθέρου* potuerat relinqui; quoniam istud paullo plerumque diversius et liberalitatem spectans. Democritus in Stobæi Serm. XCII. p. 513. *χρημάτων χρηστὸς εὖν νόμῳ χρησίμος ἐς τὸ ἐλευθέρου ὄναι*, ad exercendum liberalitatem. Maneat tamen in qua depositum est sede, ob Dion. Chrysost. Or. XIV. p. 229. B. *αὐτὸ δὲ αὐτοῦ δ, τί ἐστὶ τὸ ἐλευθέρου ὄναι, ἢ ὅ, τι τὸ δουλεύειν, εὖν ἴσται*: et pag. seq. c. WESS.

CAP. CIV. 11. *οὐτὶς δύει*] Fluctuationes Codicum non moror. Hesychius: *Δυεῖς, δύει*: quomodo Manetho III. 217. Noster I. 32. *ἀνάλβεις δὲ δύει προέχου*. Sibylla apud Lactantium Divin. Instit. IV. 15. *καὶ ἰχθύεσσι δύειν*, certe in scriptis libris. WESS.

14. Quod legitur, *οἱ Ἕλληνας ἱκανοὺς φησι*, turbat sermonis formulam, aut *ὅς Ἕλλη. ἱκανοὺς φησι*, aut *οἱ φησι* considerantem. Atque huc animadvertiones doctorum hominum Pavii, Abreschii, quem vide Diluc. Thucyd. p. 240, pronæ inclinant. Reiskius δὲ τὰ Ἕλλη. ἱκανοὺς φησι malebat. WESS. — *Φησι* legendum puto cum Clar. Abreschio, Diluc. Thucyd. p. 240. Aliis usitata structura reperitur et apud Herod. VIII. 86. *ἰγίνοντο — μακρὴ ἀμείνονε*

ἀντα — *οἷς τις* (id est *ἱκανοὺς*) *ἀνθυμίστους καὶ ἀνυμίστους* *Μιζήια*. In his, *οἱ φησι ἱκανοὺς Ἕλληνας* *τρεῶν ὄναι ἄξις*, postremum ponitur pro *ἀντάξις*. Xerxis magniloquentiam postea temporis egregie Susis confutavit Polydamas Thessalus, de quo Pausan. VI. (5.) p. 464. VALCK.—Quod si cum plurali *οἱ* jungi singularis *ἱκανοὺς* potest, haud satis video quid obstat quo minus deum cum eodem *ἱκανοὺς* verbum singularis numeri *φησι* jungi possit. Itaque in constanti librorum omnium scriptura acquiescendum. S.

18. *διοπίστης, νόμος*] Alibi *νόμος πάντων βασιλεύς*, lib. III. 38. et *νόμος βασιλεύς*, Platoni Conviv. p. 196. c. Demaretus *διοπίστης*, dominum, maluit; ob aspera legis imperia et sanctionem in *ερίσαντας*, sane acrem, inf. lib. IX. 55. et 71. Conf. Nic. Cragium Rep. Lacedæm. III. p. 361. WESS.

20. *οὐκ ἴων φεύγειν*] In proximis, *ἀλλὰ μίνοντες ἐς τῇ ἐπὶ ἰωνικῆς ἐπὶ ἀπώλλουθαι*, quid supplendum lectori relinqueretur, intellexit Valla, interpretatus: vetans semper cos ex acie fugere, — sed *jubens* ut, etc. Similia legere se meminerat apud Ciceron. de Legib. II. c. 27. Plato vetat, — sed — ut compleatur; nempe jubet, quod recte subjicit P. Manucius. Isæus, p. 80, 44. *νόμος οὐκ ἐφ' τὸν σῆς ἰωνικῆς ἐπὶ μύριον ὄναι, ἀλλ' ἢ τοὺς παίδας* — *καταῖς τῶν χρημάτων*, nempe *παιδῶν*. Demosth. p. 143. F. *τὸν νόμον οὐκ ἴόντων*, — ἀλλ' *ἀνιστῶν*. In Xenoph. Ἑλλ. V. p. 320, 35. *παταδύνει μὲν οὐκ ἴτα* — sed *εργή* — *ἔπλουσαν*: subintelligi potest *ἴτα*, ut in Euripid. Phœn. v. 1223. et in his Alexidis apud Stobæum, p. 454, 40. *ὅν ἤξιον καταλιπὼν τὸν μυστέρα*. Πρώτη δὲ σάξις: nempe *ἤξιον*. vid. Celeberr. Hemsterhusius et quos citat ad Luciani (Contempl. c. 2.) p. 492. In Paulinis ex I. ad Timoth. Epist.

17. S. Καλούσαν γαμῖν, ἀπὸ χειρὸς βαρμάνων, errorem Iisidori Pelusiotæ recte corrigit Schol. in Var. Lect. J. J. Wetstenii: οὐκ ἔστι, ait, σφάλμα κατὰ λογισμὸν, — ἀλλὰ ἰσθῆς τις τὴν Ἀσθίδα συνάβουσι διασπασμένοι. VALCK.

22. εἰ δὲ, εἰ φαίνομαι, etc.] Laudem MSS., Gronovius, et Pavius de conjectura εἰ reformans, merentur. Proxima, tot viro Celeb. æstus scientia, (vide Var. Lect. ed. S.) scite Cl. Reiskius, φλυαρίων πολλά, εἰγῆν ἰδίῳ, fingeat, reditura ad regiam insultationem πολλὰ φλυαρίων, (103, 29.) multa blateras Demareta. Mihi novationis gravior defuit causa; si tamen, scriberem ἀλλὰ εἰγῆν, quam viam AMA trium Codicum munuit, ex AAAA propagatum, usus præterea in consecutione tritus vocalæ. Supra c. 16. εἰ δὲ ταῦτα διδάσκουσι γινώσκειν, καὶ οὐκ αἶψα τι αὐτὰ παραστρέψαι, ἀλλ' ἤδη ἴσμεν ἐν ποίῳ τῇ σῇ, si ita tibi constitutum est, neque id revocari potest, en, vel ergo, ad cubandum in tuo cubili pergo. Et lib. IX. 41. ἰσὺν τοῖσιν ὕμῃς ἢ οὐκ ἔστι αἰδῆς, ἢ οὐ τολμᾷτε λίσσιν, ἀλλ' ἰγὰρ ἴστω, ergo ego rem proferam. Commodum hæc usurpavit ac prudenter Raphelius in Ep. ad Rom. cap. vi. 5. ubi ἄμα et ἀλλὰ similiter conversa. Wess.—Vulgata lectio haud incommode sic intelligitur, de reliquis (sc. rebus ad Spartanos spectantibus) dehinc verba facere supersedebo. Post εἰ δὲ olim incisa erat oratio, perincommode, quasi ad εἰγῆν referretur ille dativus pronominis: comma istud merito Schæferus abiecit. S.

CAP. CV. 1. ἐς γίλωνα τι ἐγρέψατο] Pro agente verbi forma stat Gronovius, media damnata. Possem easdem concedere in partes, modo εἰ περῶγμα, aut quid ejusmodi, adesset. In Thucydide VI. 35. Syracusiorum nonnulli ἐς γίλωνα ἔγρευον εἰ περῶγμα. Aristophanes, quem ibi antestatus est Abreschius, in Vesp. v. 1235. καὶ εἰ ἐς γίλωνα

εἰ περῶγμα ἔγρευας. Nihil hic simile: versus in risum rex est, sive, semet vertit, ἐγρέψατο. (At quid tandem obstat quo minus ἔγρευσε ταῦτα ex proximis intelligamus?) Ὁρῶν κασιῶσθαι, ejusdem (Abreschii) indicio, Thucydides I. 92. Wess.

4. ἐν τῇ Δορίσκει ταύτῃ] Præstat ταύτην. Nam ταύτῃ ad c. 59. ubi de Dorisco, referre non ausim. Ταύτην ait, quippe eum hominem distinctius descripturus. Wess.—At pronomen αὐτὸς adjicere eodem modo eis nominibus Herodotus adsuevit, quibus designantur res aut personæ, de quibus antea ex professo verba fecerat. Itaque hac ipsa formula, ἐν τῇ Δορίσκει ταύτῃ, remittit lectorem ad eam narrationis partem, (c. 59.) unde digressus erat ad exponendam rationem, qua numerus initus est copiarum, et ad insignienda ducum nomina, qui vel universo exercitui, vel singulis populis agminibusque præfuerunt. S.

CAP. CVI. 2. τῇ μούῳ Πέρσῃ, etc.] Veretur ne nimium sit, in tanto Megistam numero, Gronovius; eritque sine dubio, si huic uni et soli ex Persis munera a rege missa putaverimus: pluribus enim quotannis dona dividebat, lib. I. 135. et lib. III. 160. Soli tamen Mascami ex omnibus præfecti, a se patreque Dario isthic (in Thracia) constituti. Wess.

Ibid. ὅς ἐστι πάντων] Codicum Lectiones, quæ prostant, ἐρίστω πάντων, et ἐρίστω ἐντι πάντων, sunt tantum interpretamenta phrasios Herodotæ ἐριστιόνων πάντων, qua Sophanes dicitur ἐρίστους Ἀθηναίων IX. 73. VALCK.

6. καὶ τῇ Ἑλληνιστίνῃ παντ.] Quod habet Med., non displiceret, si darent et alii Codices, τοῦ Ἑλληνιστίνου πανταχῇ. Præter alia plurima, εὐδαμμοῦ πάσης τῆς Εὐρώπης legitur VII. 126. ματαμοῦ sic adhibetur Platoni Leg. XII. p. 958. D. Περὶ τελευτήσαντας — ἴσα

προσέειμι τελευτῶν, τοὺς ἐξηγητὰς γίγνεται κυρίως φράζοντες: θάπας δ' εἶναι τῶν χειρῶν, ὁπότε μὲν ἐργάσιμα, μηδαμῶ. Interserta litera Plato menda poterit liberari, si scribatur: γίγνεται κυρίως φράζων τὰς θάπας δ' εἶναι, etc. vetat ex agro culto, eove qui coli possit, ullam partem sumi sepulcro, Cicero de Leg. II. 27. VALCK.—Veterem scripturam in contextu tenuerat Gronov. sed in Notis alteram commendavit. S.

10. ἰδυάσθην [ἐκίλιν] Verbi forma Herodotea est lib. II. 19. et 43. Habet et Sophocles Œd. Tyr. v. 1235. ε' ἄλλους φέρει, τάλας, Σίγ' ἰδυάσθην ἐς τοσίνδε; Wess.

CAP. CVII. 2. αἱ μὲν Βόρην μοῦνην, etc.] Boges ejusque perrivax constantia a multis memoratur. Plutarch. in Cimone. p. 482. κ. Βούτην, Pausanias lib. VIII. p. 614. Βοῆ, Polyænus VII. 24. Βόρην (quæ Nob. Palmerii observatio) adpellant; omnes corrupti, et hinc adjuvandi. Res ipsa anno Olymp. LXXVII. 3. apud Diodor. lib. XI. 60. usu venit. Wess.—Palmerius ad h. l. "Plutarchus, sit, in Cimone (p. 482. κ.) Βούτην vocat; Pausanias (VIII. p. 614. extr.) Βοῆ. Polyænus (p. 655.) Βόρην." Factum memorabile, quo Boges inclauit, attigerunt Plutarch. et Polyæn. Illud Plutarch. scribit, ἀπογόνον τὰ πρῶτα, τῇ πόλει αὐτῇ εἶναι, καὶ συνεδιαφθεῖραι μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν χρημάτων ἑαυτῶν. Juxta Herod. fecit illud Boges, ὡς οὐδὲν ἔει πορβῆς ἰοῦν ἐν τῇ τείχεϊ: et in epigramm. apud Plutarch. et Æschinem c. Ctesiph. p. 80. Persis dicuntur Athenienses ἰπ' Ἑλίον, Στρυμόνης ἀμφὶ ῥοαίς, ἡμὲν ε' αἰὲνα περιεῖν ε' ἰπαύοντες Ἀθῆνα. Nostro de Boge narratis simillimum exempla præbet vetus etiam historia plurima; Diodorus Sic. XVI. 45. XVII. 28. XVIII. 22. Phocensium ex desperatione rabies narrata Pausaniæ X. (c. 1.) p. 800. Plu-

tarcho T. II. p. 244. c. Polyæno p. 821. Comparari poterit cum illa Abydenorum apud Livium XXXI. c. 17. Plura dabit Is. Casaubon. in Athen. XII. c. 7. (Animadv. T. VI. nuperæ edit. p. 419 seq.) VALCK.

CAP. CVIII. 8. Μεσαμβρίην] Ejusdem nominis, sed alius situs Mesambria, Ponto in ultimis Thraciæ finibus contermina, lib. IV. 93. VI. 33. Strymam, ex Heraclide aut Philostephano, insulam Harpocratio perhibet, Thasiarum coloniam: quod non capio, si Lisus sive Lisus amnis Mesambriam et Strymam raserit et mediam utramque transierit: an insula contra urbem fuit posita ejusdem nominis? (Potuit fluvius in duos alveos esse divisus, quorum alter Strymam oppidum circumfluxerit.) Litis, qua de Harpocratio, Thasiarum et Maronitarum de Strymæ possessione, meminit Philippus Epist. ad Athenienses apud Demosthen. p. 94. (Vol. I. ed. Reisk. p. 163.) Wess.

10. οὐκ ἀντίσχε] Quis recusaret Herodoteum? Annem Melanem οὐκ ἀντίσχεοντα — τὸ ἴδιον, ἀλλ' ἰσχυρόντα, memoravit c. 58. Sequitur Apidanus, οὐδὲ οὗτος ἀντίσχε, c. 196. De Scamandro Eustath. οὐκ ἀντίσχε τὸ ὕδωρ, ad Dionys. v. 538. Regio Gallaica, (lin. 12.) quæ postea *Briantica*, non alia, judicio Glareani et Ortelii, ac Livii XXXVIII. 41. campus Priaticus, sive Prianticus: nam Priantæ sunt Plinio lib. IV. 11. Hist. Nat. et Solino, ad quem clar. Salmasius, pag. 112. Wess.

Ibid. οὐκ ἀντίσχεον τὸ ὕδωρ παρίζων] Recte, ni fallor, corrigat Reiskius: οὐκ ἀντίσχε τὸ ὕδωρ παρίζων τῇ Πιρίχῃ στρατῷ. De Apidano VII. 196. οὐδὲ οὗτος ἀντίσχε ἢ μὴ φλαβῶς. Quæ hic stru-ctura, eadem II. c. 157. Asotus diutissime πολυμερὴς ἀντίσχε. Potidæα Thucyd. II. 70. οὐκ ἔτι ἰδόντων πολυ-

παύμενοι ἀνείχυν: idem esset, εἴ παύομε-
ναι ἀνείχυν, ut II. 50. In proximis
Briantici (lin. 12.) viri docti com-
pararunt cum Priatico campo apud Li-
vium, ubi iter describit exercitus Ro-
mani, a Chersoneso redeuntis per Thra-
ciam maritimam, lib. XXXVIII. c.
41. VALCK.

[13. καὶ αὐτὴ Κιόνων.] Conf. c. 59,
12. et cap. 110. 2. S.]

CAP. CIX. 5. Βιστωνίδα] Steph. Byz.
de voce, εἰ Θηλυκὴν, Βιστωνίς: ἡγήσασαι
ἢ καὶ λίγισται Βιστωνίς: cujus observa-
tionem damnat Berkelius, Βιστωνίδα ob
Βιστωνίς seq. capitis præferens. Favent
scripti libri, et Ptolemæus Geograph. lib.
III. 11. tum Schol. Apollon. Rh. II.
706. et Strabo VII. fin. quibus Βιστωνίς
λίγη. (cf. c. 110, 2.) Amnem Nestum
(lin. 8.) solus Arch. Μίσσων vocat, non
sine exemplo; namque in numis ΜΕΣ-
ΤΟΣ et MSS. Plinii, Solini et Mar-
tiani, teste Salmasio ad Solin. p. 112.
Verior Nesti titulus, rediturus c. 126.
Pertinet huc Cl. Schurzleischii notatio
ad Diodori Fragmenta, T. II. p. 642.
WESS.

13. Πίσσυρος] Proxime adpropinquat
ad Stephani Byz. Πίσσιρον, ἡμύριον Θρά-
κης, sive potius, ut in Βίσσυρος scribit,
Πίσσυρος. Vocabulum idem, Macedo-
num ore et sono tantum discrepans.
Mox vir eruditus εἰς παραβαλασσίης
τι καὶ ἡπιωτίδας corripbat, me iudice
sine necessitate. WESS. — Corruptum
esse nomen Πίσσυρος, scriptumque oportu-
isse Τόπριμ suspicatus erat Larcher,
provocans ad Antonini Itinerar. p. 321.
et Plin. Hist. Nat. IV. xi. 18. tum ad
Ptolem. et Procop. qui partim ad Plin.
partim ad Antonin. a viris doctis citan-
tur. S.

CAP. CXI. 4. νηάδες] Scholion olet
χίον. In Poëta νηάδες χίονες, ἐντελῶς dic-
tæ, quæ νηάδες aliis tantum, apud Eus-
tath. ad Iliad. M'. p. 904, 58. (p. 865, 6.

VOL. IV.

ed. Bas.) Oraculum Bacchi in Thraciæ
ora (lin. 5.) Euripides spectat Hecub.
v. 1267. ἢ Θρηζὶ μάστιγι ὑπὲρ Διώνυσος τάδε,
ubi Critici illud circa Pangæum aut Hæ-
mum locant, sibi in ceteris minime con-
stantes. Aristoteles Θαισμ. p. 577. Ed.
Erasm. in Bisaltis templum Bacchi
spectabile habet. WESS.

7. Βησσαί] Soli Arch. Βισσαί, con-
sensu Strabonis, Appiani, Ptolemæi-
que utenti. Dioni Cassio Βησσαί, lib.
XLVII. p. 508. cum Cl. Reimari ob-
servatis; Hippocrati Βησσαία, nisi fallat
Galenus in Glossis, εἴ ἑστὶ Βησσαί in
Θράκη. Anceps itaque scriptio et elec-
tio. Non displicet ἢ χρίανσα antis-
tes. Hesychius Χρίανσαι, ἀρεφηνίστοντες.
WESS.

Ibid. Βησσαί δὲ τῶν Σατρίων εἰσὶ αἱ προ-
φητιώσους τοῦ ἱεροῦ] E Satris Bessi di-
cuntur. Hæc mirifice nuper a viro
fuisse doctissimo conversa liquet ex actis
Erudit. Lips. A. 1760. p. 221. (Locum
istum Gronovius sic convertit: Ex Sa-
tris qui in illo templo vaticinantur, sunt
Bessi; quam versionem intactam Wes-
selingius reliquit.) Satras, celsorum
montium incolæ, solos inter Thraces
ad suam usque ætatem frui dixerat
libertate. Meminit Thucyd. II. 96.
τῶν ἱερῶν Θρακῶν τῶν αὐτοῦμων οἱ Δίω
καλύπτονται. Plinii Diobessos, gentem esse
mixtam ex Diis et Bessis, Ortelius jam
fuerat suspicatus. De Satris Hero-
dorus, οὗτοι, αἱ, οἱ τοῦ Διονύσου τὸ μαν-
τήιον εἰσὶ ἐκτεμνόμενοι: in quibus e præce-
denti vocem αἱ natam, atque ut inu-
tilem delendam censeo. Ex Satris
Bessi quomodo dicuntur οἱ προφητιώσους
τοῦ ἱεροῦ, templi prophetæ? an ut
antistites sacrorum sive templi? Mihi
tamen, fateor, illud valde videtur
insolens: sed insolita sectatur Hero-
dorus; atque in illorum illud forte clas-
sem referre maluerint viri docti, quam
corrigen, οἱ προφητιώσους τοῦ Διῶς, Dei.

G g

vel divinæ mentis interpretes. Nusquam memini me legere *προφητεύοντας* *ἱεροῦ*, vel *μαντείου*, vel simile quid; sæpe numero memorantur *προφῆται τῶν θεῶν* *τῶν Μουσῶν* *τῆς ἀληθείας* etc. Paternæ mentis interpres, *Διὸς προφήτης* *ἰσὶ Δελφίσι πατρὸς*, secundum Æschyl. Eumen. v. 19. namque *Ζεὺς ἰγκάβει Ἀθήσῃ θεῶν πίσματα*, ut idem alibi scripsit. Prope Herodoteum accederet illud Xythi in Euripidis Ione, v. 413. *τίς προφητεύει θεῶν*; ad istam sic respondet quæstionem puer æditiuus, ut Principes Delphorum, sorte lecti, *Διελθὼν ἄριστι, οὐδὲ καλῶς οὐκ ἄλλως*, fuisse videantur *οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ*: ut hic inter Satras præstantissimi Bessi dicerentur *οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ*, qui Dei nempe responsa, per mulierem, ut Delphis, edita fatidicam, interpretarentur. (et scripto consignata traderent consultantibus.) *Οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται* ubi habentur apud Lucian. T. I. p. 390. (Dial. Mort. XIII. 1.) iudice Hemsterhusio, poterat forte non deterius scripsisse *οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆταις*. conf. Wesselingius ad Diod. T. II. p. 199. (ad lib. XVII. c. 51.) Quin Delphis etiam templi fuit antistes, eximie sic dictus Livio XXIII. xi. *οἱ προφῆταις* Herodoto VIII. 36. *πάντες οἱ Διελθοὶ ἔξιλιπον τὴν πόλιν, πλὴν ἑξήκοντα ἀνδρῶν, καὶ τοῦ προφήτου* — *ὃ οὖνομα ἦν Ἀντήριος*, c. 37. Talis etiam præter reliquos *χαμαιῖνας* insignis honore fuit in Dodonæo sacrario; quem *Θισπρωτὸς ἄνθρωπος* in *Δαδώνη* vocat Maximus Tyr. XIV. 1. Hunc designatum suspicor in oraculis, quæ Demosthenes nobis custodivit in Orat. c. Mid. p. 332. (p. 591. ed. Reisk.) ista formula bis illic repetita, *οἱ τοῦ Διὸς σημαῖσι*. Quod si commentum illud non placet, doctis multo minus forsitan adprobarem, quod mihi venit olim in mentem, scriptum hic primitus, *οἱ προσηταῖοντες τοῦ ἱεροῦ*:

ut Satras oraculum tenere, vel possidere, Bessi dicerentur templum tueri, sive rebus sacris administrandis esse præfecti. Elei *προσάταναι τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἱεροῦ* dicuntur Xenophonti 'ΕΛΛ. III. p. 288, 32. cui in eundem sensum *προσηταῖον* frequentatur; illinc ortum *προσηταῖα* ex MSS. restitui debuerat Thucydidi II. (c. 80.) p. 149, 24.; quem enim alium in finem tanta cura Codices exiguntur scripti, nisi ut, in his saltem libris, depravata redintegrarentur, aut certe sincera revocentur? VALCK.—Quidni vero *τῶν Σατρῶν ἰσὶ οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ*, plane intelligerentur *οἱ προφῆται ὄντες* (scil. *τοῦ θεοῦ*, vel *τῶν χρησμάτων*) *ἐν τῇ τῶν Σατρῶν ἱερῇ*? aut *οἱ τῶν Σατρῶν προφῆται ἐν τούτῳ τῇ ἱερῇ*? S.

CAP. CXII. 1. *τὴν εἰρημένην* *Χάριν*, vocem hic necessariam, lectam Vallæ, præbet Arch. (De vocab., quo commode carere possumus, vide Var. Lect. (ed. S.) et conf. c. 115, 3 seq.) *Μοχ τοίχια τὰ Πιέρων*, castella sunt Pierum, non muri. Proxima, (lin. 2.) *τῶν καὶ ἐν Φάγγης ἰσὶ οὖνομα*, sic recte Gronov. restituit ex conjectura Leopardi, aliorumque, quantumvis nihil ille diversæ scriptionis ex membrana veteri enotasset Florentiæ. Non, ut vulgabatur, sed legit in suo Codice Valla, *τῶν καὶ ἐν Νιφράγγης*, syllaba male repetita. VALCK.—Laudo *τῶν καὶ ἐν Φάγγης*, nixum olim doctissimorum hominum conjecturis, nunc schedarum certa fide. WESS.

CAP. CXIII. 5. *ἡ περὶ τὸ Πάγγαιον* Non plane alienum ἢ *παρὰ τὸ Πάγγ.* quemadmodum Steph. Byz. legit, ut regio monti Pangæo accubans describatur. Obnituntur tamen omnes Codd. et Eustathius. *Ἐκάλειτο Φούλλης* Grammaticus ille scribere voluit, uti olim et nunc Herodotus. WESS.—De Boge (lin. 4. memorato) dictum est cap. 107. Quod apud Steph. Byz. *παρὰ τὸ Πάγγ.*

legitur, librarii aut Editorum errori debetur: præpositioni *παρὰ* nullus, si quid video, hic locus est. S.

9. *ἰς τὰς εἰ Μάγος*, etc.] In Strymonem, ad amnem placandum: tale *ἀποσφάζουσι τοὺς ἀνθρώπους ἰς τὸ ἄγγιον*, lib. IV. 62. Simili ex superstitione Tiridates equum placando amni Euphrati adornavit in Taciti Ann. VI. 37. cui egregiam lucem hinc Casaubon. ad Strabon. XV. p. 1065. (ad p. 732. d. suæ edit.) adpersit. Wxss.

CAP. CXIV. 2. Scriptura ex Arch. edita, *Ἐννία Ὀδῶσι τῇς Ἡδωνῶν*, veritate commendatur. Wxss. — Vide tamen Var. Lect. (ed. S.) Eodem in loco deinde Amphipolin urbem in utraque Strymonis ripa fuisse conditam, quum aliunde, tum præsertim ex Thucyd. IV. 102. notum. Quod hic adjicitur, *ἰσχυρόντες κατὰ τὰς γιγύρας*, id parum commode vulgo iere ad pontes reddunt; sicut et Larcher, ils marcherent vers les ponts. Oportebat, per pontes fecerunt iter; quibus nimirum jam ante jungi Strymonem Xerxes jusserat, cap. 25 extr. S.

6. *Περσικὸν δὲ τὸ ζῶοντας πατορεύσων*] Fide Medic. cui paria duo alii faciunt, hæc expunguntur. Quid tum vero continuo nexis fiet? an et illa eradenda? Non puto. Firmatur barbara superstitione facto Amestris, a Plutarcho Superst. p. 171. n. advocato, ubi duodecim τῇ ᾗ ῥῃ regina defodit. Persicum autem fuisse, exempla Cambysis III. 35. et aliorum apud Brisson. Regn. Pers. II. p. 218. testificantur, tum Aristides T. II. p. 414. ἡ ζῶντις ἔτι καταρύσσεται περιεσσί; an vivi more Persico defodiendi? Morem ipsum admirabili consecutione ab Abrahami exemplo filium primogenitum offerendi arcessit Th. Hyde Rel. Pers. c. 2.; processisse enim Persas ad offerendum quemvis filiam aut hominem: idque non semper filium aut

filiam compurendo, sed et defodiendo in terra aut demergendo in aquis. Haud vidi magis. Wxss.

CAP. CXV. 6. *Στάγυρον πόλιν Ἐλλάδα*] Vicum in Dionis Chrysost. Or. XLVII. p. 525. A. τὰ δὲ Στάγυρα πόλιν τῆς Ὀλυθίας ἦν, ex quodam contemptu. *Στάγυρα* numero multitudinis præfert Stephan., *Στάγυρον* agnoscens in Βίσις. Plura Jo. Nunnesius ad Aristotelis vitam, a se publicatam. Wxss. — Paulo ante, in *Περσίδιου* (ubi quispiam fortasse *Περσὶδ.* desideraverit) nil mutant libri. Conf. Etymolog. M. p. 684, 25. S.

CAP. CXVI. 1. *ἑνὶν τε ἰ Πίρηνς — περὶ τῆς Ὀ Πίρηνς*, ut Valla, legit Arch. Non Acanthiis ille præcepit, ut sibi *ξίνα* præberent; sed, quos honore voluit dignari, *λεῖπτι* donavit Acanthios *Μηδικῇ*, atque in amicorum jussit, hospitumque numero referri; id hic dicitur, *ἑνὶν τε τῶν Ἀκανθίων περὶ τῆς Ἀδερτανίς ἑνὶν συνδύμου*, VIII. 120. De utroque more regio Barn. egit Brisson. de Regn. Pers. I. p. 127. 139. Proxima (lin. 3 seq.) *ἰσχυρὸν τε, ὅριον καὶ τοὺς προδύμους ἰόντας ἰς τὸν πύλιον, καὶ τὸ δρυγμα ἀκούει ἡδη γενόμενον*: sic exhibent Arch. et Valla: vellem præterea dedissent, *ὅριον αὐτοὺς προδύμου*. VALCK. — Vide Var. Lect. (ed. S.) Formula *ἑνὶν προῦπτι*, præsertim si cap. 119, 3. et c. 120, 8. contuleris, intelliges puto non id significari quod ex Valckenarii sententia Wesselingius in Latina versione posuit, Acanthiis jus hospitii obtulit; sed quod Valla posuerat, præcepit Acanthiis ut hospitalitatem exhiberent. Aliud est *ἑνὶν ἐνὶ συνδύμῳ*, VIII. 120, 2. S.

CAP. CXVII. 4. *μύστιον ἰόντα Περσίον*] Attigit Tzetzes Chil. I. v. 918. Ὡς ἰσχυρότης ἦν σφοδρὴς Βουβάρης ὁ Σατράπης, καὶ Ἀρεταχίδης ἐν αὐτῇ πινυμένης μύστου. vid. Herod. VII. 21. Quatuor cubitorum apud Græcos

justa hominis censebatur statura. Ad Aristoph. *Raa.* v. 1046. *γενναίους καὶ τετραπῆχους*, Casaubonum (Not. ad Sueton. III. 68.) citant Küster. et Spanhemius. Modum excedebant *τετραπῆχους*: Olearius vid. in Philostr. Vit. Apoll. II. 4. Gigantum cadavera *διπασήχη* dicuntur inventa Pausan. I. (55.) p. 86 seq. qui de Scotusso Polydamante, ut mortalium post heroas maximae staturae, agit lib. VI. (c. 5.) p. 463. VALCK.

8. τῇ 'Αρταχαιῇ θύουσι] Tumulum Artachææ, τὸν 'Αρταχαιῶν καλούμενον τάφον. ad Acanthiorum isthmum locat Ælian. Animal. Hist. lib. XIII. 20. subdens, *ἴδω τοι καὶ ἡ τοῦ Παρταίου φαίνεται διατεμῆ, ἡ δίατα μὲν τὸν Ἄδω*, valde vitiosa. Ia. Vossius ad Melam II. 2. manum illis medicam negare noluit, sed qua erroris reus Ælianus. Sana erunt *ἴδω τοι ἡ τοῦ Πίρσου*, sic et Cl. Gronovius, *φαίν. διατεμῆ, ἡ δίατα μὲν τὸν Ἄδω*. Valckenarii non discrepat opinatio ad c. 21. WESS.

CAP. CXVIII. I. Οἱ δὲ ὑποδικόμενοι etc.] Hæc ubi leguntur in Athen. IV. p. 146. a. in formas pleraque vulgares conversa, prostat *ἰς πᾶν κακὸν ἀφικέσθαι*, pro *ἰς πᾶν κακοῦ ἀνικέσθαι*. Utrumque dicebatur; et, omissa voce κακὸν, vel κακοῦ, *ἰς πᾶν ἰλθίῳ*, aut ἀφικέσθαι. Xenoph. 'Ελλ. VI. pag. 340. 13. *ἰς πᾶν ἀφικέσθαι βασιλεῖς*, in extremum Rex fuit adductus discrimen. Demosthen. contr. Conon. p. 690, 22. οὐ — *φαύλας λαβὼν πλεγὰς, ἀλλ' ἰς πᾶν ἰλθὼν διὰ τὴν ὕβριν καὶ τὴν ἀσίλγιον ἐν τούτοις*: aderat in scripto cod. supplementum, *ἰς πᾶν κακὸν ἰλθὼν*. Demosthenem imitatus Lacedæmonios ait Aristides *ἰς πᾶν ἰλθίῳ* in Cimone, T. III. p. 257. ubi Schol. MS. *ἀντὶ τοῦ περὶ πάντας κινδυνεύσαι* — *λίσιτι δὲ κινδύνου*. Plene loquitur Pausanias VII. pag. 552. *ἀφικνῶτο ἰς πᾶν ὁ Μενελάιδης κινδύνου*: et pag. 16,

Πτολεμαῖος *ἰς πᾶν ἀφικόμενος κινδύνου*: sic scribendum omisso articulo, quem non admittit ista Pausaniæ frequentata loquendi forma. VALCK.—Vitiosa erat scriptura in Athenæi loco cit. olim edita: duo codices longe omnium probatissimi, quibus in nupera editione uti nobis licuit, *ἰς πᾶν κακοῦ* dedere, prorsus uti in Herodoteis legitur libris. Vide Animadvers. in Athen. T. II. p. 479. S.

3. *ἔκου γὰρ Θασίους ὑπὲρ τῶν*, etc.] In his explicandis et vertendis errabatur. Publice a Thasiis Antipater, Orgis filius, lectus fuit, ut impensas pro suis in continente urbibus in conam faceret; quarum e rationibus adparuit, insumta fuisse quadringenta argenti talenta; hæc sunt *τάλαντα ἀργυρίου τριταλισμένα*, uti bene Cl. Pauw et Abresch. Hoc volunt Athenæi verba, *ἔκου Θασίους* — *Ἀντίπατρος τῶν ἀπῶν (δόκιμος) ἀπὲρ ἰθαπάνητος*: ubi (vel, quandoquidem) pro Thasiis — Antipater, vir inter cives probatus, expendit. Non itaque suo Antipater, sed publico civitatis nomine illa erogavit talenta. Facit autem idem aliis in urbibus ad eam rem designati, sive *οἱ ἰσπεριτῶντες ἀποδίδουσαν τὸν λόγον*, expensæ tabulas exhibuerunt. Antipater autem, *τῶν ἀπῶν ἀπὲρ δόκιμος* in Aldo et ex recta Pavii sententia; male enim comma post se ostentabat. Quæ adduntur ad præclari viri laudes, (*ὁμοῖα τῇ μάλιστα*) illustrata dedimus lib. II. 57. WESS.

6. *ἀραιημένος τῶν ἀπῶν*] Ex civibus ille quidem erat delectus; neque tamen ista, sed hæc jungenda sunt, *τῶν ἀπῶν ἀπὲρ δόκιμος ὁμοῖα τῇ μάλιστα*, ut c. 141., *τῶν Διελφῶν ἀπὲρ δόκ. ὁ. σ. μ.*, quam Bossio non satis intellectam formulam explicuit Hemsterhusius. (Perperam h. l. olim post *ἀραι.* *τῶν ἀπῶν* incisa erat oratio.) A civibus erat Antipater *ῥηγνόμενος*, electus, ad hujus rei procuracionem; non enim hæc *ἀρχή*, sed erat

ἰσιμίαιά τις καὶ διακονία: quæ distinguuntur ab Æschine contr. Ctesiph. p. 55, 34. Pro more itaque postea τὸν λόγον ἀπιδίκευ τῶν διακονημάτων, vel ἀπολογίσαντο. Secundum Herod. in cœnam 400. talenta, prolato expensi codice, demonstravit insumta, ἀπιδίκευ — τιτιλασίαν, id est διδασκαλημίαν: atque adeo tantum pecuniæ ex ærario ἰδασάμενοι, quod in his enarrandis usurpat Athenæus; qui recte alibi (lib. II. cap. 12. nuperæ edit.) τειλεῖν, ait, τὸ διακονῆν καὶ πολυτελεῖς, οἱ πολλὰ ἀναλίσκουσιν καὶ ἰστέλλουσιν, οἱ ἑλίγαν. VALCK.

CAP. CXIX. 7. πρὸς τὰ ἐσιτίσκον]

Ionismus, optime agnitus a Galeo, postulabat restitutum. Servat eundem in hac vicina ἔχουσιν πίνον, et αὖτε ἀπολαύσκον. Durat alibi; crebrior, si librariis placuisset, futurus. Wess.—Σιτίσκον si forte præbuisset membrana Flor. ambizioso verborum tractu commendasset Gronovius: cur oblatum non recepit ex Arch.? In Vallæ Latinis relinqui non debebat cortibus: dederat is fortasse, pro τῷ τι σιήμασι καὶ λάκκοις, (lin. 9.) in cratibus et in vivariis. Oves textis cratibus claudabant; aves alebant in aviariis vel caveis, ἰν σιήσκουσιν: sic cavæ multo frequentius vocantur quam σιήματα. ἰν σιήσκον forte scripterant Diodorus Sic. T. I. p. 603, 73. et Plutarch. T. II. p. 516. D. Ex marg. Steph. paulo post (lin. 10.) recipere κρητῆρας ἰσσιεύοντο. Athenæus IV. p. 146. B. ἰσσιεύματα ἀργυρῶ καὶ χρυσῶ καὶ κρητῆρας παρσιεύοντο: his proxima (apud eundem Athen.) corrigenda sunt, ut conjecit Casaub. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ δαίτηνος· οἱ δὲ πρὸς τὸν δις ἰσσιεύοντο, μεταλαμβάνον καὶ ἄριστον, ἀνάσταται δὲ ἰσσιεύοντο αἱ πόλεις: quibus contraxit Herodoteum (cap. 120.) Abderitanis Megacreontis dictum. VALCK.—Equidem depravato aut defecto Athenæi loco aliam adferendam medicinam putavi. Apud

eundem pro vitioso ἰσσιεύοντο, quod olim vulgabatur, recte ἰσσιεύοντο duo optimi codices dederunt. Postrema verba quæ ex Athenæo Valckenarius citavit, ex Nostri cap. 118, 2. mutuatus est Deipnosophista. S.

10. κρητῆρας ἰσσιεύοντα] Valla (loco olim vulgati κρητῆρας) κρητῆρας habuit, non utique ex Codicum quorundam consensu spernendos. Vicina, (lin. 12.) interpunctione mutata in Arch. et Vind. πάντα μὲν ταῦτα σὺ τι βας. præter speciem nihil habent. Πάντα, superioribus nexa, reliqua mensæ vasa itidem χερσὶν εἶ καὶ ἀργύρεα commonstrant. Wess.

CAP. CXX. 10. διατρίβειν] Hesychii Διατρίβειν, ἀπολύειν hoc fonte manavit. Alioqui blandiri διατρίβειν Frag. Paris. posset. Sophocles Œd. Tyr. v. 435. σὺ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν κάκιστον ἔσθαι διατρίβεινταί ποτε. i. e. ἀπολύειν, perdetur, ubi recte de verbi virtute scholiastes. Synesius lib. I. Provid. p. 108. D. ἔλως γὰρ διατρίβεινταί τὸ Σκυθικόν. Consequens ὁμοίως—ἰσσιεύειν (lin. 11.) Valla dedit ac si ἔλως foret, nactus plausum docti viri; cui meum jungerem, nisi ὁμοίως aptissime indicaret, et hos, etsi vehementer pressos, consimiliter imperata fecisse, uti reliquæ civitates. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. S.) ad l. 10. Verbo διατρίβειν notionem τοῦ ἀπολύειν et διαφθεῖναι utitur Noster VI. 37. 8. et 86, 62. Διατρίβειν eadem notionem, licet cæteroquin nil obstat quo minus illo sic usum esse Herodotum credamus, vix ullibi, si unum hunc Nostri locum excipias, reperietur. Cæterum quantam apud Xerxem, splendide a se receptum, Abderitæ gratiam inierint, memorat Noster lib. VIII. c. 120. S.

CAP. CXXI. 5. συντομώτατον] Hoc præstet, an συντομώτατον, a Valla expressum, non adfirmo. Xerxis exercitusque iter apud Diodorum XI. 5. prorsus idem. Wess.

7. *ερείς μοίρας—δασάμιναι*] Ex Suida (A Suida) ut Herodoteum enotatum *ἐς ερείς μοίρας*, etsi schedæ taceant, pro legitimo fortasse aliis putabitur. Sic lib. II. 147. *ἐς δωδεκά μοίρας δασάμιναι Ἀγασται πᾶσαν*. Wess.—Vulgatam jure præfert Gronovius lectioni quam Suidas præbet in voc. *Δάσασθαι*: *ἐς ερείς μοίρας—δασάμιναι πάντα τὸν πλεον στρατόν*. In istiusmodi locutionibus elegantior omitti præpositionem Casaub. docuit ad hunc Alexidis versum, *τὸ δ' ἄλλο σῶμα κατατιμὸν πολλοὺς κύβους*, apud Athen. VII. p. 324. c. (vid. Animadv. in Athen. T. IV. p. 429. nuperæ edit.) quo L. Küster. usus est in Aristoph. Eq. v. 765. Platonis e Timæo, p. 35. *π. ἔλιν ἐν τούτῳ μοίρας ὅσας προσηῖς δίνουμιν*, interpretatur Cicero: id ipsum in ea, quæ decuit, membra partitus est: Chalcidicus convertit, totum hoc unum dividit in partes competentes; nam sic scripsisse videtur. Hic sane subit mirari in Editionis suæ margine scribentem H. Stephanum: Legendum videtur *ἐς μοίρας*, quamvis nec apud Proclum extet hæc præpositio: in adnotationibus in Platonem ista: Deesse videtur præpositio *ἐς*,—et tamen alios inveniri scio hujus scriptoris locos huic similes ubi non habetur. Ex istis locis hic est, in Critia, p. 113. *ε. τὴν νῆσον τὴν Ἀτλαντίδα πᾶσαν δίνα μίση κατατίμας*. Theocriteis eam in rem mallet abstinuissent viri docti. VALCK.—Vide Nostrum II. 147, 7. et IV. 148, 12. cum Var. Lect. (ed. S.) ad utrumque locum: et facile persuasus eris, præpositionem apud Suidam e scholio esse adjectam. S.

14. *Σμερδωμίνα*] Restituetur idem hic nomen, quod supra c. 82. præbebant Codices: illic qui dicitur *Σμερδώνης*, cur hoc in loco filius Otanis vocaretur *Σμερδωμίνης*? VALCK.—Ex Var. Lect. (ed. S.) in cap. 82, 4., collata cum scriptura quam h. l. exhibent libri,

abunde intelligitur *Σμερδωμίνα*, non *Σμερδώνη*, nomen hujus viri scripsisse Herodotum. Cæterum in Var. Lect. (ed. S.) c. 82, 4. pro c. 122. repono c. 131. extr. et ibid. pag. 115. lin. 1. pro Ald. Vind. oportebat Arch. Vind. S.

CAP. CXXII. 2. *διέρυχα—δίχουσαν* δι *ἐς πόλιν*] Nostrum suo more scripsisse suspicor *διέρυχα—ίχουσαν*, etc. Semel alibi *δίχουσαν* posuerant librarii loco simillimo, IV. 42. *διέρυχα—τὴν ἐκ τοῦ Νείλου δίχουσαν ἐς τὸν Ἀράβιον κόλπον*: ubi nunc legitur ex Codicibus *ίχουσαν*. *Διέρυχα* satis commendabunt usus Herodoti, et ad Thom. M. in *Διέρυξ* adnotatio Hemsterhusii, sic minuta quoque tractantia, atque isthac arte inimitabili, ut semper Leidensem Criticum agnoscas. VALCK.—*διέρυχα* operarum error editionem Gronov. invaserat: *διέρυχα* tacite reposuit Wess. ut habent superiores editi scriptique libri omnes. In *δίχουσαν* hic nihil variant libri: et pro *ίχουσαν*, quod lib. IV. c. 42, 9. a Gronov. ex Med. receptum tenuerat Wess. et post eum alii, equidem probis ex codicibus consulto *ίχουσαν*, revocavi, probum verbum, et peraptum utrique loco. Verbum *ίχου*, ut I. 180, 11. sic jam sæpius alibi apud Nostrum ita positum vidimus, ut denotet dirigi, tendere versus aliquod extremum. Itaque compositum *δίχου* (quamvis alias longe etiam diversa notione usurpatum) percommode significare potuerit pervenire, pertingere, pertinere usque ad illud ipsum extremum, quo tendebatur. S.

3. *Ἀσά τι πόλις καὶ Πίλωρος καὶ Σίγγος καὶ Σάργη*] Urbium nomina legitima dedit Wessel. Herodotea Dissert. pag. 121. VALCK.—*Πίλωρος* verum opidi nomen, sicuti sequentis *Σάργη*. Utrumque apud Steph. Byz. In priore Med. et Ask. hæsitant, a justa scriptione, si juventur, non alieni. Attigit

urbem Cl. Wasse ad Thucyd. IV. 115., verum obscure. Wss.—Vide Var. Lect. (ed. S.) In Latina vero versione nostra pro vitioso absumto candidus lector adsumto corriget. S.

5. *Ἰππαι ἀπείριμοι*] Verbum *ἀπείριμος* Cl. Gronovius explicat; mihi *ἀπείριμοι* plebeium non est, quippe Herodoteum. At gaudent recente possessione. Wss.—*ἀπείριμος* Gronovius, ad thema *ἀφίρμι* (puto) referens, nauticum illud exprimere ait velis immittere habena. Ego, sicut simplex *ἵππος* IX. 78, 3. ivit significat, sic *ἀπίπτος* abiit, profectus est, intellexi. S.

9. *Σιγμύλη*] Temerarium Mausaei, *Οἰούμη* substituentis, conjecturam praeter Holstenium contudit H. Valesius ad Harpocratonem, p. 125. *Σιγμύλη* Ethniconographo; cives *Σιγμύλη* Thucyd. I. 65. Wss.

CAP. CXXIII. 2. *ἰσὶ Καναστραίων ἄκρην*] 'Επὶ *Καναστραίων ἄκρην*, ne solœca maneret oratio, Palmerius voluit. *Καναστραίων* Arch. sufficit, sicuti in Thucyd. IV. 110. atque aliis: *Κάνα στραίων* divisivis vocibus Cellarius Geogr. lib. II. 13. p. 1050. advocat ex Galei editione, qui operarum error, notatus a Cl. Wasse ad eum Attici Scriptoris locum. Wss.—Nescio an *Καναστραίων* absque *ἄκρην* habeat Arch. quod quidem ex Var. Lect. a Wss. relata haud adparet: sicco vero pede hunc locum praeteriit Galeus. Quidquid sit, nullo incommodo ad *Καναστραίων* per adpositionem adjici *ἄκρην* potuerit. S.

5. *Θεράμβω*] Hæc *Θεράμβος* Steph. Byz., unde *Θεράμβου* Vossius ad Scylac. p. 62. Ed. Gronov., plausibili suspitione. Quod si oppidi tamen nomen *Θεράμβος*, *Θεράμβης*, *Θεραμβοῦς* pictum fuerit olim, quæ Holstenii ad Ethniconographum doctrina, *Θεράμβω* ex *Θεράμβω* descendet. Quæ sequitur *Σαπς*, (lin. 6.) alia est ac c. 22. Wss.

16. *Σμίλα, Ἀθίνα*] Plerasque harum urbium Stephanus excrispsit; qui quoque *Κρουίς, μύρα τῆς Μυρδοῖας* ex Strabonis VII. (ubi tamen, quum defectus ille liber sub finem sit, verba ista hodie non reperiuntur:) *ἀπὸ Κρουσίως, τοῦ Μόγδοις υἱοῦ*. Hinc ansa Cl. Pauw suspicandi, *Κρουσιή* in Herodoto fuisse. Addere potuisset *Κρουσίδα γῆν καλουμένην* Thucyd. II. 97., et hujus quidem tractus, tum maxime barbaros Cruseos, *βαρβάρους, Κρουσαίους καλουμένους*, qui Fallenen olim tenuerunt, apud Dionys. Antiq. Rom. I. pag. 39. Utcunque conjectura, praesidio schedarum defecta, cesserit, regio *Crossæa* et *Crusea* eadem, nec discrepat Theod. Ryckii (Diss. de Primis Ital. Colon. p. 443.) opinatio. Wss.

17. *Σιδήν τε πόλιν*] Uter melius, Herodotus an Stephanus, urbis nomen edat, dubium: non enim apud alios reperiri, verissime Palmerius. *Χαλίσσην* (ibid.) plures *Χαλίσσην* nuncupant: Suidæ tamen *Χαλίσσηρα πόλιν*. Diodoro T. II. p. 578. *Χάλισσρον*, ubi alios excitavi. (Nil variant Herodotei codices hactenus excussi.) Ceterum regionem *Βορτιαίδα*, (lin. 18.) reversuram c. 127., *Βορτιανή* Thucydides I. 65. et Diodorus XII. 47. scribunt. Herodoteuma ex *Βορτιαίος*, quod incolarum nomen, formatur: unde Antiochiæ *βουαῖς τοῦ Βορτιαίου Διός*, ab Alexandro Macedone constitutus, modo vera doceat Libanius Antiochici pag. 348. D.; *Βορτίου Διός* in Malalæ Chronogr. p. 255., corrupte. Wss.

CAP. CXXIV. 7. *ἰσὶ ποταμὸν Ἐχιδωρον*] Quum cap. 127. tres Codices isto amnis in titulo conspirent, et Apollodoro, Ptolemæo atque Etymologo *Ἐχιδωρος* aut *Ἐχιδωρος* adpellitur, Is. Vossio ad Scylac. p. 61., ut flavius suum sibi nomen reciperet, dedi, nec improbatum iri puto. Wss.

CAP. CXXV. 5. *Θαυμάζω δὲ τὸ αἶψον*]

Frigide Nostrum Ælianus laudat, ὁλίγω δὲ Ἡρόδοτος ἦδ' ἐξ ἐπαύρων τροφὴν τήδε καὶ τήδε κατὰ τὴν ἡδονὴν λίσσεται Θερμίων. Fuerint enim leones illi occulta quadam naturæ vi, φύσει γὰρ ἀπορρήτοι, et fauce improba in camelos, quos ante non viderant, incitati; mirum-ne accidet, in hos ruisse solos, nullo neque homine neque jumento læso? Wzs.

CAP. CXXXVI. 3. 3, τὶ δὲ 'Αβδήρων, etc.] Aristotelem huc spectasse Hist. Anim. VIII. 28., p. 254. (ubi ἰς τῷ μεταξὺ τῶν τοῦ 'Αχιλῆος καὶ τοῦ Νέστω) monuit D. Petavius ad Themist. Or. X. p. 140. A., insuper ex Dione Chrysost. Or. XXI. pag. 269. c. adstruens, in Europa deinceps leonum genus defecisse. Certa de Acarnania locuples testis est Agathion, questus in Philostrati Vit. Herod. c. 7. magnum sibi fortunam negasse certamen, ἰσὺ μὲν ἔτι βίοντι λίσσεται 'Ακαρνανία. Eidem rei Jo. Brodæus diligentem impendit operam, Miscell. lib. VIII. 13., lectu opido dignam. Deinceps ἐκτολίσθη ἡπίεργ (lin. 7.) scribatur, an ἰσολέισθη, ad sententiam nil proderit, quamquam ultimo Scriptor delectatur, lib. VI. 3. alibique. Wzs.

CAP. CXXXVII. 9. ἰς Κρηστανταίης βίον] Inserto articulo scribendum: ἰς Κρηστανταίης βίον 'Εχιδναίης μῦθος οὐκ ἀντίχρησι τῇ σφραγιτῇ πινόμενος. Frequentius in talibus locutionibus usurpantur οὐκ ἀντίσχη, vel οὐκ ἀντίχρησι: quod utrumque legitur VII. 196., sed et οὐκ ἀντίχρησι Herodoteum est: vid. cap. 187. VALCK.—Articulus ante ἰς Κρηστ. ignorant libri omnes: et haud magno incommodo abesse videtur, quum præscriptum haud multo ante idem memoratus fuerit fluvijs, c. 124. 7. S.

CAP. CXXXVIII. 1. οὐρα τὰ Θισσαλικὰ] Rediit sollemnis scriptura: semper Θισσαλιν, Θισσαλίος, Θισσαλικός in Musis, Thucyde et veterum plerisque;

quorum morem Cl. Wasse ad Thucyd. I. 20. docte exposuit. Eustathiana enim vocis pingendæ consuetudo aliunde procedit, nec morabitur quemquam. Wzs.—Capitis hujus initium Eustathius attingit in Iliad. B'. p. 255. VALCK.

7. ἰς Πιρραϊβοῦς παρὰ Γόνου] Aldus ita et MSS.; etiam c. 131., editi vero c. 173. et 185. Bene μισοπτόλιμοί τε Πιρραϊβοί Poëtæ Iliad. B'. 749. cogniti sunt; sed et solutæ orationis usus, (caninam literam geminantis) atque ipsa gentis traditio apud Eustath. (p. 254, 12. ed. Bas.) ex Stephano, verum integriore, quam vulgo legitur. Γόνου quoque maluerunt, non Γόνου, quomodo Arch. iterumque c. 173., eodem Eustathio ad Iliad. B'. p. 335, 39. auctore. Wzs.

9. ἰσθὰς ἰς Σιδωνίην νῆα, etc.] Semper Xerxes navem conscendisse dicitur Σιδωνίαν, ἔκασ τε ἱστοία τοῦτο ποιῆσαι: sic recte scribit R. pro τῇ. VALCK.—ἔκασ τε (pro ἔκασ τῇ) scribi oportere, docti viri Pavius et Reiskius belle viderunt. Wzs.

11. ἀνιδεῖς σημήϊον] Hæc voculam videntur requirere, qua nectantur cum antecedentibus: ἀνιδεῖς δὲ σημήϊον καὶ τῷσι ἄλλοις ἀνάγειν. VALCK.—Nempe, quum ante ἰσθὰς nonnisi nudo inciso distincta oratio esset, videbatur ἰσθὰς ad superius ἰσθὰς referri, adeoque deinde requirebatur conjunctiva particula, quam quidem post ἀνιδεῖς ignorant libri omnes. Recte Schæferus ante ἰσθὰς paulo majorem distinctionem, qualem et noster cod. F. agnoscit, posuit; atque ita commodè procedit oratio; neque opus fuit δὲ particula, quam post ἰσθὰς idem Schæf. ex Arch. adscivit. Asyndeton amat Scriptor noster, qua magis animebatur oratio: et credere fas est, conjunctionem illam in Arch. ex scholio (qualia multa ille codex habet) esse adjectam. S.

[15. εἴρετο εἰ τὸν ποταμὸν, etc.] Quid spectans interrogaverit hoc Xerxes, cap. 190. declaratur. S.]

CAP. CXXIX. 1. Τὴν δὲ Θεσσαλίην λόγος ἐστίν, etc.] Strabo IX. p. 658. A. (p. 430. ed. Cas.) τὸ παλαιὸν καὶ ἱλιμνάϊσσα, ὡς λόγος, τὸ πιδίον. — ὑπὸ δὲ σιυσμῶν ῥήγματος γισμερίου, καὶ τὴν Ὀσσαν ἀποσχίζοντες ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, διζήπεισι ταύτη πρὸς θάλασσαν ὁ Πηνιός. Concinunt ista Herodoteis, de quibus pauca quædam excerpit Eustath. in Iliad. B', p. 255. (pag. 337. ed. Rom.) Herodoto quoque ἔργον esse σιυσμῶν videbatur ἡ διάστασις τῶν οὐρίων: et Thessaliam σιυσμοὶ dicuntur ἀναπτύξαντες Philostrato Icon. II. pag. 835. f. qui picturam nobis exhibet, p. 831. Neptuni ῥήγοντες τῇ τρεῖσιν τὰ ὄρη: nam, quum Thessaliam scopulis inclusa teneret Peneo stagnante palus, et mersa negarent Arva coli, trifida Neptunus cuspe montes Impulit adversos: tum forti saucius ictu Dissiluit gelido vertex Ossæus Olympo: Claudian. de Raptu Pr. II. v. 179. Secundum alios discessit Olympo Herculea gravis Ossa manu; et Diodor. Sic. IV. c. 18. Egisse hac de re videtur in libro nono Philippicorum Theopompus. VALCK.

3. τό, εἰ Πάλιον οὐρας] Qui celebratissimum montem Πάλιον dixerit, quætere abnuo. Nostro Πάλιον, lib. IV. 179., Homero, Straboni, Virgilio, Horatio aliisque audit. Justum porro habendum ἀπαλῆι, vice ἀπαληΐι Ionum ore tritissimi. WESS.

8. ὅστις δὲ ποταμῶν, etc.] Series verborum, qualis Arch. et Ask. non displicet; ἡ αὐτὴν injuria Med. omittit; si tamen vera ommissio, nec conferentis oculi alibi posita præterviderint. Quo fuerit id cunque modo, ad sententiam requiruntur: illa redit ad superiora, (lin. 2.) ὅστις γὰρ συγκυλισμένη πάντοθεν, etc.

VOL. IV.

H h

esque illustrat. Pro quinque autem fluviis Scholiastes Apollonii quatuor annumerat, neglecto Onochono, tertium Παισὸν adpellans. At idem in lib. IV. v. 132. de omnibus, in alios lapsis nomenque pristinum ponentibus, τὸ δὲ αὐτὸ γίνεσθαι ἐπὶ Ὀνοχόνου, τοῦ κατὰ Θεσσαλίαν, καὶ Παρμισσοῦ καὶ Σπιρχισσοῦ ὅταν γὰρ εἰς ταυτὸ συρρέουσιν πάντες, Σπιρχισσοὶ καλοῦνται: insulse profecto, nisi tu corruptissima atque hinc refingenda decernas. WESS.

10. Ἀπιδανῶν] Apidano forma reddi poterit Nostro consueta Ἡπιδανῶν. (nempe sic VII. 196, 11. De istis quinque nobilioribus Thessaliæ fluviis minime protrita notantur in Critique du Diction. de M. La Martiniere, pag. 340. et seqq. VALCK.

24. Ποσειδῶνα τὴν γῆν εἶπεν] Neptuni Ἐννοσιγείου, Σισίχρονος, γαίης κινήσεως, cognomina nemo non recordatur Terræ motus, hiatus, fluminum et fretorum ἐκρήγματα Neptuno apud Diodor. XV. 49. et Ammian. XVII. 8. credula superstitio contribuit: hinc δὲ καὶ γὰρ μοι τὸ ῥῆξαι τὸν Ἴσθμὸν Ποσειδῶνος δύναι, in Philostr. Vit. Herod. c. 6. Confer Icones Philostrati, lib. II. 14. ubi pictura Neptuni, montes Thessaliæ rumpentis. WESS.

CAP. CXXX. 4. ἀλλ' ἥδε αὐτῇ] Nisi viæ duces exitum digito monstrarint, verius videbitur ἥδε αὐτῇ, nisi solus hic, de correctione Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. pag. 605. Consequens, ex Homero propagatum, expressit Oppian. Halieut. II. v. 121. Οὐρίσι τ' ἀμφότεροι περιδρομαὶ ἐστιφάνοντο. WESS.

12. ὑπὸ βρυχία γινίσθαι] Aldinum ὑπὸ βρυχία aptavit artissime Portus, ὑπὸ βρυχία conjectans, quo nihil ex Arch. melius. Poëta Odys. E'. 319. Τὶνδ' ἄρ' ὑπὸ βρυχία θῆκε πάλιν χεῖρας, i. e. ὑποβρυχίον. Veniat ne id vocabuli ex ὑπὸ βρυχί,

an ex *ὀπίσθουχος*, ab Eustath. disputatur, p. 1538, 54.; (Od. p. 228, 41. ed. Bas.) mihi prior placet derivatio. Wess.

CAP. CXXXI. 5. *οἱ μὲν, κενὸν* Herodotea sunt *ἰδόντες τὸν χῶρον κενὸν*, vacuum, lib. IX. 56., et *χώματα χῶσαι κενὰ*, tumulos inanes, MSS. ibid. c. 85. (et alibi passim.) Hesychius: *Κενόν, κενόν*. Dictioni respondet quodammodo Beatæ Virginis, *καὶ πλουτοῦντας ἑκατέρωτις κενῶς*, Evang. Lucæ I. 53. Wess.

CAP. CXXXII. 2. *Ἐνῆντις* hic et c. 185. in *Αἰνῆντις* aut *Αἰνῶντις*, quomodo sæpe aliis et Codd. quibusdam, converti necesse non est. *Τῷ δ' Ἐνῆντις ἴποντο*, Homerus Iliad. B'. 749. Wess.

2. *Ἐνῆντις, Πιραιβοί* Hujus utriusque populi sic mihi nomina scripsisse videtur Noster ad imitationem Homeri, cuius est in 'IA. B'. 749. *τῷ δ' Ἐνῆντις ἴποντο, μιν πτόλιμοι εἰς Πιραιβοί*. Codicum in talibus aut nulla aut certe perexigua est auctoritas. *Ἐνῆντις* non veniet, opinor, in controversiam, quod in Herodoto legitimum agnoverunt Jos. Wasse in Thucyd. p. 349. et Jo. Davis ad Max. Tyr. p. 604. (De *Πιραιβοίς* vel *Πιρραιβοίς* vide ad c. 128, 8. notata.) Qui juxta Herodotum petenti Xerxi terram et aquam dederunt novem Græciæ populi, iidem enumerantur Diodoro Siculo XI. cap. 3.; nam ibi, pro *Ἀχαιοί* *τι καὶ Φθιώται*, scribi facile posset, *Ἀχαιοὶ οἱ καὶ Φθιώται*, vel *Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται*, ut vocantur aliis et hic Herodoto; nisi considerarentur alibi tanquam diversi: vid. Clar. Wess. loc. cit. et T. II. p. 65. Hæ novem de duodecim fuere gentibus, quæ Amphictyonum concilii fuerant ab antiquis temporibus participes: ex Ionico Doricoque genere præcipui stabant pro libertate Athenienses et Lacedæmonii. Inter XII. gentes, olim *τῆς Ἀμφικτυονίας* consortes, ex Theopompo memorantur Harpocratiōni tanquam diversi *Ἀχαιοί*,

Φθιώται: nisi et illic scribendum *Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται*, (aut nude *Ἀχαιοὶ Φθιώται*), ut unus illinc gentis nomen exciderit; ut excidit nomen ex Æschine de Falsa Leg. p. 43, 22. ubi inter nomina *Ἴωνες* et *Πιρραιβοὺς* libenter ponerem *Αἰνῶνας*: pro *Μαλιῖς* (apud eundem Æschinem) scribendum *Μαλιῖς*: *Μαλιῖς* dixit in harum quoque gentium recensione Pausan. X. p. 815. et Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 354. 34. hi plerisque sunt *Μηλιῖς*. (et *Μηλιῖς* Nostro.) VALCK.

5. *πόλεμον ἀειρέμενοι* Portus: *ἀειρέμενοι* præsens est, loco aoristi pr. medii *ἀειρέμενοι*: quod ipsum accipere, viam munientibus membranis, cur pigremur? Ipse cap. 156. dabit Scriptor *ἀειρεμένους* *τι πόλεμον αὐτῶν*. Wess.

6. *τὸ δὲ ἔκειτο ὅτι ἵχι*] Jurisjurandi formula, quo se Græci in Persarum fautores et studiosos obligarunt, in Diodori XI. 3. leviter discrepat, ut ibi monitum. Wess.

8. *τούτους διακτεῖναι τῶν ἐν Διελφοῖς Θιῶν*] Secundum Lycurgum, p. 158. et Diodor. Sicul. XI. c. 29., in eam sententiam jurarunt qui libertatem contra Persas tuebantur Græci, antequam proelium inirent ad Plateas; hoc autem temporis articulo eidem Diodoro lib. XI. c. 3. decrevisse narratur, *τούς μὲν ἰδόντι τῶν Ἑλλήνων ἱλαμίνος τὰ Περσῶν διακτεῖναι τοῖς Θιῶν, ἵπῶν τῶν πολέμου κρατήσεσι*. (conf. Polyb. IX. 39.) Hic decretum illud jurejurando traduntur adfirmasse: alterum jusjurandum, quod jurasse perhibentur ad Plateas, Theopompo suspectum, illud non commemorat Herodotus. Huc pertinent incerti scriptoris verba apud Suidam in *Διακτεῖναι*, ubi scribendum, *ἵφ' οἷς*, pro *ἵφ' οἷς*. (At, quemadmodum h. l. apud Nostrum *ἐπὶ ταυτοῖς*, sic et ibi apud Suidam ferendum *ἵφ' οἷς* videtur.) Quandoquidem hic Herodoto et Diodoro recensiti Græciæ populi, præter

Thebanos, plerique omnes coacti partes Persarum sunt sequuti, hoc jurando ceteri praesertim spectasse videntur Thebanos, *ἰσχυροὶ Μηδίσκωνται*, Xenophon Έλλ. VI. (c. 3.) p. 347, 12., *οἱ μὲν Ἀθηναῖοι οὕτως εἶχον τὴν γνώμην, ὥς ὡν Θεβαῖους, τὸ λιγύμενον, δεκατιυθῆναι ἰλπίσι εἶναι*: quæ eadem pæne leguntur p. 356, 14. (cap. 5. ejusdem libri,) *ὡν ἰλπίς, τὸ πάλαι λιγύμενον, δεκατιυθῆναι Θεβαῖους*. Atque id ipsum alteram illam formulam magis etiam reddit suspectam, quod in illa jurasse perhibentur apud Lycurg. pag. 158, 5. *τὰς τὰ τοῦ βαρβάρου προειλεγμένας (σέλις) ἀπάσας δεκατιύω*: quo spectat et Aristid. T. II. p. 82., et hujus Schol. in Cod. MS. Clar. Burm. p. 151. et p. 299. ubi *ἴδοιεν*, inquit, *τὰς πόλεις τὰς μηδισκάσας* (imo *μηδισκάσας*) *δεκατιύσαι· ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τὸν ὕστερον καὶ Θμιστοκλῆς*: priori loco Scholiastes *δεκατιύσαι* interpretatur *τὸ δίκανον μίρος ἀνιλεῖν*. Budæum sic miror in Herodoto verbum accepisse pro decimum quemque interficere. Romanis, ut notum est, decimari legiones, dicebantur, resque Romanas tradentibus Græcis *δεκατιυθῆναι*: (sic Dioni Cassio, locis in Reimari Indice citatis:) sed ab hujus temporis Græcorum humanitate crudelitas ista prorsus abhorret. Recte *τὰς πόλεις δεκατιύσαι* apud Lycurg. H. Steph. interpretatur Thes. Ling. Gr. I. p. 937. *τὰς τῶν πολιτῶν οὐσίας*: et hic, ad solvendam Deo Delphico decimam adigere. VALCK.—In hujus loci Herodotei mentionem incidens *Creuxerus* noster, Vir clarissimus, in Historicorum Græcorum antiquiss. Fragmentis, p. 178. monuit, collatis Xanthi Lydii verbis apud Strabon. lib. XII. pag. 572. A. B. ed. Cas. cum alio Strabonis loco lib. VI. p. 257. B. videri posse verbum *δεκατιύσαι* in isto Græcorum decreto ita accipiendum, ut ipsa hominum corpora Delphico deo fuerint destinata; pu-

ta, qui servituti fuissent addicendi ad opus faciendum in agris deo sacris; aut (quod in meam venerat cogitationem) deo in eam conditionem tradendi, ut ille, quid his fieri vellet, ediceret. Neque tamen omnino urget hanc interpretationem Vir eruditissimus: neque ego eam utique premendam censeo. S.

CAP. CXXXIII. 3. *οἱ μὲν αὐτίων— ἰς τὸ βάραθρον*] Quod vix definiri posse videtur scriptori des Essais de Crit. p. 63., quodque fecisse suspicatur Spartanos, id Atheniensibus attribuendum vel ex Herod. liquet, et Suida in *Δῶτις καὶ Ἀρετ.* Conf. Brisson. Regn. Pers. III. p. 413. Apud Herod., qui dixerat *Ἀθήνας καὶ Σπάρτην, οἱ μὲν αὐτίων* sunt Athenienses, *οἱ δὲ*, Spartani: sic I. c. 56. et alibi: sed et in his sæpe fuit peccatum. (Nec vero constanter, uti hoc quidem in loco, formula *οἱ μὲν* ad eos qui priores nominati sunt, et *οἱ δὲ* ad posteriores refertur: sed haud raro etiam optimi Scriptores vice versa utuntur.) Atheniensium erat *τὸ βάραθρον*: de quo I. Meurs. Att. Lect. I. c. 25. In barathrum morti damnatos sæpe præcipitabant: *εἰς τὸ βάραθρον ἱμβαλῶν* dixerunt Alexis Athen. VII. p. 303. A. Plato Gorg. p. 516. x. Aristoph. Eq. v. 1359. ubi Schol. B. *τόπος—βαθὺς ὕψους καὶ τοῦς Δαρείου περίβους ἔβαλον*: quos Herodoto dicuntur *εἰς τὸ βαρ. ἱσβαλόντες*. conf. Thucyd. II. 67. VALCK.

8. *οὐκ ἔχω εἶπαι*] In communi Atheniensium Pausanias adsentitur, privatim vero pœnas Miltiaden luisse, in *Ἀθήναις δὲ ἰδίᾳ τι καὶ ἐς ἰνὸς οἶκον ἀνδρὸς κατασκευῆσαι Μιλτιάδου*, quoniam is civibus auctor fuerat, ut legati violarentur atque in barathrum devolventur, lib. III. c. 12. WESS.

CAP. CXXXIV. 3. *εἰς δὲ καὶ ἀπὸ γονι, Ταλθυβιάδης*] De Talthybiadis bene a Gronovio dicta non retracto; quamquam *γίρας δίδονται* (lin. 5.) ex

scriptis malim. Wss. — Monuerat Gronov. non necessario requiri post *ἀπογόνου* nomen *Ταλθύβιου*: quod illi quidem ultra concedimus, sed hujusmodi repetitionem nominum praesertim propriorum amare Scriptorem nostrum frequenter observavimus. S.

[4. τοῖσι αἰ κηρυκῆται, etc.] Conf. lib. VI. c. 60. S.]

6. καλλιερῆσαι *θυομένοις οὐκ ἰδύνατο*] Interpretatione molliendum judicabat Clar. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 433. Ego corrigendum suspicor *οὐκ ἰγίνετο*. Hoc in ista saepe recurrende formula frequentatur; *οὐκ ἰδύνατο*, pro *οὐ δύναται* ἦν, nusquam, opinor, vir literatissimus legerat: semel tamen occurrit *οὐ δύνασαι*, sed valde diversa structura positum, apud Herod. IX. c. 44., *Μαρόνιόν τι καὶ τῇ στρατιῇ τὰ σφάγια οὐ δύναται καταθύμια γίνεσθαι*: id est *οὐκ ἰδίῳ γινέσθαι*, ut loquitur Xenoph. in fine lib. VI. 'Αναβ. *ἰμοὶ μὲν οὐκ ἰδίῳ γινέσθαι τὰ ἱερὰ* ubi paulo ante, *θυομένην αὐτῷ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ἰγίνετο τὰ ἱερὰ*, ut pag. 224, 35. et 'Ελλ. III. p. 283, 19. Quando hostiis caesis laeta erant exta, *θύεσθαι καὶ καλλιερῆν, θυομένοις καλὰ τὰ ἱερὰ γινέσθαι* dicuntur, et simpliciter etiam *τὰ ἱερὰ γινέσθαι*, quod apud eundem p. 234, 39. in MS. Cod. reddebatur *τὰ ἱερὰ καλὰ εἶναι*: apud Demosth. p. 775., *γίγναι καλὰ—τὰ ἱερὰ*: et *ἐκαλλιερῶμεν*. vid. Clar. Jo. Taylor in Lys. p. 32, 33. quique plurima collegit Des. Heraldus Advers. I. c. 5., Dukero citatus ad Thucyd. V. 54., ubi Lacedaemoniis *τὰ διαβατήρια θυομένοις οὐ προϋχόμεν*: cap. 55. et 116. *οὐκ ἰγίνετο*. Hoc Herodoto diceretur *καλλιερῆσαι θυομένοις οὐκ ἰγίνετο*, litare non poterant, sive consulentibus Deos laeta non erant exta; extis enim inspectis Deorum mentem scrutari, sive *τὰ μαντεύεσθαι διὰ σπλάγχων*, secundum Ammonium *θύεσθαι* dicebant. VALCK.—Huc spectant quæ

commodissime a Schæfero, Viro tam diligente, quam doctissimo, ad Bosii Elips. Græc. p. 213. adnotata sunt. "Is-
tud *καλλιερῆσαι θυομένοις οὐκ ἰδύνατο* non tentasset (inquit) Vir summus (Valckenarius,) si meminisset, *καλλιερῆν* sic absolute dictum in ipso Herodoto se passim legisse. *καλλιερῆν θυομένων*, sacrificanti laeta fiunt exta. Subaudias tu *τὰ ἱερὰ*. Plene Herodotus IX. 19. *καλλιερησάντων τῶν ἱερῶν*, litato: ubi pulcre Wesselingius, exempla locutionis ellipticæ excitans." — Nempse *καλλιερῆσαι θυομένοις οὐκ ἰδύνατο* idem valet ac *καλὰ γίνεσθαι τὰ ἱερὰ θυομένοις οὐκ ἰδύνατο*. conf. IX. 36, 3. Eadem notione etiam passivum verbum usurpatur, IX. 19, 7. *ὡς σφι ἐκαλλιέρητο*, i. e. *ὡς καλὰ σφι τὰ ἱερὰ ἰγίνετο*. S.

10. *Σπείρης τι—καὶ Βούλης*] Magna utriusque in nomine discordia. Suidæ in *Βούλης* dicitur legationis princeps *Σπείρης*, et alibi illo in vocabulo, Plutarchoque Præc. Reipubl. Gerend. p. 815. x. Idem cod. Eton. edit. cap. 137., indice Galeo, et Valla, uti videtur. At in Plut. Apophth. Lacon. p. 235. r. *Βούρης καὶ Σπείρης*: Stob. Serm. VII. p. 93. *Βούλης καὶ Σπείρης*. Quæ ad Herodotea facili auxilio revocari possunt et debent. Wss.—Quod offertur ex Eton. codice, correctoris esse videtur, *Σπείρης*: Nostro dicitur eorum alter aliquoties *Σπείρης*. *Σπείρης* et *Βούλης* vocantur isti Spartiatæ Luciano in Demosth. Encom. p. 513., Plutarcho T. II. pag. 815. x. et bis apud Suidam; atque ad istam normam nomina redintegranda sunt apud eundem Plutarch. T. II. p. 235. r. ubi Xerxi, virtutem Spartanorum miranti, eadem fere respondisse narrantur, quæ nobis ex Sereni scriptis Stobæus exhibet, historiam eandem aliter enarrans, p. 93. ex ignobili quodam Theseo. Hæc pleraque ad manum fuere P. Leopardo: vid. Em.

XIV. 18. VALCK.—In eundem Sperchiam (sive Herodoti Sperchiam) lugubre carmen a Spartanis cantari solitum intelligebat *Toupius*, memoratum Theocrito Idyll. XV. 98. (vide Wartoni Theocr. T. II. p. 338.) Cui sententiæ non ego quidem cum Valckenario (Adnot. in Adoniaz. p. 389.) illud opponam, quod de Sperthia ejusque collega, (ut qui salvi rediissent) non nisi læta dici potuerint. Confici enim id carmen eo tempore potuerat, quo legati isti Spartani, ad certissimum (uti videbatur) supplicium subeundum, cui se ipsi destinaverant, domo proficiscerentur. S.

CAP. CXXXV. 3. ὁ δὲ Ἰδάρεως] Prave in Plutarch. T. II. pag. 236. Ἰδαρεως. Hydarnes cognomen Persicum est, atque in Musis crebrum. Mox a MSS. oblatum *ιστία* (lin. 5.) blanditur. Ionicæ sunt speciei, et Herodoti, *ιστία*, *ιστιγόριον*, et quidni *ιστιγί*; tamen *οἰκασ* *πανδασιή* *τιλή* *ιστιγί* *σθαί*, lib. V. 20. Porro *ἰρίτο* *λίγων* *τάδε* Arch. et aliorum, non abit a probato *ἴφη* *λίγων*, *ἴφης* *λίγων*, lib. I. 125. VI. 137. etc. WESS.

10. διδῶσθε γὰρ πρὸς αὐτοῦ] In hoc acquiesco, Codicum conspiratione bene munito. Gronovius enim libro Florentino nimium fudit. Geminum lib. IX. 47. *ἡνί τε διδῶσθε εἶναι ἄριστοι*, siquidem præstantissimi esse existimamini. Hydarnes autem ex Demareti, Spartanorum regis, apud Persam gratiosi, et reliquis familiaris, colloquiis atque exemplo de Lacedæmonis talia. WESS.—Gronovius, licet in codice Med. *διδῶσθε* reperisset, tamen e superioribus editis *διδῶσθε* in contextu tenuerat, in Notis vero ex interlineari ejusdem codicis notula *διδῶσθε* unice probavit, interpretatus futurum erit ut videamini. S.

Ibid. διδῶσθε γὰρ] Hic posuissem sinceram et veterem libri Flor. scrip-

tionem, *διδῶσθε γὰρ πρὸς αὐτοῦ ἄριστε εἶναι ἀγαθοί*, ipsius enim judicio viri esse videmini virtute præstantes. Quorundam verborum sic usurpari præterita monuit jam H. Steph. App. de Dial. Att. p. 142. seq. Hoc ipsum eodem modo posuit Herod. IX. c. 47., *ἡνί τε διδῶσθε εἶναι ἄριστοι*. VALCK.—Ab eodem themate *δοκεῖν* vel *δοκεῖν*, pro communi *δοκεῖν* vel *δοξάζειν*, est *ἰδοξάσθην*, VIII. 124, 3. S.

CAP. CXXXVI. 4. οὐκ ἴφασαν, ἀδύμινι] Quando voculas sæpe copulat negantes, neque hic spernerem interjectionem, *οὐκ ἴφασαν οὐδ' ἀδύμινι* *ὅτι* *αὐτοῖαν* *ἐπὶ κεφαλὴν ποιήσιν ταῦτα οὐδαμῶς*. Sed et vulgata sic accipi possunt, ut cepit H. Steph. pro *ἴφασαν οὐδ' ἀδύμινι* — *ποιήσιν*. Ὡς *ἐπὶ κεφαλὴν*, præcipientem in caput dare, Ti. Hemst. attigit in Lucian. p. 213., cui illud *ἐπὶ κεφαλὴν* valde frequentatur; rarius adhibetur *ἐπὶ τράχηλον ἀδύμινι*, et *ἐπὶ στόμα*: quorum illud T. I. p. 437. hoc, *μὴ καὶ ἐπὶ στόμα* *ᾤσθῃ* *μη*, forte reponendum T. II. p. 490, 35. pro vulgatis *μὴ καὶ ἰστωτομίση* *μη*, idem significans ac *ἐπὶ κεφαλὴν*. Homerea certe, *ἰξικυλίσθη* *Πηγήης* — *ἰσστόμα*, vertit Virgilius, pronus volvitur in caput: alibi Homero dicitur *Κόρυμβας*, unde *Ἀντιμυβαχίαζον* olim lectum in Hom. Ἰλ. α'. 379. Hesychius explicat *ἀντιτίσαντο* *ἐπὶ κεφαλὴν*. *ἐπὶ κεφαλὴν ἀδύμινι* est et Platonis de Rep. VIII. p. 553. v. Livius XXVII. 32. equus quum prolapsus per caput regem effudisset. Similiter forte scripserat XXII. 3., consulem lapsus per caput effudit: proclivis fuit error syllaba repetita lapsu super caput scribentis. VALCK.

7. ἀντιμαχίσαντο τοῦτον] Τοῦτο Vind., suspicionibus Cl. Pavii et Reiskii extusum, minime inprobum. (immo unice probum.) Appian. Bell. Hispan. p. 523. (c. 89.) *καὶ οἱ μὴν αὐτοὺς ἀντιμάχοντο*:

(iterum ib. c. 90.) et Mithridat. p. 375. (cap. 78.) ἀπομαχόμενοι αὐτοὺς τῶν Ἀρμενίων. Quo plura de genere CL. Davisius ad Maximi Tyrii Dissert. I. pag. 499. Nec desero tamen vulgatum, siquidem ejus structura haud insolens: talis sane Polyæni lib. VII. 6, 13. ἡ δὲ στρατία τοῦ Κρόνου ἀπομαχόμενη ταῖς τοῦ Κρόνου προσηλοαῖς: talis Herodiani VIII. 2. τοῖς προσηλοῦσιν ἀπομάχοντο. In προσηλοῦσιν, mortalibus neganda, paria Spartanis Callisthenes fecit apud Arrian. Ἀναβ. IV. 11. et Conon in Cornel. Nepot. c. 3. Wess.—Τούτο scribi malim; qua verbum usurpari structura docuerunt Davis. et Markland. ad Max. Tyr. I. 3. Valck.—Probatissimi quique scriptores Græci, et in his diligens Herodotei styli æmulator Appianus, (nisi absolute posito utuntur verbo ἀπομάχεται, quomodo etiam apud Nostrium I. 9, 1. ponitur,) aut cum nudo accusativo casu illud construunt, aut cum πρὸς præpositione. Apud Polyænum l. c. Marklandus ad Maxim. Tyr. e MSS. puto codd. τὰς — προσηλοῖς, pro vulgato ταῖς προσηλοαῖς citat. Herodianus norma, puto, non fuerit, ad quam Herodoteum exigemus sermonem. Simplex utique verbum μάχεσθαι cum dativo construi casu satis notum est omnibus. Vulgatum olim τούτῳ ita defendere conatus est Reiskius, ut intelligeret τούτῳ τῷ λόγῳ, qua cum se defendissent oratione. Sic et Larcher. S.

[7. διούτις ὅφιν λίγους τὰς] Videri poterat λίγους esse tertia persona pluralis, nisi pronomen ὅφιν adesset, indicans dativum illud esse participii a verbo ἔφην pendente, quod lin. 12. consequitur; ubi, quoniam interjectis legatorum verbis interrupta est oratio, idem dativus λίγους, adjecta pro more Nostri δὲ particula, repetitur, prorsus sicuti cap. 141. lin. 10. col. lin. 7. Itaque, quo clarius

adpareret orationis connexio, non debuerat hoc loco lin. 10. post τίοντας majoris distinctionis signum poni, nec ibidem Λίγους a majuscula Λ littera incipi: sed in hunc modum ista rescripta velim, ποινὴν ἰαίνων τίοντας." λίγους δὲ αὐτοῖς, etc. S.]

12. κρίνους μὲν γὰρ συγχίαι τὰ, etc.] Legatorum jus, divino humanoque valatum præsidio, Xerxes inter τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμῳ recte ponit, admirabili H. Grotii sollertia uberius firmatum lib. II. Jur. B. et Pac. cap. 18, 1. Persæ autem generosum et vere regium facinus merito Libanius miratur, Pannegyr. in Julian. p. 246. n., ubi hæc, κέρους ἡδίκητο παρ' ἑλῆς πύλαις, ἐκασταφρόνεται τῇ Μήδῃ. καὶ ὅμα τῇ ἀνδρίαν τῶν αὐτοῦς δίδονται ἡσχύνῃ, ex scholio inserta, lenem orationis progressum conturbant, Morellumque in præcipitia egerunt. Wess.—Non immerito Xerxi videbantur Lacedæmonii jus gentium violasse, συγχίαι τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμῳ, dum legatos suos contrucidassent: juxta Antiphontem pag. 125, 26. ὅστις — ἀνόνως τινὰ ἀποκτείνει, ἀσβεστὶ μὲν περὶ τοῦθ' οὖτος, συγχίαι δὲ τὰ νόμῳ τῶν ἀνθρώπων. Qui cadavera matris nolebant operimento tegi, Ἄνδρας βιμίους dixit Eurip. Suppl. v. 311., Νίμμά τι πάσης συγχίοντας Ἑλλάδος. VALCK.

CAP. CXXXVII. 8. πρὶν ἢ ἐξῆλθαι] Inprudens H. Stephani πρὶν ἢ ἐξῆλθαι, priusquam discessissent, (quod ille in marg. ed. sec. proposuerat,) ferri nequit. Gronovius optime. Sic lib. VI. 108. Ἰσπίης μὲν δὲ ταύτῃ τῇ ἔφην συνβάλλειτο ἐξιηλοθῆναι, visum illud suam finem accepisse. (Conf. ad VI. 80, 7. notata.) Prævum quoque Codicum, cum prava distinctione, ἰφίριτα. En ex lib. V. 58. ὥσπερ καὶ τὸ δίκαιον ἰφίριτα. Atque hæc quidem plana et certa. In causæ explicatione et nexu plus diffi-

cultatis, cui Cl. de Pauw promta opera ita medebatur: *τὸ δίκαιον οὕτω ἔφειρε, τὸδὲ συμπτύσσιν ἐς παῖδας τῶν ἀνδρῶν*: justissima de caussa factum est, ut ea incideret in filios eorum, qui etc. Quæ lenia sanquam et speciosa sunt. Sed tum *τὸ δίκαιον οὕτω ἔφειρε* sequentibus unice aptum erit, quod procedere posse ambigo. Ut paucis absolvam, productior verborum series suspensam fecit orationem: si *τὸ δὲ συμπτύσσιν ἐς τοὺς παῖδας τῶν ἀνδρῶν τούτων, Νικέλαι καὶ Ἀθήριστοι, τοῦτό μοι θυόεσσαν ἰφθαίμης*, si ita fuisset, hæsitandi cessasset occasio. Nunc, pluribus interpositis, addi necessum (certe mori Scriptoris nostri consentaneum) fuit, *δῆλον ὦν μοι ὅτι*, etc. Wess.

11. *ὁ δὲ εἰς Ἀλίας τοὺς ἐκ Τίρυνθος*] Revocatum provocabulum (*ὁ*, pro quo olim *ὧς* editum erat,) laudatur merito. Cetera referebam Diss. Herodoteæ c. xl. p. 195. ad *Halienses*, oram Peloponnesi maritimam prope Hermionem habitantes, *τοὺς ἰνναξομένους Ἀλιεῖς* in Diodori XI. 78. et Thucyd. I. 105. cum adnotatione Cl. Wasse. Et hos quidem *τοὺς ἐκ Τίρυνθος*, quoniam ejus oppidi fuerunt coloni, auctoritate Ephori apud Stephanum in *Ἀλιεῖς* et *Τίρυνς*. Ad eosdem recta ducet Arch. *Ἀλίνας*, modo *Ἀλικούς* formes. Incoluerunt enim *Ἀλίκην*, desertam Pausaniæ ævo lib. III. 36. dictique etiam *Ἀλικοί*, teste eodem Stephanoque. Ob ista vertebam, qui Halienses ex Tyrinthe — cepit. Consideravi deinceps, Halienses in ditione et solo fuisse Spartano, neque adeo Aneristum socios atque amicos voluisse intercipere: Thucydidem præterea lib. II. 67. *τοὺς ἰμπεύρους τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων*, qui Peloponnesi oram navibus onerariis, *ἐλκᾶσι*, legebant, captos interemtusque ab Aneristo et consociatis, perhibere: inde hæsitatio mihi. Habe ergo conjecturam, deinceps mihi cognitam, Cl. Corn. de Pauw,

qua *ὁ εἰς* — *ἐλκᾶσι καταπλώσαντας* πληρεῖς Ἀνδρίων, qui piscatores Tiryntios cepit, navi oneraria Andriis plena vectos. Andrios fuisse bello Peloponnesiaco, quod verissimum, Atheniensium socios, *ξυμμάχους*: eos autem a Thucydide Spartanorum atque Aneristi insidiis captos et contrucidatos tradi. Accedit, quod ille neglexit, Vallam habuisse *καταπλώσαντας*, navigantes. Hæc hactenus. Majorum distinctionem post vocem *ἀνδρῶν* ex præscriptis non immerito fixisse mihi videor. Wess.—Quos piscatores fuisse Herodotus scribit, eosdem fortasse mercatores fuisse contenderunt Athenienses. Forsan etiam primum quidem piscatores nonnullos, deinde vero etiam mercatores (ut quidem Athenienses prædicabant) interceptos homo ille occidit. S.

11. *ὁ δὲ εἰς Ἀλίας τοὺς ἐκ Τίρ.* etc.] Obscuram historiæ particulam suo more Pet. Wesseling. illuminavit in Diss. Herod. p. 195. Ex Arch. *Ἀλίνας* præbet Galeus. Halienses isti, *Ἀλιεῖς*, dicebantur et *Ἀλικοί*: oppidum ipsum etiam *Ἀλίκη* secundum Pausan. II. p. 196. citatum Jos. Wasseo ad Thuc. p. 67. Sed de Haliensibus interceptis ab Aneristo nihil aliunde constat. Thucydidi præterea lib. II. c. 67. narrantur Athenienses, interfectis Lacedæmoniorum legatis, Aneristo, Nicolao, Stratodemo (sic nomen scribendum videtur, *Στρατόδημος*, non *Πραπ.*) vindictam sumsisse de injuria, quam, gentium violato jure, priores intulerant Lacedæmonii, *τοὺς ἰμπεύρους, οὓς ἔλαβον, Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων ἐν ἐλκᾶσι περὶ Πελοπόννησον πλόντας ἀπεισύναντες*. Sed, huc si spectat Herodotus, quomodo quæso mors legatorum divina potius quam humana videri poterat vindicta? Nega-verat-ne forsàn, quod Nostris ex Editis posuisse videtur? Parentum quidem et majorum delicta puniri credebantur in

posteris; sed isthac in parte nihil fecerant illaudabile Sperthies et Bulis, cur filiorum mors homini superstitioso (nam talis fuit Herodotus:) videretur *Διὸν περὶ γὰρ ἐκ τῆς μήνης*. Præter ceteros legatos, Corinthius etiam Aristes idem fatum Athenis subierat. Tandem mirarer equidem cur sic ista (lin. 6.) scriberet Noster: *τοῦτό μοι ἐν τοῖσι Διότατον φαίνεται γινέσθαι*. 'Εν τοῖσι; quibus tandem? Fac scriptum antiquitus: *τοῦτο μάλιστα Διὸν γὰρ οὐ φαίνεται γινέσθαι*: et paulo post, (lin. 13.) *ἔπλεον ὦν μοι ὅτι Διὸν οὐκ ἵγνιστο τὸ περὶ γὰρ ἐκ τῆς μήνης*: sic si scriberentur alicubi, forent intellectu facillima. VALCK.—Mirum vero doctissimi Viri inventum: quod semel atque iterum disertissime adfirmat Herodotus, id eum præcise negantem fingere; et id quidem nulla prorsus cum specie veri. Quo magis Larcherum etiam mireris, inane commentum cupide amplectentem. Idem Larcherus illud etiam premit a Valckenario constanti librorum scripturæ oppositum, quærente "*ἐν τοῖσι*; quibus tandem?" Pulcre tamen noverat uterque Vir doctissimus, *ἐν τοῖσι Διότατον* valere *ἐν τοῖσι Διότατον* (i. e. *Διοτάτως*) *γινόμενους*. Sed nimirum ita præcellentissimam etiam mentis aciem præstringere valet præjudicato opinio animo insidens. Herodoti sententia, quam rectissime Schulzius perspexit, hæc est: Talchybii ira ob violatos præcones merito incumbere in Spartanos, donec effectum sortita esset, debuit. Itaque, quum duo legati, qui illius criminis culpam luendam in se susceperant, salvi sospitesque domum redierint, hoc mihi, inquit, maxime divinitus accidisse videtur, quod tamen filii eorumdem, longo quidem post tempore, suo capite poenas illius criminis Talchybio dederint. S.

15. *προδοθέντες δὲ ὑπὸ Σιτάλκῳ*] Proditos in Thracia legatos scribit Herodo-

tus a Sitalce, Teris filio et ab Abderitano Nymphodoro. Secundum Thucyd. II. 29. initio belli Peloponnesiaci conciliaverant Athenienses sibi Nymphodorum *τὸν Πύθιον, ἄνδρα Ἀβδηρίτην (οὗ εἶχε τὴν ἀδελφὴν Σιτάλκης) δυνάμειν παρ' αὐτῷ μίγα*: opera Nymphodori filius Sitalcis Atheniensis factus juxta Thucyd. II. c. 67. legatos prodidit Atheniensibus. VALCK.

20. *πολλοῖσι ἔτισι ὕστερον ἵγνιστο*] Anno Olymp. LXXXVII. tertio: itaque annis post Xerxis in Græcos expeditionem quinquaginta duobus. Temporis ratio ex Thucydide, miserabilem eorum hominum casum, lib. II. 67. describente, extra dubium. WESS.

CAP. CXXXIX. 1. *Ἐθαῦτα ἀναγκαίη ἰξίεργομαι*] Qui imitari voluit Plutarchus, dictum non expressit bene, *ἰθαῦτα κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ἰξίεργομαι γνώμην εἰπαίν*, Tom. II. p. 1098. A. Tu vide superius, c. 96. (Mox lin. 4.) *Εἰ Ἀθηναίων*, etc. addicentibus schedis prudens Gronovii sollertia justissime integravit. WESS.

10. *πολλὰ τευχίων κιβώτες*] Elegans figura; qua nescio quis apud Eustath. Iliad. p. 379, 20. (p. 287, 16. ed. Bas.) moenia, *τὸ τεῦχος, ἱμάτιον πόλει*, vestem dixit urbis. Fortasse Nostri animo obversabatur Homeri, *ἥ τί κεν ἦδη Λαῖνον Ἰσσο χιτῶνα πακῶν ἱνικα*, quo lapidibus indui, sive operiri potius, dignum significavit, Iliad. Γ'. v. 57. Mox Med. *ὕπ' ἀνάγκης* (lin. 12. pro *ἀναγκαίης*;) Ionicam speciem pessumdat. WESS.

9. *τευχίων κιβώτες*] Hinc, opinor, *ἵλασθαι ἀφορμὴν ἀσπίδος λόγου καὶ ὁ εἰπὼν τὸ τεῦχος ἱμάτιον πόλει*, potius quam ex Homero, *Λαῖνον Ἰσσο χιτῶνα*, quo cum rectius contulisset Xenophonteum *Ἐπείρασθαι γῆν* Eustathius in 'Ιλ. γ'. p. 287, 16. Dixerat autem Demades *τὸ τεῦχος Ἐσθῆτα τῆς πόλεως*, Athenæo teste III. p. 99. D. Dudum ante Gro-

nov. in proximis (lin. 10.) scribi poterat *προδεδίκναι δὲ Λακωνικοῖσι*, ex Val-
lign. p. 864. Δ. cui hæc, vere in laudem
Atheniensium ab historico scripta, non
adeo dixisse videtur Herod. *εἰς τὸν Ἀθη-
ναίων ἴσαντες, ἀλλ' Ἀθηναίους ἰσχυροῦς ἴνα
παντὶς ἰσχύϊ τοὺς ἄλλους θύσαντας*. Ista
si ratio valet, nullus est historicus, quin
accusari possit malevolentia. In his
rectius quam vulgatur legisse videtur
Plutarch. *ἀποδεδίκαται ἱεργὰ μεγάλα ἀνέ-
δοται γυναικί*. VALCK. — Vide Var.
Lect. (ed. S.) lin. 18. S.

21. *συνεῖρας γινέσθαι τοῖς Ἑλλάδοις*] Præclara Atheniensium laus, ex præ-
missis leniter defluens, sed invidiosa,
Plutarchoque ingrata. Leobenax Pro-
trept. p. 174., expositis Atheniensium
ad Artemisium, Salaminem, Plataeas
egregiis facinoribus, *δοτεῖν εἰς τοὺς ἡμέρας
συνεῖρας τοῖς Ἑλλάδοις ἐπαυλίζεσθαι*, subdit,
hæc aut spectans, aut popularium jac-
tantie velificatus. WESS.

Ibid. *οὐκ ἂν ἡμαρτάνει τάληθες*] Om-
nino corrigendum puto *τάληθους*. Ut
ψευδῆναι τάληθους, sic dicitur *ἡμαρτά-
ναι τάληθους*. Lucian. de Hist. scrib. §.
9. *ἱερὸς ὄντος τάληθους ἡμαρτάναι*: atque
istum casum constans poscit usus verbi
etiam apud Herod. IX. c. 32. *ἡμαρτάνει
τοῦ χρονοῦ*: c. 76. *γνώμης ἡμαρτάνει
χρονῶς*. Antipho p. 138, 17. *ἡμαρτεῖ
(vulgatur ἡμαρται) τοῖς ὁμιλήταις γνώμης*:
ejusdem est p. 134, 40. *ἂν ψευδῆναι τά-
ληθους*. Incertus scriptor apud Suidam
in Ἐξήμ. *πῶς, ὡς ἰσχυρὰ τοῦτον ἡμαρ-
τάνει οὐδινός*. VALCK. — Reiskius *οὐκ ἂν
ἡμαρτάνει τοῦ ἀληθοῦς* scite fingebat. At
quid si *λίγως* repetendum Scriptor desi-
deraverit? WESS. — Potuerat etiam *κα-
τὰ τὸ ἀληθές* intelligere. Quidquid sit,
in consensione librorum nihil tale de-
buit ab Editore mutari. S.

24. *τοῦτοι δὲ Ἑλληνας εἶναι τὸ λαόν, ὅντι μὴ
οὐκ εἶναι τὸ Ἑλληνικὸν εἶναι τὸ λαόν*, ὅντι μὴ
VOL. IV.

*ἡμεῖς, ἀλλ' οὐκ ὅντι ἴσαν εἰς ἡμεῖς, καὶ
καὶ βασιλεὺς μισθὰ γὰρ τοῖς ἀποσώματι*.
Postremum (lin. 26.) tuetur Clar. Jo.
Taylor ad Lysias Or. II. p. 41. Sed
istam laudationem Funebrem Lysiae
esse judico, ut Demosthenis, quæ hujus
nomen præfert: utraque defecit ab
ista simplicitate nativa, et sophistes de-
betur. VALCK. — At in ejusmodi pane-
gyrica quid aliud magnopere vel a con-
summatissime expectes oratore, nisi so-
phisticam aliquam orationem ad osten-
tationem comparatam? Quod *οὐκ* præ-
terito maluit Vir doctus, et ego hoc ma-
lim. Sed vide ne idem *τοῦτοι* valeat,
scil. *κατὰ τοῦτοι* intelligendum. S.

26. *ἀποσώματι*] H. Stephani *ἐπαυ-
λίζου* (in Recens. Vocum Herodotearum
ab illo propositum) scripti Codices re-
spiciunt, sperniturque a Cl. Taylor ad
Lysias *Ἐπιτάφ.* p. 41. ob lib. VIII.
109. *ἄφες τοῦτοις ἐπαυλίζου ἀποσώματι*.
Ea memini disputationibus versari, sed
animum nunc non percellentibus. WESS.

Ibid. *οὐδὲ σφίσι χρονοῦ*] Neque
Athenienses ad Græciam deserendam
inducere potuerunt *χρονοῦ φοβερὰ ἐλ-
θόντα* in *Διὰ τὸν, καὶ ἐν δέμα βαλόντα*,
quantumvis terrorem incuterent. Vo-
calam *καὶ* si illic Codices omitterent,
significaretur, quæ aliis terrorem inde-
rent oracula, non tamen Atheniensibus
illa metum incussisse. VALCK.

CAP. CXL. 4. *Ἀρσενίου*] Eadem
ac *Ἀρσενίου* videtur, quæ et Sibylla
aliis *διὰ μέγαν ὑπερστυγίαν*, carminibus
vaticinatos fuerunt, in Plut. De Pyth.
Oracul. p. 406. 2. Tzetzes tamen Chi-
liad. IX. 812. responsum illud Bacchi
vati tribuit, errans longe. Initium ὦ
μήλιος Cl. Ruhnkenius ad Timæi Lex.
p. 198. (p. 279. ed. sec.) illustrat. WESS.

5. ὦ μήλιος, *εἰ πάθος*, etc.] De his
duodecim, octo versas paulo aliter scrip-
tos (Enomæus præbet Eusebii, Præp.
Ev. lib. V. (c. 24.) p. 216. Octavum

et duo pæne sequentes Clem. Alex. Strom. V. p. 728. subjectos primis duobus oraculi secundi. Quod versu dat Eusebius primo, *πάλε φύγει' ἱσχυα γαίης*, correctoris esse videtur, quem offenderit variatio numeri. Tentabat Reisk. *λιπὸν φύγ' ἰς ἱσχυα γαίης*: sic Latinum fuge, φύγει, Deus jam adhibuerit Delphicus! Sincerum non debebat incrustari: *λιπὸν, φύγ' ἱσχυα γαίης, δόματα*, etc. (subintellecta ad φύγις vocula ἰς.) In sexto versu vulgatum, *Συρηγινὸς ἄρμα*, firmat Eusebius: *Ἀσιηγινὸς* legisse Vallam, ejus monstrant Latina, sic primum forte scripta: Et Mars acer equis urgens Asiagena currum. Mars quidem Asiagenes dici potuit, ut L. Scipio Asiagenes, de quo vir magnus J. F. Gronovius egit: Ismenias Thebagenes Varronis apud Nonium p. 172. *Θηβαγενής· Ἀσιηγινὸς* dixit Athen. XII. p. 550. x. et *ἄρμα Ἀσιηγινὸς*, XIV. p. 653. v. VALCK.

10. *Συρηγινὸς ἄρμα*] An tenebris vera Aristonice involvit, currumque Syrium maluit præ Asiatico? Haud scio; quamquam mihi *Ἀσιηγινὸς* arridet, notum vocabulum, Asiaticis indicans. L. Scipio Asiagenes, a Jo. Fr. Gronovio egregie Livio XXXIX. 44. assertus, Obs. lib. IV. 25. et *βαβυλῶν Ἀσιαγινῶς* Diodori XVII. 77. erunt pro testimonio: adde ejusdem scriptoris T. II. p. 604. Post pauca (lin. 13.) *Πρωτὶ μινύμιναι* ex Clem. Alex. ab Ionum sermone discessionem non faciunt. (Sed non utique Ionicum loquendi morem sequi adsueverat Pythia.) De templis statuisque sudantibus, ac veteratorum hoc in genere fraudibus, ad Diodori XVII. 10. WZSS.—Fœdum rursus typothetæ sphalma indignabundus animadverto, quod versum istum nostro in exemplo vitiauit. *ὁ πονὺν ἰδρῶτι* scriptum oportebat. S.

15. Sic legit et distinguit Bothius:

— *κίχυνται. Προῖδιν κακίητος ἀνάγκης.* Prævidi (atque adeo prædixi vobis) miseras fatales. S.

[16. *κακίης δ' ἰσχυιδνται θυμὸν*] Quamnam his verbis sententiam subjecerit Loxias deus, ipse dixerit. Mihi Græca ista æque obscura ac Vallæ Latina, malis effundite mentem, quæ quidem Schulzio video placuisse: nam et ille, postquam Larcheri Gallica, “armez-vous de courage contre tant de maux,” explosit, similiter convertit, effundite animum his malis. Nam “tristissima (inquit) iis pronunciat deus, omnem spem salutis adimit.” Henr. Stephanus Thea. T. III. p. 814. ait: “Fortasse iis verbis Pythia monet, ut dispiciant quo pacto possint occurrere malis imminetibus.” Equidem, quum *ἰσχυιδνται* proprie inspergo significet, de pulvere salutari cogitavi qui vulneribus solet inspergi, hariolatusque sum, hoc dixisse oraculum, spargite animi robur super mala, id est, prouti Larcherus interpretatus est, his malis opponite animi robur. S.]

CAP. CXLI. 2. *προβάλλουσι δὲ σφίσι αὐτοῖς*, etc.] Laurentii Latina, quibus inter se agitantibus tam triste responsum, injuria tolerabantur. Nil tale in *προβάλλου*, quod Pavius et Abreschius perspexerunt, trito in periculis et abjectione animi. Euripides Rhea. v. 183. *χρὴ δ' ἐπ' ἄξιαι πονῶν, ψυχὴν προβάλλουσι ἐν κύβοις δαίμονες*. Mens consultorum et pæne ominoso oraculo desperantium nunc in aperto. WZSS.—Significare ista non potuerunt Græca: quibus inter se agitantibus tam triste responsum. Mihi sententia poscere videbatur anxii, vel animum despondentibus, vel simile quidpiam; qualis sensus phrasii *καταβάλλου ἰσχυὸς* nonnunquam adaptari potest; alii nos ferte docebunt *προβάλλου ἰσχυὸς* vel in istum sensum usurpari, vel in alium, qui hic nar-

ratis congruat. VALCK.—Perapta huic loco foret sententia, quam proposuit Wesselingius: modo iste verbi usus certa niteretur auctoritate. At apud Euripidem quidem l. c. ψυχὴν προβάλλων non est animum abjicere, sed vitam objicere aless fortunæ, vitæ periculo se objicere; quod alias περιβάλλων. Nescio an προβάλλωνι ἑαυτοῖς significare possit humum sese prostraverunt: quod nimirum desperabundi facere subinde adsueverunt. S.

3—5. Mœstis auctor fuit Timon, ramos, ut oleæ gestantes, tanquam supplices, Deum iterum adhibent: in quibus ἰασηρίας λαβοῦσι, pro ἰασηρίην, habent Arch. et Valla. VALCK.—Omissa ἑμῖα τῷ μάλοισα ab Arch. prave sunt. Vide Gronov. ad II. 57. WZSS.

12. Οὐ δύναται Παλλὰς, etc.] Ore liberrimo totum exagitat oraculum (Enomaus Eusebii, Præp. Ev. (V. 24.) p. 216, 217. Qui oraculi præter illum fecere mentionem, prioribus versibus aliquot omissis, controversos præsertim attigerunt: hos inter, singulas oraculi partes pensiculate pertractavit homo superstitiosus explicuitque Aristides, in Apolog. pro Themistocle T. III. p. 346. et seqq. illinc orsus δὲ πάντες Θρυλλοῦσι, Τύχης Τριτογενιῇ, etc. In versum tertium (lin. 14.) conjecturam Reiskius proposuit, qua formam iterum poetarum Deo contribuit poetis inauditam, πιδάσσαι (pro vulgato πιδάσσαι): in πιδήσας syllaba longa fulcri non indigebat. Paulo quidem obscurius, quod firmum erat instar adamantis futurum, dicitur ἀδάμαντι πιδάσσαι. Sensem perspexit vir eruditus in Actis Lips. Ann. 1760. p. 222. VALCK.

14. ἀδάμαντι πιδάσσαι] Fr. Vigerus in Eusebio vertebat, quod indomita cognovi ex virgine; Ἀδάμαντα Minervam ἀδάμασται, cujus hic res agebatur,

intelligens, pro oraculi tenebris non imprudenter. Malunt alii πιδάσσαι, referendum ad ἴσως: videlicet verbum tibi proponam, quod adamantinum est, et ad lapidis ejus naturam accedit proxime. Certe ἀδάμαντι δίδωμιον, quale Dionysii Siculi imperium in Diodori XVI. 5. ferebatur, hoc est, bene firmum et stabile decretum Pallas canit. Conf. Perizon. et Kühn. ad Æliani Var. VI. 12. Præterque ceteros Rittershusium in Oppiani Cyneg. III. v. 240. Congruit Homeri Iliad. A'. v. 204. ἀλλ' ἔκ τοι ἱέω, τῶδε καὶ τετιλίσθαι δῖα, nuper provide cum hoc ab erudito viro Act. Lipsiens. 1760. p. 221. comparatum. WZSS.—πιδάσσαι probavit Larcher. in Notis ad h. l. πιδήσας Bothe ad Terent. p. 466. Ex librorum præscripto, quibuscum Eusebius consentit, teneri πιδάσσαι debet. Masculinum genus ad Apollinem referetur, qui hoc oraculum edens fingitur. Verbo activa notione posito, sententia erit adamantini adpropinquare faciens hoc verbum, i. e. adamanti simile reddens, adamantis in modum illud firmans. S.

Ibid. Ejusdem (Bothii) Emendationem πιδήσας, pro πιδάσσαι, jam ipse in Var. Lect. (ed. S.) commendavi. Lin. 21. corrigit εἰ τοί ποτι ἄνσας ἴσση, si tibi forte aliquando adversus stetit, i. e. si tibi obvius factus fuerit. S.

17. Τριτογενιῇ] Vigerus Τριτογενιῇ maluit, κατὰ συνίησιν pronuntiandum, nec Pass. scriptura abludit. Contra tamen Polyænus, Theodoretus et Codd. plures veniunt, tumque Τριτογενιῆς Minervæ in Hesychio et Suida titulus. Notavit doctissimus Berglerus, versum a Tzetze in Homeri vita apud Lipsienses manu scripta, Τύχης Ἐριχθιδαις ἑύλιον δίδωι ἐγρόσκα Ζεὺς, edi. WZSS.

CAR. CXLII. 4. γνώμαι πολλάι καὶ ἄλλαι.] Non improbabilis ordinatio ver-

ἄλλα καὶ πολλὰ ἰγίνονται in schedis. Αἰδὲ συνεστηκὺς μάλιστα, (lin. 5.) maxime solidae, ex opinione Gronovii; aut maxime probabiles, quomodo Pavius; mihi contrarias et pugnantes, ob dicta lib. I. 208. videntur. Wess.

8. ῥήχῃ ἰσέφρακτο] Hujus non meminerat loci Jo. Meura in Cecrop. c. 4.; Herodoti namque nititur auctoritate, quod illic tradunt Syrianus et Sopater: ille, οἱ μὲν, αἰτ, συμβουλεύουσιν ἵχουσαι τῆς ἀπερσέλιως· ῥάχῃ γὰρ ἰσέφρακτο. Sopater arcem scribit ποταμὸς τότε ποταμὸς κατασφραγίστην: legerat, ita suspicor, in Glossario veteri, quod nobis tradit Pausan. II. (c. 32.) p. 188. 'Ράχους καλοῦσι Τρωάδην πᾶν ἔστι ἀνακτορὸν ἰλαίης, πότιον, καὶ φασίλιον, καὶ ἀγρίλιον. Ex Herod. sua quoque sumit Aristid. in Themist. Tom. III. p. 307. οἱ μὲν περὶ βόταις τῆς ἀπερσέλιως ἵχουσαι παρεστῶσι (αὐτὰ παρελθόντων) περιέχουσαι γὰρ αὐτὴν ῥάχῃ τὸ ἀρχαῖον, καὶ τὸν χερμενὸν εἰς τοῦτο φέρει. Schol. MS. ἀπὸ τοῦ τετινχίσθαι· 'Ράχους δὲ ἴσται ἐξέλει. Herodotea forma vocis 'Ρῆχος in Gloss. Herod. Suidae, Hesychio redditur φραγμός. VALCK. — De tono vocis vide Var. Lect. (ed. S.) De interpretatione responsi in istam partem conf. lib. VIII. c. 51. S.

14. 'Ω θείη Σαλαμίς] Caliginosam horum ambiguitatem Enomaeus perstrinxit egregie apud Euseb. Præp. Evang. V. 24., Momusque Luciani Jov. Trag. c. 20. Dubia Pythiæ more sunt, Persis æque ac Græcis, si eventus respondisset, damnosa. Wess.

CAP. CXLIII. 4. Εἰ ἰς Ἀθηναίους ἵχῃ τὸ ἴσως εἰρημίνον ἰόν πως] Refingunt ultima ἰσὶν πως, revera, aut, pari notione, ἰόντως, Reiskius et Abreschius; quibus pro opera, qua uti non licet, magna gratia. Mallm, Valla et scriptis monitoribus, τὸ πάθος εἰρημίνον, dicta calamitas, atque in structura ἵχῃ ἰόν πως,

quæ, uti pulcerrime norunt, genio sermonis congruit. Proxime junctum ἴσως ἡμῶν Arch. et Vindob. nihil Florentino, (in quo ἴσως μόν) viro Celeber. quodammodo fatente, cedit. Libera proin electio. Themistocleam autem oraculi emotionem Plutarchus in Imperatoris Vit. p. 116. x. et post eum Polyænus I. 30. præclare a Piersono ad Ælium Herodianum (cum Moeride editum) p. 438. instauratus, commemoraverunt Wess.

Ibid. Εἰ ἰς Ἀθηναίους ἵχῃ τὸ ἴσως] Τὸ πάθος præbent Valla, Arch. et Eaton. Ubi vulgatur πάθος in Soph. Antig. v. 73., vetus fuit in Scholiis custodita lectio ἴσως. Mox εἰρημίνον ἰόν πως, ut Reiskio, mihi quoque videtur incommodum: ἰόντως, revera, non esset absurdum. εἰ ἰόντως, si revera clades ista prædicta spectaret Athenienses, οὐκ ἂν εἴπω εἰ (sic Kenius corrigit pro μαι) δεύειν ἡμῶς χρησθῆναι: (et commode μαι dedere probati libri.) Sed Deum potius fuisse dicturum, 'Ω σχετλὴ Σαλαμίς, ἀπὸ τοῦ θείη, sive, 'Ω θειλῆ. Similia leguntur apud Plutarch. in Themist. p. 116. x. et Polyæn. I. c. 50, 1. ubi eleganter Piersonus emendat, καὶ ἡ εἰση εὐνὴν ἐξάγειν ἰπποδάμοιο. Themistocles enim, responsa secutus, Obruit Eoas classes, urbemque carinis Vexit, et arsuras Medo subduxit Athenas: Claudian. de Mallii Theodori Cons. v. 150. VALCK. — Non juncta intelligi debent εἰρημίνον ἰόν, sed naturalis verborum structura in hunc modum concipienda: εἰ τὸ ἴσως εἰρημίνον ἵχῃ ἰόν πως ἰς Ἀθηναίους: et ἵχῃ ἰόν idem valebit ac ἵχῃ ἰόντως. Vocab. πάθος autem haud dubie e scholio invecum. S.

18. αἰρετώτερα ἴσως μᾶλλον] Neglectum in Codicibus quibusdam μᾶλλον mordicus teneo: offendit librarios intendendi vox comparatis addita, uti Thom. Magistrum et alios isto de gre-

ge. Nostri sunt, *μᾶλλον ἀβιόντες*, lib. I. 52, 2, *περὶ μᾶλλον* IX. 7, 1., a Porto enotata: Æschyli, *μᾶλλον ἀβιόντες*, in VII. c. Theb. v. 679., ubi plura Abreschius. Mitto Budsum, Nassiumque in Paraphr. Nonni c. IV, 259., siquidem cumulatissime Wetstenius ad S. Paulli Epist. ad Philipp. c. 1. 23. WSS.

CAP. CXLIV. 3. *ἐν τῇ κοινῇ*] Series hoc requirit, *ἐν τῇ κοινῇ*, in avario; neque Reiskium fugit. Tale Thucydides I. 80. *οὗτοι ἐν τῇ κοινῇ ἔχουσιν*: ubi bene Schol. *ταμίη δολιόνου*. Laurium montem, (lin. 4.) in quo Atheniensium argenti fodinæ, *Λαύριον* et *Λαύριον* scribi, ex aliis ad Thucyd. II. 55. Dukerus docuit, et Casaubonus in Strab. IX. pag. 612. (ad p. 399. suæ edit.) hanc rem illustrans. WSS.

Ibid. *τὰ ἐκ τῶν μεταλλῶν σφι προσήλθε*] Quum pecunia publica, quæ ex metallis redibit, largitione magistratuum quotannis interiret; ille persuasit populo, ut ea pecunia classis centum navium ædificaretur: Corn. Nepos Themist. c. 2. Plutarchus Themist. p. 113. c. eadem narrat ex Herodoto, *ἐν Λαυριωνικῇν πρὸς τοὺς* vocans *ἀπὸ τῶν ἀργυρίων μεταλλῶν*. Quomodo hoc civibus persuaserit, parataque fuerint triremes, aliunde tradidit Polyæn. I. c. 30. p. 64. De metallis Laurioticis Is. Cassub. egit ad Strabon. IX. p. 613. VALCK.

4. *ἐρχηδόν*] Laurentius ex Hesychii et Scholiastæ interpretatione *ἑβηδόν*, viritum in singulos puberes Latine dedit: prius satis explicabat negotium, Porto recte iudicante, ejusque ignaro Tan. Fabro Animadv. in Luciani Tim. cap. 2. (Timon. c. 37.) Illi *ἐρχηδόν*, quasi *κατ' ἑρχην*, qui mares virosque suo testimonio demonstrant; huic *κατ' ἑρχους*, una serie, uno et perpetuo ordine, atque ita viritum: cultius opinor et origini congruentius. (Eandem originem

voci (merito, ut mihi videtur) tribuit Reisk.) Ridicule Morellus (quidni enim his accederet?) illa Libanii Or. de Saltator. p. 512. c. *διότι καὶ τοῦτο καὶ τοῖς ἐρχησταῖς, ἀπὸ τῶν ἐν ἐρχῇ πτεροῖς ἑρχους ἐκτεταμένους*, et ea propter nomen saltatoribus datum a tripudiis circa testiculos salientes in primordiis artis Latina fecit. WSS.

Ibid. *ἱμελλον λάξισθαι ἐρχηδόν*] Hinc primum Hesychio, pro *Λάξισθαι* *κληρόσθαι*; restitui debet *Λάξισθαι*: alteram, non fuit in usu; uti nec *ἀπολάμψασθαι*: cujus loco recte positum ex Codd. III. c. 146., *ἱμελλας ἀπολάμψασθαι*. Deinde soli forsan ex veteribus usurpatum Nostro *Ὀρχηδόν*, a Grammaticis redditum per *ἑβηδόν*, significat viritum, *ἑβηδονας* Homero, (vid. G. Canter. Nov. Lect. III. cap. 25.) id est *κατ' ἄνδρας*: proprie, ut puto, *κατ' ἑρχους*, testiculatim; huc enim in ista voce Nostrium potius opinor respexisse, quam quo putabat T. Faber in Luciani Timon. T. I. (ed. Hemst.) p. 148 seq., vocem *ἑβηδόν* docte pertractans. Corruptus est in hac voce Schol. ineditus in Aristid. Them. in Codice certe clar. P. Burn. Sec. Postquam originem ille tradidit belli Æginitis illati, *ἰσχυρίσθησιν*, inquit, *τότοι Ἀθηναῖοις τὰ μέταλλα τοῦ ἀργυρίου ταῦτα ἐβηδόνισαντο Ἀθηναῖοι ἐρχηδόν μερίσθαι, τοῦτόστι τοὺς ἄνδρας μένει καὶ τοὺς παῖδας*. Nemo his lectis dubitabit quin scribi debeat *ἐρχηδόν*: in viros. Plautus Aulul. II. 1. v. 30. Nostræ qui est magister curiæ Dividere argenti dixit nummos in viros. Athenienses libera re publica semper fuerunt hirudines æarii. VALCK.

7. *τὸν πρὸς Αἰγινήτας λίγυν*] Multo mihi id cultius quam *λίγυν*. Themistocles enim Æginiticum bellum, *τὸν πύλεμον*, quod illud tum arderet maxime, dicendo innuebat. Huc, quæ continuo

coherent, tendunt planissime omnia. Nec Plutarchus Themist. pag. 113. d. disconvenit; in trirēmium, quas centum constructas asseverat, Corn. Nepotis c. 2. consensu et Polyæni I. 30, 5. gaudens. Wess.

Ibid. τὸν πρὸς Αἰγ. λόγῳ] Postremum, neglectui habitum, primum mihi videbatur mutandum in λόγῳ: sic bellum cum Æginetis Themistocli hæc suadenti fuisse tantum diceretur prætextus, ut revera fuit; graviora bella, qua erat perspicacia, facile prævidenti. Sed quia margo Steph. dat λόγῳ, hoc sincerum arbitror; bellum intelligens cum Æginetis, quod instabat; hoc saltem intellectum voluit. Isocrates Panathen. p. 277. d. ἴλιν, ὅτι σὺ μὲν πιστεῖναι τοὺς λόγους, ἐγὼ δὲ λόγῳ. Cicero de Finib. V. 3. Hoc inquit non poterit sic abire, cum hic adsit, me autem dicebat. VALCK.

CAP. CXLV. 1. τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἑλλήνων] Aut in his, sed potius in proximis τῶν τὰ ἡμῖν φρονέοντων, articulus τῶν videtur superfluous. Horum τὸ κοινὸν συνῆδριον fuit in Isthmo, sive Corinthi, secundum Diodor. initio lib. XI. et Herod. VII. 172. ubi memorantur πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, ἀρχιερμῖναι ἀπὸ τῶν πολλῶν τῶν τὰ ἡμῖν φρονέοντων περὶ τὴν Ἑλλάδα. VALCK.—Immo recte lin. 1. et 2. utrobique suo loco stat articulus. οἱ περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες distinguuntur a Græcis Asiam et Thraciam incolentibus: οἱ τὰ ἡμῖν φρονέοντες opponuntur eis qui ad Medorum partes inclinabant. S.

4. Deliberantibus visum est, πρῶτον μὲν χρημάτων πάντων καταλλάσσειναι, τὰς τε ἰσχῆρας καὶ τοὺς κατ' ἀλλήλους ἰόντας πολέμους. Themistocli tribuit hoc Plutarchus, ut omnium quæ fecerit maximum, in Themist. pag. 114. f. In istis Herodoti scribi potuit olim πρῶτον μὲν χρέμα πάντων: sed puto equidem scribendum πρῶτον μὲν πρηγ-

μάτων πάντων. VALCK.—Qui πρηγμάτων corrigunt, Leunclavii errorem errant, Xenophontea κε. Παλ. I. pag. 124. r. καὶ πολλῶν δὲ καὶ ποτῶν χρημάτων consimiliter mutantia. Prudentior Portus: χρήματα res sæpe quascunque signant. Theognis v. 461. μηδὲ μισοῖται χρήμασι, τῶν ἄνους γίγνεται οὐδὲμία: neque animum rebus intende, quarum effectio nulla, vere Sylburgius. Wess.—Reiskio iudice, χρήματα hic idem sunt atque χρήσιμα, res factu utiles atque necessariae. S.

5. ἴσται δὲ πρὸς τινες καὶ ἄλλους ἰσχυερμένους] Altera mihi conjecturarum Reiskii venerat in mentem, ἰσχυερμένοι. Latine quoque dicitur bellum in manibus esse. VALCK.—Portus ἰσχυερμένοι ex ἰσχυρόμαι, bella quæ in manibus habebant, ἐν τῇ χερσὶ ἴσται. Reiskius, levi mutatione, ἰσχυερμένους, quæ quasi in mixtura erant, ob lib. V. c. 124. καὶ ἰσχυερμένους στήματα μαγάλα: quod vereor ut geminum haberi queat. Mallem ἰσχυερμένοι. Wess.—Vulgatum tenendum censens Larcher (cum Dammio, Lexic. Etymol. p. 2762.) interpretatur bella conserta cum aliis populis. Eadem Schulzii sententia, intelligentis bella impacta, i. e. conserta. Schneiderus quidem in Append. Lexic. crit. vitiosam judicat scripturam vulgatam. S.

6. Μάλιθ Bothius καὶ ἄλλοις ἰσχυερμένοις, ut utraque partes belligerantes indicentur. S.

12. κελύουσας βοηθίαν] Puto συνθημάτων (futurum participii, in quod lin. 10. consentiunt libri) pondus addere recepto ex schedis participio. Hæc vero luxata et manca decernens vir eruditus, sua de penu in Miscell. Lipsiensibus adstruit, καὶ γὰρ οἱ εἰς τὴν ἐκείνην συμφρονήσαντες, εἰ πως ἐν τῇ γήρῳ τὸ Ἑλλ., posse enim periculum effugere, si conspirent, si unum quasi

corpus fiat Græca natio. Quam quidem liberalitatem illi cupide redono, nihil contra tabulas innovandum opinatus, præsertim re plana et oratione justo tramite eunte. Wess. — Qui locus difficilis et luxatus videbatur, aliis opinor facilis erit intellectu. Synedri legatos mittere decreverunt ad Gelonem, ad Corcyræos, in Cretam, *φρονήσαντες*, hoc consilio, vel hunc in finem, ut, si fieri posset, inter omnes Græcos coalesceret concordia, mutuisque viribus Persam repellerent. Rarius illud *συγκύψαντες* (lin. 14.) supra lib. III. c. 82. restituit explicuitque Vir celeberrimus. VALCK. — Vide Wessel. ad III. 82, 19. S.

16. οὐδαμῶς Ἑλληνικῶν τῶν οὐ πολλῶν μίζω] Mirum laudationis genus. Valla expresserat, nec multo minores quam Græcorum, tanquam ex μίω. Quod si foret, præferrem τῶν οὐ πολλῶν ex scriptis, ut nullis Græcorum, modo ne admodum validi fuerint, vires Gelo habuerit minores. Παλλὸν et πολλὰν eam admittere notionem, cognitissimum est. Philostratus Vit. Apoll. VI. 3. πολλὰν γὰρ ἡγοῦμαι τὴν θείαν, potentem valentemque, Euripidis pr. Hippol. exemplo, Πολλὰ μὲν ἐν βροτοῖσι καὶ ἀνώτους θεῶν κίπληται Κύπρις. In Pavii etiam conjecturam μίω venit, talem utique mansuram, donec aliunde melior medicina. Wess. — At nulla opus est medicina: bene habent omnia. Nullis non Græcanicis rebus longe majores esse prædicabantur res Gelonis: i. e. Nullus erat Græciæ populus, cujus potentiam et opes non superare dicebatur Gelonis potentia. Perspecte hunc locum cum eis contulit Hermannus, (Adnot. 29. ad Vigerum,) ubi οὐδὲς δοτὶς οὐ Græce dicitur, ut Latine nemo non; velut apud Nostrum III. 72, 12. et V. 97, 11. nec vero idoneam video causam cur h. l. cum eodem doctissimo Viro

aut καὶ ante οὐδαμῶν adjiciendum, aut μιγάλα delendum censeamus. S.

17. Levatam difficultatem censet Boethius commate post Ἑλληνικῶν interposito, et intelligendo οὐδαμῶν ὅντως Ἑλληνικῶν. S.

CAP. CXLVI. [1. βασανισθῆναι] torti reddidi cum Valla: et denotat quidem βασανίζειν quæstionem habere de reo, nec tamen utique admotis tormentis. Itaque repositum malim interrogati convictique. S.]

13. ταῦτα θηύμενοι] Leve hoc, sed postulat scriptoris mos. Supra cap. 44. θηύμενος δὲ, et c. 212. λίγισται βασιλῆα θηύμενοι, quod redit lib. VIII. 88. Apollon. Rh. I. 436. γῆβι δὲ εἰλας θηύμενος ἴδμεν. Merito autem generosum hoc Xerxis facinus laudibus a Polyæno fertur lib. VII. 15, 2. et Plutarcho Apophthegm. p. 173. c., cui magnum illud et memorabile P. Scipionis apud Polyb. XV. 5. Liviumque lib. XXX. 29. concedit nihil. Wess.

Ibid. ἰσὴν δὲ θηύμενοι ἴσας πληρίας] Hinc θηύμενος a Porto receptum; sed more Nostri scribendum θηύμενοι. A δάω, præter δαύω, θαῦμα, etc. fluxerunt δαέμαι, θαέμαι, et θηέμαι: hoc Ionicum et Herodoteum. Speculatores Xerxes dimitti voluit incolumes, postquam ista spectandi satietate cupiditatem explevisset. Non illaudabile superbi Regis factum Polyænus enarrat lib. VII. c. 15, 2. et hujus simile viri vere magnanimi P. Cornelii Scipionis VIII. 16, 8. Livio narratum XXX. 29., qui speculatores per castra qua velent circumduci jussit; peruncctatusque, satin' per commodum omnia explorassent, datis qui prosequerentur retro ad Annibalem dimisit: illud neutrius, sed factum memorat Valerii Lævini Frontinus lib. IV. c. 7, 7. VALCK.

CAP. CXLVII. 7. παραδόντων σφίσι τὴν ἰδίην ἱλαθίαν] Jubent Pavius et

Reiskius *οφίας καὶ τὴν ἰ. ἰλυθ.* aut *οφίας τὴν τε ἰδὴν ἰλυθ.* rescribi: quibus aliud non repono, quam pronomen ex redundantia quadam collocatum videri. Non esse insolitam utroque in sermone eam abundantiam viri eruditi ad Livium lib. XXV. 27. et ad Lucian. Dial. Marin. III. cap. 1. pleno horreo ostenderunt. Wess. — Scilicet, quoniam post ἀκούοντας τοὺς Ἕλληνας pluscula nonnulla verba interjecta sunt, perspicuitatis causa deinde adponitur pronomen *οφίας*, ad ista superiora spectans. S.

18. *ταῖς τε ἄλλαις ἱεραγμαῖς καὶ εἰσῆ*] Juvenes *ἴδασί τε καὶ εἰσίνεσι ἰδὲ ἱεραγμαῖς* lib. II. 32. ad hujus tuitionem satis fuerant habiles. Accedet Athenæi lib. XII. p. 511. D. ἰ δὲ πᾶσιν ἱεραγμαῖς πρὸς ἡστέων: et Menandri Eclog. Legat. p. 124. ed. Hoesch., *καὶ οὐδ' ἄνασσα αὐτῇ* — *ἱεραγμαῖς ἦν*, ubi idem prius, quod in Medic., peccatum. D'Orvillium confer ad Chariton. VI. 4. (pag. 535. ed. Lipa.) Xerxis illam in Græcorum nautas et mercatores lenitatem Polyæn. VII. 15, 3. neglectam noluit. Wess. — In his, ut sæpe, siucera deteriore formam ἱεραγμαῖς supposuerat Gronovius. *τῶνδε ἱζέρου*, Eurip. Electr. 422. Herodotus II. 32. *ἴδασί τε καὶ εἰσίνεσι ἰδὲ ἱεραγμαῖς* dixit. conf. D'Orvill. in Charit. p. 549. Quod hic narratur fecisse Xerxes, tradidit et Polyænus p. 637. VALCK.

CAP. CXLVIII. 6. *παράσσονται παραλαμβάνοντες*] Præclarum e membranarum auxilium. Quanto damnabilior Editoris Genevensis, suspicionem H. Stephani *οὐ παρόντων* in orationem sine monitu, sine codice scripto, intrudentis, audacia: saltem Porti sui vestigia, adscito *παρόντων*, aderunt, legisset: quamquam nec id laudabile. Wess. — Qui *παρόντων* temere olim mutarunt, hi non recordati esse videntur, construi id verbum

cum participio, loco infinitivi, ex Herodoti quidem more. S.

Ibid. *παρόντων*] Hoc, quod in suo codice Valla legerat, recte restituit ex Med. Gronov. pro *παρόντων*, cujus loco *οὐ παρόντων* H. Stephanus, *παρόντων* non absurde legebat. Æ. Portus. Absque Codicibus non facile *παρόντων* alicui in mentem venisset, hac structura non temere obvium, et, quantum recorder, in duobus tantum Herodoti locis, hujus libri c. 172. et cap. 139., *οὐδ' αὖτε δὲ ἰαυρόντος ἀνενόητου βασιλῆ*. VALCK. — Immo vero vide l. 77, 3. et quæ ibi a Wess. notata sunt. S.

14. *ἴδου τὸν προβόλαιον*] Pavius et Reiskius, viri Clar., *τὸν προβόλαιον*, Eusebii invito CEnomao, et schedia. Latine, liberius tamen et licentius, oraculum Chalcidius (vide Var. Lect. ed. S.) dedit: Vicinis offensa, Deo carissima plebes, Armorum cohibe munimina, corporis omne Discrimen sola capitis tutabitur umbra. Wess. — Duo priores oraculi versus ex CEnomao habet Eusebius Præp. Ev. VI. p. 255. Quid per *τὸν* vel *τὸ* *προβόλαιον* intellectum poëta voluerit, non exputo. Per *σιγαλὴν* arcem forte designavit, Argis *Λάρισσαν* dictam, testibus Strabone, Steph. Byz. aliisque. VALCK. Verissime, si quid video, CORAYUS in Larcheri ad hunc locum Notis monuit, *προβόλαιον* nihil aliud dici nisi venabulum, hastam, aut verutum, quod *προβόλαιον* Xenophonti, Nostro VII. 76, 2. *πρόβολος* vocatur. Itaque *τὸν προβόλαιον ἴδου ἴχθυς* equidem intelligebam hastam intus premere, non excutere, quietum sese tenere. Idem vero Vir doctissimus (collato Xenoph. Cyneget. c. x. §. 12. et 16. ed. Lipa. 1778.) eum intelligi censet statum venatoris aut militis, quo paratus est vel ad ictum feræ aut hosti inferendum, vel ad illius impetum sustinendum avertendumque. S.

17. *ἰσιλίδων* *ἰπὶ τὸ βουλυνθήριον*, quod in scriptis, Scriptor non abnuet. Sic enim lib. IX. 6. *ἴλιγον τὰδὲ ἰσιλίδωντες ἰπὶ τοὺς Ἐφύρους*: et cap. 11. *ἰπὴλδων ἰπὶ τοὺς Ἐφύρους*. Wess.

[22. *καὶ τοὶ κατὰ γὰρ τὸ δίκαιον*, etc.] Ob veterem Argivorum, Agamemnonis ætate, eminentiam super cæteros omnes Græciæ populos, æquum esse censent, ut ipsis solis summum in consociatas cunctas Græcorum copias imperium deferatur. S.]

23. *ἴμεν σφὶ ἀπαρχῇ κατὰ τὸ ἡμῖν ἡγιμένῳσι*] Secundum Diodorum XI. 3. ipsi Argivi, missis ad commune Græcorum concilium legatis, *ἰπηνγύλλοντο συμμαχῆσθαι ἰὰν αὐτοὺς μίξας τὴ τῆς ἡγεμονίας συγχωρήσωσι*: quibus responsum refert præter cetera, si barbarum habere mallent dominum, quam Græcum imperatorem, *ἡξῶς αὐτοὺς ἔχουν ἡσυχίαν*. VALCK.

CAP. CXLIX. 6. *μηδὲ σπονδῶν ἰουσίαν ἰσιλίδωνται*] Structura verborum anomala est. Expectabatur, *ἰσιλιγομένησι σπονδῶν μὴ ἰουσίαν*, considerantibus foedere nullo perculso. Mutata series est ex productiore, ut sæpe alias, et interciso sermone. Bona hic Porti sollertia, (in Lexic. Ion. voce *Ἐσιλίδωνται*) nimis tamen sollicita. *Ἀνακλουδῶς* oratio in Musis frequentatur, qua de doctissimus Raphaelius in Epist. ad Galat. cap. II. 6. Wess. — *Ἀνακλουδῶς* utique quibusdam salebrosa quodammodo videri subinde potest mollissime aliqui fluens Scriptoris nostri oratio: at hoc quidem loco, lenissima vulgatæ scripturæ adlata medicina, quam et res ipsa clamabat, et veteres offerebant libri, vocula *μηδὲ* in duas *μὴ* δῑ divisa, recte atque ordine nunc omnia procedunt. Infinitivus *ἰσιλίδωνται*, sicuti præcedentes *ὑποκρίνασθαι* et *σπονδῆν ἔχουν*, a superiore verbo *λίγυνται* legitime pendet: satisque perspicua est naturalis verborum structura

hujusmodi, *ἰσιλιγομένοι δῑ, μὴ, σπονδῶν μὴ ἰουσίαν, τὸ λοιπὸν ἴωσι Λακιδαιμονίων ὑπέκποι, ἦν ἄρα σφίας*, etc. De verbo *ἰσιλίδωνται* (quod proprie secum reputare, pendere, significat) commodè *Corayus* apud Larcherum docuit, haud raro illud metus notionem includere, et idem fere ac *φοβῶσθαι* sonare, provocans ad VII. 47, 11. 49, 21. 52, 9. 256, 17. Qui nimirum usus illius verbi hoc præsertim loco obtinet, ubi (quasi ipsum *φοβέμενοι* hic esset positum) consequitur *μὴ τὸ λοιπὸν ἴωσι*, etc. In Var. Lect. (ed. S.) adnotare debuëram, (quod meam tunc animadversionem præterierat) divisio vocibus *μὴ δῑ* recte etiam in editione Aldina scribi; scripturam vero *μηδὲ* primum ab H. Steph. esse invectam. S.

[8. *πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσην*] Hæc Larcherus vertit "quelque échec de la part des Perses:" quemadmodum et Reiskius interpretatus erat, si aliam *cladem a Persis* acciperent. At hanc in sententiam *πρὸς τοῦ Πέρσην* scriptum oportue- rat. Itaque alii in *τῷ πρὸς τὸν Πέρσην* *πολίμῳ* suppleunt; quos equidem in Latina versione secutus sum. Verum si quærimus, ἦν *σφίας καταλάβῃ πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσην* proprie significaverit si in offensionem Persæ incurrant: sed, quoniam adjicitur *ἄλλο πταῖσμα*, consentaneum est ut clades simul intelligatur offensionem illa consecutura. S.]

13. *οὐκ ἔστι δύνασθαι ἵνα τὸν ἐκ Σπάρτης οὐδῖτερον παῦσαι τῆς ἡγεμονίας*, etc.] Miror equidem quæ Lacedæmonii legati Argivorum senatui respondisse traduntur de Rege Argivorum et duobus Spartanis. De duobus regibus Spartanis unus tantum hoc tempore ducebat exercitum post legem ante aliquot annos latam, quam supra commemorat lib. V. cap. 75. Libertatis et æqualitatis studiosissimi si hac tempestate Regem habuerunt Argivi, illius, in historia (quantum opinor) non memorati, vix ulla

oportet fuerit auctoritas. Pausan. lib. II. (c. 19.) p. 152., 'Αργῖται, inquit, ἔτι ἰσηγορίας καὶ τὸ ἀντόνομον ἀγαπήντες ἐν παλαιότητι τὰ τῆς ἱευσίας τῶν βασιλέων ἐν ἰλάρχιστον προσήγαγον. VALCK.

15. τὸν 'Αργῖον] Solet τὸν Λυδὸν, τὸν Πέρσην, τὸν 'Αράβιον, τὸν Μαννίδην, τὸν Σκύθην, nationum earum reges adpellare, et τὸν 'Αργῖον respuerem? Adplando membranā, quæ in καλὸν egregiæ itidem. Diodori in harum rerum commemoratione dissensus non tango, lib. XI. 3. WESS.

16. οὕτω δὲ οἱ 'Αργῖοί φασι, etc.] Hic ab Argivis traditam τὴν Σπαρτιατικὴν τὴν κλειονέην illam equidem veram fuisse causam arbitror, cur bello hoc Persico neutri parti addicti quieverint, quin Persis potius faverint quam Græciis, et de duobus malis ut levius præoptaverint ὡπὸ τῶν βαρβάρων ἄρχισθαι, ἢ ὑπὸ τῶν Λακκεδαίμονιαι. His quia Mycenæi miserant auxiliares octuaginta ad Thermopylas cum Leonida profecturos, Argivi τὰς Μανίας κατένευσαν, Diodor. XI. c. 65. Pausan. II. (c. 16.) p. 146. Oderant, nec immeritos profecto, superbos vicinos Lacedæmonios Argivi, a quibus semper vexati, et nuper adeo magna fuerant affecti clade, impia Cleomenis fraude decepti. Hinc, opinor, infra Noster c. 152. οὐκ 'Αργῖοις, σὺν, ἀλοχίστα πισπίνται: et frustra Plutarchus excusare nititur Argivos, tanquam οὐκ ἀπισπάρκεις τοῖς 'Ελλήσι τὴν συμμαχίαν, T. II. p. 863. z. Ob idem illud odium abstinerunt postea bello Peloponnesiaco; quo Lacedæmoniorum socii fuerunt omnes Peloponnesii, teste Thucyd. II. c. 9. πλὴν 'Αργῖων καὶ Ἀχαιῶν: solos Argivos excipit Diodor. XII. c. 42. Sed Achæi bello quoque Persico Argivorum sententiam sequuti videntur Pausaniæ VII. (c. 6.) p. 536 seq., ut ille suspicabatur, quia Λακκεδαίμονιαι Δωριεὺς ἀπηξίου σφίσιν

ἀγῶνται. Quiescentes Peloponnesiaco bello Argivi longæ pacis primum commoda, postea perceperunt etiam mala; opibus enim ditati in sua sæpe viscera sævierunt, intestinis agitati seditionibus: de pacis commodis Thucyd. vid. II. 28. Diodor. XII. 75. de incommodis Is. Casaub. in Ænææ Poliorcet. c. xi. et P. Wessel. ad Diodor. XII. 58. VALCK.

CAT. CL. 9. ἐπὶ τοῖς ἡμισείους προγόνους] Non nemini, fratres nostros ex diverso utero explicanti, adstipulari non licet. Ἀπώγονται, superius positi, προγόνους indicant, ut sæpe his in Musis, majores; in quis Perses, Persei filius de Græcorum et Persarum (ut quidem Græci jactabant,) sententia, supra c. 61. et Apollodor. Biblioth. II. 4, 5. Congruit nonnihil Atheniensium ad Ionas scriptum, οὐ ποιεῖς δίκαια ἐπὶ τοῖς πατέρας στρατεύμεται, lib. VIII. 22. Etsi autem non nesciam ἀντίξους Syneisii, Agathie, Procopii, et ἀμφίξους Epigram. apud Suidam, obtrudere (Hn. 11.) Herodoto, ἀντιξούς ubique probanti, non ausim: ipse vir Celeber. eos ex Steph. margine c. 192. nullo honore dignatus est. WESS. — Nempe ἀντιξούς ex Med., cui etiam F. adsentitur, receperat Gronov. S.

9—12. οὐκ ἐν ἡμέραις ἐλάττει] Oikos, Nostro familiare, hic ex Arch. jam recipi debuerat, et paulo post ἀντιξούς servari. Hæc vero, a Græciis ut suspicor conficta, comparari poterunt cum narratis lib. VIII. c. 22. VALCK.

13. μίξιναις ὑμῖν ἄξω] Fortasse aliis ἔξω, quibus paria non fecero, probabitur. Vetat Nostri lib. II. 172. καὶ ἐν οὐδὲ μὴ μοῖρῃ μεγάλῃ ἦγον, tritissimumque eidem et Pausaniæ ἐν τιμῇ ἄγισ. Synesius Dion. p. 47. A. ταύτη δὲ τὸν Ἕλληνα τοῦ βαρβάρου πρῶτον ἄγω. WESS. — Οὐδαμῶς μίξιναις ὑμῖν ἄξω, id est, οὐδαμῶς τιμωμένους vel ἐν μίξιναις τιμῇ ἄξω. Hoc ego quidem antepone-

rem lectioni codicum *ἔα*, tanquam usitatius ista *εἴτα*. VALCK.

Ibid. Ταῦτα ἀκούσαντες — πρῆγμα, παύσασθαι.] Sic lib. VI. cap. 63. τοῦτο ἥκουσαν μὴ εἰ ἔθελον, πρῆγμα μὲντοι οὐδὲν ἰσχυρόν τε παρασκευάζειν: id est rem auditam παρ' οὐδὲν ἄγον, vel ἴδιντε, pro nihilo ducebant; prout loquuntur Sophocl. Antig. v. 34. et Æschyl. Agam. 238.; hic contra πρὶ πολλοῦ ἰσχυροῦν. VALCK.

14. οὐδὲν ἰσαγγιλλομένους μετακρίναι.] Ultimū non absurde Reiskius in μετακρίναι mutabat: mihi repetitum ex vicina videbatur, atque idcirco delendum. Multa describit hinc Plutarchus, et malevolus accusat malevolentie, de Herod. Malign. p. 863. VALCK. — Nihil nec mutandum, nec delendum. Οὐδὲν ἰσαγγιλλομένους μετακρίναι idem valet ac οὐδὲν ἰσαγγιλλίσσασθαι καὶ οὐδὲν μετακρίναι. Potuerat dicere Scriptor οὐδὲν ἰσαγγιλλομένους οὐδὲ μετακρίναι οὐδὲν: sed vulgatæ scripturæ eadem inesse videtur sententia. Argivi primum, ut nihil de societate professi aut polliciti erant; (nec enim cum aliis Græciæ populis ad deliberandum convenerant: cap. 145, 1. et 10. et cap. 148, 1—5.) ita nihil (vel ab aliis Græcis vel a Lacedæmoniiis) vicissim postulaverant. In verbo παραλαμβάνειν, quod (lin. 15.) consequitur, ponitur (ut persæpe apud Nostrum) actio, pro voluntate et conatu agendi; adsumere, pro conari adsumere, invitare ad contrahendam societatem. Sic idem ipsum verbum παραλαμβάνειν ponitur cap. 168, 2. et 17. et cap. 169, 1. S.

17. ἐν προφάσει.] Alibi προφάσις δι' ἑνὸς (nimirum ἑνὸς) lib. IV. 135. ἐν προφάσει Aristænetus quoque lib. I. Epist. 18. monitore Abreschio. In his taxandis, tanto recentior, malignitatem non excusabit Plutarchus. WESS.

CAP. CLI. 4. ἀγγίλλουσι Ἀθηναίων

etc.] Hæc, quæ de Callia, Hipponici F., Atheniensium ad Persarum regem Artaxerxem legato, cum anno Olymp. LXXXII. quarto concurrunt in Diodori, lib. XII. 4. WESS.

7. εἰ οφείτω ἰσχυρίσθαι, etc.] Scioli mihi videtur, insolentiora corrigentis, quod margo dat Stephani ἰσχυρίσθαι ἰσχυροῦν. Valla, an amicitiam — putaret adhuc durare. Meo gustui satisfacit, velut Herodoteum, εἰ οφείτω ἰσχυρίσθαι πρὸς Πέρσας φίλιν συναισθάναντο. Græce doctis et Latine genus illud structuræ notissimum est; sed inter exempla, quæ sibi olim eam in rem collegerunt, ad hæc perpauca respondebant accurate; discrepant nonnihil ex Gr. et hæc Lysias, p. 348. ἐν ἐνέῳ, ἢ κατὰ τὴν οὐκ οὐκ ἐλπίσιν ἀξίαν ἔσται ἡ, etc. et Sophocl. Trach. v. 687. ὃ γὰρ ἔχει — σίγη τοῦτ' ἡρώδης. VALCK.

CAP. CLII. 6—10. εἰ πάντες ἀνέρωσιν τὰ δαήσια, etc.] Eximium Eusebii dictum, qualia multa sub hoc nomine solus nobis custodivit Stobæus, ex huius Florilegio cum his comparavit CL. Wesselingius in Diss. Herodot. p. 192. Illud eodem modo emendaveram, nisi quod vocem πολλῶν in πολλῷ mutatam pertinere suspicabar ad ista, ἰαυτοὺς (πολλῷ) ἄμυνον ἀρξέμενους. Totius dicti sic paucis expressit sensum Plutarch. T. II. p. 863, 29. ἔτι πᾶσι ἀνθρώποις ἰσὺν ἐγγράμματα. Obscurius de industria loquens significatum voluit, opinor, quosvis alios Græciæ populos ea fecisse nonnunquam, quæ graviolem reprehensionem, mererentur, nihilque hac in re admisisse Argivos, quod videri posset turpissimum. Non itaque debuerat Herodotus propter hæc de Argivis dicta in acerbam incurere Plutarchi criminationem; qui Philosophus in isthoc libello ab æquitate philosophæ, quam commendat, nimium quantum deflectit. Quam sibi præfixit He-

rodotus formulam, (lin. 10. seq.) se quoque sequutum scribit Pausan. VI. (c. 3.) p. 458. Ἐμοὶ μὲν οὖν λίγυν τὰ ὑπὲρ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη· πείθεσθαι δὲ πάντοι οὐκ ἔστι ἀνάγκη. VALCK.

6. *Is μὲν συνεινίκαιεν*] Nollem substitutum *συνεινίκαιεν*, mirifica verbi forma atque invisitata. Quod rediit, Stobæus et scripti valide adfirmant, auctorque fragmentorum Pythagoreorum, hæc manifesta æmulatione adumbrans, αἵ τινες τὰ αἰσχρὰ ἐν τῶν ἰδίων πάντας συνεινίκαιεν, p. 716. ed. Galei. Cultius præterea et aptius ἱγνύφαντες, (lin. 7.) quomodo Stobæus et boni Codices, dicti quoque elegantis imitatores. Notissimi *οἱ σφῶδ' ἱγνιουφότες*, dictione Comici Nub. v. 191. philosophi; quod incurvi rebus attenderent, talique viderentur incensu. Nihil autem congruum magis Eusebii Philosophi apud Stob. Serm. CV. p. 567. sententia, fonte Herodoteo progressa: Εἰδέναι δὲ, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἴς τε τὰ ἑωυτῶν ἱγνύφαντες, καὶ τὰ ἑσθίωνος παρὶόντα ἰσθρυσάμενοι, οὐδέποτε ἑωυτοὺς ἀμύνειν κρήσσοντες. Sic enim ex Trincavelli editione et Gesneri scholio comode constituitur. Socratis simile effatum (videntur enim hæc amasse, unde *πάνω ἀρετῶν* in Pass. adpositum cernitur) dabit Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 106. a. Wess. — Suspiciatus equidem eram, ex prisci alicujus Sapientis dicto, sententiam hanc mutatum esse Herodotum, et, ita in suum usum convertisse, ut, quod ille de fortunæ casibus et calamitatibus dixisset, quibus obnoxii sunt mortales, ad mala moralia, ad prava atque turpia facta hominum (conf. mox lin. 10.) transferret. Jam opportune video Larchero observatum, eam ipsam quam dico sententiam *Soloni* auctori adscribi a Valerio Max. VII. 2. ext. 2. sic scribente: Aiebat (Solon), si in unum locum cuncti mala sua contulissent, futurum ut propria

deportare domum, quam ex communi miseriarum acervo portionem suam ferre mallet. S.

10. Ἐγὼ δὲ ὀφείλω λίγυν τὰ λεγόμενα, etc.] Nobilem et sinceram professionem cum Plutarchus haud ignoravit, cur iterum iterumque repetuntur criminationes? Idem recentioribus dictum esto, tanta, qua ille, eruditione plerumque defectis. Pausanias, quod Kühnius et Berglerus viderunt, ad Nostri exemplum, Ἐμοὶ μὲν οὖν, αἵτ, λίγυν μὲν τὰ ὑπὲρ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη· πείθεσθαι δὲ πάντοι οὐκ ἔστι ἀνάγκη: lib. VI. 3. p. 458. Wess.

15. *πάν δὲ βουλ. σφ, ἵται πρὸ τῆς*] Apud Plutarch. de Herod. Malign. p. 863. vulgatur v. 36. *πάν δὲ βουλ. σφ, προεῖται τῆς παρούσης λύσης*. Dubium scripserit-ne censor *προεῖται*, an *ἵται* πρὸ τῆς σ. λ. Supra VI. c. 12. *πρὸ τούτων τῶν κακῶν ἡμῶν γι κρείσσει καὶ ἐτιοῦν ἄλλο παλὺν ἱσθῆ*. Euripidis Praxitheia in Ererchtheo: *Μισῶ γυναῖκας, αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ Ζῆν παιῖδας ἵλου*. Usitatus in talibus *ἐντὶ* verbo etiam *προκαρτεῖσθαι* adjicitur. VALCK.

CAP. CLIII. 4. *εἰσέταρ ὁ ἐν Γίλῃ*] Laurentio *Οἰκίταρ* nomen proprium fuit, scribenti præterea Epitriopio, haud nitide. *Οἰκίταρ ὁ ἐν Γίλῃ* idem erit *Γιλῶν*: articulus tamen, quæ et Reiskii opinio, minus adcommodatus. Ceterum interpretes Pindari Pyth. II. v. 27. Dinomenem ferunt, Gelonis patrem, τὰ ἱερὰ ἐκ Τρίπου τῆς Κύπρου in Siciliam deportasse, vehementer lapsi. Id bene, quod *ταῖν θεῶν ἱεροφάντην*, sive Cereris et Proserpinæ, sistant. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) Ferendum fortasse fuerat *εἰσέταρ ὁ ἐν Γίλῃ*: sed rectius cum genitivo construitur id nomen, sicut mox lin. 19. et IV. 34. 9. S.

6. καὶ Ἀντιφῶν] Athenæus, Stephanus Byz., Pausanias, Etymologus, Scholiastes Pindari, quos plerosque ill. Scaliger ad Euseb. Chron. Ann.

MCCCLXIII. p. 80. perstricta praviore hac nominis scriptura, antestatus est, hominem ita adpellitant. Consentiet illis in posterum Herodotus; qui profecto οὐκ ἠλάφθη (non ἠλέφθη) reliquerat. Wess. — Athenæum vide lib. VII. p. 297. r. et Steph. Byz. in ῥίλα. S.

17. οὐ πρὸς τοῦ ἄπαντος ἀνδρός] Non mihi quis facile persuadebit, apud Herodotum similesque scriptores reperiri τὸν ἄπαντα ἄνδρα. Aut ejiciendus est articulus, aut in talibus etiam usitatum requiritur participium: dederat-ne forsitan οὐ πρὸς τοῦ ἁπλούς ἀνδρός? Sophoclea Noster suaviloquus sapienter adamavit, et est illud Sophoclis Œd. Tyr. v. 401. Καὶ τοι τόγ' αἰνιγμὸν οὐχὶ τοῦ ἀπλούς ἦν Ἀνδρὸς διικπῖν: ubi Schol. οὐ τοῦ ευχόντος ἢ σαφηνίσαι. Hoc forsitan argutum; sed si Codicibus abest articulus, verum videbitur, οὐ πρὸς ἄπαντος ἀνδρός. Cratinus Athenæi II. p. 68. A. Οὐ πρὸς γὰρ πάντες ἴσται ἀρτύσαι καλῶς: sic enim, vocola γὰρ tantum interjecta, corrigi malim, quam cum Viro magno (Casaub.) οὐ πάντος ἀνδρός, etc. (Vide et Animad. in Athen. T. I. nuperæ ed. p. 454. seq.) Lucian. T. II. p. 506. οὐ πρὸς γὰρ τοῦ τὸ τοιοῦτον. Sed est tamen illud in nobili senario apud Zenob. Cent. V. pr. 37. Οὐ πάντος ἀνδρὸς ἐς Κέρινθον ἴσθ' ὁ πλοῦς: Non cuivis homini, etc. Ælian. de Nat. An. XIII. 9. ἴππον Ἰδδὸν κατασχῆναι — οὐ πάντος ἦν. Eleganter, ut Sophista scilicet, Philostr. Vit. Soph. lib. II. c. xxxl. 2. εἶναι δὲ, αἶτ, τὸ μὲν ζῶντα τὸν τύραννον ἐκικόσταν ἀνδρὸς, τὸ δὲ ἐκίμβαίνον κυμίνην, πάντος. VALCK.—Facile credo, alium auctorem οὐ πρὸς ἄπαντος ἀνδρός, absque articulo, scripturum fuisse: sed adjicere articulum non designatus videtur Herodotus. Sic quidem idem I. 91, 26. τοῖσι ἄπανσι scripsit, ubi alius satis habiturus erat nude ἄπανσι scribere, quemadmodum idem ipse Noster I. 1, 8. S.

CAP. CLIV. 1. τοῦ Παντάρχου] Auctoritatem nomini Cl. Gronovius conciliavit, (nullum quidem alium testem, nisi Mediceas membranas, advocans,) neque ego defugio. Decessit Cleander de vita anno Olymp. lxx. 3. cujus successor Hippocrates Gelæ tyrannidem in vii. annos continuavit, nactus dominationis succedaneum Gelonem Olymp. lxxii. anno secundo, quod Dionysii Hal. lib. VII. pr. et Pausaniæ VI. 9. constat testimoniis. Plura H. Dodwellus Ann. Thucyd. p. 42. Wess.

[6. καὶ Διησιδήμου] Hujus nomen h. l. insignivit Herodotus, quoniam filii ejusdem infra (c. 165, 4.) mentionem erat injecturus. S.]

7. δὲ ἢ δορυφόρος ἱπποκράτους] His si adesset μετίσπερσι, series verborum hians optime coiret. Ὁ Γίλων — πολλῶν μετ' ἄλλων — μετίσπερσι· μετὰ δὲ, etc. Gelon—cum aliis multis—excelluit; non multo vero post tempore, etc. Fieri certe potuit, ut ob consequens μετὰ similis initii verbum a librario translitteretur. Hæc mera suspicio; quam qui recusant, tractam longius Scriptoris contra morem orationem vocibus ἀνὴρ ἰφάκνεις ἐν τοῦτοις terminare, sublati majoribus punctis, debent; quæ Cl. de Pauw mens fuit. Ceterum præfecturam equitatus, ἀπάντων τῶν ἱππίων τὴν ἱπμύλειαν, Geloni ab Hippocrate mandata Timæus quoque prodiderat apud Criticos Pindari Nem. Od. IX. prope fin. Wess.—Mihi expeditissima certissimaque emendandi hujus loci ratio ea videtur, quam secutus sum. S.

16. ἰσὶ τοῖσι καταλλάξαντις] Subvenire vitiosæ καταλίζαντις lectioni Cl. viri versio certis conditionibus, quas recensuerunt, voluit. Quanto apertius et melius, quod in Pass. et Reiskii conjectura, hac lege reconciliantes. Conditio fuit, ut ob cladem ad Elorum (qua de in schol. ad Pindari Nemeon

Od. IX. 96.) Syracusani Camarinam, nuper eversam, Hippocrati bona fide restituerent Thucyd. VI. 5. Wess.

CAR. CLV. 5. καὶ Κλιάνδρῳ] Cleander-ne, an Cassander, justo fuerit nomine, in MSS. dissensu non assevero. Gelo, modo ne fallant ex Timæo Schol. Pindari, utriusque tutorem egit: specie tutelæ, ut sæpe similis ambitionis alii, pupillorum causæ studuit, reapse suæ: quæ quidem, ut alia in re Œdipus Sophocleus, λόγῳ μὲν ἰσθλῶ, τοῖσι δ' ἔργοις κακῶ, Œd. Col. v. 816. Wess.

10. Καλλυρίων] Propius verum Καλλιυρίων aut Κιλλιυρίων. Hesychio certe et Eustathio, leviter erranti, Καλλιυρίοι: Suidæ Καλλιυρίοι, ubi L. Küsterus et vir eruditus Miscell. Nov. T. I. p. 79. De Syracusanorum Γαμήροις sive Γαμήροις Valesius ad Diodor. T. II. p. 549. erudite. Wess. — Pro vulgato Καλλυρίων, in Med. est Κιλλιυρίων: ex his duabus tertis lectio formari poterit Καλλιυρίων, meo iudicio hic etiam sincera. Sic nomen et alibi scribitur, et apud Hesych. in sua serie: Κιλλιυρίοι, αἱ ἰσχυροὶ γαμήροι· (γαμήροις leg.) βούλοι δὲ ἔσαν οὗτοι, καὶ τοὺς κυρίους ἐξέβαλον. Præter hæc, ista quoque Zenobii IV. 54. syllabam firmant quæ excidit apud Herodotum: ἡ αἰτία τῆς πλῆτους αὐτῶν, διὰ τὸ παντοδαπὸς εἰς τοῦτο συλλεῖν, ὅσα τοὺς κυρίους (τοῖς κυρίους leg.) ἰγκλίσθαι: sed apud Zenob. dicuntur Καλλιυρίοι, ut in Plutarchi sub nomine divulgatis a Jac. Gronov. Proverbiis, §. x. et aliquoties apud Suidam, qui testes excitat Timæum et Aristotelem in Rep. Syracusanorum. De his notavit quædam vir doctus in Misc. Obs. Nov. I. p. 78. conf. H. Stephani Schediasm. IV. 15. VALCK.

CAR. CLVI. 1. Γίλῃς μὲν ἰσικρατίων] Si participium ad superius redeat structura περιλαβὲ τὰς Συρηκούσας ἰσικρατίων, Γίλῃς μὲν, etc., nihil hic inconmodi: sin,

non male ἰσικρατίων aut ἰσικρατίων cum Abreschio pingetur. Clar. Reiskio aliud, sed violentius, remedium in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 486. Wess. — Γίλῃς ἰσικρατίων, id est, ἡ ἰσικρατία. Gelam quidem, quam tenebat, minoris faciebat: hanc cum Hieroni fratri commisisset gubernandam, ἡ δὲ τὰς Συρηκούσας ἰκράτου. In his non egemus correctionis. VALCK. — Naturalis verborum series hæc fuerit, λόγῳ ἰλάσσω ἰσικρατίων Γίλῃς: ubi ἰσικρατίων idem valet ac ἰσικρατίων, quemadmodum multa in Græco sermone verba cum participio construuntur, loco infinitivi. S.

4. Ἴσαν ἅπαντα αἱ Συρηκούσαι] Reiskii et Pavii Ἴσαν ἅπαντά αἱ αἱ Συρήν. elegans, sed minime, cum pronomen tacitum intelligatur, necessarium. Multa docti viri ad III. 157. nominati. Wess. — Lenissima Reiskii mutatio, lægentis καὶ Ἴσαν ἅπαντά αἱ αἱ Συρηκούσαι: ubi omitteretur forte rectius articulus: et omnia erant ei Syracusæ: sic recte vertit St. Bergler. ad Alciph. p. 237. Præter illum multi hoc genus loquendi illustrarunt; locum huic simillimum protulit G. Raphelius Annot. in Pauli I. Ep. ad Cor. xv. 28. Atque hæc nostra etiam valde accommoda Dukerus admovit his Herodotum imitantis Thucydide VIII. 95. Εὐβοία γὰρ αὐτῶς ἀποικιστημένης τῆς Ἀστικῆς πάντα ἦν. Eodem casu comitante Herodotus alibi, (I. 122, 11. de quo quidem loco vide Hermannii Adnot. 59. ad Viger.) ἦν αἱ τὰ πάντα ἡ Κυνὴ: et fortasse posuerat, omissa quæ nunc adest præpositione ἐν, lib. III. c. 157. πάντα δὲ ἦν τοῖς Βαβυλωνίους Ζάπυροι. VALCK. — Vide Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. et Adnot. ad III. 157, 19. Parum interest: sed, ut expeditissima, sic verissima hujus loci scriptura fuisse videtur, quæ Valckenario placuerat, Ἴσαν ἅπαντά αἱ Συρηκούσαι. S.

[βλαστον] Sic de Lacedæmoniiis, ἀνά τι ἰδραμοὶ αὐτίκα καὶ ἐσθνήθησαν, lib. I. c. 66. Damascius apud Suidam in γίσιος: ἀνδραμί τι καὶ ἐσθνήθησαν. In Ἀσπιδραμίτι, pro κίχνηται adhibito, Homerum imitantur. Herodoteam tmesin, Ionibus ferme solis et poetis usitatam, sæpius usurpare non dubitavit Eunapius, in cujus Porphyrio, p. 13. legitur: ἀνά τι ἰδραμί — καὶ ἐσθνήθη. VALCK.

8. τῶν ἄστων] Status his movetur, injuria tamen, controversia; siquidem ἄστων id vocabulum, ubi abesse alii juberent, in Musis sæpe locum capessit. Hoc vide ex c. 170. αὐτίαν τι Ταραντίων καὶ Πυγίων, εἰ ὅτι Μινύθου τοῦ Χαίρου ἀναγκάζονται τῶν ἄστων. Alia lib. III. 123. IV. 93. IX. 93. WESS.

18. συνίσκημα ἀχαριστότατον] Spartani populum Atticum δῆμον ἀχάριστον, ob gratiam sibi, uti præ se ferebant, non relatum, traducunt lib. V. 91. Diversiore paullo usu plebs συνίσκημα ἀχαριστότατον, quia tyrannis insuavis, illa et minime jucunda; quippe qua οὐδὲν ἄξιοτάτοιον οὐδὲ ἰβριστότερον, de Megabyzi Persæ sententia, lib. III. 81. Instaurata vox memorem lib. I. 207. non anget. WESS.

CAP. CLVII. 3. καὶ Ἀθηναῖοι] Aditis Atheniensibus, quos neglectos series et MSS. noluerunt, sermo nunc instructor: adfuisse autem Atheniensium legatum, cap. 161. atque ex Ephoro scholiastes Pindari Pyth. Od. I. prope fin. clamat. WESS.

5. τὸν γὰρ ἰσιόντα, etc.] Non nescio quomodo γὰρ isthac in sede possit defendi, neque adeo ista lib. I. c. 163. πωδέμους τὸν Μῆδον παρ' αὐτῶν ὡς αὐτεῖς: sed quia centenis, quæ horum dantur similia, nihil inesse puto, quod ad hæc respondeat, placet elegantissimi Gisberti Kœnii nostratis conjectura, voculam γὰρ transponentis hoc modo: Ἐπειμύσαν ἡμῖας Λακιδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι (has voces præbent Codd.) —

παρὰ λαμφομένους σε πρὸς τὸν βάεβαρον τὸν ἰσιόντα ἰπὶ τὴν Ἑλλάδα: πάντας γὰρ σου πυνθάνεται, ὅτι Πίρσης ἀπὸ, etc. VALCK. — Τὸν ἰσιόντα ἰπὶ τὴν Ἑλλάδα (ne qui adhærescant) repetit c. 177. Ceterum culte variegatam orationem sistunt, aliorum decursuram more, πάντας σου πυνθάνεται ὅτι Πίρσης ἀπὸ, ἰσιὼν ἰπὶ τὴν Ἑλλάδα, μίλλαι, ζιούξαι, etc. Non dissimiles figurandæ dictionis modus Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 104. et ad Aristæneti lib. I. Epist. 5. conduxit. WESS.

10. δυνάμις τι ἦναις μεγάλῃς] Sentio aliquid hoc loco turbati. Semper tali in re δυνάμις τι εἶ ἦναις, aut etiam πόρρω. Editio geminum equidem haud reminiscor. Corrigitur a Reiskio ἦναις μεγάλῃς, plaudente Abreschio Diluc. Thucyd. p. 121. sine exemplo tamen. WESS. — Emendandum censeo, εὐ δὲ δυνάμις τι εἶ ἦναις, καὶ, etc. ejecta voce μεγάλῃς, quæ forsitan ex interpretamento, μεγάλῃς ἔχουσ, nata contextum irrepsit. μεγάλῃς legenti Reiskio suffragatur Abreschius Diluc. Thucyd. p. 121., sed constans in hac formula repugnat usus: ἔχουσ in talibus quævis adverbia sibi patitur adjungi; sed ἦναις ferme tantum εἶ admisit. Ut Græce non dicitur χρημάτων εἶ ἦναις μεγάλῃς, sic neque δυνάμις εἶ ἦναις μεγάλῃς. Obmoveri non debet illinc diversum quod legitur lib. VIII. c. 111. Quinquies usurpatum Herodoto, εἶ ἦναις, totidem vicibus Ælianus representavit, cujus loca dedit L. Bos ad Luciani (Εἰκόνες, s. Imag. cap. 11.) μορφῆς μὲν εἶ ἡκούσας T. II. p. 469. (ed. Wetst.) Apud Suid. in Εὐτόκιοις legitur et γίνους εἶ ἦναις. φύσις εἶ ἦναις dixit Philostr. Vit. Apoll. VIII. c. 18. Hyperides, πικρότης εἶ ἦναις, juxta Demetrium Magnesium apud Dionys. Halic. T. II. p. 179, 40. D. Heinsii conjectura in Theocr. XIII. 15. magis videretur probabilis, si scripsisset: Ἀδῶ δ' (id est ἰαυτοῦ) εἶ ἦναις ἐς ἀλαθινὸν ἀνδρ' ἀποβασίαν

Ἐωϋτῶν εὖ ἥκοντες Assyrii dicuntur Nostro I. c. 102. Thomas M. in Ἐχμ locutionem, φρενῶν εὖ ἥκει, comparat cum HomERICA Τέξων εὖ εἰδὼς, quam similesque nobis explanavit Ti. H. ad Thom. in Γυμνασμίους ἥτορικῆς. VALCK.—Rara utique et vix alibi reperiunda structura, quam h. l. communi consensu præferunt libri omnes: nec tamen idcirco temere mutanda ab editore. Multa passim in veterum scriptis reperiuntur ἀπαξ λεγόμενα, multæ item formulæ insolentiores, quæ turbare quidem nos possunt, nec vero idcirco eliminari continuo debent. Immo vero, quum I. 149, 6. χώρην dixerit Herodotus ἄριον ἥκουσαν οὐκ ὁμοίαι, non adjecta, sed subintellecta εὖ particula; quumque VIII. 111, 11. θῖων χρεστώων (non, nude θῖων ἥκουν) εὖ scripserit; quidni idem h. l. δυνάμεις ἥκεις μεγάλους (quod aliquanto maiorem vim habere videtur, quam δυνάμεις εὖ ἥκεις) scribere potuerit? S.

CAP. CLVIII. 1. πολλὰς εἰκνυτο λέγων] Latina Vallæ inmutata a Gronovio sunt. Convenit ex parte πολλὰς ἢ λισσόμενος ὁ ξείνος, lib. IX. 90. et lib. VIII. 59. πολλὰς ἢ ὁ Θμιστοπλῆς ἐν τοῖσι λόγοις: plenissime Dionis hoc Cassii, lib. XLII. (c. 24.) p. 221. ed. Steph. καὶ ὅτι πολλὰς εἰκνυτο, τό, τι τοῦ Καίσαρος ὄνομα ἰσικαλούμενος M. Cæcilius. WESS.—Valla: multus in hac oratione fuit. Commode ad sententiam Gronovius: vehemens erat in urgendo. πολλὰς adfectum et vehementiam exprimit: ἐγκνίσθαι vero est insectari, invehi, urgere. S.

[2. λόγον ἔχοντες πλειόνεσσιν] Gronov. cum Valla: Insolentem habetis orationem; satis commodè ad sententiam, cui quidem rite exprimendæ adcommodatus aliquod Latinum verbum desideres. Hoc enim Gelo dicit: Vestris unice commodis intenti ab aliis ea postu-

latis officia, quæ vos illis petentibus præstare dedignamini. S.]

6. τὸν Δωριέως — πρὸς Ἑλισσαίον φόνον] De his, infelicèque Doriei interitu, lib. V. 46. Ex schedis ὠφελίαι, (lin. 8.) veluti eodem libro c. 98. placuerunt; neque damnabiles ἰσαυρίστis, (lin. 9.) usu Thucydidis II. 55. quamquam similis ibi scriptionis variatio, mutinæ. WESS.

7. ὑποσείνοντες] Ἐλπίδα δηλοῦσι: prout recte supplet Schol. in Thucyd. VIII. c. 48. In Aristoph. Acharn. v. 657. ὑποσείνων μισθὸς redditur ὑποσχενόμενος a Schol. et Suida; qui Philostrato tribuit, quæ sunt Synesii Ep. 105. p. 247. A. In istis infra, (lin. 13.) οὕτω δὲ Γίλωνος μνηστis γίγονι, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑρμ. §. 57. Vid. Clar. Jo. Taylor in Demosth. Midian. p. 299. seq. VALCK.

16. δημοσίας τι τερήσεις] Armasse Gelonem δημοσίας ταῦς καὶ διασχολίας ἰσπῆς καὶ πικρὸς μυρίους ex Ephoro Critici produnt ad Pindari Od. Pyth. I. longe infra catalogum, quem hic annumeravit. Si verum est, Dionysium lapsis aliquot annis ex una Syracusana civitate c. et xx. m. peditum, et xii. m. equitum, navesque longas cccc. in aciem emisisse apud Diodorum, lib. II. 5., magnifica hæc promissa inani jactantiæ non erunt inputanda. WESS.

CAP. CLIX. 2. ἦ καὶ μίγ' οἰμώζειν] Manifesta adumbratio Homerei ἦ καὶ μίγ' οἰμώζειν γίγναι Ἰσσηλάτα Πηλεΐδης Iliad. H'. 125. WESS.—Homericus versus est parodia ex Ἰλ. H'. 125. Sententiæ non illa multum dissimilis in Ἰλ. A'. 255. ἦ καὶ γνῆσαι Πρίαμος. Ad Homerum Herodotea comparavit Eustath. in Ἰλ. H'. p. 540. καὶ παρ' Ἡρόδοτον εὐρηται σχῆμα ὅμοιον τῷ Ὀμηρικῷ, etc. VALCK.

3. ἀπαραιρηθῆναι] Quod ex Med. et aliis ἀπαραιρηθῆναι, quæ tandem re vulgatum exsuperet, non video; incommo-

de quoque coalita syllaba. Wess. — Immo nec vulgatum probum erat, nec id quod ex Med. Gronovius receperat. Ionica ista verbi forma non in præsenti tempore, solum in præterito perfecto et plusquamperf. locum habet: quare unice vera terminatio h. l. ἦσθαι erat. S.

8. οὐ δὲ μὴ βοηθῆσαι] Premo vestigia probatorum Codd. ipsiusque Scriptoris lib. III. 134. οὐ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι, et parili sæpe modo. Vid. lib. IV. 128. Wess. — Restituetur βοηθῆσαι ex Codicibus. Videatur clar. Editor in p. 30. n. 98. et 336, 37. (Wess. ad I. 63, 12. et ad IV. 126, 5.) VALCK. — Ad infinitivum βοηθῆσαι pronum est aut βοῦλου (Ion. βούλο) intelligere, aut δικαίαι ex verbo proxime præcedente. S.

CAP. CLX. 1. ἰσχυρὰ ἔργα ἀπιστραμμένους τοὺς λόγους τοῦ Συάγου] Ἐπιστραμμένους τοὺς λόγους, dicta aspera, fuisse autumo: quo sensu λόγων μᾶλλον ἰσιστραμμένα Themistocles acerbius locutus lib. VIII. 62. et Demosthenis σιμνότης ἰσιστραμμένη, asperior, discrepans ab Isocrate, quippe quæ ἀβροτέρα καὶ ἥδιον in Philostrati lib. I. Vit. Soph. p. 504. ubi bene Olearius. Wess. — Ἀτ ἀπιστρ. communi consensu exhibent libri omnes, quod et ipse Wess. in contextu tenuit: merito; commodam enim offert sententiam, sermonem aversantem, cum indignatione respuentem propositam conditionem. S.

2. τὸν τιλιουαῖον σφί τόνδε] Τὸ τιλιουαῖον legi mavult Koenius. VALCK.

3. ἐνὶ δία κατιόντα ἀνθρώπων φίλῃ ἰσπαλάγειν εὐδὲν] Hæc et seqq. prostant et ap. Stobæum p. 171, 11. et p. 173, 32. Æschines, de Falsa Leg. p. 48, 11. εὐδὲν ψυλλῇ, inquit, ἐνὶ δία οὐ περιεστέρησεν ἄσπετος ἀφικνίσται. Juxta Xerxen Herodoti VII. 39. ἐν τοῖσι ὡς τὸν ἀνθρώπων εἰσὶν ὁ θυμὸς. Cum hoc Gelonius, dictum iratæ Tomyridis comparan-

dum est ex lib. I. c. 212. οὐδὲν μαινῶσι, ὡς τε, κατιόντες τοῦ οἴου ἐς τὸ σῶμα, ἰσπαλάγειν ὑμῖν ἴσπια κακὰ. Nostro loco positum in medio pertinet ad utrumque, ni fallor, ἀνθρώπων: nam et ἐνὶ δία dici possunt κατιόντα ἀνθρώπων, pro ἐς ἀνθρώπων: apud Thucyd. veram lectionem Codex optimus servavit (I. 78.) p. 53, 78. Non mirabor, si cui placebit ἀνθρώπων, ut convitia per aures immissa dicantur κατιόντα in pectus sive ἐς τὸν θυμὸν. Iram in pectore Plato, cupiditatem subter præcordia locavit. VALCK.

5. οὐ μοι ἰσχυραί] Præ tuli hoc ex Stobensi et scriptis: neque enim de futuro sermo. Wess.

10. ἡμῖς τι ὑπαίχομεν] Sic scribendum vidit Koenius. VALCK.

13. τοῦτοις ὑμῖς χρεῖν ἔστι ἀρεσκεσθαι] Hæc vobis oportet placeat conditio. Ἀρεσκεσθαι, quod, Vallæ lectum, dat Arch. plures si habent Codices, optio difficilis erit inter ista duo; ut et in his apud Stobæum (p. 4, 27.) Democriti, ἐπὶ τοῖς δυνατοῖς δὴ ἔχουσιν τὴν γνώμην, καὶ τοῖς παρῶσιν ἀρεσκεσθαι, scribendum-ne totidem sal literis ἀρεσκεσθαι, an, una detrita, ἀρεσκεσθαι; utrumque recepit usus. Contentum suis rebus esse vulgo certe dicebatur ἀρεσκεσθαι τοῖς παρῶσιν, ut in Ep. ad Hebr. XIII. 5. et in locis adscriptis a Wetstenio. Idem Isocrati sæpe στήριγμα τοῖς παρῶσι: ἀγαπῶ τοῖς ὑπάρχουσιν, Lysias; si hujus est ὁ ἰσπαλάγειν λόγος, quod non opinor: aliis ἀρεσκεσθαι τοῖς παρῶσι. Postremum hoc veteribus ista structura multo est usitatius, quam ἀρεσκεσθαι: Thucyd. II. 68. οὐκ ἀρεσκεόμενος τῇ ἐν Ἀργεὶ καταστάσει: VIII. 84. Lucian. T. I. p. 648. II. p. 639. Longin. XXXII. 5., ἡκούσα τοῖς πταίσμασιν ἀρεσκεόμενος: quin ipsi Herodoto, IV. 78., διαίτη οὐδαμῶς ἡρίσταντο Σκυθικῇ: III. 34., οὐκ ἀρεσκεόμενος τῇ κρείττει. (Adde IX. 66, 1. et 4.) At alterum illud apud Nostrum etiam in

venitur lib. IX. cap. 32., οὐδ' οὕτω ἴση
ἔτι ἀρκεῖσθαι τοῦτοις μούνοις. VALCK.—
Animus in ἀρκεῖσθαι magis, quam ἀρ-
κείσθαι vergit, motus istis lib. IX. 32.
οὐδ' οὕτω ἴση ἔτι ἀρκεῖσθαι τοῦτοις μούνοις.
Accedunt ἀρκεύμενοι τοῖς παροῦσι in To-
letis fragmento apud Stob. Serm. XCV.
p. 523. et Epist. ad Hebræos c. xiii. 5.
Nemini tamen præscribo. WESS.—
Equidem tenendum ἀρκεῖσθαι putavi,
ut paullo exquisitius, huicque loco ap-
tius, et inprimis Herodoteum. S.

CAP. CLXI. 1. Γίλον μὲν δὲ ταῦτα
προτείνετο] Non male cepit Valla, (sic
reddens: Hanc Gelon conditionem of-
ferebat.) Sic lib. V. 24. τάδε τι ἰγὺς
προτείνονται. Passivo significatu, δου-
ρα γράμματα προτείνονται, scripsit Iso-
crates in Panathen. pag. 257, A. VALCK.
—Προτείνω, activa verbi forma, signi-
ficat offerre, (pæcis conditiones) propo-
nere. Vide Lexic. Polyb. p. 541.
Προτείνεσθαι, verbo medio, est pro opera
alteri oblata vicissim certa jura aut mer-
cedem postulare sibi. Conf. IX. 34, 5
et 8. S.

2. ἀμύβειτό μιν τοῖσδε] Aspernandum
hoc non videbatur. Hujusmodi lib. I.
35. Κροῖστος δὲ μιν ἀμύβειτο τοῖσδε. WESS.

11. οὕτω ἔχῃ τοι] Laurentius vertit,
ceu scriptum οὕτω ἔχει τοι invenisset,
quod Codd. respuunt, minime tamen
improbum. Vulgatum vult, ita sese res
habet; tum sequi debuit, ὡς οὐδ' ἄν, ut
etiamsi, etc. Eadem sentiunt Reiskius
et Abreschius. WESS.—Potuit Valla id
ipsum, quod libri omnes tenent, οὕτω
ἔχῃ τοι, ita habeto, nec sic quidem male,
interpretari. Nec vero necesse est ut
ὡς sequatur; modo, loco commatis quod
post ἔχῃ, olim ponebatur, majore dis-
tinctione interpungatur oratio, quod an-
te nos jam a Schæfero factum. S.

16. πάρεστιν Ἕλλησιν στρατὸς] Male
παρ' ἄλλων Valla et consentanei. Ma-
rißimas civitatis suæ copias orator Atti-
cus negligere haud potuit. WESS.

17. εἰ Συρακουσίοις ἴοντες Ἀθηναῖοι συγ-
χωρήσωμεν] Superbum oratoris Attici
dictum infregit, hinc meo quidem arbit-
ratu alienissima, vocula εἰ, quæ, ex vi-
cino α facile nata, quo hic ponitur modo
construi non solet. Quæ præcedunt,
sic sunt jungenda: ἄλλῃ δὲ παρεστέμεν
οὐδενὶ ναυαρχεῖν· μάτην γὰρ ἂν — εἴ-
μιν συνεστήσειν. Hic plena ponenda est
distinctio. Novam periodum orator
animosus sic orditur: Συρακουσίοις, ἴον-
τες Ἀθηναῖοι, συγχωρήσωμεν τῆς ἡγεμονίας;
Nos, qui sumus Athenienses, Syracu-
sanis cederemus principatu! Pendet
modus subjunctivus, συγχωρήσωμεν, a
suppressis, Σίλοις, vel βούλις ἴνα. Ve-
hementiam dicti sentient, qui vel ad
similia, vel ad hæc attenderunt Demos-
thenis p. 49, 8. (p. 78, 13. ed. Reisk.)
ἀξίων Ἀθηναίους ὄντας πρὸς τὸν ἐν Πύλλῃς
δεσπόμινον πρὸς τῶν ἡσίων διαδικάζεσθαι.
Pag. 126, 35. (pag. 197, 11. Reisk.)
ὁμοῦς δὲ, ὄντες Ἀθηναῖοι, βάρεθρον ἀνθρα-
κῶν καὶ ταῦτα γυναικὰ φοβηθέντες; Tale
quid indicatum voluit Thucyd. VI. c.
59., ubi Hippias Acantiæ filiam suam
Archedicen, Ἀθηναῖος δὲ δαμψακτὴρ
ἰδων. Quantum hic vim nomen ha-
beret Ἀθηναίων, mox explicat Athenien-
sis: ἀρχαῖοι τούτοις μὲν ἴσως παρεχόμενοι,
μοῦνοι δὲ ὄντες οὐ μεταστέμεν Ἕλλησιν;
quæ tractavit clarius. Wessel. supra p.
26. (Adnot. ad I. 56, 9.) Plutarchus
de Exil. pag. 604. D. Τίς εἰρηὶς τῇ
λαυρῇ πατρίδις ἡγεμονίας τοιοῦτον εἶναι Εὐ-
ριπίδης: Ἡ πρώτη μὲν λῶς οὐκ ἔκαστος
ἄλλοις, Δεύτερος δ' ἴφριμ· αἱ δ' Ἕλλαι
πύλοις, Πιστῶν ὁμοῦς διαφερόμεναι βολαῖς,
Ἄλλαι παρ' ἄλλων εἶναι ἐξαγόμεναι. Eu-
ripidis ista, nobis ex Erichtheo servata,
minus sincera prostant in orat. Ly-
curgi p. 160. VALCK.—Quod abjectam
voculam εἰ maluit Vir doctissimus, id
commodissimum foret, si vera esset
scriptura verbi συγχωρήσωμεν: sed ter-
minatio subjunctivi modi temere pri-
mum in editionem H. Stephani poste-

riorem invecta est; et, ut voculam *si* libri omnes agnoscunt, sic probatissimi codices cum ed. Ald. et Steph. pr. in *συγχωρήσομεν* consentiunt, quam scripturam non dubito in aliis etiam scriptis libris, si diligentius inspiciantur, iri reperiunt. Cæterum, quam vim inesse monuit Valck. in verbis *ἰόντες* 'Αθηναῖοι, ea etiam sic integra manet. S.

19. *μῦθοι δὲ ἰόντες οὐ μεταβάσσει*] Vide lib. I. cap. 56. Wess. — *Μεταβάσσει*, qui solum vertit, Homericum vocab. Iliad. *ἴ.* 644. (al. 648.) et *π.* 59. non ad thema *ἴσσημι* vel *εἰσάω* referendum, ut a nonnullis factum video; sed a traduce *πάω*, *ναίω*, habito, repetendum; ut cum Eustath. ad Iliad. *π.* p. 1059. recte Æm. Portus monuit. S.

19. *εὖν καὶ Ὀμηρος*, etc.] Menesthea indicari Galeus admonuit, Poëta consentiente, Iliad. B'. 554. Wess.

CAP. CLXII. 2. *τοὺς μὲν ἀρχοντας*] Insertam vocem requirebant sequentia, in quibus Cl. Gronovii ex schedis opera eminet. (Vide Var. Lect. ed. S.) Equidem ex iisdem *ἀρχομένους* non adversabar olim: at supra Laco ad Gelonem *ἱεὶ ἀρχόμενος ὑπὸ Λακιδαιμονίων*, c. 160. Wess.

3. *οὐδὲν ἰσάντες*] Quod plures scripti *οὐδὲν ὑπάντες* cum Aldo, laudibus docti viri fertur. Suidæ *ῥφίσι, συνεχώρι*, nemo nescit, nemo quoque, gignendi pleurumque casum id sibi sumere. *ῥεπίντες* Portus illustravit. Wess. — *ῥεπίντες*, ex Arch. enotatum, reciperem. Vim verbi propriam et translata L. Küster. attigit in Aristoph. Ran. v. 1251. Ubi Aristides pro Cimone T. III. p. 251., *ἄσπερ ἂν εἰ πάλιν, καὶ παρὸν ἐξ οὐρίας νομίζεσθαι, ὥτα ὑφίμην ὑπὸ δουρίας*. Schol. MS. *εἰπὼν τὸ ἐξ οὐρίας, ἐπὶ ἡγάγετο τὸ ῥφίμην ἀπὸ μεταφορῆς τῶν χαλάντων τὰ ἰσάντα*. Ut *ὑφίμην τῶν ἰσάντων*, sic et dicebatur *ὑφίμην τοῦ τόνου, τῆς γλώττης, τῆς ἐργῆς*: quorum primum est in Aristoph. Vesp.

336. secundum restituendum est Philostrato Vit. Apoll. lib. III. c. 25. tertium, *ὑπείσται τῆς ἐργῆς*, habet Herodot. pag. 184, 18. et alibi. (II. 122, 71. conf. IV. 181, 18.) Qui vocatur Phalaris, Epist. 72., non *ὀφρήναι*, sed scripserit, ut puto, *πάντας τοὺς θαυμάζεις, ὅτι ὀφῆναι τῆς ἐργῆς*. VALCK.—Sic vero etiam Noster activa verbi forma subinde utitur eadem notione remittendi: *ὕπαις τῆς ἐργῆς* I. 156, 7. III. 52, 8. *ὕπαις τῆς ἀγνομαιμένης* IX. 4, 6. Similiterque h. l. *ὑπάντες* unice verum arbitror: neque me movet quod cum accusativo casu (non cum genitivo) constructum h. l. id verbum videtur, potest enim verbum absolute positum intelligi, et *οὐδὲν* valere *παρ' οὐδὲν*, nulla parte cedere, nihil prorsus remittere. Quin immo suspicari licuerit, proprie cum accusativo casu construi verbum *ὑφίμηναι*, gignendi vero casum nonnisi elliptica quadam ratione ei jungi, v. gr. *ὑφίμηναι τῆς ἐργῆς* dici pro *ὑφίμηναι ἐν τῆς ἐργῆς*, aliquid de ira remittere: quod si ita est, recte legitimeque dicetur *οὐδὲν ὑφίμηναι*, nihil remittere. S.

[4. *οὐκ ἂν φέλονται*, etc.] Familiarem istam Græcis formulam lata et ingeniosa disputatione tractans Hermannus in Adnot. 204. ad Vigerum, hunc quoque Herodoti locum citavit, tamquam talem in quo ista formula non possit interrogative accipi. Quod ut Viro doctissimo ultro largior, sic mihi videtur locutioni illi ubique primitiva et propria vis inesse hujusmodi, non poteris nimis cito, nimis celeriter hoc facere; id est, ocysus et quam ocysissime hoc fac. Et est hic quidem plenior, quam alias, locutio, adjectis verbis *τὴν ταχίστην*: quasi diceret, etiamsi quam citissime hinc abire properaretis, tamen non nimis cito abieritis. S.]

5. *ἐκ τοῦ ἱναυτοῦ τὸ ἴαρον αὐτῇ ἐκπαίρηται*] Errantem Vallam comiter in viam

P. Leopardus reduxit, Emend. lib. VIII. c. 1. Dicto Gelonis, quod idem animadvertit, parilem, immo jocundiorē, præstat elegantiam illud Periclis ex Orat. Parentali, juventutem Atticam, bello peremtā, τὴν νίκητα ἐκ τῆς πόλεως ἀναιρεῖσθαι, ὥστε τὸ ἴαξ ἐκ τοῦ ἱκανοῦ εἰ ἐκαιρεθείη, in Aristotelis Rhetor. I. p. 30. et, verbis parum mutatis, III. p. 134. ed. Sylb. Namque non ejusdem illud tumoris atque audaciæ, sed translationis laudatissimæ, cujus nullam merito, quippe obviæ et cognitu facillimæ, Philosophus explanationem addidit. Noster adjunxit, modo tamen ipsius hæc declaratio, verum talem, quæ maculam Græciæ adfricat. Quid enim? an δῖος erat, Gelonis copias Græcorum exercitui tantum præstare, quantum ver potius et nobilius aliis anni tempestatibus est? Et talia Herodotum, Græcorum summum prædicatorem, litteris prodere? Doctissimi viri Pavius et Reiskius, ut historiæ auctor ab ea immunis esset culpa, δηλοῖ γὰρ, Gelo nempe, maluerunt. Bene quidem, modo Herodotea forent. Puto Cl. Valckenarium omnia dispunderum. (Vide mox Adn. ad lin. 6.) Wess.—Perversam videtur in suo Cod. scripturam invenisse Valla, ἐκαυκίηται, et ἐκαυκιστήμινος: vertit enim, ver ex anno illi exaruisse. Hesychii 'Ἐκαυκίησαι est ex Aristophanis fragm. apud Suidam in Αἰκίησαι, qui descripsit istam notam ex Scholiis plenioribus in Arist. Ran. v. 196. 'Ἐκαυκίησαι, per se satis tutum, magis etiam adfirmat Periclis dictum, quod, Leopardo memoratum Emend. VIII. 1., cum his Gelonis compararunt Jos. Wasse ad Thucyd. pag. 118., et P. Wessel. in Diss. Herod. pag. 46. Si verum licet fateri, mihi Herodoteum non valde placet Gelonis dictum, eleganter a Pericle correctum: ver enim tanquam adolescentiam significat, Cicero de Senect.

c. 19. Ipsa pueritia recte dicitur ἴαξ παντὸς βίου apud Stobæum pag. 453, 37. neque absurde Demades ἐ βότρω ἴλαται (Athenæo teste lib. III. pag. 99. v.) ἴαξ τοῦ δήμου τοῖς ἰσθήουσ. Juventutem ex civitate bello sublatam (Φιλί γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγχιῖν νίους, Sophocles in Scyriis: non inepte dixerit quis in funebri laudatione, ἴαξ ἐκ τοῦ ἱκανοῦ ἐκαυκίης. VALCK.

6. οὗτος δὲ ὁ νῦς, etc.] Dicto Gelonis, sive verbo ἐκαυκίηται, proxima si subjungerentur ista: σερεισοκορίνη δὲ τὴν 'Ελλάδα τῆς ἰαυτοῦ συμπαχίης ἐκαυκίς, ὥς εἰ τὸ ἴαξ ἐκ τοῦ ἱκανοῦ ἐκαυκιστήμινος εἴη: intermedia nemo, credo, requireret; quæ mihi nec Herodoto neque hujus lectoribus satis digna videntur; juvenumque potius in gratiam hunc similemve in modum primitus scripta: οὗτος δὲ ὁ νῦς τοῦ ἥμματος, ὃ ἰδίᾳ λέγουσιν, εἴηαι τὸ δειμνύματος (ἡλὼ γὰρ ἐν τῷ ἱκανοῦ ἴσται τὸ ἴαξ δειμνύματος) τῆς τῶν 'Ελλήνων στρατιᾶς τὴν αὐτοῦ στρατιάν. Recepta facile formam induerunt Ionicam. Obscuriora dicta, formulis etiam talibus nonnunquam adjunctis, sed ad istam rationem nusquam, Herodotus interpretatur. VALCK.—Suspiciones doctissimorum Duumvirorum me quidem non admodum moverunt. Wesselingio suspectus iste locus erat, quod non credibile sit, Herodotum talia literis voluisse mandare, quæ maculam Græciæ adfricent. At non suo ista nomine scribit Herodotus; sed, quid Gelo dixerit, magnifice de suis copiis sentiens, refert et interpretatur. Valckenario ipsa hæc interpretatio tyrorum in gratiam a nonnimine adjecta videtur, Herodotoque pariter et illius lectoribus indigna. Novimus tamen (nec ipse diffitetur Vir doctus) alibi etiam subinde Scriptorem nostrum acute et figurate dictorum aut proverbiorum nonnullorum vim et originem, unde ortum ceperit, aut a quo

primum edita reperiantur, declarare; ut IV. 149. VI. 37, 84. et 138. Unum mihi in verbis, quæ h. l. leguntur, non-nihil incommodi habere videtur, nempe verbum *ιστι* lin. 8. quod verbum si abesset aut cum *ἵναι* permutaretur, (quæ passim inter se permutata observare memini a librariis) reliqua commodissime procederet oratio: *δῆλα δὲ, ὡς (λίγυι, vel ἰλίῳ λίγυι) ἐν τῇ ἱκανότη (ἵναι) τὸ ἱερὸν δοκιμάσαντες, τῆς δὲ τῶν Ἑλλήνων στρατῆς (δοκιμάσαντες ἵναι) τὴν ἰαυτοῦ στρατήν. S.*

CAP. CLXIII. 3. *δίσεις μὲν περὶ τοῖσι Ἕλλησι*] Excitans ista Suidas in *Δίσεσιν*, lectionem firmat Med. (Nempe, in citandis Herodoti testimoniis, Ionismum sæpe negligit.) *Δίσεις περὶ τοῖσι*, ad exemplum Nostri frequentarunt Thucydides, Aristophanes. Philostr. alique Sophistæ. VALCK.

9. *Κάδμω τὸν Σπόθω*] Quem Delphos speculatorem misit, ut ob justitiam sibi habuit Gelo commendatum, (cf. cap. 164, 7.) *Κάδμω τὸν Σπόθω*: similiter Scythên Zancleorum Regem, secundum Herod. VI. 24., Darius *ἰνόμεσι πάντων ἀνδρῶν δικαιοτάτον ἵναι, ὅσοι ἐκ τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἰωῦτόν ἀνέβησαν*. Hunc Cadmi Coi patrem esse censuit Jac. Perizon. dissentiente Wesselingio ad Herod. p. 448. (ad VI. 23, 1.) Quid si patris Cadmi fuerit ille patruus? ni enim ex eadem fuisset familia, mirum esset, Cadmum in Siciliam Zanclem habitatum concessisse, quam Scythes olim tenuerat imperio: cum Cadmo venisse traditur in Siciliam Epicharmus, Suidæ in *Ἐπίχαρμος*. VALCK.

10. *φιλοῦς λόγους*] Quibus, si ita res ferret, Persam regem comiter alloqueretur, Gelonice conciliaret. Sic lib. VIII. 106. *ἔλγυι πρὸς αὐτὸν πολλοὺς καὶ φιλοῦς λόγους*. Namque *διφασίους λόγους* corrigi, necessum haud opinor, siquidem ad amicitiam illam testificationem

διδόναι γῆν τε καὶ ὕδωρ manifesto spectat. De Cadmo ad lib. VI. 23. WESS.

CAP. CLXIV. 2. Cadmus primum dicitur a patre traditam accepisse *τὴν τυραννίδα Κῶων ἐν βιβηκῶναι*, id est *ἐν σταθῇ*: bene stabilitam, recte reddidit H. Steph. Monitore fidelissimo T. Hemsterhusio apud Lucian. pag. 278. (ad Dial. Deor. XXV. 2.) *βιβηκῶναι* significat firmo certoque gradu nixum consistere. (Satis erat, stare. cf. Lexic. Polyb. voc. *βαίνειν*. Inde *βίβαιος*, stabilis.) Cautus Imperator, *ἀσφαλῆς* Euripidi, Archilochi est *ἀσφαλῶς βιβηκῶς* apud Dion. Chrys. p. 399. x. Fortunati Sophocli in Elect. v. 985., et eidem dicuntur Archilochi, *ἐν βιβηκῶναι*, sic ut primam verbi potestatem proxime respiciat, apud Stobæum p. 561, 53. Sæpe Dii, ait, *μέλ' ἐν βιβηκῶναις Ἐπείουσι κλίονος*: ita scribendum est pro *κινῶν*. *Εἰ τὴν Ἑλλάδα ἴτι βιβηκῶναι*, florentem adhuc Græciam dixit Pausan. III. p. 222. De felici civitatis statu posuerat forte Philostratus Vit. Apol. IV. 8. *ἐν βήσεται ἡ πόλις, μάλλον δὲ ἰστέξῃ*: eadem p. 702, 8. restituisse dicitur Salmas. *ἐν βιβηκῶναις*, quod illinc forsan, ut e Philostrato plurima, Suidas enotatum reddidit *ἐνσταθῇ*. VALCK.—*Εἰ βιβηκῶναι*, bene firmam et fundatam. Pausan. III. 7. *ἡ πόλις αὐτὸς ἐν τὴν Ἑλλάδα ἴτι βιβηκῶναι δίδουσι ἐκ βάθρων*. Hinc *ἰχθὺς ἐν βιβηκῶναις* in Sophocl. Elect. v. 985., explicante Critico, *βιβαίους ἰστέμναι*: et *μέλ' ἐν βιβηκῶναις* Archilochi Florileg. Grot. ex Stobæo, pag. 437. Contra ea *ἰσφαλῶς βιβηκῶναι*, infirmius posita, ut Hieronymus, Sapient. Salomon. c. iv. 4. At Hemsterhusium vide in Luciani Dial. D. XXV. pag. 278. et H. Valesium ad Eusebii Hist. Eccl. lib. X. 4. p. 192. WESS.

3. Mox imperio se Cadmus abdicasse dicitur *ἰνὼν τε ἵναι καὶ δινῶν ἰστέοντες ὀδινός, ἀλλ' ὅτι δικαιοσύνη*. In his defen-

di poterit *ἰωνέας*, legi tamen etiam *ἰωνέας*: quæ Kœnii est conjectura. Lectionem Mediceam, *ἀπὸ* præbet Thomas Mag. in 'Εὐδὸν *ἰῶναι*: ubi quæ p̄xima succedunt Herodoteis, *γράφεται δὲ καὶ ἰωνέας ὄντες* duas habent syllabas male repetitas: scripserat Thomas *ἰωνέας ἰῶναι*: quod bis reperitur et apud Herod. VIII. c. 30. IX. p. 511, 27. His rarius dat exemplum Plato T. III. p. 252. A. VALCK.—'Εκὼν *τι ἰῶναι*, a Thoma in rarioribus ob negationis absentiam censitum, supra quoque c. 104. WESS.

CAP. CLXV. 3. *ἰβήθης ἂν τοῖσι* 'Ελλην] Talia de Gelone Ephorus apud Interpretes Pindari Pyth. Od. I; quem an Timæum in Punico contra Siciliam (uterque id descripserat) bello ducem sibi legerit Diodorus lib. XI. 20 seqq., incertum manet. Justum ex Arch. et Vind. videtur (lin. 5.) *ἰωῆς ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον*, quæ et Reiskii conjectura. Diodorus *τοῖς αὐτοῖς χρόνους* eadem de re lib. XI. 1. WESS.

[Ibid. *ὑπὸ Θέρωνος τοῦ Δινειδῆμευ*] Hujus Theronis laudes celebratas esse a Pindaro Olymp. Ode II. et III. adnotavit Larcher. De Ænesidemo conf. c. 154, 6. S.]

7. 'Ελισύων] Bene habet. 'Ελίσυων, ex Hecateo, *ἴθιος Λιγύων* Stephan. Byz. Apud alios silentium de illis. Equidem indicia Helviorum et Helvetiorum nominis agnosco; mirorque Cl. Lud. de Bochat Memor. Crit. de Helvet. T. I. p. 51., et quos ille laudavit, operam his tralaticiam negasse. Mox *βασιλῆα* (lin. 9.) in *στρατηγὸν* ad Aldinam meam mutavit vir doctus; oblitus Carthaginiensium duces, quod alibi ostensum, reges adpellatos. Vide Polyæn. I. 27, 2. WESS.

7. 'Ελίσυων καὶ Σαρδόνων] Ex Hecateo memorantur Stephano Byz. 'Ελίσυων, *ἴθιος Λιγύων*. Sardorum nomen

addubito *Σαρδόνων* scripserit, an *Σαρδόνων*: hoc tamen præfero. *Κέρνης* notissimi sunt Sardorum vicini. VALCK.

CAP. CLXVI. 1. *ὡς συνέβη τοῖς αὐτοῖς ἡμέραις*, etc.] Aristoteles *περὶ Πολιτικῆς*. c. 23. consentit; non Diodorus, qui eundem in diem hanc Gelonia et Leomidas ad Thermopylas pugnam contulit; male, ex disputatione Celeb. Barbeyracii ad. Histor. Factor. et Foeder. Tom. I. p. 90. WESS.—Quod dicitur in Sicilia victus Amilcar quo die Salaminiam de Persis Græci victoriam reportarunt, accuratius traditur a Diodoro XI. 34. ubi vid. Weeseling. et Perizon. in Æliani Var. VI. 11. VALCK.

CAP. CLXVII. 2. *εἰκότι χρεώμενοι*] Quid hoc? an illius imaginem colentes, quomodo olim Valla; an uti Latina nunc, illius imaginem servantes? Neutrum rei et sermonis genio respondet. Plausum abstulit meritissimum doctissimi Galei *εἰκότι χρεώμενοι*, pro quo paullo plenius lib. III. c. 111. *εἰκότι λόγῳ χρεώμενοι*, probabili ratione utentes; nec differt supra c. 103. *φίρε ἴδω παντὶ τῇ εἰκότι*. In rebus obscuris quod signis certissimis, qualia Pœnis deerant, cognosci quitum non est, ad *τὰ εἰκότα*, vero similia et conjecturalia, venit. Hyperides, *δ' ὅ' ἴσθιν ἀφανῆ, ἀνάγκη τοῖς διδάσκοντας τεμπηροῖς καὶ εἰκότι ζητῶν*, in Clementis Alex. Strom. VI. p. 747. et Theodoretī Orat. ad Græc. VI. pag. 102. WESS.—*Εἰκότι* corrigunt Galeus et Reiskius; utriusque ignarus *εἰκότι* legendum vidit et Kœnius. VALCK.

10. *εἴτε ἰτίρη, ὡς Καρχηδόνοι· τοῦτο μὲν οἱ, etc.*] Valla legit ut est in marg. ed. Steph. *ἀφανισθῆναι δὲ Ἀμίλακ, στίβω εἴτε τοιαῦτα ὡς Φώκιος λίγουνι, εἴτε ἰτίρη, ὡς Καρχηδόνοί τε καὶ Συρρακούσιοι, τοῦτο μὲν οἱ εἴδουσιν*. Per Phœnices ego Carthaginienses intelligerem; quorum adeoque nomen in marginem malim rejectum, ut legatur, *εἴτε ἰτίρη, ὡς Συρρακού-*

σι: ut inventori stratagematis Geloni suo honorificam (an parum honorificam scribere Vir doctissimus voluerat?) narrationem de Amilcaris morte forte Syracusanorum nobis exhibet Polyænus I. c. 27, 2. VALCK.—Fieri non potest, quia aliquid turbatum hic sit. Superius enim ὡς Φοίνικες Carthaginienses includit, quippe ejusdem originis et meros Φοίνικας, lib. II. 32. et IV. 197. Si, Carthaginiensibus expulsis, legeris ὡς Συρηκούσιοι, qui in schedis nonnullis, opera frustranea erit; siquidem Syracusanis de Amilcaris (namque Gelo de eo sollicito quaerens nihil conpererat) interitu incerta atque inexplorata omnia. Sola præterea Pænorum super ejus exitu describitur narratio, alia nulla. Ista animum Cl. de Pauw adverterunt, opinati ὡς Φοίνικας aut alterum certe, ὡς Καρχηδόνιαι, ex scholio advenisse, negligentiaque scribarum sedem, quam non debebant, occupasse: qua quidem in suspitione quod vehementer offendas, nihil reperitur. Mihi, de his anxio, venerat in opinionem, neque eundem præterit, primitus fuisse, ἀφανισθῆναι δὲ, — εἴτε τοιοῦτον, εἴτε ἰσχυρῶς, οἱ Καρχηδόνιαι τοῦτο μὲν, etc., articulumque ob præcedentia in ὡς conversum. Ut ut doctiorum corona istis de conjecturis statuerit, potui nequeo, τῆς πόλεως τῶν Ἀσυνιδων (lin. 12.) vim inferri. Appianus Bel. Civil. lib. III. (cap. 31.) pag. 887. πολλὰς περιεστειμέναις ἔς τε τὰς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀσυνιδας πόλεις. Wess.—Quam cum Schæfero adoptavi superioris loci emendationem, ὡς Συρηκούσιοι, Καρχηδόνιαι τοῦτο μὲν, etc. ei Polyæni testimonium, narrantis stratagemate Gelonis occisum Pœnum esse, (quem ille quidem Himilconem nominat) speciem videtur conciliare. Cæterum denuo expendenti mihi Herodoteum locum per quam sit probabilis Wesselingii sententia, Syracusios hic non nominasse He-

rodotum, sed nude ita scripsisse, εἴτε ἰσχυρῶς, οἱ Καρχηδόνιαι τοῦτο μὲν, etc. Quod ad πόλεις Ἀσυνιδας, iterum hoc vocabulo usus est Appian. Bel. Civ. lib. V. c. 31. Videntur autem nimis Reiskii argutiæ monentis: “τῶν Ἀσυνιδων non repeto ab ἡ Ἀσυνιδας, τῆς Ἀσυνιδας, ubi subauditur πόλεις: sed ab Ἀσυνιδας, τοῦ Ἀσυνιδας, ut nominativus plur. sit Ἀσυνιδαι, ut ἰσχυρῶς.” Vocab. Ἀσυνιδας Græcus sermo, quod sciam, non agnoscit. S.

11. τοῦτο μὲν οἱ Θέοι] Regi Carthaginienses ἀφανισθῆναι Θεοῖσι, tamquam Deo. Præter cetera, hæc nobis de Juliano narrat Imperatore Gregorius Nazianz. Stelit. II. pag. 117. π. πολλοὺς εὐδὲς τῶν περὶ αὐτοῦ δόξης ἔχοντων, ὡς ἂν ὑπὲρ ἀνθρώπων νομισθῆναι, τίχνας τισὶν ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισθῆναι, καὶ διὰ τοῦτο Θεοῖς νομισθῆναι, ἔγωγε τῆς αὐτῆς δόξης ἰαλουκός—ρίψαι κατὰ τοῦ παταμοῦ περιεσθαι τὸ σῶμα. Hujus rei sit penes oratorem Theologum fides: nostræ ætatis hominibus veraciora videbuntur de vanissimis philosophastris Heraclide Pontico et Empedocle narrata Diogeni quoque Laërtio V. 89, 91. VIII. 69. Deus immortalis haberi Dum cupit Empedocles, ardentem frigidus Ætnam insiliit. VALCK.

CAP. CLXVIII. 8. Ὁ τριπύραστο—ἐνπερίσσωπον] Sic illi quidem, proluxe pollicidi, ad speciem pulcre responderunt; ἄλλα νοῖοντις. Sallust. Bell. Jug. cap. 75. Ad ea Rex, aliter atque animo gerebat, placide respondit. Idem est ἐνπερίσσωπος, quod honestum dictu veritati prætenditur, τοῦ λόγου dicitur τὸ ἐνπερίσσωπος, αἰτίαν ἐνπερίσσωπον, speciosam quæ prætexitur causam, ἀρετὴν ἐνπερίσσωπον vocat Pausan. IV. pag. 288. VALCK.

12. καρδεκίοντες καὶ οὖτοι ἐν πόλει] Ita observabantur Diodoro, scribenti de Corcyraeorum hac simulatione, ὡς δὲ τινες τῶν εὐγγραφίων ἰσχυρῶς, κα-

ἐκδικούντες τὰς τοῦ παλίου ῥωαίς, lib. XI. c. 15., sive παραδικούντες τὸ τοῦ παλίου τίλος, sicuti c. 3. Timæum auctius hinc Lexicon suum fecisse, Cl. Dav. Ruhnkenius patefecit pag. 111. (p. 152. ed. sec.) Wss.—Excitat ista verba Suidas in 'Ανικάρχινον. In Καρδακήσονται descripsit ex c. 163. τίμῳις ἐν Διλοῦς Κάδμον—καρδακήσονται τὴν μάχην ἢ πιστεύει: illic Gelo, hic Corcyraei, lib. V. 67. Παῖι ἐκαρδακίσει τὸν πόλεμον τῇ ἀποβήσεται: id est, περισπῶσιν ὁποῖον αἱ περιβήσονται: eventum expectabant, ut fortunæ adplicaret sua consilia; sive utrius partis melior fortuna belli esset, ut ad ejus societatem inclinerent; quomodo ferme Livius loquitur XXXII. 21. et XXXI. 32. conf. XXXV. 48. Hanc suam in ope Græciæ laboranti ferenda cunctationem, τὴν πρότερον ἀπεργασμένην, mitibus verbis excusare nituntur opem Atheniensium expetentes Corcyraei apud Thucyd. lib. I. c. 32. VALCK.

13. αἰλαπίοντις μὲν τοῖς Ἕλλησις ὀπιρβαλίεσθαι] Hæc Suidas profert in voce Ἀιλαπίοντις. In Hesychio fluctuant incerti, Ἀιλαπίοντις scribi debeat, an Ἀίλαποντις, pro Ἀιλαπίοντις et Ἀιλιόποντις. In his judices desidero, qui Linguam Græcam tractarunt in sua amplitudine; hi negabunt Græcum esse Ἀίλαπιν: (aut αἰλαπίν:) fatebuntur αἰλαπινόντις scribendum apud Homerum in 'Ιλ. η'. 310. quia hanc solam formam analogia monstrat esse legitimam. Non ab ἱλῶν formatur Ἀίλαπιν: sed ab αἰλαπτος formatum fuit Ἀιλαπινόντις sicut ab ἄβλαπτος, Ἀβλαπινόντις: ab ἀειπτος, Ἀειπινόντις: hoc, omissum Lexicographis, habet Sophocl. Antig. v. 1350. Ἀβλαπινῶν restituendum est Etymologo in Αἰύσσω, pro ἀποβλαπινῶν. Διόδοτος Thomæ M. in voc. Διόδοτος restitui debuerat ex MSS. VALCK.

16. ἵνα ἔχῃσι πρὸς τὸν Πέρσιν λίγην ταῖς] Non obedio codicibus, in λίγην ταῖς conspirantibus. Pulcre Gronovius. Wss.—Consulto igitur Vir doctiss. cum Gronovio verbum λίγην hic prætermiserat: itaque indictum velim quod in Var. Lect. (ed. 8.) imprudens scripsi "contra quam voluisse videtur Editor." Ego vero elegantiam suavitatemque non percepi, quæ ex omisso illo verbo accedere orationi visa erat Gronovio: nec alioquin adeo verborum parcum video Herodotum. S.

29. διακρούσαντο τοῖς Ἕλλησις] Latina, Græcos summovebant, inconmoda sunt, et Porto damnata. Corcyraeorum sane memorata οὐψις aliud postulabat. Dionysius Hal., ejusdem (Porti) indicio, Ant. Rom. X. (cap. 17.) p. 643. ταύτῃ διακρούσασιν αὐτοὺς τῇ προφάσει, hac causatione eludens tribunus. Wss.—Similia alia ejusdem Dionysii loca indicat Reiskianus Index. Sic eodem verbo (notione eludendi (diffiendo præsertim, cunctando, tergiversando) utitur Demosthenes et alii. S.

CAP. CLXIX. 5. Ἐπιμήμφισθαι ἴσα ὁμῶν, etc.] Hæc plana minime. Reiskius de conjectura οὐ τι μίμνησθαι, non meministis; potuisset minore molimine οὐ ἐπιμήμφισθαι. Sed scripti obviam suspicionibus eunt, vulgatum, aut illi simile, tutantes. Erit ergo ἐπιμήμφισθαι ἴσα, conquerimini de omnibus illis quæ. Ita ταῦτα ἐπιμήμφισθαι, de his conquerentes, sive, hæc incusantes, lib. II. 161. Tum congruum veritati ἐπιμήμφισθαι μνηστὶν δακρύματα, quomodo Arch. Series enim, ἐπιμήμφισθαι ἴσα ὁμῶν δακρύματα Μίνας ἐπιμήμφισθαι μνηστὶν. Id Pavius persperxit; Reiskius, insuper, senarium Μίνας ἐπιμήμφισθαι μνηστὶν δακρύματα perfectum (sive Pythia eum effuderit, seu casu, ut sæpe, fuerit natus) rotundare. Wss.—Apollinem Cretenses interro-

gabant: *ἡ σφί ἄμεινοι γίνονται τιμωρίους* τῇ Ἑλλάδι: si res sibi publica fieret melior opem Græciæ ferentibus. (an ex usu ipsis esset futurum, si opem ferrent Græciæ.) Erat hæc Delphicum Deum adhibentibus consueta rogandi formula: *εἰ πολιοῦσιν ἄμεινοι ἔσται· εἰ λῶν καὶ ἄμεινοι εἴη*: ad quam ille simpliciter nonnunquam respondebat, *ἄμεινοι εἶναι*. Livius expressit XXIII. xl. Si ita faxitis, Romani, vestra res meliores facilioresque erunt, magisque ex sententia respublica vestra vobis procedet. Et XXV. 12. Hæc si recte faxitis, — fiet res vestra melior. Juxta Herod. Pythia respondit Cretensibus: Mala conquerimini, O insipientes, quæ multa propter auxilium Menelao latum vobis Minos immisit, iratus quod, etc. atque adeo, *οὐκ ἄμεινοι ἔσονται*, isthoc vobis *νηπίως* constet experimento: *παλὸν δὲ το νήπιος ἔγωγε*. In hanc ego sententiam Herodotea capienda judico, quæ sic, opinor, scripta nobis prodibunt ex Codicibus: *Ὁ νήπιος, ἐπιμέλεισθε δὲα ὑμῖν ἐκ τῶν Μινίλιφ τιμωρημάτων Μίνως ἔπιμψι μνήων δακρύματα. μνήων* ex Arch. enotatum est: *Μινίλιφ* forma Nostro est usitata: de ultione loquitur in proximis; hic *τιμώρημα* est *βοήθημα*. Infra c. 171. bello Trojano non pessimos fuisse tradit Cretenses *τιμωροὺς Μινίλιφ*. Idomeno Merioneque ducibus auxilia Menelao missa, Herodoto dicuntur *Μινίλιφ τιμωρήματα*: sicut Herculi dono missa *Ἑρακλῆ δακρύματα*, Sophocli Trach. v. 681. Deum heroumque iræ sæpius immortales proprie dicuntur *μνήματα*: neque sane dedecet Minoa, dum easet in vivis, plus æquo cupidum vindictæ. Minos *μνήων* dicitur Græcis, (lin. 7.) *τεῖ εἰ μὲν οὐ συνῆλθοντο* (vid. not. in p. 425, 52.) *αὐτῶ τὸν ἐκ Καρίῃ θάνατον γινόμενον*. (Adnot. ad V. 94, 13.) Camicum cum venisset in Siciliam ad quærendum exposcendumque Dædalum, illic tyrannus periit inhonesta

Vol. IV.

morte: *λουσάμινος ὑπὸ τῶν Κωκάλου θυγατρῶν ἀνθρῖθη, ζῆσαντας πῶσαν ἐπιχειμῖναι αὐτῶ, Zenob. IV. 92. Hic (Zenobius paræmiographus) sua, quæ de Minoë non trita tradit, Ephoro forsitan debet, aut Philisto; quorum narrationes περὶ Δαυδάλου τῆς ἀφίξιως περὶ Κώκαλον, ut exempla pueris legenda, commendat Theon, Progymn. pag. 16. Minois mortem, diverse narratam Diodoro IV. cap. 79. Pausaniæ VII. (c. 4.) p. 531. et aliis, quos in Creta, p. 133. Meursius citant et Phil. Cluver. Sicil. Ant. p. 31. et 221. quæque veterem præterea spectant historiam, probabiliter tractaverat Sophocles in perduto dramate *Καμινίος*: bis quidem apud Athen. legitur *Καμινίος*, sed ante hos xv. annos dedit ad me literas A. Heringa, in quibus significabat scribendum *Καμινίος*. Satyrico quippe dramati nomen inditum a Choro, sicut Trachiniis, Troasin, aliisque: placebit, sat scio, doctis viris amici mei emendatio. VALCK.—De Sophocleo dramate vide Athen. III. p. 86. n. et IX. p. 388. r. cum Animadv. T. II. p. 80. et Brunck. in Sophoclis Fragmentis, p. 17 seq. S.*

CAP. CLXX. I. *Λίγεται γὰρ Μίνω*] Miram regii nominis formam, reditionem c. 171., nolui repudiare: imperant præstantissimi Codices; ceteroqui *τὸν Μίνω, τὸν Μίνωα*, cum Poëta plures scriptitant. Cædem Minois, Cocali fraude patratam, exponit Diodorus lib. IV. 79. et Conon Narr. xxv. WYSS.—Vide Var. Lect. (ed. S.) h. l. et cap. 171, 5. S.

4. *Σιὸν σφί ἐπιστρέφοντες*] Veterem Aldi Camerariique, propagatam in pleaque Lexica et Thesaurum Stephani, scripturam reduxi, quippe Homeri Odys. B'. 417. protectam auctoritate, *Τηλέμαχος δ' ἰτάρεσσιν ἐπιστρέφας ἐκίλιοντο Ὀσλων ἄππεσθαι*. Qui *Σιὸν σφίς* optaverint, utantur schedis Ask.; res, modo turpis macula eluatur, levis erit momenti.

M m

Wss. — Quod in Var. Lect. (ed. S.) nescire me scripsi quid spectans Schaeferus *σφι* revocavit, nunc et intelligere mihi videor, et recte a Viro docto factum arbitror. Scilicet quoniam frequenter apud Homerum, et constanter quidem aliquin, cum quarto casu construitur verbum *ἰσπερνέειν*, nihil caussae est cur Odyss. β'. 417. alia structura usum Poëtam statuamus: nempe *Τηλέμαχος* ibi *ἰσπερνέειν* *ἰαίλιον*, *ἰσπερνέας αὐτούς*. Quare et hoc loco probum videri debet, quod codex Ask. offert, *σφίς*: sed recipi debebat id, quod ad vulgatum proxime accedens cum ed. Ald. duo codices F. et Pb. nobis servarunt, *σφι*, idem ac *σφίς* et *αὐτοὺς* valens, ut Iliad. λ'. 111. ε'. 265. S.

4. *πλὴν Πελοποννήσου τοῦ καὶ Πραισίου*] Cretæ Pollichnitanos et Praesios illustrat Meursius, Cretæ sum lib. I. 14. A Praesii discrepant Stephani Byz. *Πραισίου* et *Πραισιῶν* ejusdem insulae, quos ΠΡΙΑΝΣΙΟΥΣ Holstenius et Edm. Chishull Ant. Asiat. p. 127. ob priscas foederum tabulas esse jubent; fortasse, quam decebat, confidentius. Memini bene numum ΠΡΙΑΙΣΙΕΩΝ inter Wilidianos videre, habuitque similem Harduinus, Pop. et Urb. Num. p. 409. Verum obiter illud. Wss.

8. *λιμὴ συνεσιώτας*] Fame contractos vox ista designat; *λιμὴ* *πειζομένους* atque *εἰς* *ἰλάρχοντες* veluti *συναχθίντας*. Aridos, et fame contabefactos dixisse quempiam veterum *λιμὴ συνεσιώτας* non opinor; sed dixerunt certe *λιμὴ ἀποσιώτας* et *κατασιώτας*: vid. Ti. Hemsterh. in Lucian. p. 442., quique, si nobiscum mansisset, in arte Critica Hemsterhusio fuisset inter nostrates longo sed proximo intervallo, Jo. Pierson, ad Moer. pag. 50. Alterum illud est Herodoti, qui lib. IX. cap. 88. dixit *λιμὴ συνεσάντας καὶ καμάσθ*, fame atque labore enectos, Valla. Permutantur interdum *καθίστηναι*, κατι-

σπληνῶς et *συνεσπληνῶς* Hesych. *συνεσπληνῶς*, *συνηγμένως*. Justitia Chrysippo pingitur *συνδραπὴ*, καὶ *συνεσπληνῶς* *ἔχουσα τὸ πρῶτον*, apud A. Gellium Noct. Att. XIV. 4. VALCK. — Ut *συνίσις* dicuntur non modo qui amice coeunt, sed et qui hostiliter congregiuntur: sic *συνεσπληνῶς* aut *συνεσπληνῶς* dicuntur qui jam stant alter contra alterum, et inter se conflictantur pugnantque. Vide I. 214, 9. VI. 108, 15. et Adnot. ad L. 208, 1. Itaque, quemadmodum Latine dicimus morbo, malis, doloribus *conflictari*, sic Graeci dicunt *λιμὴ*, *καμάσθ*, *συνεσπληνῶς*. conf. IX. 89. 22. et VIII. 74, 1. S.

12. *Τρεῖς πόλιν*] Quam a Cretensibus in Iapygia conditam narrat urbem, hic *Τρεῖς* cum dictam invenerint Strabo, Steph. Byz. Eustath. cur ex vitiosa sui Cod. lectione Gronovius *Τρεῖς* nobis effingit? VALCK. — Ex Med. et consentaneorum scriptura nihil extrico: *Τρεῖς* voluisse, anceps viri Celeb. suspicio est, ceteris praesertim *Τρεῖς* tuentibus. Strabonis enim *Ορείας* mendose scribi consentiunt Cluverius Antiq. Ital. lib. IV. p. 1247. et Meursius lib. IV. Cret. cap. 5., tum maxime Alex. Symmach. Mazochius Comment. ad aeneas Tab. Heracleenses, pag. 95.; verissime pag. 537. adscribens, *τὰς ἄλλας οἰκῆσαι*, continuo succedens, (lin. 15.) notare, alias condidisse, quomodo Valla *εἰς οἰκῆσαι* sui libri, et probe quidem: *ἴστω* *οἰκῆσαι* et *οἰκίζω*, quod ille persuadere nititur, tantundem valere Graecis, id vero sermonis habitus respuit. Illud a veritate quoque, Cretenses, qui postea Iapyges vocati, tribus generationibus, h. e. annis trecentis Trojæ excidium praecessisse, abludit longissime. Et huc stupenda trahitur argumentatione, quod deinceps sequetur, *τρεῖς δὲ γυνῆ* *μισὰ Μίνω τελευτήσαντα γινώσκει τὰ Τρωϊκά*. Taceo, neque enim occultum est, *τρεῖς* *γυνῆς* pro Nostri more centum duntaxat annos adsolvere lib. II.

142. At sunt in egregio Commentario plura, festinatus deproperata. Wess.— Videtur doctissimus Editor, *οικῆσαι* licet in contextu tenens, unice tamen *οικίσαι* verum judicasse, quod et Schæf. recepit, quem et ego cum Schulz. et Borh. secutus sum. Nec tamen dissimulandum, scriptos libros omnes cum olim editis in *οικῆσαι* consentire. Conf. Var. Lect. (ed. S.) VI. 33, 11. S.

18—20. *οἱ δὲ Μικυθου, etc.*] Malunt *οἱ δὲ Μικ.*, tum *ἀπὸ τῶν* vocem pravam videri, in primis *οὔτω*, e marginali cera temere ingestum. (Sic Reiskius.) Quas quidem suspensiones auctoribus non invideo: *οἱ τῶν ἀπὸ τῶν* (qui ex civium numero,) Scriptoris more Rhegini illi sunt, a Micytho auxiliatum missi. *ἀπὸ τῶν τρισχίλιον οὔτω* non aliud, ac *ἰμοῖος* Hesychii, sive, *τὸν αὐτὸν τρέπον*, uti opportune vir doctus Miscell. Observ. T. III. p. 145. Wess.— *Οὔτω*, ita; scilicet dum a Micytho coacti opem ferebant Tarentinis; quod haud incommode ea occasione Latine reddi posse putavi. De illo, *τῶν ἀπὸ τῶν*, vide Adn. ad c. 156, 8. S.

19. *ἀναγκαζόμενοι τῶν ἀπὸ τῶν*] A Valla bene conversa miror, cur se vir doctus neget intelligere. *τῶν περιόικον ἀναγκαστὸς* dixit c. 58. Venire coacti, *ἀφικέσθαι ἀναγκαζόμενοι*, more scribendi, quem valde Noster adamavit, hic dicuntur *ἀναγκαζόμενοι καὶ ἀπικόμενοι*. Tarentinis a Micytho coacti auxiliares, tria tum civium millia ceciderunt, *ἀπὸ τῶν τρισχίλιον οὔτω*. Postrema vox, sæpe sic adhibita, tentari non debebat. Non definit numerum cæsorum, cladem tamen Tarentinorum Rheginorumque suo loco Diodorus enarrat lib. XI. c. 52. VALCK.

21. *οἱ δὲ Μικυθος οἰκίσας ἰὼν Ἀναξίλιον, ἱεῖρας Πηγίου*] Donaria Olympica, quæ dedicavit ex voto, variis locis memorans, decies virum optimum *Σμικυθον* vocat Pausanias, cui lib. V. (c. 26.) p. 447. ex Herodoto, fuisse dicitur

δούλος καὶ ταμίης τῶν Ἀναξίλια χρημάτων: sic *ἱεῖρας* accepit Herodoti, qui I. 108. Harpagum scribit *πάντων ἱεῖρας τῶν Ἀστυάγους*: apud recentiores isthoc usu sæpe vox usurpatur. De tutela filiorum herilium, quam fidelissime Micythus administravit, nihil Herodot. aut Pausan., memoria dignissima posteris tradidit Diodor. lib. XI. c. 66. et c. 48. Ut apud Herodotum, sic Justino dicitur et Macrobio (p. 238.) Micythus, qui *Σμικυθος* est Pausaniæ. vid. Wess. ad Diodor. l. c. et H. Vales. ad Exc. ex Diod. p. 550. Eidem Diodoro dux quidam *Μικυθος* memoratur ad Olymp. 117. lib. XIX. c. 88. *πρὸς Μικυθον* scribendum apud Dionys. Halic. II. p. 190, 20. vid. epigr. apud Kuster. ad Suid. T. III. p. 267. *Σμικυθου* meminit Demosth. p. 241. et Aristoph. *Ἑκκλ.* v. 293. Innotuerunt et *Σμικυθίων Σμικρίων Σμικρίνης*. A dialecto pendet in propriis etiam nominibus sæpenumero scribendi diversitas. VALCK.

22. *κατελίλυπτο οὗτος ἔσπερ, etc.*] Non displicet distinguendi in Arch. modus. (quem Reiskius etiam commendaverat:) nunc certe nexus minus adcommodatus cernitur. Micythi, optime fidei tutoris, celebratissima in Diodori lib. XI. 48. et 66. et Pausaniæ, cui *Σμικυθος*, lib. V. 26. ubi et statuæ (statuarum) apud Olympiam ab illo dedicatæ (dedicatarum) memoria. Justinum, Macrobiū, aliosque hominis prædicatores non moror. Wess.

CAP. CLXXI. 2. *ἰς δὲ τὴν Κρήτην ἔρχηται, etc.*] Nihil habent *ἱερακίζεσθαι*, et cetera, a quo pendeant. Quæ τῇ παραινέσει antecedunt, illa verbo nitebantur *λίγισται*: (c. 170, 1.) post illam vocula requiritur in talibus usitata. Videbatur amico meo *ὡς* in *ὦν* mutandum; idem et ego requiri suspicor, suo sic forte loco collocandum: *Ἐς δὲ τὴν Κρήτην ἔρχησθαι λίγιστοι Πελαῖοι ἱερακίζεσθαι ἄλλους τι ἀνθρώπους, καὶ μάλιστα*

Ἑλληνας: neque displiceret Ἐς δὲ ἄς, quod aliquando minus considerate rejeci. Videtur mihi sic legisse Valla, dum vertebat: In Cretam igitur desolatam Præsi aiunt, etc. Præsiiorum erat ista narratio, qui Ἑτακῆτες, non participes expeditionis in Sicaniam, domi manserant. VALCK. — Suspecta habens ista verba Vir doctissimus, ὡς λίγουσι Πραίσιοι, etc. non recordatus erat, familiaris Nostro usus loquendi, de quo vide Adnot. ad I. 58, 6. et IV. 5, 1. S.

5. μὲτὰ Μίνω τελευτήσαντα] Μίνω Gronovius hic in Μίνω, supra in Μίνων non debebat deformare; (Vid. Var. Lect. ed. S.) qui mox (lin. 7.) veram lectionem restituit ἐφ' ἀποσπένσεσι in Τροίῃς, quam tamen absque membrana Flor. ex Valla didicissemus et Arch. Pro, ἀπὸ τούτων δὲ (lin. 7.) ex iisdem legerem. ἀντὶ τούτου δὲ, et ob id: hoc commendat responsum c. 169. VALCK. — Vide tamen Var. Lect. (ed. S.) S.

9. μὲτὰ τῶν ὑπολοίπων ἐρίους, etc.] Hæc artissime, olim commate ante ἐρίους divulsa, junxi. Οἱ ὑπόλοιποι, qui famem et pestem evaserant, cum tertiis Cretam advenis postea incoluerunt. Stant mecum CL. de Pauw et Abresch. Opinor autem in Herodoti oculis Homeri Odys. T'. v. 175. ubi de insulæ habitatoribus et varia origine, fuisse. WESS.

CAP. CLXXII. 1. Θισσαλαὶ δὲ ὑπὲρ ἀναγκαίαι, etc.] Pavii acumen scopas hic animadvertit dissolutas. Nam quid? an Thessali Medorum partes sequebantur, cum propalam ostendebant, sibi displicere quod ab Aleuadis factum? quæ tamen in verbis eorumque cohærentia mens. Velle Scriptorem, Thessalos, Aleuadarum dominatione pressos, primis belli initis ad Persas inclinasse: cognitis autem perfidorum consiliis, ad Græciæ concilium legatos de comuni salute misisse. Itaque, aut excidisse aliquid, aut fuisse olim, τεσπρῶ-

τον μηδίσαντες διδῆξαν, ὅτι οὐ σφιν ἤδαντο etc. cum principio Medorum partes fovissent, ostenderunt sibi non placere, etc. Non profecto inutiliter. Mihi ex schedis Arch., parum adjutis, placuisse memini, ὡς δὲ διδῆξαν, ita vero demonstrarunt, sibi displicere, etc. ὡς δὲ hoc fere modo, lib. IX. 34. Sed conjecturæ non indulgeo. WESS. — Nec emendatione nec conjectura indiget hic locus. Ac primum quidem minime sollicitandum verbum διδῆξαν: amat enim Scriptor pro simplici διαινούνῃ compositum illud ponere, I. 31, 15, 73, 17. II. 134, 15. 162, 7. III. 72, 26. (ubi ex codd. Arch. et Vind. διαδυνάμωσθαι recipi debuerat.) III. 82, 15. VIII. 3, 9. IX. 58, 9. Tum vero etiam bene recteque habet ὡς particula, quæ in plerisque locis modo citatis eadem ratione cum eodem verbo juncta legitur. Nec vero ὡς διδῆξι debebat cum Valla, et qui eum secuti sunt, quum ostenderent intelligi, nec postquam ostenderunt, ut nos reddidimus, nec quoniam demonstrare, ut Schulzio placuit: sed plane sicut in locis laudatis, uti, sicuti, quemadmodum ostenderunt; nempe uti quidem ea re, quæ continuo deinde exponitur, (nempe legatis ad Græcorum concilium missis, cum eis mandatis quæ mox commemorantur) satis et perspicue ostenderunt: satis, inquam et perspicue; nam composito verbo διδῆξαν paullo major quædam vis, quam simplici, inesse videtur. Ostenderunt autem ea ratione, non placere sibi Aleuadarum artificia, (de quibus vide supra, c. 6. et cap. 150.) neque se partes amplexuros esse Persarum, nisi necessitate fuerint coacti. conf. c. 174. S.

[S. in δὲ τῇ ἰστορίᾳ, etc.] Conf. c. 145. S.] 10. in ἐπίση τῷ πολέμῳ] Male absentiam præpositionis in Cod. Arch. laudavit Th. Galeus. Redibit c. 215. ἔσται in ἐπίση τῷ πολέμῳ. Quo de genere plura lib. I. 143. WESS.

16. οὐδὲ μὲν αἰεὶ εἴ τοι προσφίειν] Nec debetis, neque æquum erit; qualem dictionis usum explicuimus et excussimus antea. Nimium sane et solo e docti viri arbitrio pendens, αἰεὶ τὴν ἡμῶν οὐδὲ μὲν δίκαιοι τοι προσφίειν nullam nobis culpam objectare jure poteritis. Ἀναγκαιῶς sequentia defendunt: estque sæpe verissimum, Κρίσσειν οὐδὲν ἀνάγκας, Euripid. Alcest. v. 965. Wess.—Similiter Reiskius: nullum vobis est jus et fas nos armis cogendi. Satis, puto, fuerat, non potestis nobis necessitatem imponere, scil. ut nos soli Persarum exercitui nos opponamus. S.

CAP. CLXXIII. 4. εἴς τῃς Ἀχαΐης ἐς Ἄλως] Nomen urbis litera liberavit superflua Gronov. Urbis incolas Ἀλίας dixit Demosthenes, more istius ævi scriptoribus usitato: sic legit Harpocr. ubi nostris in Edd. Demosth. vulgatur: διαλλάττονται τοὺς Ἀλῆς πρὸς τοὺς Φαργαλίους, p. 205, 64. infra οἱ Ἀλῆς recte scriptum §. 68. sed τοὺς Ἀλῆς dicebant: alterum apud eundem recurrit p. 238, et 316. recte scribitur p. 236. Ἄλως πολιορκουμένη: et p. 88, 1. Φαργαλίης Ἄλως παρῶνται: ad hunc locum notata ubi citat Ulpianus qui vocatur, p. 205, 64., nomen Ἄλως in ὕλως fuit depravatum. Mendosa apud Suidam sic possunt quodammodo redintegrari, sic legatur: Ἀλῆας — (Ἄλως) πόλις Θισσαλική· οἱ δὲ πολῖται Ἀλῆς. VALCK.

9. ἐπλῖται συλλεγόντες] Eadem redibunt IX. c. 29. et c. 27. συλλεγῆναι. Alibi συλλεχθεῖς, συλλεχθῆναι, et similia, Nostro frequentantur: nihil quidem interest utrum scripserit, sed scripsisse tamen videbitur ista talia ad eandem normam. Contra apud Demosthenem uno loco præbent Editiones συλλεχθέντες, Codices vero συλλεγόντες: hoc jure Piersonus alteri prætulit ad Moer. Att. p. 208. Ætate Demosthenis suaviores istas formas probabant Attici; asperiores ætate Herodoti. VALCK.

11. Εὐαίνετος δὲ Καρχήνους] Diodori Συναγμάτων est lib. XI. 2. perperam scriptus Polemarchi, e quibus Euænetus, (lin. 12.) Spartanorum regum in castris atque expeditione primarii fuerunt administri apud Thucydid. V. 66.; in civitate aliis, de quibus Nic. Cragius Reip. Spartan. lib. II. 14. impositi negotii. Hinc vero, ab illo neglectum, cognoscimus, regio plerumque genere fuisse: Aldum enim, particulam negantem omittentem, bene H. Stephan. ex Codicum consensione correxit. Wess.

14. ἄγγιλοι παρὰ Ἀλιξάνδρου] Venientes ab Alexandro nuncii. Istius Alexandri, tanquam Φιλάλληρος, sed hujus inprimis beneficii, sæpius Athenienses grati meminerunt. Hanc respicit Herodoti narrationem, ex Damaste diversa quædam admiscens, inter Socraticas Epistolæ 28. scriptor, adversus Isocratem ad Philippum datæ: Speusippum auctorem dat L. Allatii haud absurda conjectura; cui quidpiam obmovisse Pearsonum in Vind. Ignat. aut Bentleium in Diss. de Epist. Phalar. non opinor. De Isocrate: Debuerat, inquit malevolus ille, εἰς τὸς Ἀλιξάνδρου τοῦ σοῦ προγόνου, καὶ τῶν ἄλλων τὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα γενόμενας εὐεργετίας ἐπαγγίλλων. Quod primum ille ponit beneficium; legatos Alexander Darii (hunc dicere, non Xerxen debebat) contrucidari jussit, haud sanequam ut Græcis gratificaretur, sed ut ulcisceretur injuriam sibi suisque factam: ὕστερον δὲ, addit, στασιαζόντων (scribendum-ne πλεσιαζόντων,) τῶν βασιλέων οἱ Ἕλληες ἐπὶ τὸ ἡμίτερον (leg. ὁμίτερον) Ἡράκλειον ἐπέστησαν· Ἀλιξάνδρου δὲ τὴν — Θισσαλῶν περὶ Δοσίαν τοῖς Ἕλλησι μνησάντες, ἀπαζεύξαντες οἱ Ἕλληες δὲ Ἀλιξάνδρου ἐσώθησαν: tandem subdit: καὶ τοι τούτων χρὴν μὴ μόνον Ἡρόδοτον καὶ Δαμάστῃν μνησθῆναι τῶν εὐεργισιῶν, sed et, secundum suam legem, Artis Oratoricæ scriptorem; postrema, in istum olim sensum scripta,

nigræ sunt loliginis plena, neque Speusippo disconveniunt. De Heracleo Macedoniæ, deque Heracles, in radicibus Cete montis sita, hic non est agendi locus. VALCK.

15. συνβούλιόν σφι ἀπαλλάττεσθαι] Consilium Alexandri Macedonis suasionemque, laudato Herodoto, Scriptor Epistolæ xiviii. inter Socraticas Allatii his exsequitur: ὅτιτοι δὲ στασιάζοντες (σιταζόντες) τῶν βασιλέων, οἱ Ἕλληες ἐπὶ τὸ ἥμιστον Ἡράκλειον ἀπώστησαν, Ἀλιζάνδρου δὲ τὴν τῶν Ἀλίου καὶ Θεσσαλῶν πρὸδοσίαν τοῖς Ἕλλησι μνηύσαντες, ἀναζίζυντες οἱ Ἕλληες δὲ Ἀλιζάνδρον ἐνόθησαν. In quis, postulante re, ἥμιστον Ἡρακλ. mutavi et τὴν Ἀλίου, prava ab Allatio relicta. Valckenarii non dispar conjectura fuit ab cap. 6. sed hic operosior. Cetera partim falsa, partim ab Herodoti mente aliena sunt. WESS.

CAP. CLXXIV. 4. οὗτοι δὲ ἡγήσαντο πρὸς ὅλους] Tum vero Thessali Persarum partes animose sunt sequuti. Incerti verba Suidas habet in Ἑμῶδον: μετὰ τὴν ἐν Μακεδῶν μάχην Θισσαλὰ ἡγήσαντο, δίσταντες τὴν ἀπὸφραξίν τῶν Τιμαῶν. (conf. Zonaræ Lex. p. 707. ubi perperam ἡγήσαντο.) sed quæ præbet in Ἀγχότιοις, Küstero non designata, Herodoti verba sunt ex proximo cap. (175, 4.) petita: στυγοσίη ἰθαίντο καὶ ἀγχοσίη ἡ ἰσβολή. In his dum frequens recurrit mentio τῆς ἰσβολῆς, introitus in Thessaliam, alieno vocem loco posuerat librarius in Cod. MS. initio cap. 174. Ἀδση ἰγίντο ἡ ἐς Θισσαλίην ἰσβολή: ubi vulgatur στυγοσίη, scribi debet στυγοσίη. VALCK.—Vocab. ἰσβολή, quum nullo in cod. MS. vel a Wess. vel a nobis repertum sit, videtur ex conjectura ab H. Stephano in ora suæ editionis positum pro mendoso στυγοσίη, quod olim vulgabatur. Haud raro enim me observare memini, notam γέ'. quam ille lectionibus marginalibus præmittere solet, non semper γράφεται, sed sub-

inde nihil aliud nisi γράφει, significare. S.

CAP. CLXXV. 2. τὰ λιχίστα ἐπ' Ἀλιζάνδρου] Quod hic margo dat Stephani, ἐξ Ἀλιζάνδρου, illud, a correctoribus non expectandum, si habent et alii Codices, probare ut Herodoteum. τριῶν τῶ ἐρημίων ἐξ Ὀσάνης est lib. III. c. 71. τὸ πικρὸν ἐξ Ψαμμιτίου II. 151. τὸ πρηνεσχεῖν ἐς τοῦ Κέρου, I. 114. Apud Quintilian. Inst. Orat. VI. (1, 41.) p. 511., puer — ex pædagogico se vellicari respondit. Passivus is frequenter sic adjungunt Tragici: in Tragediis, quæ supersunt, non puto reperiri dictum servatum M. Antonino VII. 41. Εἰ δ' ἡμιλῆς ἐν Διῶν. In Longino, castigatissimo scriptore, a Zach. Pearceio revocatum non feret, ut puto, Jo. Toupius, Longino dignissimus futurus editor, Sect. ix. 30. ἐς Κέρου σφοδρὸς βούμινος. Tan. Faber bene correxit ἐς Κέρου: prout Plutarch. etiam dederat T. II. p. 52. n. sed non illa socios Ulyssis fecit σφοδρὸς βούμινος, verum οὖν μὴ ἔχον κεφαλὰς, φωνὴν τι, δίμας τι: scribamus itaque totidem literis, σφοδρὸς βούμινος. VALCK.—Revertit Herodoto adsueta dictio ἐξ Ἀλιζάνδρου. Talis lib. III. 71. τριῶν τῶ ἐρημίων ἐξ Ὀσάνης, et sine numero aliæ. WESS.—Apud Longin. vulgatam scripturam tenuit probavitque Toup. S.

11. γῆς τῆς Ἰσταιώτιδος ἐπ' Ἀρτιμίει] Non obliviscor φαισῆς — ἐπ' ὕδαρ ἐπὶ τὴν Ἐπιδάουρον libri VI. c. 137., nec hujus libri c. 173. καὶ ἀπίστο ἐς τὰ Τίμπια ἐς τὴν ἰσβολήν, recte posita, sed ad olim hoc collocatum loco (ἐπὶ γῆς τῆς, etc.) haud gemina. Jure MSS. præpositionem auferunt, noxiam et inutilem. Γῆς autem τῆς Ἰσταιώτιδος τὰς παραθαλάσσιος πόλεις, lib. VIII. 23. memorans aliquid insuper moliminis vetat. WESS.—Quæ Histæotis hic Ionica nominis forma Herodoto, communi vero Græcorum sermone Hestæotis vocatur, sep-

temtrionalis est Eubœæ regio; Artemisium, extrema Histiaotidis ora cum promontorio, quod a Dianæ templo, quod inibi erat, nomen invenerat. Alia Ἰσθμιαῖα, Thessaliæ, supra memorata est lib. I. c. 56, 13. S.

12. τὰ κατ' ἰσθμίου] Literas aliquot, quæ repeti debebant, hic etiam absorptas suspicor, sic restituendas, ut legatur: ὅσκι πυνθάνεσθαι τὰ κατ' ἰσθμίου ἰόντα: quam lectionem commodum offert margo Stephani; ex MS. repertam etiam Vallæ Latina monstrant. VALCK.—Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. CLXXVI. 11. τῶν δὲ Θερμοπυλίων, etc.] Accuratissima hæc loci pictura, nulli, nec Livianæ lib. XXXVI. 15. neque Strabonis lib. IX. p. 655. (p. 428. ed. Cas.) concedens. Ὡ νόλοισιν καὶ περὶ αὐτῶν Θερμὰ λουτρὰ, καὶ πάγουσιν ὄψας περιναυστόντας culte ad accolas chorus Trachin. Sophocl. v. 642. Wess.

12. ὅρος ἄβατον τι καὶ ἀπόκηρμνον] Ἑψηλόν, quod addit, in marginem libenter rejicerem. Recte junguntur ὄρηα Ἑψηλὰ καὶ ἄβατα, c. 198. sed ὅρος ἄβατον τι καὶ ἀπόκηρμνον, esse Ἑψηλόν, Herodotus lectorem non monuisset, qui dederat lib. III. c. 111. ἀποκηρμνοῖσι ὄρεσι, ἵνα παρὰ τῶν ἀνθρώπων οὐδὲ μὴν ἴναι. Mox viam, qua spectat Orientem, θάλασσαν ὑποδείκναι καὶ τινάγει. Secundum Appian. Syr. (c. 17.) p. 157. τῇ μὲν θάλασσᾳ τραχὺ καὶ ἀλίμνος, τῇ δὲ ἵλος ἄβατον τι καὶ βαρεθρῶν. Loca usque ad mare invia palustri limo et voraginibus dixit Livius XXXVI. 18. Idem c. 15., quia, inquit, calidæ aquæ in ipsis faucibus sunt, Thermopylæ locus appellatur. conf. Strabo IX. p. 655. v. et Casaub. (ad p. 428. suæ ed.) Appian. Syr. p. 158. Harpocrat. in Θερμοπύλαι, et Schol. in Aristoph. Nub. 1047. VALCK.

14. Ἔστι δὲ ἐν τῇ ἰσθμῷ ταύτῃ Θερμὰ λουτρὰ, τὰ χύτρους καλῶσι οἱ ἰσχυῆραι]

Excitans ista, χύτραις præbet Eustath. in Dionys. v. 437. alterum Pausan. IV. (c. 35.) pag. 369 seq. memorans τὴν κολυμβήθεα, ἣν τινὰ ὀνομάζουσιν οἱ ἰσχυῆραι χύτρους γυναικίους. Præceptor Pausaniæ Herodes Atticus, ut erat ædificator pecuniosus, in gratiam Thessalorum et Meliensium, cellas ægrotantibus accommodas hic construi curavit, ut suspicor ex Philostr. in ejus vita, p. 551. τὰς ἐν Θερμοπύλαις κολυμβήθεας memorante τοῖς νοσοῦσι παισίν. Ex sacris nostris nota est Hierosolymitana κολυμβήθεα, πίντι σπῆας ἔχουσα. VALCK.—Imprudens audaciæ Editor Genæv. ob χύτραις, contra Porti sui admonitionem inculcatus, excusari nequit. Eustathii enim dubia lectio est; quæ citra dubium si foret, manebit temerarius contra tabulas ausus. Ecce tibi Pausaniam lib. IV. 35. de piscina, in quam calidæ hæ influunt aquæ, ἣν τινὰ ὀνομάζουσιν οἱ ἰσχυῆραι χύτρους γυναικίους. Wess.

17. καὶ τό γε τοπαλιόν] Stare nequit ista Medicei lectio, (quam recipere non dubitaverat Gron.) ni sic paululum adjuvetur, καὶ τῷδε τὸ παλαιὸν πύλαι ἐπῆσαν: quæ Koenii est suspicio. VALCK.—τό γε τοπαλιόν doctissimi viri D'Orville ad Charit. lib. I. 3. p. 41. et Abreschius Diluc. Thucyd. p. 4. recte auctius, quam decebat, censuerunt Wess.—Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

19. οἰκίσαντες γῆν τὴν Αἰολίδα] Interrogationes Gronovianas non intelligo, nedum falsissimam et absurdissimam esse in Geographia veterem participii formam. Cur quæso οἰκίσαντες γῆν τὴν Αἰολίδα Thessali, antea Æolidis terræ habitatores, (ita enim Latina (Gronovii, vitiosum οἰκίσαντες imperite arripentis) habebant) in Thesprotos abierunt, indeque reduces Phocensibus vastitatem atque eversionem machinati sunt? Nonne commodius et situi regionum congruentius, Thessalos ex Thesprotis, unde

erant, habitatum terram Æolidem ivisse, quam deinde possederunt? Nobil. Palmerius, veteris Græciæ adprime peritus, hanc verborum sententiam, lib. II. Gr. Ant. c. 4. p. 262. perspexit. Et quidni? cum Æolis sit illa regio, quam Thessali deinceps possessione tenuerunt. Clare Diodorus lib. IV. 67. de Bæoto, *πασαντήσας εἰς τὴν τότε μὲν Διολίδα, νῦν δὲ Θισσαλίαν καλουμένην*. Sine cujusquam proinde invidia redire vulgata cum Vallæ Latinis potuit. Wss. — Recte enim Valla interpretatus erat, ex quo illi ex Thesprotis terram Æolidem iere habitatum, quam nunc possident. S.

CAP. CLXXVII. 3. *ὅτι οὗτοι πλῆθι — ταύτῃ*] Acutissimus Gisb. Koenius in literis ad me datis ad h. l. "Alii 'forte, scribit, dudum viderunt legi de — bere τῇ — ταύτῃ. Hoc ipsum Vallæ 'codex habuit, qui vertit, ubi — ibi. § — ταύτῃ, Polyænus p. 333. §. 12. et 'p. 232. §. 2." Reiskio *ἴση* venit in mentem. Mihi jam olim etiam placuit nostratis illud: *τῇ οὗτοι πλῆθι ἔχουσι χεῖρας οἱ βάρβαροι, οὗτοι ἴσας, ταύτῃ*. Angustias querebant ne multitudo circumirentur: (Corn. Nep. II. 3.) et hoc Themistoclis fuisse videtur consilium. Apud Thucyd. p. 180, 41. (lib. III. c. 23.) pro *ἴ*, *τι* scriberem *ἴση*: sed Herodoteum est *τῇ*: pro *ἴ* *χώρας*. Schol. in Sophocl. Aj. v. 826. *εἰ δὲ ἰσὶβήματα (ἀποδίδονται) πρὸς τὴν ταύτῃ*. VALCK.—Nec apud Thucyd. l. c. nec hic apud Nostrum ulla novatione opus est. S.

CAP. CLXXVIII. 4. *ἀνέμοισι εὐχισθαι*] Vatis tale responsum, *ὦ Διόφει λίεσσι ἀνέμους, καὶ λῶϊον ἔσται*, in Clement. Alex. Stromat. VI. pag. 753. (pag. 454. ed. Sylburg. Lugd. Bat. 1616.) adjungentis hanc in rem, *βαρὺν καὶ θυρίαν καίσαντες τοῖς ἀνέμοις, ἀργαλὺς αὐτοὺς ἔσχει*. In ambiguo autem hæret,

utrum *μυρίσσει* an *μυγᾶλοι* reliquerit Herodotus. Wss.—Eruditione sua multiplici sæpe sapienter usus ad Gentiles confutandos, Clemens Alex. verba nobis oraculi Delphici servavit Strom. VI. p. 753. *Διόφει, πῆρξον ἰσὶ τὸν ἑλᾶδα στρατιώσαντες, ἀνέμους τῆς Πυθίας, ὦ Διόφει, λίεσσι δ' ἀνέμους, καὶ λῶϊον ἔσται, βαρὺν καὶ θυρίαν καίσαντες τοῖς ἀνέμοις, ἀργαλὺς αὐτοὺς ἔσχει*. Oraculum ejusdem sententiæ acceperunt Athenienses: vid. c. 189. Quos facere voluit, et revera reddidit, indignante Platone, *καυτινοὺς* Themistocles, his effata talia facile Delphis comparavit: *Δυνεὶ γὰρ ἔσται πλοῦτος ἢ εἰ εὐβάστα*. VALCK.

10. *βαρὺν τι ἀπιδίξαν* in *Θυίης*] Aram Delphi ventis statuisse dicuntur in loco, mihi aliunde incognito, in *Θυίης*: forte, prope Thyiæ sanum? in talibus etiam loca nonnunquam designant circa templa: sunt autem usitatissima, in *Διονύσου* in *Ἀεκαληπῶν* in *Θισμοφύρον*, in *Ἀερίμειδος*: hoc forte poni poterit, ubi legitur apud Pausan. II. (cap. 32 extr.) p. 189. *Σαρόνια πασὰ ἔτος ἢ Ἀερίμειδος ἰερτὴν ἄγουσι*. Græce non dicitur *πασὰ ἔτος ἢ*, quotannis. Pausaniæ sicut aliis est *κατ' ἔτος* et *κατ' ἔτος ἱεσσον*: aut hoc latet in *ἢ*, aut scribi poterit *πατὰ ἔτος* in *Ἀερίμειδος ἰερτὴν ἄγουσι*, circa eadem Dianæ quotannis festos, Saronia dictos, celebrant Troezenii. VALCK.—*Ἀπιδίξαν* Scriptorem malle, (non *ἀπιδίξαντα*), supra commonstratum lib. V. 89. *Ἐν Θυίης*, videlicet *τιμῆνι* aut *χώρας*, extra omnem est culpam. Thyia, modo eadem tamen. Castalii filia, Apollinis peller, materque Delphi, a Pausania lib. X. 6. non negligitur. Wss.—*Τὸ τῆς Θυίης εἰμένους* continuo deinde memoratur, unde hic locus (*ἡ χώρας οὗτος*) nomen invenerit. Inde probabile fit, loci nomen fuisse *ἡ Θυίη*, adeoque in *Θυίῃ* veram esse scripturam. S.

CAP. CLXXX. 4. διαίξιον ποιούμεναι τὸν ἴλον] Ex formæ præstantia illius, quem primum Græcorum ceperant, lætium omen captantes. In hunc ferme sensum Herodotea recte mihi videtur Æm. Portus interpretatus in Διαίξιον, vicina pertractans in Ἐπαύροιο. Διαίξιόν τι ποιῆσθαι (non mirabor si cui venerit in mentem Δία διέξιν) idem videtur, quod sæpius dicitur εἰσέν τι Σίεσθαι vel ποιῆσθαι. Euripides Iphig. Aul. 607. Ὅρθε μὲν τόδ' (imo τόδ') αἰσίοι ποιούμεθα, τὸ δὲ γὰρ χρῆσθαι, καὶ λόγων εὐφημία. VALCK.

6. τάχα δ' ἂν τι καὶ τοῦ ἐνόηματος ἱσαύροιο] Forsan autem et ex nomine (Αἰοντος, Leonis) fructum quandam percepit; ut nempe pejus cum illo sit actum, atque idcirco hoc triste fatum subierit. Verbum Ἐπαύροιο, significans fructum percipere, de bonis et malis in utramque partem adhiberi docuit H. Steph. in Indice Thes. Ling. Græc. Idem in usu significans Ἀπολάβειν pertractavit Ti. Hemsterh. ad Lucian. (Tim. cap. 2.) p. 101. Egregium Democriti dictum dat Stobæus in Eclogis Canteri p. 205. Ἀφ' ὧν ἡμῖν τὰγαθὰ γίγνεται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ κακὰ ἱσαυρισκόμεθα. Qui sæpe Clementis Alex. libellum ingeniosissimum, Quis dives salvandus sit, interpolavit, vanissimus ille nostræ formulæ virorum clarorum censor Combesius, p. 937, 5, posuit perperam, ἵσως ἂν — ἱσαύροιο εὖ τῆς ἐλπίδος: ejiciendum est εὖ, ab illo inculcatum. τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἱσαύροισθαι, scripsit Clemens p. 957, 7. VALCK.—Vallæ mala olim Latina, ex Porti indicio jam bona. Fructum nominis sui Leo cædem abstulit. Verissime Democritus: Ἀφ' ὧν ἡμῖν τὰγαθὰ γίγνεται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ κακὰ ἱσαυρισκόμεθα, malorum fructum nanciscimur, in Stob. Eclog. Eth. lib. II. p. 205. et Euripides Helen. v. 476.

VOL. IV.

N n

Τί' αἰτίαν σχὼν ἦς ἱσαυρόμενη ἰδέ; ejus ego culpam luerem? Ita verbo usus et prava in re constat. Wess.

CAP. CLXXXI. 5. εἰς ὁ κατακτερουργήσῃ] Si Ionum sermonis ὑποεργός, Λυκούργος, vice aliorum ὑποεργός, Λυκούργος, fuerint in Celeb. viri adnotatis ad lib. I. 65, quo jure κατακτερουργήσῃ Pass. damnabitur? Verbum, Longini excusatione laudabile, Xanthus in Lydiacis scripsit haud aversatus Cambletem descripsit τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα κατακτερουργήσαντα καταφαγίῃ, apud Athen. lib. X. 3. p. 415. n. Philo Jud., Josephus, Procopius, et incertus scriptor in Suidæ Αἰθεραβασίῃ, in hujusmodi lancinata membrorum scissura κτερουργήσῃ maluerunt. Wess. — Rabiem Pythes æmulatus Cynægiri; quem Pythen sive Pytheam κατακτείντα dixit VIII. 92. Usus hic verbi laudans vicinorum tantum expressit sententiam, ut solet, Longinus περὶ Ὑψ. Sect. xxxi. εἰ Πύθης ἴσως τοῦδε ἐπὶ τῆς νῆος ἰμάχεται, ἴσως ἄσπας κατακτερουργήσῃ. Cambletem Lydorum Regem πελυφάγῃ uxorem suam noctu κατακτερουργήσαντα καταφαγίῃ ex Lydiacis Xanthi scripsit Athen. X. p. 415. n. τοὺς ἄνδρας κτερουργήδην διασπάσαντες est in Herod. III. c. 13. Ἀρταμῖν similiter adhibuisse suspicor Euripidem ob ista Hesychii: Ἀρταμῖν, κατακόπτειν Ἐλρεπίδης Πιλιόσιν. Διηγετάμην est Anaxandridæ apud Athen. X. p. 455. r. εἰ κτερουργός, sive lanus, olim dicebatur ἄρταμος: quod pro μάγικος restituendum ex MS. Xenophonti Κυρ. Παιδ. II. p. 27, 29. Senarius apud Etymol. pag. 149, 55. Ἡ γὰρ βίβλην χεῖρας ἄρτάμων φυγόν; fragmentum videtur perditæ tragœdiæ. VALCK.

10. ἱκπαυγόμενοι] Adhæserunt librarii tanquam ad scopulum, ἱκπαυγόμενοι pingentes hic, lib. VIII. 92. et IX. 47., pauci tamen: an Hesychii exemplo, Ἐκπαυγόμενοι, ἱκπαυγόμενοι? sed

habeant sibi. Non sperno, quod Æschylus, Euripides, Dionysius Halic. atque alii adprobarunt. Par discordia in Hippocratis *ἱκπαγλῶς*, Erotiano teste p. 50. Ed. Eustachii, *ἱκπαγῶς* ex arbitrato fictum. Wess.—*ἱκπαγλῶς*, puto, et dein *ἱκπαγῶς* scribere Vir doctiss. voluerat. Erotiani testimonium in Franzii editione Glossariorum (Lipsiæ 1780.) reperire mihi non contigit. S.

CAP. CLXXXII. 2. *Φόρμος*] Atheniensis ille suum nomen *Φόρμος* recuperabit; cui Græcis auribus barbarum dederant quibus suæ ætatis Firmi notiores erant. VALCK.—Mendosum *Φόρμος* tenuerat Gronov. S.—Attico civi patrium (imo, proprium) nomen *Φόρμος* rediit, quale *Φερμίον* et *Φόρμος* Pausaniæ lib. V. 27. Namque *Φόρμος*, nec doctis latuit, Latina civitatis est. Wess.

8. *πυθάνονται παρὰ πυρῶν*] Aldinum *Πυρῶν* optime H. Steph. in exilium egit; si qui insuper διὰ *πυρῶν* maluerint, uti Arch., potuerunt; nec tuto tamen. Quod ad ipsam *φρυκταρίας* attinet rationem, de ea post Bonav. Vulcanii ad Auctor. *Περὶ Κόσμου* p. 207. et Stannleii in Æschyli Agam. v. 1. diligentem curam nihil adjungo, nihil etiam de speculatoribus, *ἡμιερδέρμοις*, iterum iterumque memorandis c. 192. et 219., quippe dexterrime a Turnebo Advers. XXVII. 7. et Dukero ad Livii lib. XXXI. 24. illustratis. Wess.—Genuinum est *παρὰ πυρῶν*, et Vallæ lectum: *περὶ Πυρῶν*, et διὰ *πυρῶν*, sunt a correctoribus. Eximie quidem usurpatur *παρὰ ἰπὶ τῶν ἱμψύχων*: Homerus tamen etiam scribit *Πᾶρ ἡῶν ἀνιόντις*, 'Il. ξ. v. 28. Vulgo verbis *μαδίῳ, πυθίστῳ, ἀκούειν*, similibusque succedit *παρὰ*, juncta tamen *ἱμψύχων*. 'Επὶ *ἱμψύχων* posuit Antiphon. p. 112, 12., *αὐτῇ ἔξουσία ἦν εαφῶς εἰδέναι παρὰ τῆς βασιλείου*. Sicut Soph. habet *πεμπῶναι*,

pro διὰ *πεμπῶν*, Antig. v. 170. sic Herod. IX. cap. 3. *πυρσοῖσι*—*ἰδόντι βασιλὶν δηλώσειν*. In bello Græci quoque *πυρσοῖς* utebantur sive *φιλίοις* seu *πολιμίοις*: sæpe meminerunt Tactiei. *Περὶ πυρῶν* qui egerint ubi indicantur a Leopardo Emend. V. c. xi., eadem emendatur opera Suidas, in quo tum legebatur *περὶ Πυρῶν*, quæ hic apud Herodot. est Aldina lectio. VALCK.—*Παρὰ πυρῶν*, ab ignibus, ex ignibus cognoverunt, quasi dicas, ab illis edocti. S.

CAP. CLXXXIII. 8. *τὸ δὲ ἔρμα σφικατηγήσασα*, etc.] Scribi Cl. de Pauw voluit, *ἰς τὸ δὲ ἔρμα*: quod si schedæ juberent, ferri posset. (Si *ἰς* adjectum voluisset Herodotus, non *ἰς* τὸ δὲ scripturus fuerat, sed *ἰς* δὲ τὸ ἔρμα.) Sed *κατηγήσασθαι* his in Musis idem nonnunquam ac monstrare aut præeundo indicare, sicuti lib. II. 49. et 56. VI. 135. Est certe prior ista divinatione multo tolerabilior, quam quidem sequens: *τὸ δὲ ἔρμα σφικατηγήσασα ἰὸν ἰς πύργον μάχιστα πάντων κύριον*: sed saxea pila illis viam monstrabat, existens omnium in tractu præcipua: ubi miror, pilam, de qua prius, huc advocari: saxum, quod intenditur, negligi: taceo, πάντων κύριον saxum incommode dici, et mutationem nimiam minimeque videri necessariam. Wess.—Videtur (ut commode Larcherus observavit) saxum illud parum ac fere nihil super aquam eminuisse: quo magis necesse fuit, ut et indicaretur illud Persis ab homine locorum gnaro, et ut columna in illo erigeretur, qua de periculo monerentur navium gubernatores; quo spectat quod paullo ante dicebat Scriptor (lin. 5.) *ᾧ σφικτὸν ἱμψύχων ἰγυγόνει καθαρόν*. S.

11. *μισαζὺν Κασσάναις*] Arch. *Κασσαναίης* urbis nomen vulgatius edit, in ea tamen scriptura non perseverans cap. 188. Ephorus, Strabo, et Plinius ex Harduini correctione, paria Herodoto

faciunt. Videndus Steph. Byz. et Holstenius ibi. Wess.

CAP. CLXXXIV. 5. τὸν μὲν ἀρχαῖον ἰκάστων, etc.] Sermonis hanc sribiliginem viderunt docti viri. Si existeret ὁ μὲν ἀρχαῖος ἰκάστων, et reliqua ad eum modum nominandi casu, quæ Pavii opinio, lenius utique oratio videretur. Namque ex præcedente ὑρίσκει pendere, quæ nunc sunt, equidem haud crediderim. 'Αρχαῖον autem ἰθύνει ἔμιλον multitudinem adpellat, quam Xerxes tota Asia excitatam secum trahebat. Wess. — Nulla hic sermonis sribiligo: recte atque ordine omnia procedunt. Accusativi illi, qui doctos turbaverunt viros, utique a verbo ὑρίσκει pendent, quod e superiori formula, ὡς ἰγὰρ συμβαλλόμενος ὑρίσκει, hic veluti repetitum intelligitur, eadem fere ratione de qua in Adnot. ad I. 58, 6. et passim alibi monui. Quo vero clarius pateat orationis gressus, commodius fortasse tolletur levis illa distinctio, quam inte ἔμιλον et ἰόντα interserui. Immo vero, quod pro ἰόντα ἔμιλον, quod olim vulgabatur, cum nostro cod. F. ἔμιλον ἰόντα edidi, videbatur quidem ea ratione paulo lenius faciliusque fluere oratio: sed nunc maxime recorder, amare Nostrum ejusmodi trajectionem verborum qualem hic alii præferunt codices; adeoque ἰόντα ἔμιλον restitutum velim auctori. S.

[8. ἰσιβάεινον] De propugnatoribus sive militibus classariis sigillatim poni hoc verbum ad c. 96, 1. recte a Wess. monitum est, atque eodem modo hic intelligendum id verbum. Qui vero mox (lin. 9.) nominantur ducenti ἰσιχάριοι ἰσιβάται, non debebunt, puto, propugnatores et armati milites intelligi, sed nautæ et remiges. In quaque trimemium Atticorum ad Salaminem, teste Plutarcho, (in Themist. p. 119. B.) nonnisi octodecim propugnatores erant, in quibus, quatuor sagittarii, reliqui gravi-

ter armati. (Conf. Potter Archæol. Græc. lib. III. c. 18.) In Persicis navibus soli illi triginta, quos modo dicebat Noster, propugnatores fuisse videntur; licet reliquos etiam ducentos deinde c. 185, 13. et 186, 5. in universo τῶν μαχίμων ἀνδρῶν numero comprehendat Scriptor. S.]

12. προσέθεσθαι δ' ἔτι τοῦτον] Sic recte scribitur in marg. Steph. ut infra hoc cap. προσέθεσθαι δ' ἔτι τοῦτοις — πολλῶς ποιήσας διαμεριεύει ἀνδρας. Nostro loco ποιήσας (intermedia paulo forsitan aliter scripta dabunt Codd.) ἀν' ἐγδύκοντα ἀνδρας ἰνύει, ponens in earum singulis fuisse viros octoginta. Πιῆσαι, pro τῆσαι, ponere, fingere, (sumere,) similiter adhibetur Demostheni c. Leptin. p. 279, 36., εἰς τῶν ξένων ἀπαιεῖς, δίκαια θήσας. — καὶ μὴν τῶν γὰρ πολλοῦν οὐκ εἰς πέντε ἢ ἑξ. οὐκ οὐκ ἀφαιεῖται ἰσχυροῦς ποιήσας αὐτοῖς ἰσχυροῖς: ponamus illos esse viginti. Faciamus, quod est in scripto Codice, dederat, opinor, Cicero, ubi vulgatur facimus, de Nat. Deor. I. c. 50. Age et his vocabulis esse Deos faciamus, quibus a nobis nominantur; id est fingamus. Cicero ad Fam. I. Ep. 12. Eum te esse finge qui sum ego. Fac occurrit frequentius. Tuscul. III. 18. fac sane esse summum bonum non dolere. καὶ δὲ Græcis adhibentur in eundem usum: Eurip. Med. 386., καὶ δὲ τεθνήσκοντες τίς με δίδεται πόλιν; sed sint sane mortui. Helenæ v. 465. καὶ δὲ παρῴκειν: Fac sane eum concessisse. In animosa Xenophontis Imperatoris oratione Ἀναβ. V. p. 214, 21. Παιῶν δ' ὁμῶς (scrib. παῖων δὲ ὁμῶς) ἔκαστος δίδοντας — ὅς' ἰμοῦ ἤκειν εἰς Φῶσιν καὶ δὲ καὶ ἀποβαίνοντες εἰς τὴν χώραν. Herod. infra, c. 186., καὶ δὲ σφίσις ποιεῖν ἵσους ἰσχυροῖς εἶναι. VALCK.

24. πολλῶς συντιθέμενον] Nihil hoc verius esse, præmissa declarant. Certissimum præterea (lin. 26.) καὶ δικάς ex computatione, quam καὶ διακᾶς δύο ma-

nifesto violent, præcedente: ad calculos qui sederit, haud dubitabit. Wess. — Colligitur sane universa ista summa 2,317,610 ex summis particularibus antepositis. Conficiunt enim

1207 X 200 (lin. 2 seqq. hujus cap.)	241,400
1207 X 30 (lin. 8 seqq.)	36,210
3000 X 80 (lin. 12 seqq.)	240,000

Unde prodit summa copiarum navalium (lin. 16 seqq.) 517,610

His accedunt pedites (lin. 20. coll. c. 60.) 1,700,000

Equites (lin. 21. coll. c. 87.) 80,000

Camelis et curribus vecti (ibid.) 20,000

Unde prodit copiarum ex Asia transductarum summa, quæ hic subducitur . . . 2,371,610

Jam his porro accedunt navales copię ex Thracia et vicinis insulis, 102 X 200 (cap. 185, 1 seqq.) 24,000

Et terrestres copię ex eisdem regionibus (cap. 185, 6 seqq.) 300,000

Unde hominum armatorum (in quorum quidem numero etiam remiges comprehenduntur) prodit summa (cap. 185, 44.) 2,641,610

Qui numerus duplicatus dat hominum summam 5,283,220 cap. 186. memoratam. Conf. c. 103, 18 seq. ibique notata. S.

CAP. CLXXXV. 3. δόκησιν δὲ διὰ λέγων] Ingratissima vocum est διὰ δὲ διὰ computatio atque adhesio, soli accepta Med. ferenda: nam Pass. δὲ, scribentis lapsu, ex δι, (ut sæpius hæc permutantur) venit. Prudenter Lichas Sophocleus, ταυτὸ δ' οὐχὶ γίνεσθαι δόκησιν εἰσιῶν, κἄχα-μειβόμεναι λέγον, Trachin. v. 432. Wess.

6. διαμύρου] Hactenus in numeris constans duravit consensio. Nunc τρημύρου Arch. turbant, et catalogum nimium adaugent. Si in singulis enim navibus duceni nautæ, sicuti supra finivit, centum viginti naves dabunt viginti quatuor millia, reliquorum Codicum conspiratione bene firma; adde, quamquam non adparet in his fuisse navibus, adde tamen singulis triginta propugnatores, haud illi æquabunt decem millia, quibus numeri instruuntur atque augentur. An ergo pro centum viginti navibus paullo ante numerandum censuit scriba Arch. ἰσδομήματα καὶ ἱεστέ, centum et septuaginta? Nihil quidem isthic mutat, et eo tamen navium e numero triginta quatuor illa millia supputando procedunt. Indidem in consummatis, quas mox dabit, copiarum omnium rationibus incrementa denum millium, summamque 5,303,220. Quo ille quidem modo secum ferme consentit, nec efficit, ne nihil in catalogo difficultatis insideat. Chœnicum certe post pauca enumeratio et medimnorum hac Arch. auctione non adjuvatur. Wess.

8. ἐρύγας] Iidem lib. VI. 45., ubi docte Valckenarius Φερύγας Strabon. VII. p. 502. de sententia Casauboni ἐρύγας fuerunt. Appianus Bel. Civ. II. (cap. 39.) p. 743. eosdem Φερύγας ἐκ Φερυγῶν ἰωνοαλλόθεντας dicit. Vid. supra cap. 73. Wess.—Apud Appian. ἐρύγας nobis dedere meliores libri. S.

CAP. CLXXXVII. 7. περδοῦμαι τὰ ἴσθηα τῶν ποταμῶν ἰσίων] Vallam, perperam ista vertentem, egregia G. Budæi de Asse p. 139. humanitas in viam revocavit. Quod Th. habet Magister ποταμῶν ἰσίων ὧν, Pass. stabilit, et manus Herodotæ videbatur Cl. Oudendorpio, speciose magis quam vere: in Thucydid. III. 92. aliisque ea formula. Wess.—Varia lectio duplex est in marg. Ed.

Steph. *ἱερὴ εὐν*, et *ἱερὴ δν*. Ubi Thomas Magist. in *Προδύμναι*, citans Herodotea, habet *ἱερὴ δν*, hoc quin ab Herodoti manu sit vix dubitat Oudendorpius: doctissimus viro placuit, quod saepe legerat apud scriptores Atticos, restituendum Æliano de Nat. An. XVII. c. 19. pro (*ἱερὴν*) *ἱερὴ δν*. Hic illud ut legitimum crederemus, primum monstrandum erat, hunc etiam Herodoteum fuisse scribendi morem; deinde, hac illud in sede convenire. Sed, nisi valde fallor, neutrum poterit ostendi: ex aliis multa sunt ad manum; nihil hujus generis ex Herodoto; sed fieri facile potest, ut hac in parte fallat. Verum illud contendo, necque *ἱερὴν*, neque *ἱερὴ δν*, hic congruere. Græce dicitur, *ἱερὰ εὐν ποταμῶν*, non item *οἱ ποταμοὶ ἱερὰ*. Herodotum ego scripsisse puto, *ποταμῶν τὰ ἱερὰ εὐν ποταμῶν*: efflatum illud generale limitatum ab eruditum lectore, adjecta voce *ἱερὴν* vel *ἱερὴ δν*. Recte Thomas *Προδύμναι* hic interpretatur *ἰσθμῶν καταπορεύματα καὶ στρατοπέδω*. Significatur vel flumina defecisse; vel destituisse, si nempe repetas et vicina *τοῦ αἰῶνος μυριάδι*; hac potestate activa verbum usurparunt Aristophanes, Xenophon, Demosthenes, aliique. VALCK.—Vide Var. Lect. (ed. S.) nec fore dubitabis puto de veritate scripturæ *ἱερὴ εὐν*; cuius formulæ in locum, Ionibus propriæ, alii *ἱερὴ δν*, alii magis etiam communem *ἱερὰ* substituerunt. S.

9—13. αὐτοὶ καὶ οἱ ἄλλοι ἱεροῦσιν, etc.]

Detegendus calculi error est, a Budeo et Jo. Laurenbergio Otii Sorani, p. 5 perspectus. Si chœnices quadraginta octo medimnum, quod Pollux, Harpocration, atque hoc de grege alii asseverant, absorberint, patet medimnum tritit in milites XLVIII. erogari quot diebus solitum: ex quo, initis ex medimnorum hic signatorum numero rationibus, colligere licet, militum, in exercitu Xerxis

merentium, 5,296,320. fuisse *capita*; at qui recensentur duntaxat 5,283,220; superant ergo chœnices numerum hominum tredecim millibus et centum. Fæ fuisse, quorum schedæ Arch. nos trahunt, omnem militantium ad 5,303,220 turbam, deest diurnum sex millibus et nongentis militibus dimensum: nam, quæ minime fallax Cl. Askew adnotatio, tot chœnices ad eam summam desiderantur. Liqueat calculi error; ubi commissus, non item, Wess. — Videtur ipse Herodotus in subducendis calculis leviter errasse. Quod si pro singulis hominibus in singulos dies *chœnix* requirebatur, qui est quadragesima octava pars *medimni*; requirebantur pro 5,283,220 hominibus quotidie *medimni* 110,067 cum 4 chœnicibus; ut subjectum schema ostendit:

$$\begin{array}{r} 5,283,220 \overline{) 48} \\ 4 \quad 340 \overline{) 110,067} \\ \underline{14} \end{array}$$

Jam quum loco numeri 67 numerum 340 ponat Scriptor, manifestum fit, puto, oblitum illum esse postremum numerum 340, uti par erat, per 48 dividere. S.

CAP. CLXXXVIII. 6. *πρόρρητος*
ἰσχυρὸς ἐς πόντον] Loci sententiam Por-
tus bene vestigavit. *Πρόρρητος* naves,
quarum prorae ponto obversae erant, cum
reliquis stationem ad littus haberent.
Homeri versus Iliad. ε'. 34 seq. ha-
bent simile quidpiam, nec prorsus tamen,
naves certo ordine subductas describen-
tes. Multa ibi Eustathius. Eleganter
Agathocles Babylonius, *οὐκ εἰ Κούρηναι*
ἰσχυροὶ ἐς τὸν πόντον (Pytharchum ty-
rannum) *ἰσχυροὶ ἐς τὸν πόντον* *ἰσχυροὶ*
ἐπὶ τὸν πόντον: summo inpetu, sive, ob-
versis, qualis arietum pugna, 'frosibus,
in Athen. lib. I. p. 20. A. Wess.—De
isto vocabulo, cujus propria vis minime
in liquido est, jam supra ad IV. 152,
17. disputavi. Illud quidem perspi-

cum videtur, non satis esse quod naves *πρόκρησται* Wess. cum Porto intelligit quarum proræ ponto obversæ erant: nam et, quæ proxime terram stabant, perinde ponto obversam proram habebant. (conf. ad VI. 115, 2. notata.) Nec Suidæ interpretatio (*Πρόκρησται ἄλλη ἰσ' ἄλλη*) satis facere videtur. Quod si enim nihil aliud significaret id vocabulum, satis fuerat quod paulo ante planissimis verbis scripsit Herodotus, *ἄλλα ἰσ' ἑαυτοῖς*. Quare mihi probabilissima illa ratio visa est, qua *πρόκρησται* νῆες apud Homerum veteres Critici *κλιμακῶν* locatas interpretantur; quod Gallice par échelons diceret, Latine equidem in quincuncem locatas reddidi, sed id ita intelligens, ut de octo seriebus sive ordinibus, quos memorat Scriptor, quilibet ordo anterior una navi minor sive brevior esset quam consequens ordo, utque adeo veluti trianguli æquilateri (nunc quidem truncati) formam referret universa classis. Videnturque ne simili quadam ratione, qui apud Athen. lib. I. p. 30. dicuntur *πρόκρησται* impetum fecisse in hostem, intelligendi sint facto cuneo irrupisse. His ita perscriptis, nunc demum animadverto, eandem in sententiam vocab. *πρόκρησται* a Reiskio esse expositum. "*Πρόκρησται*, ait, dicuntur res omnes seriatim et per gradus porrectæ et procedentes, ita ut, quo magis procedatur in altum eo res magis introrsum recedat, et quasi minuatur, ut sunt gradus scalarum ad plani inclinati modum positarum." S.

8. τῆς θαλάσσης ζυγῆς] Longini *κακίστατοι* elegantissimæ dictionis tantum modo in repetitis toties sibilantibus est literis, quas alii ad æstuantis stridorem maris aptissimas putarent: namque, uti Latinis fervere mare, fervor maris, ita *κύματα* Gregor. Naz. Stel. I. p. 55. α. *ἰσὶ πολλὰ μυττωμένιστα καὶ ἀναζίσσαν*

ται: et Liban. T. II. p. 516. c. *ἰν ζίσσῃ τῇ κλύδωνι*, parili translationis figura. Ventus ex septemtrione et Hellesponto flans, proptereaque *Hellespontias* dictus (lin. 10.) Atticæ regioni marisque *Ægæi* insulis gravis et damnosus accidebat, Aristotele Problem. XXVI. 57. p. 198. ed. Sylb. docente. Jucunda sunt Aristidis in tempestatis *ἰσθρέου* ad Arginusas, *ἔρετι μὲν — ἄδινιν ἡ θάλασσα, καὶ κατὰ βαινὶν Ἑλλησποντίας λαμπρὸς*, apud Hermogenem Form. Orat. I. 5. p. 280. Wess.

[14. *ἵσας δὲ τῶν νῶν μυττωρίας ἴλαβι*] In hoc interpretando loco dormitans equidem, et vocab. *μυττωρίας* pro *ἰσθρέου* accipiens, obliquas in Latinis nostris posui, pro eò quod recte Gronov. dederat, quas naves ventus in alto nactus est: pariterque jam olim H. Stephanus, quum Valla minus recte anteriores interpretatus esset, monuerat oportuisse altum tenentes. S.]

15. *πρὸς Ἰσθμὸς καλιμαίνουσιν*] Adumbravit hinc sua Strabo lib. IX. p. 675. n. (p. 443. ed. Cas.) sed præter alia, *δ' ἰς Ἰσθμὸν ἔρχονται τῶν τετραχῶν τῶν περὶ Πάριον παρελχόμενοι*: ubi eam varietatem librariis imputandam monuit Vir magnus. Favet Geographo aliquantulum *πρὸς Ἰσθμὸν* Vindob., neque omnino tamen. Wess.—*Ἰσθμὸν* habet nupera Strabonis editio Lipsiensis, præeuntibus nonnullis codicibus. S.

16. *περὶ ἀντὶ τὴν Σησιάδα*] Ex Codd. discernendum, *ἀντὶ* scripserit, an *ἀπὸ*, an *ἀπὸ τὴν Σησιάδα*: in quibus permutandis sæpius errarunt librorum scriptores. *Σησιάδος ἀπὸ* meminit Noster c. 183. et 191. Aliis *ἀπὸ τὴν Μαγνησίαν* dicitur *Σησιάς*: vid. Clar. Wess. ad Diod. T. I. p. 413. (lib. XI. c. 12.) et Cellar. Geogr. Ant. T. I. p. 870. Hic narrata spectans Clemens Alex. Strom. VI. p. 753, 36. (*οἱ ἄνθρωποι*) *αντιόσαντες*, inquit, *ἰβήρωσις περὶ τὴν Σησιάδα ἀπὸ*

συντρέψαι πᾶσαι τὴν παρασκευὴν τοῦ Περσικοῦ στόλου. Eadem obversabantur Straboni IX. p. 675. c. d. ubi Xerxis στόλος partim dicitur ventis εἰς Ἰωνύητα τόσους τραχὺν τῶν περὶ Πήλιον παρακχθίης: sic vocasse locum videtur Strabo: Herodotus, quod Casaub. monuit, naves partim scribit delatas πρὸς Ἰωνίους καλιόμηνους τοὺς ἐν Πηλίῳ. Pelii montis Ἰωνοὶ apte dici potuerunt, instar similium, Ἰωνίους vel Ἰωνοὺς. VALCK.

18. ἥν τι τοῦ, etc.] Dederat Scriptor accuratissimus: ἥν τι τὸ τοῦ χιμῶντος χεῖμα ἀφύρηται: dum hic quoque literæ sunt a vicinis absorptæ, quas postulat sermonis genius. Contra χεῖμα πολλὸν νῶν et similia recte scripta leguntur in hujus Ed. p. 319. n. 22. (VII. 43. 16.) Sed p. 252, 87. (III. 109, 12.) πολλὸν τι χεῖμα τῶν τίνων: ut Xenoph. p. 23, 25. σφιδονητῶν πᾶμπελὸν τι χεῖμα. ἔπειρόν τι χεῖμα νεμᾶτων, Dionys. Halic. II. p. 249, 1. Hinc etiam diversum hoc in loco τὸ τοῦ χιμῶντος χεῖμα, comparandum cum Aristophaneis: τὸ χεῖμα τῶν νυκτῶν. τὸ χεῖμα τῶν κόπων. τὸ χεῖμα τῶν ἀλακύντων. Ἀσσητικὸν τὸ χεῖμα τοῦ νοσήματος. VALCK.

CAP. CLXXXIX. 3. τὸν Γαμβρόν ἰαίεσθαι καλίσσασθαι] Oraculo jussu, Boream intellexerunt Athenienses, qui πῆδος συνῆψι τοῖς Ἀθηναίοις, ἀρσάσας Ὀρείδουαν Ἐρεχθίως, Schol. in Soph. Antig. 978. atque adeo generum Erechthei, Erechthidarumque affinem: Suidas videatur in Γαμβρότι, qui in voc. Ἀρίται oraculo Deum jussisse scribit, ἀνίμα συγγενὶ θύειν: εἶναι δὲ συγγενὴς λέγεται (ὁ Βορέας) διὰ τὴν Ὀρείδουαν. Ubi dicitur Themistocles Aristidi T. III. p. 349. στήσάμηνος τὴν ναυμαχίαν πατιόντος τοῦ πνύματος: Schol. MS. οὕτω φησὶν ἵστασθαι τὰς ναῦς, ὥστ' ἔχεν Βορέαν ἐπισθῆναι, ἵνα προσβαλὼν τοῖς Πέρσας ἔξωις ἐκίλθωι τοῦτο δὲ φησὶ ἀπὸ τοῦ μύθου, ὅτι ὁ Βορέας ἱεραστὴς ἐν (ᾧ) Ὀρειδουίᾳς — συνίπραξι τοῖς Ἀθηναίοις: τούτου δὲ ὁ Ἡρόδοτος οὐ

μίμνηται. Ob opem sibi latam Boreæ sacellum ad Ilissum sacrarunt Athenienses juxta Herodotum: (lin. 14 seq.) neque tamen illud valde frequentatum æstimes e Phædro Platonis, p. 129. ubi ignoranti locum Phædro, e quo puellam rapuerit Boreas, digito demonstrans Socrates, καὶ σου εἰς, ait, ἔσθ' ὁ Βορέας αὐτόθι Βορέου vid. Meurs. Att. II. c. 5. Secundum Pausan. II. p. 138. in monte Sicyoniæ, Βορέος ἔστιν ἀνέμων: et in foro Coroneæ, lib. IX. p. 778. Megalopolitæ apud eundem VIII. p. 673. θιών οὐδὲνὸς Βορέας ὑστέρει ἄγνοον ἐς τιμήν. VALCK.

5. κατὰ δὲ τὸ πῆδος τοῦτο] Pausanias hinc, Boream Atheniensibus διὰ τὸ πῆδος ἀμύνεσθαι τῶν ἐρήμων τῶν βαρβαρικῶν ἀπολίσαι τὰς πολλὰς, prodidit, lib. I. 19. p. 45. Proximum ὡς φάτις ἔμενται (lin. 6.) relinquo. Quod si multitudinis numero φάτις haberetur, alienum ἀρμάτω haud foret, nunc secus. Vid. lib. V. 104. WESS.

12. οὐκ ἔχω ὥσα] Cautè satis. Βερισμῶν Atticorum, de quibus Cl. Alberti ad Hesychium in Voc., et doctissimi viri in Ælian. Var. XII. 61., alii diversiore perhibebant originem. Præterea Delphis ex responso Apollinis Persicæ classis damnum arcescebant in Clement. Alex. Strom. VI. p. 675. Ut autem post deinceps (lin. 14. pro ἀπιλλόντις) ἀπιλλόντος, nempe πείριζω, pingatur, (aut ἀπιλλόντων, scil. βαρβάρων: quorum alterutrum Reiskius maluerat,) urgentem non video necessitatem. WESS.

CAP. CXC. 2. τετρακοσίων οὐκ ἴλασσεται] De numero fractarum navium gemina Diodorus XI. 12. WESS.

7. χρύσια ἄφατα χεῖματα] Ex his ἄφατα abesse dicitur Codice Med.; omissam mallem vocem χρύσια, paulo ante positam. Hic certe scribi potuit: ἄλλὰ τι ἄφατα καὶ χεῖματα περιβάλλεται: tum aliarum rerum affatim tum num-

morum sibi comparavit. καὶ χεῖματα praebebat Plutarchus T. II. p. 864. c. VALCK. — Unde καὶ ante χεῖματα in Plutarchi codices (qui perpauci hodie supersunt) iniectum sit neacio: illud video, Herodoteos omnes conjunctivam illam particulam ignorare. Χεῖματα non modo pecunias dici, sed qualibet res pretiosas, jam saepius in his Musis observavimus. Video etiam, apud eundem Plutarchum (paulo post) τὰ χρεῖα χεῖματα legi, nulla interjecta conjunctiva particula. S.

9. ἢ γὰρ τις καὶ τούτῃ (τούτῃ placet ex marg. Steph.) ἄχαρις συμφορὰ λυσιῶσα παιδεύειν. Haec ai sic Latine legantur, ut convertenda censeo, nam agebatur ob liberos dira quadam calamitate necatos; non ipse Aminocles haberi poterit παιδεύειν: qualem dum habuisse videtur, sumpsit hinc occasionem Plutarchus criminandi Herodotum, tanquam studiose quaerentem locum, ἢ ὅστις τῆς Ἀμεινοκλείους παιδεύειν: hanc indignatus immixtam narrationi p. 871. a. Lapsus in minutis Palmerius se objecti Plutarcho; cui defensor venit Reiskius Anim. ad Gr. Auctor. T. II. p. 523. VALCK.

11. τούτῃ ἄχαρις συμφορὰ λυσιῶσα παιδεύειν Arbitror τούτῃ prae stare. ἰλύται τοὺς Ἕλληνας et μᾶλλον σφίς ἰλύται, lib. IX. 49. Plutarchi Codices (apud quem quidem τούτῃ legitur in plerisque editionibus,) eodem tendunt. (Qui τούτῃ huc invexerunt, ad verbum ἢ retulerant hunc dativum: rectius vero juncta intelliguntur ἢ λυσιῶσα.) Quam autem vellem, ab his ille vellicandis manum abstinuisset: malignitatis profecto dum Herodotum proterve arcessit, ejusdem criminis culpam sustinet. Postulat-ne παιδεύειν ejus συμφορὰ, ut Aminocles παιδεύειν, sive, caedis liberorum, in restu sit? Equidem, etsi dictio ex ambiguo aliquid offert, non opiner. Ἀχαρις συμφορὰ παιδεύειν, ingratam calami-

tatem, liberos occidentem, unice exprimit; quae quidem Aminoclem, alioqui opum copia fortunatum, sed casu liberis orbum, contristabat. Confer vindicias Herodoto a Nob. Palmerio paratas, Exerc. in Gr. Auctor. p. 37. WRS. — Plutarchum Reiskius (loco a Valck. citato) contra Palmerium haecenus defendit, non ut malignitatis patrocinium suscipiat, quae Herodoti hac in re commemoranda consilium interpretatur Chaeironensis Polybistor; sed ut contemdat, recte illum interpretatum esse sententiam verbis istis Herodoti ἄχαρις συμφορὰ παιδεύειν, sive (ut apud Plut. legitur) παιδεύειν. "Ego quidem, ait, nullus dubito ex Herodoti verbis hoc efficere, liberorum Aminoclis aliquem patris manibus, quacunque demum causa vel ratione, periisse." In quo quidem verissime judicasse mihi videtur Lipsiensis ille olim praeceptor meus, Vir optimus doctissimusque. Quisquis citra praedictam opinionem Nostri verba I. 41, 3. coll. cum I. 35, 2. et lin. 9 seq. item III. 50, 2. coll. cum c. 52, 15. consideraverit, de veritate hujus interpretationis nullus, puto, dubitabit. S.

CAP. CXCI. [5. ἵνα μὲν τι ποιῶντες] De ista formula vide ad II. 119, 8. notata. S.]

6. καταιδονεὶ γήσι τῇ ἀνίμῃ οἱ Μάγῳ] Nulla in schedia variatio. Qui morbos haec putant, aut γοστηήσι, praestigia, aut χοῖσι, libationibus, quamquam haesitantes, uti Cl. Reiskius, illa resciant. Contra ea, nihil admodum novans, Cl. de Pauw, καταιδονεὶ γήσι — οἱ μάγοι, incantantes ventum cum praestigiatoribus, vertit, hoc uno anxius, quod magi ab incantatoribus distinguantur: fieri tamen potuisse, ut illi, inter Persas honoratioribus, sub se γήτας, villoris conditionis sacrificos, habuerint. Quod equidem, etsi auctoritate earens, non infitias ibo; opinatus, ne nihil dix-

isse videar, *κατακίδοντας γόγας*, idem esse ac *γόγαι*, h. e. sacro quodam ululatu unde ipsi *γόγαι* nomen habent: huic sane in magicis incantationibus sacrisque suus olim usus; sicuti *ιντόμοις* lib.

II. 119. Non nescio, *γόνη* alibi haud inveniri; quam tamen ex *γόναι* formari potuisse, quis neget? Restaret *κατακίδειν* tertio nexum casui, nisi Portus id cum *καταγελῆν* similis apud Herodotum structuræ composuisset. Atque hoc si improbetur, *τοῦτο μὲν ἐν τῷ ἀσφαί κείθω*.

Wess. — Dativus *τῷ ἀνέμῳ* est ex Herodoteo more scribendi, neque debet adeo sollicitari. (Vide ad VII. 9, 5. notata.) Ingeniose Reiskius tentabat *χοῆσι*: sic dicerentur factis libaminibus incantantes ventum. Euripidis Iphigenia in Tauris v. 1337. 'Αλωλέλυξ, καὶ

κατ'ἤδ' ἑβέρβαρε Μίλη, μαγύουσι': ululatu barbarico magicis cantus (Seneca Med. 684.) occinebat: ita corrigo vulgatum *μαγύουσι*, illinc alienum. Κατ'ἤδ'ου, occinere, juxta Budeum, Herodotus posuit pro incantare. Filium mactatam putabat ad ventum sedandum Æschyli Clytemnestra in Agam. v. 1427. *ἱερὰ δὲν Θερπῶν ἀημάτων*, ut optime restituit Gul. Canterus. Apud Sicyonios sacerdos sacra faciebat, *ἡμιερῶμινοις τῶν πνευμάτων τὸ ἄγριον*: καὶ δὲ καὶ Μηδίας, ὡς *λίγυουσι*, *ἱερὰ δὲν ἱερῶν*, Pausan. II. (c. 12.) p. 138. VALCK. — Wesselingii conjecturam *γόναι* probat Schneider in Lexic. crit. De scriptura autem vocabuli tenendum, in edit. quidem Ald. et aliis *γόγαι* cum *iota* subscripto. pingi, incertum vero esse, utrum MSS. item libri *iota* hic subscriptum aut ad latus positum agnoscant, an suo arbitratu primus Editor illud adjecerit. Nostra quidem membrana F. quæ plerumque alioquin, ubi opus est, *iota* ad latus scriptum habet, hic illud ignorat. Itaque verum fortasse fuerit *γόναι*, quod et Pavius probavit, et nos cum Schæf. edi-

dimus: nec vero hoc cum præstigiatoribus, sed per præstigiatores Latine reddendum censeam. Fuerint autem forsan *γόναις* classis quædam Magorum, S.

8. *ινώσαι*] Nullum Longini *ινωσία* in schedis patrocinium adipiscitur: Scholiastes præterea San-German. *ἄνιμος ἱνώσαι* hinc excerptis. Abydenus, *ερίση δὲ ἡρόση ἱππὶ τι δὲ ἱνώσαι* tempestas eluvionis caussa, in Euseb. Pr. Evang. lib. V. 12. Et Ælian. apud Suidam voc. 'Εστέρειν: οἱ δὲ ἄνιμοι παραχρῆμα ἱνώσαισι καὶ τὸ νῦν ἱστορίη: quo de genere alia J. Jac. Wetsten. ad Matt. c. xiv. 32. Wess.

Ibid. ἢ αὐτὸς ἰδίῳ ἱνώσαι] Aut sponte sua velut lassus conquevit ventus. Tanquam *ἄσιμῳ* τὸ Κοσιάσαι (*ινωσία* legisse videtur) καὶ ἰδιωτικὴν hic notavit Longinus π. 'Τψ. xlii. 2. Legitur in Ev. Matth. xiv. v. 32. *ἱνώσαισι ἢ ἄνιμοι*, et alibi, apud Clar. Albertum ad Hesych. in voc. et Wetstenium. Reprehendendus idcirco Longinus illis videri poterit, qui in libris nostris sacris, ad populi captum sapientissime scriptis, voces tamen notatas nolunt ut ἰδιωτικῶς, quique, bonum Thomam Mag. supra modum nuper criminati, incogitanter Atticam verborum etiam venantur elegantiam, ubi sola rerum erat quærenda puræque disciplinæ magnificentia. VALCK.

CAP. CXCI. 8. *ἱκαυλόχιον*, Ποσειδῶνος σωτήρος, etc.] Vallæ Latina, Stationem habuere ad templum Neptuni cognomine Servatoris, servari non debuerant: quid enim hic de Neptuni ad Artemisium sæde? Solum Σωτήρος Neptuni cognomen describitur. Itaque mutavi, ne prona sit erroris, quæ et illustr. virum Dissert. VII. Us. et Præst. Num. p. 416. abstulit, occasio.

Wess.

CAP. CXCI. 1. ὡς ἱκαυλόχῳ τι δ

ἄνιμος, καὶ τὸ πῦμα ἴσταντο] Eustath. in Od. γ'. p. 119, 38., 'Ἡρόδοτος ἰδιὸν φράζων φησὶν, ἰσάμενος (sic 'Ἐκπῶσιν reddidit Hesych.) ἄνιμος, καὶ τ. α. ἴστω. His usus est inimitabilis A. Schultens ad Jobi xxx. 27. vid. St. Bergler in Alciph. p. 2. Docte A. Gellius Noct. Att. II. 30. Fluctus. — simul ac ventus posuit, *sternuntur* et *conflaccescunt*, et mox fluctus esse desinunt. ἀέματα οὐκ ἴσι ἰσὶ ἀέματα, equore nampe pacato. *Stratum* equor attigit J. F. Gronov. Obs. III. c. 22. Tueri voluit vir clar. P. Burm. in Ovidii Her. XV. v. 213. vulgata: Solve ratem; Venus, orta mari, mare præstat amanti: me iudice recte diceretur, mare præstet equor; ut Metam. XI. 749. ventos arcet Æolus egressu, præstatque nepotibus equor; id est ἀνέμοια Πόντον τίθησι ἰῶσα, Eurip. Iph. in Taur. 1445. Sed in altero loco legendum, partim cum Slichtenhorstio: Venus, orta mari, mare sternet amanti: sic Epist. XIX. v. 16. auso Venus ipsa favebit; *sternet* et *equoreas* equore nata vias. VALCK.

8. ἰπὶ τὸ πῦμα ἴσταντο ἰς Αἴαν] Dum ad aureum vellus petendum Æeam navigabant: id enim semper notat in talibus ἰπὶ: ἰπὶ τὸ πῦμα, ἰπὶ τὸ ἰάπος πλιῦσαι. Poëtis μιτά: Theocrit. XIII. 16. 'Ἄλλ', ὅτε τοι χεῦσιμος ἴπλου μιτὰ πῦμα ἴσταντο Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῶν ἀριστῆες ἐνέποντο. Lecti juvenes, Argivæ robora pubis, Auratam optantes Colchis avertere pellem, Catullo Carm. LXIII. 5. Theocrito prævit aliisque Homerus Od. α'. 184. Πλῖον — 'Ἐς Τιμίσην μιτὰ χαλκόν: id est, ἐκείθιν ἀπ' ἑξέων χαλκόν. In Theocriti Παιδικαῖς: βαινῶ — σῖδρα (id est μιτὰ) Κίρβιερον. Apud Xenoph. 'Ἀναβ. VI. p. 220, 31., ἴδρα λίγιται 'Ἡρακλῆς ἰπὶ τὸν Κίρβιερον πύμα καταβῆναι. Aristoph. Βαστ. v. 111. ἥνιν ἄλλος ἰπὶ τὸν Κίρβιερον. Meminit peninsulae Diodorus XIV. p. 666, 3., ὅπου φασὶν 'Ἡρακλῆς τὸν ἐξ ἄλλο Κίρβιερον ἀναγαγῆναι.

Corrigatur Herodoto nostro tributus libellus de Vita Hom. p. 561, 36. (c. 17, 10.) ἰς δὲ τὴν 'Ἐξυφραίην τινὲς ἰπὶ ξόλου παρισυνάγουσιν πλῆν: male vulgatum, nuper etiam Londini, ἰπὶ ξόλου. In his ἰπὶ cum ἰς ponuntur ut nostro loco, et semper apud accuratiores, solos ferme dignos, quorum phrasis cum Herodotea componatur: Thucyd. IV. c. 13. ἰπὶ ξόλου ἰς μυχανὰς (ut ἰς ταχυμὸν, p. 406, 94.) παρίστανται τῶν τῶν τινος ἰς 'Ἀσίην. Xenoph. 'Ελλ. V. p. 337, 2. πῖπτονται — ἀδρῆς ἰς Παναγὸς ἰπὶ σῖτον: p. 260, 19. πῖπτας τριῶν ἰς Λακιδάμωνα ἰπὶ χρέματα: paulo post legitur, ἰπὶ πῖπτα χρέματα ἄξοντας. Aristoph. 'Ευσ. 814. 'Ἐστιν' ἰχώρου ἰς ἀγορὰν ἰπὶ ἄλφρα. VALCK. — Notissimus et pervulgatus iste præpositionis ἰπὶ usus; quam quidem eodem modo, eadem etiam linea ad quam ista tam late disputantur, positam habemus, ἰπὶ ὕδαρ πῖπτονται, aequatum missum. S.

9. ἰπὶ τοῦτου δὲ τῷ χόρῳ αὐτομα γίγνεται 'Ἀρίστου] Sexcenties talem Scriptoris dictionem vidimus, monuitque vir Celeb. lib. IV. 45. Quo magis miror Medic. silentium, ni tamen excerpentis oculi aberrarunt, ἰπὶ, huic debitum loco, sequentibus, ubi omnes alii ἰν τοῦτω, tribuentes. Fieri id potuit. Ego Codicibus non reluctor, *Arphetasque* prætereo, notissimas Apollonii Rh. lib. I. 591. Strabonis, aliorumque explanationibus. Wess. — De ἰπὶ τοῦτου vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. CXCV. 4. ἴσταντο ἰς τοὺς πολέμους] Elegi simplex verbum. 'Ἐπιτίπτειν vim plerumque, quæ hic nulla, ingruentium innuit, c. 189. et 210. (Sed peraptum huic loco ἰσῖπτον.) Visum quoque (lin. 6.) verius *Θαμασίον* nomen, aliquid barbarici olens, cum ex interiore Græcia *Θωμάσιον* titulus descendat. Wess.

8. βασιλῆων δικαστίων] Vide supra, lib. III. 14, 29. 'Ὅτι, (ante ὁ Σπιδύ-

πρὸς,) Codicum de sententia improbum, Gronovio consentiens eieci: neque displicuit (lin. 9.) λογίζεμενος. Restitutum autem fuit ὡς εἰ, ad nexum sermonis opportunum, atque ob ὡρὸν δὲ pro Scriptoris adsuetudine necessarium, tum quoque ex Persicæ hujus clementiæ declaratione lib. I. cap. 137. Wess.

9. λογίζεμενος ὁ Δαρείος πάλιν ἀγαθὰ] Revocarem antiquam lectionem. Reputans, ἀπολογίζεμενος ὁ Δαρείος, (at in simplex λογίζ. consentiunt probatissimi quique libri,) ὡς εἰ πάλιν ἀγαθὰ τῶν ἀμαρτυριῶν παλαιῶν εἰς οἶκον τὸν βασιλικόν. Antiquæ videlicet Persarum legi Darius libenter obsecundavit; de qua, laudata I. 137. quædam notata sunt in lib. VI. c. 30. sed præter Brissonium citari debebat Des. Heraldus Advers. I. cap. 9. Horum non recordatus Jac. Gronov. in Addendis ad Notas suas in p. 57, 12. Hæc, ait, lex quidem fuit, sed quando observata? Mox (lin. 12.) intellexisse dicitur Darius, ὡς ταχύτερα ἢ σφώτερη ἐργασμένης εἶναι: sic enim omnino legendum, rejecta lectione Flor. (Vide Var. Lect. ed. S.) Paulo post (lin. 14.) commode mihi Vir doctus emendasse videtur, ἡμεῖς οὐ τὸ διότερον διαφυγὸν περιείδαμεν: id est, ὡς γὰρ σφίσις εἶδον προσκλίοντας οἱ Ἕλληνες. VALCK.—Ad διαφυγὸν ἵσταναι caute Reiskius adnotaverat: "Forte περιείδαμεν." Speciosa utique conjectura, quam miror ne ullius quidem MS. codicis auctoritate firmatam reperiri. Præterita quidem verborum tempora frequenter per periphrasin effert Noster: quo de more ad I. 37, 7. post Wesselingium nonnihil disputavimus. Futuri temporis periphrasin, qualem hic habemus, (lin. 15.) διαφυγὸν ἵσταναι pro διαφύξαι non meminisse alibi mihi observatam. S.

15. προσκλίοντας] Nescio cur προσκλίοντας, semper in offensione et clade, etiam c. 210., obvium, obtru-

serint? Quod boni commatis schedæ liberaliter donant, Pavius, Reiskius, alique jure laudarunt. Wess.

CAP. CXCVI. [4. ἱσθιβληκὸς ἢ τριταῖος] Διουτριῖος, τριταῖος, plerumque altero, tertio die a profectione, significat: cui significatui hic non esse locus videtur. Potest vero τριταῖος perinde et tertio die ante, et tertio die post, significare: et mihi quidem adjectum verbum in plusquamperfecto tempore (ἱσθιβληκὸς ἦν) priorem notionem hic indicare visum erat. S.]

9. Ὀνέχωνος] Tzetzae in Lycophr. v. 1424. Ὀνέχων, commentanti de Ilisso et Mæandro, a Xerxis exercitu potando exsiccatus, et Herodoti quidem fide, quæ alios in amnes c. 42. et 109. dicta fuerunt. Οὐκ ἀπείχεσθαι τῇ σφατῇ (lin. 9.) non turbo, quantumvis ἀπείχεσθαι tali in re cap. 127. et 187. Geminum ferme cap. 43., οὐδ' ἀπείχεσθαι τῇ σφατῇ — πιόμενος. Quod enim hic accessit τὸ βίβειν, ex tacito κατὰ pendere, doctrina Porti est. Adi Abreschium Dil. Thucyd. p. 127. Wess.—Conf. ad VII. 43, 3. notata. S.

CAP. CXCVII. 3. Ἀφυστίου Διὸς] Suum Jupiter recuperabit Αφυστίου nomen, indicatum in Diss. Herod. Wess. p. 123. VALCK.

Ibid. Αφυστίου Διὸς] Habet suum sibi cognomentum Jupiter, ab Holstenio dudum laudatum. Αφύστιον Jovem in Phrixi Hellesque fabula Critici Apoll. Rh. II. 655. et Pausanias Attic. cap. 24. (ubi Kühnius bene) norunt; Bacchum Αφύστιον Etymologus. Mox (lin. 5.) μισίαματα δὲ, in his libris rarius, neque nullius tamen usus, accipi pro bono poterit. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. S.) et conf. VII. 8, 8.

7. εἰς ἃν ἢ τοῦ γένους σ. περιέβη. etc.] Primum, quod sequitur τοῦτον, in τοῦτον leniter flectendum censeo: τοῦτον ἐπετάξαντες ἱεργεῖναι. Verbo ἐπετάξαν, sic-

ut verbo καλῶσαι, quartus etiam casus adjungitur infinitivo sequente. (τούτω meliores libri dedere.) Deinde, ut locus detur istis, Ἀήτοι δὲ καλῶσαι τὸ πρυτανῆιον οἱ Ἀχαιοί, Herodotei non immemor moris, puto tamen præcedere debere mentionem λήττου, hanc ego vocem in ista sede libenter collocarem, quam nunc occupat vox πρυτανῆιον, Herodotum hac ratione scripsisse jam olim suspicatus: ὅς ἐστι τῷ γίνεσθαι τούτου πρυτανῆιον, αὐτὸν ἐπιτάξαντες ἔργισθαι τοῦ λήττου αὐτὸν φυλακὰς ἔχοντι Ἀήτοι δὲ καλῶσαι τὸ πρυτανῆιον οἱ Ἀχαιοί. Quod esset populi, populicum, sive publicum, τὸ δημόσιον, pro diversa pronuntiatione vocis λαός, λαῶς, λῆός, dixerunt veteres, λαῖτοι· λῆιτον· λῦτοι· λήιτον et λῆτον. Horum primum suis in libris sæpius invenisse Grammaticos, Hesychiana monstrant, quæ Kiisterus et Eruditiss. noster Dav. Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 54., redintegrarunt: Λαῖτοι, τὸ ἀρχῶν Λαῖτον, πρυτανῆιον Λαῖτον, τῶν δημοσίων τῶσαν. Cetera Piersonus attigit ad Moer. Att. p. 252 seq. De Græciæ civitatum prytaneis luculenta est Ia. Casauboni Dissertatio Animadv. in Athenæum T. VIII. nuperæ editionis p. 556 seq.) Inventis Casauboni quædam addiderunt alii. VALCK.

7. τούτω ἐπιτάξαντες] Prævum τούτου erat. Interpres Apollonii Rh. II. 655. in suam usque ætatem valuisse scribit, ἵνα τῶν Φερίξου ἀπογόνων εἰσίναι τις τὸ πρυτανῆιον καὶ θύειν τῷ εἰρημίνῳ Διὶ, h. e. λαφύσειν, discrepans ab Herodoto, et de victima tacens, quam humanam fuisse viæ duces Xerxem condocerant, adfirmatque Plato in Minoë p. 315. c. καὶ οἱ τοῦ Ἀθάμαντος ἱεροῖος, οἷος θυσίας θύουσιν· Ἕλληες ὄντες: namque victimas eum ejusmodi indicare, quæ de crudelibus Carthaginensium aris et inmolatis

ibi Staturno liberis fuerant præscripta, patefaciunt. Wess.

10. ὅστις ἐπὶ πρὸς τούτους] Abbas Melotus, Reinkeus, Abreschius ὅς ἐστι πρὸς τούτοις voces recte ordinant. Frequens πρὸς δὲ ἐπὶ τούτοις in talibus est, lib. III. 65. IX. 110. ὧς continuat narrationem τῶν κατηγμένων, cujus initium, ὡς Ἀθάμας, tum ὡς ἐν Διογενεῖ, porro ὅς ἐστι πρὸς τούτοις, et in sequentibus similiter. Jam ἐπιλόντες Arch. (lin. 14.) loco ἐπιλλόντες, cum Cl. PAVIO repudio. Illi, qui ultro in prytaneum se contra legem penetraverant, mactabantur; qui aufugerant, reversi in idem deducebantur inviti ad simile supplicium. Hoc docebant οἱ κατηγμένοις regem. Wess.

10. ὅστις ἐπὶ πρὸς τούτοις] Intelligere hæc se negat, qui supra tentabat corrigere πρὸς δὲ τούτω, p. 20, 43. (I. 41, 9.) Hoc nusquam apud Herodotum: frequentissime legerat πρὸς τούτοις, præterea, πρὸς τούτοις λέγουσι I. 65. πρὸς τε τούτοις (ibid. et cap.) 86. et 179. III. 45. et 142. etc. καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις III. 65. πρὸς τε τούτοις ἐπὶ I. 99. ἐπὶ πρὸς τούτοις etiam apud alios. Scripsit et hic Herod. ὅστις, (immo divisus vocibus ὅς τε) ἐπὶ πρὸς τούτοις, (nempe ἱεροῖος) πολλοὶ ἦδ' αὖ τῶν μελλόντων θύεσθαι δέοντες εἰχοντο, etc. In proximo (lin. 14.) nimis diu hæsit ἐπιλλόντες: sinceram, ut puto, lectionem nobis servavit Arch. lectam Vallæ, ἢν ἀλίσκωνται ἐπιλλόντες ἐς τὸ πρυτανῆιον: hæc enim sic ex usu verbi ἀλίσκωνται conjungi debent; ut et sequentia, (lin. 14.) ὡς θύονται τε εἰρημίνῳ στήμματος πᾶς πυκασθῆς: totus infulus coopertus. Στιφάνους πυκασθῆς Euripidis est in Alc. 796. et v. 833. καὶ σσιφάνους πυκασθῆς. Κάκη σσιφάνους πυκασσάσας præbet oraculum in Demosthen. Mid. p. 332. Theocr. II. 153. καὶ φάτο οἱ σσιφάνους τὰ δῆμα-

τα εἴη πυκνόν. Εἰκόσμη πικρὴ καὶ σφιγμένη ἀμυγδαλίς est in epigramm. Anthologiæ ineditæ Phalæci. Phrixi filio quale datur hic nomen, *Κυτίστωρ*, (lin. 16.) dederat et Apollon. Rhod. II. 1159. Genuino *Κυτίστωρ* modulus reluctatur in versu. VALCK.

[15. Quod ista, *στίμμαι πᾶς πυκνός*, vulgo cum Valla vertunt *loto corpore coronis* (aut infulis, ut Gronov.) coopertus; aut (ut VALCK.) *totus infulis coopertus*; id per se quidem, et pro reliquo usu pervulgato vocabuli *πᾶς*, videri poterat recte habere: nec tamen satis adparet, cur *totus* aut *loto corpore* coronis aut infulis ornatus miser homo dicatur. Ad hæc, quamvis frequenter a plurali numero ad singularem, et vicissim, transire amet Herodotus; tamen nimis asper et insolens iste videri transitus debet, ἢ ἀλλοιωταὶ ἰσχυρόντες, θύονται *στίμμαι πυκνὰς*. Quod si vero *πᾶς* intelligimus *πᾶς τις* sive *ἵκαστος*, quilibet, quisquis cæteroquin sit, nulla exceptione, nullo discrimine, recte atque ordine procedet orationis structura. S.]

16. *Κυτισώρου*] Criticis Apollon. Rhod. II. 1125., ipsique Apollonio v. 1159. *Κυτίστωρ*, Straboni lib. XII. pag. 820. (pag. 544 extr. ed. Cas.) *Κύστωρ*, sine ulla mendii suspicioine, qua male a Palmerio Nostri lectio ibi premitur. *Κύστωρ* quoque Apollodoro I. 9, 1., ad quem Galeus. (at MSS. quidem Apollodori *Κυτισώρ* præferunt.) Ceterum Athamas, ut *παθαρμός* regionis, aræ fuit admotus, jam jam innolandus, at commodum liberatus a Cytissoro superveniente, uti Herodotus; sive, sicuti in Sophoclis *Athamante*, ab Hercule, apud Interpretes Aristophanis *Nub.* v. 256. WESS.

CAP. CXCVIII. 6. *ἄβαντα περιλήν*] Mallem cum Reiskio *ἄβαντα, τὰ περιλήν*. Scripai ex schedis *Μηλίδω γῆν*,

quoniam ita superius et cap. 201., tum lib. VIII. 31. In Stephan. Byz. *Μηλίδω, ἡ χώρα*. Sophocles *Μηλίδω λίμναι* dixit, Trachin. v. 642. Justæ insuper *Τρηχίνας πύργαι* ex titulo Sophocleæ fabulæ, atque ob γῆν *Τρηχίνας* cap. 199, et 201., aliaque. WESS.

9. *Σπερχυῖος*] Speciem Ionicam *Σπερχυῖος* præfert, uti *Ἀθροπυῖος, βασιλῆος, περυσυῖος* et similia, quæ spreta non sunt, nec nunc sperni oportet. *Σπερχυῖος* passim, et *Spercheos* Latinis, significante ad Lucanum lib. VI. 367. Fr. Ouden-dorpio. WESS.

11. *Δύρας, τὸν μεθίσσεται βελόντα* [*Ἡρακλῆϊ καιρῶν ἀναφανῆναι*] Ad λόγος ἰσὶ commodum *μεθίσσεται* adponi potuit interpretamentum; quod mihi, verum videbitur etiam aliis, si plures dant Codices lectionem, quam dat margo Steph. *τὸν βελόντα τῷ 'Ηρακλῆϊ καιρῶν λόγος ἰσὶ ἀναφανῆναι*. Valla: quem fama est emersisse ad ferendam Herculi opem. Sic loqui solet Noster: III. 5. *ἰν τῷ λόγος τὸν Τυφᾷ κερύβηται*: c. 115. *ἀπὸ τοῦ τὸ ἤλιπτερον φανῆναι λόγος ἰσὶ*: VII. 129. *τὴν Θουκυλῆν λόγος ἰσὶ τὸ παλαιὸν εἶναι λίμνην*. In fabulosis, quæ perpauca duntaxat attingit, λόγους ponere solet Thucydides: quo historicorum principe mihi quidem minus digna videntur, quæ possant in fine p. 221. (lib. III. c. 88.) *τομίζουσι δὲ*, etc. quo libenter referrem Scholion e MS. ad finem p. 219. relatum: *τὰ ὀβελισμένα οὐδὲν τῶν ἐξηγητῶν ἰδοῖ Θουκυλῆν εἶναι*. Nostro loco Dyras fertur auxilio venisse Herculi *καιρῶν*, in summo scilicet Cete montis cacumine, cujus illinc ducta nomina suo more tractavit Hemsterh. in Lucian. p. 112. (Tim. c. 7.) Straboni IX. p. 655. c. (p. 428. ed. Cas.) memoratur *Δύρας, ὃν φασὶν ἰσχυρῶς ἐνὶ 'Ηρακλῆος ἐβίαιεν πυρᾷ*. VALCK.—Ista, τὸν μεθίσσεται, etc. integra reliquissem, ni Codices Herodoteam

obtulissent dictionem. Talis lib. III. 115. ἀπό τῶ τοῦ ἡλιότερον φαίνεται λόγος ἔστι. Tales in Forti peno plures. Strabonem hæc ob oculos lib. IX. p. 655. c. habuisse, Casaubonus docuit. Wess.

CAP. CXIX. 5. τοῦ δὲ οὐραίου — ἔστι διασφάξ] Hinc Strabo IX. p. 656. A. (p. 428. c.) πρὸς μισσηβρίαν τῆς Τραχίνος φησὶν Ἡρόδοτος εἶναι βαθύν διασφάγα; hinc illum sequentia quoque sumsisse monuit Casaub. Fluminis Μίλωνος ex c. 198. meminit Eustath. in Dionys. v. 414. Φεΐνιος etiam Strabo ex cap. 200. VALCK.

CAP. CC. 4. ἀμαξῖνός γὰρ μὴ μόνῃ διδμεται] Non sane necessaria μὴ. Supra enim μόνῃ ἀμαξῖνός c. 176. Sed in hujusmodi positionibus variatur. Illud autem διδμεται, prima fronte in εἰρημεται eruditi viri conjectura abibat, quod in muniendis id viis usurpetur, et τεταρμημίαι sint ἰδοί lib. IV. 136. Recte vero abiecit. Ὅδον τὴν ἰδυμαν legitimus lib. II. 124.; cui Lucani simile, construens vias, II. 673., et instructio viæ publicæ et pontium stratarumque Legis VI. Cod. Theod. de Itin. muniend. Wess.

7. κῆμα εἰ ἔστι τῇ οὐραῖα Ἀσθήλη κῆται] In his verbis aut εἰ ἔστι aut τὸ κῆται tollendum scribit Berkel. ad Steph. Byz. in Ἀσθήλη: et τὸ κῆται omisit hæc excitans Holsten. Prius e vicinis nasci potuit; si servant Codices, neutrum loco moverem. Herodoteum est κῆται: lib. IV. 184. ἄλλοι γὰρ σφί ἔστι Ἀσλανταί οὐτομα, ἢ δὲ ἰκάσση αὐτῶν οὐτομα οὐδὲν κῆται. VALCK.

8. χῶρος περὶ αὐτὴν οὐρανός, etc.] Concludit ex his Nob. Palmerius, Exercit. p. 36., nullam Herodoti ætate urbem hic Pylæam, cujus Plutarch. T. II. p. 409. A. meminere, fuisse; non sine veri specie, modo Plutarchus talem huic tractui urbem dederit, super qua re dubito. Opinor Cererem Amphic.

tyonidem non diversam a Pylæa esse. Δημητρεὶ τῇ Πυλαίῃ τῇ αὐτῇ ἰδοί Πυλαγῶν Ἀκρίσιος ἐν τῇ ἰδίματι, Callimachus Epigr. XLI., templi ejus conditorem ostendens Acrisium. Eadem Ceres ab Erotiano in Πύλῃ memoretur. Wess.—Circa vicum Anthelen spatiosus erat campus, in quo templum fuisse traditur Cereris Ἀμφικτυόνος. Δήμητρος etiam ἱερὸν commemorat Strabo p. 656. c. (pag. 429. ed. Cas.) ἢ παρὰ πῶσαν Πυλαίαν θυσίαν ἱεῖλον οἱ Ἀμφικτυόνος. Ulpian. in Demosthen. pag. 43, 27. τὴν εὐνοῖαν Πυλαίαν ἱκέλων — ἵδον δὲ Δήμητρος οἱ Πυλαγῶναι. Suspicio istius Cereris Πυλαίας templum intelligendum in Callim. Epigr. XLI. Δήμητρος τῇ Πυλαίῃ, τῇ αὐτῇ οὐδὲ Πυλαγῶν Ἀκρίσιος ἐν τῇ ἰδίματι: nam sic dictam Cererem liquet ex Erotiano: Πύλῃς Τόπος Θυσιαλίας, ἢ καὶ ἐν τῇ Πυλαίῃς Δήμητρος ἱερὸν ἱερῶν: quibus usus est in eam rem solis Jo. Meursius Att. Lect. IV. c. 3. VALCK.

CAP. CCI. 7. φερόμεν ἰσὶ ταύτης τῆς ἡπείρου] Specimen nimii laboris φερόμεν τῶσαν ταύτης in conjectura docti viri est. Intelligi χωρίον aut τόπον adparet. Φεῖν ἰσὶ θάλασσης aut θάλασσαν, φεῖν ἰσὶ τὴν μισσηβρίαν, de locis, quæ ferunt et vergunt ad mare, aut mediterraneam regionem, sæpe sese, uti lib. IV. 99. et seqq., offerunt. Sustuli inconmodum ἐδ, unde turbæ. Wess.—Viros Herodote aduertos stylo turbare non debuerat ἐδ articulus pleonastica illa sive elliptica ratione adjectus, de qua conf. ad IV. 99, 1 seq. notata. Nec enim juncta intelligi debent φερόμεν ἰσὶ ταύτης τῆς ἡπείρου; (quemadmodum ne loco quidem a Wess. citato IV. 99, 9. φερόμεν ἰσὶ θάλασσης legitur, sed ἰσὶ θάλασσαν in accusativo casu:) sed junguntur πρὸς τόπον φερόμεν, sicut paulo ante πρὸς βορρῇ ἱχόντων.

Cæterum ista ἐδ' ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου non modo ad Græcos refertur, sed perinde etiam ad Persas, quos ait in hac continente (nempe, in Europa) quæ inde a Trachine septemtrionem spectant, tenuisse. S.

CAP. CCII. 1. Ἔσαν δὲ οἱδὲ Ἑλλήνων, etc.] Eodem ubi Græciæ populos ex Herodoto recenset Pausan. X. (cap. 20.) pag. 845., ex singulis totidem ad Thermopylas venisse scribit, quot hic nostris in exemplaribus memorantur. Quod si tamen ad calculos sedas, ex Herodoto summam tantum colligas hominum 5200.; ex Pausania vero 11,200. Hic nempe suspicatur Locros Opuntios fuisse 6000. Λοκροὶς, αἰτ, τοῖς ὑπὸ τῷ ὄρει τῇ Κτημίδι Ἡρόδοτος μὲν οὐχ ὑπέγραψεν εἰς ἡριθμὸν, ἀλλ' ἠφικνέσθαι σφῶς ἐπὶ πᾶσιν ἔφη τῶν πόλεων. Herodoteum est *πανσπερατιῇ*. (cap. CCIII. 2.) Sed in hac recensione nonnihil est adjuvandus Pausanias: ista, prout vulgantur, ab illo scribi non potuerunt, *παριγίνοντο δὲ καὶ Βιωτῶν Ἰστακίσιαι* in δὲ Θισπίας καὶ Θηβῶν *τιτρακίσιαι*: populares, sed hostes acerrimi, non bene junguntur Thespienses et Thebani; a Thebanis etiam perperam distinguuntur Boeoti. In plerasque civitates Boeotiæ Thebani exercebant imperium, cui potentiores semper reluctabantur: una voce in transposita, cum Nostro Pausanias, et secum ipse, redibit in gratiam: scripserat procul dubio: *παριγίνοντο δὲ καὶ Βιωτῶν, Ἰστακίσιαι in Θισπίας, καὶ in Θηβῶν τιτρακίσιαι*. Herodotus: *ἀπὸ δὲ Βιωτῶν (παρῆσαν) Θισπίων τε Ἰστακίσιαι, καὶ Θηβαίων τιτρακίσιαι*. Reliquis stationem deserentibus, cum Lacedæmonis (juxta Herod. cap. 222.) soli manserunt Thespienses et Thebani, hi quidem coacti, *Θισπίως δὲ ἰκόντες μάστιγα*. Secundum Diodor. XI. cap. 9. Leonidas *Θισπιῶς μόνους παρακκатиῇ*. Ejusdem Diodori XI. cap. 4., si rite exigatur, numerus Græcorum in univer-

sum, qui cum Leonida ad tutandum introitum Græciæ narrantur profecti, non multum discrepat ab Herodoteo; vicinos ille Locrenses illuc venisse statuit mille; totidemque Melienses; *Μηλίων* enim nomen ἐφ' *Μιλησίων* substituendum cum Wess. Ceterum quæ laus ab aliis constanter tribuitur Thespiensibus, illam dat libertatis amantissimis Plataënsibus Auctor orat. c. Near. inter Demosthenas pag. 740. *Μόνος τῶν ἄλλων Βιωτῶν — μετὰ Λακεδαιμονίων καὶ Λιωνίδου ἐν Θερμοπύλαις παρακκίμενοι τῇ βασιλείᾳ ἰσχύοντι συνανέλονται*. Mihi potius Athenienses videntur et Themistoclem sequuti Plataënses, quam Leonidam et Lacedæmonios. VALCK.

3. καὶ Μαντινίων χίλιοι, etc.] Laudem auferunt veteres schedæ. Accedit Pausanias manifesto lib. X. 20., eundem Græcorum numerum hinc repetens, imprudenter tamen e Thespiensibus et Thebanis cccc. arcessens, cum illi Boeotis 1000. accesserint. Herodotum præterea ait, Locros Epicnemidios in catalogum nominatim non addidisse, sed *ἀπὸ πᾶσιν πόλεων* Locros venisse, Nostri *πανσπερατιῇ* (CAP. CCIII. 2.) explicans: venisse vero, si quid suspicioni detur, ad sex capitum milia; cujus conjectionis causam subdit, me iudice, vagam et incertam; sequeretur sane, Locros ista ad Thermopylas excursionem conglobatam Græcorum multitudinem longe exsuperasse. Diodorus non plus mille annumerat lib. XI. 4., Strabo μὲν ὀλίγων αἰτ τῶν ὁρίων τοῖς τόποις Leonidas has fauces defendiasse, lib. IX. pag. 656. n. Wess.

CAP. CCIII. 9. *ἵσαι δὲ θνητὸν οὐδένα*] Frequenter a numero singulari transiunt ad pluralem; hic tamen cum Kœnio legendum puto, *θνητὸν οὐδένα*, ob sequentia, *τοῖσι δὲ μισγίσσασαι αὐτῶν μίγματα*. Euripides in *Antiope*: *τῶν πολλῶν βορῶν Διὶ τοῖς μὲν εἶμαι δυστυ-*

χῆς, τοὺς δ' ἐντυχῆς. Fortunatorum ullum aut esse aut futurum negat Herodot. (lin. 9.) τῷ κακῷ ἐξ ἀρχῆς γινόμενῳ οὐ συνμίχθη. Euripidis ex Æolo sententia nobilis perplacuit Philosophis et Platoni: Οὐκ ἂν γίνοντο χαρὶς ἰσθλὰ καὶ κακὰ, 'Αλλ' ἴσται τις σύγκρασις, ἅπ' ἔχουσιν καλῶς. Alterum enim ex altero, sicuti Plato ait, verticibus inter se contrariis deligatum est; sustuleris unum, abstuleris utrumque, A. Gellius ex Chrysippo, Noct. Att. VI. c. 1. quod ex Epitome Lactantii p. 57., suppleri poterit et corrigi. VALCK.

CAP. CCIV. 7. In Leonidæ stemmate nihil adeo desiderem, nisi ut Δαριάου convertatur in verum nomen Δορύσσου ex Arch. et marg. Steph. VALCK.

Ibid. τοῦ Δορύσσου] Pausanias, Plutarchus, et quos Jo. Meursius Regn. Lacedæm. c. 9. laudavit, regium nomen haud edunt aliter; præterque eos omnes, clypei, ad veteris Spartæ ruinas a Cl. Fourmontio eruti, hæc inscriptio:

ΤΑΛΕΚΑΟΣ ΤΟ ΑΡΧΕΛΑΟ
ΤΟ ΑΓΕΣΙΑΔΟ ΤΟ ΔΟΡΥΣΣΟ
ΤΟ ΛΑΒΟΤΑΣ ΤΟ ΕΧΕΣΤΡΑΤΟ
ΒΑΓΟΣ.

tum medio in clypeo:

ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ΑΓΙΑΟΣ.

Pro vulgata ea est in Comment. Acad. Inscript. T. XVI. p. 103. Ed. Paris., per ad hunc locum utilis, cuius quidem ΛΑΒΟΤΑΣ una littera justo auctior scribitur. ΒΑΓΟΣ gentili dialecto, teste Hesychio, βασιλεύς. ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ΑΓΙΑΟΣ, Ionum sermone τοῦ Ἡγίου, sicuti præclare in schedis. WESS.

CAP. CCV. [Δορύσις — τιλιση-
συντες ἐν Σιελίῃ] Vide lib. V. c. 42—46. S.]

9. τοὺς κατιστιῶτας τριημισίους] Omnes militari ætate. τοὺς ἐν ἡλικίᾳ De-

mosthen. Philipp. I. p. 31. τοὺς ἐν ταῖς ἡλικίαις Polyb. IV. 82., sive ἐν ἡλικίᾳ ὄντας μίση τι καὶ καθιστημένους, quomodo Plato Ep. III. p. 316. c. et Thucydides II. 36. ubi Abreschius. Tales Epicurus, laxius tamen pro sua doctrina, ἐν αἰσθήσει καθιστῶτας dixit apud Stob. Serm. XVII. p. 159. WESS. — Eadem fere in sententiam Camerarius (notante H. Steph. in ora suæ edit.) pro eo quod in Vallæ Latinis erat delegerat trecentos et primoribus viros, τοὺς κατιστιῶτας constantis ætatis viros interpretatus erat. Neque diversa puto mens Gronovio fuit, quum delectis trecentis compositis viris in Latina versione, in qua nihil hoc loco Wesselingius mutavit, scriberet. Potuerat pro ista verbi notione, præter alia testimonia, ad Cebetis Tab. (cap. iv. nostræ edit.) provocari, ubi est γυνὴ καθιστημένη ἐν πρόσκωπῳ, mulier constanti, sive composito vultu: aliquatenus etiam ad Polyb. XXII. 14, 10. ubi θάλασσα καθιστημένη, mare sedatum, compositum. Eundem igitur ego in Latina nostra versione secutus, adjectum τοὺς articulum (quem obitare huic interpretationi Larcherus censuit) non tam ad κατιστιῶτας, quam ad τριημισίους referendum putavi, quo nempe designarentur iidem illi trecenti, quos cap. 202, 2. jam memoraverat Scriptor. Sed nec dissimulo, etiam atque etiam me cum eodem Larchero et, qui huic accedit, Schulzio dubitare, nudum κατιστιῶτας pro ἐν ἡλικίᾳ κατιστιῶτας recte accipi. Tum vero, si vel maxime ita accipi posset id verbum, haud immerito subiret quærere, cur tandem hoc potissimum monuerit Scriptor, fuisse illos homines militari ætate? An ergo, qui hos mox secuturi erant, non fuisse illos militari ætate putabimus? Denique, quidquid sit quod verbo ἐν κατιστιῶτας proprie indicare Herodotus voluerit; illud plane perspicuum esse videtur, (quod etiam

Valla prudens intellexerat) notabile ali-
quod genus civium Spartanorum, cer-
tum quoddam (ut Schulzius ait) et qua-
si omnibus notum agmen, significari.
Atque hic præclara eminet *Larcheri*
opera, qui erudita disputatione, in Notis
tum ad hunc locum, tum ad VIII.
124, 12 seq. instituta, perquam proba-
bile fecit, intelligendos esse trecentos
ex honestioribus civibus Spartanos, qui
(licet equis non uterentur teste Strab.
X. 421 seq.) Equites nominabantur,
regemque ad bellum proficiscentem com-
mitabantur, et in acie ei præsto erant,
coll. Thucyd. V. 72. Jam, quod ipsum
verbum τοὶς κατιστάωτας idem Larche-
rus interpretatur le corps fixe et perma-
nent, quasi Latine diceret stabile et per-
petuum agmen; id quidem minus con-
venire videtur cum eo quod hic legimus,
selegisse regem hos trecentos; nam si
stabile et perpetuum agmen, constans-
que illa cohors fuisset, delectui non fu-
erat locus, et ἀναλαμβάνοντες, non ἰσχυράμι-
νος, dicturus Scriptor erat. Quare su-
perest ut intelligamus, Equitum, qui
nominabantur Spartæ, multo majorem
fuisse numerum quam trecentorum; ex
lege vero et instituto civitatis, Regem
ad bellum profecturum de illo numero
trecentos sibi comites selegisse, et qui-
dem (quod ex hoc loco discimus) patres-
familias, quibus domi liberi essent. Ita-
que τοὺς κατιστάωτας τριηκοσίους recte
cum Schulzio simpliciter Latine redde-
mus constitutos illos (nempe lege con-
stitutos) trecentos viros, sive legitimum
numerum trecentorum virorum. S.

16. ἀλλοφρονέοντες] Auctore Diodoro
XI. 4. scissi in factiones Thebani ἀπὸ
τῆς ἱρίδας μερίδος quadringentos misere;
quod an ex hac male sumta voce, an ali-
unde acceptum prodiderit, non novi.
Acriter hic Plutarchus insurgit, Malign.
Herod. p. 867. A., Leontiaden The-
banorum ad Thermopylas ducem fuis-

se, testibus Aristophane et Nicandro
negitans. Eos equidem Scriptores re-
vereri soleo, sed tanto ætate seniores
an valide Herodotea dissipare potuerint,
apud me dubium manet, atque hoc ma-
gis, quod Leontiadæ filiiq. ejus Eu-
rymachi Herodotus ævum proxime at-
tulerit, et utrumque probe, ut cap. 233.
innuit, noverit. WESS.

CAP. CCVI. 4. Κάριον γὰρ εἴη ἢ
ἱμωδών] Maligne Nostrum, ut solet,
criminetur Plutarch. T. II. p. 873. x.
nam remorabantur illa sæpius expedi-
tiones suscipiendas, et natura bellicosos
Lacedæmonios ab incepto tamen re-
tardare solebant *Carnea* et *Hyacinthia*;
quos dies festos libentius ante agebant
domi, quam alibi tractarent bellica: vid.
Thucyd. V. 75. 76. et cap. 54. ubi
Schol. τοῦ Καρίου, (ait, μὲν) πολλὰς
ἔχοντας ἱερὰς ἡμέρας, οὐκ ἱσχυαίνοντο:
his ineptulus quis interjecerat ista: ἡ
καὶ πάσας ἱερὰς μᾶλλον. Attigit in Κά-
ριον P. Castellanus: plura de festo τῶν
Καρίων, (quod nomen pro Καρίων πο-
nendum in Schol. ad Aristoph. "Ορεν.
v. 11.) Lacedæmonii horumque colo-
nis cum aliis Doriensibus communi, de-
derunt Meursius, Spanhemius, et Du-
ker. Athenis iterum occupatis a Mar-
donio, ab auxilio laborantibus ferendo
Lacedæmonios Hyacinthia remoraban-
tur, Herod. IX. 6., quod turpiter domi
manentibus acerbè obijciunt Athenien-
ses, ibid. c. 11. ἡμῶς μὲν, ὃ Λακεδαιμόνιοι,
αὐτοῦ τῆδε μίνοισις, 'Τακιδιά τι ἄγεται
καὶ παύεται, καταπεράδοντες τοὺς συμμέ-
χους. In Messenicis Pausanias (c. 19.
lib. IV.) p. 326., quadraginta dierum
pactas narrat cum Messeniis inducias,
hac addita ratione: ἰσχυὴ γὰρ τὰ 'Τακί-
δια. Eadem forma loquendi Lacon
Theocriti V. v. 83. ait, τὰ δὲ Κάρινα καὶ
δὴ ἰφίερτα: est enim ἔρται Dorice idem
ac ἰλθύν. VALCK.

8. ἢ γὰρ κατὰ ταῦτ' Ὀλυμπιάς —

εὐραυστέρα] Anni aestas erat media, *τῆς ἄρης μέσης Σίρας*, lib. VIII. 12, in quam et Spartanorum Carnia et Olympias LXXV. incurrabant. Carnia illos, ludi Olympici ceteros ex Peloponneso ac Græcia hosti ne obviam cuncti irent, impediabant. Res ad Thermopylas opinione citius fuit peracta, et sub ipsum quidem ludorum tempus: nam perfuga ex ea clade Arcades, Olympia cum maxime celebrari, gymnicaque a Græcis spectari certamina, rogitantibus Persis respondent, VIII. 26. Quin Peloponnesi, audita Leonidæ nece, ubi Carnia et Olympia præterierant, frequentes ad Isthmum iter maturarunt, ibid. cap. 72. Atque hæc de tempore. Ceterum *ἰσίωντες* et *διαιτῶντες* (lin. 7. et 11.) pro diversa formandi ratione alium habere tonum possunt, pingique *ἰσίωντες* et *διαιτῶντες*, Sylburgio accurate docente ad Clenardi Grammat. p. 473. Supra lib. I. 77. *ἰσίωντα*. Wess.

CAP. CCVII. 5. *Λοκρῶν περισπέρχονται τῇ γνώμῃ ταύτῃ*] Ut centies alibi, hic quoque literæ ΘΕ in EO fuerunt, ut puto, depravatæ. Corrigo, *περισπέρχονται*: ceteris Peloponnesiis ob istam sententiam cum vehementer indignabundis succensuissent Phocenses et Locri; neque mirum; vid. Diodor. Sicul. XI. c. 4. *Περσέμενος ἔχοντα* dixit Herod. II. 162. *πάντα θυμῶνται*, VII. 39. *Σπέρχονται τῇ γνώμῃ* accipi potest, ut *ἀθυμῶν τοῖς γυγνημένοις*, *ἄχθονται* *ἐνὶ πρῶγματι*, etc. Jam vero neque Herodoteum est, quantum intelligo, nec Ionicum, *σπέρχων* sed *σπέρχονται* et *σπέρχονται*. Quædam leguntur adscripta ad Herodot. V. 33. *ἰσπέρχονται* *τῇ Ἀρισταγόρῃ*, Aristagoræ succensuit. In Callim. Hymn. in Delum, v. 60. Latonæ Juno dicitur *Σπέρχοντι μέγα δὴ τι καὶ οὐ φάν*: id est *περισπέρχοντι*. Hesychius: *Σπέρχονται*, *ἐργάζονται*. Phavorin. *Σπέρχ-*

οῖς ἐνὶ τοῦ θυμῶντος καὶ σπέρχονται *ἰσπέρχονται*: imo vero Herodotus illud oportet utroque adhibuerit significatu. Suidas, *Σπέρχονται παρ' Ἡροδότου ἐνὶ τοῦ σπέρχονται, θυμῶντος*. Horum prius, obvium et in gloss. Herodot. pertinet ad I. 32., ubi conturbatus Croesus dicitur *σπέρχονται*: posterius, *θυμῶντος*, mea sententia hunc spectat locum. Excerptentes ex Herodoto aliisque verba, sæpe præfixas omisere præpositiones Grammatici. Color quidam vulgato conciliari poterit Ionicus; sed ludibria librarium ut Ionicæ formæ nobis non debent adnumerari. VALCK. — *Σπέρχων* nec Herodoteum nec Ionicum esse verbum ultro concedo. Sed, si probum vocabulum *περισπέρχων* est, a verbo *περισπέρχονται* derivatum, quidni ab eodem vocab. *περισπέρχων* legitime formari poterit verbum *περισπέρχων* idem valens ac *περισπέρχων* *ἰσπέρχων* ut *λυσισπέρχων*, *λυσισπέρχων* *ἰσπέρχων*, *ἀσπέρχων* *ἰσπέρχων*. Quare, in librorum consensu, nihil hic novari debuerat. Quod equidem h. l. in Latinis posui, *de communi horum consilio* — decrevit, illam notionem verbo *ἰσπέρχονται* subjectam putavi, quum præsertim mox adjiciatur *ταῦτα βουλευόμενοι σφίον*. S.

CAP. CCVIII. 2. *Ἰδὼναι ἰσπέρχονται* Gronoviana censura his infestior fuit, ut *ἰσπέρχονται* *ἰσπέρχονται* valeret. Magni momenti res non vertitur; inferior tamen pristina non est scriptura, siquidem explorator numerum, si posset, inspecturus advenit; quo utcumque cognito, (*καὶ τὸ πλῆθος ἰσπέρχονται* dicitur brevi,) ad regem revertit. Wess.

Ibid. *Ἰδὼναι ἰσπέρχονται*] Redibit, opinor, melior lectio, *Ἰδὼναι ἰσπέρχονται* *ἰσπέρχονται* *ἰσπέρχονται*. (In *ἰσπέρχονται* haud male consentiunt libri: satis jam notus esse debet mos Scriptoris variandi verborum modos.) Sequentia Suidas hinc habet in Ἀλκιμένη. Paulo post (lin. 5.) ut

genuina placet lectio Flor. *ὡς δὲ περιλάσει ὁ ἱππεὺς πρὸς τὸ στρατόσινον*, præ vulgata *ἰς τὸ στρατ.* Contra apud Thucyd. pag. 357, 80. (V. 65.) loco *ἐνὶ πρὸς* reciperem ex MSS. *τὸ δὲ πρὸς ἔξω* *πρὶν ἰς τὸν Μαινικκὸν*, ut apud Herod. *ἡγερέψαι τοῦ ποταμοῦ ἐνὶ ἵπδρον ἰς*, etc. p. 75, 6. 92, 24. (I. 186. II. 11.) Quid ista duo distent vel hæc monstrant Thucyd. eadem p. *πρὸς τὸ 'Ερέαλιον πάλιν ἰς τὸ αὐτὸ στρατόσινον ἴοντι*. Xenoph. *Ἑλλ.* lib. V. p. 328, 6., *ἰς τὸ πρῶστειν καὶ ἰς αὐτὰς τὰς πύλας ἤλκυνον*: v. 8. *ἴως πρὸς αὐτὸ κατιδίωξι τὸ τεύχος*. VALCK.

7. *πᾶν μὲν οὐ τὸ στρατόσινον*] Duo postrema si viderentur ex proximo versu male repetita, suspicarer venustum illud μὲν οὐ more Nostrum elegantioribus usitatò hac ratione collocasse: *ἰδού—τό ἐστι καὶ παλαιὰ τὸ πᾶν μὲν οὐ—τοὺς γὰρ ἴσω—οὐκ οἶά τε ἦν κατιδίωξαι ὁ δὲ τοὺς ἔξω ἱμάδαν*. Præ reliquis adamavit hanc scribendi formam Xenophon: in Symp. p. 512, 12. *ἀρχαῖον μὲν οὐ* (*οὐ γὰρ πῶποτε τοῦτ' ἱμάδον*) *ἰχθυομένον δὲ*. Scripserat in Κυρ. *Ἀναβ.* IV. p. 200, 36., *δαδὸς δίδρωσι, παχίαι μὲν οὐ πυκνοὶ δὲ*: de fluvio p. 193, 10. *οὗτος δ' ἦν μέγας μὲν οὐ καλὸς δὲ*: prout recte suis in exemplaribus legisse Demetrium, qui dicitur Phalereus, judicabat Muretus; quem sequitur Hutchins. p. 298. Ad istam normam legi poterit in Ephesio Xenoph. III. p. 46., *φάρμακον, δαμάσιμον μὲν οὐχ, ὁπωσιπὸν δὲ*. Antiophon, p. 139, 9. *ἐπολεμήτους μὲν οὐ κινδυνεύσαντας δὲ*. Videant harum rerum studiosi, recte-ne correxerim Philostratum, sic legendo quæ prostant de Vit. Apoll. IV. 25. p. 165., *ἰεῶσι δ' αὐτῶν, (αἱ Ἑμπεύουσι) καὶ ἀφροδίσιν μὲν οὐ σαρκῶν δὲ, καὶ μέλιστα ἀνθρωπείων, ἰεῶσι: καὶ πιαίνουσι* (vid. pag. 333. r.) *τοῖς Ἀφροδίσιν, οὓς ἂν ἰδίῳσι δαίμονα*. VALCK.

12. *τὰς κόμας κτενίζομένους*] Ex vete-

re lege, de qua Demaratus, ad regem c. 209. et N. Cragius Reip. Lacedæm. lib. III. 4. Hinc Strabo X. p. 716. A. (p. 467. ed. Cas.) *καὶ τοὺς περὶ Λιωνίδαν κτενίζομένους*. Dio Chrysost. in Orat. Synesii de Calvit. p. 65. v. *ἐκείνηντο ἀσκούντες τὰς κόμας*: olim quoque Libanius Orat. pro Saltat. p. 489. c., nam, quod nunc legitur, *λακιδαιμόνους ἔφεῖ ἰν Θιεμοσύλαις κτενίζομένους*, vertiturque acriter intuentes, absurdum est, et ex Herodoto, uti alias monui, refingendum. Wess. — Huc respicit, quod Casaubonum non latuit, Strabo X. p. 716. A. Synesius Calv. Encom. p. 65. v. Lacedæmonii, *ὅτε μόνω τῶν Ἑλλήνων ἱμελλον δίχινθαι βασιλῆα, τριπέσιον τὸν ἀριθμὸν ὄντες, ἐκείνηντο ἀσκούντες τὰς κόμας*. Libanius T. II. p. 499. c. *λακιδαιμόνους ἔφεῖ ἰν Θιεμοσύλαις κτενίζομένους, καὶ μετὰ τὴν φροσίδα τῶν τριχῶν τὸ κάλλιστον ἔργον ἐκτελεσάμενοι*, etc. sic locum emendavit, Morello non intellectum, Clar. Wesseling. in Diss. Herod. p. 48. Hunc, ait Herodoti Demaratus, morem habuisse Lacedæmonios, *ἵνα μίλλωσι κινδυνεύοντι εἴ ψυχῇ, τότι τὰς πειθαλᾶς*, etc. An, ut libertatis insigne, quo gloriabantur mortis contemptores, ad finem usque vitæ custodirent integrum? vid. N. Cragius de Rep. Lacon. pag. 256. et Jo. Meursii Misc. lib. I. c. 16. VALCK.

15. *ἀλογίης τε ἰσχυροῦσι πολλῶν*] Plerique Lexicorum conditores, ne The-sauri quidem excepto, citant ἀλογίης ἰσχυροῦσι, memores, credo, cap. 218. *ἰσχυροῦσι στρατῷ*, similiumve in adnotat. Cl. Valckenarii ad lib. II. 82.; tum saltem, ut moris Ionici ratio haberetur, ἀλογίης ἰσχυροῦσι. Sed hic compositum sequitur conditionem simplicis *κτενίζουσι*, sicuti *ἰσχυρόντες*, lib. IV. 19. Verterat autem dictionem Portus in Suida suo, magnamque sui contemtionem offendit, invito Küstero substituentemque, apud

eos soluta omnia deprehendit: quod equidem valde miror. Non videtur ordinem rerum vir doctus dextre considerasse, neque recordatus Herodoteorum, in *ἀλογία ἔχου*, in *ἀλογία ποιῆσθαι*, quorum in contemptu perpetuus usus. WESS.

Ibid. *ἀλογίης τι ἐνικύρῃσι*] In his apud Suidam in *Ἀλογία* similiter scriptis graviter lapsus est L. Küsterus; sententia quid postulare vidit Portus ibid. et in Lex. Ion. voc. *Ἀλογία*. Phrasin Herodoti per *καταφρονηθῆναι* interpretatur Strabo, p. 716. A. Si sincerum est *ἐνικύρῃσι*, cum amico meo scribendum *ἀλογία τι ἐνικύρῃσι πολλῇ*: qua passim verbum illud adhibetur structura Herodoto ceterisque. Vid. hujus Ed. pag. 141. n. 98. (Adnot. ad II. 82.) et corrigatur in Epimenidis epistola apud Diog. Laërt. I. 113., *αἱ δὲ πρὶ τῷ ἁλῶντι* (huc illuc in peregrinatione vaganti,) *ἱκνύμεντί τοι τοὶ τῆς φίλοι*. Sed nec Græce dicitur *καταφρονησέμεν ἐν τυχῶν*, pro contemni, neque Ionice *ἀλογία ἱκνυῖσθαι*. Emendandum censeo *ἀλογίης τι ἐνικύρῃσι πολλῇ*: id est *ἄγαν καταφρονηθῆναι*. Contemptus Nostro dicitur *ἀλογία*: contemnere, certe *ὀλιγαρχεῖν*, et in *ὀλιγαρχία* τι ποιῆσθαι, apud Herod. est in *ἀλογία* τι ἔχου vel ποιῆσθαι. Jam vero, sicut *τυχῶν ἰππαινοῦ*, laudem consequi, idem est ac laudari; *τυχῶν πατηγορίας*, accusari; ita *τυχῶν* vel *κυρεῖν ἀλογίης*, contemni, vel negligi, *ὀλιγαρχεῖσθαι*. Sepeliri Herodoto dicitur *ταφῆς κυρῆσαι*, II. 136. contumeliose tractari, sive *ἀτιμάζεσθαι*, proprie ignominiam consequi, *ἀτιμίης κυρῆσαι*, VII. 158., ubi ad Græcos Gelon, *ἀτιμίης*, sit, *πρὸς ὅμιλον κυρῆσας οὐκ ἰμοιῶσμαι ὁμῶν*. Hinc paulum diversa sunt Sophoclea Elect. 855. Antig. 882. Philoct. 896. horumque similia. VALCK.

— Vulgatum tenent libri omnes. S.

CLP. CCIX. 9. *γίλωνά με ἴδεν*]

Tale irati Cambysis, *ἀνὰ τοὺς ὁμίους γὰρ οὐ χαιρόμεν γίλωνά με ἴδεναι*, lib. III. 29. et quiritantis Jobi c. XVII. 6. *ἴδεν δὲ με θρύλλημα ἐν τοῖς ἴδουσι καὶ ἀτίβην αὐτοῖς γίλων*. Utrumque ex communi plerisque loquendi more; unde et, *χλεύην με ποιεῖ καὶ γίλωτα καὶ λάσθην*, Æschronis Philenia. (apud Athen. VIII. p. 335. c.) WESS.

15. *τὰς κεφαλὰς κοσμίονται*] Mirum ni suum singuli hi Spartiatæ habuerint ἱλῶτα, qui herilem tum comam ornaret; sed ne mulieres quidem Spartanæ, libenter *ἀνδρὶ ζῶμεναι*, suas habebant, ut aliæ mulierculæ Græcæ, ornatrices et *κομμωτρίαις*. Censeo equidem non sane muliebriter ornata, sed bene pexam et viriliter nitidam Spartanos prælio paratos habuisse comam, tanquam palæstritas, *λίσσαρῶς ἱκνύσθαι παλαιστράας*, Theocr. Eid. II. 51. *Χρισμαίνουσιν ἄνδρες τὴν παρ' Εὐρώτας λείτραις*, Eid. XVIII. 22. quo forte respiciens Ovid. Heroic. XVI. 148. More tuæ gentis nitida dum nuda palæstra Ludis. Huc ducunt N. Cragio et E. Spanhemio jam adhibita Plutarchi verba T. I. p. 53. D. de Lacedæmoniis: *μέλιστα περὶ τοὺς κινδύνους ἰσθρᾶπτουν τὴν κόμην, λίσσαρῶν τι φαίνεσθαι καὶ διακεκριμένην*: bene interpretes, ut nitida appareret et discriminata. Eadem dixisse censebitur Herod. si verum est quod suspicor, hic non *κοσμίονται*, sed ab auctore *εἰσμίονται* scriptum, *τότε τὰς κεφαλὰς εἰσμίονται*. Habet ad hanc meam conjecturam apta quædam ill. Spanhem. ad Callim. H. in Pall. Lav. v. 32. *λίσσαρῶν σμασμάνα πλόκαμοι*: Herodotes quoque ex lib. IX. c. 109. *τότε καὶ τὴν κεφαλὰν εἰσμάται*. Vallæ ornatur indicat ibi pravam lectionem *κοσμίονται*: genuinam esse *εἰσμίαις*, demonstrant Ionismus et Athen. IV. p. 146. c. *σμησάμενοι τὰς κεφαλὰς* est in Herod. IV. 73. alterum quoque locum attigi supra p. 272. n. 58. (Adnot. ad III. 148.) VALCK. —

Conferri possunt quæ ad Gregor. Dial. Ion. §. 15. Kœnius adnotavit. S.

17. *χώρας ἀνακυρόμενον*] Non repudio Arch. ἀνακυρόμενον, quod et in membranis lib. VIII. 140. neque valde urgeo. Magis multo mihi ridet ejusdem et Vallæ, *πρὸς βασιλῆτι τι καλλίστη τῶν* "Ελλην. (sive in "Ελλ.) *προσφ.* καὶ *ἀνδρας ἀρίστους*. Verissimum enim de Spartanorum regno, et longe quam prius suavius ac concisius. Quod si enim *καλλίστη πόλις* (lin. 18.) ad civitatis disciplinam et mores referas, uti oportebit, cur *ἀνδρες ἀρίστου* accedunt? Qui aliter sentiant, nihil his præscribitur. Wess.

23. *ἡμὶ χρῆσθαι*] Id est *χρῶ*. H. Steph. de me ut mendace, atque adeo pessimo, statue; nam et Persis *αἰσχρῶν τὸ ψεύδιεσθαι νιώμεσθαι*, lib. I. c. 138. VALCK.

Ibid. *ἢ μὴ ταῦτά τοι ἐκβῆ*, etc.] Vocem Herodoti ex marg. Steph. recipere in contextum: *ἢ μὴ ταῦτά τοι ἐκβῆ* ἐκβῆ τῇ ἰγὰ λόγῳ, ista nisi isthoc tibi modo eveniant quo dico. *ὃν ταῦτα ταύτη* sic junguntur in Æsch. Prom. 510. Euripid. Med. 365. Aristoph. Eq. 839. Nequaquam istuc istac ibit, est incerti Tragici apud Ciceron. de Nat. Deor. III. 26. VALCK. — In Var. Lect. (ed. S.) adnotare debueram, scripturam istam *ταῦτά τοι ταύτη* cum Pass. Ask. et aliis offerre etiam marginem H. Steph. S.

Ibid. *ταῦτά τοι ταύτη ἐκβῆ*] Nihil dicto adstruxissem, nisi Codicum postulasset consensus: *ταύτη* ad eum fere modum lib. I. 120. atque alibi. Illud autem *ὃν ἰγὰ* Arch. et Vind. Scholiastæ debetur. Vide dicto loco et ibid. c. 86. Wess.

CAP. CCX. 1. *Τίστας μὲν δὴ παρῆναις ἡμέραις*] Hoc significat, quadriduum præterlabi passus est; ut *παρῆναι* est introrsit, vel sivit ingredi. Videatur Portus in *Παρίων*. Lib. III. 146. aux-

iliares, portis patefactis, *ἐξῆς ἐπὶ τοὺς Πέρσας*, emisit in Persas: verti non debebat egreditur. VALCK.

8. καὶ οὐκ ἀπίλαινον καὶ περ μεγάλῃ προσπαταίνεσι] Justius ἀπίλαινον: (quam ἀπιλαύνοντα.) Post nonnulla cap. 211. *ἐκτρ. καὶ παντοίῃς προσβάλλουσιν ἀπὸ λαυνοῦ ὁπίσω*: et cap. 212. Medi alii, iique recentes, inpressionem faciebant, nec cessim ibant, quantumvis vehementer offenderent et mulcarentur. Hoc verba volunt; neque enim *προσπαταίν* ingruendi, quod Vallæ visum, notione gaudet. Wess. — Quum ἀπιλαύνοντα ante ed. Wess. legeretur, si simpliciter abierunt aut se receperunt intelligatur, justius utique ἀπίλαινον judicari debebat; quamquam lib. V. c. 94, 1. *Ἰσπὴν δὲ Ἰσθμῶν ἀπὸ λαυνοῦ*, Vallæ versionem, Hippias inde *profectus*, nulla adjecta censura Wesselingius etiam tenuit. Sed, verum si quærimus, passivo ἀπιλαυνόμενος paulo diversior subjecta notio est: et V. 94. pro eo quod ibi a me quoque est positum, Hippiae — *profecto*, rectius ponetur Hippiae — *rejecto*, aut cum *repulsa* dimisso; hic vero, loco ejus quod equidem posui se recepere, rectius fuerit repellebantur, repelli se passi sunt; aut, quod cum Gronovio ipse etiam Wess. dederat, depellebantur. Quod ἀπίλαινον hic Arch. et Vind. præferunt, id ex scholio aut interpretatione hominis invectum est, qui simpliciter abierunt, se receperunt, intellexerat. S.

10. ὅτι πολλοὶ μὲν ἀνθρώποι εἰν, ὀλίγοι δὲ ἀνδρες] Quia proxima præcesserunt, *δῆλον δ' ἐκείνου* — οὐκ ἦν οὐκ ἀνὴρ βασιλεὺς, scripsisse Nostrum suspicabatur doctiss. G. Kœn, ὅτι πολλοὶ μὲν ἀνθρώποι εἰν οἱ εἰν. Eleganti conjecturæ favet, præter Xerxis dictum lib. VIII. c. 88., et Frontinus IV. 2, 9. Xerxes hocce deceptum aiebat, quod multos quidem homines haberet; (*ὅτι — οἱ εἰν*) viros

autem nullos: nam, ut Wesselingio, mihi quoque scripsisse videtur Frontinus. Similibus quibusdam ista subiunguntur apud Eustath. in 'Ιλ. ε'. p. 537, 49. (p. 668. ed. Rom.) *τὸ μέγας, (ἔτι ἐξείδω) πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶναι, ὀλίγοι δὲ ἄνδρες, σιμνίστηναι τῶν περιήρδων.* Qui Græcis ἄνδρες, in talibus viri dicuntur Latinis. Quintilian. Declam. p. 738. Illi vero fortes et viri fuerunt. Apud Livium XXVII. 13. concio dimissa satentium, jure ac merito scæ increpitos; neque illo die *virum* quemquam in acie Romana fuisse præter unum ducem. Arcades Lycomedem *μῆναι ἄνδρα ἡγαῖοντα*, Xenoph. 'Ελλ. VII. p. 361, 25. Apud Philosphos quidem ἄνθρωπος et homo sæpe ponuntur in laude, velut in senario Comici, 'Ὡς χάριν ἰστ' ἄνδρας, ἰὰν ἄνθρωπος ᾖ, apud Clem. Alex. p. 916, 15. in his etiam, si homo esset, Ciceronis ad Att. lib. II. Ep. 2. et, demus huic aliquid æris tanquam homines, non tanquam homini, Herodis Att. apud A. Gell. Noct. Att. IX. 2. Ut in hoc Xerxis dicto, ἄνθρωποι et ἄνδρες sic opponuntur in diversis usus. De C. Mario Cicero Tusc. II. 21. Tulit dolorem ut *vir*; et, ut *homo*, majorem ferre sine causa necessaria noluit. Apollonius dicebat Philostrati p. 20. οὐκ ἀνθρώπων ταυτῇ δυν, ἀλλ' ἀνδρῶν. Xenophon in Hierone p. 533, 8. ἄνδρες καὶ οὐκ ἔτι ἄνθρωποι μῆναι νομιζόμενοι. Apud eundem 'Ελλ. VII. p. 363, 21. qui fuerat in Perside legatus, Antiochus Arcas retulit *αὐτὸς τοὺς μυρίους*, (ad commune gentis concilium,) *ἔτι βασιλεὺς ἀρτοκόπους καὶ ἐψωπειοὺς καὶ εἰσχοῦς καὶ θυρωροὺς παρμαληδῆς ἔχων* (atque adeo πολλοὺς ἀνθρώπους) ἄνδρες δὲ, *ἐμμάχων* ἂν 'Ελλήσι, πάντων ζήτων οὐκ ἂν ἔφη δύνασθαι ἰδίῃ. VALCK.

11. *ἰγίνετο δὲ ἡ συμβολὴ δι' ἡμέρας* [Δι' ἡμέρας, *toto die* dimicatum fuisse indicat, uti lib. I. c. 97. et δι' ἔτιες, *toto*

anno lib. II. 22. Δι' ἡμερῶν, ἀντὶ τοῦ δι' ἡμερῶν τοῦ ἡμερῶν in Harpocrate. Wess.

CAP. CCXI. 7. *ἰσχυροὶ βραχυτέρως χερσὶ μιν*] Nihil referet, sive vulgatum maneat, seu *μικροτέρως* probetur. Unice pravam est Vallæ et Eton. *μακροτέρως*, longioribus, contrariumque c. 61. Diosdorus, prælium lib. XI. c. 7. describens, Persarum breviores hastas negligit, non item eorundem clypeos breves et peltas. Jam *πλήθει χερσίσταται* cur (a Gron. *πλήθει* præferente) tantopere taxetur, non equidem exputo. Wess.

12. *βοῇ τι καὶ πανάγῃ*] Persici hoc moris erat, *βοῇ* τι καὶ *πανάγῃ* χερσίσταται ex aula erumpunt magorum interfectores lib. III. 79. quamquam hic spectasse Scriptor videtur Homericum Τρῶες μιν *πλεονεχίαν* τ' ἰσχυρῇ τ' ἰσχυρῇ, Iliad. Γ'. princ. Wess.

CAP. CCXII. 8. καὶ ἐν μίρῃ ἰσχυρῇ *ἐμμάχων*] Latina, in suo quisque loco, ferri non possunt. 'Εν μίρῃ et ἐν τῇ μίρῃ, sua quisque vice, sive per vices. Euripides Cyclop. v. 179. *ἑκαστος ἀντὶ τοῦ διπλοῦσθαι* ἐν μίρῃ, cuncti per vices, etc. Eleganter post Budæum dictionem Jac. Gronovius illustravit ad Arrian. 'Αναβ. III. 26. p. 142. Wess.

CAP. CCXIII. 1. 3. *τι χερσίσταται τῇ*, etc.] Ex Codicum variante dissensu, si optio necessaria foret, sequeretur Arch. scriptionem, Nostro non insuetam, neque aliis in Perizonii Adnot. ad Æliani Var. I. 32. Vulgatum plures ostentabant schedæ lib. V. 12. estque, ut alios præteream, Æschinis Or. in Ctesiph. p. 66. *ἑκατὼν δ' ἑ, τι χερσίσταται αὐτῇ*. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. S.) 8.

4. *ἰσχυροὶ τι τὴν ἄκραν*] Xerxi semitam indicavit Persisque monstravit: Ephialtes Meliænsis sive Trachinius, de quo notavit Oudendorp. Vir clar. ad Frontin. II. c. 2, 13. In excerptis e Ctesia hoc facinus imputatur Trachiniis Calliadæ et Timapherni. Judice Pau-

sania III. p. 214. ne Græciam quidem vidisset Xerxes, εἰ μὴ κατὰ τὴν ἀτραπὸν τὴν διὰ τῆς Οἴτης εἰσίνουσαν περιπαγῶν τὴν μετὰ 'Τδάρεου στρατιὴν ὁ Τραχίνιος καταλώσασθαι σφισι τοὺς Ἕλληνας παρίσχε. Ut Ephialtes Xerxi, sic Alexandro M. monstrata semita profuit proditor apud Diodor. XVII. c. 67. et Polyæn. IV. c. 3, 27. etc. Sed per eandem semitam postea temporis Brenno Galatisque viam in Græciam Heracleotæ patefecerunt et Ænians apud Pausan. X. p. 852.: ubi duplex esse dicitur ἀτραπὸς διὰ τῆς Οἴτης: μία μὲν ἡ διὰ Τραχίνους, — ἵτιμα δὲ ἡ διὰ τῆς Λιουάων, ἐδιῦσαι στρατὸν ῥῆον, δι' ἧς καὶ 'Τδάρεος ποτὶ Μῆδος κατὰ νότου τοῖς περὶ Λιουάων ἐπίβητο Ἕλλησι: eandem memorat Appian. Syr. (cap. 18.) p. 158. VALCK.

7. τὸ δὲ τῶν πυλαγόρων τῶν Ἀμφ. etc.] Voces τῶν Ἀμφικτυόνων ἐκ τῆς Πολαίων συλλιγομένων ex scholio Cl. Reiskius derivabat, aut duas saltem priores esse exterminandas. Fuit cum de interpretatione non dissentirem; unde, modo distinctio tollatur, vertaturque a Pylagoris Amphictyonum, nunc ab eo. Pylagoræ legati erant Amphictyonici concilii, congregabanturque ad consessum Pylæam, consultaturi de communi ac templi Delphici salute. Æschines propterea in Ctesiph. p. 71. εἰ δ' ἄλλοι Ἀμφικτυόνες συνελίγησαν εἰς τὰς Πύλας, πλὴν μίως πάσι. Nec dissimilia Libanius Orat. in Æschin. p. 692. c. Poterit, hoc si displiceat, etiam legi καὶ τῶν Ἀμφικτυόνων, siquidem in cœtum, quem Ἑκαλησίην vocabant, præter Pylagoras, Hieromnemonasque admittebantur plures sacrorum et concilii participes: hanc Ἀμφικτυόνων ἑκαλησίην debemus Æschini dicto loco. Ego in priore ob conspiracyonem schedarum acquiesco. Ubi vero Herodotus ἐκ τῶν ἐπιστῶν λόγους de Epialtæ nece, ejusque auctore Athe-

nada verba fecit? Ut nunc libri isti sese dant, nusquam, si bene memini. Proinde aut oblitus eorum Scriptor est, aut desunt multa. WESS.

Ibid. τῶν Πυλαγόρων τῶν Ἀμφικτ. Infra (c. 214, 6.) memorantur οἱ τῶν Ἑλλήνων Πυλαγόροι, et distinguuntur certe τῶν Ἀμφικτυόνων οἱ Πυλαγόροι: erant quidem οἱ Πυλαγόροι Ἀμφικτυόνες, sed non sanequam omnes οἱ Ἀμφικτυόνες Πυλαγόροι. Inter Amphictyonas, sive concilii Amphictyonici participes, quinam Πυλαγόροι dicerentur præ ceteris egregie nobis tradidit Auctor Etymolog. M. Πυλαγόροι, οἱ προϊεστώτες Πυλαίας, (conventus Amphictyonum principes,) ἧ οἱ πιμπόμενοι ἀπὸ τῶν πολίων εἰς Ἀμφικτυονίαν ῥήτορες, ὅτε ἐκὶ ἀγορεύουσι. De multis nunc satis sit Amphictyonum citasse decreta, servata Demostheni de Cor. p. 165. "Ἐδοξε τοῖς Πυλαγόροις, καὶ τοῖς συνίδροις τῶν Ἀμφικτυόνων: alterius Δόγματος hoc est initium: 'Ἐπὶ ἱερίῳ Κλιναγόρου, ἱερῆς Πυλαίας.' "Ἐδοξε τοῖς Πυλαγόροις καὶ τοῖς συνίδροις τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ τῶ κοινῷ τῶν Ἀμφικτυόνων: quæ mihi sic primitus scripta non videntur; sed in hac quoque parte Græcæ antiquitatis, præsertim ubi ventum est ad recentiora tempora, multa sunt tenebrosa. VALCK.— Conf. mox ad c. 214, 6. 8.

CAP. CCXIV. 5. τῇδε χρὴ σταθμῶσθαι] Hoc potius esse, (quam τῇδε,) non negabitur. Sic lib. III. 15. et inferius c. 237. Tale, tanquam ex Herodoto, cujus non est, in Stob. Serm. XXVIII. p. 197. ἄνδρα δὲ οὐκ ἔστι διέξω γνῶμη σταθμισάμενον ἀρεῖται. WESS.

6. Qui hic Πυλαγόροι ex Codicibus, extra dubii stant aleam: modo enim πυλαγόροι, modo πυλαγόροι hi legati. Æschines in Ctesiph. p. 71. iterat τοὺς πυλαγόρους τοὺς εἰσὰν πυλαγορεύοντας, jungitque τοὺς πυλαγόρους καὶ τοὺς ἱερονήμους. Libanius utramque vocis flexio-

nem Or. in Æschin. p. 699. c. et p. 706. deposuit: sunt quoque Πολυγήροι ex Hesychio (hac voce, et voc. Ἀμφιπύρσις) noti. Wess. — Quod si altera terminatio placuisset Herodoto, paulo ante non Πολυγήρον fuerat scripturus, sed Πολυγορέων. S.

9. *ἰδίῃ μὲν γὰρ ἂν καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς*] Post Aldi Camerariique ætatem operarum negligentia μὴ ob simile insecutæ vocis principium excidit. Herodoto qui deinde curam impenderunt doctissimi viri, tametsi commentandi hoc genus negandi desideraret particulam, miranda supinitate cæcos potius duces, quam Aldum, Vallam, et MSS. sequi maluerunt. Soli, quorum reminiscor, Pavius et Reiskius, οὐκ ἰὼν finxerunt. Sed satis. Herodotus suum sibi rediisse lætabitur. Wess. — Quod poscit sententiā, καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς, quantumvis non esset Meliensi, ex MSS. et aliunde revocabitur: vid. Diss. Herod. P. Wessel. p. 15. Alii potius usitato more scripissent, καί τις οὐκ ἂν Μηλιεύς: sed et rarius illud Herodoteum est, καὶ ἰὼν μὴ Μηλιεύς. Sic scripsit VI. c. 66. et IV. c. 144. τοὺς μὴ μηδίζοντας. Philostrat. p. 186, 5. πῶς, εἴπω, ἔγωγε μὴ μάντις ἂν: p. 494. οὐ παιδίσκῃ τοὺς μὴ Πέρσας Πέρσαι μάγει, ἢ μὴ ὁ βασιλεὺς ἔφη: scribendum φῆ, nisi Rex jusserit. Tatian. ad Græc. p. 14. ὅτι μὴ Διὸς ἂν τοῦτο ὅτι ἐλπίει εἶναι κατιψεύδεται. Non invenustum est quod (lin. 10.) sequitur: εἰ τῇ χάριτι πολλὰ ὁμιλησὼς εἶη. Lib. VII. c. 26. διαβάντες τὸν Ἄλυν ποταμὸν ὁμίλησαν τῇ Φρυγίῃ: neque illud protritum Ecphantæ apud Stobæum, p. 333, 29. βασιλεὺς — ὁμίλησαντα: sic Regem vocat: in editis legitur βασιλῆα — ἰμ. Spondanus interpretatur, regem qui conversatur cum hominibus: τῇ βασιλείᾳ ὁμιλεῖν similiter dictum ut apud Thucyd. ὁμιλεῖναι τῇ ἀρχῇ. VALCK.

CAP. CCXV. 3. *περὶ λύχων ἀφάς*]

Ἀφὰς λύχων hinc Suidas excerpsit. Noctis designatur initium. Philostrat. de Vit. Apoll. VII. 15. *χρὴ περὶ λύχων ἀφὰς* ἰς τὸν Ῥωμαίων λιμένα ἐφύκει. Diodor. XIX. 31. *τῆς ἀφας οὐρας περὶ λύχων ἀφας*: ubi notat P. Wess. Pro prima face legitur et λύχων ἡμῶν: vid. Jo. Brodæi Miscell. IV. c. 38. Intempesta nocte Sophoclis Ajax egressus tentorio, dicitur exiisse, v. 285. *ἔκρας νεκρὸς ἡνίχ' Ἰστυρεὶ λαμπροῦς οὐκ ἔσ' ἦδον*: id est, ut legitur e Schol. apud Suidam, *ὅτι ἐβρίσθησαν οἱ λύχων*: altera enim interpretandi ratio alienior est, quam sequutus ill. Ex. Spanhem. stellæ intelligit ad Callim. Hymn. in Del. v. 303. Quales illic intelligi debeant λαμπροῦς, æstimare licet ex observatis Ia. Casaub. in Athen. p. 995. VALCK. — Vide Animadversa. in Athen. T. VIII. nuperæ edit. p. 362 seq. Uno vocabulo *λυχνάψιαν* Cephisodorus dixit, teste Athenæo lib. XV. p. 702. b.

8. *κατεβίδαιτο*] Propter Aldinum *κατεβίδαιτο* H. Stephanus, videnda esse quæ alibi scripserat, lectores monuerat. Gronovius vero: Quis ille angulus, ubi Stephanus musitaverit de hoc non intelligendo loco, ut jubeat videre, quæ alibi dixerit? Dixerat ad Plutarchi Theæum, p. 5. Ed. Bryani, *δαίμονας* descendere ex *δαίω* apud Herodotum; qui composito *κατεβίδαιτο*, quod inde est, utatur pro cognita erat seu conperta, adposueratque hæc Nostri. Profecto, modo schedarum stabiliretur *κατεβίδαιτο* imperio, haud inficete: namque in verbo nihil præter raritatem inest, quod reprehendas: reprehendes tamen injuria, cum talia se passim dent. Quæ quidem non eo scripsi, ut *κατεβίδαιτο* inprobare velim, sed ut ingentibus Stephani meritis gratia perseveret. Wess. — Fortasse *καταβίδαιτο* neglecto augmento scripserat auctor, quod probabile facit codicis Arch. scriptura, quæ ex duabus scrip-

taria, *καταδιδόντες* et *κασιδιᾶσατο*, imperite junctis nata videtur. Miror vero, ad hæc quæ continue subjiciuntur, *ἰὼνα οὐδὲν χρηστέη Μελίωσι*, nihil a Viris doctis adnotatum reperiri. Nec enim apta admodum ad rem, quæ hic agitur, sententia est, quam Wess. cum Gron. his verbis (quæ Græcis quidem adcurate videri poterant respondere) expressit: et ex tanto tempore monstratus est (ille trames) nihil utilis Meliensibus: nisi istud nihil utilis tali quadam ratione accipiat, quali nos interpretati sumus, jam olim, quemadmodum etiam tunc, calle illo male usos esse Malienses. Prorsus extra oleas hic vagatus Valla, *ἰνὸς οὐ* pro *ἰν* et *τίσιν* legens, et *κασιδιᾶσεν* (puto) pro *κασιδιᾶσεν*, mira quadam hariolatione sic convertit hunc locum: Extrinsecus nihil admodum præseptus transitus erat: quum nihil esset utilis Maliensibus. S.

CAP. CCXVI. 5. *κατὰ τὴν Ἀλπηνὴν πύλιν*] Oscitant Steph. Byz., conversa Alpeno hinc in Locrorum metropolim, Herodotum legisse, L. Holstenii justa animadversio est. *πρώτη τῶν Λοκρίδων πύλις τῶν Μελίων* prima, non dignitate, sed situ erat. Wess.—Eodem judice Holstenio, cui alii adsentiantur docti viri, non differt hæc *Ἀλπηνὴς πύλις* ab ea quæ *κώμη*, *Ἀλπηνὴ οὐρεμα*, supra cap. 176 extr. nominabatur, et nude *Ἀλπηνὴ* infra cap. 229. S.

6. *κατὰ Μιλάμυγον* — *λίβον*] Mallem cum P. Leopardo Emend. VIII. 1. *κατὰ Μιλάμυγον* — *λίβον*. Herculius enim *Μιλάμυγος* titulus, ex causâ doctissime ab Erasmo Chiliad. p. 207. Saïdæ et Zenobii fide adfirmata, fuit, non lapidis. De Cercopibus (lin. 7.) idem complura, quæ missa facio. Angustum tramitem ad Diodor. XI. 8. explicare memini. Wess.—De Cercopibus fraudulentis consuli posse Suidam in *Ἀγροῦ*
VOL. IV.

Κιρῶντων et in voc. *Θυμῆς* monuit Schulsius. S.

CAP. CCXVIII. 2. *ἀναβαίνοντες γὰρ ἰλᾶσθαι*] Idem accidit *ἐνὸ* recentiori, quando cum delectis suis Gallia Brennus *ἰκνούτο τὴν ὁδὸν διὰ τῆς ἄτραπῶς*, apud Pausan. lib. X. (c. 22.) p. 853. Nam tum quoque temporis *τῶν Φωκίων τοῖς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ ἄτραπῇ τὴν φρουρὰν, οὐ πρότερον ἰστώντες οἱ βάρβαροι παρίσχετο αἰσθῆσαι, πρὶν ἢ πλεῖστον ἰσχύουσιν*: ut apud Herod. c. 212. Phocenses *ἰς τὸ οὖρον ἐνέχθησαν, φυλάσσοντες τὴν ἄτραπὴν*. VALCK.

[5. *ἀνὰ τὴν Ἰδραμον οἱ Φωκῖες*] Perperam Valla, Phocenses *recurrununt*; quod non tenere debuerat Wess. cum Gronov. Commodius Larcher, aussitôt ils accourent: nec tamen vim propriam verbi expressit. *Ἀναδραμὴν* h. l. sicuti III. 78, 4. est *ἀνασπῆμα καὶ δραμῆς*, (vel *προσδραμῆς*,) surgere et adcurrere, raptim surgere: quam in sententiam *ἀνὰ τὴν Ἰδραμον*, III. 78. proailueunt interpretatus sum; quod et hic tenere poteram, ubi nunc, strepitus *ἐκείων* eos ut ad arma concurrerent. S.]

7. *οὐδὲν σφί φανήσθαι ἀντίχων*] Pro vetere *οὐδὲν σφί* consistent fortasse alii: mihi iudicium placet Gronovii, expressius illud arbitrati. Aldinum *ἰσχυροῦσαι σφραγῇ* bene vir doctus ad ejus editionis, quæ inter manus est, marginem reformaverat, Porto consentiente. Typorum error fuit, turpiter propagatus. Wess.

13. *φύγοντες ἐπὶ τοῦ οὐρίου τὸν κέρυμβον*] Hæc hinc attigit Eustath. in Dionys. v. 566. ut ostendat, *καὶ ἐπὶ ἔκχῃς ὀρεῖς κέρυμβον* adhiberi. Æsch. Pers. 660. *ἔλθ' ἐπ' ἄκρον κέρυμβον ἔχθου*. Schol. *ἐπὶ τὸν ἄκρον ἔκχῃν καὶ περιωπὴν τοῦ τάφου*. Vid. Perizon. in Ælian. Var. Hist. IV. 22. Horum montium cacuminibus quæ nomina fuerint Livius tradidit XXXVI. 16. VALCK. — Græci πάντα

τὰ μετώμα καὶ εἰς ὄψος ἀναστρέφοντα κέρυμ-
βους λίγουναι, Hesychius. Hic montis
cacumen; in Æschyli Pers. v. 661.
summa tumuli pars, καὶ τὰ ἄκρον κέρυμ-
βον ἔχθου. Ceterum ἐπιστρέφοντες in
Vallæ Latinis gnari: melius credentes:
nam gnaros fuisse, non monstrant se-
quentia. Wess.

16. Φουκίαν Persæ μὴν οὐδὲνα λόγον
ἰπαιῶντο: et postea, spretis Phocensi-
bus, Brennus cum suis recta Delphos
petiit. VALCK.

CAP. CCXIX. 1. πρῶτοι μὲν ἰ μά-
νεις Μιγιστινί] Est, cui πρῶτος, sine
urgente tamen causa, placet. Illud
Arch. (lin. 3.) ἄμα οἱ, sibi pariter et
illis, (ubi rectius alii ἄμα ἡοῖ) verum qui-
dem præfert, sed non æquat amplitudi-
nem vulgati, ipsum tempus signantis.
Quæ deinceps (lin. 6.) de transfugis, ad
unum Tyrastiadem, domo Cumanum,
Diodorus lib. XI, 8. adstringit. Wess.

3. ἰπαι δὲ καὶ ἀπτόμελαι] Scribendum
ἰπαι δὲ, deinde vero. Vallæ deinde, non
in postquam deformari, sed attendenti
monstrare debebat veram scriptionem,
ἰπαι δὲ, quod commode succedit post
πρῶτοι μὲν. Exempla quærenti dabunt
Portus in Ἑσπ. δὲ, et L. Bos. Oba.
Crit. p. 15. Eustath. in Ἰλ. α', p. 123,
6. τὸ μετὰ δὲ, ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα δὲ,
καὶ ἰπαι δὲ, καὶ πρὸς δὲ, ἀντὶ τοῦ ἰπαι τοῦ-
τοις καὶ πρὸς τοῦτοις. VALCK. — Impru-
denti mihi accidit, ut ἰπαισιν καὶ, quod
sua de conjectura Schæferus ediderat,
propagari pateret in nostrum exem-
plum. Ad ἰπαι δὲ, quod ante Schæf.
exhibebant editiones omnes, nihil va-
rietatis e MSS. adnotatum est, in nostra
vero membr. F. ἰπαι δὲ sic cum duobus
accentibus pictum video. Adsentior
vero doctissimo Valckenario, et ἰπαι δὲ
καὶ rescriptum velim. S.

9. οἱ μὲν ἀπαλλάττοντο] Cæteros
Græcos, ut Herodotus, ἀπαλλάττοντας

nobis sistit Diodor. Siculus lib. XI. c.
9. et duraturam sibi suisque Spartiatis
laudem cupientis Leonidæ consilium,
Nostro memoratum cap. seq. Apud
Justin. II. c. 11., hortatur socios, re-
cedant, et se ad meliora patræ tem-
pora reservent; sibi cum Spartanis for-
tunam experiendam. Forsan scripserat
Orosius, p. 111, 3. (lib. II. c. 9.) sibi
vero cum Spartanis suis aleam (ubi vul-
go aliam sortem) esse subeundam.
VALCK.

CAP. CCXX. 4. μᾶλλον ἐπὶ γνώμῃ
πλειστοῖς ἰμὶ] Scripsit lib. I. 120. ταύτῃ
πλειστοῖς γνώμῃν ἰμὶ: ubi Gronov. Hoc
eodem ducit, casu ex defectu præposi-
tionis discrepans. (ἐπὶ γνώμῃ, quod hic
est, idem valet ac γνώμῃν absque artic.
I. 120, 18.) Congruit Sophocleum Œd.
Tyr. v. 565. καὶ οὖν τὰ ἀντίς ἰμὶ τῇ
βουλεύματι. Itaque πιστοῖς ἰμὶ in Ask.,
(quod ignorant alii,) etsi πύσους πιστοῖς
Æschyl. Prometh. v. 915., παραδίδου-
σις est. Quid autem ἔχλος Arch. sibi
velit, profiteor, me non nosse. Wess. —
Imperitus puto homo ad πλειστοῖς sup-
plendum vocab. ἔχλος existimaverat. S.

Ibid. ταύτῃ καὶ μᾶλλον ἐπὶ γνώμῃ]
Sensus claret; rarissima forma loquen-
di significatur, quod usitata magis di-
ceretur, ταύτῃ καὶ μᾶλλον ἐπὶ γνώμῃ
προστίθεται, vel τίθεται. Neutiquam ta-
men tentari debebat sincerum πλειστοῖς.
Qua hic structura, Astyages I. 120.
καὶ αὐτὸς, ὃ μέγας, ταύτῃ πλειστοῖς γνώ-
μῃν ἰμὶ, — ἔχουσιν τὸν ὄνειρον: illic pro
ἐπὶ γνώμῃ, vulgatum ex Codicibus γνώ-
μῃν: idem hic etiam admitterem, aut,
quod non postponerem, ταύτῃ καὶ μᾶλ-
λον τὸν γνώμῃν πλειστοῖς ἰμὶ, Λιτωδίην
— κελύσαι. Lucian. in Demosth.
Encom. T. III. p. 494., εἰ καὶ πλείων
ἰμὶ τὸν γνώμῃν πρὸς Ὀμήρου σισύχθαι:
etsi magis fert animus ab Homero
stare. Quæ proxima sequuntur, in

tractandis Herodoteis solita sibi malevolentia Plutarchus excerpsit T. II. p. 865. v. VALCK.

9. *ἐκίχεσσο*] Nihil habet *ἐκίχεσσο*, cur sperni debeat: causam ad lib. II. 127. exposui; cui pondus ex conspiratione tot membranarum gravius accedit. Post pauca (lin. 13.) *ἀπολίεσθαι* locum occupavit veterem. WESS.

9. *ἐκίχεσσο* — *ταῖσι Σπαρτιήτεσι*] Justinus II. c. 11, 8. Initio hujus belli sciscitantibus Delphis oracula, responsum fuerat, aut regi Spartanorum, aut urbi cadendum. Ipsi quidem Delphi circa hanc tempestatem oraculum adhibuerunt, quibus responsum fuerat, *ἀνίμωσι εὐχίσθαι*, Herod. VII. 178. At in istis Justiniani non sane Delphi sunt sciscitantes, verum Lacedæmonii, quorum præcesserat mentio: his sciscitantibus, Delphis, oracula, (vel oraculum,) responsum fuerat, aut regi, aut urbi cadendum: nomen Spartanorum illic a prima manu non videtur collocatum. Solet ita loqui Justin. II. c. 12, 13., adventante Xerxe consulentibus, (Atheniensibus nempe) Delphis oraculum, responsum fuerat: cf. III. 5, 4. XVI. c. 3, 4. VALCK.

15. *ἐνρυχόροις*] Spatiøsæ et choris aptæ; neque enim, quæ Fr. Vigeri sententia ad Euseb., Spartanorum regio indicatur. *Εὐρύχορος Κόρινθος* in Epigr. 424. *ἐνρυχόρος Τυγία*, Epigr. 441. collection. Cephalæ, ad eundem modum. Plura Cl. Taylor in Demosthen. Midian. p. 105. (in Reiskii Apparatu ad Demosth. Vol. I. p. 591.) Sequentis principium versus (lin. 16. ubi vulgo plene, *ἄστυ ἱερυνδὶς*) considerandum ac si "Ἡ μίγα ἄστυ ἱερυνδὶς foret, aut "Ἡ μίγα ἄστυ ἱερυνδὶς, qua illud forma Camerarius inter Epigrammata, juncta Theocrito olim, exprimi curavit. Porro ὕπ' ἀνδράσι Πιερεΐδῃσι, patronymico ex Πιερεΐς, gentis satore, c. 150. et

VI. 54., cultius Pavius habet. WESS. — Lubens equidem diæretica puncta vocabulo Πιερεΐδῃσι imponenda admittam. Cæterum de Homérico epitheto *ἐνρυχόροις* consuli possunt Poëtæ interpretes. S.

18. *πινθήσει βασιλῇ*] Tale Poëtæ *ἀγγεῖλιν ἐπὶ Τυδῇ στείλαν Ἀχαιοί*, Iliad. Δ'. 384., loco Τυδία de quo Etymolog. in Πηλίδε. Servare tamen βασιλῆα, modo postrema contraheretur, in promptu fuerat. WESS. — Ut hic ante Gronovii Ed. βασιλῆα φέμινον, sic vulgatur in Eusebianis ex CEnomæo excerptis, Præp. Ev. V. p. 219. *Πινθήσει βασιλῆα φέμι*: ubi pro dactylo pæon est primus; ut in oraculi versu secundo, "Ἡ μίγα [αστο ρε]. Vitium, ut illic occultari potest elisione vocalis ι, hic tegit lectio Med. βασιλῆ φέμι. In Scymni Chii præfat. Perieg. v. 59. τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Διδυμῇ λίγων, corrigi Is. Voss. ad Melæ I. cap. 17., 3. Talia nonnulla dedit Homerus. 'Ιλ. δ'. 384. ἀγγεῖλιν ἐπὶ Τυδῇ στείλαν Ἀχαιοί: etc. In Euripidis vulgatur Alcesti, v. 24. "Ἦδῃ δὲ τόνδε Θάνατον εἰσορᾷ πύλας Ἰερῆ θανόντων. VALCK.

19. Οὐ γὰρ τὸν ταύρων optime Paris. B., nempe Xerxem, quippe Jovis robore valide instructum, uti subditur. WESS.

22. *βουλόμενος κλῆος καταθίσθαι μῦνον*] Ut Thebanos suos tueretur, hæc excitans Plutarchus de Herod. Malign. p. 865. v. rectius legisse videtur *μῦνον Σπαρτιητίων*: et mox, ἢ τῇσι γνάμῃσι διτιυχθίντας. Adfirmat τὸ μῦνον Herodotea propemodum interpretatus Diodorus XI. c. 9. Λιωνίδης, — φιλοτιμούμενος αὐτῶν τι δέξαν περιθύναι μεγάλην καὶ τοῖς Σπαρτιάταις, προσέταξε τοὺς μὲν ἄλλους Ἕλληνας ἅπαντας ἀπίνειν, καὶ σῶζων ἑαυτοὺς, — αὐτοὺς δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους ἴφῃσι δῖον μῖνον. VALCK.

CAP. CCXXI. 1. *Μαρτύριον* — *ὅτε ἰλάχισσεν, τοῦτον πύρι γίγνοι*] Nexa his

οὐ γὰρ μῶνον τοῖς ἄλλοις, ἀλλὰ, Scholiastæ nimis officioso transcribo. Abundè erat, ἴσθι καὶ τὰς, etc., monstrantique schedarum plures. Wxss. — Sufficere hæc utique poterant: sed ne copia quidem illa, quam alii MSS. cum Edd. offerunt, aliena ab Herodoti stylo debuit videri. S.

3. *Μεγιστίαν τὴν Ἀκαρναν*] Megistiam Acarnanem Græci celebrant; in his Philostratus Vit. Apollon. IV. 23., ubi docte Olearius. *Θιμιστίας* Plutarcho Lacon. Apophthegm. p. 221. c. Mitto Tzetzen Chil. X. v. 685., multa perperam et stolide miscentem, Megistiamque hunc et Telliam, de quo lib. VIII. 27., confundentem. Wxss. — Egregii vatis, qui fati præscius, tamen οὐκ ἔλεγε *Σάφους ἡγήμινας προλιπῶν*, ut est in Simonidis epigr. cap. 228. (Anal. Brunckii T. I. p. 131. No. xxx.) nomen latebat apud Suidam in *Ἀγαρμῶν* et in *Ἀκαρναν*: verba sunt Philostr. Vit. Apoll. IV. c. 23., e quo τὴν δὲ *Ἀκαρναν* *Μεγιστίαν* Suidæ restituendum vidit G. Olearius; et *Ἐλιαν*, (Nat. Anim. VIII. 5.) quod ex Med. Cod. vir clar. Abp. Gronovius affirmavit. De Acarnanæ Megistiae, præter cetera, falsa quoque nobis narrat Jo. Tzetzes Chil. X. v. 685., etc. in hunc transferens et in Laconas, quæ de Tellia vate legerat et de Phocensibus apud Herod. VIII. c. 27. aliosve. Lectu non indigna sunt hæc ex ineditis Schol. in Aristidis Parnathen.: *Λίγουνιν ὅτι μάντις τις τῶν Λακωνικοῦντων ἵππων ἔστι, τὸν μέιστον τιλιπῶμιν καὶ ἵππος ἡγήσαντο μὴ φυγεῖν, ἀλλὰ ἰδούτως θανεῖν*. Si legitur, ut puto, in Cod. MS. Petri Burn. *ἡγήσαντο*, mihi *ἡγήσαντο* æque videtur inusitatum ac *ἡγησα*: corrigerem, καὶ ἵππος ἡγήσαντο μὴ φυγεῖν, ἀλλὰ ἰδούτως θανεῖν: nempe ἔλιπον, vel προέλιπον, nihilominus fugere recusantes, honestam mortem præoptarunt. Utrumque est ex optimiorum

scriptorum usu: pervulgatum quidem *ἡγήσαντο* μὴ, alterum, noluerunt, sed, nempe maluerunt; ut Demosthen. pag. 620, 84., similesque, vid. in lib. VII. c. 104. notata: Schol. in Eurip. Phœn. p. 791, 4., *ἀπείρευσεν αὐτὸν τὸς ἐπὶ τὸν Ἀπύλλωνα ἰδοῦ, τῇ δὲ Ἥφρ μᾶλλον τῇ γαμοτόλῃ θύον*: videlicet *ἰσέρευσεν*. VALCK.

5. *τοῦτοι δὲ πάντα ἐκ τῶν ἰσθῶν τὰ μέλαινα ἐφ' ἱεβαίνων ἐπύοντα*] Koenius suo Herodotum more scripsisse suspicabatur *τοῦτοι, ἐπύοντα* — *ἱεβαίνων ἄπαντα*: cui favet eleganti conjecturæ Medicus codex. VALCK. — Secutus cupidum MSS. libros, singulari constantia viam ad veritatem munientes. Sermo quoque nexus nihil desiderat uberius. Wxss. — Nempe *ἐπύοντα* ab imperitis nonnullis librariorum in *ἄπαντα* fuerat mutatum: post *ἱεβαίνων* vero nullus codex MS. aut *ἐπύοντα* aut *ἄπαντα* agnoscit. Venetus Editor, in principio *ἄπαντα* legens, in fine *ἐπύοντα* sua de conjectura adjecit. S.

7. *οὐκ ἀπελίσσιντο*] Videtur οὐκ ἀπέλιπον ex Arch. probius. Deinceps c. 222. *ἀπολιπόντες Λιωνίδην*: et lib. VIII. 63. Plutarchus tamen Virt. Mulier. p. 261. c. τῆς δὲ Ἐρεχθίδος μὴ ἀπολεσθαι, ἀλλ' ἵσθαι — *βουλομένης, οὐδ' ἡ μήτηρ*, — καίτις οὐσα περιβύτης, ἀπελίσσιντο. At in hujusmodi verborum formis, etsi sæpe inconsulta, ingens est librariorum inconstantia. Wxss. — Est vero etiam apud Xenoph. *ἀπολεσισσέμενοι*, discedere ab aliquo, Cyrop. I. 6, 21. III. 1, 42, et sæpius alibi. S.

CAP. CCXXII. 2. *Θισπείας δὲ καὶ Θηβαίων*] Hic de Thebanis scripta Plutarchus ea ratione repellit T. II. p. 865., ut hæc quoque criminatio sua quadam specie non destituatur. Solos secum Leonidam retinuisse Thespienses narrat Diodor. Siculus T. I. p. 41Q, 46. (lib. XI. c. 9.) ubi notat vir exi-

mius. Herodoti Thebanis Mycenseos octuaginta substituit Pausanias X. (c. 30.) p. 846., et II. (c. 16.) pag. 146., ubi, *Μυσηναῖος*, inquit, *πίμπουσι ἐς Θερμοπύλας ἐνδοθέντες ἄνδρας, οἱ Λακεδαιμόνιος μάλιστα τοῦ ἔργου*. VALCK.

5. *κατύχι γὰρ σφίας Λιονίδης*] Cavillatorem audi Plutarchum: adeo insanisse negat Leoniden, *ὅστι κατύχιον ἐς ἀρκῆται λόγῳ ταῖς στρατησείαις τοὺς στρατησείας ἔπλα ἔχοντας*, ut trecentis suis quadringentos Thebanos armis instructos obsidum loco retineret: immo vero vereri magis debuisset, ne ab his, quam ne a barbaris, circumveniretur. Quæ inanem futilemque habent criminationem. Neque enim non plures quam cententi cum Leonida fuere, verissimè in Prolegom. respondente Joach. Camerario. Nam præter septingentos Thespienses, Spartano regi addictissimos, aderant trecentis ipsorum ditionis plures, siquidem quodam suorum satellitio cineti in expeditionem ire solerant, et singuli interdum ad septenos secum Hilotas traherent, teste Scriptore lib. IX. 28. Stipasse vero illos trecentos hac pugna Hilotarum haud paucos, nitidissime ex c. 229. et lib. VIII. 25. patescit. Quid ad hæc malignitatis accusator? WESS.

CAP. CCXXIII. 7. *ὡς τὴν ἐν τῷ Σαρόντι ἔχοντι ποιούμενον*] Leonidæ quod fertur decantatum dictum, aut minus congruum judicavit Herodotus hujus diei gloriæ personæ-ve, aut excogitatum demum fuit post ejus ætatem, sicut alia non pauca: nam alibi legerat Seneca, quod Suesor. II. pag. 18. putabat etiam apud Herodotum esse, *οἷτος ἀριστῶντες, ὡς ἐν ᾧδῳ διαπύκνυνται*. (Conf. Diodor. Sic. XI. 9. et ibi Wess.) Romana majestate condignum dictum tribuni militaris, qui se quadringentis æcum morituris ducem offerebat consuli, nobis custodivit A. Gellius Nect. Att. III. 7.,

Ego hanc tibi et reipublicæ animam do, etc. præterea M. Catonis verba memoratu dignissima, virum illum excellentem jure comparantis cum Leonida. Perit nobis et illa pars Livii, quæ præclarum illud facinus Herodotea suavitate narraverat. VALCK.

9. *ἐς τὸ ἐνέσταναι*] Sive hoc, seu ἐνέσταναι legatur, par trecentorum audacia: malim posterius, tanta Codicum conspiratione nixum. Quod adhærescit, (ibid.) *τὸ μὴ γὰρ ἔρμα, etc.*, pertinet ad superiores dies. Scriptum si fuisset, *τὸ μὴ γὰρ ἔρμα τοῦ εὐχίους ἰσχυρότερον ἀπὸ τὰς στρατιάς ἡμέρας, οἱ δὲ ἐνταξύνοντες*, etc., sententia fuisset clarior, Pavo observante. WESS.

9. *ὅστι δὲ συμμίσγοντες ἔκω τῶν στρατιῶν*] Falsum itaque quod Plutarcho Noster scripsisse perhibetur T. II. p. 866. *Α. πειρῶν πάντας ἐπὶ τὴν αὐτὴν στρατίαν πρὸς τὸν πελοπόννησον*. Huc enim postea demum superstitēs se receperunt Spartiatæ, quum jam Leonidas aliique multi cecidissent, postquam Persas quater in fugam verterant: tum demum cap. 225. *ἔζοντο ἐν τῷ πελοπόννησον πάντες ἅλεις ἐν ἄλλῳ, πλὴν Θερμοπύλων*. Fatendum tamen foret Leonidæ ceterorumque laudem hic immunitam, si verum esset, quod alios sequutus auctores tradidit Plutarchus, captis armis noctu Spartiatas cum duce suo castra irrupisse hostilia, ipsumque Regis petisse prætorium, aut cum illo, aut, si ipsi oppressi essent, in ipsius potissimum sede morituros, ut loquitur Justinus; quem sequitur Orosius II. c. 9. *Νύκτας*, inquit Plutarchus, *ἀναστάντες ἰβήθηζον ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, καὶ τὸν ἀρχὴν ἀλίγου διὸν βασιλῆως, ὡς καὶ τὸν αὐτὸν ἀποκτείνοντες, καὶ πρὸς ἐκείνῳ τετελεσμένον*: conf. Diodor. XI. c. 10., et ibi Clar. Wess. Cur his potius crederemus, quam Herodoto? quum illa præsertim narratio fidem superet, multaque mentiantur in historia Græci. VALCK.

20. παραχρῆμαί τε καὶ ἀτίοντες] Laurentii ingruentes et sese intrudentes perstrinxit, tanquam aliena, Cl. L. Bos Obs. Critic. p. 157., eorumque in locum, quos spernebant et pro nihilo habebant, sufficit. Dubito de priore: belle memini, lib. IV. 159. Vallæ παραχρῆμαίους fuisse contemtores, sed aptavit isthic, quæ erant disjuncta: namque καὶ παραχρῆμαίνοι διφθέρεσσι his consimiliter ponuntur de pugnantibus, qui sibi corporibusque suis nimio ardore haud parcent, ac οὐν παραχρῆμαί λαυτῶν in hostes ingruunt, quæ et Porti doctrina. Posterior ingruentes ex ἀτίοντες Arch. fluxit; quo quidem, si tamen iidem Ionibus ac ἄτιοντες, nihil accommodatius. Ἀττειντες, ἰεμῶντες, πηδῶντες, Hesychio, Suidæ (voc. Ἀττειν) et hac de familia aliis. Non diffiteor, mihi vehementer illud placuisse quondam: nunc vereri ocepī, ut exempla Diss. Herod. p. 88. questionī faciant satis. (Et ista profecto rectius ἄττειντες et ἄττειν scribentur: sunt enim ex ἄττειντες; et ἄττειν contracta.) Nec sequar tamen H. Stephanum, ἀτίοντες sive ἀτίοντες, scribentem: nam quæ in Camerarium ille strinxit, ex Eustathio derivata, non ferunt admodum. Homeri enim ἀτίοντα Iliad. τ'. 332. explicant interpretes ἀτιμῶντα, Hesychius cum Adnot. Clar. Alberti, aut ἀλιγοφρονισσάμεντα, ἀφρονισσάμεντα, aut diversius. Illud si arripiatur, valde desperantes et nullam suæ salutis rationem ducentes sistet; tumque παραχρῆμαίνοι τε καὶ ἀτίοντες aptissime nexi procedent. Diodorus similis in re, ἀφιδῶς ἰχρῶντα τοῖς ἰδίοις σώμασιν εἰς κοινὴν σωτηρίαν, XIII. 60. et ἀφιδῶν τοῖς ψυχῆς ἰνικαίναντες, XII. 62. Wess. — Notavit ad hunc locum Retskius: "Cogitavi ali-
" quando λυττειντες, Ionice pro λυττῶν-
" τες; sed nunc placet vulgatæ adque-
" cere, atque interpretari furentes, ra-

" biosi." Haud dubie a Poëta mutatus id verbum Herodotus est. Vide ad Iliad. v'. 332. interpretes, et instar omnium immortalem Heynium; qui hunc ipsam etiam Nostri locum expendens, istud καὶ ἀτίοντες verissime interpretatur et tamquam attoniti, mente capti. Quem ibi Valckenarium nominavit Vir doctissimus, ejus loco Wesselingius erat nominandus; cujus quidem sententia haud multum discrepat ab Heynii interpretatione. S.

CAP. CCXXIV. 4. ἵτεροι μὲν αὐτῶν ὀνομαστοὶ Σπαρτησίων] ὀνομαστοὶ ex dialecti ritu. (sed vulgatum h. l. tenent libri omnes.) Accessio vocabulorum ex Med. laudatore (quod minime mirandum) utitur Gronovio, fluxæ tamen fidei apud multos. Qui tandem illi οὐκ ὀνομαστοὶ, distincti a trecentis, quorum omnium sese accepisse nomina ait? An Helotæ? quibus nusquam in Spartanorum catalogo locus. Non nescio, sæpe inter simillimas posita voces supina librariorum socordia prætervideri et negligi. At conjurasse plerosque omnes scribas, et maculam schedis adpersisse, pæne supra fidem est. Tueri ergo possessionem inserta e Medic. non posse videntur. Wess. — Ob vocem ὀνομαστοὶ repetitam, mediâ quædam facile, fateor, potuerunt excidere; si tamen aliis etiam absunt Codicibus, Vallæ non lecta, neque ego desiderarem ex Med. vulgata: ex hac lectione Med. Kœnius forte valde probabilem efformavit, hanc nimirum: καὶ ἵτεροι μὲν αὐτῶν πολλοὶ τε καὶ ὀνομαστοὶ Σπαρτησίων. Spartiatarum, qui cum Leonida ceciderunt, ἰγὰρ, inquit Noster, ὡς ἀνδρῶν ἄξιον γινομένων ἰπυθῶνι τὰ οὐνόματα: neque hic requirerem omissam vocem ἄξιον, hoc sensu sic simpliciter vix veteribus illis usurpatam: ad ἀνδρῶν γινομένων, quomodo loqui solet, adscribi potuit ἄξιον. Nomina trecentorum Spartanorum sibi forsân

enotaverat ex columnis in illorum memoriam Spartæ erecta. Pausan. III. (c. 14.) pag. 240. *Κίται καὶ στήλη παρθένου τὰ ὀνόματα ἔχουσα εἰ πρὸς Μήδους τὸν ἐν Θερμοπύλαις ἀγῶνα ὑπέμειναν*: cui etiam pag. 237. (c. 12.) *μῆμα memoratur (ταῖς) λόγου μάλιστ' ἀξίως μαχίσσασθαι μετὰ δὲ πύσιν δοκοῦσι Διονύδην*. VALCK. — Vocab. *ἄξιον* lin. 5. communi consensu libri omnes tenent: et possunt ex proxime præcedentibus intelligi *ἐννοεσθῆναι ἄξιον*, memoratu digni. Insulsum autem adsumendum, πολλοὶ δὲ καὶ οὐκ ἐννοεσθῶσι, quod, a Gron. receptum, in suum etiam exemplum propagari Wess. passus est, præter codicem Med. nullus alius vetus liber agnoscit; nam et noster F. illud ignorat, quem in Var. Lect. (ed. S.) nominare neglexeram; in codd. quidem Pb. et Pd. eadem verba paullo inferius legi, sed æque inutiliter inserta, ibidem adnotavi. S.

9. Nomina filiorum Darii, 'Αβροκόμης et 'Τριτάκης, ex gentili sermone ad Græcorum morem esse deflexa Nob. Palmerius Exercitat. p. 38. monuit. Wess.

12. *τὸν οἶκον πάντα τὸν ἰουτοῦ ἐπίδωκε*] Insuper dedit omnia bona sua. Isthac ætate Vallam in scopulum incidisse non sane mirum est. Veteris usus, ab Homero ducti, in Attico foro vulgati, sæpius interpretes immemores *Οἶκον* domum interpretantur, ubi hac voce totum patrimonium, vel universæ significantur facultates. Ammonius: *Οἶκος* λέγεται ἡ πᾶσα οὐσία. Xenoph. in *Econom.* p. 486, 3. *ἡ οἰκονομία πιστάμη ἐφαίνετο, ἥ οἶκους δύναται αὔξειν ἀνθρώποι. Οἶκος δ' ἡμῖν ἐφαίνετο, ὅστις πᾶσις ἡ σύμπασα*. Præivet Homerus, cui sæpe proci Penelopes dicuntur *ἰδόντες* et *κατιδόντες* *οἶκον* *Ὀδυσσεὺς*, bona comedentes Ulyssis; qualia commodum admovit Wetsten. Ev. Matth. xxiv. 14. Nusquam, quantum recorder, in hunc sensum *εἰνίαν*

veteres, sæpissime ponunt *οἶκον*, præ ceteris Xenophon, et Isæus; sed et Thucydides, Antiphon, Lysias, Isocrates, Demosthenes, quique ad horum se student normam componere Sophistæ. Dedit nonnulla Des. Heraldus in Salm. Obs. ad Jus A. et R. pag. 217. De multis ad Herodotea hæc accedunt proxima Gadatæ Xenophontis, *Κυρ. Παιδ.* V. p. 82, 5. *nemo est ὅτε ἰγὰ ἀπ' ἡμοῦ φύντι καταλίψω τὸν ἡμῶν οἶκον*. Isocratis de Pericle, p. 184. D. *τὸν μὲν οἶκον ἑλᾶσθαι τὸν ἰαυτοῦ κατέλιπεν*, minorem censum reliquit, quam a patre acceperat Isæi pag. 82, 2., *ἡ μήτηρ ἡ ἡμῶν ἐν (lege ἰπ') πατρὶ τῷ οἴκῳ ἐπίκληρος ἰγύνετο*. Demosthen. c. Phæn. pag. 598, 34., *δὲ οἶκον λειτουργούντων κικληροτόμηται*: ante dixerat §. 31., *δὲ οὐσίας κικληροτόμουν*. VALCK. — Notabilis utique vocabuli *οἶκος* usus: at nihil impedire videtur, quo minus Latinum domus, Græco *οἶκος* respondens, in hujusmodi orationis connectione eadem notione ponere liceat. S.

CAP. CCXXV. 2. *μαχιόμενοι ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ*] Partem veri vidit vir optimus L. Bos, Obs. Crit. p. 59., post *μαχιόμενοι* nempe distinctionem ponendam: verum, quod recte Gronov. etiam animadvertit, non sic solet ex abrupto Noster orationem redordiri: vocula requiritur quæ hæc et illa connectat: adest illa, ita (ni fallor) suo loco collocanda: *Ἐξέλιώ τε δὲ δύο ἀδελφοὶ ἰδὲ αὐτὰ πύσσουσι μαχιόμενοι ὑπὲρ τε τοῦ νεκροῦ τοῦ Λαονίδου Περσίων καὶ Λακιδαιμονίων οὐσίμας ἰγύνετο πολλὰς, ἐς δ' ταῦτάς τε ἀρετῇ εἰ* "Ελληνες ὑπεξείρυσαν. Ad postrema Reiskius: Hunc, ait, locum non concilio cum pag. 459. initio: manifesta nimis est contradictio. Sed, qualia scribit Reiskius in Miscell. Lips. vol. VIII. pag. 502., suo loco ne tangenda quidem, si quis ante annos scripsisset ferme ducentos, quibus ille modis fuisset exceptus!

istiusmodi convitia hac ætate ferimus, non reprehendimus. Hic quænam tandem est *ισαροφάνεια*? Persarum manibus ereptum in hoc conflictu Regis cadaver victores aliquantisper tenuerunt Spartiatæ; sed hi, vincendo fatigati, vim hostium, *ἀλλ' οὐκ ἐχρησάμενοι*, non sustinuerunt, atque eodem die omnes, ut notum est, interierunt, Persæque adeo victoribus Leonidæ regium quoque reliquerunt cadaver, quod capite truncatum iratus Xerxes in crucem tolli iussit. (In editis deinde Animadversionibus silentio hunc locum idem Reiskius præterit.) Secundum fictum Plutarch. T. II. p. 306. v. (in libello qui Paralela inscribitur) ex Leonidæ cadavere Persæ *εἶπαν τὴν καδίαν, καὶ εἰς δαρύαν* verbis mutatis illinc rem narrat eandem Stobæus, p. 92, 5; utrique citantur Aristidæ Persica, omnibus aliis invisitata; apud illum mox in historia Romana laudatur etiam Aristides Milesius: istiusmodi nebulonum mendacia vix digna sunt memoratu. Lipsiensis nunc forte Criticus R. (Reiskius) fatebitur, cunctante stylo elaborata veterum scripta paulo esse consideratius contractanda. VALCK.—Ad locum quod spectat, ad quem ista disputavit Valckenarius, adnotare equidem in Var. Lect. (ed. S.) debueram, in Editis ante Wess. et in MSS. sic constitutam distinctamque esse orationem: *πίστευσι μαχόμενοι ὅτις τοῦ νεκροῦ τοῦ Λιονίδα. Περσίαν τι καὶ Λακεδαιμονίαν ὁδισμῶς*, etc. Sic quidem et noster cod. F. (nisi quod in hoc *μαχόμενοι* scribitur) nec ex aliis codicibus aliud quidquam adfertur nisi *ὁδισμῶς* ex Pa. et quod ex uno Pd. Larcherus adnotavit, post *μαχόμενοι* in illo incisam esse orationem, post *Λιονίδα* non esse interpunctam. Ut olim alii, sic et Vala legerat, interpretatusque erat: Hi duo Xerxis fratres super cadavere Leonidæ pugnantes occubuerunt, adeo vehe-

menti Persarum Lacedæmoniorumque conflictu, ut Græci, etc. Atque in eadem ratione adquiescere fortasse debueramus. Primus Gronovius suspicatus erat, post *μαχόμενοι* forsan interpungendam fuisse orationem, ut verba *ὅτις τοῦ νεκροῦ*, etc. ad sequentia referrentur: eandem vero suspicionem rursus deposuit, quoniam ita nimis abrupte inchoaretur sequens periodus, *Τίς τοῦ νεκροῦ τοῦ Λιονίδα*, etc. Nihilominus Wesselingius post *μαχόμενοι* quidem interpunxit orationem, proxime sequentia vero verba intacta reliquit, nullam in Notis super hoc loco dubitationem significans, at in Latina tamen versione conjunctivam adiciens particulam: Xerxis igitur duo fratres pugnantes occubuerunt; adeoque vehemens de cadavere Leonidæ fuit Persarum Lacedæmoniorumque conflictus, etc. Post hunc Schæferus, tenens post *μαχόμενοι* interpunctionem, ante *ὅτις τοῦ νεκροῦ, καὶ* particulam ex conject. adjecit; quæ particula ex Schæferiana editione in nostram propagata est. At equidem, si modo necesse utique fuit a veteri ratione discedere, profitor paulo expeditiorem mihi nunc videri Valckenarii rationem, in eandem cum Schæfero sententiam *ὅτις τι τοῦ νεκροῦ* corrigentis. Potuerit vero nihilominus deinde post *Περσίαν* eadem *τι* particula suum locum tueri. S.

4. *δραγίζουσαν*] Raritate commendatur, nullo alio privilegio: idem *δραγίζουσαν*, subtraxisse videlicet sua virtute pugnantibus Persis Spartanos Leonidæ corpus. Nam, quod illi Xerxes deinde turpiter insultavit, tum contigit, cum trecenti post strenuum certamen occubuerant omnes. Frustra enim in his difficultas quaeritur. Porro (lin. 7.) *ισαροφάνεια τοῦ νῆκος* ex Pass. legitimum puto. *Νῆκος* de bello et pugnae contentione c. 158. alibique. Geminum fer-

me lib. IX. 101. *ἰσχυρὸν ἦν ἰσχυροῦντο ἐν
πρῶγμα.* Wess. — *ὑπεξέγρασαν* lin. 4.
cum Schœf. ex edd. ante Gron. revoca-
vi. Codex Med. autem cum Pass.
Ask. et uno ex Paris. non *ὑπεξέγρασαν*
dabat, ut in nostra Var. Lect. (ed. S.)
perperam scriptum, sed *ὑπεξεξέγρασαν*:
quod ego quidem librariorum errori ad-
scribendum puto, Wesselingius vero a
Gronov. receptum in contextu tenuit:
quibuscum noster etiam cod. F. fere
consentit, qui non, ut in Var. Lect. (ed.
S.) dixi, *ὑπεξεξέγρασαν*, sed (ut, codice
iterum inspecto, nunc primum animad-
verto) *ὑπεξεξέγρασαν* præfert. S.

10. *ὁ δὲ πολλοὺς ἴσεν*, etc.] Parendum
fuit scriptis libris. Plutarchi editiones
Κολλωνίον ostentant, sicuti et Aldus, quasi
proprium nomen. Prope eum collem
Λιωνίδου σῆμα apud Philostratum Vit.
Apoll. lib. IV. 23.; verius Noster.
Adde Simonidæ Epigramma Anthol.
III. 5. p. 296. Wess.—Vide Anal.
Brunckii T. I. p. 132. num. xxxv.
S.

12. *μαχηαῖρησι, τοῖσι αὐτίων*, etc.] Tan.
Fabri conjecturas acerbius taxari ani-
madverto, addique contextui haud illud
satis opportunum. Codicum inconstan-
tia optionem reliquit liberam, qua, præ-
sertim cum Longinus præiret, utendum
censui. Namque ex eo advocatum, et
princeps editio et MSS. teste Cl. Zach.
Pearce, offerunt, prorsus Herodoteis,
uti vulgari jussi, concordans. Hoc am-
plius, *καὶ χερσὶ καὶ στόμασι* a sequente
κατιγχεσαν punctione separavi, ejusdem
Longini, cui *στόμασι μάχεσθαι* mera hy-
perbola, ductu. Cicero Laconici in eo
genere quidpiam observavit, adolescentum
greges, inquires Tuscul. Disput.
V. 27. Lacedæmone vidimus ipsi, in-
credibili contentione certantes pugnis,
calcibus, unguibz, morsu denique.
Quod itaque his aptum hærebat, *κατι-
γχεσαν αἱ βάεβαροι βάλλοντες*, barbaros

manibus oribusque defensantes, sese
Spartiatas jaculis obruisse et quasi con-
tumulasse, cultissime pingit. Grande
oppido *κατακλιχῶσθαι βίλιντι*, eodem
Longino monitore. Hinc Aristides
T. II. p. 190. *κατιγχεσθῆσαν ὑπὲρ τῶν
βαεβάρων*: Philostratus Vit. Apoll. IV.
23. *ἰσὶ τὸν κολωνόν, ἢ οὐ λίγονται Λακ-
δαίμονι κατιγχεσθῆναι τοῖς τοξίσμασι*: Li-
banius Or. XXXV. p. 690. A. *ὅς δὲ
πολλοῖς ἐλίγους κατακλιχῶσας τῶν Λακκιδαι-
μόνων ἐν Πύλκις*, ubi Morellus nihil vi-
dit. Wess.

12—14. *ἀλιζομένους μαχηαῖρησι*, etc.]
Quod, postea temere rejectum, olim
placuerat T. Fabro, mihiq; venerat in
mentem, hoc a Codicibus subministra-
tum (Diss. Herod. pag. 123.) revocabitur
in contextum, sic, ut puto, collocan-
dum: *ἀλιζομένους μαχηαῖρησι (τοῖσι αὐ-
τίων ἰτύγχων ἢ τι περιουσαι), καὶ χερσὶ
καὶ στόμασι, κατιγχεσαν αἱ βάεβαροι βάλ-
λοντες*. In his ista, *καὶ χερσὶ καὶ στόμα-
σι*, ab interpretibus Longini, Fabro,
Dacierio, Tollio, variis tentata con-
jecturis, unus recte ceperat Boileavius, ut
accipienda docuit l. c. Clar. Wesseling.
τοῖσι, dubio vacuum, sic adhibetur lib.
VIII. c. 89. *ἀντι γὰρ νόον ἰσιστάμενοι,
τοῖσι αἱ νῆες διεφθίοντο*, — *ἐς τὴν
Σαλαμῖνα δύνον*. Sed hæc, *τοῖσι αὐτίων
ἰτύγχ.* ἢ τι περιουσαι, nempe *αἱ μάχαιραι*,
apte respondent ad ista c. 223., *δύρατα
μῖνον τοῖσι πλοίοις αὐτίων σπικαῦτα ἰτύγ-
χανι κατιγχεσθῆναι ἦν, αἱ δὲ τοῖσι ἔξωθεν
διεγάζοντο τοὺς Πέρσας*: pro more vide-
licet istius ævi, quo, hasta fracta, gladiis
utebantur. VALCK.—Olim, quum im-
perite juncta legerentur verba *καὶ χερσὶ
καὶ στόμασι κατιγχεσαν αἱ βάεβαροι*, Valla
intellegerat barbaros, et manibus et vocibus
incessentes Spartanos; Gronovius
vero, et manibus et *μυκροπιδῖς*. S.

CAP. CCXXVI. 5. *ἀς* — *τὸν ἥλιον*
— *ἐπωκρούσονται*] Sagittis Persarum
solem obscurari solere: sic optime Va-

lerius Maxim. Herodotum interpretatur *ἀποκρίσσειν* lib. III. c. 7. fin. Alter Cicero Tusculan. I. 42. ubi de hoc egit Spartani dicto Davis. Pauca dederant viri Docti ad Frontin. IV. c. 5, 13. Proxima (lin. 6.) *ταυτὸς τι πλῆθος* (ὃ δὲ πλῆθος saltem scribendum,) *ἀντίαν ἴσαι*; illa, nec miror, maluisset omitta Jac. Tollius ad Longin. p. 223. (Equidem nec invitum tueri illa suum locum passum sum; nec ὃ articulum pro τι requisivi.) Unicum hoc tantum Dienecis Spartani dictum Noster retulit, nullum Leonidæ vel aliorum de trecentis istis: feruntur tamen plura, et sane digna seculorum memoria; quorum omissionem non adeo negligentiam Plutarchus imputat, quam malevolentiam T. II. p. 866. c. d. et, ne quis minima diceret historicum intacta prætermisisset, ἰ δὲ, inquit, τὴν 'Αμύνιδος ἀποκρίσσειν, etc. qualia dum nequeunt negari, vellem equidem nec dici potuisse. VALCK.

6. *ταυτὸς τι πλῆθος ἀντίαν ἴσαι*] Eustathium arbitraris hic aut superius *ῥήος* invenisse: *καὶ σημείωσαι*, scribit, *ἔτι τὸ παρ' Ἡρόδοτου ῥήος βελών, ὅθ' ἢ ὡς ὑπὸ τοῦ ἰχθὺς μάχισθαι, συγγινῶς ἰχθυὶ πῇ Ὀμηρικῇ ταύτῃ λίσσῃ*, Iliad. Θ'. 159. Id si vere reperit, adconmodum utique fuisset. Ego vero ex scriptorum exemplarium taciturnitate addubito, vacillantiq; ejus memoriam adscribo. Cicero, non Trachinium quendam, sed Persen hostem in colloquio hæc dixisse gloriantem Tusc. Disp. I. 42. affirmans, notatur a Pet. Victorio Var. Lect. lib. XXVII. 9., quem et Davisium adi. Wess.—Ad vocab. *πλῆθος* quod adjinet, nisi consentirent (quoad quidem novimus) codices, facile crederes variandi causam nunc h. l. *ῥήος* scripsisse Herodotum, et sedem nominis, cui peropportunos hic locus erat, interpretamentum occupasse. Sic quidem *ῥήος*

Hesychius cum Scholiastis Homeri et Euripidis *πλῆθος* interpretatur: conf. Wetsten. ad Epist. ad Ebræos c. xii. 1. 8.

CAP. CCXXVIII. 3. *ισχυράων γεράματα*, etc.] Ubi duo leguntur de his tribus epigrammata priora, Anthol. III. c. 5. (Anthol. H. Steph. p. 200. Anal. Brunck. T. I. pag. 131 seq.) plura sequuntur *eis τοῖς τοῖς Θεοπεδέων Σανίονας*; scripta: quod illic est 24. *ἔτι τὸ πλῆθος Σάνιονας*, etc. Simonidi tribuitur in Scholiis ineditis in Aristidis Panathen. Sed magnificum Simonidis ad lyram cantatum *ἰσχυράων τῶν τοῖς Θεοπεδέων Σανίονας* (Anal. Br. T. I. p. 123 seq. num. xv.) nobis custodivit Diodorus Siculus XI. c. 11., ipsemet exquisitis laudibus fortissimos viros dignatus. Variabant forte Codices (lin. 9.) in Epigr. secundo: legitur apud Strabon. IX. p. 656. (pag. 429. ed. Caa.) *τὸν ἰσχυράων*: apud alios ut vulgatur apud Herodot. Mihi non displicet quod est in marg. Ed. Steph. *τὸν ἰσχυράων ἀποκρίσσειν*; convertit Latine Cicero Tusculan. I. 42. ubi notat Davis. In secundo versu (lin. 10.) alteri longe præstat Herodotea lectio: *ταῦς πύλαις ῥήοις πεδίμοις*: alludit Poëta Lycurgi *τὰς πύλους ῥήοις*. VALCK.

9. *ἰσχυράων*] Frequens *ἀποκρίσσειν* usus, et *ἀχιδῆς* id securum et verum præstant. Adsimile c. 110. *ἰσχυράων ὡς ἀνδρὶ ψεύσσει*, in me ut mendacem consule. Latine Tullii, Dum sanctis patris legibus obsequimur, bona sunt, sed ex Simonide, ut ille censuit, *παράμοις πεδίμοις*. In vulgato, alludente ad Spartanorum *ῥήοις*, omnes acquiescunt Codd. cum Suida. Wess.

CAP. CCXXIX. 5. *ἔτι τὸ ἰσχυράων*] Adstipulor Cl. Wasse ad Thucyd. IV. 12., hoc laudanti. Alia in re superius c. 107. *ἀλλὰ διακρίσει* *ἔτι*

ἰσχατος. Diodorus, Polybius, Agatharchides, etc., in vitis tamen Grammaticis, de morboris ἰσχάτους ἔχουσιν et διακρίνεται. Vide Diodorum XVIII. 48. et doctissimum Trillerum in Thom. M. Ἐσχάτους. WESS.

Ibid. ὀφθαλμῶντις ἐς τὸ μίγιστον] 'Es τὸ ἰσχατος legendum decernit Jos. Wasse ad Thucyd. IV. cap. 12., codices (quod alibi solet) non commemorans: præbet illud margo Steph. lectum quoque Valles, neque tamen non reperiuntur ἐς τὸ μίγιστον, et ἐς τὰ μίγιστα: permutanturque phrasæ, τὰ ἰσχατα ἀσβεῖν, et τὰ μίγιστα ἀσβεῖν. In malis tamen vitisve ponere malunt ἐς τοῦσχατος: πρὸς τοῦσχατος: ἴσχατος: ἡνίκα μὲν ἐς τὰ ἰσχατα Ἀρχίδαμος, est in Xenoph. Ἑλλ. V. p. 334, 29. Extremam lippitudinem intellexit Valla. Plato Gorgia, p. 496. Α. ἰσχυρὸν ἀνέμωτος ὀφθαλμοῦς, ἢ ὄνομα ὀφθαλμῶς: de cæcitæte posuit Aristoph. in prima ed. Pluti, v. 115. Ταύτης ἀπαλάξωσι τὴν ὀφθαλμῶς: cui versui hunc postea substituit, illic in Scholiis memoratum: Τῆς συμφορῆς ταύτης σὶ παύειν, ἢ ἔχουσιν: sive, ἢ σ' ἔχουσιν. Timocles Athenæi VI. p. 223. c. Ὁφθαλμοῦ τις: ἐπὶ Φινίδα τυφλοῖ. VALCK.

13. λιποψυχίοντα] Si verum esset quod Lexicographis traditur, apud Thucyd. λιποψυχίον sumi etiam pro ignavia esse; illuc potuissent referri quæ Wasseus alienissimo loco posuit, p. 245. n. 43. (ad lib. IV. c. 13.) Τῇ ἐνψυχίᾳ opposita ignavia dicitur etiam ἐνψυχία: animi deliquium, aliis λιποψυχία, Ionice vocabatur ἐνψυχία: forsan itaque ignavus sive pusillanimis novatori Herodoto est λιποψυχίον. Conjecisse se scribit aliquando Reiskius διλοψυχίοντα. Poni saltem debuerat φιλοψυχίοντα: hoc si præberet scriptus Codex, anteponerem vulgato, velut isthac etiam ætate usitatum. Tyrtaeus apud Lycurg. c. Leocr. p. 163, 4. Ἀλλὰ μέγα σπένει

καὶ ἄλλοι ἐν ἰσχυρῶν. Μὴδὲ φιλοψυχίᾳ, ἀνδράσι μαρτυροῦνται. Ex Homericis expressum insigne Theopompi dictum habet Clemens Alex. Strom. VI. p. 749, 10. Εἰ γὰρ ἢ τὸν πίνδον τὸ παρόντα διαφυγόντας ἀδῶς διάγου τὸν ἰππῶντον χροῖον, οὐκ ἂν ἦν Σαυμαστὸν φιλοψυχῶν: attigit eximius Jer. Markland. in Lysie p. 44, 4. et Joannis Ev. xii. 25. ubi plurima collegit Wetsten. VALCK. — Vulgatum pertinaciter tuentur libri omnes. S.

Ibid. Εἰ μὲν ἦν μῶνον, etc.] Versavit hunc locum Reiskius, vitii, uti suspicatur, reum mancunquæ. Medicus, quam invenire se negat, in promptu erit, modo (pro ἀλογήματα, quod Gronovio placuerat,) ἀλγήματα, h. e. ὀφθαλμῶντα, oculorum morbo dolentem, revocemus. Quid enim? An Aristodemus ἀλογήσαι, præceptorum contemtor Leonidæ, Spartam redux, sine poena abiisset? Non sieriit Lycurgus nec militaris disciplina, apud Ælianum in Suidæ Κάκη. Oculorum morbus obtentui, cur prælio afuerit, posuit esse, nulla ἀλογίᾳ. Quod Portus ἀλγῶν, semel excitavit ex lib. IX. 22., nihil ad rem. Habet lib. III. 40. et 43. atque alibi. Magis urgeret ἀλγῶν, sine comite positum, de morbo doloreque oculorum, ni ὀφθαλμῶντας Eurytus et Aristodemus in hac quæstione præcessissent. WESS.

CAP. CCXXXI. 3. οὔτε εἰ πῦρ οὐδὲ ἵπποι] Frequens inter Græcos olim abominandi flagitiosos et infames genus. Id Lycurgo in Aristogit. p. 106. μήτε πῦρ ἱπποῦν, μήτε σπασσέν μῆδεια, μήτε Σουτῶν τῶν γυναικῶν κοινῶν. Et enucleatius atque amplius Demostheni Or. I. in Aristogit. p. 490., μὴ πυρὸς, μὴ λύχου, μὴ ποταμοῦ, μὴ βρωτοῦ, μῆδεια μηδὲ τούτῳ κοινῶν, μηδὲ λαμβάνειν, μηδ' αὐτὸν τούτῳ δίδοναι. Atque hac aversatione Athenienses ultii Socratis fuerant accusatores, ὡς μήτε πῦρ ἱπποῦν, μήτε, uti

Spartani Aristodemum, ἀσεβέστατον πάντων, in Plut. T. II. p. 538. A. Sed talia privo Attici iudicio et odio; Spartæ lex ea infamiae nota τοὺς τρεῖς αὐτὰς, sive fugaces, atque ἐν μάχῃ καταδιολύσαντας, adspergebat apud eundem, Apophthegm. p. 191. A. Estque hinc Aristodemus ὁ Τρεῖς Ἄλιαν de Anim. lib. IV. 1. et Suid. in Λυκούργος. Confer lib. IX. 70. Wess.—Cui publicitus inusta fuerat nota turpitudinis, (Ἀτιμωταί μὴν γὰρ οἱ ὑπὸ τῶν νόμων ἐλεγχόμενοι ἄτιμοι: Ammon.) huic πῦρ οὐδὲν ἴσους Σπαρτιῶν, οὗτοι διλίγιστοι. Veteres verbum adhibuerunt Ἐναύειν veluti proprium in hoc humanitatis officio, infamia notatis denegato: vid. apud Suidam, in Ἐναύειν, Polybii locus, et Scriptoris incerti de Callixeno loquentis, ex historia Græca notissimo; sed in hujus loco scribendum: μήτε ὄντας ἐκονώσιν αὐτοῖς, μήτε πῦρ ἐναύειν ἰσχύοντο. Atque id ipsum verbum in Attici Buzygis fuisse videtur execrationibus. Diphili parasitus apud Athen. VI. p. 239. A. Ἀγνοεῖς ἐν ταῖς ἀρεαῖς "Οτι ἴσται, εἴ τις μὴ φράσει ἑβῆς ὀδόν, "Ἢ πῦρ ἐναύειν, (fors. ἢ πῦρ μὴ ἰαύειν) ἢ διαφθίρει ὕδωρ. Cicero de Off. III. c. 13. Quid est aliud erranti viam non monstrare, quod Athenis execrationibus publicis sancitum est. Sæpius ἀρεαὶ memorantur: ἀρεαὶ Βουζύγῳ, hujus legibus additæ, non video cur præ aliis publicæ dicerentur: in voce publicis nomen forte latet Buzygis antiquissimi legislatoris: velut in transcurso S. Petitus illius facit mentionem ultimo commentario in Leges Atticas. Buzygis leges, velut a natura præscriptas humanitati, omnium pæne primas collocassem. Vetuit etiam alteri facere, quod sibi quis fieri nollet; vetuit et περιεργῆν ἄταφον σῶμα. Schol. in Soph. Antig. 262. Βουζύγῳ Ἀθήνησι κατηξάσατο τοῖς περιεργῶν ἄταφον σῶμα. Aliam Βουζύγῳ ἀρεὰν, Buzygis execrationem, ubi laudaverat Clemens Alexand. Strom. II.

p. 503, 17. (p. 308. ed. Lugd. Bat. 1616.) latet nomen in Βουζύγῳ: quod non intellexit interpres. VALCK.—Quem hic ex reconditis eruditionis sue penu Buzygen nobis produxit Vir longe doctissimus, de eo præter auctores ab ipso citatos consuli Hesychius in Βουζύγῳ potest et qui ibi alii a doctis interpretibus laudantur. Quod autem Cicero l. c. pro publicis restituendum Buzygis nomen suspicatus est idem admirabilis in indagandis sanandisque corruptis veterum scriptorum locis artifex, illi conjecturæ speciem præsertim conciliare videri poterant ea quæ in Proverbiorum e Vatic. Biblioth. Appendice Cent. I. num. 21. leguntur: ubi quod scribitur: Βουζύγῳ ἰσὶ τῶν πολλὰ ἀεμῖνοι id recte Latine redditum, Buzyges (scil. dicitur) de multa imprecantibus. Tum vero, quæ consequuntur Interpreti non intellecta: ὁ γὰρ Βουζύγῳ Ἀθήνησι ὁ τὸ ἱερὸν ἀρετρον, ἔλλα τε πολλὰ ἀρεταί, καὶ τοῖς μὴ κοινωμένοις κατὰ τὸν βίον ὄντας ἢ αὐτοῖς, ἢ μὴ ἰσφαίνουσιν ἰδίᾳ σπαινωμένοις: hæc nonnihil partim defecta partim corrupta esse adparet. Supplendum ὁ τὸ ἱερὸν ἀρετρον ἄγων, aut ex Hesychio legendum ὁ τὸν ἱερὸν ἀρετρον ἰστυλλῶν, et, pro ἀρεταί, ἀρεταί scriptum oportuisse nemo dubitaverit. Sed hæc quidem nihil ad Herodotum. S.

4. ὁ τρεῖς Ἀριστόδημος] Hinc memoratur Ἄλιαν de Nat. An. IV. c. 1. fin. Τῶν τρεῖς αὐτῶν qui dicebantur Spartæ, Tyrtæus jam meminit in Stobæi Flor. Grotii p. 191., Τρεῖς αὐτῶν δ' ἀνδρῶν πᾶς ἀπόλλυται ἀρετή. vid. Jo. Meurs. Misc. Lac. lib. III. c. 7. Sed et his nonnunquam redit in præcordia virtus; ut huic etiam evenit Aristodemo; nam, cum apud Platæas strenue pugnasset, ὁ ἄτιμος factus est iterum, ut ante fuerat, ἰστίμος. Spartæ quoque οἱ ἄτιμοι liberabantur infamia: vid. Clar. Wesseling. ad Diodor. T. II. p. 372. (ad lib. XIX. c. 70.) Spartanorum ingenio

congrua narrat Xenophon de Republ. Lacedæm. p. 398, 19. Qui nobis Aristodemum memorat, et Pantiten, (CAP. CCXXXII. 3.) si notos habuit, aliorum potius meminisse potuerat, quos laudat Plutarch. T. II. p. 866. c. Horum unus, epistolam Spartam deferre jussus, dixisse fertur Leonidæ: *μαχατὰς τοι, οὐκ ἀγγελιαφόρος, εἰσέρμαι*: sive potius, *οὐκ ἀνέρεξ, ἀλλὰ μαχατὰς, ἀπολούθηκα*: ut ferme legitur p. 225. z. VALCK.

CAP. CCXXXIII. 1. Οἱ δὲ Θηβαῖαι, etc.] Quæ de Thebanis sequuntur, hinc excerpta, refutanda sibi sumit Plutarch. T. II. p. 866. D. x. et p. 867. A. ubi Leontiadem negat, Thebanorum ducem ait Anaxandrum fuisse, sequutus Aristophanem Boeotum et Nicandrum Colophonium. Hujus Leontiadæ filium Eurymachum postea temporis scribit Herod. (lin. 17 seqq.) a Platæensibus interfectum; quod, quinquaginta circiter annis postquam hæc evenissent, accidit anno primo belli Peloponnesiaci: Thucyd. II. c. 2. et 5. VALCK.

7. *λίγοντες τὸν ἀλαφρότατον τῶν λόγων*] Triumphat hic Plutarchus, Nostri malignitatem traducens, nonnulla consilio negligentis, alia absurde tradentis. Tanto in tumultu qui potuit inaudiri Thebanorum inploratio? rogat. Quomodo Thessalorum pro illis intercessio? Enimvero, si quæ Scriptor dolo malo celavit, inprobo vehementer. At, unde explorata illi fuisse, quæ silentio pressa dicuntur, cognoscemus? De precibus quid mirum, quum Thebani a Græcis sese sejunxerint; neque abhorret, alle-gasse, dum ipsorum plures contrucidarentur, deprecatores Thessalos. Posunt profecto multis veterum traditionibus difficultates cieri, eæque expeditu operosæ, quibus veritas non exstinguitur. Nam, impudentissime mentiri Herodotum de stigmatibus et Leontiada, cujus filio æqualis fuit, ceterisque The-

banis, cum Camerario non adducor ut credam. WESS.

18. *ἀνδρῶν Θηβαίων τετρακοσίων*] Thucydides II. 2. trecentis paullo plures, *λίγα πλείους τετρακοσίων*, fuisse perhibet; Diodorus, numero rotundo, ccc. lib. XII. c. 41. Necem Eurymachi, *ἀνδρῶν Θηβαίων δυνάτωτάτου*, quæ principio belli Peloponnesiaci accidit, signat Thucydides c. 5. WESS.

CAP. CCXXXIV. 9. *ἐν τῇ Λακιδάμῳ*] Sic optime ex membranarum Cl. Gronovius. Nec male c. 235. *ἐπὶ τῇ Λακιδάμῳ* *χώραν* exemplar Arch. Omnem enim regionis tractum, in quo Sparta, Lacedæmonem esse et dici, notum nimis est. Æliani Var. XII. 43. *ἐν Λακιδαιμονίᾳ Μάδαις ἰκαλούντο*, bene scripti Codices *ἐν Λακιδάμῳ*. WESS.

Ibid. *ἔστι ἐν τῇ Λακιδάμῳ Σπάρτη*] Parum puto referre, utrum *Λακιδάμῳ* probetur, an *Λακιδαιμονίᾳ*: dummodo regio Laconica intelligatur per *Λακιδαιμονία*. *Λακιδάμῳ* *χώραν* dixit cap. sequenti. Multo mihi majoris videtur momenti ex his Herodotei Demarati manifesta Spartiatis inter et Lacedæmonios differentia; veteribus illa nonnunquam, sed a recentioribus sæpenumero neglecta. Lacedæmoniorum in universum magnum ait Demaratus esse numerum, multasque civitates; sed inter has eminentem Spartam cives ad summum numerare octo duntaxat hominum millia; ceteros quidem Lacedæmonios egregios esse bellatores, sed qui non possint ad Spartanos equiparari. Penes Spartanos erat imperium, quod exercebant in Laconicæ civitates ceteras, sive *τοὺς ἐκ τῶν περιουρίων πόλιν*. Erant illi quidem dicebanturque *Λακιδαιμόνιοι*: sed non, contra, aliarum Laconicæ civitatum incolæ dicebantur olim Spartani vel Spartiæ; his ubicunque opponuntur *οἱ περίοικοι*, sive *οἱ Λακιδαιμόνιοι*, quinam sint intelligendi, clarum

est ex his Herodoti. Credi vix potest quoties hac in re fuerit ab eruditissimis hominibus erratum; quæ hic dici possent permulta, locus non admittit. VALCK.

15. *ἔχως αὐτίαν τὰς διζέδους*] Zopyrus, *ἰστῆσθαι δ' αὐτοῦ πάσας τὰς διζέδους τῶν βουλευμάτων*, lib. III. 156. Quod Galeus autem (lin. 16.) ex Arch. βασιλεὺς τοῦτων γινόμενος, dolendum est in illo non inveniri. Valla expressit, ex codice an conjectura incertum, satis alioqui adcommodatum. WESS.

CAP. CCXXXV. 5. *κίλων*] Parum refert, *κίλων* legatur, an *κίλων*, ex causa ad lib. I. 59. exposita: posterior, de quo Sosip. Charisius Grammat. lib. I. p. 78., malui. Prudens Chilonis, *πρότερον περὶ τοῦ μίλλοντος λογιμῆ καταληπτὴν* hac tenus arbitrati, de Cytheris effatum, hinc Diogenes Laërtius I. 72. in hortos suos derivavit: nam quæ de Nicia, insulam bello Peloponnesiaco occupante atque oras Læconicæ ex ea infestante, Thucydidi debentur lib. IV. 53. WESS.

CAP. CCXXXVI. 4. *ἰδεκόμενον λόγου*] Aldi istud qui mutatum iverunt, nullam ad Herodotum inierunt gratiam: nam solum veritate fulciebatur. Mox c. 237. *οὐ γὰρ δὲ ἰαυτό γε ἰδιζήμαι*. Clarius lib. V. 92. *τῶν δὲ συμμάχων τὸ πλῆθος οὐκ ἰδεκόμενον τοῦς λόγους*. Postmodum (lin. 8.) in *ἰπ* *τῇσι παρῶσθαι τύχῃσι* nisi ad sententiam *ἡμῶν* adsumatur, ea profecto laborabit. WESS.

9. *τῶν νῆσιν συναυγήησαι*] Tollendum puto litteram male repetitam, scribendumque, *τῇ νῆσι*: Tu, *τῇ*, cui naves quadringentæ naufragio perierunt, *σι* — ἄλλας τετραποσίας ἀποσπύψεις. (*τῇ* recepit Borh. At *τῶν* tenent libri omnes: idque ea ratione, quæ est a Wess. exposita, locum suum tueri commode potest.) Quod præcessit, (lin. 6.) *τρίποισι τοῦτοις χρώμενοι οἱ Ἕλληνες χείρονται*: istiusmodi moribus, vel isthoc inge-

nio solent esse Græci: me iudice, non potuit illud inverti, scribique, *χείρονται χείρονται*: neque adeo ab Anaphane apud Athen. IV. p. 169. *φ. χείρονται ἰσχυρότεροι*: sed scribi debuit *χείρονται ἰσχυρότεροι*, ut recte vulgarent viri docti in Poll. X. 106. (et sic nunc legitur in nupera Athenæi editione.) Hoc constantissimus sibi postulat Atticorum usus, alterum non admittit; atque hic Græce doctissimum Is. Casaubonum memoria fefellit. VALCK.—His ædæ quæ de isto usu verbi *χείριον* Hermannus ad Viger. Adnot. 207. enucleatius disputavit. S.

17. *γνώμην ἔχει*] Suspicionem docti viri (Reiskii) liber Arch. stabilit. *ἔχω* ex Ask., cum Achaemenis ad regem oratio instituitur, suadentis desiderio haud respondet: pristinum vero *ἔχω* multo minus, nexum sermonis manifesto turbans. *Ἀντιπάλῃμαι* supra lib. IV. 140. in censuram venerunt. WESS.

22. *τῶμα ἀνιῶσθαι*] Singularis in miranda hac verbi forma exemplarum scriptorum consensus exstat. Sunt docti homines, qui repeti posse negant ab *ἀνιῶσθαι*, illo scilicet, quod ex *ἀν* atque *ἰᾶσθαι* coaluit, reponuntque *ἀνιῶσθαι*. Contra æs Forus, *ἀν* nullam vim addere verbo adseverat, atque *ἀνιῶσθαι* tantum valere, ac *ἰᾶσθαι*: cujus opinionis nullum, nisi fallax ancipiti in suspitione, fundamentum. Optime *τῶμα ἰᾶσθαι*, βλάβην *ἰᾶσθαι*, et similia usurpari, in confesso est. Quid si ergo vocabulo disparato et secto *τῶμα ἀνιῶσθαι* scribatur? Sic Ionicum erit, loco futuri *ἴσονται*, cujusmodi lib. III. 53. *δοκίαν μιν μάλιστα ταύτη ἀνιῶσθαι*, pro *πείσονται*, ac plura in Forti promtuariorum et Rich. Dawes Miscell. Critic. p. 80. Mihi, multum et varie versanti, lenissima hæc vocis visa medicina fuit, nescio an aliis. WESS.—Equidem cum Schæf. et Schnpid. (Lexic. crit. voc. *Ἀνιῶσθαι*)

in vulgato adquiescendum putavi. Ut Latine non modo sarcire, sed et resarcire dicimus; utque nonnulli non solum mederi, sed et remediare et remediari dixerunt: sic Græce non modo *ἰάσθαι*, sed et *ἀνιάσθαι* (Ionice *ἐνιάσθαι*) nec ita male dici potuisse videtur. S.

CAP. CCXXXVII. [8. *δυσμενής* *ἐγὼ* *οὐκ*] Vix usquam alibi sic *ἐγὼ* *οὐκ* adjecto articulo positum reperiri puto. Itaque *δυσμενής* *καὶ* (vel *καὶ*) *οὐκ* scriptum oportuisse mihi persuaseram, atque haud cunctanter ita editurus eram, nisi vulgata scriptura apud Stobæum quoque non modo in Gesnerianis editionibus (quas passim ex vulgatis Auctorum editionibus consulto mutatas novimus,) verum etiam in ipsa principe editione Veneta exstaret. S.]

Ibid. *οὐδ' ἂν συμβουλευμένον*] Quod *βοῖτα*, nimium ne crede colori, hic observatum magnopere vellem. Mutanti viro (Celeb. (Gronovio) *οὐδ' ἂν* repugnant genius sermonis et Codicum caterva. Illud autem (lin. 10.) *ζῴον* — *ἰσὶν ἐμμένοντων* neminem, Herodoto certe familiarem, morari debebat. Euripides Orest. 232. *Δυσάρεστον οἱ νεόνυκτες, ἀπορίας ὁπλῶν*. Verum operæ in talibus coacervandis tædet. Wess.

13. *ἔχισταί τινα*] Inmigravit in pleraque Lexica *Περὶ ἔχισταί*, abstinere, ex vulgato; qua id tamen potestate in Musis Herodoti nusquam, sed amplectendi ac retinendi. Corrigit Abreschius Diluc. Thucyd. p. 373. addita negatione, *οὐ περὶ ἔχισταί*, quam res sane videbatur postulare. Placuit verbo caput, volentibus schedis, detruncare: *αἰλιῶν ἔχισταί*, jubeo abstinere. *οἱ Ἀργεῖται ἔσχατον* *ἐπὶ ἀγῶνι*, ab illo abducendo abstinerunt, lib. VI. 85. Homer. sæpe, cujus versus, a Cl. Gesnero ad Luciani Syr. D. cap. 22. memoratos, prætermitto. Wess.

CAP. CCXXXVIII. 1. *ἀπὸ τῶν νεκρῶν καὶ Λιονίδου*] Ex MSS. juncta hæc procedunt: præpositio *περὶ* post regis olim posita nomen, aliunde (ut Gronov. bene) accesserat. *Ἀπὸ τῶν νεκρῶν*, præter (vel, inter) mortuos Leonidenque. Ita lib. I. 199. *ὃν δὲ οἱ εἰς οὐρανὸν ἐκτίοντο*, præter quas mulierculas transeuntes eligunt. Græci Interpretes Ezech. xvi. 8. *καὶ διήλθεν διὰ σοῦ*. Aristænetus lib. I. Epist. 13. *ἐπὶ ποσειδέωνος* *ἐν τῷ αὐτομάτῳ παριούσης* *διὰ τοῦ μαιμάκου*. Talium in Græcis uberrima messis. Wess.

[9. *οἱ μὲν δὲ ταῦτα ἰστίον*, etc.] Hæc si cum VII. 36, 1. conferantur, docebunt, puto, recte ibi a nobis accepta esse verba ista, *καὶ οἱ μὲν ταῦτα ἰστίον τοῖς προσκείμετο αὐτῇ ἢ ἄλλοις τισί*. S.]

CAP. CCXXXIX. [1. *ἄνθρωποι* *ἐκ τῶν λόγων*, *τῇ μοι τὸ πρότερον ἐξέλιπον*.] Priusquam ad reliquam rerum hoc bello gestarum narrationem progrediatur Scriptor, redit paulisper ad ea quæ superius (cap. 220.) dixerat, et ibi dictis nonnihil adjicit. *τὸ πρότερον*, quod ex cod. F. recepi, idem ac nudum *πρότερον* valet. Adverbiis temporis et loci ex abundantia articulum illum a Nostro præpositum frequenter jam observavimus. S.]

[5. *ἰστίον δὲ τῶν ἐμμένοντων*] Hæc verba in Latina nostra versione iniquo loco posita esse animadverto. Post ista, quod paulo ante memoravi, reponenda hæc sunt: Resciverant autem mirabili quadam ratione. Scilicet mirabile fuit primum hoc, quod a Demarato exsule et hoste patriæ nuncium illum acceperunt Lacedæmonii: deinde mira fuit ratio, qua eundem nuncium Spartam deferendum Demaratus curavit. S.]

10. *ἰς Σούσαν*] Unice verum, et jure a viro Celeb. reformatum. In Diodori XVII. 107. olim *αὐτὸς δὲ παρὶ τὸν εἰς Σούσαν*, verum contra schedas. H. Ste.

phanus consimilem ibi ex Plut. de Alex. Fort. p. 326. urbis ejus scripturam produxit, pravam tamen et ex Codicum fide corrigendam. Wess.

13. διλοσίον διπποχον λαβών, etc.] Ex hac narratiuncula voces aliquot excerpit Suidas; primum in Ἐξίανειν, quod interpretatur ἔξιανψιν, ista: τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἔξιανειν: adpositis Herodoteis: ubi recte jam vidit Lud. Carrio Emend. lib. II. c. 6. veriorē esse scripturam ἔξιανειν, neque significari, abscidit ceram, sed abrasit. Deinde Suidas in Ἐπίτηξι ista posuit: τὸν κηρὸν αὐτῇ ἰπώτηξι: sed hoc etiam male reddidit per ἱλάνειν, λείαν ἰπώτησι. Herodoti Demaratus, sumptis tabellis bicipicibus, earum ceram erasit, (ἔξιανειν) cumque in ligno regis consilium scripsisset, ceram liquefactam literis superinduxit: ἰπώτηξι τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα, sive ἰπώτησιν, quod habet in eadem re Polyæn. II. c. 20. Herodoteum illud Æneæ restituendum arbitror in Poliorcet., inter veteribus excogitatos occultos scribendi modos hunc nonum enarranti, p. 1701. (ed. Gron. quæ pag. 462. ed. Ernest.) ἥδη δὲ τις ἐν δέλτῳ ἐγξόλῳ γράψας κηρὸν ἰπώτησι (scribendum ἰπώτηξι:) καὶ ἄλλα εἰς τὸν κηρὸν ἐβίγραψιν: huc rectius Herodotea magnus interpres retulisset, quam ad modum decimum. Ut Æneas, simpliciter Orosius II. c. 9. bellum, quod Xerxes per quinquennium instruxit, Demaratus — per tabellas primum scriptas, deinde ceratas, suis prodidit. ἰπώτηξι legisse videtur apud Æneam, e cujus libro Poliorcetico multa transcripsit in suos Cestos Jul. Africanus, c. 53.

ἄλλα πάλιν ἐν τῷ τῆς δέλτου ἔξόλῳ γράψαντες κηρὸν ἰπώτηξαν, καὶ ἄλλα εἰς τὸν κηρὸν ἐβίγραψαν: εἴτα ὅτι ἥλθε παρὸν δὴ τὸν κηρὸν ἱππώτης, καὶ ἀναγνοὺς ὁμοιοτρόπως ἀνασίσσυσιν. Corrigendum, ὅτι ἥλθε παρ' ἐν δελ., τὸν κηρὸν ἱππώτης. His Africani inemendatis usus est Is. Voss. ad Justin. II. c. 10, 13. in quibus, doctam exhibens Justinum emendantis Eliæ Boherelli conjecturam, Tan. Faber scribendum vidit ἱππώτης. Hoc quoque verbum restituendum videtur in Epigramm. Crinagoræ Antholog. ined. Reiskio partim vulgatæ, Ep. 478., Διενεὺ ἀγκυλόχυλος ἀκρόστιχον ἔξδ, — Ἦν τι λάθῃ μίμονε μεταδέρσιν ἐγγύς ἰδόντων, Κινῆσαι σερπὶν κίντρῳ ἰσχυτάμινον: sed illud κινῆσαι parum juvaret: sententia poscit, quod reponendum censeo, Ἐκινῆσαι, eradere. VALCK. — Emendationem Viri doctissimi adoptavit Brunck. Analect. T. II. p. 141. &

14. τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἔξιανειν] Sumserunt hinc Justinus lib. II. 10. et Polyæn. II. 10. Geminam occultæ scripturæ fraudem Æneas Poliorcet. c. 31. exponens, ἱππώτης τὸν κηρὸν nunc præfert, loco ἱππώτης. Julius vero Africanus Cest. c. 53., ἱππώτης τὸν κηρὸν, utcumque adjutus a viro docto ad Justinum. Wess.

20. Λιονίδω δὲ γυνὴ] Justinus, hærentibus in conjectura viris, soror regis Leonidæ consilium scribentis invenit, non sine gravi aberratione. Soror enim Leonidæ Gorgo non fuit, sed uxor, filia Cleomenis, lib. V. 48. Τρίβις bene rediit, operarum negligentia post Aldi Camerariique curas depravatam. Wess.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM OCTAVUM.

CAP. I. [1. Οἱ δὲ Ἕλληνας ἐς τὸν ναυτικὸν στρατὸν παχύνουσιν] Referuntur hæc ad ea quæ lib. VII. cap. 202. dicta sunt: "Ἔσαν δὲ οἱ αὖτε Ἕλληνας οἱ ὑπαρμίνοντες τὸν Πέρσιν ἐν ταύτῃ τῇ χώρῃ: nempe ad Thermopylas. Scilicet haud ita procul a Thermopylis aberat Artemisium: (VII. 175 extr.) ad Thermopylas copiae Græcorum pedestres oppositæ sunt Xerxi; ad Artemisium, copiae navales. Jam, postquam quæ ad Thermopylas acciderunt exposuit Scriptor, nunc pergit ad exponendas res ad Artemisium gestas. S.]

2. [Ἀθηναῖοι μὲν νῆας παρῆχ. ἰστὰ καὶ εἰποσι καὶ ἱκατόν] Ad Artemisium Atheniensibus fuere naves cxxvii. Ad has quum dein accessissent lxx aliae, (cap. 14.) completus est numerus navium cxxx., quibus eosdem ad Salaminem pugnasse ait Noster cap. 44. Quem ad numerum si adjicias xx. illas, quæ mox lin. 6 seq. memorantur, prodit summa ducentarum navium, quas ad Salaminem habuisse Athenienses Diodorus Sic. tradit XV. 78. et Corn. Nepos. in Themist. cap. 3. S.]

3. Πλαταιῖσι — συνπλήρου] Anti-quæ versionis corrector (Gronovius:) quas (naves) Platæenses propugnatoribus instruxerunt. Debuerant hæc paulo tractari cogitativius, atque ista saltem interponi, una cum Atheniensibus. Milites nautæque, sive propugnatores et socii navales efficiebant τὰ πλερώματα,

Vol. IV.

quæ dicuntur. Platæenses, ἀδάλασσαι, inter Athenienses in navibus Atticis non remigēs erant, sed propugnatores. De Platæensibus Demosthenes, sive auctor Or. c. Near. p. 740. (pag. 1377. ed. Reisk.) ἱμβάντες εἰς τὰς ἡμιτίρας τριήρεις, ἰσιδὴ αὐτοῖς οὐκ εἶα σκάφη οὐχ ὑπὲρχει, συνναυμάχουν ἡμῖν ἐπὶ τοῖς Ἀρτιμισίῃ καὶ ἐν Σαλαμῖνι. Pausan. IX. (c. 1.) p. 712., ἐς τὰς ταῦς ἰσόμεσαι μὲν τὰ Ἀθηναίων ἰσθῆναι. VALCK. — Τὸ πλεῖρωμα, socii navales, sæpius quidem remigēs et nautæ intelliguntur, diversi a τοῖς ἱπιδάταις, propugnatoribus: non numquam vero utrique simul πλεῖρωμα dicuntur, quemadmodum in Lexico Polybiano olim monuimus: quo etiam spectat quod ipsæ naves cum hominibus, quibus instructæ sunt, πλεῖρωμα apud Nostrum VIII. 43, 3. et 45, 1. dicuntur. Similiter h. l. συνπλήρου non modo de propugnatoribus, sed et de remigibus, quos Platæenses contulerint Atheniensibus, intelligi fortasse debet: licet enim mari non adsueta fuerint Platæenses, haud ægre tamen horum nonnulli, quaque in navi remigibus Atticis mixti, utilem hac etiam in parte operam præstare potuerunt. Itaque, pro eo, quod in versione cum Gron. posui propugnatoribus, rectius forsan dicturus fueram hominibus (vel viris) compleverant. Sic mox lin. 6. ἰσόμεσαι de remigibus simul et de propugnatoribus. S.

S s

8. *Λακεδαιμόνιοι δὲ δίνα*] Atheniensium moderationem, quæ fuit in hoc rerum discrimine, sive vera, seu ficta, omnibus utilissima, laudantes Sophistæ decem iatas naves sæpe Lacedæmonis objecerunt. Vere Isocrat. in Panathen. p. 242 seq. *Σπαρτιάται* — *εἰς τὴν ναυμαχίαν* — *δίνα μόνον ἐπιβάλλοντο πρῶτον· εἰ δὲ παύσει ἡμῶν — κρίνοντες ταύς παρελχόν καὶ μείζω δύναμιν ἔχουσας, ἢ σύμπαυτες εἰ πυνθιόνουσας.* Ducentas naves dedisse feruntur Athenienses. Epaminondas Diodori XV. cap. 78. *Ἀθηναῖοις, αὐτ. ἐν τῇ πρὸς Πίριον πολέμῳ διακρίσεις ταύς ἰδίᾳ πληροῦντας Λακεδαιμόνιοις δίνα ταύς παρεχομένους ὑποτινάζχθαι*: sic recte Reiskius emendat vulgata, *διακρίσεις ναυὶ διαπληρ.* Si navium classis fuit trecentarum, ut Æschilo dicitur in Pers. v. 339. *καὶ γὰρ Ἑλλήνων μὲν ἦν ὁ πῦρ ἀρπῆς ἐς τριακάδας δίνα Νῆες*, ex vero propemodum Aristidæ dicuntur Athenienses *τῶν συμπαυῶν πρῶτον τὰ δύο μίση μόνον πληροῦντες.* Fuerunt enim horum naves juxta Herod. CLXXX.; hoc quidem loco memorantur tantum CLXXVII.; sed *ἐν δυνάμει καὶ ἡμεῖς*, cap. 44.; accesserant scilicet ad priores naves LIII.; vid. cap. 14. et Diodor. XI. 13. VALCK. — Conf. ad lin. 3. notata. Eodem vero Lacedæmonios ad Salaminem sedecim habuisse naves tradit Noster c. 43. 2. S.

10. *Στυγίς*] Arch. *Στυγίς* patrono possunt uti Eustathio, cui *ἰσχυρὸς Στυγίς* ad Homer. p. 281, 12. (p. 212. 49. ed. Bas.) At *Στυγίς* Thucydidi lib. VII. 57., ubi Wasse et Holsten. ad Stephani Byz. *Σύγμ.* Justius erit *καὶ Κῆς*: (ibid.) nam sic insulæ Cemæves Thucydidi d. 1., *Lyxæ* in Harpocratonis *Κῆς*, (unde Suidas *Κῆς*, quomodo *Κῆς* hic prius et cap. 46., mutata, quæ frequens corruptela, diphthongo) Diodoro lib. IV. 82. etc. WASS.

11. *ἰσιβάδεις*] Ionicam præstant speciem *βαδίωντες*, vice *βοηθῶντες*, Hesychii; *ἄνθρωποι βαδίωντες* Abydeni in Præp. Evang. Eusebii lib. IX. 14. p. 416., Nostri *βαδίσαντες* VIII. 72., et *ἄνθρωποι ἰσιβάδεις* IX. 23., aliaque. Quis ergo receptum aversabitur, rediturum c. 14. et c. 45. scriptis ex exemplaribus? Quam Ionicam consuetudinem Eustath. ad Poët. p. 288, 16. (p. 218, 11. ed. Bas.) attigit, *τὸ ἰσιβαδῆν* ex Herodoto in medium collocans; volens, quod censeo, *ἰσιβαδίσαν*. Nunquam *ἰσιβαδῆν* in Musis. WASS.

CAP. II. [2. *ὡς τὸ πλῆθος ἴσασται*, etc.] Lubens Schæfero accessissem, *ἵνα τι πλῆθος* scribenti, si vel unus vetus codex hoc prævisset, cui simile fere est illud VII. 60, 1. Nunc in librorum consensu vulgatum sic intelligendum censui, quomodo multitudinem illam (sive summam navium) confecerint singuli; nempe singuli pro ratione virium suarum conferentes. S.

4. *διηκρίσεις καὶ ἰσθ. καὶ μία*] Ratio constat. Diodorus, diversiore nactus auctorem, CCLXXX. annumerat, in pluribus (uti ad lib. XI. 12. adscriptum) dispar. Deinceps *Εὐεμβάδεια* (lin. 6.) sermonis indoli ex Vind. redonavi. Atque ita Edd. repræsentant c. 58. et 61. WASS.

CAP. III. 6—8. *Στάσις γὰρ ἡμφυλος*, etc.] Ex tripode dictum. Adspice vero, quam facile bene posita mutantur. Excitat hinc Choricus Orat. in Summum Ducem cap. 11. Biblioth. Gr. Fabricii lib. V. 31. (T. VIII.) pag. 869. *Ὅση γὰρ εἰρήνη, φθοῖν, Herodotus, πρηνότης πολέμου, τινόντων πόλεμος ἢ οὐ στάσις ἡμετέρας.* Quanto, inquit ille, pax bello sedatior, tanto bellum seditione amabilius. Nonne mera sententiæ παραδιόρθωσις est? WASS.

10. *ἰσχυρὸν ἐν Πίριον*] Sic scribendum. (Nempe, quia rariorem istam

nominis formam plures libri prævere; qui quidem alibi, nec ita male, cum aliis omnibus in usitatorem formam Πίρην consentiunt.) In proximis, περί γῆς ἰκίουσιν frustra legi malebat Galeus, qui sæpe repererat apud veteres etiam τὴν Ἰδῶν, τὴν Ἀθηναίων, et similia. Asiæ pars maxima unius imperio Xerxis subjecta recte dicitur ἡ ἰκίουσα. Satis erat dixisse, (lin. 11.) τὴν Πανασίαν ὕβριν περιεχόμενοι, ut hoc illudve prætexere dicitur περιεχόμεναι τι: sed scribere Noster maluit περίφασιν περιεχόμεναι, ut IV. 165. VI. 137. VALCK.

10. περί τῆς ἰκίουσιν, etc.] Alleverat docta manus Aldinæ meæ γῆς θαλασσίνης, satis est, ea vox si pro tacita habeatur. Infra c. 41. Ἀθηναῖοι δι' ἀπειρίαν ἐς τὴν ἰαυτῶν: et cap. 106. φύγον ἐς τὴν ἰαυτῶν. Egregia magni Casauboni disputatio περί τῆς ἡγεμονίας Spartanorum et Atheniensium ad Polyb. lib. I. p. 96. huc transferri potest. WESS.

11. ἀπέλονται τὴν ἡγεμονίαν τοὺς Λακεδαιμόνους] Ad hanc normam supra scripserat, VI. 70. τοὺς Σιράκους αὐτὸν ἀπαίρεινται. Est ista verbi ἀπαίρεινται structura Atticis scriptoribus valde frequentata, ἀπαίρειν ἐν ἀποσειρῶν similiter usurpantibus. Ista Thomæ Mag., nuper nobis ex Oxon. Cod. vulgata, prostant in nota Clar. Oudendorp. pag. 130., Ἀπαίρεινται οἱ δειμοὶ μετὰ αἰναιτικῆς (sic leg.) ἀμφὸν καὶ τοῦ πράγματος καὶ τοῦ πρὸς αὐτοῦ μόνον. Rem ipsam quod attinet, evenit illa triennio post, OL. LXXV. 4. Athenienses tum temporis dicuntur Thucydidi I. 96., παραλαβόντες τὴν ἡγεμονίαν ἐκείναι τῶν ἑσπερίων, διὰ τὸ Πανασίαν μῆσαι. Spartani quidem Pausaniæ, Περιζήνους, superbia socios irritavit; sed ad imperium in Athenienses transferendum ceteros Græcos æquitas potissimum movit Aristidis: Corn. Nepos in Arist. c. 2. vid. et Diodor. XI. c. 44., qui cap. 46., utrumque memorat; et Pausaniæ vitia,

Aristidis autem virtutes fecisse scribit: πάντας ὄντας ἀπὸ μῆδ' ἑρμῆς ἀποκλίναντες πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, atque adeo Athenienses χαλεπὴ κακότητι παραλαβὴν τὴν κατὰ θάλατταν ἐρχήν: rectius dixisset Diodorus τὴν ἡγεμονίαν, ducatum; nam περί ἐρχῆς, de imperio, necdum erat, aut esse poterat, concertatio: vid. Ia. Casaub. in Polyb. p. 96. Quam acceperunt oblatam, τὴν ἡγεμονίαν Athenienses apud Herod. ἀπέλονται τοὺς Λακεδαιμόνους: sua nimirum virtute virorumque Principum artibus non illegitimis. VALCK.

CAP. IV. [1. εὐτα οἱ καὶ ἐ' Ἀγριμίσιον, etc.] Quærenti mihi quid esset quod Schæferum induxerit ut præter librorum auctoritatem ὡς loco καὶ poneret, occurrebat, recordatum esse Virum doctissimum, particulam καὶ in vetustis libris eo subinde scripturæ compendio pingi, quod pro ὡς facile accipi posset; unde nonnumquam temere inter se permutatæ reperiuntur duæ istæ particulae. Quem ut ego pulcre novi haud infrequenter librariorum aut Editorum lapsus; sic persuasum habeo, hic recte suo loco καὶ particulam stare. De connexionione narrationis, a qua hic liber inchoatur, cum superioribus, paullo ante ad cap. 1, 1. dixi. Referuntur autem hæc, quæ hoc loco leguntur, ad ea quæ lib. VII. c. 207. scripta sunt. Ut ibi ait Herodotus, Οἱ δὲ ἐν Θερμοπύλῳ Ἕλληες, — καταβροδύοντες, ἰβουλίοντες περί ἀπαλλαγῆς: sic nunc, Τότε δὲ εὐτα οἱ καὶ ἐ' Ἀγριμίσιον Ἕλληες ἀπικόμενοι, — καταβροδύοντες, θρησμοὶν ἰβουλίοντες. S.]

3. παρὰ δὲξαν — ἢ ὡς αὐτοὶ κασιδιᾶσι] Necesse non videtur ut duæ voces παρὰ δὲξαν ob sequentia avellantur. Dictio est abundantior, Herodotea tamen lib. I. cap. 79. WESS.

5. θρησμοὶν ἰβουλίοντες] Schedarum ἰβουλίοντες redidit cap. 18. 97. 100. Vulgatum agnoscit Plutarchus, ipsique Eu-

boeenses in proximis. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

8. τοὺς οἰκίτας ὀνειδίζονται] Verissima Thomæ Magistri observatio est, οἰκίτας non tantum mancipia, uti Gronov. maluit, sed omnes domesticos, (sic Valla,) sive πάντας τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ, ipsamque adeo uxorem et liberos designare. Platæenses πρὸς Ἰακχωιδὴν ἱερά-
σσαν τῶν οἰκιστῶν, non servorum dun-
taxat, sed uxorum liberorumque, cap.
44. Hinc c. 106. τοὺς οἰκίτας Scriptor
τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα explicat ipse.
Junge c. 142. et 144. Wess.

5. καταβυβδύσαντες, δρησμένῳ βούλυνον] Hæc et quæ sequuntur (lin. 11. et seq.) de xxx talentis, in ista turbatione rerum forsan excusanda, viris tamen Græcorum principibus non valde honorifica, minime miror displicuisse Plutarcho T. II. p. 867. z. Si vera sunt, ut esse videntur, veracis historici laudem meretur Herodotus: verisimillima reddit aliunde nota viri maximi Themistoclis avaritia, quæ summa sæpius ingenia dedecorat. Eadem enarrans in Themistocle Plutarch. T. I. p. 115., Πιλάγοντα nobis commemorat, qui pecuniam ex Eubœa detulerit ad Themistoclem. Aristides in Themist. T. III. pag. 313., τὸν Εὐρυβιάδην, inquit, ὡς οὐκ ἔπειθε λίγων, ἰσχύειν: in Scholio, quod Jebbiius edidit T. II. p. 190. absurde vox τριάντα bis ponitur, secundo loco omittenda, ut recte deest in Cod. Clar. Burmann. in quo plura prostant huc pertinentia. VALCK.

CAP. V. 3. ὡς παρ' ἰωῦντοῦ δῆθεν δίδου] Firmant D'Orvillii ad Charit. lib. VI. 1. suspicionem schedæ. Superius lib. II. 129. Mycerinum posuit παρ' ἰωῦντοῦ δίδοντα ἄλλα, de suo alia donantem, et lib. VII. 29. τὰς τετρακοσίας μυριάδας — ἀποπλίσιν παρ' ἰμνωῦντοῦ, de mēo πρε. Culte Aristides T. II. p. 190. καὶ τὸν Εὐρυβιάδην, ὡς οὐκ ἔπειθε λίγων,

Themistocles, ἰσχύειν: ubi scholia nonnulla bene, in numeris turpiter prava, quibus hinc facilis medicina. Wess.

5. ἡσπαιρι μῦθος] Distrahit hoc verbum interpretes. Eustathius ita: 'Ἠρόδοτος δὲ πού καὶ τὸ διερμότερον σαυῶν καὶ οἶον ἀνασκευτῶν καὶ πάντων προθυμίσθαι, ἡσπαιριν ἔφη. Vallæ placuit reluctandi significatus, fortasse ob Homereum "Ἠσπαιρι", ὡς ὄρε βοῦς. (Iliad. v. 571.) Portus vertit palpitabat præ metu: quem quidem ob memoratum antea Græcorum metum, et Adimanti dejectum ingenium c. 94., recte sensisse opinor. Si Eustathium sequare, promptus ad fugam Adimanti animus intelligendus erit. Vide Porphyrii ad Iliad. N. 443. scholia a Cl. Valckenario edita. Wess. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

Ibid. ἡσπαιρι μῦθος] Solus reluctabatur, optime vertit Valla: aliis usitato more posuerat Noster ἡσπαιριν IX. cap. 119. De usu, quo hic ponitur, rarissimo Grammatici plerique silent. Suidæ satis erat in "Εσπαιριν excitasse Herodotea: quum olim in excerptendo vocem φάμιος omisisset, absurdam nobis dedit Eustathius interpretationem in Iliad. Γ. pag. 316, 4., 'Ἠρόδοτος, αἶτ, καὶ τὸ διερμότερον σαυῶν καὶ οἶον ἀνασκευτῶν, καὶ πάντων προθυμίσθαι 'Ἀσπαιριν ἔφη' ἰπὼν, 'Ἀδύμαντος ἡσπαιρι μόνος ἀποπλίσσεται. Cupiebat ille quidem Isthmum versus abire; sed et, dum ceterarum gentium duces parati erant morem gerere Themistocli et Eurybiadi, unus omnium Adimantus, juxta Herodotum, adhuc obluctabatur, ἡσπαιρι μῦθος. Nihil est in Hesychii interpretamentis, quod huc pertineat; in quo idcirco miror legi "Ἠσπαιριν, ἰσχύειν, quod non videtur usu fuisse receptum 'Ἀσπαιριν. In primis tamen Scaligeran. pag. 11. T. Faber, σπαιριν, αἶτ, et ἀσπαιριν itidem dicuntur, ut ἀσπαιριν et σπαιριν:

sed verius Porphyrius in Hom. Cod. MS. ad 'Ιλ. γ'. 443. de verbis agens Σπαίρειν et Σπαίρειν, prius etiam scribi tradit μετὰ τοῦ α κατὰ Ἀττικὴν εὐνή-θουν· τὸ δὲ Σπαίρειν οὐκ εἶναι μετὰ τοῦ α. (Leguntur eadem in Venetis Scholiis a Villoissono editis p. 321.) Ut σπαρίζειν et ἀσπαρίζειν, sic usu viguerunt σκαρίζειν et ἀσκαρίζειν. Ad Herodoti locum aptiora videbuntur ista Plutarchi T. II. p. 327. c. 1. τῆς Φιλιστικῆς πολέμοις ἐπὶ σπαίρειν ἢ Ἑλλάς, sic leviter emendata, ἴτι ἱσπαίρειν ἢ Ἑλλάς: moribunda velut Græciæ libertas pedes adhuc jactabat et oblectabatur morti. Ἀσπαίρειν veteres, et Atticistæ scribebant recentiores; Σπαίρειν Plutarchus alique istiusmodi Scriptores. Egregie Diodorum correxit L. Rhodomann. T. I. p. 190, 40. (lib. III. c. 22.) sed non ἀσπαίρουντων, at σπαίρουντων efformare debuerat ex ἱσπαίρουντων, ut recte ἰφάλλωνται in σφάλ-λωνται mutavit pag. 192, 99. In Stobæo Gesneri p. 593, 28., Junco senex titubans non ἰφάλλόμενος, verum dici debuit σφαλλόμενος: apud eundem p. 147, 33. pro ὡς τὸ μ. δ. si leniter emendetur ὥστε μὴ δύν, clara erit Themistii sententia: in Critonis apud eundem fragmento p. 43, 52. ἰσφδῶς καὶ παιδίως, attentus mecum corriget in σφουδῶς καὶ παιδίως, seria et jocos. In Stobæo hujus quoque generis plura supersunt; et vix ullus est Scriptor antiquus, ne sacris quidem exceptis, in quo hoc vitium ab accuratis Criticis non fuerit detectum, ortum ex similitudine formæ qua in vetustis libris literæ Σ et Ε pin- guntur. VALCK.

11. Οὐτοί τε δὲ πλεγήντες δόροις.] Venerunt πάντες ex librariorum, quibus vulgatum durius visum, ingenio. Alia mens Pet. Victorio Var. Lect. III. 22.; illustraturus enim Catullianum, Non si illam raræ labefactas munere vestis Herodoteis perconmode

locum dedit. Addebam, quod propius est, ex Themistii Or. II. p. 26. α. ἰ μὴν γι ἰπιδὴ τοῖς πινθήκοντα ἄμα τα- λάντοις οὐκ ἴσχωσι οὐδ' ἱκαρμῆς τὴν Καλ- χηδόνιον Εἰνοκράτην: hic enim post- quam quinquaginta simul talentis nec vulneravit neque inflexit Chalcedonium Xenocratem. Erat enim similis, quam- quam asperioris, translationis; nec fac- tum muto. Wess. — Ut noster MS. Pa. sic et Valla neutram vocem (nec πλεγήντες, nec πάντες) agnoscit: neu- tram certe expressit; nam, quod scribit, Istis pecunia corruptis, postremo verbo Græcum ἀνασπισμύνοι reddidit. S.

CAP. VI. [2. περὶ δέλην πρῶτην] Circa diluculum scripserat Valla, idque cum Gron. tenuit Wess. et absque nota- tione dimisit: itaque ne Larcherus qui- dem dubitavit sua in versione au point du jour ponere. Atqui, nisi de illius dictionis vi aliunde constaret, quæ continuo hic subjecta sunt, satis ostendere poterant quam aliena ab hoc loco esset interpretatio. Δέλην πρῶτην esse horam pomeridianam, uno ore Hesychius, Suidas, Moeris, Grammatici omnes, profitentur. S.]

10. μὴδὲ πυρφόρον — περιγινώσθαι.] Prima, quod quidem reminiscor, dic- tionis, in proverbii habitum deinceps conversæ, mentio. (Vide Suid. in Οὐδὲ πυρφόρος, Zenob. Cent. V. 34. Dioge- nian. VII. 15.) Talem πυρφόρον in Spartanorum militia atque expeditioni- bus, et quæ ab eo agenda, accurate Xenophon de Rep. Lacedæm. p. 688. descripsit. Qui quidem πυρφόρος, etsi Græciæ more sacrosanctus, si belli fu- rore una cum aliis occidione periret, ne cladis quidem nuncium (μὴδὲ ἀγγέλιον διασωθῆναι Diodor. XI. 23.) superfu- isse, fatebantur. Non male de eo Cri- tici ad Euripid. Phœniss. v. 1386. ubi a Valckenario advocatis parcemiæ ex- planatoribus adjungi Scholiastes pote-

rit ad Gregor. Naz. Stal. II. p. 92. Jam quod vir Celeb. de Medic. monet, πλίον eum hac parte et περιπλίον scribere, eadem aliis consuetudo. Contra Arch. et Vind., Ionismi hac et sequente Musa tenaciores πλίον, etiam in compositis, probant: eorum vestigia premam. Wess.

CAP. VIII. 2. Σκυλλίης Σικωνίης] Laurentius Scyllias quidam Sicyonius, deceptus praviore libri sui scriptura, quæ in Codd. obvia sæpe. Vide ad Diodor. XII. 72, et infra c. 128. Urinator ille Pausaniæ et Plinio Σκύλλης, Scyllis, Poëtæ Apollonio (Apollonidæ) Σκύλλος Anthol. lib. I. 96. (Anal. Brunn. T. II. p. 136. num. xvi.) sed de Brodæi conjectura Σκύλλης. In Athenæo tamen lib. VII. p. 296. r. Hydne, quæ Pausaniæ Cyana, Σκύλλου τοῦ Σικωνίου filia. Plura de eo post Brodæi diligentem curam Kühnius ad Polluc. VII. 137. Wess. — Conf. omnino Jacobs Animadv. in Anthol. T. II. P. 1. p. 363. S.

Ibid. Σκυλλίης Σικωνίης, δύτης] Qui urinantur, Corporaque immergunt undis, — Exportantque maris prædas, et rapta profundo Naufragia, Manilio V. v. 432., Atticis potius dicuntur juxta Poll. VII. 137. πολυμυνηταί, δυνάμειν. ὁ γὰρ δύτης, ait, ἐντελὲς ἔργου ὃ αὐτὸν Ἡρόδοτος ἐπὶ τοῦ Σκυλλίου. Legitur ibi de Scyllia Scionæo docta I. Kühnii nota: Pollucis verba bene jam tractaverat Salmas. in Solin. pag. 1146. Artis ille suæ peritissimus Scyllias filiam Cyanen eandem docuit: Pausan. X. (cap. 19.) p. 842., ὁ Σικωνίης Σκύλλης καταδύσθαι καὶ ἐς τὰ βαθύτατα θαλάσσης πάσης ἔχει φήμην· ἰδιδάξασθαι δὲ Κυάνην τὴν θυγατέρα δύνεσθαι: imo vero filiam pater οὐκ ἰδιδάξασθαι τὴν τέχνην, ἀλλ' ἰδιδάξει αὐτόν. Una tantum omissa litera turpiter deformatum puellæ nomen suo nitori restituetur, si pro

TANHC scribatur KTANHC in his Athenæi VII. p. 296. r. Λιόχρίων ὁ Σάμιος ἐν τοῖς ἰάμβου Κυάνης φησὶ τῆς Σκύλλου τοῦ Σικωνίου καταπολυμυνητοῦ θυγατρὸς τὴν θαλάσσειον Γλαύκην ἱερσθήναι. (Τῶντις præferre vetustissimos optimosque Athenæi codices, docui Animadv. T. IV. p. 200.) Non sane mirum si puellam Deus amaverit: vetulus in mare se demergentem, qui juvenis olim fuerat πολυμυνητής, ἐν τούτῳ ἐπιερφίζον πάντων πολυμυνητῶν, ut scribit Paleph. π. Ἀπιστ. c. 28. In Anthol. I. 69. Ep. 1., Σκύλλης pro Σκύλλος scribendum putabat Jo. Brodæus; sequor ego Jo. Kühnii judicium, in talibus etiam exercitati. VALCK.

7. οὐ γὰρ οἱ παρίσχει] Enotatum a Galeo ex codice Eton. ἀλλ' οὐτω παρὲς παρίσχει, scholion redolet. Non ita Noster. Ecce tibi lib. IV. 140. παρῆχαι ἐν ῥῆ, licuisset illis, et hujus libri c. 30. Portum consule, et supra lib. V. 49. Quæ de urinatore in proximis disputantur, nemo temere inprobaverit. Wess.

Ibid. οὐ γὰρ οἱ παρίσχει] Herodoteum hoc Porti satis affirmabunt collectaneæ, si vel plures darent Codices quam præbet Galeus ex Eton. lectionem. Paulo post (lin. 14.) rectum est ἰκεῖλα. In fine Cap. (lin. 17—19.) Scyllias ἰσμήνη τοῖσι στρατηγούσι τῆν τε ναυγήνην, ὡς γίνονται, καὶ τὰς περιπεμφθείσας τῶν νῆων στρεῖ Εἰβοίαν. In his pro ναυγήνην Reiskius ναυμαχίην putabat legendum, ut Scyllias prælium navale imminere indicaverit. Hoc illi jam noverant, simul atque indicasset τὰς περιπεμφθείσας τῶν νῆων. Ego ναυγήνην omnino retinendum arbitror. Persicæ classis naufragium Græcis quidem significaverant speculatores, secundum VII. 192.; sed, quantum hac Persæ tempestate perdidissent, unus omnium optime noverat Scyllias, quo tum urinatore fuerant usi ad pre-

tiosa quædam recuperanda: Scyllias itaque, præter id quod instabat, Græcis etiam *ισχύει τὴν ναυηγίην ὅση γίγνεται*, quantum fuisset illud naufragium. Sic libenter vulgata corrigerem. Sophocleum est: *Ὅρῃς Ὀδυσσεύ τὴν Διὶν ἰσχύϊν ὅση*. VALCK. — At eandem fere in sententiam bene habet vulgatum, *ὥς γίγνεται*, quale fuerit naufragium, quo modo acciderit, quemque exitum habuerit; nempe hæc ille Græcis omnia particulatim renunciavit. 8.

CAP. IX. 7. *ἀπέπικραν αὐτίαν ποιήσανθαι*] Nihil aliud ac *ἀποπερᾶσθαι αὐτίαν*, quod, cum tentamenti gratia quid agitur, Nostri more frequens Procopio Menandroque. Neque discrepat multum *ἀνάπικραν* et *διάπικραν ποιῆσθαι*, quoties periculum fit peritiæ nautarum militumque ante pugnam, apud Polybium et Diodorum, ad cuius lib. XIII. 8. exemplorum est affatum. WESS.

CAP. X. 6. *Πλωύτας*] Vetus *πλωύτας* de sententia Porti Ionum habet formam ex *πλωίω*, cuius nullum novit simile. Contra *ἄριστα πλωύτας* Scriptor probavit c. 22. et 42. Proximum *καταφρονήσαντες ταῦτα* (lin. 7.) innuere non adeo contemptum, sed considerationem, videtur: etsi enim aspernatio haud afuerit, consilium Persarum spectandum est. *Καταφρονεῖν* gemina potestate animadvertimus lib. I. 66., gavisum vero laxiore apud Ionas usu, etiam citra contemptum, Hippocratis hæc Morb. Sacr. p. 309. de somniantie declarabunt: *ἐκόνται δὲ ἐπὶ γένηται καὶ καταφρονήσῃ, καὶ τὸ αἷμα πάλιν ἀποσπινδασθῇ εἰς τὰς φλέβας τὰς προειρημέναις, πίναυνται*: ubi vero evigilaverit et mentis usum receperit: a qua quidem notione ad opinionem et considerationem brevissimus est transitus. Plura ex Medicorum patre Fœsius. WESS. — Conf. Adnot. ad I. 59, 17. 8.

7. *ἐκυκλόντες αὐτοὺς*] *Αὐτοὺς* ob codi-

cum consensum elegi. WESS. — *Αὐτοὺς*, quod in marg. posuit Steph. merito probavit in Thea. Ling. Gr. T. II. pag. 504. D. Sed quia legitur infra c. 16., *ἐκκυκλόντες ὥς περιλάβοιεν αὐτοὺς*, quod me iudice defendi nequit, et hic et illic scribi malim *ἐκκυκλόντες* quia hanc Noster adamavit scribendi formam in talibus etiam, quæ Iones aliter vulgo pronunciabant. *φιδίου*, parce, scribitur et *φιδίω*: sed parcum, *τὸν φιδόμενον*, Eusebius Stobæi mihi dixisse videtur *φιδόμενον*: sic vulgatur Tit. X. p. 130, 30., *οἱ πλείους τῶν ἀνθρώπων παρὰ λόγον φιλούμενοι*: corrige *φιδόμενοι*: his enim *φιδωλοῖς* opponuntur *πικρὰ διὰ ἀναλίσκοντες*. vid. Diogen. Laërt. V. 20. Bis terve legitur in Eusebianis istis Stobæi *ἄξιως*, ut apud Nostrum præter cetera *δικαῶν*. VALCK.

CAP. XI. 3—5. *ἔργου ἰσχύοντα, ἐν ἐλίγῃ πικρὰ ἀπολαμβάνειντες, καὶ κατὰ στόμα*. *Ἐνταῦθα τριήκοντα νῆας αἰρίουν*] Sic scripta verba et sic distincta oratio in Edd. omnibus; nec aliud quidquam e MSS. adfertur. Vallæ Latinam versionem, quamquam in exiguo spatio deprehensi et a fronte: mox triginta barbarorum naves capiunt, cum Gronovio tenuit Wess. eandemque in Animadv. repetit Schulzius. Qui quum *καὶ κατὰ στόμα* ad *ἀπολαμβάνειντες* retulisse videantur, miror cur interposito commate tria ista verba ab hoc sejunxerint. Ego, in Græco exemplo eandem cum his rationem secutus, suspicatus eram post *κατὰ στόμα* verbum aliquod aut nonnulla verba intercidisse in eam sententiam, quam in Latina versione expressi, nempe a fronte impetum in hostes fecerunt; quam sententiam cominodè Larcherus his verbis expresserat: “Au second signal ils les attaquèrent de front, et prirent trente vaisseaux.” Jam, nunc demum animadvertens in vetusta nostra membr. F. post *στόμα* non distingui orationem,

sed continuo tenore sic scribi, καὶ κατὰ στίμα ἱκανῶς ἐρμήνευται νῆας αἰρέουσιν, eodem modo editum velim, videndumque puto ne sic satis commoda integraque haberi possit oratio in eandem fere, quam dixi, sententiam: et ibi tunc triginta a fronte naves ceperunt barbarorum. Κατὰ στίμα, ex adverso, a fronte. Polyb. II. 27, 8. οὗς μὲν γὰρ ᾔδονσαν ἱσχυμένους αὐτοῖς, οὗς δὲ κατὰ τὸ στίμα πρὸς αὐτοὺς ἀπαντήσαν. Idem lib. XXXI. 26, 10. nostrae edit. (Excerpt. Legat. cixv.) αὐτοῖς ἰσχυμένους κατὰ στίμα πρὸς τὴν ἀνάβασιν: cui opponitur κατὰ τὸν τοῖς πολέμοις ἱσχυμένους: sic enim ibidem, κατὰ τὸν τοῦ, pro vitioso κατανοῶν τοῦ legendum, in Adnotationibus docui. In pugnis navalibus plerumque a latere primum adgredebantur naves hostiles, δίκην πλοῦν facientes, et remos conantes detergere; tum frequenter puppin hostilis navis rostro petebant: nunc hi a fronte facto impetu, rostris suarum navium in hostiles juxta prorām impactis, illas ceperunt. Si quis certius quidpiam obtulerit, lubens ego accipiam. S.]

7—9. πρῶτος δὲ Ἑλλήνων — Λυκομήδης Ἀισχυρίου] Lycomedi hunc etiam honorem contribuit Plutarch. in Themist. p. 119. r. (at ibi de pugna ad Salaminem agit Plutarch.) qui aliunde hausit ista, quaeque tradit de Atheniensibus Aminia et Sosicle, Xerxis fratrem Ariamenem, in suam navem insipientem, in mare praecipitantibus: eorum alterum Scholiasta quoque memorat Aristidis in e. ubi in Panathen. T. I. p. 244. navale praelium auspicati πρῶτοι dicuntur Athenienses; Σωκλῆς, inquit, πρῶτος, Ἀθηναῖος, ἱβύβαλις Πισικῇ νηὶ, καὶ ἱσάαγῃ ἡ ἑμβολος: hic Socles; apud Plutarch. scribitur Σωσιπλῆς. Corinthius contra Sosicles Herodoto V. 92. Socles dicitur, ut Plutarcho T. II. pag. 860, r. sic in duobus

Herodoti Codicibus: vid. hujus Ed. p. 418. (lib. V. c. 92.) Ceterum patri Lycomedis nomen datur in Edd. Herodoti Ἀισχυρίου: in Med. Cod. Ἀισχυρίου. Sic in omnibus si forte Codd. scriberetur, omnibus Codicibus usus esset Atticus anteponendus: Attica fuerunt nomina Χαυρίας, Δημίας, Ταυρίας, Ἀισχυρίας. VALCK.

8. Λυκομήδης Ἀισχε.] Plutarchum Themist. p. 119. r. si audimus, Lycomedes navali ad Salaminem praelio primus hostilem navem interceptit, et capite παράσημα Apollini consecravit. Sed non audio. Patris-ne ejus nomen Ἀισχυρίας fuerit, an Ἀισχυρίου, ex dialecto bene Valckenarii decernit. WZSS.

10. ἱσχυμένους ἀγωνιζομένους] Libro IX. c. 102. ἱσχυμένους μάχην dixit, ut Homerus μάχης ἱσχυμένους νίκην. Quando victis virtus redibat in praecordia, tum, qui se putabant victores, νίκην reportasse dicuntur ἱσχυμένους. Veteres sequuntur in hac voce Sophistae; praeter alios Aelianus apud Suidam in Ἀετιολογίας. Aeliani verba, quae illic leguntur, ni fallor, in libro περὶ Περσέως illa praecedebant proxima, quae sine auctoris nomine prostant apud Suid. in voc. Ἀετιολογίας. Ex eodem opere Aeliani perditio, praeter nota jam omnibus, fragmenta leguntur apud Suid. plurima; ex. gr. in Ἀετιολογίας, ὁ δὲ Θεοσύλης, etc. Porro turpis error corrigi debuerat a Küstero, scribique Θεοσύλης, non Theosylas, sed sacrilegus; qui sic dicitur Aeliano bis in Var. Hist. et apud Suidam in Ἀετιολογίας: ὁ δὲ τοῦ Θεοσύλης ἀπικεῖται. VALCK.

CAP. XII. 5. οἱ νεοὶ καὶ τὰ ναυόγνια] Πίσυπας τε νῆων καὶ σώματα φωτῶν dixit Homer. Od. M'. 67. Homero recentiores fractae navis tabulas, τὰς σανίδας vocant et ναυόγνια. Res naufragio demersas minus cogitate H. Stephanus interpretatur Vallae naufragia; in summis undis natantes tabulas et ejectas is

τὰς Ἀφίτας, sic vocantis more Latinorum Poëtarum. Cum Herodoteis comparanda sunt Æschylea in Pers. v. 421., ubi Σάλασσα dicitur Ναυαγίων πλῆθους καὶ φόνου βροτῶν: in ejusdem Agamemn. v. 668. pingitur ἀνθὺν πύλαγος Αἰγῶν νεκρῶς Ἀνδρῶν Ἀχαιῶν, ναυτικῶν τ' ἱερσιῶν, et navium fragmentis, ut recte Stanlei. Neutiquam absurdi sunt Chœrili versus apud Athen. XI. p. 464. β. (Χερσὶν ἔχων πύλικος τρύφος ἄμφις λαγός, Ἀνδρῶν δαιτυμένων ναυάγιον, (τὰ τῆς μίθης ναυάγια dixit Clem. Alex. Pæd. II. pag. 179, 29.) οἷά τι πολλὰ Πνῦμα Διονύσου πρὸς ὕβρις ἱκβαλὺν ἀπτάς. Postrema sic restituit G. Canter. Nov. Lect. IV. cap. 5. locum illustrat B. Martin. Vet. Lect. III. c. 2. Neuter ulcus attigit primi versus; quod sic persanari putabam, si legeretur, Χερσὶν ἔχων κολοβὸν πύλικος τρύφος: apud eundem legitur Athen. VII. pag. 230. f. πίνειν ἐκ κεραιῶν κολοβῶν: alibi, κύτιλλον ὅτα συντίθασμιν. Venustissimus est Virgillii versus: Et gravis attrita pendebat cantharus ansa. VALCK.

4. ἐξφορίσθαι] Dialectus id ratum habet. Διαφορίσθαι, προσφορίειν, ἰσφορίσθαι, et ejus modi alia, sæpe tractavimus. Ceterum τὰς Ἀφίτας, ad Stephani Byz., cui ἔξυπονταί, morem, hoc loco et deinceps Arch. exemplar; non item antea. At levius istud, et sæpe arbitrarium. Ἐς εἰς κακὰ (lin. 7.) luce ex Valckenarii ad Pheniss. v. 1633. observatis adspergi possunt. Wess.

CAP. XIII. 3. τὸ τίλος σφι ἰγύνειτο ἄχαρι] Sine gravi causa Longinum ἄχαρι, quasi τηλικούτου πάθους ἀνοίκισι, perstringere, T. Faber crebris sese exemplis ostensurum Dionysio illi adscripserat: ubi fecerit, an neglexerit, ignoro. Explorata tamen res. Ἀχαρις Nostro omne molestum et valde acerbum. (triste et funestum.) Talis ἄχαρις συμφορὴ λυσιπᾶς, VII. 290. et καὶ πιστάση-

VOL. IV.

τα ἰδύμεαν, ἄχαρι δὲ οὖδιν, ibid. c. 52. aliaque, abs Rever. Pet. Horreo Obs. ad Herodot. c. 9. congesta. Wess.—Lenissima voce quam dira possit ab Ionico more loquentibus calamitas designari, proxima declarant. ἄχαρι sic sæpius adhibetur Herodoto, lib. I. c. 38. et 108. II. 141.; hinc Arriano, aliisque: vid. Diogen. Laërt. I. 54. Phalar. Epist. 89. Filiae cum patre concubitus ἄχαρι καὶ ἄλισμον ἔργον dicitur Antonin. Liber. cap. 34. ἄχαρις συμφορὴ παιδοκτόνιος est in Herod. VII. 190. Miror adeo cur hoc in loco τὸ τίλος ἄχαρι, ut τηλικούτου πάθους ἀνοίκισι notaverit Longinus σ'. 'Τψ. XLIII. pag. 222. Non nescio, Longinum veterum vocabulis, quæ potissimum spectat, sua sæpe quædam addidisse ad explendam sententiam; sed illic scribere non potuit, τοὺς περὶ τὸ ναυάγιον θάνατον. vel ἀριστομένους ἐξιδίχιστα τίλος ἄχαρι: qui satis erat notasse τὸ τίλος ἄχαρι. Longini observatis sæpe sunt interjecta hominum otiosorum emblemata: de hoc loco videmus quid sentiat Eruditiss. Toupius, cujus elegantissimi Critici Longinum et reliquas in Suidam Emendationes cupide exspectamus. VALCK.—Ἐπερρασμένους edidit Toup. nulla ad h. l. adjecta adnotatione. S.

7. ἰσπίσσο τι πᾶν ὑπὸ θεοῦ, ἄκως, etc.] Hinc Diodori XI. 13. ὥστε δοκτεῖν τὸ θεῶν ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν Ἑλλήνων, ἴνα τοῦ, etc. Ex Arch. enotatum τὸ περιεῖν stare non potest, quippe legitimi corruptela. (conf. Valck. Adnot. ad VIII. 5, 5.) Κοῖλα σφῆς Εὐβοίης (lin. 5. et 9.) Coela potius, quam cava, Livii exemplo dedi: Est, inquit lib. XXXI. 41. sinus Euboicus, quem Coela vocant, suspectus nautis, ubi Dukerus præclare, et Valckenarius lib. VI. 100. Wess.

Ibid. ἰσπίσσο τι πᾶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ] Oblatum a Codd. recipere ἰσπίσσο τι τὸ πᾶν ὑπὸ θεοῦ: nam, qua sede posuit

T t

Gron. articulum, non magis requiro, quam in istis lib. I. cap. 34. Ἰλαβεῖς τοῦ νόμου μεγάλη Κροίσον, similibusque. Herodoti hoc in loco sententiam expressit imitando Diodor. Siculus, tempestatem, quæ Persarum naves fregit, providæ quoque Dei, Græcis faventis, curæ contribuens, lib. XI. c. 13. init. ὥστε δοκίμῃ τὸ θεῖον ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν Ἑλλήνων, ἵνα, τοῦ πλοῦτος τῶν βαρβαρικῶν ἰσὺν ταπεινωθῆντας, ἀντίπαλος ἦ τῶν Ἑλλήνων δύναμις γίνεσθαι, καὶ πρὸς τὰς ναυμαχίας ἐξίσχυρις. Fecit id omne Deus juxta Herod. ἵνα δὲ ἐξεσθῇ τῇ Ἑλληνικῇ ἐν Περσίδων. Eleganter, ut solet, Isocr. ad Philipp. p. 90. B. πόλις dixit ὠμολογίνας ὑπὲρ τῶν συμφορῶν: et collidendo ἵπανουσιν τοὺς Ἑλλήνας πρὸς ἀλλήλους, Thucyd. (VIII. 57.) pag. 539, 98. Quam hic dat Herod. rationem, noverrat Atticis potius ingeniis placituram, quam si superbiam dixisset Persicam ab arrogantiae humanæ vindice sic castigatam depressamque; alias sæpe memorans ultorem superborum Deum. Frequenter Noster ἀθρόωπιτά μοι δοκῶ ἁμαρτύν. VALCK.

CAP. XIV. 2. ἀτρέμας τι εἶχον] Sive hoc seu aliorum ἀτρέμα adsciscatur, sententia eadem: malui pristinum, quod plerumque semper in his libris, uti mox cap. 16. et V. 19. etc. Conf. Ezech. Spanhem. ad Nub. Aristoph. v. 260. Restituto autem ἰσιβάδιον (lin. 4.) ob dicta c. 1. nemo non favebit. Wess.

Ibid. ἀτρέμα τι εἶχον] Ex uno Codice non mutassem ante vulgatum: semel versu coactus ἔχ' ἀτρέμα scripsit Homer. quod tamen Aristophani æque ac alterum ἔχ' ἀτρέμας usurpatur, aliisque. VALCK.

8. τὴν αὐτὴν ἡρην] Laurentii observata eadem hora valde L. Allatio, ἡρην pro diei XII. parte usum priscis vindicanti, succurreret, si Latina sine impedimento procederent. At quæ eadem il-

la hora? Utique illud tempus, quo Atticæ naves auxilium accesserunt, nunciusque perditarum Persicarum. Non negabo, Græcis Herodoti αὐτοῖς diei in XII. partes descriptionem in notitia fuisse: liquidum illud ex lib. II. 109. τὴν tamen ἡρην et τὴν αὐτὴν ἡρην de statuto aut eodem tempore usurpat lib. II. 2. VII. 19. Vise et Ia. Casaubonum in Athen. I. 1. p. 3. Wess.—Vide Animadv. in Athen. T. I. p. 18. nuperæ editionis. Equidem cum Larchero φυλάττεναι τὴν αὐτὴν ἡρην de eodem diei tempore, quo pridie, accipiendum putavi, respici nempe cap. 9, 6. ubi δέλην ὀψίνην γινώσκουσιν οὕς ἡμῖνες φυλάττεναι. S.

CAP. XV. 1. διπλὸν τι ποιησάμενοι] Lenissima mihi vera videtur doctissimi G. Kœnii correctio legentis διπλὸν τι ποιησάμενοι. Hoc poscere videtur sequens καὶ, alterum autem respuere ratio locutionis, e qua alibi etiam ἐν sustuli, facile natum e litera vicina. VALCK.—Valckenario obsecutus Borheck διπλὸν τι edidit. Et sic quidem edd. et MSS. V. 42, 7. διπλὸν τι ποιούμενοι καὶ, etc. At nec τι particula utique h. l. desiderabatur, et τι libri omnes agnoscunt, sicut V. 33, 9. et 87, 9. S.

2. οὕτω σφι ἐλίγας λυμαίνεσθαι] Nihil ad nexum proderit, hoc, an οὕτω σφίτας, probetur. Λυμαίνεσθαι utroque strui modo, Gronov. ad lib. III. 16. et Alberti in Act. Apost. VIII. 3. ostenderunt. Id vero dubito, sit-ne vulgato (lin. 6.) τὰς αὐτὰς ταύτας ἡμῖνες τὰς τι ναυμαχίας Codicis Arch. posterius. Negabit Scripttor, quippe lib. VII. 151. Ἀργίους δὲ, τὴν αὐτὴν ταῦτον χρόνον σίμφαντας καὶ τοῦτους, etc. consimilem in modum. Wess.—Peropportunum inprimis illud est τὰς τι ναυμ. quod ex Arch. laudatur, de quo in Var. Lect. (ed. S.) monere neglexeram. Nunc ipsam illam τι particulam in contextum receptam velim, ut

sit τὰς ἐν ταυμαχίας — καὶ τὰς πειραμαχίας. S.

7. ἦν δὲ πᾶς ὁ ἀγὼν, etc.] Studium Græcorum in Euripi et Thermopylarum angustiis defendendis, et contrariam Persarum contentionem hinc Diodorus XI. 13. mutuatus est. Wess.

CAP. XVI. 7. αὐτὸς ὁπ' ἑαυτοῦ ἱσχυρίσθη, etc.] Angustias enim Themistocles (inter Eubœam continentemque terram) quæsiverat, ne multitudine navium circumfretur, quæ neque illic explicari potuit: Corn. Nepos in Them. VALCK.

8. περιπαισσόντων περὶ ἀλλήλων] Qui prepositionem insuper habuit Arch. scribe, ἀλλήλων fortasse, non inmemor similibilium (quorum data quædam lib. I. 108.) in Musis, maluit. Sed recte, ab ipso neglecta vox, in talibus adest. Exemplum, si desiderentur, ex Abreschii Dil. Thucyd. lib. VI. 33. sumi possunt. Wess.—ἀλλήλων Reiskius legendum censuerat. S.

CAP. XVII. 1. Ἐν ταύτῃ τῇ ταυμαχίᾳ, etc.] Ad hæc comparandus est Diodor. Siculus XI. cap. 13., juxta quem ἀριστύνειν ἐν ἀμφοτέρω ταῖς ταυμαχίαις φασὶ πρὸς μὴν τοῖς Ἕλλησιν Ἀθηναίους παρὰ δὲ τοῖς βαρβάρους Σιδωνίους. In carmine Pindarus deperdito celebraverat τὸ καλὸν Ἀρτεμίσιον, ὃν παῖδες Ἀθηναίων ἱβάλλοντο φαινὸν κρητὶδ ἱλιουθρίας. Excitat ista Plutarch. T. II. p. 552. v. et alibi plus semel. Themistocles Aristidis T. III. pag. 310. ad Artemisium δύο ταυμαχίας δύο ἴσται ἐρίσται, — ὡς φησι Πίνδαρος, κρητὶδα τῆς ἱλιουθρίας τοῖς Ἕλλησι βαλλόμενοι. VALCK.

5. Κλινίης ὁ Ἀλκιβιάδου] Cliniam Plutarchus princ. Vitæ Alcibiad. διωσέλην τριήρη ad Artemisium magna laude depugnasse itidem prodidit, et patrem quidem nobilissimi Alcibiadis, professione non absurda. Congruit temporum ratio. Supremum diem Alcibiades obiit Olymp. xciv 1. apud Diodo-

rum XIV. 10., annos circiter quadraginta natus, teste Corn. Nepote in Alcib. c. 10. Vidit ergo primam lucem sub auspicia Olymp. lxxxiii., patre sexagenario majore. Fac eum, quando ad Artemisium rem optime gerebat Olymp. lxxv., annos habuisse triginta aut paullo pauciores; consequens erit, hunc ut filium post triginta et quinque annos genuerit. Clinias pugnando ad Coroneam occubuit haud multo post; relictusque adeo orbus est Alcibiades, παταλίσθη ἐφ' ὧν, in Isocrat. Or. de Bigis, p. 352. Quod ibidem autem paternus ejus proavus, πρόπαππος, Alcibiades perhibetur, Cliniae pater, id veritati pugnat. Πάππος erat πατὴρ πατρός, sicuti docte Henr. Valesius Emend. lib. IV. c. 1., cui junge notata Jo. Taylorio ad Demosth. Midian. p. 191. (in Reiskii Appar. T. I. pag. 623 seq.) Wess.

Ibid. Κλινίης ὁ Ἀλκιβιάδου] Alcibiadis, qui cum ceteris Pisistratidas ejece- rat ex Attica, filius Clinias; pater Alcibiadis vitis et virtutibus suis maxime nobilitati; hujus, inquam, pater, illius juxta Herodotum filius, Κλινίας, διωσέλην τριήρη περὶ Ἀρτεμίσιον ἰδὼν ἐκ ταυμαχίας: ut scribit Plutarch. initio Alcib. T. I. pag. 191. Concinnant ista Herodoteis. Alcibiades antiquior, ejectus ostracismo, (vid. Andoc. p. 33. et Markland. ad Lys. pag. 291, 3. Ἀλκιβιάδου τοῦ πάλαι scripserat, opinor, Plato in Euthyd. p. 275. a.) dum Jo. Meursio videbatur nobilissimi Alcibiadis non avus, sed proavus, in hoc etiam hæsit Herodoti loco, Att. Lect. lib. VI. c. 12. Verum nimis sæpe vir literatissimus festinans, quæ ad genus ex utroque parente pertinebant Alcibiadis, omnia miscuit. Meursii correxit errores ea de re agens accuratius H. Valesius Em. IV. c. 1. ubi quædam aliter scripta leguntur, quam ex ejus collectaneis

erant publicata in Notas Mauss. ad Harp. p. 214, 215. Valesii sententiam Dukerus adprobat ad Thucyd. VIII. c. 6. Supersunt etiam in hac parte veteris historiæ difficultates non paucae, quarum unam alteramve conabor e medio remove. Quæ supra posui de Clinia Herodoteo, hæc sequuntur apud Plutarchum proxima: Ὑπερίων δὲ Βαιωντοῖς μαχόμενος περὶ Κερώντιαν ἀπίθανι. Platonis Socrates (T. III. p. 112. c.) ad Alcibiadem, ἰν Κορωνίᾳ — καὶ δὲ οὗς πατρὸς Κλεινίας ἐτελεύτησεν. Hinc Isocratem feliciter emendavit Ti. Hemsterhusius; amico Wesselingius adstipulatur ad Hieroclis Synecd. pag. 644. et ad Diodor. T. I. p. 482. T. II. p. 44. Sua in ordinem digerenti venit idem in mentem Valesio; qui, ad Harp. pag. 215. Isocratem citans, eundem illum tantum respicere potuit Isocratis locum. Hoc itaque certum est, in prælio ad Coroneam, quo Tolmides ipse cecidit imperator, mortuum Cliniam: vellem nunc alicunde constaret, mortuum illic Cliniam relicto filiolo Alcibiade, tres saltem quatuorve annos nato. Atheniensibus luctuosum accidit illud prælium multis annis ante bellum Peloponnesiacum, ut vere scribit Dukerus ad Thucyd. I. 113. Belli autem Peloponnesiaci anno demum XII. æqualem suum Alcibiadem in scenam historicam prima vice producit Thucyd. lib. V. c. 43., cui tum fuisse dicitur vir juvenis Ἀλκιβιάδης ὁ Κλεινίου, ἀνὴρ ἡλικίᾳ ὅτι τότε ὦν νῖος. Eduardo Simsono, ad A. M. 3562., hoc circiter anno (Ol. 84, 2.) natus videtur Alcibiades. Jam ante Clinias illuc abierat; nam clades Atheniensium ad Coroneam evenerat Ol. 83, 2. Sed fallitur, ut puto, Simsonus; quodque retulit in A. M. 3571., Alcibiadis ad Periclem dictum, id juveni potius congruit annos quindecim, quam puero novem annos nato. Sic triginta

circiter annos natus prodiret in publicum apud Thucyd. V. 43. neque ante id ætatis licebat Athenis δημογεγεῖν. Sic potuit a patre Clinia relinqui vel triennis puer vel quadriennis; sed a patre mediam ætatem dudum prætergresso: nam hic Herodoto narrata evenerunt duobus et triginta annis ante mortem Clinia. Puer autem, in tutoris sui Periclis domo educatus, pædagogum Thracem quemdam habuit Zopyrum, antequam a Gorgia juvenis aliusque erudiretur. Præceptorem puer habuisse fertur Σώφρον, patrem oratoris Antiphontis; quem inimicissimum Alcibiadi fuisse constat ex orationis fragm. apud Athen. XII. p. 525. A. De Sophilo præceptore vid. illius vitæ Scriptor in Plutarchi T. II. p. 832. A. Philostratus in Antiph. p. 498. Σώφρων καὶ τὸν τοῦ Κλεινίου ἱπαιδευτοῖς: sic sæpius ad Artemisium præcipue nobilitati filius dicitur Alcibiades: materno non minus genere (de quo Palmer. egit in Exercit. p. 632, 33.) superbum sæpenumero ludit Socrates, et in Platonis T. II. p. 105. A. ἰγὰρ, αἶτ, δὴ σοὶ γὰρ ἰσθῶ, Σόφρων καὶ Κλεινίου καὶ Διονεμάχου. De hoc clarissimo isthac ætate juvene centena nobis antiqui Scriptores commemorant, et ne illud quidem adnotare neglexerunt, infanti puero nutricem fuisse Lacænam. Ad hujus mentionem Thucydiden scripsisse recordeo VIII. c. 6., Endii, Alcibiadæ Laconis filii, Atheniensem istius temporis Alcibiaden παραρτῶν ἐς τὰ μάλιστα fuisse ξῖνον ὄντα, addit, καὶ τοῦτομα Λακωνικὸν ἢ οἰκίᾳ αὐτῶν κατὰ τὴν ξενίαν ἴσχειν. Hoc quidem more satis usitato, quo liberis hospitem vel amicorum indebant nomina: hinc Timonis adulator Lucianei, p. 168., τὸν οὖν ἐπὶ τῷ σὺ ὀνόματι Τίμονα ὀνόμασα. Scholiasten Thucyd. ad l. c. erroris insimulant Jo. Meurs. Att. Lect. p. 335. et Duker. Hæc auferantur ex isto

Scholio, *δὲ ἢ παρὰ τοῦ Ἑδίου*: pertinent enim ad vicina; nihil erit adeo in reliquis rite acceptis, quod reprehendi mereatur. Hoc tamen modo, me iudice, rectius scripsisset interpres minime contemnendus: *Ἀλκιβιάδης Λακωνικὸν ἢ ὄνομα· Κλινίας δὲ Ἀθηναῖος, Λακιδαιμονίῃ Ἀλκιβιάδῃ ξῖνος γενόμενος, τὸ ὄνομα τῷ ἰδίῳ παιδί ἰδίον*: sic in medio relinqueretur, quis Clinias primus amici Laconicum nomen filio indidisset; qui, forsitan isto tempore jam ignotus, nunc certe designari nequit. In isthac Attica familia poterunt ante Cliniam hic Herodoto laudatum plures fuisse Cliniae, plures etiam Alcibiadae, fortasse ne in istius quidem aevi monumentis commemorati. Herodoti Cliniam primum filio Laconicum imposuisse nomen plerique crediderunt; sed quo tandem argumento moti? Privatum amici fuerunt et ξῖνος Clinias Atheniensis et Spartiata quidam Alcibiadas: sed Alcibiadae Attici majores publicitus Lacedaemonio-fum jam fuisse videntur *πρὶξῖνοι*: ista permisceri non debuerant, quae sunt utique diversissima. Atheniensi Alcibiadi a maioribus tradita cum Alcibiadae Spartani posteris colebatur amicitia, Thucyd. VIII. 6. sed Lacedaemoniorum non erat *πρὶξῖνος*: hunc honorem studuit ille recuperare, cujus onere illius se jam avus abdicaverat: vid. Thucyd. V. 43., et cap. 89. ubi Alcibiades in oratione ad Lacedaemonios, *τῶν ἡμῶν*, inquit, *προγόνων τὴν προξενίαν ὑμῶν—ἀπυπόντων, αὐτοὶς ἰγὺ πάλιν ἀναλαμβάναν ἰθιγάπουν ὑμῶν*. VALCK.

CAP. XVIII. 5. *δησμονὴν δὲ ἰβούλευον*] Vide superius c. 4. Accusat asperitatem vocabuli *δησμονῆ* Plutarchus, quod de fuga consuluisse Græcos Noster dicat. At nimis severus est Aristarchus. Atque etiam illud non tulerit, credo, quod rex regum censet aufugiendum de Troja: non enim, ut opinor, mol-

lius est, *φύγωμεν*, Iliad. B'. 140., quam *δησμονὴν βουλεύεσθαι*. Sic Camerarius ex vero. Aristides T. II. p. 191. *τῶν ἐν ταῖς ναυσὶ παρὰ πρῶτος ἤδη φυγόντων εἰς τὸ εἶναι τῆς Ἑλλάδος*, de his; neque Polyænus mollius. Wess.

CAP. XIX. 2. *ἀπὸ τοῦ βαρβαρικῷ*] Hoc reduxi. Vise clar. Valckenarium ad lib. III. 115. Wess.—At I. 58, 6. scribitur *ἰβνίαν βαρβάρων* consentientibus libris, et mox ibid. iterum *ἰβνός βάρβαρον*: iterumque *βαρβαρὸν ἰβνός*, I. 60, 11. ubi *βαρβαρικῷ* haud dubie ex scholio praeferunt libri nonnulli. Vide ibi Var. Lect. (ed. S.) Similiterque III. 115, 9. videndum, ne verum sit *βάρβαρον*, quod habet Arch. Vind. et Eustath. pro eo quod est in aliis *βαρβαρικόν*. S.

4. *ταύτη σὺλλίξας*] Mutata punctione hæc, postulante Arch. et Valla, aptavi: id Pavius fieri oportere perspexerat; nec, credo, reprobaverit quisquam. (conf. Var. Lect. ed. S.) Deinceps (lin. 9.) *προβάτων τῶν Εὐβοϊκῶν*, an *Εὐβοϊκῶν*, exaretur, arbitrarium erit: in membranis eadem dissensio, lib. III. 89. et VII. 192. Wess.

[11. *πῦρ ἀνακαίειν*] Ut ignem accenderent: an, quo signum (nescio quod) darent? an, quo cenam pararent ex pecoribus quibus mox essent potituri? Hoc quidem ex l. 13. intelligi videtur, ubi *αὐτίκα πῦρ ἀνακαυσάμενοι ἱεράποντο πρὶς τὰ πρόβατα*. Scilicet credibile est, classem Græcorum cibariis non nimis largiter fuisse instructam, et Eubœenses praesertim pecora in cibum eis suppeditas, adeoque etiam nunc, nescientes discessum parare Græcos, pecora ad mare abegisse quibus illi uterentur. S.]

CAP. XX. [1. *Οἱ γὰρ Εὐβοίαι παραχρησάμενοι*, etc.] Toti huic Capiti commodior futurus fuisse locus videtur proxime post caput quartum. S.]

Ibid. *τὸν Βάνιδος χρησμόν*] Vaticanus iste de Persica expeditione cecinerat,

Pausan. X. 14.; ex illo carmine hæc durat portio. Idem c. 12. in Βουρῖνος Βάνης appellat, sicuti et Cicero Divinat. lib. I. c. 18. Duos Bacides Clemens Alex. Strom. I. p. 396., Arcadem et Bœotium, memoravit; tertium Atheniensem alii addunt: super qua res sollicita exstat opera Nic. Loënsis Epiphylid. IX. 11. interpretumque Eliani Var. XII. 35. Wzss.

2. οὐτὶς τὶ ἐξικαμίσαντο οὐδὲν] Οὐτὶς τὶ, a Gronovio jure laudatum, sed infelicitur defensum, in sua iterum sede statui. Sic lib. IV. 19. οὐτὶς τὶ ἀντίποινα οὐδὲν, οὐτὶς ἀρῶνται. Wzss.—Gronovius, postquam, neglecta codicis Med. scriptura, cum Aldo et aliis οὐτ' ἐξικαμίσαντο οὐδὲν edidisset, in Notis dein istud οὐτὶς τὶ commendans monuerat, ut οὐδὲν τὶ et πολλὸν τὶ, sic etiam οὐδὲς τὶ suaviter dici. Debebat potius monere, οὐδὲς τὶ paulo esse significantius quam nudum οὐδὲν, respondereque Latinorum nihil quidquam. S.

Ibid. οὐτ' ἐξικαμίσαντο οὐδὲν] Dum Clar. Jac. Gronovius paulo consideratius Herodoti tractabat Uraniam et Caliopea, æstus amoris jam defervescebat, quo ante ferebatur in Florentinas suas membranas pæne juvenili. Nemo mirabitur, nobis sæpe displicuisse vehementius illud amatoris studium, nostratem L. Bos; exemplar modestis, vires etiam primarios Salmasium, Is. Vossium. Ez. Spanhemium, aliosque, qui Musas contrectaverant, velut ἀρριζανὰς repellentis asperissime. Neutrum decet Musarum sacerdotem. Sed ut illud persequar, cujus occasione hæc scripsi, in Notis vir Clar. proponit lectionem Mediceam: οὐτὶς τὶ ἐξικαμίσαντο οὐδὲν, et lectori commendat ut perquam suavem: illa mihi quoque placet, et, si licet de vicinis duas demere literas, hæc equidem censerem esse a manu Herodoti: οὐτὶς τὶ ἐξικαμίσαντο, οὐδὲν τὶ ἀρρι-

ζάντο: recte Valla, neque exportaverant quicquam neque importaverant: illud, οὐτὶς — οὐδὲν τὶ, obvium apud quosvis, simillima firmarent Herodoti in Ed. Gron. p. 382, 5. 395, 34. 468, 2. 509, 10. 529, 10. (VII. 8, 5. 37, 8 seq. VIII. 26, 12. IX. 1, 4. 50, 6.) Minuta talia Livium tractans enotare non dedignatus est Clar. Jacobi Pater. (Jo. Frid. Gronovius) Ponam hic magni viri verba quadam, quæ leguntur in Livii Drakenb. T. IV. p. 421. b. (ad lib. XXX. c. 10.) Nimis credulus fuit (Rhenanus) uni libro, et, quæcumque aliter atque in vulgatis illic essent, Livii esse, nihil librarij putavit. Ingeniam tamen laudo confessionem Editoris Herodoti in p. 201, 17. Fere nimio studio in Mediceas membranas abductus dici quæ. Qui Codicem antiquum supra modum mirantur, horumque sacrorum ἀμυνάτας se jure præbent, et inmerentes alios ridendos, hoc semel sibi dictum putant. VALCK.—Ista in Gronovium animadversio, quam ille quidem longe etiam severiorem multis modis commemeritus est, non hujus tamen maxime erat loci. Neque vero correctione a doctiss. Valck. proposita indigebat scriptura illa a Gron. commendata, meritoque a Wesselingio recepta. S.

Ibid. οὐτὶς ἀρριζάντο] Ut sibilante littera auctius procederet hoc verbum, nulla erat necessitas. Repete ad lib. V. 34. adposita. Wzss.—Nempe ἀρριζάντο ex eodem cod. Med. imperite commendaverat Gron. Commode ad h. l. Reiskius adnotavit: "Ἐξικαμίσαντο, deportarunt in locum tutum extra insulam; (quod alias est ὠκεανὸς, ut cap. 4, 9.) ἀρριζάντο, rure in urbes compulerant." S.

6. βαρβαρίζοντο] Ex Vallæ Latinis βαρβαρίζοντος erit, quæ non injusta Pavii Reiskiique divinat. (Vide vero Var.

Lect. (ed. S.) et memineris eandem structuram cum verbis *ἰδα, ἰράω*, et similibus, locum habere.) Putes porro cum Stanleio, Bacidis versum in Pers. v. 72. *Æschylum æmulari*, quando *πολύγομφον ὄδισμα ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχίν πόντου* tragice de ponte in Hellespontu angustiis, intenso funibus ex bybulo lib. VII. 36. Itaque *βύβλιον* cur vir Celeb. exprimi voluerit, non perspicio. Credo ex Medic., etsi de eo silentium, huc ob Ask. consensum migrasse. Pristinum longe præstantius. Wess.

[9. *συμφεῖν χρῆσθαι πρὸς τὰ μίγιστα*] Insolentior dictio *πρὸς τὰ μίγιστα*: quæ idem, puto, valet ac *ἰς τὰ μίγιστα*, VIII. 144, 13. S.]

CAP. XXI. 4. *ἰ παλῆσι δ' ἰουστὶς στρατῶσι*] Scripti editique libri nihil novant; nam Editoris Genæv. *ἰ παλῆσι* conjecturæ Porti debetur, male tamen representatæ: coniecerat ille, quamquam hæsitans, *ἰ' παλῆσι*, pro integro *ἰπαλῆσι*, ex *ἰπαλίζω*, contra aliquem copias congreco: obtrudi noluit, idque prudenter; neque enim moris id Herodotæi. Tolerabilius de opinione D'Orvillii et Reiskii *ἰ πάλῆσι*, si adpropinquaret, videretur; cujus modi lib. IX. 73. *ἰναὶ πάλῆσι ἀπικυρόμενοι ταῖσι πολεμίοις*: neque abiret longius *παλαῖσι* Pavii, et fortasse Gronovii, ob ejus Latina; eoque minus, quod diphthongus *αι* et *η* in scriptis sæpe commutantur. (Gronov. si conflixissent. *Valla*, an classis discessisset. Cæterum *αι* et *η* vix umquam a librariis inter se permutata observare memini.) Sed omnibus schedæ obstant. Aliud ergo circumspiciamus. *Παλῆσι* Hesychius exponit *διαφθείρειν*, quod de clade in belli certamine non illaudabile, et hinc, nisi erro, sumtum. Priscos sane *παλαῖν* ac *παλῆιν* novisse, Ionesque in primis, vero mihi proximum. Hippocratis sunt

ἀσσωπαλῆιν atque *ἰσσωπαλῆιν* in evibratione et concussu vehementiore. *Ἀσσωπαλῆσι* Erotianus, *σαλίσει καὶ σφόδρα κινήσει*. Foësius *Æconom.* p. 78. plura. Sive ergo *ἰ παλῆσι* de conflictu, seu clade secuta, agitationeve classis majore accipiat, vocabulo scriptura loquace sententia constabit. Wess.

Ibid. *ἰ παλῆσι δ' αὐτ. στρατ.*] Varias attulit conjecturas Portus verisimilioribus facile locum daturas. Quod hic vulgatur, *Lexicographis*, credo, prætermisum, *παλῆσι* legitur in sua serie apud Hesych. cum interpretamento *διαφθείρειν*. *διαφθείρειν* ab hujus loci sententia non esset valde alienum: *παλῆσι* quid sit, expectabimus qui nos doceat. Licebit interea conjecturam proferre: *ἰ τῶν πταίσων δ' αὐτ. στρατ.* litteras prope accedit: id est, *ἰάν τι πτεῖν τὴν ναυμαχίαν γίνεσθαι πταίσμα*, ut scribit Diodor. I. p. 415. fin. *ἰάν ποτε συμβῇ τι πταίσμα*, Demosth. p. 59, 71. *ἰ δὲ τι πταίσων*, idem p. 16, 28. Thucyd. p. 327, 79. Forma quidem paulo est insolentior: minime tamen absurdum quod nonnemini venit in mentem: *ἰ τῶν παθέων*, si quid eveniret classi: certe talibus uti solebant *εὐφημοῖς*, ne belli tristem eventum memorarent. Eurip. *Phœn.* 251. *ἰ τῶν πταίσων ἰσάσσοιτο γὰρ*. Xenoph. *Κυρ. Παιδ.* II. p. 24, 9., *ἰ τῶν πταίσωνται Μῆδων*. Si naufragio navis perierit, Euripidi dicitur, *ἦν τῶν πταίσων*, Iph. in Taur. 755. Plinius legitur in *Syngrapha Nautica* apud Demosth. p. 547, 16., *ἰάν δὲ τι ἡ ναὺς πάθῃ ἀνέκιστον*. VALCK.—Apud Hesychium, ubi *Παλῆσι*, *διαφθείρειν* legitur, videtur utique *διαφθείρειν* scriptum oportuisse. Similiter quidem apud eundem: *Ἐπάλλησιν* (rectius puto *Ἐπάλλησιν*) *διαφθείρειν*: tum *Πεπαλλημένοι* *ἰσσιών*: et *Πεπαλλημένοι*, *βιβλαμμένοι*. Quæ nescio an cuncta ad verbum *Παλαῖν* (*παλαῖν*, Ion. *παλῆν*, coll. Foë-

(Econ. voce 'Εκπαλίων, et Schneider Lexic. crit. voc. Παλαιοί) sint referenda. Ut autem id verbum generatim quidem collectari, conflictari, significat, sic frequentius de graviore lucta et periculoso certamine usurpatur: quemadmodum etiam sequens dictio ἢ τι καταλαμβάνη νώτερον (lin. 8.) in utramlibet quidem partem accipi potest, plerumque vero in tristiore partem usurpatur. Nec vero diffiteor, videri mihi istud verbum πωλήσει certiore etiam nunc lucem requirere. S.

CAP. XXII. 1. νίας τὰς ἀρίστα πλουύσας ἐπιλιζάμεναι.] Corrigitur ἀπολιζάμεναι, forte ob c. 101. τρήποντα μυριάδας ἀπολιζάμεναι τοῦ στρατοῦ, et ἀπολιζάντες τοῖς ἀρίστοις, lib. V. 110. Quæ quidem boni commatis; neque vero pravioris vulgatum. 'Επιλιζάμεναι ἄνδρας δίκαια Λίγνητιών, lib. VI. 73. ἐπιλιζάμεναι τοῖς ἀνδράς τοὺς ἰδίους, lib. VII.

10. Adde Thom. M. in 'Ασολόγομαι. Quæ deinceps ex duobus Codd. exsulant, non illa casu exciderunt, utpote nexa optime: præberent profecto, si pluribus abessent, glossatoris specimen. Wess.—Verba τὰ ἰωνίς, etc. quæ codicibus Arch. et Vind. desunt, agnoscit noster Cod. F. cum aliis omnibus: et quoniam in his recurrit verbum ἐπιλιζάνω longe diversa notione, malles utique paulo ante ἀπολιζάμεναι: sed non est hic unus locus apud Nostrum, ubi idem verbum, paucis interjectis repetitum, diverso significato ponitur. Quid autem prætermittendis verbis nonnullis ansam h. l. dederit, satis adparet, nempe vocab. γράμματα nonnullis interjectis repetitum; quo factum, ut oculus librarii a priori γράμματα ad posterius aberraverit. S.

2. Θμιστοκλῆς ἱστορίετο, etc.] Callidum prudentis Imperatoris factum memorant Plutarch. in Them. p. 116. n. Polyæn. I. 30, 6. alii que: eleganter Aristid. I. p. 314. ubi meliora sunt in

Scholiis scriptis quam in Edd. Sophistica mihi videntur atque absurda, quæ Themistocli tribuit ex Trogo Justinus II. c. 12.; neque enim, ut creditit Orosius II. c. 10., apta fuisset increpatio; sed in isthoc rerum discrimine prorsus importuna. Mendax Scriptor Parallelorum in Plut. T. II. p. 305. n. fratrem nobis fingit Themistoclis Agesilaum, quem ad Artemisium Græci miserint speculatorem: eadem pæne præbet illinc descripta Stobæus Gesneri, p. 91. Nollem viros eruditissimos his mendaciis locum in historia dedisse veteri. Ut illi fratrem, Agesilaum quoque patrem dat Pausaniæ, hujus narrans prodicionem, p. 308. n. Stobæi, p. 228. adeo puer in historia, ut ne Thucydiden quidem legerit, citat, qui nusquam extitit, Chrysermum in διωτήρη ἱστορίων vel Περικλῆν. VALCK.

3. ἱντάμων ἰν ταῖσι λίθοις γράμματα.] Linguae non inutilis concinnari posset index verborum, quibus Scriptor castigatissimus novam quamdam indidit vim significandi: locum illic inveniret etiam 'Εντάμων. Lapideis columnis Darius dicitur ἱντάμων γράμματα, IV. c. 87. Proximum convenit Latinum insecans. Columella bis terve: sed alia usurpatum structura, verbum insecandi his adhibuerat, ut puto, qui nuper cura Clar. P. Burmanni Sec. proditit orator, Auctor ad Herennium, III. c. 14., ipsa pronuntiatione—res inserere atque insecare (inscribere satis erat Ciceroni de Orat. II. c. 87.) in animis auditorum: hoc ex Codd. reciperem pro intersecare: idem IV. c. 49., tanquam jubatus draco—circumspectans huc et illuc, si quem reperiatur, cui aliquid mali faucibus adflare,—dentibus insecare, lingua adspargere possit: hoc Græcis est ἰν ἰχθύων et ἰχθύισταιν: quorum prius Oleario aliisque non debuerat esse suspectum. Omisit, ut alia

multa, Stanley Æschyli fragm. ex Philoct. apud Plutarch. T. II. p. 1087. r. Οὐ γὰρ δρᾶν ἰσχύει, ἀλλ' ἰσχύειν, etc. aptius alterum illud, venenum dentibus insecat. Scribi potuit a Tragico apud Ciceron. Tusc. II. c. 9. Hos ille cuneos fabrica crudeli insecans Perrupit artus: vulgatum inserens nec ad vicina neque respondet Æschyli grandiloquentiæ. Literas lapidibus incidere, vel insecare, hic ἰσάμεναι λίθοις γράμματα, alibi dicitur et Herodoto ἰσκολάπτειν, I. c. 93, 187. Hoc quibusvis fuit usurpatum, et restitui debet III. Maccab. II, 27., στήλην ἀναστήσας ἰσκόλαψι γράφῃ: idem esset ἰς στήλην ἰσκόλαψι γράφῃ, qua ratione legitur in veteri tabella apud Gruter. Inscr. p. cccci. v. 22. τὸ δὲ δῶγμα τῶν κολάφαντες ἰς χαλκώματα δύο, τὸ μὲν ἰς ἀναθήμην ἰς τὸ βουλευτήριον: tabulæ æræ, quibus incidendum erat plebscicutum, χαλκώματα vocantur. VALCK.

6. ἰπὶ τοὺς πατίρας] Redi ad lib. VII. 51. Callidam Themistoclis inscriptionem iisdem verbis Polyænus I. 30, 6. recitat, parum, quod vir magnus attigit, aberrans; Plutarch. Themist. p. 116. x.; Aristides T. II. p. 191. etc. Notabile ἰς τοῦ μίσου ἵζησθαι ex Cod. Ask. (lin. 9. Conf. Var. Lect. ed. S.) restitutum volui. Scio ἰς μίσου ὄντας Dioni Cass. lib. L. p. 581. neutrarum esse partium; sed ἵστασθαι per hic (nec latuit H. Stephano) inconmodum. Contra κατῆσθαι sive ἵζησθαι ἰς τοῦ μίσου de illis, qui rei se non miscent, et ex ejus medio quasi otiosi sedent, Herodotea sunt. Inferius c. 73. αἱ λαοὶ αἰῶνι ἰς τοῦ μίσου ἰκαίονται, et iterum ἰς τοῦ μίσου κατῆμνοι: quibus gemina III. 83. IV. 118. etc. WESS.

6. ἰπὶ τοὺς πατίρας στρατιώμενοι] Hinc liquet quid supplendum sit aut lectori subaudiendum relinquitur apud Dio-

VOL. IV.

U u

dor. Sicul. XIX. c. 41., ubi jussu Antigēnis, cujus sub imperio phalanx erat Macedonum, ut scribit Corn. Nepos in Eumene c. 7., in Eumenis exercitu eques Macedo, propius accedens phalanga Macedonicam Antigoni, proclamavit: ἰπὶ τοὺς πατίρας, ὃ παρὰ πλεοναί, τοὺς μιστὰ Φιλίππου καὶ Ἀλιζάνδρου τὰ ὅλα κατωγεγεμένους: nempe στρατιώται. In Eumenis erant exercitu veterani milites, qui cum Philippo fregerant Græciæ libertatem, quique cum Alexandro Asiam pervaserant; sic itaque loquuntur velut annis et laboribus graves. Sed apud Herod. πατίρας sunt conditores. Justinus II. 12. Quod facinus agitis? bellum inferre olim conditoribus vestris, nuper etiam vindicibus, cogitis? Eadem mente supra apud Herodot. VII. c. 150., Argivis furtur per legatum dixisse Persa: οὐκ ἂν εἴημιν ὑμῖν τοῖς ἀπὸ γονοῖ· οὐτε ἂν ἡμῖας οἰκῶς ἰπὶ τοὺς ἡμετέρους προγόνους στρατιώσθαι, οὐτε ὑμῖας, etc. In proximis (lin. 9.) sensum optime H. Steph. expressit: et vos e medio nobis subducite, ἰς μίσου ἡμῖν ἵζησθαι: Herodoteam nobis manum ex uno Codice Clar. Wess. obtulit in Diss. Herod. p. 125. VALCK.

11. ὅπ' ἀναγκαίης μίχονος παρῆλθον] Nihil differt, rem ubi spectes, Æschyli Prometh. v. 108. ἀνάγκαις ταῖς ὅπ' ἀναγκαίης μίχονος παρῆλθον: Sophoclis Philoct. 1022. ἀνάγκη ζυγίς ἱπλὺς ἄμ' αὐτοῖς; et Ajac. v. 123. Aliter paullo Libanius in Basilico p. 104. c. Mox ὥστε ἀσίστασθαι legitimum solum est. WESS.

CAP. XXIII. 6. ἄμ' ἡλίῳ συνδαμῖν] Homereum ἔσεν τ' ἰσιεδιδάται ἡδὲ huic creditur originem, et Æschyli Pers. v. 502. πρὶν συνδαμῖναι Διὸς ἀκτίνας, dedisse. Non infrequens talis figura. Σπείρειν ἀκτίνας Philo Vit. Contempl. p. 899. r. Spargere lumine terras Latini Poëtæ, Lucretius, Lucanus, aliique, in La

Cerdæ Comment. ad Virgiliæ Æn. IX. 459. Porro ἰσλως (lin. 7.) rectum satis, nisi ἰσλως malueris. Wess.

10. τὴν πόλιν ἴσχον τῶν Ἰστιαιῶν] Scribendum est Ἰστιαιῶν: hinc Diodor. XI. c. 13. fin. κατῆεν εἰς τὴν Εὐβοίαν μετὰ πάντας τοὺς στόλου, καὶ τὴν τῶν Ἰστιαιῶν πόλιν βίβη χειροσάμνους, etc. vid. ibi Clar. P. Wessel. Non nescio quid scribat Steph. Byz. in Ἰστία, Ephorum cives Ἰστιαιῶς dixisse; sed Herodoto hujus capitis initio memoratur ἀπὸρ Ἰστιαιῶς, quod pro Ἰστιῶς recte posuit Gronov. ex Med., a Galeo jam oblatum ex Arch. et a Valla, quin et a Plutarcho; cujus in Edd. Herodotea describentis T. II. pag. 867. z. reperitur ἀπὸρ Ἰστιαιῶς: illic Ionica tantum pronuntiatio versa fuit in vulgarem. Hos ex Eubœa Histiaeenses, τοὺς Ἰστιαιῶς, istius ætatis Atticorum more talia contrahentium, Thucydides vocat Ἰστιαιῶς I. 114. Ubi memorat Eubœam opera Periclis Atheniensibus subjectam Aristides in Pericle T. III. p. 226. hoc exstat Scholion in Cod. MS. ὥς καὶ ταύτην) Ὁ Θουκυλίδης, ἔκρινε πάντας Ἰστιαιῶς (leg. ἔκρινε πάντας Ἰστιαιῶς), αὐτοὶ τὴν γῆν ἴσχον ἢ δι' ἱστορίαν πόλεως Εὐβοίας: miram in his corruptelam subiit Ἰστία, πόλις Εὐβοίας. In isthoc egregio clar. P. Burm. Codice MS. eadem pag. saltem octo nobis ex Androtione præbet ducum nomina, qui cum Pericle susceperant expeditiones Thucydidi narratas, pleraque aliunde ignota. VALCK.

Ibid. τῆς ἑλλοπίνης μοίρης] Valla sui Codicis pravam, qualis et Arch., lectionem secutus, Ellopiæ, qua de uberius Strabo X. p. 683. A., (p. 445. ed. Cas. ubi ἑλλοπ. leni spiritu, ut apud Steph. Byz. et alios) mentionem præterit. Vicinum τῆς Ἰστιαιήτιδος Ionum est forme, optime hic in membranis custoditum. Non obliviscor γῆς τῆς Ἰστιαιῶν, VII. 175., cui, si verum amamus,

prorsus idem, quod paludi Μῆοτι, Μαιήτιδος titulo lib. I. 104. et IV. 20. notæ, usu sæpe venit. Par periculum Ἀμπερακίταις propulsandum lib. IX. 28. Wess.

CAP. XXIV. 7. γῆν ἱσαμνησάμην] Ex Herodoteo Lexico petita Suidæ interpretatio, ἀνακινήσαι, traxit Vallam. Ulysses Homeri Od. E'. v. 482. εἰσὴν ἱσαμῆσατο, aggressit sibi cubile, ex foliis nempe: Φύλλων γὰρ ἴν' ὅς τις ἔλθῃ πολλὰ, Ἐν δ' ἄρα μίσση λίσσεται, velut in lecto cubuit. Hinc sua apte transtulit Herodotus, φυλλὰ τε ἱσιβαλὼν καὶ γῆν ἱσαμνησάμην: et frondes injectit arboreas terræ superingestæ: sic ista putem accipienda. Eustath. in Od. ε'. p. 240, 49. suum citat in Iliada commentarium p. 321, 33., ubi legitur et κόνιν ἱσαμνησάμην. Super cadaver terram congerere, et pulverem in cadaver accumulare propria locutione dicebatur ἱσαμνησάμην γῆν, et κόνιν ἱσαμνησάμην. Pro ἱσαμνησάμην κόνιν in Schol. ad Soph. Antig. v. 261. De testudine, ova sua in litore tegente, posuit Plutarch. T. II. p. 982. z. τὸ λυσιότατον ἱσαμνησάμην τῆς θύρας αὐτοῖς καὶ μαλακώτατον. Rarissima forma activa acrispit Jamblich. de Vit. Pyth. p. 160., γῆς ἱσαμνησάμην τοῖς πεσούσι. Formæ vim quoque tribuit verbi medii Origenes c. Cels. VI. p. 285., cui veste indutus lugubri dicitur κόνιν ἱσαμνησάμην, pulvere sibi caput adspersens. Vid. Clar. D'Orvill. in Charit. p. 366. sed in versu Theognid. 427., quem citat, vulgata displicebat Hemsterhusio lectio, melior altera videbatur, γαῖαν ἱσαμνησάμην, ad Hesych. T. I. p. 1352. sic dicitur jacere cadaver, operimento matris obductum; quibus verbis Cicero de Leg. II. 22., istum adludabat Xenophontis locum, quem tractat vir summus. Sed ad Herodotum forte satis fuisset monuisse, Xerxis factum ad

Thermopylas (quod attigit et Polyæn. VII. c. 15, 4.) Spargiatam postea temporis imitatum Agesilaum, qui fidos sibi jussit Σπαρτιάτας νεκρῶς, ἱσαμνησμένους κόνιν, ἀποκρύψαι, ut scribit Polyæn. II. 1, 23. VALCK.

CAP. XXV. 5. ὀρίοντες καὶ τοὺς ἑλῶταις] Magna in his CL. de Pauw molimina. Negat ullos adfuisse Hilotas; negat quatuor Græcorum ad Thermopylas jacuisse millia. ἑλῶταις facit ἰδιώταις, sive cives: scriptum præterea supra c. 24. olim fuisse, ὑπολιπόμενοι στυγίων ὡς τετραπλοχιλίων. Proinde post nonnulla τῶν μὲν χίλιαι ἱφαίνοντο νεκρῶ, Græcorum sunt cadavera; τίσεις vero χιλιάδης, Persarum. Hæc pauca de multis. Ego vero scire maxime aveo, quinam illi præter Spartanos et Thespienses ἰδιῶται, cives, si eorum mille tantum fuerint? et quomodo ναῦται (classarii) ex ἰδιωτῶν corporibus agnoscere Spartanos potuerint? Hilotæ, quos adfuisse vidimus VII. 222., habitu cultuque pares ceteris non erant. Hoc amplius, si mille duntaxat Græci ad Thermopylas ceciderint, quid fiet Epigrammate, in quo contumulatorum χιλιάδης τίσεις VII. 228.? Sed desino; id tantummodo adstruens, jejunum hoc in strategemate Polyænum esse lib. VII. 15, 4. WESS.

CAP. XXVI. 1. αὐτόμολοι ἄνδρες ἀπ' Ἀρκάδης] Quæ primo viderentur ad spectu longe dissita, solerter sic comparavit eruditiss. A. Heringa, Obs. Crit. p. 156., ut Arcades hi fuisse videantur Caryatæ. Nostro dicuntur βίου τε δίομενοι, καὶ ἰσχυροὶ βουλόμενοι εἶναι: victus egentes, et in agendo desiderantes occupari, prout hic vocem ἰσχυρὸς accipiendam puto. Pecuniam numeratam, quam domi habebant, τὸ ἀργύριον τὸ ἰδὸν αἰμῖνοι, vocabant et ἀργόν, id est οὐκ ὄν ἢ, ἔργη: contra ἰσχυρὰ χρήματα erant quaestuosæ fœnusque pensantes pecu-

niæ, monente G. Budæo Comm. Ling. Gr. p. 271. vid. Salmas. de Trap. Fœn. p. 480. Rariori usu apud Demosth. p. 547, 7. ἰδιοντό μου δανίσαι χρήματα εἰς τὸν Πόντον Ἀρτίμωνι — καὶ Ἀπολλωδῶρην, ὅπως ἰσχυροὶ ᾖσιν, ut negotiarentur, sive ὅπως ἐργάζονται ἐν αὐτοῖς, quæ phrasid est in Ev. Matth. xxv. 16. VALCK.—Arcadas illos, qui hic memorantur, transfugas ex Carya Arcadiæ oppido advenisse statuens Heringa, testimonio maxime Vitruvii usus erat; qui lib. I. cap. 1. originem Caryatidum quæ in architectura vocantur expositurus, Carya, ait, civitas Peloponnesi, cum Persis hostibus contra Græciam consensit; etc. Vitruvii verba jam olim Holstenius in Notis ad Steph. Byz. voc. Κάρυα adposuerat. Quod autem duo Peloponnesi oppida fuisse statuunt docti viri, quorum utrique Κάρυα vel Κάριαι nomen; rectius fortasse dicturi erant, unum idemque oppidum olim, quo tempore Græciam Xerxes invasit, Arcadiæ fuisse contributum, deinde vero Laconicæ factum ditionis. S.

4. τὰ παῖσι] Æque bonum τὶ παῖσι. Verissimum ἱερωνίων, (lin. 5.) unde ἀργίλῃ ἱερωνίωντι IV. 145. aliaque. Malui quoque (lin. 6.) ἀγοίσι Ὀλύμπια, ut ἀγοίσι Ἀπατούρῃα: denique θιασίσι, præeuntibus manu exaratis exemplaribus. Maxime vero memorabilis est (lin. 10.) Τριτανταίχμης ὁ Ἀρταβάνου Vallæ et Arch., idem, uti videtur, ac lib. VII. 82. Tigranes haud quidem ignotus inter Persas est, Achæmenidarum gente prosemminatus; sed nusquam Artabani filius, VII. 62. IX. 95. Quare Th. Galeo (Τριτανταίχμη. unice probanti) videor adstipulari posse. WESS.—Ad eundem Τριτανταίχμησιν spectare videtur, quod lin. 4. scribitur, ὥς δὲ τις πρὸ πάντων, etc. S.

6. ὡς Ὀλύμπια διάγοισι] Doctissimo G. Kenio corrigendum videbatur, ὡς

Ὀλύμπια δὴ ἔγουν. Hoc mihi olim etiam placebat; nunc, si præbent alii Codices lectionem quam dat margo Steph., legi malim ὡς Ὀλύμπια ἔγουν. Vulgatum si forsân, ut hic, legeretur alibi, uno tamen alterove exemplo nolim abuti adversus centena. In istis paulo post, (lin. 8 seq.) quibus Arcades quale præmium esset Olympiacum Persis interrogantibus ἴπων, τῆς ἱλαίνης τὸν δίδεμνον στίφανον, leve forsân vitium latet, quod una lineola loco mota facile tolli posset, si nempe scriberetur τῆς ἱλαίνης τὸν ἐθέμινον στίφανον, ex oleastro coronam ut simpliciter dixerint Arcades; quorum verbis Noster, Olympiacæ laudis admirator, interjecerit τὸν ἐθέμινον, illam Poëtarum, Pindari præsertim, carminibus decantatam. Quibus hoc forte videbitur non necessarium, fatebuntur tamen his Pausaniæ III. p. 27⁴, ἄρχονται μὲν ἐπὶ Τηλέφῳ τῶν ὕμνων, προσδιδούσι δὲ οὐδὲν ἱς τὸν Εὐρύπυλον, omnino corrigendum, προσφθεύει δὲ οὐδὲν. VALCK.—Mihi quidem (ut dicam quod sentio) frigide præter morem dicturus fuisse Herodotus videtur, si ἐθέμινον hic scripsisset. Ego vero in hunc modum edi curans, οἱ δ' ἴπων, "τῆς ἱλαίνης τὸν δίδεμνον στίφανον," ob oculos habueram superiorum editionum exempla, in quibus post ἴπων intercisa erat oratio, quo scilicet intelligeretur, οἱ δὲ ἴπων, τὸ ἄλλοι ἵπων τὸν δίδεμνον στίφανον ἱλαίνης. Nunc (quamvis ad sententiæ summam h. l. nihil referat utro modo structuram orationis accipias) deletas illas notas "et" velim, et parum commode post ἴπων comma olim positum fuisse autumo: juncta enim intelligi debent ἴπων τὸν στίφανον, nempe τὸν τῆς ἱλαίνης στίφανον δίδεμνον τοῖς νικῶσι, hi vero narrarunt oleæ coronam, victoribus dari solitam. Paulo superius, (lin. 6.) ubi ἔγουν offerunt complures probati codices, recipi fortasse hoc ipsum, licet mox subjiciatur

Σωφίαν debuerat; quoniam (ut jam frequentissime observavimus) variare verborum modos Scriptor noster amat. S.

CAR. XXVII. 3. ἄντι σφί ἐνέχοντες. αἰσὶ χόλον] Litem, quam publicato schedæ moverunt, secundum eas do. Non nescio Euripideum Hecub. v. 1118. ἢ μέγαν χόλον Σοὶ καὶ τίνασαι ἴχτι, Sophocleumque Trachin. v. 272. Aliter Herodotus lib. VI. 119. Δαρῖος — ἐνὶ χεὶ σφί θυὸν χόλον: et lib. I. 118. Odii Thessalorum in Phocenses exordia lib. VII. 176. signata sunt. Hinc τὰν πρὸς Φωνίας ἴχθραν, ἢ προυπῆρχε Θισσαλοῖς ἐν παλαιῶν χρόνων, non tacuit Æschin. περὶ Παραστρ. p. 46. WESS.

8. ἀπειλῶσθαι ἱς τὸν Περηνσὸν οἱ Φωνίαι] Mirum accidit, H. Stephanum ad hæc adhæsisse; sed comma, male punctum post Περηνσὸν, illi tenebras offudit. Melior in his Pavius, atque diu ante eum Polisenus VI. 18. Nimirum Thessali subita incursione Phocenses in Parnassum concluserant. Unde deinceps ταῦτα μὲν οὐ τὸν πικρὸν ἐπὶ τῶν Θισσαλῶν οἱ Φωνίαι, πολλοὺς ἰσχυροὺς: ubi multitudinis numerus, πικρὸν spectans, nemini molestus esse debet. Verum audiamus Polyænum: Φωνίαι ἱς τὸν Περηνσὸν κατακλιθεῖσσι, γυνήσαντες αὐτοὺς καὶ τὰ ὅπλα οὐκ ἐπιστήσαντες. Sic scripserat. Vulgo illi γυνήσαντες deerant, damno sententiæ manifesto, sicuti Diodoro XI. 14. adscriptum. Animadvertit et illud doctissimus Berglerus. Rem eandem, alio tamen ordine, operosius exsequitur Pausanias lib. X. c. 1. ubi de Tellia et de Telliadis (infra lib. IX. 37. memoratis) Kühnius et Leopardus Emendat. lib. IV. 18. WESS.

10. οἱ Τηλλίης — γυνήσαντες, etc.] Obiter hinc Polyænum p. 562. redintegavit Clar. Wess. ad Diodor. T. I.

p. 414. quo nondum usus Kœnius ex Herodoto quoque vidit in Polyæno legendum: Φωκίς, ἡ τὸν Παρνασσὸν κατακλιθεῖντες, γυφώσαντες αὐτοὺς καὶ τὰ ἔπλα: sic vox collocata ob similem præcedentis syllabam facile periit. Eleum vatem Telliam, in quo viro egregio spes opesque erant Phocensium sitæ, laudat Pausanias et hoc ipsius in bello non illaudabile commentum, in Phocicis p. 800. et 801., ubi Thessalos quingenti noctu narrantur improvisos adorti, αὐτοὶ τε ἀληλιμύνει γύψῳ, καὶ ἰνδιδικόντες ἔπλα λιυὰ ὑπὸ τῇ γύψῳ. Eodem isthoc cum Thessalis bello quod eventit memorabile Phocensium facinus desperatione furentium et rabie, Pausanias narratum, explicatius etiam atque in laudem mulierum præsertim Phocensium Plutarcho de Virtut. Mulier. p. 244., causam non exputo, quam tamen habuisse certam suspicor, cur hoc in loco silentio presserit Herodotus. VALCK.

17. ὥστε τετρακισχίλιον κρατῆσαι] Male Valla et consentanei τρισχίλιον. Polyænus καὶ πτόμα ἰγίνοντο θισσαλιὰς ἄλλης τετρακισχίλιαι. Cur ego autem λοιπὰς (post εὗς δὲ, lin. 18.) tueror, tanta Codicum conspiratione in exilium actas? Vocis absentia sententiæ nihil nocet. Wess. — Inutilem vocem invito suo codice tenuerat Gron. Ignorat autem eundem poster F. cum aliis. S.

CAP. XXVIII. 4. ἡ ἵσσι κατὰ 'Τάμπωλιν] Ob oculos ista Polyæno fuerunt VI. 18, 2. τάρφρον ὀρεῖαντες κατὰ τὴν πύλιν καὶ πληρώσαντες αὐτὴν κινῶν ἀμφορίαι: dederat ergo κατὰ τὴν 'Τάμπωλιν, (aut nude κατὰ 'Τάμπωλιν) quæ Valckenarii justissima correctio ad Phœniss. Euripid. p. 749. Scripsi (lin. 5.) ἀμφορίας κινῶν de Herodoti aduetudine lib. VII. 131. (et alibi) a qua me εἶδωλα κινὰ κερδής Democriti apud Stob. Serm. IV. p. 56. non revocant.

Wess. — Quamvis vero constanter alias forma κινῶς, pro communi κινῆς, usus esse videatur Herodotus, advertere tamen animum Editoris debuerat Homerica forma κινῆς, quam h. l. plerique codices cum vett. Edd. præferrebant: qua fortasse et aliis quibusdam in locis usus est Scriptor noster, ubi librariorum alii formam κινῆς, alii communem κινῶς posuerunt. S. *

Ibid. κατὰ 'Τάμπωλιν] Ad hæc Polyænum VI. c. 18, 2. comparanti Kœnio latere non poterat, in istis, τάρφρον ὀρεῖαντες κατὰ τὴν πύλιν, corrigendum ex Herodoto κατὰ 'Τάμπωλιν: in transcurso eadem facta fuit comparatio ad Schol. in Phœn. Eurip. p. 749. Fraudem, qua vicinos Thessalos irretitos tenuerunt, explicate tradit Pausan. X. p. 799. κατὰ τὴν 'Τάμπωλιν — ὁρέας κεράμου πιστοιμῆνας κατορεῖαντες, καὶ ἰσ' αὐτὰς γῆν ἰεσιφρεῖαντες (Herodot. χυῶν ἰεσιφρεῖαντες) ὑπὸ τῶν τῶν Ἰσσηλῶν. In foveas equites fuere præcipitati, equi autem ἀπικυλοῦντο: quod Pausanias sumsit e Thucyd. VII. 27. Herodoto οἱ Ἰσπυ τὰ σκίλια διφθέρησαν. Hoc bello Phocensibus dux erat alter de duobus 'Ταμπωλίτης Δαϊφάνης, juxta Pausan. p. 800. Δαϊφάντης δὲ Βαθυλλίου τρέϊτες αὐτὸς ἔρχων dicitur Plutarcho T. II. p. 244., ubi congressi cum Thessalis victoribus Phocenses reportasse narrantur περὶ Κλιωνῆς τῇ 'Ταμπόλιδος. De Hyampoli multis agens Jac. Palmer. in Gr. Antiq. p. 665. istas Phocidis Cleonas vicum in Hyampolitarum vicinia fuisse suspicatur. Jason Thessalus 'Ταμπωλίτων τό, εἰ προέσταιν ἰλί, καὶ τὴν χώραν ἐπέρθησι, apud Xenoph. 'Ελλ. VI. p. 350, 28. VALCK.

CAP. XXIX. 1. Τουτίων δὲ σφί ἀμφοτέρων ἔχοντες ἱγκοτοι] Eruditissimus H. Stephanus vocabulum ἱγκοτοι, quatenus quidem substantivi sedem obtinebat,

e Græcæ linguae finibus procul amandavit; dictionesque adeo, ἀτάρ τινα καὶ ἴγκοντο ἔχῃ, lib. VI. 133. et 73., scriptas fuisse καὶ ἐν λότοις ἔχῃ, vice καὶ ἐν ἔχῃ λέγον. Inspice ejus Prolegom. p. 736. Cui animadversioni valide repugnat hic locus, talem τμήσειν recusans, et lib. IX. 109. τῇ μὲν γυναικὶ ταύτῃ οὐκ ἔχῃ ἴγκοντο. Plura alias. Wess.

CAP. XXX. 1. οἱ γὰρ Φωκίης μόνον, etc.] Si vero nititur Pausaniæ lib. X. cap. 1. extr. narratio; Phocenses cum Persa, necessitate compulsi, ὑπ' ἀνάγκης, primum fecerunt, postea ad Græcorum societatem reversi. Non ita Noster hic et superiore libro c. 203. et 218. Vicinum (lin. 3.) κατὰ τὸ ἔχθος τὸ Θισσαλῶν Pass. et apud Plutarchum minime malum: consimile κατὰ τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων, quo Spartanos prosequabatur Hegesistratus, sive, ut ibidem, τὸ ἔχθος τὸ ἐς Λακεδαιμονίους, lib. IX. 36, 37. In Latinis talia sæpe. Vid. Cortium ad fragm. Sallustii p. 936. Wess.

2. οὐκ ἰμῆδιζον, κατ' ἄλλο μὲν οὐδὲν] Verisimillimam Herodoti conjecturam ingeniosa malevolentia nititur evertere Plutarch. T. II. p. 868. c. Sed Herodotea describens Philosophus præbet ex suo Codice lectionem unam alteramve vulgata apud Herodotum non deteriolem; velut in proximis, (lin. 3.) κατὰ δὲ τὸ ἔχθος τὸ Θισσαλῶν, nulla alia de causa, quam quia oderant Thessalos: similiter scribit et in eundem sensum Noster IX. 37., κατὰ τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων, propter odium, quo Lacedæmonios oderat: et Thucydides, κατ' ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων κατ' ἔχθος τὸ 'Ρηγίων κατ' ἔχθος τὸ Κορινθίων, p. 67, 73. p. 239, 10. p. 483, 57. Aptissima dedit in eam rem Jac. Perizonius in Æliani Var. II. 25. et ex his suis observatis explicare debuerat apud eundem XII. 53. τὸ Μεγαρίων πινάκιον: ubi

commode Thucydideum τὸ Μεγαρίων ψήφισμα contulit Cl. Abr. Gronov. cujus avus J. F. Gr. Vid. in Liviū XXXIV. c. 26. Valck.

8. ἰσύντις ἵσαι] Vide Valck. ad VII. 164, 3. et conf. IX. 7, 18. S.]

CAP. XXXI. 4. ποδιὼν στυνὸς] Val-la Græcum podeon retinuit, Porto laudatore: limes venit a Gronovio, ex Salmasii sententia ad Solin. p. 297. (Nobis laciniam interpretari placuit. De pendulo utris petiolo idem usurpatum vocab. II. 121, 70. vidimus. Angustum terræ tractum h. l. intelligi adparet.) Μηλίδος (lin. 6.) rediit ex dictis lib. VII. 198. At Δρυοπίης suspicionibus ex Schol. ad Apollon. Rh. I. 1212. ansam præbet, non movetur. Vide c. 43. et lib. I. 56. Porro quod in proximis, (lin. 9 seq.) ἰμῆδιζον τι γὰρ, καὶ οὐκ ἰδῆκες Θισσαλῶν, perperam arbitror a Valla exprimi. Causæ, propter quas Doriensium regio a vastitate manserit immunis, indicantur, tum quod Medorum illi partibus studerent, tum quia Thessalis consultum non videbatur. Wess.

6. τῆς τι Μηλιάδος—χώρης] Μηλίδος, usitatum alibi Nostro quoque formam, prætulit Cl. Wess. in Diss. Herod. p. 127. Ad Callim. Hymn. in Del. v. 287., ἱερὸν ἔσται καὶ αὐτὰ Μηλίδος αἴης, nuperrimus Editor, vir magnis suis meritis clarissimus, Jo. Aug. Ernesti aptissimum dedit Thucydidis locum, quo Melienses etiam 'Ιεῖς nominantur. Exemplis aliquot ostendi posset, non inutilem esse observationem Scholiastæ Aristid. in Cod. MS. καλῶς ἔπει (T. I. p. 304.) Μηλίαν, καὶ οὐ Μηλίαν. Μήλιον μὲν γὰρ οἱ τὴν ἡῶν εἰκόνην. Μηλίης δὲ, οἱ ἐν τῇ Μηλιακῇ κόλπῳ. Maliacum sinum Livius XXVII. c. 30. et XXXV. c. 37. Μηλία κόλπον dixit Herodot. IV. c. 33. Attica contractione Μηλιᾶ κόλπον Æschyl. Pers. 486. et Aristoph. Lysist.

1171. ubi notat Palmer. in Exercit. p. 769. *Μηλιὰ πόλιν* Atticistam scripsisse puto Philostratum, p. 551. non, quod ferri nequit, *Μηλῖα πόλιν*. In proximis merito Doctiss. Kcenio Latina Græcis, καὶ οὐκ ἰδίαις *Θησαλαῖσι*, videbantur disconvenire: proque istis, etsi Thessalis non videbatur, ponendum, neque Thessalis videbatur, nempe vastanda Doris; horum enim ductu Persæ utebantur, et ex horum libidine plus minusve mali regionibus inferebant. VALCK.

CAP. XXXII. 4. τοῦ Παρνησοῦ ἡ περὶ, etc.] Suo quoque nomine vocata dicitur *Τιθρεία*. Ista quidem clarent atque aliunde firmantur; sed his interjecta sic primum vulgabantur: τοῦ Παρνησοῦ ἡ περὶ, κατὰ Νίωνα πόλιν, κειμένη δ' αὖ ἰωῦτης· *Τιθρεία* ὄνομα αὐτῇ. Vallæ Latina: qui vertex est juxta urbem Neonem illic sitam, nomine Tiethorea: facta videtur de Græcis hoc modo scriptis, κατὰ Νίωνα πόλιν κειμένη ἰσ' αὐτῆς. Sed Codicum lectionibus instructus de Laurentianis certius judicabit. Pro sua Linguae Græcæ peritia H. Steph. scripsit seorsim sitam, legens *κειμένη* ἰσ' ἰωῦτης: sed nec hujus sibi lectionis sensum satisfacere fatetur. Holstenii commentum ad Steph. Byz. in *Τιθρεία* vix memorari meretur: Latina Palmerii in Græcia Ant. p. 635. Græcis neutiquam respondent. Clar. Gronovii ingeniosa esset interpretatio, si mons Græce dici posset *ἰζασθαι ὅμιλον* ἰσ' ἰαυσοῦ: quod non puto. (Quo pacto Græca ediderit Gronovius, in Var. Lect. (ed. S.) dixi: Latina ejusdem versio hæc erat, vertex—in se aptus turbæ capiendæ.) Habuerunt etiam Phocenses velut commune gentis concilium, in quod *συνέδρους* suos mittebant civitates, τὸ *Φωκικόν* dictum: vid. Pausan. X. p. 805. 808. 882. 892. Jam suspicor, Neonem urbem dictam *κειμένη* ἰσ' ἰωῦτης, quod seorsim posita, suique juris, cum reli-

quis Phocidis civitatibus in commune non consulebat: hoc sensu commode urbs dici potest ἰσ' ἰωῦτης ἵσαι, vel *κείσθαι*, vel *εἰκῆσθαι*. Nusquam istius urbis incolæ memorantur *Νιῶνα*, ubi res narrantur a Phocenaibus in commune gestæ cum Thessalia, aut cum plerisque Græcis bello sacro. Hos itaque suspicor ἰσ' ἰσφῶν αὐτῶν αὐτόνομους εἰπῆσαι: quæ phrasid est Thucyd. II. c. 63. Ut hujus et aliorum, sic Herodoti est *κείσθαι* ἰσ' ἰωῦτοῦ: lib. II. c. 2. infantes voluit ἰσ' ἰσφῶν ἰσφῶν ἰσ' ἰωῦται *κείσθαι*, seorsim jacere: vid. VII. c. 10. IX. 17. et 37. ubi *εἶχον* ἰσ' ἰωῦται *μάστιγιν*, suum sibi habebant haruspem, ab illo Mardonii diversum. Urbem *Νίωνα* hinc Steph. Byz. adnotavit. Occasione loci Demosthenis de falsa Legat. p. 232. Harpocration in *Νίωσιν* urbem hanc Phocidis Herodoto dictam scribit *Νιῶνα*, *Νιῶνας*, Androtoni. Ex Herodoto Pausanias X. (c. 32.) p. 878. *ἔσται Νιῶνας τῇ πόλει*, *Τιθρείαν* δὲ ὄνομα τοῦ Παρνησοῦ τὴν ἄκραν. In verticem Parnassi, sic vocatum ævo Herodoti, qui erat ex adverso urbis Neonis (κατὰ Νίωνα πόλιν) seorsim sitæ (*κειμένη* ἰσ' ἰωῦτης) miseri Phocenses *ἀνηνίκαντο*, καὶ αὐτοὶ ἀνέβησαν: quæ Clar. Wess. declaravit, Diss. Herod. p. 198. VALCK.

5. κατὰ Νίωνα πόλιν κειμένη, ἰσ' ἰωῦτης] Distinctio CL. Gronovii est, cujus rescripta H. Stephano et L. Holstenio, locique novam dilucidationem. Notæ repræsentant. Aspera mihi tamen semper visa dictio fuit, *περὶ κατὰ πόλιν κειμένη*, siquidem oppidum adstrui montes solet vertici, non vertex urbi. Placuit propterea *κειμένη* ἰσ' αὐτῆς, sitam in eo, non ἰσ' αὐτῆς, quæ divinatio docti viri. Parnassi cacumen Tiethorea urbem habuit Neonem; præruptum illud quidem, sed multitudinis capax. Fuisse vero Neonem isto in jugo, testes Pausaniam ac Plutarch. in Sulla p. 461.

ne fero; Tithoream, quæ Neon quondam, in eo locantes. Præterea ἡ ἐν τῇ ἀνηνίκαντο non est, in quam vecti erant, sed in quam res suas comportant, sive ἀνεκινέσαντο, ut belle ibid. Plutarchus. Probe recorder, Eustathium (loco in Var. Lect. ed. S. citato) hinc accepisse ἡ Σάδρη ἀνηνίκαντο, et explicasse ἀνέβησαν, sed et aberrasse, tum in citando, tum explicando. Scriptoris eum verba aliud docere, si advertisset, potuerant; illa quoque, ipsi non ignota c. 36. ἡ τὸ Καρύσιον ἀνηνίκαντο, similique lib. III. 148. Wess.—Nihil magis in promptu fuerat, quam κατὰ Νίωνα πόλιν κειμένην scribere; ita quidem, ut, si κειμένη scripsisse statuamus Herodotum, facillime id in κειμένην mutari a librariis potuisset; non vice versa. Igitur, quum in nullo vet. cod. κειμένη scriptum reperitur, eo certius inde colligi videtur veram esse scripturam κειμένη, adeo religiose servatam a librariis. Quod vero Wess. oppidum ait adstrui solere montis vertici, non verticem urbi, id quidem nihil ad id de quo hic agitur. Si in oppidum confuissent Phocenses, commode dicturus fuisset Herodotus, oppidum illud in radice verticis situm fuisse cui Tithorea nomen: nunc illi in singularem et separatam aliquem Parnassi verticem confugerunt; et, quisnam ille fuerit vertex, declarat Scriptor, non solum nomen ejus edens, sed et adjiciens, fuisse verticem in ea Parnassi regione situm ubi Neon est oppidum, hoc scil. nomine ea ætate notum, humiliori fortasse tumulo adstructum, ex adverso Tithoreæ. Id oppidum dein a Persis captum incensumque fuisse ex cap. 33, 4. discimus: Phocenses autem in montis vertice tuti fuerunt ab hostium impetu. S.

CAP. XXXIII. 2—4. καὶ κατὰ μὲν Ἰκαύσαν, etc.] Annumeravit has Phocidis urbes ex Herodoto, in quibusdam

discrepans, Pausanias X. 3. Δρόμοι ἀδPELLAT Δρομαίαν, dissentiente Eustathio ad Poëtam: Τιδῶνιον cum Steph. Byz. Τιδῶνιον, Eustath. Θρόνιον, non bene: id oppidum enim Locridis, ad Thermopylarum angustias, teste Æschine πρὸ Παράτρ. p. 45. et Diodoro XVI. 33. Ἀμφίκαιον vocitat Ἀμφίκλυον: immo vero Nostrum ait urbem Ὀφειρίαν nuncupasse X. 33. p. 883., nec ipse tamen, sed imprudentes librarii, uti optime Sylburgius. Ἀμφίκαιον scripsisse Herodotum, Stephanus Byz. et quæ de tituli origine subdit ipse, testimonio sunt. Τριτίαν affirmat præter Thucydidem Ethnographus: hinc Hesychii Τριτίης γινῆναι, οἱ δὲ Τριτίων πόλιν κόνις, ἥ ἵσται πλεσίον Φωκίδος. Reliqui non immemor, expositis a Nob. Palmerio Gr. Antiq. lib. VI. 15. Wess.

Ibid. κατὰ μὲν Ἰκαύσαν Δρόμοι, etc.] Secundum Plutarch. T. II. p. 868. κ. narraverat Herodotus, τριτηκίδιον πόλιν τῶν Φωκίων ὑπὸ τοῦ βασιλέως κατακλεισθαι: scribere saltem censor debuit τριτηκίδιον: hoc enim capite duodecim et paulo post tres memorantur urbes Phocidis, in quarum tecta incolis vacua igne Persæ sævierint. His quindecim duas si eximas, quas incolentium nomine, ni fallor, designatas, Πιδίαν dixit et Τριτίαν, ceteras omnes, iisdem pleasque nominibus memoratas Pausanias, solo postea temporis æquari jussit Amphictyonum præsidio ferox Philippus Amyntæ fil., cum funesto Græcæ libertati bello sacro finem imposuisset. Præter istas autem, hic et infra Herodoto memoratas, idem tum ceteræ Phocidis urbes, quæ præcipuæ erant duæ et viginti, triste fatum subierunt, unis Abis exceptis. Istas xxii, urbes tum deletas recenset Pausan. X. p. 803. et 804. Herodoto enumeratas singulatim pro doctrina sua Geographica tractavit Jac. Palmer. Græc. Ant. VI. c. 15., sic ta-

men, ut sæpius vir egregius errare debuerit, nec Critica sollertia neque instructus accurata Linguae Graecae peritia. De multis, quæ hic dici possent, nunc satis erit semel Pausaniæ suo loco restituisse, quæ in alienum immigrarunt lib. X. (c. 34.) p. 885., in ταῖς Φωκίων πόλιν, ἃς ὁ Μῆδος ἐνέσχεσθαι, ἀρβυῆσαι καὶ τὴν Ἑλλάδιάν ἴσθαι ἐν ταύταις (κατὰ Ἡροδότου λόγους). Novissima huc retraho ex fine p. 884. (c. 33.) VALCK.

8. καὶ νῦν ἴσται χρηστέριον] Celebris ejus in Musis mentio lib. I. 46., supra c. 27. et dein c. 134., iidem apud alios in Leopardi Emend. lib. VI. 22. et Casaub. ad Strabon. IX. p. 647. (p. 423. ed. Cas.) WESS.

CAP. XXXV. 4. Πανοπίων τὴν πόλιν, etc.] Daulidem et Panopea Poëta in Catalogo, (Iliad. β'. 520.) uti situs requirebat, junxit. Quas urbes cum Persæ inflammavint, Αἰολίδιον titulus oppidi complecti nomen debet. Ubi vero in Phocide illud? Palmerius cum omni Græcia ignorat: Gronovius reperisse se in Plutarchi Lucullo, pag. 479. n. putavit, ubi τῆς Φωκίδος περὶ Στυρίων αἰολίζονται. Demiror tamen vehementer istos huc αἰολίζοντας advocari, qui L. Luculli ætate ex Boeotiæ Chæronea, uti nitide Plutarchus, in eam Phocidis partem connuxerunt. Ficulneum ergo Æolidis illi præsidium. Quid itaque? Menda se vocabulo insinuavit; scripserat ΑἰΑΑΙΡΕΩΝ, inperiti vero ΑἰΟΑΙΔΕΩΝ. Quam quidem scripturæ fraudem ante hos quinque annos Cl. Valckenarius mihi monstravit et probavit: nunc eandem video in Cl. de Pauw conjecturam incidisse. Profecto, si quæ alia, ex tripode venit. Αἰλαίαι, Lilsæ, proxime ab oppidis incensis aberat, doctore Pausania lib. X. 33., nec fatum, quod illa mersit, potuit vitare. WESS. — Ex Med. Αἰολίδιον posuit Gronovius pro Αἰολίδων: Æolidensium,

VOL. IV.

Valla. Palmer. Græc. Ant. p. 675. miratur nullum alium de hac Æolide mentionem fecisse. Iisdem pæne servatis literarum ductibus jam ante aliquot annos veram, ut opinor, lectionem detexi corrigendo Αἰλαίαιον. Quo quisque colore suum errorem incrustaverit nihil attinet dixisse, veritate monstrata. Persæ τῶν Πανοπίων τὴν πόλιν ἐνέσχεσαν, καὶ Δαυλίαν, καὶ Αἰλαίαν: Panopesium urbem incendio vastarunt, et Dauliorum, et Lilsænsium; atque adeo Panopen, Daulida, et Lilsæam, Αἰλαίαν: hinc, auctore Steph. Byz. sit Αἰλαίαι. Juxta Pausan. X. (c. 8.) p. 817. οἱ Αἰλαίαις — ἐς τοῦ Κηφισοῦ τὴν πηγὴν πύματα ἐπιχώρια ἀφιῶσιν, accolabant Cephisi fontem: ab interitu tutos præstitit Homerus, a quo præter ceteros Phocenses Lilsænsis etiam intextuntur Boeotiæ, 'Ιλ. β'. 523 seqq. Οἱ Κυπαρίσσοι ἔχουσι — καὶ Δαυλίδα, καὶ Πανοπίαν, Οἱ τ' ἄρα ποταμὸν Κηφισὸν διὸν ἴκωνται, Οἱ τε Αἰλαίαν ἔχουσι πηγὴς ἐπὶ Κηφισοῖο. A Philippo solo æquatæ hæc primæ memorantur urbes Pausaniæ pag. 803., Αἰλαία, 'Τάμπος, 'Αντίκυρα, Παραποτάμιοι, Πανοπίοι, Δαῦλις: veteres omnes, partim Homeri carmine nobilitatæ, partim Xerxis furore: de Lilsæa Palmerius egit Græc. Ant. VI. p. 681. et seqq. VALCK.

8. πάντα δ' ἰσπύσται] Ἐπιστάται et ἰσπύσται suum Herodotus fatetur lib. I. 173. alibique. WESS. — Nempe ubi pluralis est numerus, at h. l. unice verum erat ἡπίσταται aut ἰσπύσται. Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. XXXVI. 4. ὁ δὲ θίός σφιας οὐκ ἔα κινῆσαι] Colorem ex his Pausaniæ duxit commemoratio Delphensium metus et responsi Apollinei, sub Brenni adventum lib. X. 23. pag. 853., uti bene Kühnius. Illud τῶν ἰωυτοῦ παραστήσθαι (lin. 5.) simile habet, sed explicatius lib. IX. 105. ἀδύνατον γὰρ

X x

— *ἵναι ἑαυτοὺς ἰώνων προκατῆσθαι, φρουρόντας τὸν πάντα χρόνον.* Inde στρατηγὰι προκαθιδύμηναι τῆς χώρας, qui regionem tuentur, Artapani apud Euseb. Præp. Evang. IX. 27. Wess.

9. *ἡ ἐν τῷ Κορύνθιον ἄντρον*] Cultissimam antri descriptionem Pausanias X. 32. pag. 879. instituit, et prior eo Æschylus, ut alias monui, Eumenid. v. 22. Wess. — Aliud fuit in Cilicia nobile Corycium antrum, de quo ad Cebetis Tabulam, c. 26. p. 343. dixi; ubi hujus in Parnasso monte cognominis antri memoria animum meum fefellerat. S.

12. Quod hic ait καὶ τοῦ προφήτιω, unicum nobis sistit: serior ætas plures Prophetas (oraculorum interpretes) Delphis tribuit, Plutarch. T. II. p. 410. r. Ælianus Hist. Animal. X. 26. Vid. Ant. van Dale de Oracul. c. 5. p. 104. Nimirum aucta Oraculi fama et superstitione, ut duabus προφήτιαις sive Pythiis et tertia vicaria, in crebra sciscitantium turba, opus fuit, ita et pluribus Prophetis. Videsis ad Diodori lib. XVI. 26. Wess.

CAP. XXXVII. 3. *ἴσθαι ἡ τοῦ μεγάρου ἱερινηνιγμ.*] Hic sane miror cur ἔξωθαι scribi maluerit H. Steph. quod, me iudice, protinus altero deberet mutari, si hic forte legeretur. ἔξω infra recte scriptum in istis, *Θόρυμα — καὶ τοῦτο κάττα ἴσσι, ὅπλα ἀρτία αὐτόματα φανῆναι ἔξω προκείμενα τοῦ νηοῦ.* Arma, credo, sponte sua templi exierant penetrali, ut heroës Delphorum Phylacus et Autonous, scutis sacris velut amuletis muniti, pro aris et focus Delphorum suorum propugnarent; vid. c. 38. et 39. Paulo ante Leuctricam pugnam, Thebis, ut ait Callisthenes, in templo Herculis valvæ clausæ repagulis subito se ipsæ aperuerunt, (ὡς τοῦ Ἡρακλείους εἰς τὴν μάχην ἔξωρημμένους, Xenoph. Ἑλλ. VI. pag. 348, 11.) armaque quæ fixa

in parietibus fuerant, ea sunt humi inventa: Cicero de Divin. I. 34. Plura, præter ceteros, narrat illic prodigia Xenophon, ipse neutiquam liber a superstitionis morbo; nonnullos tamen dixisse fatetur, ὡς ταῦτα πάντα τεχνάσματα ἦν τῶν προσηνέων. Delphis hoc tempore nec locus erat fraudibus nec tempus. Delphorum propheta Acerratus, exsternatus præsentis periculi metu, facile sibi videri potuit duplices videre Delphos; quidni, sponte sua foribus patentibus, arma etiam αὐτόματα ἔξω προκείμενα τοῦ νηοῦ? Neque est cur miremur ista talia elegantissimo Herodoti ingenio se probare potuisse tanquam vera. VALCK.

7. *τῆς Περονίης Ἀθηναίης*] Magna Vind. ex servata scriptione veriore laus, cumlatior futura, modo in consequentibus auferri sese passus haud fuisset: scribi ad eam formam semper oportet; nam Περονίης in Demosthene, Æschine, Diodoro, Pausania, improbum minime, in Herodoto ubique. Confer lib. I. 92. Wess.

13. *ἡ μὲν τοῦ οὐρανοῦ κεραυνοί*] Hæc prodigia, si prodigia dicenda sunt quæ mediæ ætate de cœlo fulmina jaciebantur, memorat et Diodor. XI. c. 14. Quæ Persas, eadem postea temporis Galatas a spoliando templo traduntur abegisse. Horum ubi facinus attigit, Herodoteis usum Pausaniam non latuit Kühnium lib. I. (cap. 4.) p. 11., κεραυνοί τε ἰφίροντο ἐς τοὺς Γαλάτας, καὶ ἀπαρῶν γίνεσθαι πίστεως τοῦ Παρθασοῦ, δειμνά τι ἄνδρες ἰφίσταντο ἐπλῖναι τοῖς βαρβάροις. Explicatius eadem enarrat suo loco in Phocicis, pag. 854., Herodotum eleganter æmulatus, iudice Clar. Wessel. ad Diodorum. Pausaniæ narratis simillima tradit Justin. XXIV. 8. juxta quem lib. II. c. 12. miserat Xerxes quatuor millia armatorum Delphos ad templum Apollinis diripiendum; — 3

quæ manûs tota imbribus et fulminibus deleta est, ut intelligeret, quam nullæ essent hominum adversus Deos vires. Tempestatis vehementia territis et superstatione, plerosque aufugisse, non totam manum deletam, ex Herodoto licet colligere. VALCK.

15. ἀποβλαγίσαι δύο κερυφαί] Similia his Diodorus VI. 14. Quin eadem, si Pausaniæ fides lib. I. 4., Gallos raptores poena involvit, *κερυφαί τε ἰφίεροντο ἰς τοὺς Γαλάτας, καὶ ἀποβλαγίσαι πύργους τοῦ Περσικοῦ*. Ipsam tamen Apollinis ædem direptam a Persis atque incendio fœdatam diffitentur: non ita Plutarchus Num. pag. 66., c. τὸν ἱερὸν λύχρον, æternum illum ignem, cum templum a Medis inflammaretur, extinctum adseverans, incertum quo auctore. Herodotus tacet, immo infitiat lib. II. 180. et V. 62. WESS.

CAP. XXXVIII. 8. μίζοντας ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, ἵεσθαί σφι.] Sexcenties μίζων ἢ κατ' ἀνθρώπων, Plato Apol. p. 20. κ. Isocrates Evagor. pag. 192. A. etc. Idem et hic olim fuisse, optime D'Orvillius ad Charit. II. 4. p. 182. conjecit, μίζοντας non tangens. Dederat Noster μίζοντα ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, pro quo Josephus Antiq. lib. I. 19, l. εῖς ex scalis κατιούσας, σημειότερον ἢ κατ' ἀνθρώπου φύσιν ἔχούσας. WESS.—Una tantum litera ex ἔχοντας detracta, (ἔχων autem et ἰὼν in Herodoteis Codd. aliquoties inter se permutantur;) in literis ad me datis, feliciter, ut puto, corripiebat G. Kœnius: *ὁπλίταις μίζοντας ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἰόντας*, armatos hominum statura altiores. *τὴν ἡλικίαν, φύσιν* dixit etiam Soph. Trach. v. 312., ubi est 1079. *γυνὴ δὲ, θῆλυς οὖσα, κοῦκ ἀνδρὲς φύσις*: id est οὐκ ἀνήρ. Kœnii conjecturam D'Orvillianæ (ad Charit. p. 182.) longe præferendam, et veram arbitror; nam, admissa Cl. D'Orvillii lectione, si μίζοντα quis scri-

bat, *μίζοντα φύσιν ἔχοντας* vereor ut Græce doctis hic adprobet. VALCK.—Equidem nihil hic novandum censui, solam orationis distinctionem leviter juvendam. Vide Var. Lect. (ed. S.) *κατὰ ἀνθρώπων φύσιν* idem valet ac *κατὰ ἀνθρώπων*, quod Wesselingio placuerat. Participium *ἔχων*, verbis finitis adjici subinde solitum, non prorsus abundat, sed continuitatem quamdam videtur indicare: quod perspete etiam Hermannus intellexit, Adnot. 228. ad Viger. monens, *ληγῶς* significare nugaris nunc; *ληγῶς ἔχων* autem, nugator es. Cur vero id participium non nisi cum verbis nugandi, jocandi et similibus jungi statueremus, ut docti volunt viri, caussam satis prægnantem vidi nullam. S.

CAP. XXXIX. 2. Φύλακόν τε καὶ Λύτονον] Phylacum, ejusque *τίμιος* ad Minervæ Περσηνῆς templum, habet Pausanias X. 8. pag. 817. præter quem Brenni expeditione tres templo subvenisse heroas, Laodocum, Hyperochum et Pyrrhum, c. 23. p. 854. WESS.—Gallis etiam postea terribiles adparuisse feruntur *ὁ Τριερχος καὶ ὁ Λαοδόκος τε καὶ Πύρρος*: οἱ δὲ καὶ τίτματον Φύλακον ἱππικῶριον Διελφῶς ἀπαριθμοῦσιν ἥρωα, Pausan. X. pag. 854. Hinc Λαοδόκου nomen ponerem (apud eundem Pausan.) lib. I. (c. 4.) pag. 11., loco τοῦ Ἀμαδόκου. Ætate Brenni miror quid cessaverit Autonous, Xerxis ætate bellator, et cum Phylaco Persarum propulsator. Sed Justinus XXIV. 8. juveni supra humanum modum insignis pulcritudinis comites dat duas armatas virgines ex propinquis duabus Dianæ Minervæque ædibus occurrentes. Apud Pausaniam Pyrrho comites duo dantur mares, *Τριερχος* et *Λαοδόκος*. Ex his facili transformatione puellæ nobis enascentur *Τριερίχη* et *Λαοδίχη*: sic ferme vocabantur in Delo puellæ, quæ in Delum sacra primum ex Hy-

perboreis detulerant; illas enim, teste Herod. IV. cap. 33., *ὀνομάζουσι Δάλιον εἶναι Τριέχην τε καὶ Λαοδίην*. VALCK.

5. ὑπὸ τῇ Ταμωτίῃ περιφῆ] Una litera minus Ionice scribendum Ταμωτί. Innotuit ἡ Ταμωτία πύργος ex scelere esurientis Delphorum populi, innoxium philosophum de isthac rupe præcipitantis: vid. Perizon. in Æliani Var. Hist. XI. c. 5. et Wesseling. ad Diodori T. II. p. 104. (lib. XVI. c. 28.) Excitans Herodotea Palmerius, Græc. Ant. p. 633., scribit in vicinis (lin. 7.) τοῦ ἱεροῦ τῆς Περωτίης, perperam: legitimam Delphis anticæ Minervæ titulum Περωτίης præter ceteros, quos citat, adfirmavit Vir clariss. ad Diodori T. I. p. 415. (lib. XI. c. 14.) Ad ædem istam Minervæ, Persis divinitus fugatis, erexisse Delphos tropæum enarrat ibidem Diodor. Siculus, exhibens epigramma tropæo inscriptum, quod pertinet ad hanc Herodoti narrationem. In isto Epigrammate duæ literæ tantum omisissæ omni Jovem et Apollinem interceperunt honore, quo e fuga retracti Delphi Deos callide sunt dignati. Sic illud omnino videtur scribendum: Μῦθ' ἀλεξάνδρου πολέμου καὶ μάχης ἴσας Διὶ καὶ μὴ σῶσαι, Ζεὶ καὶ χαριζέμενοι Σὺν Φοίβῃ, πολλοῖσιν ἀπασμαίνουσιν ἑστίχῃ Μῆδων, καὶ χαλκοστίφανον ῥυσαμένους τίμινος. (nempe non, ut vulgo, ἀπασμαίνουσιν et ῥυσαμένους.) Non utique Delphi, qui, Dei sui tutela non multum fidentes, præter aliquot sexaginta fanaticos, πάντες ἐξέλκοντο τὴν πόλιν, ut ait Herodot. c. 36., non illi sane dici poterant Persas ἀπασμαίνουσιν, templumque ῥυσαμένους: sed eleganter dicuntur Ζεὶ καὶ χαριζέμενοι Σὺν Φοίβῃ, id est Jovi et Apollini, ἀπασμαίνουσιν ἑστίχῃ Μῆδων, et ῥυσαμένους τίμινος: qua satis nota scribendi ratione nescio quis apud Suidam in Δίρας. — ἕπερ δ' ἰάσθαι — εὐν τοῖς Ἀργοναύταις εἰς τὴν Κολχίδα παραγινόμενοι, ἔλαβον. VALCK. — Adpositum ex Diodoro Epigramma

Analectis suis iugerit Brunckius Tom. III. pag. 178. num. cxliii. vulgatam tenens scripturam, quam et Jacobs Animadv. T. III. P. I. p. 370. contra Valck. ex ipsius Herodoti verbis cap. 38, 4 seq. probabiliter defendit. Quod si quid incommodi haberent nominativi illi, ἀπασμαίνουσιν et ῥυσαμένους, suspicari licuerat ex vetustissimo scribendi more, qui in Inscriptionibus passim diutius etiam duravit, (conf. Koen. ad Gregor. Dial. Doric. §. 131.) terminationem ei idem ac *ei* et *q* valere, sententiamque esse gratum facturi Jovi, qui cum Apolline Medorum catervas abegit, etc. S.

CAP. XL. 8. ἐν τῇ Βιωτίῃ ὑποκαταμένους] Uberius ista Plutarch. Themist. p. 116. c. In Isthmi munitione varios se dant docti homines, ablataque (*is*) præpositione, (lin. 10.) τὴν ἰσθμὸν ἀποδοὺς τυχίνας, τὴν Πελοπόννησον περὶ πλείστον, etc. fingunt. Sed stare vulgatum posset, ac sumi de septo, in Peloponnesum versus spectante: malim tamen, quod ex Arch. enotavi, καὶ τὴν Πελοσ.; sic cessat difficultas. Conf. Diodorum XI. 16. Wxss. — Sic sane planissima futura erat oratio. Sed codicum ferme omnium in difficiliorem scripturam consensio ipsam illam facilitatem suspectam reddere videtur. S.

CAP. XL. 6. τῇ χερσστηρίῃ τε βουλ. ὁστρ.] Hic tutissimum erit exspectare quid Codices nobis sint daturi. *πυθόμενοι* in optimis si omittetur, non displicebit a Gronovio proposita lectio. Participio servato, Koenius commodum inesse sensum putabat sic scriptis: ἔσπευον δὲ ταῦτα ὑπὸ κτήσθαι πυθόμενοι, τῇ χερσστηρίῃ τε βουλόμενοι ὁστρεῖταιν: referens nempe τὸ πυθόμενοι ad τὸ κήρυγμα, quod per Atticam fuerat promulgatum, ut omnes suis consulgerent; qui nunc dicerentur festinasse in liberis et familia alio mittendis, *πυθόμενοι*, τῇ κήρυγματι videlicet: istud placitum opinor in

exilium damnatæ vocis patrociniū. VALCK.—At vide Var. Lect. (ed. S.) nec dubitabis *πιθόμενι* istud nil aliud esse nisi interpretamentum verborum *βουλόμενι ὑπηρετεῖν*. S.

8. *ἔφιν μίγαν φύλακα τῆς ἀκροπόλεως*] Eustathio in Odys. pag. 1423, 7. (p. 64, 11. ed. Bas.) *οἰκουρὲς δραπετῶν, φύλαξ τῆς πολιადος*: etiam Hesychio in *Οἰκουρὸν ἔφιν*. Altus ibi fuit usque in Philostrati ævum, Icon. lib. II. p. 837., ubi nonnulla Olearius, sed plenissime Jo. Meursius Cecrop. c. 20. Ceterum *ἰδναισίεσθαι* (ibid.) priscarum schedarum sentio Ionum esse, qualia *ἰερωτεῖν, ἰρίν, φοιτεῖν*, et *ἰκνηδίον* inf. c. 118., quibus sæpe vis inperite illata fuit. WESS.

Ibid. *ἔφιν μίγαν, φύλακα τῆς ἀκροπολ.* etc.] Jo. Meurs. in Cecropiæ suæ c. xx. ad hunc arcis custodem illustrandum verba quidem attulit Plutarchi e T. I. p. 116. x. Philostr. Icon. II. p. 837., Hesychii; sed, quo nitebatur Hesychii nota, locum omisit Aristophanis Lysist. v. 760., 'Ἄλλ' οὐ δύναμαι γῶγ' οὐδὲ κοιμᾶσθαι 'ν πόλει, 'Ἐξ οὗ τὸν ἔφιν ἴδον τὸν οἰκουρὸν ποιεῖ. Schol. τὸν ἱερὸν δραπετοῦσα, τὸν φύλακα τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς (ἐν τῇ ἀκροπόλει.) Huic draconi, juxta Herod. (lin. 9 seq.) *ὡς ἰόντι, ἱπμήνια ἱπτιλίοντι προτιθέντις· τὰ δ' ἱπμήνια μιλιστόσά ἴσσι*. Postremum adfirmat legitimam scripturam vocis Atticæ *μιλιτοῦττα*, (Athenæo sæpius memoratæ, III. 114. f. IV. 167. d. XIV. 645. c.) cujus vice sæpius obtinet perversa, qualis ter relinqui non debuerat apud Thom. M. in *Μιλήσιακτος*. Eusebius c. Hierocl. p. 466. non dederat *τὰ μιλιτοῦττα*, sed *τὰς μιλιτοῦττας καὶ τὸν λιβαντόν*. Talem e melle placentam, singulis noviluniis recentem, veluti menstruam pensionem arcis persolvebant custodi, *ἱπμήνια ἱπτιλίοντι*. Ex oratione Lycurgi Harpocrat. attigit *Ἑπμήνια*, quorum taris-

simam occurrere mentionem et ex Harpocrat. licet æstimare, et e Valesii nota. Testamentum Doricum, e tabula marmorea vulgatum Grutero Inscr. p. ccxvii. col. 2. v. 33. offert *ἀμίρας τρεῖς ἱπμηνίους*, id est *ἱπμηνίους*, quibus sacra fieri voluit Testatrix; sæpius verbum *ἱπμηνίον*, et alia plura, quæ frustra quæras apud Grammaticos etiam veteres. Sed placentam e melle apud Herod. dicuntur Athenienses draconi singulis mensibus *προτιθέντις*. Ut *οἱ ἄρτοι τῆς προτίσεως*, quos licebat *φαγεῖν τοῖς ἱερεῦσι*, sic panes nonnunquam memorantur apud veteres in mensis sacris Diis velut adpositi. Athen. lib. III. p. 110. d. *Ἐγκυφίας, ὃν καὶ Ἀλιζανδρεῖς τῇ Κρόνῳ ἀφισκούντις προστιθεῖ*. (leg. *προτιθέσιν*) *ἰσθίον τῇ βουλόμενι ἐν τῇ τοῦ Κρόνου ἱερῷ*: conf. IV. p. 137. e. VIII. p. 346. e. Hesych. in *Θιαγόνις*, et Pausan. lib. IV. (c. 20.) p. 501. IX. (c. 19.) p. 747. fin. VALCK.

13. *καὶ προθυμότερον*] Valere nequit *καὶ πρότερον*, nisi si *καὶ προτ.* scribatur. Equidem pro pravo puto, atque ex scriptionis compendio. Themistoclis commento sacerdotes in vulgus sparserunt, *ὡς ἀπολείπει τὴν πόλιν ἡ θείη, ὑψηγομένη πρὸς τὴν θάλασσαν*, Plutarch. Themist. pag. 116. d. Inde tanta civibus discedendi alacritas. WESS.

Ibid. *μαλλόν τι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ πρότερον*] Hinc deturbatum unius Codicis imperio restituerem in suam sedem *μᾶλλον τι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ προθυμότερον ἔξιλον τὴν πόλιν*. Valla: eo magis Athenienses eoque promptius. Naturalis hæc erat verborum structura, *καὶ μᾶλλον τι προθυμότερον*: voculam *μᾶλλον* Noster etiam addit comparativis; quem morem attigi supra p. 171. (Adn. ad II. 137, 18.) VALCK.

CAP. XLII. [7. *ἔσπριε ἰα' Ἀρσιμ.*] Non spernendum *ἔσπριε*, quod est in F. pro *ἔσπριε*, ut sæpe apud Poëtam. S.]

CAP. XIII. II. [2. Λακιδ. ἱκπαίδισα] Iidem ad Artemisium nonnisi decem habuerant, c. 1, 8. S.]

7. Μακιδόν ἦτος] Præclare ex scriptis exemplaribus Vir celeb.; sic lib. I. 56. Multa Cl. Salmasius, de Ling. Hellenist. p. 279. et seqq.; cujus sollicita disquisitio, an Dryopis, ex qua in Peloponnesum venerunt, ea fuerit, quæ ab urbe Dryope apud Stephan. Byz. dicta est circa Hermionensem sinum, Argolico proximum, faciliorem nacta exitum fuisset, modo in parato hæc Nostri adfuisse: finitur enim et describitur, ut de ejus situ dubia auferantur omnia. Hermionenses autem, cum Dryopes, ab Hercule superati, aliorum deducerentur, sedes, quas deinceps tenuerunt, inpetrasse, Pausanias lib. IV. 34. pag. 366. non negat; alibi eosdem Δωριεὶ τοὺς ἐξ Ἀργεὺς adpellans, lib. II. 34. p. 192., quoniam Asinen Argolicæ regionis, ut ipsi jactabant, ab Euristheo, Herculis inimico, concessam habitabant. Verum in talibus, ob civium diversa studia et gloriationes, multæ dissensiones. Wess.

CAP. XLIV. [1—3. Ἀθηναῖοι μὲν, πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους — ὧς οὐδὲ κοινὰ καὶ ἰκανὸν] Πρὸς πάντας, πρὸς aliis omnibus, conf. II. 35, 3. III. 94, 9. et ibi not. De numero CLXXX. vide ad cap. 1, 2. notata. Mireris vero, quo pacto tot navibus ad Salaminem pugnare Athenienses potuerint, quandoquidem in pugna ad Artemisium dimidiam partem Atticarum navium vulneratam esse ait Scriptor cap. 18, 5. neque eis reficiendis suppetiisse videatur tempus. S.]

[3. μῦνοι. ἰς Σαλαμῖνι γὰρ, etc.] Vide Var. Lect. (ed. S.) et conf. cap. 1, 3 seq. Punctum post μῦνοι præne evanidum esse in nostro exemplo animadverto: quod eo moneo, ne quis illud aut consulto aut temere prætermissum a nobis

existimet. Satis autem fuerat punctum minus; nec majori opus erat. S.]

6. τὴν περαιὶν τῆς Βοιωτίας] Unde Pieriam, qualem in Bœotia non novi, acceperit Valla, satis nunc in aperto. Περαιὶν τῆς Βοιωτίας, quæ contra Chalcidem in Bœotia finibus; cujusmodi περαιὰ τῆς Ἀσίας, Diodoro XX. 97. Asiae continentis regio, ex adversum insulam Rhodum, Persea apud Livium lib. XXXII. 13. Wess.

10. Πίλαργοι, οὐνομαζόμενοι Κρανταὶ] Clar. G. Kœnien in litteris ad me datis, Multa, scribit, sunt in his quæ me offendunt. Primo Cranaos dictos fuisse sub Pelasgis; deinde vero Cecropidas; quum Cecrops Cranaum ætate præcesserit. Quid scripserit Herodotus, Codices forte monstrabunt. Interim velim consideres, num tibi displiceat: ἐπὶ μὲν Πίλαργων — ἴσαν Πίλαργοι οὐνομαζόμενοι· ἐπὶ δὲ Κίρκωτος βασιλῆης ἐκλήθησαν Κικροπιδαι· καὶ ἐπὶ Κρανταῶν Κρανταί. Dubium non est quin ista ratione vere scripsisset Herodotus; sed, quod in nostris est exemplaribus, in suo Scymnus Chius invenit, cujus ista sunt in Perieg. v. 558. Ἐξῆς Ἀθήνας φασὶν εἰρητὰς λαβεῖν Τὸ μὲν Πίλαργοὺς πρῶτον, οὗς δὲ καὶ λόγος Κρανταῶς καλῶσθαι· μετὰ δὲ ταῦτα Κικροπιδας, etc. tum v. 564., Ἐρῶδοτος ἱστορεῖ δὲ ταῦτα συγγράφειν. Scymni testimonio, quem tunc Marcianum vocabant, usus est Meursius in Regn. Att. p. 30. 68. 124. neque omisit huc spectantia Eustathii verba in Dionys. v. 423. VALCK.—De Atheniensium origine Pelasgica conf. lib. I. c. 56. et alia Nostri loca ibi citata in Adnot. ad c. 56, 8. Adde De la Nauze in Hist. de l'Acad. des Inscript. T. XXIII. p. 125 seq. S.

10. οὐνομαζόμενοι Κρανταί] Jo. Meursium, hæc loco non suo deposita arbitratum, in ordinem Gronovius coëgit justissime; addi potuerat, quod Bouherius

Diss. Herod. c. 9. p. 99. tacitum non habuit, valde dubium manere, utrum a rege Cranao Athenienses Cranaï fuerint olim nuncupati; an potius, quod asperam et petrosam, *κραναῖν*, regionem haberent, quæ Salmasii doctrina, Ling. Hellenist. p. 359. Ad veritatem propior Berkellii accedit suspicio, ad Steph. Byz. *Ἰωνία*, in vicinis excidisse vocem *Ἐρεχθίδαι*: fuisse primitus, *Ἀθηναῖαι Ἐρεχθίδαι* (*Ἐρεχθίδαι*) *μετωνομασθέντων*. Verborum enim et rei nexus conjectanti adprime favet. Wess.

CAP. XLVI. 1. *Ἀγγιγνῆται τετήκοντα*] Suspicio plusquam quadraginta naves et in hanc classem *Ἐγινετας* dedisse; atque, ut Herodotei numeri conveniant, duo et quadraginta; legendumque adeo *δύο καὶ τεσσαράκοντα*: quo nitatur argumento hæc divinatio, dicitur ad cap. 48. VALCK.—Valckenarii iudicium secutus Borh. fidenter h. l. *Ἀγγιγνῆται δύο καὶ τεσσαράκοντα* ponens, paulo post tamen in illis, (lin. 3.) *τετήκοντα δὲ τῆσι* — *ἰσαριθμῶνται*, nihil mutare est ausus. Fidentior Larcher, postquam h. l. scripsit “les Eginetes envoyèrent quarante deux vaisseaux,” pro illis deinde *τετήκοντα δὲ τῆσι*, etc. nil aliud posuit, nisi “Ceux (les vaisseaux) qui combattirent a Salamis, étoient excellens voiliers.” Quis vero, quæso, persuadere sibi possit, loco numeri XLII., quem hic ab Herodoto positum fingunt, bis librarios omnes in numerum xxx. conjurasse? In uno quidem nostro F. priori loco (ut in Var. Lect. ed. S. dixi) temere prætermisus numerus est; sed posteriori loco idem codex cum aliis omnibus consentit. Vide ad cap. 48, 5. notata. S.

8. *Κῆροι*] Vide hujus libri c. 1. Revocavi (lin. 9.) *ἅπ’ Ἀθηναίων*, usus Eustathii consensu. Sic *ἅπ’ Ἀθηναίων*, *ἅπ’ Ἐπειδούρου*, etc. Cognita quoque sollemnis in ea scriptura aberratio. Naxiorum

naves male annumeravit Plutarchus, in carpendo Scripturæ malignitatis culpam haud excusaturus. Wess.

8. *Κῆροι* — *ἴθις*. *Ἰων. ἅπ’ Ἀθηναίων*] Accurata scriptio requirit, ut dicantur *Κῆροι* — *ἴθις* *ἴθις ἴθις Ἰωνικὸν ἅπ’ Ἀθηναίων*: et paulo post, *Νάξιοι* — *Ἰωνίς ἅπ’ Ἀθηναίων γιγνόντες*: c. 48. Siphnii et Seriphii *Ἰωνίς ἰόντες ἅπ’ Ἀθηναίων*. Ad lib. II. c. 7. loca quædam indicata sunt Herodoti, in quibus *Ἀθηναίων* scribendum pro *Ἀθηναίων*: ad ista hæc poterunt adungi. Nemo harum rerum sciens in Thucyd. vulgatum sollicitaret, ubi *Cei* alique insulani dicuntur *Ἰωνίς ἴθις καὶ ἅπ’ Ἀθηναίων*, lib. VII. c. 57. sed aliter loqui solet Herodotus; quam in rem vicinia satis nobis dabit exemplorum: cap. 45. Leucadii vocantur *ἴθις Δωρικὸν ἅπ’ Ἀθηναίων*: c. 46. *Ἐγινετας Δωρικὸν ἅπ’ Ἐπειδούρου*: c. 48. *Μελίι γιγνόντες ἅπ’ Ἀθηναίων*. Ad eam rationem *Cei* ceterique dicti sunt (*ἴθις Ἰωνικὰ*) *ἅπ’ Ἀθηναίων*, Athenis orti. In proximis frustra sibi Plutarchus visus est malevolentiam detexisse, T. II. pag. 869. A—c. Cum rerum facies multum esset mutata, illis abuti non debebat, quæ olim evenerant sub Dario, Herodoto narratis lib. VI. c. 96. VALCK.

15. *Κύθιοι*] Qui *Κύθιοι* illi, quibus tantopere delectati fuerunt librarii? an ex monte Cyntho Cretensium? Nugæ. Cretenses Græcis contra Persam suppetias non ierunt, lib. VII. 170. Redierunt, unica transposita littera, *Κύθιοι*, ex insula Cythno; quos suis in schedis hic invenit Plutarchus Malign. p. 868. x., restituendosque monuerunt Georg. Arnaldus Animadv. Crit. cap. 30. et Abr. Gronovius ad Æliani Hist. Anim. lib. XVI. 32. De Cythniorum et Styrensium Dryopica origine, Steph. Byz. et Pausan. lib. IV. 34. Wess.

CAP. XLVII. 6. *νῆτ’ μὴ, τῆς ἡρεχί* — *Φάβλλας*] Unam navem ab opu-

lentissima tum Italiae civitate Græcis auxiliarem missam neque sibi facile persuadebit: multo verisimilius, ter Pythonicam Phayllum suis navem sumptibus instruxisse, qua Græciæ veteri, in qua toties honorem fuerat adeptus, periclitanti sponte sua venerit auxilio; hanc movet suspicionem Pausanias, cui lib. X. (c. 9.) p. 818. Phayllus Crotoniata *ἰσαυμάχῃσι καὶ ἱερὰν τὰ Μῆδου, καὶ οὐκ ἐκ παρασκευασθέντες οἰκίαν, καὶ Κροτωνιατῶν ἐπὶ τοῖς ἱσθμίοις ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι ἀντιβίβασαι*: ubi scribendum potius *ἐνιβίβασαι*. Sic Atheniensis Clinias *ἰσσημαίνοντο* — *οἰκὴν ἦν, Herod. VIII. 17.* Parum exacta scripsit in hunc de Phayllo Herodoti locum Palmerius: Consentit (ait) cum Herodoto Pausanias in Phocicis: et videtur omnia, quæ de — illo narrat, ex hoc loco accepisse. Præter alia monimenta vetera, habuit Pausanias catalogos, in quos hieronicarum nomina et facta fuerant relata; nec certe de Phayllo tradita discere potuit ex Herodoto; sed in id ambo consentiunt, ut ter dicant fuisse *Πυθιονίαν*: addit Pausan. *Ὀλυμπιάσι μὲν οὐκ ἔστιν αὐτῇ νίκη.* Ab hoc diversus Phayllus fuisse videtur Olympionica, de quo præter Schol. Aristoph. et Suidam, vid. Zenob. Cent. VI. Prov. 23. et Eustath. ad Od. 9. p. 302. VALCK.

Ibid. *Φάλλος*.] Egregia viri laus, qui, magnæ Græciæ incolis auxilium negantibus, *ἰδιόστολον ἔχων καὶ ἱσχυρὸν εἰς Σαλαμίνα*, post fata abs magno Alexandro ea propter cultus, in Plut. Alex. p. 685. n. Nimirum suis instruxit impensis navem, inque eam Crotoniatas, tum in Græcia peregrinantes, inposuit, quemadmodum apud Pausan. X. 9.; Crotoniatas autem Achæorum colonos describit Strabo lib. VI. p. 402. n. (p. 262. ed. Cæa) WESS.

CAP. XLVIII. 5. *Ἀριμύς* — *ὁ πῶς τῶν τῶν — τρηκόςαι καὶ ἰβδημέοντα καὶ*

ἰσώ.] Nullam his numeris, tametsi in alia omnia abeat cum Valla scripti quidam, litem moveo. Repetuntur ita cap. 82., ut de auctis deminutivæ suspicio cesset omnia. Error se tamen implicuit catalogo, quem supra Scriptor dedit, navium, non æquante hanc summam. Ubi vero et in cujus populi naves irreperit, non divino. WESS.— Græcorum classis ad Salamina hic navium fuisse dicitur triremium trecentarum septuaginta et octo; sed si sedes ad calculos, quidque singulæ dederint civitates juxta c. 43 seqq. in unam summam contrahas, conficies in universum duntaxat naves cccclxvi. Jam vero ex Arch. Cod. nobis hic offeruntur non cccclxxviii; sed tantum cccclviii, *ἐκτὸ καὶ σιντήκοντα καὶ τρηκόςαι*: totidemque repertæ sunt in Cod. Vallæ. Si vel eadem præbent alii Codices, habent illa, me iudice, speciem tantum, et sunt correctoris. Scriperat Herodotus, ut hic vulgatur, cccclxxviii. Venit enim ad ceteras, præter Lemniam, (VIII. cap. 11.) navis e Teno missa: hæc dū numerum cccclxxx. explesse Nostro dicuntur infra c. 82., *ἔκπληκοντο τὸ ποσειδὸν τοῖς Ἕλλησι εἰς τὰς ἰβδημέοντα καὶ τρηκόςας νῆας*: ut adeo is numerus suspectus esse nequeat. Ubinam itaque vitii sedes erit quærenda? nisi fallor, c. 46. in Æginetis: hi non xxx. sed dedisse naves videntur xlii. Athenienses dederunt naves clxxx; Corinthii xl; plusquam xl. dederunt Æginetæ; nam post Athenienses maximum dedere navium numerum. En testem, qui legerat Herodotum accurate, Pausaniam, in Corinth. p. 178. (lib. II. c. 29.) scribentem, Æginetas *ἐν τῇ Μηδικῇ πολὺν παρασχίσθαι πλοῖα μὲν γὰρ Ἀθηναίους πλείοντα.* Jam vero numeri postulant Herodotei, ut dederint duas et quadraginta. VALCK.

[Si Herodotum ipse edidisset Valck.

enarius, non puto equidem ausurum fuisse Virum, ut doctissimum, sic prudentissimum, suam istam conjecturam, quamvis certam sibi visam, contra Codicum omnium consensum obtrudere Scriptori, quod a Borh. et Larch. cap. 46, l. factum vidimus: satis ille, puto, habiturus fuerat, sententiam suam in Adnotatione contextui subjecta declarasse. Jam vero, si vel maxime pro certo sumamus, summam hic ab Herodoto, subductam cccxxviii navium nulla alia ratione intelligi posse, nisi ita ut statuamus Æginetas ad hoc bellum naves xlii contulisse; ne sic quidem necesse esse equidem autumo, ut contendamus Herodotum cap. 46. l. non xxx, sed xlii. scripsisse aut scribere debuisse. Diserte enim ibidem monet Scriptor, præter xxx triremes, quæ pugnae ad Salaminem interfuerunt, alias etiam eosdem habuisse instructas, quibus oram suæ insulae tuerentur. Atqui, quum haud procul a Salamine sita Ægina esset, in quam complures etiam Attici cives uxores suas et liberos deposuerant, jure meritoque naves eæ, quæ Æginam custodiebant, perinde atque reliquæ in cunus hoc loco venire debuerunt, ubi summa Græcanicarum omnium navium adversus Persas instructarum subducitur. Quod si igitur illas naves Æginam custodientes ponamus fuisse duodecim numero, universæ summæ cccxxviii. constabit ratio, et nihilo minus justus fuerit numerus xxx navium, cap. 46. l. positus. S.]

CAP. XLIX. 9. ἢν νικηθῶσι] Prævum Med. et sequacium *si νικηθῶσι* inconsulte, ex Valckenarii monitu ad lib. II. f. inculcabatur. Wzss.

.. Ibid. *si νικηθῶσι*] Ferri nequit: revocabitur sincerum ἢν νικηθῶσι. Cl. Perizon., in Æliani Var. II. c. 36. ad *si διὰ τοῦθ' αὖτε*, quod Codices offerunt, *διὰ διὰ τοῦθ'*, spernit ut leve et inane; et est sane levissimum: sed constans veterum usus

Vol. IV.

sperneret *εὖ* *si ἀποδόναι* ut solæcum, alterum *διὰ διὰ τοῦθ'*, tantum admisit: in his sæpe fuit a viris doctis peccatum. VALCK.—Diversa ratio erat II. 52, 13. aliisque in locis ibi in Adnot. citatis, ubi *si* non *si*, sed *an*, utrum, significat. S.

9. *ἢν Σαλαμῖνι μὴν ἴσιναι*] Speciem præfert Arch. *μνίσιναι*, quoniam tali in negotio c. 57. *ἔστι αὐτοῦ μνίσιν*, et cap. 62. *εὖ* *si μνίσιν αὐτοῦ*. Sed fallacem et infirmam his nexa patefaciunt. Wzss.

[11. *ἢν τοῦθ' ἰσχυρῶς ἐξίσταται*] Suspensus eram *ἰσχυρῶς* legendum, quod idem ac *ἰσχυρῶς* valeret. Sed similiter ponitur idem illud verbum cap. 76, 13. S.]

CAP. L. 5. *αὐτῶν ἐκλειπόντων ἢ Πιλοσόνησιν*] Bene Diodorus de Theopiensibus et Plataensibus *ἐπιφύγιον* *ἢ Πιλοσόνησιν* *παρὰ*, hæc explicans, lib. XI. 14. Simile superius lib. VI. 100. Mox (lin. 8.) *Θέσταιναι* *τι* *αὐτῶν* *Πλάταιας* more Homericæ Iliad. B. 498. et 504.; de prælio tamen ad Plataeas *ἢ τῇ Πλαταιῶν μάχῃ*, lib. VII. 231. et IX. 89. Adi Steph. Byz. et L. Holstenium. Wzss.

CAP. LI. 3. *ἢν τῇ δέκατιναι ἢ τῇ ἐβδόμῃ*] Latina unum mensem trivere in transeundo in Europam lectores frustrantur, quippe veritati pugnantia: septem enim diebus totidemque noctibus cunctus Persarum exercitus Hellepontum transit lib. VII. 56. Omnia illa si Herodoti fuerint, quod vehementer dubito, id tantummodo indicabunt, eodem mense, quem Persæ ad Helleponti oram contriverunt, idem eos fretum tramisisse. Calliadæ, Archontis Attici, memoria apud Diodorum, Dionysium Halic., Diogenem Laërtium et alios celebratissima est. Wzss.

6. *ταμίης* *τι* *τοῦ ἱεροῦ*] His declarandis operam S. Petitus Leg. Attic. III. 2. p. 338., sed minus prosperam, ut alias dictum, impendit. Wzss.—Bene Schulzius, præeunte Larchero: "*Ταμίης* *τοῦ*

Xy

"ἱερῶν, Quæstores templi Minervæ in "acropoli, quibus thesauri publici cus-
"todia mandata erat. Vid. Harpocrat.
"in Ταμίαι, Pollux VIII. 9. segm.
"97. et Suid. in voce."—Consuli etiam
poterit Larchero laudatus Aristoph.
Lysist. 173 seq. S.

[8. Θέρσι τε καὶ ξύλοις] Θέραι, tabulæ,
asserres, ut lib. II. 96, 14. seqq. S.]

9. ὅσ' ἀδινίης βίου] Sic scribi quoque
poterit II. c. 47., εἰ δὲ πίνῃτες αὐτῶν ὅσ'
ἀδινίης βίου, etc. Ionice pronuntiabatur
ἀδινίη, ὑψηλῆ, etc. veteribus Atticis
Poëtis περιουσία· ὑπερβία· etc. Pauper-
culos Noster vocat χερμαῖς ἀδινουσίους
II. 88. τοῖς ἀδινίης τροφῆς est apud
Thucyd. I. c. 5. conf. Philinus apud
Harpocr. in Θιουρικὰ, et Lysias p. 3.
VALCK.

10. πρὸς δὲ, αὐτοὶ δοκίοντες] Ambigo
scribam-ne de codicum judicio, πρὸς δὲ,
καὶ αὐτοὶ δυν. et (lin. 12.) pro καὶ αὐτοὶ
δὲ, extrusa copula, αὐτοὶ δὲ τοῦτο, etc.
Videtur enim sic melius sermo proce-
dere. Rem ipsam lib. VII. c. 142.
attigit. WESS.—Posteriori loco copulam
abjeci, temere a nonnullis olim adjectam
iustificans: priori loco (lin. 10.) com-
mode καὶ adijciatur: id vero si placuerit,
non equidem post πρὸς δὲ comma po-
suerim, sed post πρὸς δὲ καὶ, præterea
vero etiam; ne fortasse juncta ali-
quis intelligeret καὶ αὐτοὶ, etiam ipsi.
S.

10. Ubi dicuntur αὐτοὶ δοκίοντες ἔξω-
ρηκίνας τὸ μαντήιον τὸ ἢ Πυθίᾳ εἶχοντες,
τὸ ξύλον τεύχεος ἀνάλωναι ἱεσθαι: in his
τὸ ter legitur repetitum: corrigendum
τὸ μαντήιον, τῷ ἢ Πυθ., oraculum, quo
ipsis edixerat Pythia, putabant ἔξωρηκί-
ναι, mentem Dei adsequuti. VALCK.—
In codicum consensum tenendum vulga-
tum: atque etiam valde dubito, an
talem loquendi formam, τὸ μαντήιον τῷ
ἢ Πυθ., etc. pro sua agnitus esset He-
rodotus. S.

CAP. LII. 1. τὸν καταντίον τῆς ἀγο-

ράλειος ὄχλου, quem vocabant Ἀρτίον πά-
γον, Jo. Meurs. hinc attigit in Areopag.
c. 1., in ipsa rupe illustranda parca
versatus. Illinc manarunt formæ lo-
quendi, ἀντίαι, vel ἀπαβάναι εἰς Ἀρειον
πάγον: εἰς Ἀρειον ἀναχθῆναι πάγον, Dio-
gen. Laërt. II. 101. Cicero de Divin.
I. 25. de Sophocle: Adscendit in Areo-
pagum: detulit rem: imo detulit reum,
somnia divinitus indicatum; non rem
Areopagitis notissimam, quam ex Hie-
ronymo nobis narrat eruditus Scriptor
vitæ Sophoclis. VALCK.

CAP. LIII. 5. τῇ δὲ οὐνοὶ τις ἰφύ-
λασσι] Quia mox suo loco legitur μή-
νοτε, hic non displicet lectio marg.
Steph. τῇ δὲ οὐτοί τις ἰφύλασσι. His Jo.
Meurs. usus est in Cecrop. c. 4. et cap.
28. VALCK.

7. τὸ ἱερὸν τῆς Κίρκως θυγατρὸς Ἀγ-
λαύρου] Instaurata arce, absolutisque a
Pericle ejus Propylæis, prope ea in
prærupta rupe Aglauri templum fuit,
Ulpiano ad Demosthen. περὶ Παράργεω.
p. 264. testificante. Qua de æde Jo.
Meursius Athen. Attic. I. lib. 7. uber-
rime, et vestigia illius premens S. Peti-
tus Leg. Attic. II. 4. p. 232. Inse-
quens καίτοιτις non nemini molestum
accidit, καίτοι, sicuti in schedis quibus-
dam, formanti: quo minus adstipuler,
fragmentum Eusebii in Stob. Serm.
XLIV. p. 310. καίτοιτις χρὲ πάντα
εἶδναι τὸ μίλλοντα ἀνθρώπων καταδιωχθῆναι,
inpedit. At hoc momenti non magni.
WESS.

14. τοὺς ἰνίτας ἰφόνους] Si Corn. Ne-
pos in Them. c. 4. hæc ob oculos ha-
buerit, protinus Xerxes accessit astu,
idque nullis defendentibus, interfectis
sacerdotibus quos in arce invenerat, in-
cendio delevit, suspicio, legisse suo in
libro τοὺς ἰνίτας, nasceretur; quæ incerta
vagaque, quoniam in multis egregius
Scriptor dissentit. Librariorum autem
solitus in vocibus οἰνίτας et ἰνίτας lap-
sus sæpe redit. WESS.

13. Quos in templo reperiunt supplices, crudeliter Persæ ἱφόνουν ἐπὶ δὲ σφὶ πάντας κατίσταντο, id est ἀρῆεντο, ut interpretatur Pollux IX. 153. hæc advocans Herodoti, quia non in acie cæsi, sive strati, sed senes inbelles hic contrucidati sunt, ἀρῆενται: colligit enim verba Pollux ἐπὶ τοῦ Ἀκαίῳ Atticis usurpata. Hoc cum non animadvertisset, hujus forte loci Jungermannus immemor, alium attulit ex Nostro lib. IX. c. 75. ὅς δὲ τοῖσι "Ἕλλησι ἐν Πλαταιαῖσι κατίσταντο οἱ βάεβαροι: ubi verbum ponitur more quibusvis satis usitato, de cadaveribus quæ per campos Plataicos strata jacebant. VALCK.

CAP. LIV. 2. ἀγγίλον — ἀγγιλίοντα] Litera nocet superflua Herodoteo ἀγγιλίοντα. Infra recte scribitur c. 97. ἴκμεται ἐς Πίερας ἀγγιλίοντα τὴν παριούσαν σφὶ εὐμφερίν: hic misit Artabano nunciaturum τὴν παριούσαν σφὶ εὐμφερίην. Talia quædam notata sunt ad Eurip. Phœn. p. 289. et p. 383. VALCK.

6. ὅφιν τινὰ ἰδὼν ἰνυσίου] Memini fuisse, cui de conjectura vehementer ridebat ἰδὼν ἐν ὕπνῳ. Id enim Scriptoris præcipuo usu teri: ὅφιν εἶδὲ ὁ Καμβύσης ἐν τῷ ὕπνῳ, lib. III. 30. et cap. 65. ὅφιν εἶδον ἐν τῷ ὕπνῳ: atque ad eum modum frequenter. Verum illud: pariterque, ὅφιν ἰνυσίου ab eo non sperni. Adi lib. VII. 18. et 47. WESS.

CAP. LV. 1. ἴσσι ἐν τῇ ἀκροπόλει, etc.] Ut fieri solet, eundo vires acquisivit narratio; oleam enim Persarum igne crematam postea dicebant Athenienses (ut scribit Pausan. I. p. 64.) αἰθμημένον ὅσον τε ἐπὶ δύο βλαστῆσαι πῆχυν. Hoc adeo mirificum nihil erat ad miraculosam istam vitem, de qua suavissimum Sophoclis e Thyeste fragmentum conservavit Schol. in Eurip. Phœn. v. 235. De olea Minervæ, quæ semper eadem durare credebatur in arce, egerunt Turneb. ad Ciceron. de Legib. I. c. 1. Ez. Span-

hem. ad Callim. Hymn. in Pall. Lav. v. 26. et Jo. Meurs. Cecrop. c. 19., qui Herodoti Σάλασσα non omisit: hæc æque ac olea erat ἐν τῇ Erechthei τοῦ γηγενέως λιγομένου ἰσσι: de quo titulo vid. Clar. Wess. ad Diod. I. (c. 29.) p. 34. Oleam et aquam in puteo marinam curiosi Attici monstrabant periegetæ, velut testimonia litis, qua de solo Athenarum Neptunus et Minerva contenderant; cujus præter alios meminere in Menexeno Plato p. 237. c. et Quintil. Declam. 323. conf. Plutarch. T. II. p. 489. n. VALCK.

3. ἱλαίη τε καὶ Σάλασσα ἴν.] Vulgatissimam annalibus et Atheniensium gloriacione narrationem ill. Scaliger ad Euseb. Chron. Ann. cccclxi. p. 27. obiter explicuit, operosius Jo. Meursius Cecrop. c. 19. et 20. In puteo, et aqua ejus marina; namque hæc illa Σάλασσα, non prorsus fortasse, modo jactantia procul esset, aberratur: stridorem fluctuum, ἤχον κυμάτων, apud Pausan. I. 24. atque alibi, sicubi auster spiraret, edere perhibebant. Illum Libanius Lamentat. Nicomed. p. 203. c. quando de Neptuno, καὶ ἐν ἀκροπόλει τοσούτοι ἀπειχούση Σαλάσσης ῥόθιον διῆται, innuebat: nullam profecto procellam, a Morello tempe excitatam. WESS.

9. ὅσον τε πηχυαῖον] Auctius in Pausania I. 27. miraculum, neque Meursius reticuit, αἰθμημένον ὅσον τε ἐπὶ δύο βλαστῆσαι πῆχυν, eodem die in duum cubitorum proceritatem repullulasse. Fidelior, ab illo præteritus, Liban. Antioch. p. 378. c. δευτέρῳ δὲ ἡμίρῳ βλαστὸς ἀνέδραμνεν εἰς πῆχυν ἐκ τοῦ κίναουρίου, vocibus hinc repetitis. WESS.

CAP. LVII. 1. Ἐθαύτα δὲ Θιμιστοκλῆα, etc.] Hinc orsus Plutarch. T. II. p. 869. d. quæ succedunt hoc et seq. capite, paucis omissis, αὐταῖς λίξει transscripsit, ut hic narrata traduceret, velut in Themistoclem valde injuria; cui consilii saluberrimi gloriam ablatam

(παραινούμενος apud Plut. scribendum pro παραινούμενος) in alium transtulerit auctorem Menesiphilum, cujus inventum Themistocles tamen apud Eurybiaden tanquam suum venditasse dicatur Herodoto. Sed cetera Græciæ utilissima consilia soli tribuit in seqq. Herodotus Themistocli; et hic prudentia magni viri fuisset indignum, consilii, quod ipsemet secum dudum agitaverat, in hoc tanto periculo Mnesiphilum, obscurum Eurybiadi nomen, velut auctorem apud illum ambitiose celebrare. Sed hæc in eruditissimo philosopho, cui plurimum debemus, si ferenda sunt aliquo modo; illud, quod addit, vix ferendum: Θιμιστοκλῆς μὲν οὐτε φησὶ φρονῆσαι τὸ συμφέρον, ἀλλὰ παριδῶν, — Ἀργιμισίας δὲ κ. τ. λ. VALCK.

5. ὅταν, ὅταν ἔρα ἢ ἀπαίρωσι] Quod Valla in Latinis secutus fuit et schedæ ostentant, Mnesiphili accommodatissimum menti videtur. Sed in talibus suum cuique iudicium. Illud autem, (lin. 6.) περὶ οὐδὲ μὴς ἵτι πατριδοι ναυμαχίῃσι, Atticam (quod viro docto in opinionem venit) non excludit: erat illa Persarum ditioni subdita quidem, nec ita omissa, quin fortiter agendo recipere posset. Cur, nisi ea spe, navale prælium Athenienses ad Salaminem postulassent? Wess.

Ibid. ὅτ' ἔρα — περὶ οὐδὲ μὴς] Οὐδὲ περὶ μὴς obtulit ex Plut. Diss. Herod. p. 127., et ex Codicibus ὅταν ἔρα ἢ, lectum Vallæ. Hujus inscius lectionis Kœnius elegantem vulgatæ correctionem mecum communicavit, Σὺ γ' ἔρα, etc. Dederat-ne forsitan utrumque Noster? Σὺ γ' ἔρα, ὅταν ἢ ἀπαίρωσι τὰς νῆας ἀπὸ Σαλαμῖνος, περὶ οὐδὲ μὴς ἵτι πατριδοι ναυμαχίῃσι: aptum hac in sede esse negari nequit: quid si legerit utrumque Valla? ejus sunt Latina: si isti, etc. jam tu pro nulla amplius patria dimicabis. Sunt et alia in Plutarcho

hic vulgatis meliora; velut (lin. 11.) ἴθι εἰ καὶ περὶ διαχίαι τὰ βιβουλόμενα: hoc aliis dicitur συγχίαι. VALCK.

11. διαχίαι τὰ βιβουλόμενα] Nihil, si dictionem spectes, differt Dionysii Halic. Ant. Rom. III. p. 141. οὐκ ἂν διατρέχῃ τοῦ πολέμου — δίχουν αὐτῶν τὰ βουλόμενα. Unde, aut hinc, τὰς ὑποθέσεις διαχίαι et τὴν ἐξήκην διαχίαι, quæ Theophylacti Simoc. loca lib. II. 13. III. 9. Abreschius indicavit, fluxerunt. His proximum μεταβουλεύσεσθαι non sollicito: fixum adhuc hæret, μετὰ δὲ βουλόμεναι, δ Πίερα, lib. VII. 12. Wess.

CAP. LVIII. 4. ἐκίλιντο ἱερὸν λίγιον ἐν Σίλῳ] Est in his et vicinis familiaris quædam et suavissima, ἀφίλινα, qualem natura dictabat. Virgilii pastor Ecl. IX. 32., Incipe si quid habes. Ecl. III. 52. Quin age si quid habes; quibuscum conferre debuerat Ursinus hæc Theocriti Eid. V. v. 78. Εἴπα λίγ' ἴ' εἰ λίγιον. Luciani Mercurius ἐπὶ ἱ, εἰ καὶ λίγιον, T. I. p. 747. Eurip. Iph. in Aul. 817. Δρᾷ γ' ἴ' εἰ τὸ δρᾷς. In proximis articulo voculam præfero, quam habet Plutarch. T. II. p. 869. κ. ἰσθῶνα δὲ Θιμιστοκλῆς. VALCK.

8. ἐκῆνται, συλλίξαι εἰ τοὺς, etc.] Pristino, ni codices vetuissent, ἐκβῆναι τὸν Εὐρυβιάδα, συλλίξαι εἰ, nihil deminuissem. Glossæ librarii, incōsulte solertis, istæ voces, quarum absentia utilior, tribuendæ sunt. Wess.

CAP. LIX. [4. δ Κορίνθιος στρατηγὸς] Κορίνθιος scripsisse Herodotum suspicatus erat Jacobs in Præf. Atticor. sub fin. At similiter et alibi loquitur Scripttor, et cap. 94. 1. eundem Adimantum iterum ἐν Κορίνθῳ στρατηγὸν dicit. S.]

5. ὦ Θιμιστοκλῆς, etc.] Memoriz peccato Plutarchus Themist. p. 117. κ. Eurybiaden dicti auctorem prodidit. Rectius Apophthegm. p. 185. κ. Adi-

mantum Corinthium. Operam eidem, ex Plut. Themist. derivato, insumsit doctissimus P. Faber. lib. I. Agonist. c. 19., Cruserii Latina, ob *παίζων* alapis cedere, jure redarguens. Vallæ culpa similis. In stadio citius, quam mos ferebat, *προηδόντες*, in cursum emicantes, sive *προξαινοτάμειναι*, sicuti hic et Strattis in Polluce III. 146., flagris admonebantur a *μαστιγονόμοις*. Plutarchus Apophth. ex Adimanti ore, τοὺς ἐν ταῖς ἀγῶνι προξαινοτάμειναι *μαστιγοῦσι* αἱ: atque eo verbo virtus lib. VII. 223. *οἱ ἡγήμειναι* — *ἔχοντες μέγεθος, ἱππάζον πάντα ἄνδρα*, flagris percutiebant. Hoc amplius, *οἱ ἰγκραταλίσμειναι*, (lin. 7.) Plutarchique *ἀποκαταλίσμειναι* et *λυπόμεναι*, non illi profecto, qui domi relinquuntur, sed longe in cursu post tergum relictī, victique adeo, ex verbi notissimo usu. Hæc acute utrimque dicti sententia; quo magis miror eundem eruditissimum virum, damnatis prioribus, Themistoclis *ἀποκαταλίσμειναι* ad agitadores sive aurigas (Agonist. lib. III. 19.) adplicesse. Στιφανίουται dialectus affirmat. Wess. 6. *ἐν ταῖς ἀγῶνι οἱ προξαινοται.*] In Themistocle Plutarchus T. I. p. 117. n. hæc dicentem facit Eurybiadem; sed errorem corrigit in Apophthegm. T. II. p. 185. A. ubi, *Ἀδριμάντιον* inquit, *καυμαχῶν μὴ τολμῶντος, ἐπίνους (σι) πρὸς Θεμιστοκλέα*, — *ὦ Θεμιστοκλῆς, τοὺς ἐν ταῖς ἀγῶνι προξαινοτάμειναι *μαστιγοῦσι* αἱ: Ναλ, ὡταί, δ' Ἀδριμάντιον τοὺς δὲ λυπόμενους οὐ στιφανιεύει.* Quod (apud Plutarch.) addit, Æliano, Aristidi, aliisque memoratum, Eurybiadi convenit; cui baculum attollenti Themistocles, *πάταξι μιν οὐ, ὡταί, ἀκουεῖς* N. Primum ex hoc loco tollendum αἱ, natum ex vicinis; deinde *μαστιγοῦσι* illic rectius redditur, flagris cedere moris est, quam in Themist. *παίζωνι*, cædunt alapis. Turpis error

Vallæ hæreere tamdiu non debebat in Edd. Herod. *παίζονται* vertentis colaphis cæduntur: hoc erat servile prorsus atque indignum candidatis certaminum Græcorum, in quæ servi non admittebantur. *Ῥαρίζων* est *ῥάβδος καταρίζειν*, vel *παῖσαι*: colaphum impingere vel alampam ducere, vulgo *κολαφίζων*, Atticis erat *κατόδουλος ἰντρίφαι*: vid. vir summus ad Luciani Prometh. (c. 10.) p. 193. Dicitur et apud Plut. utrobique Eurybiades *ἰπαστάμειναι* τὴν βακτηρίαν ὡς *πατάξων*: nisi scripserit *ἰπαστάμειναι*, ut Thucyd. VIII. p. 555, l. *ἰπαστάμειναι* τὴν βακτηρίαν: illic *ἰπαστάμειναι* legitur in Scholiis: apud Æliano. Var. XIII. c. 40. Eurybiades *ἐπίνους* αὐτῷ τὴν βακτηρίαν. Sed est insignis et forsā unicus in suo genere locus Thucyd. ad hæc Herodoti aptus illuminanda lib. V. c. 50. illic Lichas Arcesilas Lacedæmonius Olympias *ἐν τῇ ἀγῶνι ὑπὸ τῶν βαβδούχων πληγὰς ἔλαβεν, ὅτι* — *προελθὼν ἐς τὴν ἀγῶνα ἀνίδουσι τὸν ἡνίοχον*: et hæc præter ceteras postea caussa fuit Lacedæmoniiis belli Eleis inferendi, quod Licham *μαστιγοῦντος ἄνδρα γέροντα ἐξέλασαν*, ut scribit Xenoph. *Ἑλλ. III. p. 287, 28.* Apud Pausan. lib. VI. (c. 2.) pag. 454., Licham *μαστιγοῦσιν οἱ Ἑλληνοδίκαι*: fecisse dicuntur augustissimi iudices, quod per lictores suos, *ἐλώτας* dictos, fieri jusserunt, vel per his præfectum. Auctor Etymol. M. p. 72, 12. *Ἀποτάχης, ὁ τῆς ἐν τῇ Ὀλυμπιακῇ ἀγῶνι ἐπιστομίας ἀρχὸν* Ἑλλῶν γὰρ τοὺς βαβδοφίρους ἢ *μαστιγοφίρους* — *Ἀλώτας καλοῦσιν*. In modesto Themistoclis responso apud Herod. *οἱ δὲ γὰρ ἰγκραταλίσμειναι οὐ στιφανιεύονται*, hoc ut rarius etiam apud Ionas ex uno Codice, ni fallor, recipietur, indicato in Diss. Herod. p. 127. *Ἐγκραταλίσμειναι* ipsum Paulinum est in Ep. II. ad Cor. iv. 9., ubi, Polybianis omissis, unum hoc aptius attulisset Herodoti G. Raphe-

lius: hic sunt in stadio relictī, sive cursu superati: transtulit illinc, ut multa, felici metaphora Paulus, O. M. Jesum tanquam primum in stadio cursum considerans, qui victor, factus agnotheta, de cælo coronam porrigeret ἀμέλειαν τοῖς οὖν ὑπεραλυπτέροις, et sua vestigia animose legentibus. VALCK.

CAP. LX. 5. οὐδὲνα καπηγορίων] Accusationi nullus erat hic locus; (Quid ni?) verum οὖν ἔχει οἱ κρίματι οὐδὲνα καπηγορίων sic corrigendum arbitror: dedecbat ipsum cuiquam sociorum male dicere. Sæpius idem vitium hinc illinc fuit a viris doctis sublatum; nondum tamen, quod sciam, ex Attica lege apud Demosth. p. 710, 42.; ἵναχον εἶναι τῇ καπηγορίᾳ, etc. transcripsit ista S. Petit in Legib. Att. p. 522. Legendum τῇ καπηγορίᾳ, facile liquebit attendenti. VALCK. — Apud Demosth. καπηγορίᾳ recte jam Hier. Wolfius ediderat, ed. Basil. 1572. p. 539. sub fin. et sic dein Reiske T. II. p. 1308. Apud Herodotum nihil novandum, ubi οὐδὲνα cum κρίματι jungendum, καπηγορίων vero ad συμμάχων refertur. Conf. Var. Lect. (ed. S.) Emendationi tamen a Viro doctissimo propositæ videri potest speciem aliquam conciliare id quod infra c. 61, 6. legitur. S.

10. ἡ πειλάγι' ἀναπισταμένη] Valla (in patenti pelago, ubi, etc.) bene. Longus Pastoral. III. p. 177. ἡ ἰσὺα μὲν οὖν ἀναπισταμένη τῇ θαλάττῃ ταῦτα ἱσχυάται, ἠφανίζονται ἢ βοᾷ. Consequens ἡ δ' (lin. 11.) inmerito in abundantissæ suspicionem incidit: quid enim tritius, quam ἡ vice ἡ poni? ἡ ἡμῶν ἡ τὸν βασιλέα θρόνον, lib. III. 64. et mox (l. 22.) ἡ τὸν ἡμῶν ὑπὸ τῶν αἰώνων: ejusdemque structuræ cumulum congestit Portus. Wxss. — Ubi scribitur ἡ δ' ἡμῶν ἡμῶν σύμφατον ἡσσι, primum illud perspicuum est, ad ἡ δ' intelligi verbum ναυμαχίῃν vel ναυμαχίᾳ Deinde:

(de quo commodè ad h. l. Schulsius monuit) ubi ἡ pro ἡ, poni videtur, id ea fit ratione, ut non modo significetur τὸ esse aut facere aliquid in eo loco de quo agitur, sed ut simul significetur τὸ moveri in locum, quo fit ut ibi sis. Itaque h. l. ἡ δ' ναυμαχίῃν vel ναυμαχίᾳ idem valet ac si dixisset ἡ δ' ἰσὺα ναυμαχίᾳ, vel ἡ δ' ἰσὺα δὲ ναυμαχίᾳ, quo abire ut ibi pugnemus. S.

11. ἡμῶν ἡμῶν βαρυτέραι] Naves Græcorum hic graviiores; in Plut. Themist. p. 119. c. ἡμῶν καὶ ταπεινότεραι, comparatæ ad Persarum naves molis majoris et celsioris; quarum tamen ἡμῶν in ἡμῶν correctione docti viri abierunt, forte injusta. Noti τὸν ἡμῶν, ἡμῶν ἡμῶν, ἡμῶν ἡμῶν, quorum humilis situs, aut quod profunditatem non habet mare, docente præter alios P. Victorio ad Cicer. lib. XIV. ad Att. Ep. 10. Ubi vero ἡμῶν navis, et qua significatione? Ἀμῶν firmi-ter sunt compactæ ac egregie coherentes; sicuti μιστὲς ἡμῶν in Sophoclis Antig. v. 842. Wxss. — Navis ἡμῶν ἡμῶν καὶ ἡμῶν ἡμῶν memoratur apud Athen. lib. V. p. 204. e. inferne, depressa et lata. S.

23. τὸ καὶ περιέχεται μάλιστα] Præclare scripta exemplaria atque ex illis Gronovius, quem ἡμῶν αὐτῶν — καὶ περιέχεται τὸ ἡμῶν illustrantem lib. VI. 139. vise. Wxss. — De formula ἡμῶν καὶ vide Adn. ad VII. 50, 17. et loca ibi citata. S.

39. μὴ εἰσὶν δὲ βουλευμένοι] Cato in Sallustii Catil. c. 52. Vigilando, agendo, bene consulendo, prospere omnia cadunt; ubi socordiae tete atque ignavia tradideris, nequicquam deos in- piores; irati infestique sunt: ubi Was- ssius et Curtius, inque primis Th. Gata- kerus ad Anton. Imp. lib. IX. 40. Wxss.

CAP. LXI. 3. οὐκ ἰὼν ἡμῶν ἡμῶν]

Infelicitè ista tentavit vir doctus, quorum hæc est sententia: nolens concilii principem Eurybiadem duces in suffragia mittere, sive sententias rogare, in gratiam viri urbe patria carentia. Sic Herodotus capienda docebant Küsteri et summi viri observata in Luciani Timon. (c. 44.) pag. 157 seq. Præter cetera H. Valesius adscripserat Harpocrati locum Herodoti, quem alii, quantum memini, non attigerant, verbum tractantes *ἑπιψηφίζω*. Cl. tamen Abreschius ad Thucyd. I. c. 87., declarat, inquit, (in loco Thucyd. VI. c. 14.) *τὸ γράμας προτιθέναι* prævium *ἑπιψηφίσαι*: sicuti, quod Herodotus lib. VIII. c. 59. *προτιθέναι λόγον*, id c. 61. *ἑπιψηφίζω*. Molestè non feret vir humanissimus, si dixerò mihi diversa videri, sententias varias iterum populo proponere, et super illis populum in suffragia mittere. Apud Herodot. c. 59. verba facere cepit ante Themistocles, quam convocatis ducibus proponeret Eurybiades cuius rei causa illos iterum convocasset: hoc significatur utique per *πρὶν ἢ τὸν Εὐρυβιάδην προτιθέναι τὸν λόγον*, *τῶν εἰρηκῶν συνήγαγε τοὺς στρατηγούς*. Athenis Prytanes comitia solebant indicare fixa tabula, quæ, quid in deliberationem veniret, continebat: T. H. ad Lucian. p. 482. (Necromant. c. 19.) In unum coacto populo, qui tum erant inter Prytanes Proëdri, vel e Proëdri *ἡ Ἐπιστάτης* iterum proponebat, qua de re esset agendum; excitati voce præconis oratores in medium prodibant, rem propositam civibus suadentes vel dissuadentes; hi causam quisque suam ubi perorassent, tum populus causa cognita mittebatur in suffragia: Epistates, vel alius ex ordine Prytanum, sententias rogans, dicebatur *ἑπιψηφίζω*. Ut postremum cadere nequit in dubitationem, sic et priora certis nituntur testimoniis: de Proëdri quod dicebam,

loco Demosth. p. 445., §. 31. (Orat. in Timocr. p. 706 extr. ed. Reisk.) et his Ulpiani: *οἱ μὲν Πρυτάνεις συνήγον τὴν ἑκκλησίαν· οἱ δὲ Προέδρου ὑπέβαλλον πρὶ τῆς συνήδου*. Eximie tamen Prytanos dicuntur *προτιθέναι*: vid. Clar. Hemsterh. p. 482. (ubi supra,) et initium præsertim Philip. I. Demosth. Hic, cum causam suam perorasset Themistocles, jam ante iratus Adimantus nunc noluit Eurybiadem *ἑπιψηφίζω* *ἄπολε δίδωμι*. Intacta quoque, ni fallor, viri docti prætermiserunt hæc Xenophontis *Ἀναβ. V. p. 204, 7. ἑπιψηφίσει μὲν οὐδὲν, τὰς δὲ πόλιν ἰσχύοντας ἴσους ποιῶν τὰς δόξας*: nihil sanxit, Leunclavius; mirifice veritè ista Hutchinson p. 359. Xenophon de omnibus ante memoratis milites sententiam rogaværat; de hac una re noluit illos in suffragia mittere: unius ferme tantum literæ omissione vetusta restitui poterit scriptura legendo: *ἡ δὲ ὡς ἔγωγε τὴν ἀφροσύνην αὐτῶν, ἑπιψηφίσει μὲν οὐ· ἴσους δὲ πόλιν ἰσχύοντας ἴσους*. Xenophonteum illud *μὲν οὐ* supra jam attigi ad lib. VII. c. 208. Verbum *ἑπιψηφίζω* sic usurpant Xenophon p. 213, 31. p. 219, 36. (Vide Memorab. Socr. I. 1, 18. ibique Interpretes.) Antiphon p. 146, 37. Andocides p. 10, 34. Demosth. p. 418, 151. p. 452, 86. 470. §. 235. etc. *Λόγον αὐτὸν προτιθέναι*, et *ἑπιψηφίζω* liquido distinguit Æschines de Falsa leg. p. 36, 26. *γίγρεται, τῇ μὲν προτέρᾳ τῶν ἑκκλησιῶν συμβουλευόντων τὸν βουλευόμενον, τῇ δ' ὑστεραίᾳ τοὺς προέδρους ἑπιψηφίζω τὰς γνώμας, λόγον δὲ μὴ προτιθέναι*. Apud Suidam in *Ἐπίσταται* loco alienissimo leguntur ista scriptoris incerti: *Συνελεύσεσι δὲ ἢ ἐπιστάτης, καὶ οὕτως ἐψηφίσει οὕτως κατεχουρόναι*: hic libenter corrigerem *οὕτως ἑπιψηφίσει*: (ex Xenoph. Mem. I. 1, 18.) sicut in Æliani Var. Hist. p. 234. (lib. III. c. 17.) corrigi *ἡ πᾶσι T. H. οὕτως ἑπιψηφίσει Ἀθηναίσις*

ἐν τῷ δικῷ στρατηγῷ δάμασος: illic rectissime in gratiam Atheniensium venit Clar. Abr. Gronov., vid. Xenoph. 'Ελλ. I. p. 263, 41. et 'Απομ. IV. p. 468, 5. ἰν ταῖς ἰακκησίαις Socrates ἰσιωτάτης γινόμενος οὐκ ἐπίτρεψι παρὰ τοὺς νόμους ψηφισσέσθαι: quia scilicet οὐκ ἐπιψήφισι, de re adeo indigna populum mittere nolebat in suffragia. Apud Herod. noluit Corinthius summum Imperatorem ἐπιψήφισιν ἄπολι ἀνδρῖ: ut Socrates Eliani noluit ἐπιψήφισιν 'Αθηναίους. VALCK.

Ibid. ἄπολι ἀνδρῖ] Hæsitavi hoc probarem an ἀπώλῃ (quod multo receptius) Arch. Re considerata visum illud formæ fuit, cujus "ἰσιος, τῇ "ἰσι, 'Ορίσιος, τῇ "Ορίσι ('Ορίσι) καννάβιος, etc. in superioribus. Justissimo deinceps jure Themistocles Adimanti inopportunitatem castigat. Dixerat idem civibus, si Justino fides II. 12., Patriam municipes esse, non mœnia; civitatemque non in ædificiis, sed in civibus positam, et quidem verissime. Conf. H. Grotium de Jur. B. et Pac. II. 9, 7. Ceterum Plutarch. Themist. p. 117. x. Adimanti memorie pepercit, nescio quem Eretriensem, sed a Themistocle ex virtutibus ornatum, advocans. Wess.—De tono vocab. ἀπώλῃ, in penultima ponendo, vide Var. Lect. (ed. S.) ad h. I. et ad I. 41, 3. S.

6. Τότε δὲ] Scribendum, Τότε δὲ δὴ, etc. Ad ista namque c. 60., Τότε μὲν ἡπίως πρὸς τὸν Κορίνθιον ἤμειψατε, hæc respondent: Τότε δὲ δὴ ὁ Θείμ. κινῶν τι καὶ τοὺς Κορίνθιους πολλά τι καὶ παρὰ ἔλεγχον. Exacerbaverat inprimis Themistoclem Adimanti vox inconsiderata ἄπολι ἀνδρα vocantis, qui urbem, ut canit Claudianus, carinis Vexit, et arsuras Medo subduxit Athenas. Apud Suidam in 'Αδύμαντες, Themistocles, σίς, εἴσιν, ἄπολις, ἔχον σ' ἐπὶ τῇσι. Ex historico deperdito descripta quædam huc spectantia habet egregia Plut. in

Themist. p. 117. x. VALCK.—Potuerat commodè adversativa δὲ particula ante δὴ adjici: sed ignorant eam libri, ne admodum quidem necessariam, quum præsertim istud Τότε μὲν, cap. 60, 1. nimis longe hinc absit, ibidemque etiam continuo δὲ particula subjiciatur. S.

CAP. LXII. 2. Σὺ εἰ μινίους αὐτοῦ] Errorem Vallæ propagarunt correctores. Locum hic invenit ellipsis de elegantioribus: Σὺ εἰ μινίους αὐτοῦ καὶ μὲν ἴσται ἀπὸ ἀγαθῶς. — εἰ δὲ μὴ, ἀντιτίθεις τὴν 'Ελλάδα. Tu si hic manseris, et manens rem bene gesseris, sive virum te præstiteris; supplendum relinquitur εἴσους τὴν 'Ελλάδα, vel ὀρθώσους, aut, si quis malit, quod plerisque locis veterum congruit, καλῶς, vel εἰ ἂν ἔχῃ: prout hanc ellipsin supplet Tryphon in libello περὶ Τρίτων nondum edito. Ellipsin illam quamvis copiose tractaverint H. Steph. Anim. in Corinth. p. 23 seq. in Xenoph. p. 39. et Casaub. in Athen. p. 333., librorum tamen veterum Editores, minus attenti, lectoribus illam suis sæpe designare neglexerunt. Unum hic ponam exemplum ex Herodoto de vita Hom. c. 33. ubi velut Eiresiones Homeresæ posuerunt hos enormes duo versus Editores: (de Barnesii nihil hic dico licentia:) "Ἔσσην ἰν προβύροις: καὶ εἰ μὲν τοι δώσους, εἰ δὲ μὴ, Οὐχ ἰστέχομεν: οὐ γὰρ συνεικύνοντες ἰσθᾶδ' ἤλθομεν. Ad priora pertinent ista, "Ἔσσην ἰν προβύροις: tum sequitur aliud fragmen, cujus indicium præbet καὶ, constans duobus senariis legitimis, si sic redintegrentur: Εἰ μὲν τι δώσους, — εἰ δὲ μὴ, οὐχ ἰστέχομεν, Οὐ γὰρ συνεικύνοντες ἰσθᾶδ' ἤλθομεν. conf. Athen. VIII. p. 360. c. VALCK.

7. ἰς Σίριν τὴν ἰν 'Ιταλίῃ] Ne confunderetur cum ejusdem nominis urbe Pæoniæ, Σίρις τῆς Παιονίης, c. 115., illa prudenter adjunguntur. Italiæ Sirin juris olim, et ante bellum Trojanum

quidem, Ionici atque adeo Atheniensium fuisse, Lycophronis Alexand. v. 986 seqq. canit; cuius Scholiastes, ex veterum haud dubie commentis, super ea possessione plura. Dissidet tamen Strabo lib. VI. p. 405. A. (p. 264. ed. Cas.) Ionasque, Lydorum dominatum vitantes, Sirlin occupasse asseverat. Nos- ter a Lycophrone proxime abest. Nuper vero, post Cluverii et Salmasii solers studium, Alex. Symmach. Mazochius priscorum pæne pugnantem sententias examinavit, Prodrumi ad Hera- cleens. Psephism. p. 75. Oraculum, quod Themistocles ostentat, labentibus annis Athenienses, ut colonos eam in Italiæ partem deducerent, ac Thurios conderent, Siritidi vicinos, inpulit apud Diodor. XII. 10. Wess.

Ibid. περιούριστα ἐς Σίριν] Urbe non nominat: apud Plutarch. Themistocles T. I. p. 117. F. αὐτίκα πύσιται τις Ἑλλήνων, Ἀθηναίων καὶ πόλιν Ἰλιυθίραν καὶ χώραν οὐ χεῖροναι κικημένους, ἥς ἀτίβαλον: Sirlin videlicet, si fertilitatem spectes, Attica multo mellorem. Ἀρχιλοχὸς ὁ ποιητὴς ἐπιγετιυάμακι τὴν χώραν τῶν Σιριντῶν διὰ τὴν εὐδαίμωνίαν, cui dicitur ἰρίμωρος et ἰερατὸς χώρας ὁ ἀμφὶ Σίρινος ποταμὸς, apud Athen. XII. p. 523. D. Illic Timæo regionem istam tenuisse dicuntur etiam Colophonii; aliis Iones in genere nominantur. Phil. Cluver. Ital. Ant. lib. IV. p. 1274., de Italiæ Siri multis agens, non recordabatur Herodoti, cui Italiota quoque Σιρίνης Damasus inter Agaristæ procos memoratur lib. VI. c. 127. Quæ Ionas habuerat incolas, de Siri dici poterat Themistocli: ἡμιστήρη ἑστὶ ἐκ παλαιῶν ἔστι. Vicina Sybaris, sive Thuri- um, Atheniensium fuit, ut notum est, nobilissima colonia: ex Hegesandri commentariis narrat Athen. XIV. p. 656. c. et ex Athenæo Eustath. in Ἰλ. π'. p. 704. ἔτι Σάβμω πλεόναντες εἰς Σάβμω, καὶ παυσχόντες τὴν Σιρίτην χώραν,

VOL. IV.

a perdicibus ἰκπαλύνοντες — ἀτίσλιον. VALCK.

CAP. LXIII. 1. ἀνιδδάσκοντο Εὐρυβιάδης] Metu præsertim Atheniensium μὴ σφίς ἀπαλίσσωναι conf. Plutarch. in Themist. p. 117. F. Sæpius Eurybiadem rationibus suis movit Themistocles, ut sententiâ priorem mutaret; et hic ἀνιδδάσκοντο, non edocebatur, ut Valla, sed potius dedocebatur, sive dedocendum se dabat Themistocli: dedoctus est, Ciceroni restituit R. Bentlei. Tusc. II. c. 24. ἀνιδδάχθη. Significat Ἀναδιδάσκοντα sic priora dedoceri, vel dedocendum se præbere, ut quis alia discat istis contraria: hoc sensu cepit ἀναδιδάσκοντας H. Steph. in Thucyd. VIII. (c. 86.) p. 556, 42. Ad hoc Herodoteum non Suidam in Ἀναδιδάξαι, sed eundem comparare potius debuerant in Ἀναρᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ διαλύειν τὴν γινομένην ἀράν οὕτω Καλλιθένης: ubi commodum Küsterus memorat Corneliū Nepotis rescrare, ex Alcib. c. 6. Eumolpidæ et Ceryces ante coacti ἰσκηράσαντο αὐτῶν, quod legitur apud Suidam in Ἐπαρήσαντο. Pollux V. 130. τὸ ἰσκηράσαντες ἀναλύειν τὴν ἀράν Ἀναρᾶσθαι λίγημοι βιαίτιον γὰρ τὸ Ἀνιόξασθαι: hoc bis minimum dabit Plato in Alcib. p. 148. B. καλινθῶν — ἀνιούχοιμοις ἄστα (lege ἄστ' ἄν, ut p. 142. D.) τὸ πρῶτον εὐχεται. VALCK.

4. ἀνάγη τὰς νῆας] Quid-ni rediret quod Herodoteum habetur? Antea cap. 57. ὡς εἴη διδογμένοι ἀνάγειν τὰς νῆας πρὸς τὸν Ἰσθμόν: et ἀνῆγον τὰς νῆας ἐπὶ τὴν Σαλαμίνα, cap. 70., etc. Wess.

CAP. LXIV. 1. Suavissimum ἴσται ἀπερβελισάμενοι sibi geminum ejusdemque figuræ habet λίγων ὀδομῶν, cap. 78. et IX. 26. Wess.

8. Αἰαντὰ τε καὶ Τηλεμῶνα] Schedarum Αἰαντα τὸν Τηλεμῶνα fulcire videtur c. 121. ubi soli Aianti, nulla patris Telamonis habita ratione, victores triremem ex manubiis mittunt Sala-

Zz

minem et dedicant. Qui voluerint, earum sequi auctoritatem poterunt: mihi non nihil dubii superest. De Æaco Æacidisque inploratis (ibid.) atque opitulatum arcessitis quæsitum lib. V. c. 80. Wess. — De Æaco et Æacidis consuli insuper possunt Pausanias lib. II. c. 29. et Apollodor. III. 11, 6. Larchero laudati. S.

CAP. LXV. 1. "Εφη δὲ Δικαῖος, etc.] Sub uno hoc teste nobis narratæ fabellæ, præter Plutarch. T. I. p. 119. x. et Schol. Aristoph. Nub. v. 301. aliosque, quater mentionem fecit homo valde superstitiosus, Sophista tamen Ἀττικώτατος, Aristides: primum Orat. in Bacch. T. I. p. 55. Μῶνις, αἰτ, τῶν ἱερῶν φασμάτων (Bacchus) ἱξφοίτησιν ἐν τῷ κινδύνῳ τῷ Μηδικῷ· οὐτω, τοῖς ὅλοις φιλόθεως δὲν, ἐπὶ τοῖς Ἑλλησις ῥίπτω: tum in Eleusinia Orat. I. p. 451. συνιούσης τῆς ναυμαχίας, ἱξφοίτα μὲν ἰ "Ἰακχος συναυμαχῆσιν: in Themistoclis Encom. T. III. p. 350., et in Panathen. T. I. pag. 248. ubi multa memorans, quibus sola civitas Atheniensium inter Græcos laudem meruerit, μόνῃ, αἰτ, φέρεται τὴν τοῦ παντὸς κρίσιν — καὶ — τοῖς ἀπ' Ἐλευσίνος φάσμασι. Ad ista prostat in Cod. MS. hæc adnotatio Scholiastæ, historiam non adhibito Herodoti volumine memoriter narrantis: τοῖς ἀπ' Ἐλευσίνος φάσμασι) Ἀκατος καὶ Δημάλατος, (corrigere Δικαῖος καὶ Δημάρατος: quæ nomina docta manus posuit in ora libri Clar. Burm.) φυγάδες ὄντες καὶ μένοντες παρὰ Πύργῳ, ἔρρησαν τῷ βασιλεῖ (Herodoti Demaratus, αὐτῶν mores edoctus in Perside, Dicæo prudenter (infra, lin. 24.) dixerat, εἰγα·) καθ' ὃν ἂν ἔλθῃ ὁ κοινοτὸς οὗτος, πάντως ἐκείνοι ἥσσονται· ἢ κατὰ τῶν Πισκῶν τριήρων, καὶ διασκευάσθη ἐν αὐταῖς· καὶ τιμῆριον (ἥ) σὺ μίλλιν νικᾶσθαι τὸν βασιλῆα· γίγινε τοῦτο· ἦσαν δὲ ἀκούσαντες οἱ τῶν Ἀθηναίων μνημονίαι ἀφαιῶς καὶ ἀπερόσπως ἐν δαί-

μονίς τινος τὸ ἐπίθεγμα τὸ λεγόμενον ἐν τοῖς Ἐλευσινίαις. VALCK.

7. μάλιστα κη] Laudari in τριῶν ἱερῶν καὶ μάλιστα, lib. VII. 22. quoniam nihil aptius Codd. offerebant. Alioqui μάλιστα κη Musæ solent amare, lib. II. 75. IV. 174. VII. 50. Quo vero ritu sacroque clamore Iacchum mysticum (lin. 9.) vicesimo Boëdromionis die deduxerint initiati, operose Jo. Meursius Eleusin. cap. 27. exsequitur. Wess.

9. τὴν φωνὴν εἶναι τὸν μυστικὸν "Ἰακχον] Olim mihi facile persuadebam vocem hinc excidisse, sic restituendam: τὴν φωνὴν εἶναι (ῥέδνται, vel ἱξαγόνται) τὸν μυστικὸν "Ἰακχον. Nunc paratus sum vulgata tueri. Prior illa conjectura locis nitebatur præsertim a Jo. Meursio collectis in Eleusin. c. 27. Solebant initiati certo die mysteriorum Iacchum ex sacello suo, quod habebat in Ceramico, deducere Eleusina, magno clamore et strepitu, Iacchum cantantes, aut hymnum sacrum, qualem, neglectum Meursio, dabit Aristoph. Ran. v. 401. et seqq. "Ἰακχι παλυσίμῃσι — Διῦρο συνακολούθῳ Πρὸς τὴν θύον, καὶ δῶξεν ὡς ἄνθρωπος πολλὰν ἰδὼν περιεῖναι· "Ἰακχι φιλοχοροῦντὰ συμπρόσσωπῃ με. Tot mystarum vocibus excantatus lætus per viam sacram cum illis procedebat Iacchus, quos ut is ἱξάγῃν in Aristoph. Ran. 354. sic illum verius ἱξάγῃν dicebantur: in Schol. ad Ran. v. 326. Boëdromionis memoratur ἡ ἱακίς, ἐν ᾗ τὸν "Ἰακχον ἱξάγουσι: ter quaterve, τὸν μυστικὸν "Ἰακχον ἱξάγῃν, legitur apud Plutarch. Vid. Casaub. in Athen. V. c. 14. Nihil interest utrum dicatur dies, ἢ τὸν μυστικὸν "Ἰακχον ἱξάγουσι, an ἢ τὸν "Ἰακχον ἄδουσι. Schol. ad Ran. v. 324. αἱ μνημονίαι ἄδουσι τὸν "Ἰακχον. Hesych. "Ἰακχάξιν, in voc. Δι' ἀγορᾶς, interpretatur ἄδων τὸν "Ἰακχον. Sed Ode sacra, quam cantabant, ipsa quoque dicebatur

"*Ιακχος*. Hesychius in "*Ιακχος*: καὶ ἡ αἰδή, ἥν οἱ μεμνημένοι ᾄδουσι. Apud Suidam in voc. ὁ "*Ιακχος* ἡκούσθη ἐν τοῦ Θεριαίου πιδίου, ὑμνοῦμενός τε καὶ ᾄδόμενος. Hoc sensu Herodoti dicebat Dicæus ὅτι φαίνεται τὴν φωνὴν εἶναι τὸν μυστικὸν "*Ιακχον*, clamorem (illum) esse mysticum Iacchum; quo, ut ait paulo post, (lin. 23.) ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρῃ *Ιακχάζουσι*, isthoc utuntur die festo, Iacchum sæpius inclamantes. VALCK.

15. *ἰὸν ἐς τιμαρίην*] Pavii et Bergleri conjecturam schedæ Passion. certam præstant, tum narrationis cohesio et Aristides, quem in re manifesta non describo, Or. Eleusin. pag. 258. Adfinitas, quæ *ἰὸν* et *ἰὸν* jungit, confusio-nem peperit lib. I. 157. et lib. V. 59. ubi vide. WZSS.

20. *ἀπὸ πάντων ἵστα τῇ Μητρὶ*] His inhæreo. Cererem, *Μητρίδι* titulo lib. IV. 53. nobilem, describi, dubitabit nemo. Adprime autem opportuna sunt ad annum majorem mysteriorum tempus stabilendum, cupideque propterea, neque inutiliter, oppugnando Scaligero, quinquennii spatium illis designanti, a D. Petavio ad Themistii Or. V. p. 411. et Ism. Bullialdo in Theonis Smyrn. Mathemat. pag. 218. admota. Ceterum *Ιακχάζουσι* (lin. 23.) Scholiastes interpretatur, *λίγνυσι*, *φλυαροῦσι*, ob inconditum opinor clamorem, Iacchum sæpius resonantem: neque enim pagana superstitione *φλυαρίαν* indicare solebat. In Suida "*Ιακχάζουσι*, *λίγνυσι*, *φολάττουσι*, "*Ἡρόδοτος*: et in Lexic. Bibl. Coislinianæ pag. 234.; pro quo olim *φολάττουσι* malebam, nunc *φλυαροῦσι* ex glossis Herod., quas ambo descripserunt. Hesychio simile se insinuavit peccatum. WZSS.

Ibid. *τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κόρῃ*] *Matri et Liberæ* quotannis hos dies festos Athenienses celebrasse, quod vir summus negaverat, hinc et aliunde Petavius ostendit ad Themist. p. 411. De minoribus æque

ac majoribus Mysteriis eodem anno ver-tente actis vid. Cl. Wesseling. ad Dio-dor. T. II. p. 485. (ad lib. XX. c. 110.) Hic Cl. Gronov. ex Med. Cod. Ionicam Proserpinæ dare potuerat no-minis formam *Κούρη*. Loci non recor-dor Scriptoris antiqui, quo junctum *καὶ μεγάλαι θεαί*, sive ἡ *προσβυρία θεὸς καὶ ἡ νωτρία*, dicantur Mater et Libera: veterem esse opinionem scribit Cicero IV. in Verr. c. 48. Siciliam totam esse Cereri et Liberæ consecratam, — et raptam esse Liberam — ex Enne-hisium nemore. Matrem Ennæam atti-git J. F. Gronov. in Observ. pag. 126. Ceres *μᾶ γὰ* dicitur Æschylo Suppl. v. 897. Ennæ præsidii præfectus L. Pi-narius apud Livium XXIV. 38. Vos, ait, Ceres mater ac Proserpina, precor. Harum Dearum, velut ab Eleusiniis ducta, mysteria coluerunt ab antiquissi-mis usque temporibus Meursio non memorati Messenii sub nomine τῶν *μεγάλων θεῶν*: alibi in Peloponneso αἱ *μεγάλαι θεαί* erant *Δημήτηρ* et *Διώνεια*: hæc autem non Jove nata et Cerere, sed filia Neptuni: quia mater hujus quoque puellæ multo certior erat, sæpius illam *Δηοῦς κόρη* dixerunt; vid. ill. Spanhem. in Callim. Hymn. Cerer. v. 133. Callimachus fragm. Benth. 48. dixit illam non *Δηϊόνην*, sed procul dubio *Δηϊόνην*: forma usitata, qua inno-tuerunt "*Ωκεανίτη*, *Εὐνήτη*, "*Ἀδρηστίτη*, *Θιακτίτη*, *Φαιακτίτη*: ultimum ex In-script. Corcyr. in Diar. Ital. Montfau-conii p. 422., qui multa reliquit in illis corrigenda, in vicinæ pag. Inscript. 7. verum etiam quartum: "*Ὀρνίς δ' ἐν νά-εσσι τῇδ' Ἰσθαμὶ κτίρισα*. VALCK.

33. *ἴσσι τὸ σπαρακτῆσαι τὸ τῶν Ἑλλή-νων*] Absæe non debent Aristidis T. I. p. 258. verba: *νῆφος δὲ ἔρμυθιν ἀπ' Ἑλυστίνης καὶ ὑψωθὶν ὅστε τῶν νῶν, ἱγνατ-ίσκησαν ἐς τὰς τῶν βαρβάρων ναῦς ἄλλα τῇ μέλει τῇ μυστικῇ*. Sic Cl. Jebbiius ex schedis Baroccianis, me judice, impru-

denter. Illa τῶν βαρβάρων adscisci non erat ex usu, quippe indocti litteratoris additamentum. Nostri Urania, ad quam amandamur, diligentius inspecta, turpe scholion jugulasset. Wess.

CAP. LXVI. [1. Οἱ δὲ ἐς τὸν Πιρίεω ναυτικῶν, etc.] Coherens hæc cum superiori cap. 24. S.]

5. 'Ὡς μὲν ἡμεῖς δεσίου] Voculam hic vellem libri scripti darent Herodoteo more interjectam, 'Ὡς μὲν ἡμεῖς δεσίου. VALCK. — Ignorant particulam libri: promiscue vero Herodotus modo adhibere huiusmodi conjunctivas particulas, modo ἀνοδῆν uti amat oratione. S.

7. τῇσι μοῖσι ἐπιτίμῃσι] Ultimum si præter Arch. plures proscriberent, in exilium sine sententiæ damno posset abire. Verius est ἢ ἐπὶ τοῖς Σητιάδαι: et necessarium ob Scriptoris consuetudinem. 'Επὶ et ἐπὶ facillime permutantur. Numerum Persicæ multitudinis ad Sepiadem dedit lib. VII. 186. Wess. — Pro ἐπὶ τοῖς Σητιάδαι Koenius, duabus literis repetitis, corripbat ἐπὶ τοῖς Σητ. ἀπίστα. VALCK.

14. πλὴν τῶν πέντε πόλεων] Insularum, Naxi, Meli, Siphni, Seriphi et Cythni c. 46.; quas πόλεις, civitates, eo more de quo Harpocration in Κύων et Adnotat. ad Itiner. Antonini p. 523., appellat. Supra lib. III. 139. insula Samus πόλιν πασίῃν πρώτη: et lib. I. 144. Parum autem referet, sive ἐπιμήθεον (lin. 15.) singulari, an ἐπιμήθεσιν multitudinis numero, pingatur; etsi prius Herodoto consuetius, atque ita Codd. scripti cap. 95. τοῦ καὶ ἐλίγη πρέτερον τούτων ἐπιμήθεον. Wess. — Ex uno codice non mutassem vulgatum ἐπιμήθεον; illinc distat Nostro frequentata formula πρέτερον τῶν ἡμῶν ἰδμεν. VALCK.

16. Verbo προσβαίνει recte literam detrahunt, προσβαίνει scribentes, Reiskius et Koenius, VALCK.

CAP. LXVII. 3. τῇ ἐπεσθέρια]

Gemino in negotio παραδιδόντες τὸν τίλιμον, ἢ πωλίσαι lib. VII. 163. et 169. At lib. I. 32. εὐνοίαν δὲ χρὴ — καὶ ἀποθήσασθαι, sicuti hic tres scripti. Res momenti videbitur exigui, nec negligenda tamen, neque improbanda. καὶ sumi poterit ex Etymolog. p. 682. fin. at mox (c. 68, 16.) iterum τῇ ἀποθήσασθαι. (Vide Var. Lect. ed. S.) Insequens ἰδίαν σφί συμμίξαι (lin. 5.) reditutum c. 79., colloquendi sermonesque miscendi desiderium indicat. Wess.

CAP. LXVIII. 4. Εἰπαὶ μοι τρεῖς βασιλεῖς] Nolo oblectari membranarum consensu morique Herodoteo, qualis 'Ὡς ξυὶ ἀργύλλων Δαυδαίμωνίους, lib. VII. 228. (ubi vide Adnot. ad lin. 9.) et passim alibi. Redundantia pronominis dictioque tota Homereum spirat Iliad. π'. 501. Εἰπὶ μοι Τρῶες: ubi Eustath. in δὲ τῇ εἰπὶ μοι Τρῶες, ἀπὸ τοῦ εἰπατε, περιττὸν δοκεῖ τὸ μοι πλεῖσθαι. Quo quidem pleonasmo nihil omni in lingua, recte Ritterhusio ad Oppiani Cyneget. I. 89. docente, receptius. Wess. — Pro Εἰπὶ μοι scripsisse Herodotum suspicor cum Kœnio Εἰπαὶ μοι, (scil. aoristo primo infinitivi) quia εἰπὶ codex habet Med. Sic autem Nostro adhiberi ἀπαρίμματα (i. e. infinitivos,) Portus docebit. (Vide Porti Lexicon Ionicum, titulo 'Απαρίμματα ἀπὸ τῶν Προστακτικῶν, ubi et alia multa collecta exempla, et hoc cum adjecto μοι pronomine, οὐ δὲ μοι ἐπὶ τὴν 'Ελλάδα στρατεύεσθαι, ex lib. III. c. 134, 21.) Supra, lib. II. cap. 90, perperam κατισπύς ex Med. posuerat Gron. pro Ionico κατισπᾶν Ionica certe sunt quæ toties apud Herod. recurrunt, εἰσαι, εἰσαι, εἰσαν, εἰσαι. Alexandrinæ sunt Dialecti, præter εἰσαι et εἰσαι, ἤλθαν, ἔφυναν, ἔλαβαν, ἔλθων, ἔλθων: quæ frequentata leguntur in Alexandrina versione V. T. et apud perpaucos illos, quos habemus superstites eadem dialecto pura usos: in aliis veterum monumentis quod hic illic tale

legitur, corrigi debet. *ἴσταν* recte fuit ex Herodoto quoque sublatum huius Ed. p. 447, 71. (VI. 21, 10.) ut ex versu Philemonis a Bentleio pag. 131. *ὁ γὰρ ἐν χρεῖσι ἐὶ ἴσταν*, vere scribit Schol. in Aristoph. Av. v. 841. Sed in Orphei qui dicitur Argonaut. ab auctore positum puto v. 519. *ἐν ἴσταν*, sicut v. 116. *ἴσταν*: hic sorex suis se saepe prodit indicilis. VALCK.

5—8. *ὅστις παλίστη γινώμην* — *ὅστις ἰλάχιστα ἀποδείξειν, δίσσεται. ἐν δὲ ἰούσαν γινώμην, etc.*] Ista mihi rectius scripta, quam vulgantur, codex præbere videtur Med. et qualia legit Valla: *ὅστις παλίστην γινώμην* — *ὅστις ἰλάχιστα ἀποδείξειν, δίσσεται, ἐν ἰούσαν γινώμην με δικάζειν ἱστο ἀποδείκνυσθαι*. Facile liquet cur voculam *δὲ* interseruerint; qua ejecta, *ἐν ἰούσαν γινώμην* interpretor veram animi mei sententiam, ex Herodoti more loquendi. VALCK. — Quæ Artemisia ad Xerxem referri postulat, fide Codicum sic optima procedent: *ὅστις παλίστην γινώμην* — *ὅστις ἰλάχιστα ἀποδείξειν, δίσσεται, ἐν δὲ ἰούσαν γινώμην με, etc.* me neque ignavissimam, — neque paucissimis defunctam facinoribus, domine, me talem, æquum est, etc. Namque, *ἐν δὲ ἰούσαν* ad γινώμην aptari, sequentia *τὰ τυγχάνω φρονέουσα*, eadem utique futura, prohibent. Partem horum disputando nactus est Cl. de Pauw, cetera, damnata violentiore conjectura, nuper Clar. Reiskius. Wess. — Istud *ἐν δὲ ἰούσαν*, Reiskius in Animadvers. editis proposuit, interpretatus me quam hic vides: cogitaverat etiam talis cum sim, (sive, ut Wess. ait, me talem;) sed in hanc sententiam pulere ille viderat oportuisse *ταῦτάδε ἰούσαν*. At *ἐν δὲ* (de quo quidem in Var. Lect. (ed. 8.) monere oblitus eram) divisis vocibus præferunt libri, quod sciam, omnes: ubi equidem cum Valck. et Schmf. abijciendam *δὲ* particulam putavi: quod si minus placet, cum Wess.

et Reiskio *ἐν δὲ* legerim, sed *ἐν δὲ γινώμην* hancce sententiam intellexerim, nec me admodum turbaverit, id quod nimis abundanter adjectum Wesselingio videbatur, *τὰ τυγχάνω φρονέουσα*. S.

18. *ἢ μιν μὴ ἰσυχθῆναι*] Xerxen patruus ante susceptam expeditionem frustra jam monuerat VII. c. 10, 6. (lin. 55.) *ἰσυχθῆναι πᾶν πρῆγμα τίπτειν σφάλματα*. Ad proxima, (lin. 13.) *ἀλλὰ τὰς πᾶς αὐτοῦ ἰχθῆς*, Kœnius in literis, coheceram, ait, *σχῆς*, quia *σχῶν* eo significatu, qui hic requiritur, sæpe vel in hoc libro apud Herod. usurpatum occurrit. (At *ἰχθῆς* idem valet.) Artemisæ providentiam, probabilis dicentis, exagitat asperrime Plutarchus hoc mordaci dicto T. II. p. 870. A, *ταῦτα μὲν οὖν μίτρον ἰνδὶ τῷ Ἡρόδοτῳ, Σίβυλλαν ἀπαθῆναι ἐν Ἀρτιμισίαν, τὰ μίλλοντα περιποιέουσαν οὕτως ἀκριβοῦς*. In rebus etiam humanis exercitati, multa bene ac divinitus invenientes, Ex adyto tanquam cordis responsa dedere Sanctius, et multo certa ratione magis, quam Pythia, Deiphobeve. VALCK.

21. *ὁ γὰρ οἶός ἐστι*] Quod sequitur *οἶός ἐστι* rectius me iudice scriptum legitur apud Plutarchum T. II. p. 869. ult. *ἰστανταὶ τοὺς ἐντίχους*: a minus attento mutari potuit ob sequens *διασπιδῆς*: sed hoc idem tempus est ac *ἰστανταί*, veteri more scriptum, de quo Piersonus egit ad Mær. pag. 124. Herodotea dedit rariora H. Steph. in App. Thes. pag. 140. Illud autem, *ὁ γὰρ οἶός ἐστι ἰστανταί*, usitatissima scribendi ratione, ponitur pro *ὁ γὰρ δύνασθαι*. (At perinde etiam commodum præsens tempus.) Distinguenda, *οἶός ἐστι*, et *οἶός ἐστι*, recte discretit Harpocration, scribens *ἐν δὲ τῷ ἐστι* significare *δύνασθαι*. Pro *οἶός ἐστι* restituit H. Steph. *εἰ οἶός ἐστι ἰστανταί ἡμῖν συμπεῖλαι* Xenophonti Ἀναβ. lib. V. pag. 207, 32. Iudicent harum rerum periti recte ne correxerim *οἶός ἐστι* *δύνασθαι*, in his Philostrati p. 812,

de Achille loquentis, quem Chiron educator *κολακίαις*, — *οἷν τι ὄντα πτωχὰς ἀρετὰς*, καὶ *νιβεῖς συμπίπτειν*, blandis verbis laudat tanquam qui posset, etc. nam et ille blandus — Mitibus alloquiis teneros mulcebat alumnos: Auson. Eid. IV. 20. VALCK.

22. ἀλλὰ σφίς διασκηδῆς] Dedit fortasse Herodotus, Artemisiam ubique laudibus ferens, aliquid memoriae civis suae. An eandem, ut Plutarchus invidiose, Sibyllae vaticinanti æquiparavit? Græcorum res eo si loco et statu, qualem describi vidimus, fuerint; non opus Sibyllæ ad conjectandum ingenio, perituras eas funditus, modo Persa incipit prælio supersederet, et bellum, missis ad Peloponnesum copiis, duceret. Id Themistoclem Aristidemque, in futuris conjiciendis sollertissimos, non fugiebat, neque ignotum reginæ Halicarnassæ. Verum abstinere; monereque, in proximis (lin. 23.) ἀγριμῶν τοὺς ἐκείνους ἀντίων ἡκοντας ex Ask. oportunus, et Plutarcho, qui ἀγριμῶν, lectum videri. WESS.

23. οὗτοι γὰρ οἷτος παρὰ σφίς] Πάρα σφίς, id est πάρεστιν, Herodoteo more scribendum vidit Doctiss. Kœnius: idem ille suspicatur in proximis, (lin. 24.) pro οὗτοι αὐτοὺς οἰκός, legendum οὗτοι αὐτοῦ οἰκός, neque ibi: vide mihi sequentia, τοὺς ἐκείνους ἀντίων ἡκοντας: quæ dum omittit Plutarchus non sane censeri potest tueri vulgatum αὐτούς. VALCK.—Sane quam probabilis, pæne dixerim certissima emendatio, οὗτοι αὐτοῦ — ἀγριμῶν τοὺς ἐκείνους ἀντίων ἡκοντας. Sic frequenter in hac eadem narratione, αὐτοῦ μινίον, cap. 57 extr. αὐτοῦ μίνων, c. 60, 24. εἰ μινίος αὐτοῦ, c. 62, 2. Mox (lin. 26.) pro τῶν Ἀθηναίων, præstaret fortasse τῶν Ἀθηνίων, ut sæpius alias: ac possint αἱ Ἀθῆναι h. l. tam urbs Athenas, quam universa Attica terra intelligi. S.

30. εἰ θυμὸν βαλεῖ] Sic lib. VII. 51. εἰ θυμὸν δὴ βαλεῖ. Qui βάλλει maluerint, Homereum εὐδ' ἐν φρεσὶ βάλλει

οἷσι Iliad. A'. 297. adhibebunt. Quod de heris ac servis (lin. 31.) regina, illi experientia non adversatur. Utile matronis præceptum Naumachii apud Stob. Serm. LXXI. p. 438. fin. Μῆτε καὶ ἀρῶναι τοῖς ἴσοι μῆτε μάλ' ἰσθλὰ Φαίνοι· ῥήτορες γὰρ αἱ πού πῆμα φέρονται. Θάρσει διδύκων μάλ' ἐπιπραττεύον ἀναγεις. Sed in hac domesticæ disciplinæ procuracione fines patûci regunt prudenter. WESS.

33. Ubi ab Halicarnassensi Regina tanquam imbelles enumerantur cum Xerxe militantes Αἰγύπτωιοι τε, καὶ Κύπριοι, καὶ Κίλικες, καὶ Πάμφυλοι, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑρμ. §. 63. (scilicet repetitas particulas conjunctivas robur quoddam addere orationi: quæ tamen observatio non admodum hujus est loci.) Quod addit bellatrix, τῶν ὀφίλης ἴσσι ὀδδὶν, vehemens adparebit maledictum inversam spectanti locutionem. ὅν τε καὶ ὀφίλης ἴσσι, sunt præstantissimi poetarum apud Ælian. de Nat. An. XIII. c. 4. non quorum usus est: neque Canter. intellexit in Aristid. T. III. pag. 686., διὰ πάντων ἐκιδιδύκων καὶ ποιητῶν καὶ ῥητόρων καὶ στρατηγῶν καὶ ὧν τε ὀφίλης ἐν Ἑλλασιν: vocula scribendum transposita, ὧν τε καὶ ὀφίλης: exemplis præstantissimorum apud Græcos poetarum, oratorum, Imperatorumque fuit demonstratum. Exquisitas formulas, εἰ, τε περ ὀφίλης ἦν, et εἰ, τε περ ἀδελφὸς ἦν, illustravit Celeberr. T. Hemsterhusius in Luciani Timon. (c. 55.) p. 171. Paululum diversa miscuit L. Küster, in Aristoph. Eccles. v. 53. VALCK.

CAP. LXIX. 3. ὅτι οὐκ ἴψ] Cuncti ita: multo rectius οὐκ ἴα. WESS.—Accentu scriberem retracto, ὅτι οὐκ ἴα: quia dissuadebat: vid. ad lib. II. c. 30. Sed est et illud apud Herod. vetantis; nam ἡ Πυθίη οὐκ ἴα, IV. 164. et εἰ θού οὐκ ἴα κινέειν, VIII. 36. quorum tum non recordabar. VALCK.—At, cur po-

tissimum in præterito tempore positum verbum malleus quam in præsentem, nullam equidem vidi causam. S.

4. εἰ δὲ ἀγαυοίμην] Ἀγαυοίμην hos Eustathius ad Iliad. Ω'. p. 1363, 9. (p. 1501, 1. ed. Bas.) illustravit, multisque aliis Commentariorum locis. Vide clar. Valcken. supra ad lib. VI. 61. Wess.

5. Retinui τεισημύτης, obsecundans præstantissimis membranis. Caussam Gronovius exponet. Wess. — Placet etiam mihi αἶτις in πρώτοις τεισημύτης. VALCK. — Recte monuerat Gronov. solere sic Herodotum absolute loqui, i. e. genitivum absolutum ponere, non observato casu præcedente, cui adaptandus videri poterat casus participii. Sic VIII. 90, 3. διέβαλλον τοὺς Ἴωνας, — ὡς περιόισιν. Rursus c. 108, 18—21. πάντα τὰ κατὰ Εὐρώπην — ἥτοι ἀλυσκομένων γε, ἃ περ τοῦτου ἐμολογούνται. Et sic frequenter admodum alibi. S.

[5. ἰεῖσποντο τῇ κρίσει] Ἀνέκρισις nil aliud, quod sciam, significat, nisi perunctionem, examen, explorationem; ut apud Nostrum III. 53, 6. si vera ibi scriptura. Cui vocabulo quum non vidissem quo pacto commodus hic esset locus; commodius istud recepi, quod codices nonnulli offerebant. Miror tamen quid sit quod in insolentius illud ἀνακρίσει major codicum numerus consentiat. S.]

9. τοῖσι πλῖσις πείθεσθαι ἐκίλευε τάδε, παρὰδίδας πρὸς μιν, etc.] (Commodius sic distingui orationem putavi, ut τάδε (i. e. κατὰ τάδε, hac in re) ad πείθεσθαι referretur. Quum πλῖσις olim pro πλῖσις esset vulgatum, monuit Wess. "turpem deterasam esse maculam, post "Aldi et Camerarii ætatem Editis ad "spersam." S.) — Vidit meliora Xerxes; hominum more fecit, deteriora secutus. VALCK.

CAP. LXX. 1. Pro olim vulgato Ἐπι δὲ scripsi ex codicibus Ἐπιδὲ δὲ, quod et alias factum (uti II. 2. VII. 36. etc.) recorder. Wess.

Ibid. παρήγγιλλον ἀναπλώνειν] Scribendum puto παρήγγιλλαι, nempe Xerxes, qui tum aderat. VALCK. — In sing. παρήγγιλλαι absque , in fine scripturus fuerat Herodotus. Pluralem tenent libri omnes; ubi intelligi debet, duces cujusque nationis signum dedisse suis. S.

5. Quod addit, τοὺς δὲ Ἕλληνας ἰχθὺς δὲ τε καὶ ἀβρῶδιν, hoc tamen vellicare non ausus est Plutarchus. Militem, in τῷ ἔργῳ intrepidum, ante instans prælium humanitati congruum tale δῖος non dedecet. VALCK.

CAP. LXXI. 4. τοὺς ἀμφὶ Λιωνίδαν] Sæpe superiore libro τὸν Λιωνίδα formant exscriptores, communiores amplexi aduetudinem, cum τὸν Λιωνίδα, ut hinc et ex c. 15. liquet, debuissent: idem crebro in τὸν Εὐρυβιάδην et alios designarunt. Τὴν Σκιρωνίδα ὁδὸν, (lin. 8.) quam obstruxerunt Græci, Pausanias Σκιρώνην dici, atque ex Megaride per Scironias rupes ad Isthmum ducere, lib. I. 44. p. 107. et Strabo IX. p. 600. A. (pag. 391. ed. Cas.) monuerunt. Wess.

6. ἰς τὸν Ἴσθμὸν ἵζοντο] Sessum ibant in Isthmum: huc cum venissent mox dicuntur usitata structura ἵζονται in τῷ Ἴσθμῳ. Est in talibus etiam Noster accuratissimus: l. c. 199., ἵζομένην ἰς ἱερὸν Ἀφροδίτης, non bene vertit Valla; nec III. c. 140., ἵζοντο ἰς τὰ πρόθυρα τῶν βασιλῆος οἰκίων. Apud Thucyd. III. c. 75. καθίζουσιν ἰς τὸ τῶν Διοσκουρων ἱερὸν, et καθίζουσιν ἰς τὸ Ἡραίων ἱεῖσθαι, templum Castorum, et Junonis ingressi, illic sedent supplices. Xenoph. Ἑλλ. VII. pag. 363, 33. οὐδὲ ἰς τὸ συνίδριον ἦθελε καθίζων, in synedrium sessum ire nolebat. Latissime patet loquendi genus, tractatum ad Schol.

in Aristoph. Plut. pag. 456. (Conf. ad c. 60, 11. notata.) In Isthmo congregatis praefectus Imperator Spartiata Cleombrotus, paulo post mortuus juxta Herod. IX. c. 10., raro veteribus commemoratur, patrem licet Regem habuerit, fratremque nobilissimum Leonidam. Dum in exstruendo muro tot hominum millia velut pro se quisque facerent opus, *ἦντο* (lin. 11.) *τὸ ἔργον*: hoc recipiet Herod. ut suum recuperavit I. 189. *οἱ δὲ ἔχλου πολλοὺ ἰργαζομένους ἦντο τὸ ἔργον*. In sequentibus: (lin. 13.) *καὶ ἱλίνους οὐδὲνα χρέονσι αἱ βοηθήσαντες ἰργαζόμενοι*: postremum pertinet ad *ἱλίνους*, vel potius *ἱλίνους*: *οὐδὲνα χρέονσι ἱλίνους* (id est *ἰσαύοντο*) *ἰργαζόμενοι*. Liquida duplicata legitur supra VII. c. 56. *ἱλινύσας οὐδὲνα χρέονσι*, ubi Suidas tamen (cum melioribus codd.) dat *ἱλινύσας* in voc. *Ἐλινύοντας*. Hanc scripturam, ut accuratorem, nuper adprobavit Vir eximius Jo. Aug. Ernesti ad Callim. p. 243. alia de hoc verbo dederunt P. Leopard. Em. I. p. 29. et Jo. Pierson ad Moer. p. 161. VALCK. — Conf. Adnot. ad I. 67, 25. S.

11. *ἦντο τὸ ἔργον* Sic planissime lib. I. 189. *οἱ δὲ οὐλοῦ πολλοὺ ἰργαζομένους, ἦντο μὲν τὸ ἔργον*. (Conf. Adnot. ad VII. 20, 3.) Peccat autem Med. voces *καὶ πλίνθοι* omitendo, neque dignus patrocinio erat accessito. Melius *ἰσφροεῖοντο* (lin. 13.) de dialecti usu schedas, et (Cap. LXXII. 1.) *οἱ δὲ βοηθήσαντες* Eustathius. Idem in vicinis (cap. 71, 14. et c. 72, 5.) olim fuisse, nullum mihi dubium, cui ducis Codicumque indicio destitutus, sedem illibatam relinquo, quamquam invitus. Vide supra c. 1. Wess. — Conf. Var. Lect. (ed. S.) ad c. 72, 1. S.

CAP. LXXIII. 1. *Οἰκίῃ δὲ τὴν Πελοπόννησον ἴδῃ ἰσπᾶ*, etc.] De his septem Peloponnesi gentibus agens hoc capite Herod. nonnulla tradit, quæ vix, ut puto, reperientur apud alios, et ne

apud Strabonem quidem vel Pausaniam. Galeus in Nota ad Septem istas gentes Peloponnesi, videtur, ait, Homerus sex tantum agnoscere. Totidem occurrunt Boeotiam exigenti: sed *τὰ Ὀρχοῦ ἐκίψας δῦται κρισιπῆς ποιητικῶς λέγοντες, καὶ οὐ τὰ νῦν, ἀλλὰ τὰρχαῖα, ὧν ὁ χρόνος ἡμαῦς τὰ πολλὰ*, judice Strabone lib. VIII. pag. 513. A. (pag. 332. ed. Cas.) cui isto libro sex præcipuæ regiones enarrantur Peloponnesi, Elis, Messenia, Laconice, Argolis, Achaia et Arcadia: septem alii constituunt et Scymnus Chius v. 515. et seqq.; quinque Thucydides, lib. I. cap. 10. *Πελοποννήσου τῶν πέντε τὰς δύο μοῖρας ἵκονται*, (Lacedæmonii, Laconicam nempe et Messeniacam) *τῆς τε ἑξαπτάνης ἡγοῦνται*: quæ postrema non significant totius Peloponnesi principatum obtinuisse Lacedæmonios, sed bello communi ceteris fuisse duces, *ἡγέμονας*, ut erant bello Persico ipsis etiam Atheniensibus: minus cogitata scripsit I. Wasseus ad Thucyd. (VIII. 15.) pag. 514. n. 32. Verum hic non regiones, sed diversas enumerat Herodotus Peloponnesi gentes. Nam una de septem illis, *Dorienses*, (lin. 7.) quorum hic tantum fuisse dicuntur *πολλοὶ τε καὶ δούκιμοι πόλεις*, tres tenebant Peloponnesi partes ampliasimas, Argolida, Laconicam, et Messeniam, quarum veteres incolas ejecerunt victores: vid. Isocrat. pag. 119, 120. 270. A. 286. A. Pausan. pag. 140, 151. Jo. Meurs. de Regno Lac. c. 6. Misc. Lac. III. c. 9. *Arcadas* (lin. 3.) Dorienses et Heraclidæ suis expellere montibus aut non potuerunt, aut religionem quadam obiecta non sunt ausi: callidum Cypseli Regis consilium, Polyæno traditum I. cap: 7., multis enarrat Scholiastes ined. in Aristid. nisi sola vera fuerit causa, quam attigit celeberr. Wess. ad Diodor. (Fragm. VI.) T. II. p. 635. Velut *αὐτοχόνοιας* Arcadas in avitis sedibus ab ultima hominum me-

moriam permansisse, tres testantur historici principes Herod. II. c. 171. Thucyd. in Proœmio, et Xenoph. Ἑλλ. VII. p. 361, 16. ubi civibus suis animos indit Lycomedes λέγων, ὡς μόνους μὲν αὐταῖς Πελοποννήσιος πατρὶς ἦν· μόνος γὰρ αὐτόχθους ἐν αὐτῇ οἰκοῖτο. Hanc tamen honoris prærogativam secundum Herodotum sibi quoque vindicare poterant Cynurii, (lin. 3.) et quodam modo gens Achaica, peninsula certe patria non ejecta; nam ἐκ μὲν Πελοποννήσου οὐκ ἐξ ἰχάρουσι, ἐκ μάλιστα τῆς ἰαυτῶν οἰκίαι δι τὴν ἀλλοσερίην. Vid. Strabo VIII. p. 514. v. 588. v. Pausan. VII. p. 522, 523. Sed initio libri quinti Pausanias, Herodoti vestigia sequutus, γῆν inquit, οἰκῇ Πελοποννήσου, Ἀρκάδης μὲν αὐτόχθους, καὶ Ἀχαιοί· καὶ οἱ μὲν ὑπὸ Δωριέων ἐκ τῆς σφιστρίας ἀνίστασθαι, οὐ μάλιστα Πελοποννήσου γὰρ ἐξ ἰχάρουσι: tum de quatuor reliquis, quæ ἰθὺα dicuntur Herodoto ἰσθμῶδα, Pausanias p. 375. memorantur Dryopes, Dorienses, et Ætoli: Δρύοσις, καὶ Δωριεῖς· οἱ μὲν ἐκ Παρνασσῶ, Δωριεῖς δὲ ἐκ Οἴτης ἐκ Πελοποννήσου οἰοῖσι ἀφ' ὧν μόνος τοῦ δὲ Ἡλείου Ἰσθμοῦ ἐκ Καλυδῶνος διαβιβησάμενος καὶ Αἰτωλίας τῆς ἄλλης. Dryopum fuisse tradit Herod. (lin. 8.) quas jungit et Homerus Ἰλ. β'. 559., Ἑρμιόνη, Ἀσίην τε. Ἑρμιόν, an Ἑρμιόνη hic primitus scriptum sit, si Codices discrepant, (vid. Var. Lect. (ed. S.) et mox Wesselingii Adnot.) decerni vix poterit: Δωδώνη sæpe dicitur Nostro, quæ Δωδὼν Sophocli aliisque: vid. Wesseling. ad Hierocl. Synecd. p. 647. et ad Diodor. T. I. p. 282. Nec Lemnios Pausanias neque memorat Cynurios. Παρωριῶται πάντες quum origine fuisse dicantur Lemnii, (lin. 10.) comparari poterunt notata p. 345. (ad IV. 148, 9.) VALCK.

2. τὰ μὲν——κατὰ χάριν ἴδρυται· ὦν τε καὶ τοῦ αἰκίου] Hæret in his menda, Codicibus forsitan antiquior, fa-

Vol. IV.

cile tamen tollenda. De septem istis gentibus, τὰ μὲν δύο, inquit, αὐτόχθους ἴοντα, κατὰ χάριν ἴδρυται ὦν, τὴν καὶ τὸ πάλαι οἰκίον, Ἀρκάδης καὶ Κυνύριοι. Vacula τε tantum in τὴν mutata, sic commode mihi correxisse Kœnius noster videtur. VALCK. — Sentio τῇ ὦν τε καὶ τὸ πάλαι hic fuisse, eamque vocem ab ultima præeuntis verbi (ἴδρυται) syllaba absorptam: series illam sibi expostulat, aut τὴν certe, quam alii maluerunt. Habitasse Arcades easdem, quas primitus incoluerunt sedes, itemque Cynurios, et ante quidem Pelasgorum in Peloponnesum colonias, hinc Bouherius Diss. Herod. c. 9. juræ conficit. Achæos autem, a Doriensibus expulsos sedibus, in Ionas irruisse, atque eorundem regionem ad Sinum Corinthiacum insedissee, docuit Noster lib. I. c. 145., et Pausanias fusius lib. VII. 1. Wess. — De menda quæ olim istum locum (ibid.) omnibus (quod sciam) in libris insederat, monere in Var. Lect. (ed. S.) oblitus eram. Eam mendam sic corrigendam, κατὰ χάριν ἴδρυται, ἦν (aut Ionice τὴν) ὦν τε καὶ πάλαι, etc. commodè REISKIUS censuit, hanc adjiciens observationem: “Brachylogia veteribus usitata est, sic dicere: ἦν ὦν τε καὶ τὸ πάλαι οἰκίον, pro ἦν ὦν τε οἰκοῦσι καὶ τὸ πάλαι οἰκίον.” Ego ἴδρυται ὦν τῇ καὶ τὸ πάλαι cum Schæfero scripsi, minime quidem Reiskii spernens rationem. S.

9. Ἑρμιόνη τε] Homeri Iliad. β'. 560. Ἑρμιόνη Ἀσίην τε amplecti malui, quam Med. recentiorum urbis titulum. (conf. Valck. paulo ante.) Παρωριῶται (lin. 10.) Ionum hic mōre, Παρωριῶται lib. IV. 148, ubi et Lemniæ eorum origo. Wess.

11. ἐκ Δωριέων] Ferri posset ἐκ Δωριῶται, quomodo boni Codd., modo contractum recte videretur, ἐκ τοῦ ἐκ Δωριέων, quæ Porti doctrina. Cete-

3 A

rum Cynurii, quorum hic initia Ionica, ab Argivis, si fama apud Pausan. III. 2. non fallit, descenderunt: *Αἰγόνται* δὲ οἱ Κυνούριοι, sic scribit, *Ἀργίους τὸ ἀνικαθὲν εἶναι*. At ea forte propagata late, quoniam a Spartanis pressi, et agro exuti, in Argivorum ditionem deinde una cum Orneatis, quibus ab inimicis divexati videntur se consociasse, venerunt. Ea quidem conjectura est, sed ex Herodoteis fluens. De Orneatis (lin. 12.) Pausan. II. 25. *Ἀργίους δὲ — Ὀρνέας ἀνίστανται ἀναστάντες δὲ, εὐνικοὶ γιγνώσκονται Ἀργίοις*. Argivi præterea agrum Cynurium, *Κυνούριον γῆν*, in confiniis situm, tanquam suum a Spartanis repetunt in Thucydidis lib. V. 41. Itaque Cynurii et Orneatis *ἐκδιδαρίονται*, sive moribus, disciplina dialectoque Dores evaserunt, partim subditi Argivorum imperio, *ἀρχόμενοι ὑπὸ Ἀργίων*, partim lapsu temporis, καὶ ὅτε τοῦ χρόνου. Memini difficultates in his quæsitæ et inventas; quas evanidas non attingo. *Ὀρνέται* Ionici commatis, ut *Παρωριῆται*, *Τυγυῆται*, etc., restituti in integrum sunt. Wess.

Ibid. *ἐκδιδαρίονται* δὲ] Monstrat illud δὲ, in vicinis fuisse μέν. Ab Herodoto tamen scribi non potuit, *δοκίονται μέν μοι εἶναι Ἴωνες*, quæ viri docti (Reiskii, puto, in Misc. Lips. T. VIII. p. 496.) est conjectura; videbantur enim Nostro *ἀνέχθοντες* Cynurii. Commode scribi poterit: *οἱ δὲ Κυνούριοι, ἀνέχθοντες Ἴωνες, δοκίονται μέν ἱόνες* (loco vulgati *μῶναι*) εἶναι Ἴωνες. *ἐκδιδαρ. δὲ ὅτε οἱ Ἀργίους ἀρχόμενοι*: quæ tum sequuntur, viris doctis emendanda relinquam vel explananda. Quum dixerat Strabo VIII. p. 314. n. (pag. 333. c. ed. Cas.) *λαβῆναι — ἐν τῇ Πιλοποννήσῳ τὰ δύο ἴδη, εἰς τὴν Ἀιολικὴν καὶ τὸ Δωρικὸν*, causam tradit veram, cur Arcades et Eleipurius *Αἰολιστὶ διελίχθησαν*, cum in reliquis civitatibus mixta quædam uteren-

tur dialecto; *δοκίονται* δὲ, addit, *Δωρίζοντες διὰ τὴν συμβάσαν ἰωνικάτιαν*. Verbo Herodoteo *Ἐκδιδαρίονται*. H. Steph. aliique caute abstinerunt: di-vernæ dat lectionem margo Steph. *ἐκδιδαρίονται*: quæ facile verti posset in flexum legitimum *ἐκδιδαρίσθαι*: nam, quæ Portus fingit, sermonis analogiæ repugnant. Sed a verbo *Δωρίζον*, me iudice, neque *ἐκδιδαρίον* neque *ἐκδιδαρίσθαι* formari potuit. Adhiberi forte potuit *Δωριεύσθαι*: dantur enim et hujus flexus imitativa, sed pro *Δωρίζον* vel *Δωριεύσθαι*. Unicum restat, quod hic congruit apte, quodque, a *Δωρίς* ductum, analogiæ respondet *Ἐκδιδαριεύσθαι*: in Doriensium naturam veluti degenerare; Lingua uti, moribus et institutis Doricis. Hujus formæ verba plurima præbet præter ceteros Plato: unum de multis nobis sufficiet, ad *Ἐκδιδαριεύσθαι* proximum accedens, *ἐκβαρβαρεύσθαι*. Plato Epist. VIII. p. 353. A. *κρίδυνος ἰόντες ἰσχυρὸς Σικελίᾳ τῇ τῶν Ἑλλάνων, ὑπὲρ Καρχηδονίων ἀνίστανται ἔλθον ἐκβαρβαρεύσθαι γινώσκοντες*. Explicat illud paulo post: *ἤδη σχυδὸν εἰς ἱερμίας τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς Σικελία πᾶσα, Φοινίκων ἢ Ὀσικῶν μεταβαλλοῦσα εἰς τινὰ δυναστείαν καὶ κρῆτος*: quæ in hunc Herodoti locum conveniunt, quo scribendum arbitror *ἐκδιδαρίονται*. Euripidis in *Oreste* versum 485., *ἐκβαρβαρεύσαι χρόνιος ὦν ἐν βαρβάρους*, sic invertit Apollonius Tyan. Epist. 34. *ἐκβαρβαρεύθαι — χρόνιος ὦν ἐν Ἑλλάδι*. Jocum hinc facile verbum intelligetur Alexidis *Πιφιλωσπιδουσαι*, de quo L. Küster. ad Suid, in *Φιλιωσπιδουσαι*. VALCK.

11. Pro *δοκίονται μῶναι εἶναι Ἴωνες* conjicit Bothius oportuisse *δοκίονται μέν ὦν ἔξ αἰῶνος*. *Μῶναι*, inquit, si quis retinere cupiat, is interpretabitur, si qui alii, vel præ cæteris. S.

CAP. LXXIV. 2. *περὶ τοῦ παντός ἤδη]* Conspirant in *δρόμου* vocem scripti

omnes: unus Eustathius, nec sibi tamen constans, *δέρμον* habet, cui post Portum primas darem. (vide Var. Lect. ed. S.) Sollemne in talibus, *τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα εἶχον*, apud Eunapium Vit. Maxim. pag. 100., aut *τὸν περὶ τῆς ψυχῆς θίον* in ejusdem Juliano p. 115. *εἶχον περὶ ψυχῆς* infra IX. 36., tacta ἀγῶνος aut *δέρμου* voce. Plura Budæus, Stephanus et Portus, qui *τῇ λαμπρότητι*, (lin. 3.) quod Herodoteum testabatur Hermogenes, positumque fuit lib. I. 80., operam non negarunt. Mox "Ελληνες jussu Codd. ejecti sunt: neque opus erat, ut *ἱμαίους* fingeretur; *ἱμαῖς*, quæ et Abreschii opinatio, sufficit. Consimiliter enim, atque ad Isthmum illi, superiora auditione accipientes, formidasse sibi, traduntur. Wess. — Poterat vero etiam, nec incommode profecto, *ἱμαῖς* teneri. Quamvis ingens studium, quo muniebatur Isthmus, cognosset, *tamen* Peloponnesso timebant. Ad *δέρμον* adjectum articulum malles, qui apud Eustath. etiam (Iliad. pag. 1363.) adjectus legitur, *παρὰ Ἡρόδοτον τὸ Σίσυντος τὸν περὶ τοῦ παντός ἦδη δέρμον*. At sæpius articulum omittit Herodotus ubi Atticus scriptor non neglecturus illum erat. S.

11. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Αἰγυπτῆς] Hoc sane rationi consentaneum, ut cum Themistocle senserint Æginetæ, mauerintque apud Salamina manere, quam in gratiam Peloponnesiorum versus Isthmum secedere: miror idcirco quod scribit Lycurgus c. Leocr. p. 156, 33. (pag. 200. ed. Jo. Tayl.) Ἐτεόνικος μὲν γὰρ ὁ Λακωνικῶν, καὶ Ἀδριμαντος ὁ Κορίνθιος, καὶ τὸ Αἰγυπτῶν ναυτικὸς ἐπὶ νόστα τὴν σωτηρίαν αὐτοῖς ἱμῶσιν πορίζεσθαι. Eteonicos etiam novi Lacedæmonios, sed hujus ætatis neminem. Quod addit Lycurgus, oratoris personæ congruit, quem semper populus probavit ut popularem: *οἱ πρόγονοι* — *βίη καὶ τοὺς ἄλλους ἠλιθίωςσαν, ἀναγκάσαν*.

εις τὴν Σαλαμῖν μὲν αὐτῶν πρὸς τοὺς βαρβάρους ναυμαχίῃς. Unius Themistoclis laudem sibi libenter populus suisque majoribus audiebat attributam: hac mente Themistocles Libanii T. I. p. 539. Α. *παστὴρ οὐκ ἔστι μοι Νικηλῆς*. — Ἀλλ' ὁ τὸ μέγα ἔργον ἐργασάμενος, ὁ δῆμος. Ejusdem Libanii Neocles Themistocli suo ipsius exemplo demonstrat eleganter, invitos utiliter sæpe servatos, p. 516. Α. *Γραικοὶς invitos coëgistι ναυμαχίῃς, καὶ οἱς ἴδοντες οὐχὶ βουληθέντες ἵπσαν*. VALCK.

CAP. LXXV. 3. *πῖμπι* ἰς τὸ στρατόπεδον τὸ Μάδων ἄνδρα] Quod Plutarch. Them. p. 118. Α. prodidit, *ἦν δὲ τῷ γίνεσθαι Πέρσης ὁ Σικιννος αἰχμάλωτος*, sibi credibile negat Cl. Dacierius; neque enim Themistoclem liberis suis vilem captivum, et Persam genere, pedagogum dedisse. Plutarchum in Herodoteis male legiasse *τῶν Μάδων ἄνδρα*, ac Sicinum ea de causa Persis inseruisse. Æschylum sane si audimus, nuncius Græcus erat, Ἀπὸ γὰρ Ἑλλαν ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ Ἑλδῶν, ἱλεῖς, etc. ea videlicet, quæ Themistoclis jussu Sicinnus, in Pers. v. 355. Personatus Themistocles Épistol. IX. pag. 47. Edit. Schoettg. *τὸν παιδαγωγὸν ἦνθα τοῦ Κλειοφάντου, ὃς καὶ ποτὶ Ἰθράκτιον Σικιννος αὐτῷ τοῦτομα*: ubi de Cleophanto non male. Scripsi Σικιννος, (lin. 5.) uti Editi c. 110., et hic scripti, inque Plutarcho, Polyæno I. 30, 2., Clemente Alex. Pædag. I. 7. p. 130., Etymologo atque aliis. Wess.

Ibid. *πῖμπι* — ἄνδρα] Sicinum, qui οἰκίστης fuisse dicitur, et παιδαγωγὸς liberorum Themistoclis: ut antiquioris adponam Æschyli verba e Pers. v. 355. Ἀπὸ γὰρ Ἑλλαν ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ Ἑλδῶν, ἱλεῖς παιδὶ σὺ Ξίεξ τάδε, Ως, ἢ μιλαίνης νυκτὸς ἴξεται κήφος, Ἑλλανες οὐ μύουσιν. Nuncium Persam facit ita Tragicus non absurde loquentem: sed Græcum a Themistocle missum censuisse quoque videtur Frontin. lib. II.

c. 2, 14. 'Επίσης ἐνὰ scribit Diodor. XI. c. 17. Optime, de servis suis, quem habuit fidelissimum, ad Regem misisse, tradit Nepos, Them. c. 4. ubi corrigit Vallam Longolius, in Herod. οἰκίτην vocantem contubernalem, qui verna fuerat dicendus. Infra VIII. c. 110. relictus in Latinis Sicinnus contubernalis; hic contubernali domesticus substitutus (a Gronov.) est: alibi apud Herod. οἰκίται uxor et liberi dicuntur; sed hic οἰκίτης sine dubio servum notat, non domi natum et vernam, qualis esse nondum poterat Themistocli liberorum educator, sed quem captivum sibi emerat: vid. Ammon. in Οἰκίτην. Ion Chius τὸν οἰκίτην ἐπὶ δούλου τίθειν apud Athen. VI. p. 267. D. Absque teste loquenti ne Clementi quidem Alex. fidem adhibuerim ista scribenti, Pædagog. I. p. 130, 30. τῶν Θιμιστοκλείους παίδων ὁ παιδαγωγὸς οἰκίτης ῥάθυμος ἦν: ubi paulo post, quem Pericles puero dedit Alcibiadi custodem, Thrax Zopyrus ἀνητὸν fuisse dicitur ἀνδράπαυτον. τῶν οἰκιστῶν τὸν ἀχρεϊότατον ὑπὸ γῆρας dixit Plato T. II. p. 122. A. vid. et Diotogenes Stobæi p. 251, 35. Sed tardus Thrax fuerit Zopyrus senecta; Themistoclis, viri in rebus gerendis prompti, Sicinnum nihil minus fuisse quam ignavum monstrant hic atque infra c. 110. narrata. Plutarcho fuisse dicitur ὕψους Θιμιστοκλεῖ. Polyæno I. 30, 2. ὕψους, παιδαγωγὸς τοῖν παίδων: ubi nescio qua fide dualis nitatur numerus filiorum. Filios habuit in universum quinque Themistocles, quorum unus puer mortuus est; Dioclem avus adoptavit maternus: ex tribus, avos moriens reliquit teste Plutarcho T. I. p. 128. A. nihil est causæ, cur unus eidem T. II. p. 1. A. dictus censeretur Diophantus: Διόφαντος mutemus in Κλειόφαντος: sic suo loco dicitur Plutarcho, et, quem citat, plus semel Platoni in Menone T. II. p. 93. D. A. VALCK.

12. τὰ ὑμῖν κατατύχει γίνεσθαι]

Hæreo hoc servem, an ex Codd. revocem κατατύχειν; posterius lib. VII. 233. ὡς δὲ ἴδον κατατύχειν τῶν Περσῶν γινόμενα τὰ πρήγματα. Vid. cap. 136. Omitti et μάλλον, quod damnant schedæ, poterit, ut alibi indicatum. Mox fidentior, (lin. 14.) κάλλιστον ὑμῖν ἔργον ἀπάντων, Aldo duce reformavi. Wxss.

CAP. LXXVI. 5. τὸ ἀπ' ἰσθμίου κίρας] Non celabo, olim mihi prominentem in mare contra Salaminem tractum Megaridis hæc ostendere, non classis Persicæ cornu. Κίρας in promontoriis frequens apud Salmasium ad Solin. p. 116.; et Strabo IX. p. 604. (p. 395. A. ed. Cas.) duo istiusmodi κίρατα in Megaridis et Atticæ finibus exadversum Salaminem memorat; Plutarchus præterea, Acestoris fide, (Themist. p. 118. A.) propter illa κίρατα Xerxem ex aurea sella navale hoc spectavisse prælium. Sic insulam circumvecti, et promontorium, κίρας, occidentem spectans, incingentes, omni ad Isthmum transitu Græcos exclusissent. Quia tamen suspicioni, quæ cap. 85. produntur, officere videntur, eam non urgeo. De Cynosura et Ceo (lin. 6.) res anceps. Cl. de Pauw insulas circa Salaminem elegit, et Cynosuram quidem Laconicam, Ceum vero defectu scriptorum ignorari: cui paria non facio. Laconica apud Hesychium Cynosura longissime hinc remota fuit, et situs pæne incerti. Ut paucis transigatur, Ceum insulam intelligo contra Sunium Atticæ, et Cynosuram, ἄκραν τοῦ Μαγαδῶνος, promontorium Marathonis, Eubœam spectans, ejusdem Hesychii. Longius in tabulis id Cellarii et aliorum pictis a Sunio, quam Herodotea postulant, disjungitur; male, opinor; vix enim tum una nocte, eaque æstiva, id promontorium flectere, tantumque spatii absolvere quivissent navigando. Nunc, statione circa Ceum et Cynosuram relicta, provehuntur prope Munychiam, ac fretum, ut et hac

parte fugæ occasio Græcis præcidatur, obsepiunt. Wess.—Verba ista, ἀνήγον μὲν τὸ ἀπ' ἰσπίρης κίρας πυκλούμενοι πρὸς τὴν Σαλαμῖνιν, sic vulgo vertunt: cornu quod ad occasum spectabat producant Salaminem versus, eam circumituri; quasi accusativus τὸ κίρας a verbo ἀνήγον penderet, et ad πυκλούμενοι intelligeretur αὐτήν. Ego verbum ἀνήγον absolute accepi, sicut mox ait Scriptor, ἀνήγον δι οἱ ἀμφὶ τὴν Κίον, nempe ἀνήγον τὰς κίρας, ut ait paulo post. Itaque τὸ ἀπ' ἰσπίρης κίρας fuerit pars classis Græcorum (non Persarum) ad occidentem spectans, quam circumituri et interclusuri Persæ erant. Sed ad sententiæ quidem summam parum interest. S.

15. ἵνα τοὺς μὲν περιπαύσῃ, etc.] Putares in Nostri oculis hæc Æschyli fuisse, 'Ἐνθαῦτα πέμπω τοῦτοδ', ὅπως ὅταν πᾶν Φθαρίντις ἔχθροί νῆσον ἰκσαλοῖατο Κτείνωνι, — φίλους δ' ὑπικαύξων, Pers. v. 540. Nam gemina planissime sunt. Scholiastes, Ψυτταλεᾶν Salamine stadiis plus centum removens, in numeris ibi nimius et mendosus. Wess.

CAR. LXXVII. 3. Pro πρήγματα, (inquit Bothius) quod alienum, lege περιήγματα. S.

4. χρυσαύρου] Sic melius Codices. Apollinis χρυσαύρου titulus Iliad. i'. 524. et in Hymnis, sorori ejus, Dianæ Munychiæ, multo aptior quam Atticæ littorali tractui. Post dein Ἑλπίδι μαινόμενοι, etc. vulgavit Camerarius in Epigrammatibus, Theocrito ab ipso adpositis, de conjectura puto. Wess.

7. ὕβριος υἱὸν] Non juvenem, sed satietatem, κίρον κρατερὸν Bacidis, Portus et Stanleius explicant, injuria fortasse. Pindarus Olymp. Od. XIII. 12. dixit ὕβριν κέρου μητίετα, converse tamen, ut volunt. Nam τίκτωι τοι κέρος ὕβριν, ci tantibus ibi ex Homero, sive Theognide potius, Criticis; estque adeo mater contumeliæ sive ὕβρις, non proles. Veris-

simum Pythagoræ: in civitates insinuant sese πρώτον τροφῇ, ἵκνται κέρον, εἴτα ὕβριν, μετὰ δὲ ταῦτα δολέρον, in Stobæi Serm. XLI. p. 247., et Ecphantæ eadem de Schola, ἀ πολυτίλεια μάτηρ τῆς ἀκρασίας· αὐτὰ δὲ τῆς ὕβρις, ἐξ ἧς τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν τὰ πολλὰ, apud eundem Serm. XLVI. p. 335. Haud alius Bacidis κρατερός κέρος juvenis ac Xerxes, υἱὸς ὕβρις ob contumelias injuriasque, quarum ille toti Græciæ auctor, Raphaelio ad Epist. Pauli Ephes. c. 5, 6. monitore. Vide tamen Stanleium in Æschyli Agamemn. v. 768. Wess.—Videri potest fatidicus, consulto ambigue loquens, optionem legentibus audientibusve voluisse relinquere, juvenum κέρον, an satietatem, i. e. arrogantiam intelligere malint. Sed, ut posteriori maxime notione h. l. vocab. istud accipiat, suadet utique simillimum Pindari dictum. S.

8. δοκιῶντ' ἀνὰ πάντα πύθισθαι] Admodum tenebrosus. An opinantem ubique se auditum iri, ut in notissimo καὶ ἰσομήνισσι πύθισθαι? Valla legit ἀνὰ πάντα πύθισθαι, quorsum ex Pass. excerptum vergit. Wess.—Non tenebrosus modo, sed prorsus mendosum esse istud olim vulgatum ἀνὰ πάντα πύθισθαι, vix dubitari potest. Nec ulla parte melius πύθισθαι, de quo in Var. Lect. (ed. S.) dictum. Equidem unice verum putavi, quod optimus cod. F. nobis servavit, εἰδισθαι. Nempe ἀνὰ πάντα εἰδισθαι, pro ἀνατίδισθαι πάντα, omnia mutare, scilicet omnia evertere, et susque deque vertere; quasi dixisset ἀνὰ πάντα εἰδισθαι: conf. III. 3, 11. Nec obstat quod ibi activa verbi forma scribitur, τὰ μὲν ἄνω κάτω θάσσει: nam medium verbum εἰδισθαι significat, suum in commodum omnia evertere, et gipi omnia subjicere. Fuerint autem viri docti, quibus non repugnem equidem, qui in hanc sententiam ἀνα retracto tono

scriptum oportuisse censeant, aut absque accentu, *ἀνα*, quemadmodum in eodem nostro codice scriptum video. S.

8. Conjicit Bothius *ἀνα πάντα πα-
τίσθαι*. S.

12. *Βάσις ἀντιλογίας*, etc.] Scripta exemplaria consentiunt; quibus (etiam *ἀντι-
λογίας* in Dissert. Herodot. maluerim) non pugnabo. Desit oblitterata præpositio; reditura, modo *Βάσις* δι' *ἀντι-
λογίας* revocetur. An vero δι' *ἀντιλογίας* *λίγαι*, contradicendo obloqui, injustum sit, fateri, ob varium in isto genere sermonis usum, erubesco. Aliter qui sentiunt, ut Clar. Abreschius, *οὗτοι αὐτοὶ ἰλλῶν τελευτῶν* refingunt. Quæ sane dictio et elegans et trita est, ab ipso Animadv. ad Æschyl. lib. I. 3. p. 15. et Valcken. in Phœniss. Euripid. v. 482. doctissime illustrata. Wess.

Ibid. *οὗτοι ἰσαργίαις λίγαισι Βάσις*, etc.] Quod sequitur *ἀντιλογίας*, commode corrigit vir Cl. in Diss. Herod. p. 201. Vel ob hoc unum dictum Herodotus, *ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλῶς κήρυξεν*, censi deberet *τὰ περὶ μαντείας καὶ χρησμολόγους πάνυ νοῦν*. Sed hinc simul æstimare licet, jam tum homines fuisse vulgo perspicaciores, quibus adparuerit, quod Bacidis esse ferebatur oraculum isthoc articulo temporis, ipsius forte suasu Themistoclis fuisse confictum. Quæ bello Peloponnesiaco ad plebem Atticam lactandam ab esurientibus fingebantur demagogis, velut Bacidis aut ipsius Apollinis oracula Athenis decantata, ridet illa magna cum libertate Aristophanes in Avib. v. 963 seqq. et Equit. 995, etc. Ad veritatis lumen Eusebius istius etiam officinæ fraudes retegens lib. IV. Præp. Eváng. pleraque fuisse putat oracula *γῶτων ἀνδρῶν τυχνάσματα*, ut Ænomaos certe videbantur Gadareno in libro quem inscripserat *Φαρεὰ γῶτων*. Sed multa potius fuerunt virorum Principum, ἀν-

δρῶν *τι σοφῶν τυχνάσματα*, ad opinionem impertiorum confecta. VALCK.

CAP. LXXIX. 4. *ἄριστον ἄνδρα γινίσ-
θαι*] Æschyleum de Amphiarao fortasse spectavit, *Ὅς γὰρ δευτεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θίλιν*, sive, uti Plutarch. Arist. p. 320. c. *Ὅς γὰρ δευτεῖν διάκωτος, ἀλλ' εἶναι θίλιν*: quo omnis concio in orchestra pronunciato Aristidem præsentem, tanquam soli Athenis conveniente, nutu plausuque signavit. Errat Polyænus I. 31. Aristidem Themistoclemque *τῆς πόλεως ἔξω περιθάλοντες* possuisse contentionis studia, gestu adprime notabili, tradens. Redierunt in gratiam ad Salaminem in castris, non Athenis. Wess.

Ibid. *ἄριστον ἄνδρα γινίσθαι*] Timocreon Rhodius in Plutarch. Them. p. 122. n. *εἰ τὸν Πάνθησαν αἰνέει· Ἐγὼ δ' Ἀριστιδαν ἰσακίω, Ἄνδρα ἱερεῖα ἀπ' Ἀθηναίων ἔλατ' ἰσα λῆσαν*. Quæ hoc capite de Aristide scribit Herodotus, illa quoque Plutarchi confutant indignas philosopho criminationes: Aristiden dicit *ἄριστον ἄνδρα γινίσθαι* in *Ἀθήνῃσι καὶ δικαιοσύνησι*: et ille ipse tamen adeo propter æquitatem humanissimam collaudatus Aristides cupide elaboraverat, ut præter ceteros justus adpellaretur, Corn. Nep. in Arist. *Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστιδὴς, ἀθροῦτος δὲ καὶ αὐτὸς ἦν, καὶ χολῆν εἶχε, καὶ ἡγάπα τοῖς, καὶ ἰμῖναι*, quæ leguntur apud Lucian. T. III. p. 158. Adversarii Themistoclis consilium utile, quis non honestum erat, (Cicero de Off. III. c. 11.) auctoritate sua fecit Aristides, ut a populo repudiaretur; sed idem tamen interdum injusta sciscere debuit, se ad reipublicæ statum accommodando, monente Casaub. ad Polyb. p. 140. Absque ulla exceptione Herodotus et Aristiden et quosvis alios virtute præstantes collaudat libentissime, *τοῖς ἀγαθοῖς συνδράμοις*, qualis dicitur

Dionysio Halic. Hic Herodoto tradita Plutarch. enarrat in Themist. p. 118. n. In Aristide idem Plutarch. p. 323. c. missis Herodoteis ex alio nobis historico similia quædam exhibet Aristidis ad Themistoclem hoc articulo temporis dicta. In Apophthegm. T. II. p. 186. n. cum Themistocle *πρισβουτὸς ἐκπιφθὲς*, ipsi dixisse fertur Aristides: *βούλῃ, ὃ Θερμιστέλης, ἐπὶ τῶν ἔργων τὴν ἰχθυον ἀπολίωσιν; ἂν γὰρ δοκῇ, πάλιν αὐτὴν ἰστανόντες λαβόμεθα*. Collega fuit Aristides Themistoclis in illa nobili legatione narrata Nepoti in Themist. c. 7., quod liquet ex Thucyd. I. 91. Sed huic tamen legationi dictum illud minus congruit; verisimillimum, quod scribit Polyæn. I. c. 31. *διτίλειαν παρὰ πάντα τὸν πόλεμον ἡμευόντες*. — VALCK.

13. *πάλιν ἀγαθὰ τὴν πατριδα ἐργάσονται*] Optime MSS. et Gronovius. Probatissima Nostro, Thucydidi, Xenophonti alisque ea structura, a Thoma Magistro in *Δεῶ* laudata. Dubito vero, sit-ne ex usu *τοῖ* (post *λίγω* δὲ); siquidem illud commodiorem post pauca locum occupat, et necessarium hic non est. WESS.

CAP. LXXX. 10. *ταῦτα δὲ τὰ κάλλιστα*] Si qui *ταῦτα* *ῥήτα* præoptaverint cum doctissimo viro Miscell. Observ. Vol. III. p. 142, non valde obnitar. Loquendi genus, plenius hoc loco quam plerumque, ejusdem et Is. Casauboni ad Athen. lib. V. 2. sollertia, (Animadv. in Athen. T. III. p. 45 seq. nuperæ ed.) exemplorum cumulo manifestius, quam pridem, habetur. WESS.

CAP. LXXXI. 1. *Ταῦτα ἔστιν παρὰ τῶν Ἰστανόντων*] Malunt *ταῦτα ἔστιν Θερμιστέλης* *παρὰ τῶν* δὲ ἰστανόντων, etc. Verum concisus sermo Scriptoris est, respiciens illa, *σήμερον αὐτὸς παρὰ τῶν, ὡς ἴχθυ*: neque enim opinor mole-

tum videri, *ἔστιν* — *φάμινος*, cui simillima in Musis complura. WESS.

5. *ταῦτα ἔστιν μετὰ τῆς*] Hic et in sequentibus narrata planissime demonstrant, nec ducem hoc bello cum Themistocle fuisse Aristidem, qui decem annis ante unus e decem ducibus cum Miltiade victoriam reportaverat Marathoniam; sed neque pugnae navali prope Salamina interfuisse. Suum tamen forsitan auctorem sequutus Nepos in Arist. interfuisse scribit pugnae navali apud Salamina, quæ facta est priusquam poena liberaretur: paulo ante dicitur sexto fere anno postquam erat expulsus plebiscito in patriam restitutus. Demosth. Or. II. c. Aristogit. p. 496, 8. *Ἀριστιδὴν φασὶν ὑπὸ τῶν προγόνων μετασταθίνα* (hoc e margine recipirem) *ἐν Αἰγίῳ διατρέβου, ὡς αὐτὸν ὁ δῆμος κατέδειξαν*. Secundum Plutarch. in Arist. p. 323. n. decennii anno tertio *ἰσχυρίσαντο τοῖς μετῴντοι κάδοι, μάστιγα* — *φασκόμενοι τὸν Ἀριστιδὴν*: quæ deinceps narrat nihil minus monstrant, quam ante revocatum huic interfuisse pugnae: nam quod ad Nepot. Lambinus putat, idem ex Herodoto liquere, errat mea quidem sententia. Ad victoriam ille multum tamen attulit momenti; dum illi pugnant et navibus, utiliter hærens in insula Psytalia; vid. Herod. c. 95. Demetrius *περὶ Ἑρμ.* §. 248. *Ὡς περὶ τῆς Ἀριστιδὸς κατηγοριῶν, ἵσται οὐκ ἀφίστατο εἰς τὴν ἐν Σαλαμῶν ναυμαχίαν ἀλλὰ αὐτόπληκτος, ἔφη, ἵσται ἡ μὲν Δημήτηρ ἦλθε καὶ συνισχυμάχῃ, Ἀριστιδὸς δὲ οὐ*: quæ, cujuscunque sint, sunt certe sophistæ satis inepta, per Cererem mysticum Iacchum intelligentis, et Herodoto narrata, c. 65. VALCK.

CAP. LXXXII. 1. *τῆς αὐτῆς ἀνδρῶν* *Τητιά*] In Themist. Plut. p. 118. n. *ἰφάνη Τινιδία μία τῆς αὐτῆς ἀνδρῶν*: nescio unde. Hinc si sumsit, *Τητία* fuit, quæ et Nob. Palmerii divinationo. Tri-

podem Delphis dedicatum, (lin. 4.) inscriptumque eorum nominibus qui Persas ad Salaminem et Plateas debellarunt, Thucyd. I. 132. et Auctor Or. in Neær. p. 740. describunt. Wess.

5. *in τῷσι τὸν βαρβ. πατιλοῦσι*] Inter nomina earum civitatum, quarum auxilio Persæ erant victi, (Nepos in Pausan. c. 1.) Delphico tripodi nomen etiam insculptum fuit *Τηίων*. Olympiæ quoque Jovis erat statua a Græcis dedicata, qui apud Plateas pro libertate pugnaverant, in cujus basi præter ceteros memorabantur etiam *Τήνιοι*, Pausan. V. (c. 23.) p. 437. Hoc satis est ad Herodoti *Τηίους* hic adfirmandos. Quem hic memorat aureum tripodem Delphis (teste Thucyd. I. c. 132.) ἀντίσταν οἱ Ἕλληνες, ἀπὸ τῶν Μήδων ἀπερδίνον: quodque nimis superbe Pausanias inscribi curaverat, Lacedæmonii ἐξουλόαψαν· καὶ ἐπὶ γράψαν ἱερομαστὶ τὰς πόλεις, ἵσαι ἐυγκρατιλοῦσαι τὸν βάρβαρον ἱστέοντο (cur non ex Codd. receptum ἴσσησαν τὸ) ἀνάστημα: mutatis Lacedæmoniiis τὸν ἀρίπαιδα τὸν ἐν Δελφοῖς obijciunt miseri Plateenses apud eundem III. c. 57. Secundum Auctorem Or. c. Neær. p. 740, 153. in Amphictyonum concilio causa dicta Plateenses coëgere Lacedæmonios, ἐκπέψαντας τὰ ἱλιγυῖα, ἐπιγράψαι τὰς πόλεις, τὰς κοινοῦσας τοῦ ἔργου: in quibus ἐκπέψαντας ego quoque retinuerim; vid. Clar. Wess. ad Diodor. II. p. 100. Eustath. in Ἰλ. ζ'. p. 990, 17. VALCK.

CAP. LXXXIII. 3. *ὥς τε δὴ δίδονται*] Med. et aliorum scriptura, cui similem ex Arch. enotavi lib. VII. 217. ex præcipua parte fallit. Ita ibi, *ὥς τε δὴ δίδονται, καὶ οἱ ἰγίνοντο*, etc. Placuit accessio τοῦ δὴ, quamquam et ea vox lib. IX. 46. haud conspicitur Nexa his indigent verbo, fortasse olim scripta, καὶ οἱ συλλ. τῶν ἱπβ. ποιησάμενοι ἡγορόοντο, et hi propugnatorum convo-

cato consilio concionabantur. Sic apta omnia. Alioqui καὶ οἱ — ποιησάμενοι ἡγορόοντο, ut Themistocles, popularibus suis coactis, habita oratione dixerit ista. Memini ab aliis excogitata alia, quæ prætereo. Wess.

3. *ὥς τε δίδονται*, etc.] Hæc et vicina, perperam conjecturis tentata, nominativi sunt soluti; quorum vice scribi poterat, *ὡς τε διαφανοῦσιν, καὶ τοῦτων σύλλογον τῶν ἱπβατίων ποιησάμενων*, paucis Themistocles populares suos ad pugnam inflammavit. Qualia tum probabiliter dicta sunt, dedit Æschyl. in Pers. v. 402., ὦ παῖδες Ἕλληων ἴσι, Ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἑλευθεροῦτε δὴ Παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῶν ἴδη, Θήκας τε προγόνων· οὐδ' ὑπὲρ πάντων ἀγών. Audiebantur ista, secundum Tragicum, ἐπὶ γι μόνου λιυπέστωλος ἡμίρα πᾶσαν κρατίζει γαῖαν: juxta Herodotum, prima luce; simul atque ὥς δίδονται. Frequentius legitur ὑπὲρφαι: Herodoteum est, ἅμα ἡμίρα διαφανοῦσιν, vid. ad lib. III. c. 86. ἅμα ἴω et ἅμα τῇ ἴφ leguntur apud Thucyd. p. 300, 64. 396, 11. 311, 2. Hæc ad manum si fuissent Clar. Dukero p. 299, 2., ne dubitasset quidem, quin C in E mutato, *πρίστω* corrigi deberet in *πρὸ ἴω*: ut ἴξ ἴω, sic *πρὸς ἴω*, recte leguntur in Aristoph. Eccles. v. 85. et 312. et *εἰς ἴω* apud Isæum Or. VI. p. 71, 28. Huc spectabat Harpocraton in *Εἰς ἴω*, ἀντὶ τοῦ ἀρχομένην ἡμίραν: non alium Isæi locum, quo referens ista H. Vales. illic sincerum ἴσω sollicitabat. VALCK.

CAP. LXXXIV. 3. *ὤκελον τὰς νῆας*] Vallæ Latina cessim irent, rem si consideres, non absurda; non item, si dictionem. Puto littus versus cursum flexisse; nam naves in terram inpegissee, quod οὐκ ἔστιν τὰς νῆας Philostrato Heroic. II. p. 688. 689. male ab Oleario sollicitatum, nulla suadet ratio. Eurip. Iph. Taur. 1379. διῶς γὰρ κλυθὺν ὤκε-

λε ταῦν πρὸς γῆν. Non dissimile Nican-
dri Ther. v. 295. Ceterum Aminias,
Æschyli frater, hic Παλλανίης, in Plu-
tarcho Themist. p. 119. n. Δικελίης,
qui populares in Attica civitate utique
diversi. Æschyli fratrem fuisse, Dio-
dorus XI. 27. non negat. Pertinet
autem huc Æschyli Pers. v. 410., ubi
quæ de Lycomedæ Critici, fortasse ex
Plutarcho sumta. Vid. supra c. 11.
WESS.

2. ἐπὶ πρῶμην ἀνακρούοντα, etc.] In Lex-
ico Herod. sic pro babuliter scripta recepit
Suidas: 'Ἐπὶ πρῶμην ἀνακρούοντα, καὶ
ἀνακλιν τὰς ναῦς. Κατὰ πρῶμην ὑπεχώ-
ρουν οὐχ ἱσιστραφίντις, καὶ ἰξίκλιαν τῶν
πολεμίων τὰς ἡμισύας ναῦς. Græcam
locutionem, πρῶμην κρούεσθαι vel ἀνα-
κρούεσθαι, et Latinam inhibere remis,
illuminarunt præsertim observata J. F.
Gronovii (Observ. lib. IV.) quibuscum
illa Bossii conf. et Ti. Hemsterh. ad
Luciani Nigrin. (c. 8.) p. 46, 47. et
Bentleii ad Horat. Epod. IX. v. 20.
Hinc mutuari licebit verba Themisto-
clis ad Ionas ex Justinii II. 12. at vos
commisso prælio *ite cessim, inhibete
remis*, et a bello discedite: ὑποχωρεῖτε
πρῶμην ἀνακρούμενοι. Quando apud
Herod. paulo legitur inferius, (lin. 12.)
μέχρι πόσου ἐπὶ πρῶμην ἀνακρούεσθε; quo
usque tandem remis inhibendo retro
cedetis? priori quoque sede sic scriben-
dum arbitrator, non ἐπὶ, sed ἐπὶ πρῶμην
ἀνακρούοντα, quia ἐπὶ non adhibetur apud
veteres in phrasi πρῶμην ἀνακρούεσθαι.
Hoc facere dicebantur eximie qui na-
vale prælium detrectabant; sed et re-
miges, cum naves essent in portu sta-
tuendæ, quo expeditius rectis proris e
portu exirent, docente Bentleio l. c.
In Schol. ad Aristoph. Vesp. v. 397.,
pro ὅπως ἂνιν τροπῆς εἴη, una litera mu-
tata scribendum, ὅπως ἂν εὐστραπῆς εἴη εἰς
ἰχθόδον ἢ ναῦς. Primus-ne Pallenensis
Aminias ἢτ' ἰνίβαλι, an alius, cadere

potest in dubitationem: Æschyli Persa
fatente v. 409., ἔρξιν ἱμβολῆς Ἑλληναὶ
ναῦς. Plutarcheis in Themist. p. 119.
n. satis conveniunt narrata Diodoro
XI. c. 18. ubi in fine cap. naves Persa-
rum πρῶμην μὴ ἀνακρούεσθαι πατίσαν-
των, εἰς τὴν αἰσὶν δὲ πλοῦσαι προτροπᾶν
ἔφειγον. VALCK. — Quod lin. 2. pro
ἐπὶ ex l. 12. ἐπὶ corrigendum Valck.
censuit, id mihi Vir doctissimus non
persuasit; posteriori loco opportuna est
ἰπὶ particula, priori vero minime oppor-
tuna, et ἐπὶ ibi cum codicibus omnibus
veteres glossæ et Suidas recte agnos-
cunt: et suis etiam verbis vetus Thucy-
didis Interpres ad lib. I. c. 50. ἐπὶ τῇ
πρῶμην καπηλατῆς dixit. Nempe vul-
go quidem nude πρῶμην (vel τὴν πρῶμ-
ην) κρούεσθαι aut ἀνακρούεσθαι dicebant;
sed est ea elliptica locutio, ex plena
locutione ἐπὶ τὴν πρῶμην ἀνακρούεσθαι
(qua l. 2. Herodotus utitur) decurtata.
S.

11. ἰνιδίσασαν πρότερον τὰς] Neces-
sitas nulla, ut *πρότερον* aut *προθυμώ-
τερον* formetur. Species illa matronæ
prius Græcis exprobravit segnitiam,
qua remis inhibebant: tum, confiderent
in hostes ruent, fuit auctor. Atque
hoc vult, neque latuit Cl. Abreschium.
Aciei Persicæ Græcæque classis ordi-
nem Diodorus diversiorē dedit lib.
XI. 18. WESS.

CAP. LXXXV. 1. κατὰ μὲν δὲ Ἀθη-
ναίους] Atheniensibus Lacedæmonios
jungit Diodor. XI. 18., et hos et illos
navibus opponit Phœnicum; verius
juxta Herod. dextrum cornu tenebant
Lacedæmonii. Ionum nomina, qui ve-
teris Græciæ ceperint naves, reliqua
prudenter reticet Noster. Τοῦδ' δὲ εἰναικα,
ait, (lin. 10.) *μίσσημαι τοῦτ' αἰς* μόνον:
sic syllaba scribendum puto repetita pro
τοῦδ' εἰναικα. VALCK. — At satis erat
τοῦ -δ', quod libri dederunt: nempe τοῦ
pro τοῦτου vel τοῦδ', ut sæpe alias. S.

12. Phylacus Samius *ὑπεργίης βασιλῆος ἀνιγράφη*. Hæc propria Græcis erat hac in re locutio de Persarum Orosangis. Illinc transumptam eleganter adhibet Calliclem ludens Socrates in Platonis Gorgia, p. 506. c.; a Platone mutuati sunt Sophistæ. Græcarum etiam civitatum *ὑπεργίαι* sæpe publicitus *ἀνιγρόμεναι*: vid. Tl. Hemst. ad Lucian. p. 367. (ad Dial. Mort. X. 6.) VALCK.

Ibid. *ὑπεργίης βασιλῆος ἀνιγράφη*] Congruunt de Mardochæo prodita Esther c. vi. ubi docte Grotius; operosior B. Brissonius Regn. Pers. I. 138. et Des. Heraldus Advers. I. 9. quos H. Relandus ac Burtonus duces habuerunt. WESS.

CAP. LXXXVI. 4. *ὃ τίταγμέναι ἴτι*] Kœnio nostro scripsisse de barbaris videbatur: *ὃ τίταγμέναι τι οὔτι εὐν τόφ παύονται οὐδὲν*: de Græcis dixit, *εὐν νόσσην ταμαχίοντον κατὰ τάξιν*. Suum illi Regem aut fortitudinis aut ignaviae spectatorem in litore habituri, *καὶ τι ἴσται γι καὶ ἰγίνοντο ταύτην τὴν ἡμίσην μακρῷ ἀμείνονι αὐτοῖ ἰωυτῶν, ἢ πρὸς Εὐβοίῃ*. Oratione more suo turbata duo dixit: primum, isthoc die *ἀμείνονας* fuisse ἢ *πρὸς Εὐβοίῃ*: sed non tantum isthoc die rem multo melius gessisse, quam ad Artemisium, verum præterea *ἰγίνοντο ταύτην τὴν ἡμίσην μακρῷ ἀμείνονι αὐτοῖ ἰωυτῶν*: id est, interprete Nostro *ἀμείνονι* τῆς φύσεως, V. 118. semet ipsis multo præstantiores, suam velut naturam superantes. Herodotea quædam Portus dedit in 'Εμῦτοῦ: alii collegerunt hujus generis plura. VALCK.

CAP. LXXXVII. 3. *κατὰ δὲ Ἄρτεμειν*, etc.] Callidum Artemisiæ commentum, indignante Plutarcho nimis verbose narratum, adnotavit etiam Polyæn. lib. VIII. c. 53, 1. VALCK.

11. *φίρουσα ἐνὶ βασιμὶ νηὶ φίλῃ*] Adjuvat hic incitandi ac propellendi vim partici-

pium *φίρουσα*, alibi eleganter redundans. Egrege, his Herodoti non posthabitis, T. Hemsterhusius ad Luciani Dial. Mort. VI. pag. 349. Diodorus, *εἰς ἑμβολὴν φέρουσα, ταῦς ἐς ἑμβολὴν φερούσῃ*, de tali impetu, lib. XX. 16. etc. Facinus autem hoc reginæ addidit Polyænus strategematibus lib. VIII. 53, 2., aliunde, quod accessiones declarant, excerptum. WESS.

14. *ὃ μίνται ἴγωγι ἴχω ἴσαι*] Cultius hoc et verius. Sic c. 128. *ἀρχὴν ἴγωγι οὐκ ἴχω ἴσαι*. Eo vero cupidius id reposui, ut scabrities, ad quam vir doctus ultro offendit, detergeretur. WESS.

CAP. LXXXVIII. 1. *συνήνται γινίθαι*] Corrigenti, *γινίθαι μῆχῃς τοῦ διαφυγίμῃ*, nec schedæ veteres, nec creberrime in Musis iteratum *συνήνται γινίθαι* prosunt. Nam *διαφυγίμῃ* *τι καὶ μὴ ἀπελίσθαι*, Herodoteæ consuetudinis et ubertatis, exuta omnem esse culpam, cumulus exemplorum, unde pauca delibavit Abreschius Dil. ad Thucyd. lib. VI. 87., manifestat. WESS.

9. *σαφίως τὸ ἐπίσημον τῆς*, etc.] Ab exemplaribus scriptis nihil deflecto. Est, cui *σαφίως*, *ὡς τὸ ἴσται*. In conjecturam incidit; non illam damnabilem, modo ab ipsa re expostularetur. Si Polyæno fides VIII. 53, 3. Artemisia, uti etiamnum mari belligerantium et piratarum mos fert, signa navis, ubi ad hostes circumscribendos opus erat, variavit, *ὃ μόνον τὸ τῶν βαρεβάρων, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Ἑλλήνων σημείον εἶχεν*. Quorsum tamen *ἐπίσημον*, sive insigne navis, haud refero. Fuit hoc in ejus prora, ut ab aliis discerni posset. Tale Chimæri, *ἴσται γὰρ πλοῖον* *λίοντα μὲν ἴχοντι πρῶτα ἐν ἐπίσημον, ἐν δὲ πρύμνῃ δράκοντα* apud Plut. T. II. pag. 247. f. Vise et Scheffer. Mil. Nav. lib. III. 1. WESS.

14. *οἱ μὲν ἀνδρες γιγόντασι μοι γυναικες*, etc.] Expressit celebre dictum Polyænus VIII. 53, 4. paullo aliter; melius

Suidas in 'Αρτιμεία, et Eustathius. Ennianum, Vos etenim juvenes animum geritis muliebrem, Illa virago viri, hinc optime Gronovius derivat. Wess.— Dicti Xerxis vehementiam Trogus infregit, Theopompum forte sequutus: hinc Justin. II. c. 12. et ex Justino Orosius p. 113. Quod fecisse Xerxes legitur apud Polyæn. VIII. 53, 2. vix fidem inveniet; classis enim præfectus, ipsius Xerxis frater, in hoc conflictu periit λαμπρῶς ἀγωνισάμενος: Diodor. XI. c. 18. Plut. in Them. p. 119. n. Quæ posui Herodotea ubi dedit Eustath. ad 'Ιλ. γ'. 96., protulit ad hoc Regis dictum illustrandum ex Ajace (v. 1201.) Sophoclea non tantum, sed Herodotea quæ quidem dari poterant, uno excepto, omnia: Sophoclea legerat et apud Herod. I. cap. 155., γυναικας ἀντ' ἀνδρῶν εἶναι γιγνέσθαι: memorat de Sesostri narratum II. 102., de Persis IX. 20. et 106. Xerxi præverat Artemisia, dicere ausa coram Rege, in navali pugna tanto præstare Græcos Persis, ὅσοι ἄνδρες γυναικῶν. (supra, c. 68.) Conf. Diogenian. Cent. IV. Prov. 1. et Plato Leg. I. p. 639. n. Cicero pro Milon. cap. 21., quamquam paratus in imperatos Clodius, tamen mulier inciderat in viros. Livius in illa magnifica περιβολῇ lib. IX. c. 19. cum feminis sibi bellum fuisse dixisset, quod Epiri regem Alexandrum dixisse ferunt. Præter alios, Alexandri Molossi dictum habet A. Gellius Noct. Att. XVII. 21., se quidem ad Romanos ire, quasi in ἀνδρωνίτην, Macedonem isse ad Persas, quasi in γυναικωνίτην. VALCK.

CAP. LXXXIX. 2. 'Αριαβίγης] Qui hic Ariabignes, Darii fil., Plutarcho in Themist. pag. 119. n. et Tom. II. p. 488. r. Ariamenes, neque alius ac Artobazanes Nostri lib. VII. 2. confusione mira. Wess.

6. καὶ μὴ ἐν χειρῶν νόμῳ] Memini Diodoro adscripta lib. IV. 32. Muta-

vit dictionem Auctor libri II. Maccab. cap. 5, 14. quando tribus, ait, diebus octoginta millia διφθάρησαν, τίσσαις μὲν ἐν χειρῶν νομαῖς: et lib. III. cap. 1, 5. καὶ οὕτω συνέβη τοῖς ἀντιπάλαις ἐν χειρῶν νομαῖς διαφθάρησαι: ubi Grotius ἐν κριῶν νομαῖς, frustillatim discerpi, quod nuperime Houbigantio, docto viro, displicuit vehementer; neque enim pati id Græca posse: ipse, quorum quadraginta præda militum fuere. Ego vero edoceri gestio, ἐν χειρῶν νομαῖς διαφθάρησαι prædam esse militum posse, quidque verbis οὐχ ἥττον τῶν ἱσφαγμένων ἐπράθησαν prioris loci, et posterioris πολλοὺς δὲ καὶ δευκαλώταυς συλληφθῆναι tum faciendum? Illa demum prædam ponunt, cetera miserorum necem; Grotique adeo, si quid mutandum, laudabilior opera. Ex Alex. Cod. ἐν χειρῶν νόμοις utrobique, aut certe νόμῳ, recipi potius erit. Wess. — 'Εν χειρῶν νόμῳ διαφθείρεσθαι, vel πίπτειν, Polybio præsertim frequentata dictio: de qua vide Lexicon Polybian. voce Χείρ. S.

CAP. XC. 1. τῶν τινεῖς Φοινίκων] Quibus ex pluteis et quo Codice H. Steph. hoc acceperit, dicere non habeo. Herodoteum est. Πίπτει τῶν σιναις δευφύερων lib. VII. 146. Gronovium consule lib. I. 85. Wess. — Ad istud, τῶν τινεῖς Περσίων, I. 85, 11. ingentem cumulum similimarum dictionum Gronovius concessit ex I. 84, 17. 109, 16. 124, 15. II. 179, 2. VII. 143, 1. etc. S.

Ibid. τῶν τινεῖς Φοινίκων] Φοινίκων corrigendum vidit Kenius; præbet hoc margo Steph., absque Codicibus recipiendum. Τῶν τινεῖς ἰσκαίων, in Pausan. pag. 594., Ionicam Sylburg. vocat ἀναστρεφόν. Nostro frequens, apud alios hic illic observata fuit: vid. T. Hemsterh. in Lucian. p. 82. et P. W. in Diss. Herod. p. 137. Qui loquendi sæpe figuras usurpat elegantes et rariores, amat Eustathius hanc etiam voculam Herodoteo sic more transponere:

hujus immemor Casaub. in Athen. I. p. 22. z. pro τῶν Ὀμηρῶν τις, pag. 56., verius judicabat et elegantius, τῶν τις Ὀμηρῶν, quod præbet Eustath. in Od. l. pag. 316, 47. Sed centenis forte locis sic scribit Eustath. semel Athenæus. VALCK.

[9. ἄτι δὲ ἰόντες, etc.] Utique ἄτι δὲ ἰόντες, aut ἄτι δὲ δὴ ἰόντες, hic requisiveram: at vulgatam scripturam tenet nostra membr. F. nec ex aliis libris enotatum quidquam h. l. video. S.]

11. ἀπήραξαν] Verbum illud onerat hoc loco litera superflua: apud Suidam etiam Ἀπαράξιον; et Ἀπήραξι, ἀπίνοψιν, scribendum; non litera ρ duplicata. Recte scribuntur alibi apud Nostrum ἀπαράξιον, ἀπαράσσοντα, etc. Eustathius ad Ἰλ. ε'. 81. ἀπὸ δ' ἔξιν χύρα βαρύνει τὸ Ἀπίνοψιν, αἰτ, ἀπὸ τοῦ ῥῆτος ἀπίνοψιν ἔλθεται τοῦτο δὲ καὶ Ἀπαράσσιν λέγεται Ἰλ. ε'. 116. Optime: significat eximie Ἀπαράσσον, decutere. Livii verbo Valer. Max. VII. 4, 2. altissima papaverum capita baculo decussit; ἀπήραξε. Hesychius: Πάσσαρι, τὰ βαθία, ἢ οἱ τοὺς παρτοὺς ἀπαράσσουσιν, bacilli, quibus fructus decutiunt. Qui eadem facilitate caput alterius vel manum pedesve ense decutiebant, hi quoque dicuntur ἀπαράξει κῆρυκα, Sophocl. Trach. v. 1032. χύρα, Philostr. p. 827. f. Apud Herod. V. 112., ἡ κῆρυκα πλῆξαι ἀπαράσσον τοῦ Ἰππου τοὺς πόδας: equi pedes falce decutit, ut segetes decutiuntur, ἀπαράσσονται. VALCK.

14. καὶ πάντας αἰτιώμενος] Vetus καὶ πᾶν αἰτ. omni modo accusans vertit et longe præfert doctissimus de Pauw: nam cunctos si rex incusarit, Ionas in idem incurrisse periculum. Quod illi vitio non verto, consensionem MSS., cujusmodi nullum inspexerat, ignoranti. Αἰτιώμενος πάντας, omnes Phœnices, quorum ἀξέδανται τῇ θυγῇ αἰτιώσονται ἀπίνοψιν, Diodor. XI. 19. WASS.—Equidem πάντας αἰτιώμενος (quod facere solent tristes et

præsentem fortunam moleste ferentes) quoslibet accusans intellexeram; nec me turbaverat difficultas, qua premi hanc interpretationem Pavius censuit; si quis tamen cum Wesselingio commodius cunctos Phœnices existimaverit intelligi, ne cum eo quidem magno opere contendam. S.

18. κατήμενος ὑπὸ τῷ ὄρει] Athenis in arce sella fuit dedicata, δῖφρον ἐν ἀργυρεῖσιν dixit Demosth. c. Timocr. p. 466. in qua ἐκαθίζοντο οἱ Πιερῆς ἐν τῷ Αἰγάλειῳ ὄρει τῆς Ἀττικῆς, διορῶν τὴν ἐν Σαλαμῶν ναυμαχίαν. Ut ad ista Demosthenis scribit Ulpianus, montis nomen sic ibi scribendum monuerunt H. Vales. in Harp. p. 184. et Jo. Meurs. in Paralip. ad lib. de Pop. Att., valde disita confundens Ægilem pagum et montem Ægaleon; errore detecto situm utriusque determinavit Clar. A. Heringa in Miscell. Obs. Nov. Tom. IX. p. 693. vid. I. Wasse in Add. Dukeri Thucydidii subjectis p. 667. Legitur apud Suid. Ἀγαλίον, ὄρος ἔρους: ubi Codicum lectio Ἀγαλίον Suidæ debetur; veram, Αἰγάλιον, ex Thucyd. p. 111, 83. (lib. c. II. 19.) grammaticus antiquior enotarat. VALCK.

Ibid. τὸ καλίστα Αἰγάλιον] Veteres in loco, unde Xerxes spectaverit dimicantes, dissident. Phanodemus ὡς τὸ Ἡράκλειον, ubi fretum artissimum; Acestorius in Megaridis confinio, superque colles, quibus Κιράτων nomen apud Plutarch. T. II. pag. 118. z.; qui quidem dissensus ex locorum colliumque Ægaleo vicinorum, (?) Cl. Wasse docente ad Thucydid. Add. p. 667. Sequuntur Herodoti finitionem Schol. Æschyli. Tzetzes in Lycophr. pag. 142., Ulpianus ad Demosth. Timocrat. p. 466., ubi ἐν Αἰγάλει, voce leviter turpata, ὄρει τῆς Ἀττικῆς. Scholiorum, in quibus Istri super Ægaleo monte et vicinis fragmentum, Wassius

oblitus non fuit, sed situs hujus Ægalei vir magnus ad Strabon. lib. VIII. p. 550. (p. 359. c. ed. Cas.) Wess.

21. *πρὸς δὲ τῶν καὶ προσβάλλοντο* — *τοῦτον τοῦ Φαινικίου πάθους*] Aut aliquis latet error, aut Latina peccant: prava esse, non ambigo. (Tenuit Vallæ Latina Wess. cum Gron. quæ hujus modi erant: Quin etiam cladi Phœnicum qui aderant, additus est Ariaramnes, quamquam amicus regis.) Unde enim Ariaramenem cladi Phœnicum victimam accessisse, confit? Qua hominis culpa? An *προσβάλλοντο* τοῦτον τοῦ Φ. πάθους hæc indicare apta sunt? Saltem alius verbo casus adfuisset. Porro *οὐ μὲν δὲ*, etc. quæ continuo post, Phœnicum postulant pœnas, nullas Ariaramenis. At obscuram et molestum perrevera *προσβάλλοντο* — *τοῦτον τοῦ Φαινικίου*, neque dissipatur Pavii Latinis, ab eo increpabat præsens propter hanc Phœnicum pœnam, quam deprecari voluerat; nam, deprecari Ariaramenem voluisse, unde nobis paret, et ubi *προσβάλλονται* tali notione? Errorem latere arbitror, et *προσιλάβετο*, quæ elegans Reiskii conjectura, fingendum; ut innuatur, Ariaramenem, virum Persam, Ionum amicum, cum præsens adesset, calamitatem illam Phœnicum adjutasse criminando. Placet Abreschii φίλος Ἰώνων Ἴων, adeundi Diluc. Thueydid. pag. 112. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) Ἐλάβετο et ἰβάλετο, horumque composita, quam facile inter se permutteri per librariorum oscitantiam potuerint, satis adparet. *προσιβάλλοντο* quidem non modo cum Schæf. tenuit, sed diserte etiam defendit Schulzius; non animadvertens, verbum *προσβάλλονται* (si modo usquam tali quadam notione usurpatum reperitur) nullo pacto posse cum genitivo casu construi, quo ea prodest sententia quam ipse Vir doctus huic loco subjecit: inasper etiam — con-

tulit ad illam Phœnicum cladem. Verbum *συμβάλλονται* novimus ista notione positum, sed diversa ratione constructum; velut apud Lysiam, pag. 105. ed. Reiskii, *πλῖστα ὅπια τῆς ἰλιουρίας συμβάλλοντο*: et apud Polyb. III. 10, 7. *πλῖστα συμβάλλοντο πρὸς τὴν εὐστασίαν τοῦ πολέμου*, ubi perperam alii libri *συλλάβοντο*. Similiterque in illo Strabonis loco, quem ex libro XIII. p. 1289. ed. Almelov. nescio quo errore idem Schulzius excitavit, *πολλὸν δὲ εἰς τοῦτο ἡ ῥώμη προσιλάβετο*, videndum ne *προσιβαλόντο* ibi scriptum oportuerit. Verbum *λαβίσθαι* ejusque composita cum genitivo casu legitime construi, notum est. Et *προσιλαβίσθαι* quidem nusquam alibi reperire mihi contigit, nisi in illo Aristophanis dicto, Pac. v. 9. ubi absolute ponitur, *προσιλάβισθε πρὸς θεῶν*: ubi Schol. βοηθήσασι. Sed cognata *προσιλαβίσθαι* et *συλλαβίσθαι* cum genitivo casu constructa apud Nostrium habemus, V. 44, 8. et 45, 12. III. 48, 1. Quod autem opponit Schulzius, verba hæc non nisi in bonam partem solere accipi, id quidem non obstat quo minus verbo *προσιλάβετο* hic esse locus possit: namque intelligi debet, *προσιλάβετο αὐτοῖς* (scil. τοῖς Ἰωνεῖ) τοῦτον τοῦ Φαινικίου πάθους, adjuvit Ionas, operam suam illis contulit, ut ab eorum capitibus in capita Phœnicum averteret calamitatem. S.

CAR. XCII. 1. Ἐνθαῦτα *συμπύροντες*, etc.] Nugas (veteris) Interpretis de Themistoclis et Polycriti navali conflictu, ab Æm. Porto explosas, propagari nolui. Ἐνθαῦτα *συμπύροντες*, ibi naves sibi occurrerunt, uti c. 87. *οὕτως εἰ συμπύροισι ἡ τῶν Καλυνδίων — ναῦς*. Pythæam vero, ex captivitate a Polycrito vindictum, Ἰσχυρίου filium melius lib. VII. 181. (quam Ἰσχυρίου, ut hic vulgo lin. 5.) scribi, ante hos ducentos annos H. Stephanus docuit. Wess.

10. *ἰς τῶν Αἰγινήτων τὸν Μηδισμὸν ἐνι-
δίζου*] Ecce iterum Crispinus. Ver-
bat (Valla): exprobrans Æginetis, quod
cum Medis sentirent. (quæ quidem in-
tacta Wess. cum Gron. in Latina versi-
one reliquit.) Hoc de Polycrito Ægi-
netarum ductore credemus? Sensit in-
commodum vir doctus (Reiskius,) sed
auxit scribendo, *ἰς τῶν Αἰγινή-
των τὸν*, etc., quasi Polycritus Themis-
tocli audientibus Æginetis studium Me-
dicarum partium exprobrasset; cujus,
si Sicinnum ad Persam missum cogi-
tasse velis, notitiam non habuit, uni
Aristidi patefactam; neque fraus illa
bellica probrum fuit. Nisi egregie fal-
lor, Polycritus Themistoclem dicto mo-
mordit, quod superioribus annis omnes
Æginetæ et in his Crius, ipsius pater,
sinistra Atheniensium criminatione stu-
dii erga Medos fuerant arcessiti. Si
dubitas, redi ad lib. VI. 49. In hunc
ergo Æginetarum *μηδισμὸν* ipso in con-
flictus fervore *ἐνιδίζου*, seu non sine pro-
bro invehitur et obijcit Atheniensium
imperator, quippe, quod res ostende-
bat, fictissimum, Polycritus. Mox, *ἡ
ἱμβαλὼν* Sidoniæ, de qua paullo superi-
us. Wess.

CAP. XCIII. 1. *ἤκουσαν Ἑλλήνων
ἄριστα Αἰγινήτων*] Honoris amplissimi,
velut ab Herodoto Æginetis attributi,
ter meminit ineditus in Aristiden Scho-
liasta: in Panathen. T. I. p. 183.
Ἀνταγωνιστὰς, inquit, *φασὶ τούτους τὴν ὁμοί-
αν ἰσχυρότητας εἶχοντες*, λίγου δ' *αὐτῶν Αἰγινή-
τας*: αὐτοὶ γὰρ μὴ αὐτοὺς ἤδισαν τὰ ναυ-
τικὰ ὁ γοῦν Ἡρόδοτος ἐν τοῖς Περσικοῖς
καὶ τὰ πρωτὰ αὐτοῖς δίδωσι. Quando
scribit Sophista doctissimus pag. 239.
οἱ Ἕλληνες — *τὰ ἀριστία τῶν ναυμα-
χῶν ἀπιδόσαν τῇ πόλει*: Schol. *τὰ ἀρισ-
τία* primum intelligit de spoliis eximiis,
sella Xerxis, et acinace Mardonii: *οἱ
δὲ αὐτῶν, λίγουσιν οἱ γὰρ πρὸς χάριν τῶν
Ἀθηναίων λίγου, ὁ γὰρ Ἡρόδοτος λίγου τῆς
ναυμαχίας ἴσων*. (*ἀπὸνίγκασθαι*) δίδωσιν

τοῖς Αἰγινήταις. Hos ubi vocat Aristi-
des pag. 268. *τὰ ναυτικά πρωτὰς*: καὶ
ὁ Ἡρόδοτος, inquit Schol. *αὐτοῖς δίδωσι
τὰ πρωτὰ τῆς ἐν Σαλαμῶνι ναυμαχίας,
ὡς ναυτικοῖς ἴσωνες οὖν Ἀθηναίων ἴσων,
δοῖ τοῖς ναυτικοῖς ἴσωνας*. Ut ex opere
inedito, nec a quopiam absque alterius
Codicis adjumento facile edendo, paulo
plura descripi lectu digna, qualia Co-
dex iste Clar. Burmanni multa conti-
net ad historiam Græcam illustrandam
eximia. Plutarchus etiam in Them.
cujus meminit Clar. I. Perizon. ad Æ-
lian. Var. Hist. XII. 10., eandem in
rem citat Herodotum, quem (in lib.
de Herod. Malign. p. 871. D.) ager-
rime fert abuti persona Dei Delphici;
hic enim Æginetas *ἀπαιτεῖ τὰ ἀριστία
τῆς ἐν Σαλαμῶνι ναυμαχίας*, teste Hero-
doto infra c. 122. ubi cap. seq. 123.
Græcorum Principes Corinthum able-
gat, illic indicaturos quis unus præ ce-
teris hoc prælio fuisset excellentissimus.
In hoc concilio, publico ducum judicio
Æginetas velut isthoc prælio præstan-
tissimos fuisse declaratos, quod nus-
quam tradit Herodotus, testatur Dio-
dor. Sicul. XI. cap. 27. *πρῶτος προτι-
τίσθης περὶ τῶν ἀριστίων, χάριτι πατι-
χόμενης* (Lacedæmonii) *ἰσίσαντες κερδή-
σαι, πόλιν μὲν ἀριστιεύσαν ἐν Αἰγινήτων,
ἄνδρα δὲ Ἀμινίαν Ἀθηναίων*: de invidia,
qua erga Athenienses affecti fuerint *οἱ
πύριτοι τῆς ψήφου*, clarius etiam loquitur
c. 55. Istam Græciæ Principum invi-
diam verisimillimam posterorum forte
memorie subtrahere studuit Herodotus;
qui hic ex vulgi judicio primas inter pri-
vatos propugnatores defert Æginetæ
Polycrito, et Atheniensibus Eumeni
atque Aminia; e quibus Aminiam hoc
honore plures dignantur: vid. Peri-
zon. in Æliani Var. Hist. V. 19.
VALCK.

3. καὶ Ἀθηναίων] Melius ita: ambo
erant Athenienses. Diodorus XI. 27.
solum Aminiam, Æschyli fratrem, ha-

bet; rectius Ælianus Var. V. 19. cum nota Perizonii. Amplexus in proximis sum (lin. 4.) *ἰαδιώξει*, rei congruentius. Sic cap. 108. et 111. *καὶ τὶ σφὶ ἀπιδόξει μῆς ἰαδιώκειν ἵτι προσωρίζω*, etc. Wess.

CAP. XCIV. 1. *Ἀδιμαντοὶ δὲ τὸν Κορίνθιον*, etc.] Herodotum spe præmii dejectum, quod sibi sponderat Corinthi, hæc, mutatis prioribus, scripsisse, Dionis Chrysost. accusatio est. Plutarchus omnia Scriptoris malignitati contribuit; de præmio non inpetrato, si bene memini, tacens. Profecto in Corinthiorum et Adimanti præconio nimis parvæ Musæ sunt; qua de caussa, non divino. Hæc tamen ex Atheniensium narrationibus; quibus, mentiri si in animum induxisset, totius Græciæ haud opposuisset consensum. Wess.—Vide lin. 2. et lin. 20 seq. Cæterum commode Larcherus observavit, si veritati consentanea esset Dionis criminatio, Plutarchum profecto non prætermisurum fuisse opportunam adeo occasionem turpem istam maculam Herodoto adspargendi. S.

Ibid. *Ἀδιμαντοὶ δὲ τὸν Κορίνθ.* etc.] De Corinthiis et Adimanto hic tantum narrat, quid Athenienses dixerint; atque huic rumori testimonium opponit universæ Græciæ; sed hoc ille testimonium velut in transcurso tribus verbis commemorat; famam Athenis sparsam eleganter enarrat atque explicate. Sæpius etiam alibi talia scribit de Corinthiis, quæ Atheniensibus multo quam illis lectu videri debuerint jucundiora. Huc adde Dionis Chrysost. qui Herodotum admirabatur, testimonium, in Corinrh. p. 456. Corinthum Nostrum venisse narrantis, et pro laude Corinthiis jure contributa voluisse *μισθὸν ἀρνεύσθαι*: mercede negata, *μισθισκιάσιν*, inquit, *ἐκείνα, ἃ πάντες ἱσισάμεθα τὰ περὶ τὴν Σαλαμῖνα καὶ τὸν Ἀδιμαντον*. Dionis locum adhibuerunt Clar. Wess.

etiam in Diss. Herod. p. 128. et Reiskius Animadv. II. p. 527. Hæc tandem exigantur Plutarchi T. II. p. 862. v. *δοὶ μῖνοι δὲκα τάλαντα δωρεὰν ἑλαβεν* ex *Ἀθηναίων*, *Ἀνύτου τὸ ψήφισμα γράψαντος, ἀντὶ Ἀθηναίων οὐ τῶν παρεμνημένων ἐν ἱστορίᾳ Διῶλλος ἐξηκεν*. Hæc si vera sunt, neque gratiæ nec simultatis Historicus noster effugiet suspicionem: nota est, quam primam esse historiæ legem scribit Cicero de Orat. II. c. 15. Atheniensium rumor, sive ipsius potius Herodoti malevolentia, Plutarch. T. II. p. 870. et seq. opponit Thucydidaë silentium; donarium Delphicum; votum mulierum Corinthiarum; epigrammata Simonidis aliorumque; quæ omnem tollere videntur dubitationem, quæque Herodoto non ignota persuadere debuerant, rumorem, quem ab hostibus Corinthiorum Atheniensibus acceperat, involvendum silentio, non posterorum esse memoriæ tradendum. De quatuor Epigrammatibus, quæ præbet Plutarch. duo leguntur etiam in Anthol. ined; duo habet Dion Chrys. p. 459. velut Simonidis, ex quo *Νῦν δὲ μὲν Ἀλάντος* viri docti restituendum monuerunt apud Plutarch., pro *Νῦν δὲ ἀνάματος*. Illa Dionis non esset deterior lectio, Plutarcheam certe propior: *Ὡς ζῆτο εὐνδρόν ποτ' ἰναίμεν ἔστυ Κορίνθου* *Νῦν δ' ἄμμι Ἀλάντος γᾶσος ἔχου Σαλαμῖς*. In Dorienisium reliquiis τὸ ἡμῶς scribitur ἄμμι, vel ἄμμι: τὸ γῆρας ἄμμι μαρτυροῦντα περιχέουσι, Sophronis est in Schol. ad Æschyl. Choeph. v. 294. In Ocelli Doricis apud Stobæum in Ecl. pag. 45, 25. *ποθ' ἄμμι* scribendum: *περὶς ἡμῶς* est in edito libello: *ποθ' ἄμμι* apud Diog. Laërt. I. 113. *ποθ' ἄμμι* in Aristoph. Lysist. v. 95. VALCK.—Epigrammata ista Analectis suis inseruit Brunckius, T. I. p. 132 seq. num. 36, 37, 39, et 40. S.

2. *ἐκπλαγίοντα καὶ ἐσπερίσαντα*] Non

aliter legisse Plutarchus videtur, sed interpretis malevoli perfunctus officio. Quæ prætoriam accessit triremem, (lin. 7.) *δαίη πομπῇ*, divinitus missa, remulis mota celox irridetur illa philosopho velut *ὀρενοσιτῆς*, qui acerbè, *εἰ γὰρ, αἶτ, ἦτοι τίθεται* (forte legendum *τητῶσαι*, privari :) *μηχανῆς τραγικῆς*, in *πᾶσι τοῖς ἄλλοις ὑπερταίοντα τοὺς τραγικῶδους ἀλαζονίαι*: illum talia dedecent, qui alium argueret malignitatis. VALCK.

6. *ἰδὼν Ἀθηναίης Σκιράδος*] Minervæ, cui similis Athenis titulus, id fanum in extima erat Salamine, *περὶ τὰ λήγοντα τῆς Σαλαμῖνος* in Plutarcho, cui celox ista eleganter, sed criminose, *ὀρενοσιτῆς* celo lapsa. Ego vero *ἰδὼσι προσφύρεσθαι* (lin. 8.) satis ad sententiam habeo, et addita (*τοῖσι Κορινθίοις*), pro librarii, schedis indicantibus, scholio. Wxss.

17. *οὕτω δὲ ἀποστρέφοντα*] Vere sic ex schedis Gronovius; distracto itidem, (lin. 18.) quamquam ex conjectura, *ἢ ἔξυργασμίνισι*. Nunc quod legitur, Ionum et Herodoteum est. Vid. lib. IV. 165. Wxss.

CAP. XCV. 4. *παρελαβὼν πολλοὺς τῶν Ἰωλίων*] Plutarch. Aristid. p. 323. *τ. τοὺς προθυμωτάτους καὶ μαχηματάτους τῶν πολιτῶν*, ubi ex correctione Bryani speciosa *τῶν Ἰωλιτῶν*, sed non necessaria: quos enim in insulam duxit Aristides, Athenienses et cives erant. Persarum in Psyttalea calamitatem tragice Æschylus Pers. v. 457. coloravit. Constat autem hinc, interfuisse Aristidem pugnae navali apud Salaminem, quæ facta est prius, quam poena liberaretur, in Corn. Nepotis Aristid. c. 2., adfuisse tamen *αὐτόκλητον*, sponte sua, nullo civitatis aut populi scito; unde nescio cui, ansa criminandi, *ὅτι οὐκ ἀφίκετο εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν*, et verbis quidem inficetis, proptereaque a Demetrio Phalereo, ut prave adpella-

tur, notatis *περὶ Ἐρμην.* c. 248. Wxss.— Conf. supra, ad cap. 81, 6. S.

6. *ἐς τὴν Ψυττάλειαν*] In hanc insulam, inter terram continentem et Salamina interjectam, (de qua vid. Steph. Byz.) ante pugnam *πολλοὺς τῶν Περσῶν ἀντιβίβασαι*: sic supra scripsisse videtur c. 76. ut sæpius illic etiam verbo syllaba sequens perperam adhæserit. Persas in insula Psyttalia contrucidatos multis lamentatur Æschyli Persa v. 447—464., *παύουσι, κρηνοποῦσι δυστήνων μίλην, ἔως ἀπάντων ἱεστίφθικον βίον*. Quos de nobilissimis Persarum hic vivos cepit Aristides, ad Themistoclem misisse dicitur Plutarcho in Aristid. p. 323. *τ.* ex inhumano autem vatis Euphrantidis suasu Themistocles immolasse *ὤμνησῃ Διόνυσον*, Baccho crudas carnes voranti. *ὁ τὰ δέρματα ἰσθίων*, vel *ἰδων*, est *Δερμηστής*. Cujus alias nomen forsan ignorassemus, parvam insulam hæc una Persarum clades nobilitavit: vid. Pausan. IV. p. 373. De illa hic egisset Steph. Bergler. ut liquet ex Notis in Alciph. p. 233. Schol. ined. in Aristid. Panathen. p. 345. *τὴν πρὸ τῆς Σαλαμ. νῆσον* τὴν Ψυττάλειαν *λίγι· ἰκὴ γὰρ τινες τῶν Περσῶν ἀπίβησαν, ἴνα, ὅσοι τῶν Ἑλλήνων τὴν ναυμαχίαν ἐκφυύγουσι, περιτροχάοντες αὐτοῖς διαφθίσκονται*. *Ἐνταῦθα οὖν Ἀριστίδης ὁ Λυσιστράτου, συστρατηγὸς Θμιστοκλῆους, μετὰ τὴν ἰκὴν τῆς ναυμαχίας ἀποβὰς μετὰ τῶν γιρόντων τῶν Ἀθηναίων ἀνέλιπε τὸ Περσικόν*: ut cetera taceam, Themistocli non fuit Aristides *συστρατηγός*. VALCK.

CAP. XCVI. 6. *ὅστι ἀποσπλῆσαι τὸν χρησμόν*] Ex suspitione eruditi viri *ἀποσπλησθῆναι*, quomodo *πληρῆσθαι* apud Sacros Novi Test. Scriptores. At Noster ad *τῶν ναυηγίων τὰ πολλὰ* aptavit, quæ ad Coliadem delata fidem oraculis conciliarint. Ex Vallæ sententia Lysistratus Athenienses Bacide et Musæo prior erit, mala, uti opinor. Πρώτιστον

ταυτίαν (lin. 10.) non est ante hos, sed ante eas res, quæ describuntur. Vid. lib. VI. 46. et alibi. Ultima oraculi (lin. 13.) *ἱερταμοῖσι φριζουσι* jucunda Cl. Kühnius et leni medicina reparavit ad Pausan. lib. I. c. 2. *ἱερταμοῖσι φριζουσι*: tantam videlicet remorum, ad Coliadem ejectorum, futuram abundantiam, ut illis inter torrendum mulieres uti possent. Quam quidem opem Codices, Strabo, Eustathiusque recusant, non infitiaturi, modo liceret, *φρύγιαι ἱερταμοῖσι* matronis adprime convenire, *φρίττειν ἱερταμοῖσι*, etsi meticulousum hoc genus, quidpiam arcessiti atque incommodi possidere. Hæc pro Kühnio, vineta mea cædens. Wess.

13. *Κολιάδης δὲ γυναῖκες ἱερταμοῖσι φριζουσι*] Remis horrebunt mulieres Coliades; an Horret capillis ut marinus asperis Echinus aut Laurens aper? non opinor. Lenissima mihi quoque placet Kühnii correctio, *φριζουσι*; quæ, Berglero probata, Reiskio quoque venit in mentem, aliisque. Remis sic usuræ, secundum Kühnium, mulieres dicuntur ut *φρυγίστερος*, frictoriis. *Φρύγιαι* Latinum est frigere, de quo N. Heins. egit ad Ovid. Medic. Faciei v. 70. VALCK.—*Φριζουσι*, a doctissimis duumviris commendatum, cum Schæfero et Borheckio adoptarunt etiam Jacobs (in Atticis) et Schulz in Herodoti Bellis Persicis; quod, ut audacius factum, quippe consentienti librorum omnium non modo Herodoteorum, sed Strabonis etiam, (teste Lipsiensi Strabonis Editore, lib. IX. p. 376.) auctoritati repugnans, sic et alioqui parum consultum, certe neutiquam necessarium fuisse, in Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. demonstravi. Cæterum in memoriam revocat hujus vaticinii amphibolia istud, cujus Thucydides lib. II. c. 53. meminit. S.

CAP. XCVII. 6. *ἡμὰ ἐκινεῖτο δια-*
VOL. IV.

χῶν] Fretum, ubi rex aggerem moliebatur, artum maxime erat, ὅσον διαστάδιον, duorum circiter stadiorum, in Strabon. lib. IX. p. 605. A. (p. 395. B. ed. Cas.) arbitrato, id consilii regem animo ante navale prælium agitasse, quæ et Ctesiae Pers. c. 26. opinio. Wess.

CAP. XCVIII. 2. *Θνητὸν ἰόν.*] Siccinæ vero nunciis his Persicis nihil mortale celerius? an æe columbæ quidem velociore essent censendæ, quibus et olim ad domesticos deportandas litteras alligabant; qua de re Casaub. egit in Athen. IX. c. 11. (Animadv. in Athen. T. V. nuperæ edit. p. 178.) Levissima mutatione pro *Θνητὸν* libenter corrigerem *ἀνθρώπινον*, sive *ἀνθρωπίνιον ἰόν*. Unius ponam, aliis ommissa, de iisdem loquentis Xenophontis verba *Κυρ. Παιδ. VIII. p. 137, 35. ὅτι γὰρ τῶν ἀνθρωπίνων πιζῆ παρειῶν αὐτῇ ταχίστη ταῦτα εὐθελον*. Aliorum de his loca dederunt Brisson. de Regn. Pers. p. 190. et Stanlei. ad Æschyli Pers. v. 247. Herodotus sæpius *ἀνθρωπίνιον* scripsit, quam *ἀνθρώπινον*. Cum his Persicis cursores in ludis Atticis, facem ardentem, sive lampada, sibi invicem tradentes, comparat Herod. (lin. 10 seq.) cujus verba dedit Jo. Meurs. in Gr. Fer. voc. *λαμπάς*. VALCK.—Nil opus erat cur vocab. *Θνητὸν* hic sollicitaretur; quum præsertim dubitari merito possit, an Herodot jam ætate columbis ad transportandas litteras usi sint nonnulli. S.

5. *Ἰσσοι τε καὶ ἀνὴρ τιταγμίνος*] Laudibus Gronovium fero, amplioribus ornaturus, modo Brissonio et Stanleio commorem sese præstitisset. Neuter schedas Herodoti manu exaratas versaverat; et vituperabuntur ob vocum, in MSS. latitantium, ignorantiam? Voces bene redierunt: clariusque cursum hunc, cujus Cyrus auctor et inventor, exponunt. Videndum Brisson. Regn. Pers. lib. I. 238. et M. Paullus Vene-

tus lib. II. Region. Orient. c. 23., non dissimilem vehicularem apud Tartaros cursum enarrans. Unde vero Cleomedes (Sphær. lib. II. p. 169. Ed. Antw.) mutuatus fuerit, Xerxem διαστῆσαι ἀνθρώπους ἀπὸ Σούτων μέχρις Ἀθηνῶν, qui clamore, quid ageretur significarent, et sic διὰ δύο νυχθημέρων ex Græcia ad interiorem Persidem nuncios perlatos, dicere non valeo. Sequens τοὺς οὗτοι (ibid.) haud moveo: in distributione, ut dicere amant, numeri solens sæpe mutatio. Wess.—Pro τοὺς lin. 5. cum Reiskio τὸν malles ob sequens ἰοντῶ, l. 7. S.

11. τὴν τῷ Ἡφίστῳ ἱερταλίουσι] Themistium adumbrasse, Petavio observatur, Or. XIX. p. 230. c. Pertinent huc Æschyli versus cultissimi Agam. 320 seqq. Sed adi magnum Erasum Chiliad. pag. 574. ed. Francof. Wess.

CAP. XCIX. 4. ἴσαν ἰν Σουσίῃσι] De Græcis si loqueretur, sola mihi forma loquendi nova videretur, ἴσαι ἰν Σουσίῃσι. In Græcia sæpe τὴν Σουσίαν θάλασσαν sequebatur, convivium sacrorum causa fieri solitum, interprete Casaub. in Athen. p. 745. (Animadv. T. V. p. 514. nuperæ edit.) Θιῶν Θουσίαι, θάλασαι τε, junguntur in Aristoph. Nub. 328., qui in Pacis v. 780. Ἀνδρῶν τι δαΐτας dixit, καὶ θάλασσαν μακάρων. Quando vero de Persis verba facit, Herodotum scripsisse suspicor: ἴσαν ἰν θάλαῃσι τε καὶ εὐπαθίῃσι: quorum prius juxta Nostrium notat χαρμέσυνα ἱεῖσιν, vel κικχαρμένους ἱεράσιν, læti vel festos dies agitabant. θάλασσαν ἱερτὴν ἄγιν τε θάλασσαν ἄγιν Græcis etiam dicebatur: Eustath. in Od. Φ. p. 759. 6. Epist. Socr. p. 43. 18. Jam vide Herod. III. c. 27. in Apidis natalibus Ægyptii ἴσαν ἰν θάλαῃσι. Festo die bonarum rerum affluentes copia dicuntur ἰν εὐπαθίῃσι ὄντες. Herodot. lib. I. c. 22. et 191. ubi χορεύουσιν καὶ ἰν εὐπαθίῃσι

ἴσαι, ut αἶνον καὶ εὐπαθίῃσι, II. 133. et 174. Nusquam juncta reperi θύον καὶ εὐπαθίῃσι sed cum istis bene conveniunt, quod læti Persæ τάς τε δαΐτας μερόσιν πάσας ἱεράσιν, καὶ ἰθὺμίαν θυμύματα. vid. Brisson. de Regn. Pers. p. 340. Mox ab illis mutati ad tristem nuncium Persæ vestes sibi discindebant, (lin. 7.) βοῇ τε καὶ οἰμωγῇ ἰχρίωντο ἀπὸ λίνου. Postrema vir summus adhibuit in Adnot. ad Callimachum clar. Ernesti p. 103. VALCK.—Cur pro ἰν Σουσίῃσι lin. 5. contra librorum omnium fidem suspicaremur ἰν θάλαῃσι potius scripsisse Herodotum, nulla prorsus suberat ratio. Etenim Σουσία et sacrificium intelligitur, et universa festi diei solennitas, et sigillatim convivium quod peracto sacrificio instituitur. Vide Athen. XIII. 573. e. ibique notata. S.

6. τοὺς κιδῶνας κατερίβαντες] Hoc illud est, πάντες τὰ τε ἰσθῆτος ἰχρίματα εἷλον, ταῦτα κατερίβαντες τε καὶ οἰμωγῇ ἀφύην διαχρίωντες Persæ, lib. III. 66.; hoc Æschyli de eorum matronis, πολλὰ δ' ἀπαιλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατεριπύρμαι, Pers. v. 537. Vide doctissimum Berglerum ad Alciphron. p. 130. Wess.

CAP. C. 6. ὑπὲρ μεγάλων αἰσθηθῆναι] Nimium sese ac insolenter extulerat Mardonius, φουρμύλλας καὶ μετῴρους ἡρηκῶς ἑαυτὸν uti Philo Jud.; nam, quod nunc (de Insomn. p. 1110. x.) ἰωρακῶς, ferri non posse, Cl. Mangeius agnovit. Tali ingenio homines ἄνθρωποι κοινὰς αἰσθροῦνται δόξαν in ejusdem libro de Temul. p. 245. c. Proximum ὅλιον præstantius est. Hinc vero robur et auctoritas codicibus, quorum lib. VI. 110. τῶν ἢ γνώμην ἴφρις συμβάλλουσιν haud inmerito laudatum fuit. Wess.

17. οὐ γὰρ ἴσται Ἕλλησι οὐδ. ἱππύσι] Id est ἀμάχανόν ἴσται Ἕλλησι: vel ἴσται οὐδὲμία μηχανή. Eadem structura lib. II. c. 181. ἴσται τοὶ οὐδὲμία μηχανὴν μὴ οὐκ ἀπελλοίμαι; III. 51. et 209. II.

160. Lucian. II. p. 503., *ὠδὲ μὴ χαρὴ μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἡμῶν ἀλῶνται*. VALCK.

20. *ταῦτα ποίει*] Bonum hoc: sed pro Nostri more *ταῦτα ποίειν* melius ex Arch. Tale lib. V. 24. *ἰπιδὲν δὲ αὐτὸν περιλάβη, ποίειν ὅπως μνηστέι* — *ἀπὶ ξίται*. Vid. c. 67. et IV. 126. Wess.

23. *ἰν Πέρσῃ τοῖσι διδῆλνται*] Positura vocis *τοῖσι*, multis molesta. Maluit *σοῖσι*, quamquam fluctuans, Corn. de Pauw, *τοῖσι* Reiskius; inmutatam qui relinquit Abreschius, *τοῖσι διδῆλνται* ab illis explicat Græcis. Mihi ordo ex Arch. enotatus (*ἰν τοῖσι Πέρσῃ*) placet. Negat Mardonius, Persarum rebus damnum allatum. Classe quidem victores Græcos abiisse; at ibi *ξύλοι ἀγῶν, οὐκ ἀνδρῶν καὶ ἱππων*. *Ægyptios, Cyprios, Cilices et Phœnices superatos esse; Persas minime*. Unde idem in epistola ad Græcos, *ἰνιχῆκασι θαλασσίαις ξύλοις χερσαίους ἀνδρώπους* in Plut. Arist. p. 324. c. Wess.—Duarum literarum mutatione incommodum ex *τοῖσι* natum evitari poterit, et apta enascetur sententia: *Οὐ μὲν γὰρ ἰν Πέρσῃ τοῖσι διδῆλνται τῶν περηγμάτων· εἰ δὲ Φοίνικας*, etc. non enim Persarum culpa quidquam rebus tuis allatum est detrimenti. *Διδῆλνται* significat *βλάψαι*: sed *διδῆλνται* notat *βιβλάφθαι*, læsum esse. Hinc fluxerunt omissa Lexicographis, *Κινερεδάληντος, παιδάληντος*, et *ξιφοδάληντος*, Hipponactis et Æschyli vocabula. *Διδῆλνται* in Eurip. Hippol. v. 175. MS. Cod. Paris. redditur *βίβλασται*. Nihil vetat *ἰν Πέρσῃ* hic interpretari *διὰ Περσῶν*: ut apud Thucyd. VII. c. 8. *ἰν τῷ ἀγγίλῳ*. VALCK.—Eundem, si Valckenarii *τοῖσι* reciperetur, istud *ἰν Πέρσῃ* non intelligerem Persarum culpa; sed universam locutionem in eandem sententiam interpreterar quam in Latina versione expressi: nullum res tuæ in Persis) in Persarum personis, ad Persas quod ad-

tinet,) detrimentum acceperunt: neque huic interpretationi obstare puto, quod paulo post adjicit, *ἰπιδὲν οὐ Πέρσαι τοὶ αἰτίοι εἰσι*. S.

CAP. CI. 1. *Ταῦτα ἀκούσας Ξέρξης*, etc.] Non aliter ab Herod. scripta, sic suo situ verba quoque potuerant collocari: *ἦσθη τοὶ ταῦτα ἀκούσας Ξέρξης, καὶ ὡς ἐκ παπῶν ἰχάρη*: ut lib. III. c. 34. *ἦσθη τοὶ ταῦτα ἀκούσας Καμβύσης, καὶ*, etc. ubi ejectionem reddiit in suam sedem *ἀκούσας*. Illud *ὡς ἐκ παπῶν ἰχάρη*, tanquam ex malis gavisus est, non purum fuisse gaudium indicat, sed quantulumcunque post inopinatam adeo cladem a Rege superbo sentiri poterat. In proximis scriberem: *πρὸς Μαρδόνιον τοὶ βουλευσάμενος ἴφθ ἀποκρινίσθαι, ἐκότερον ποιήσῃ τούτων*: ut legitur inferius, *ἐκότερα ποίειν ἰπιδύχω*. VALCK.—Herodoti stylo utique convenientius est *ἀποκρινίσθαι*, quam *ἀποκρινίσθαι* quod libri hoc loco præferunt. *ἐκότερον ποιήσῃ* vero non erat cur sollicitaretur; frequentius in tali sermone indicativus, quam conjunctivus, adhibetur. S.

4. *ἰς συμβουλῇν*] Optime hic et c. 102. Gronovius; cui paria cur faciam, scribere memini ad lib. III. princ. Perperam in proximis *μούνη* ab Arch. abest. Wess.

11. De militibus Persis dixit Mardonius, *ὡς βουλευμένοι σφι γίνουσ' ἂν ἀπὸδίδης*: lubenter hujus rei se documentum esse daturos, ut explicuit H. Steph. In his *βουλευμένοι* tentari non debebat. Notissimum Græcismum, præter alios citatos, frequenter expressit Macrobius, si volentibus vobis erit, p. 214., etc. Sic sæpe loquuntur Thucyd. Plato, Xenophon, et oratores; raro Poëtæ, ut Sophocles. (Ed. Tyr. v. 1358. *Σίλοντι κῆμοι τοῦτ' ἂν ἦν*: hoc et ego voluissem. Leopardus, H. Steph. Wasseus, D'Orvillius, alique eam in rem plura dederunt. VALCK.

CAP. CII. 2. *συμβουλευμένην τευχῇν τὰ*

ἄριστα, etc.] H. Stephani Latina, me tibi consulenti optimum dare consilium, veriora opinor. *τυχεῖν ἴσασιν* non discrepat ab ἴσαι. De se regina c. 67. *τὰ τυγχάνων φρονίσουσα ἄριστα ἰς πράγματα τὰ σά*: quibus passim similia. Wess.

11. καὶ ἰκίοντες τῶν περιγμάτων] Ultimam harum vocum abrasam vir doctus (Reiskius) cupit: ego ad ἰκίον allidor, et ἰδ κινέων refingo. Lapsus ΕΚΕΙΝΩΝ et ΕΤ ΚΕΙΜΕΝΩΝ facilis; sententia probior: te salvo, et bene habentibus domus tuæ rebus. Par Philostrati (Vit. Apoll. VIII. 7. p. 352.) ἢ ἰδ κίεσθαι τὰ λαυτοῦ ἴφασκιν: ille rem suam bene se habere dicebat. Sequens ἦν τι πάθῃ (lin. 14.) valide, Isæo frequentatum, ἰδ τι πάθῃ, et Latinorum si quid illi accidisset, tuebuntur, ac Callini de forti viro τὴν δ' ὀλίγος σπινάχῃ καὶ μέγας, ἦν τι πάθῃ, apud Stob. Serm. XLIX. p. 356. Wess.

CAP. CIV. 3. Οἱ δὲ Πηδασίαι, etc.] Quæ sequuntur de Pedasensibus, hic mihi videntur adulterina, atque a mala manu ex marginis scholio interjecta Herodoteis: quæ, rejectis istis, hoc modo coibunt: παρὰ βασιλῆϊ, τῷ μεγίστῃ τῶν ἡδῃ, etc. Hanc vellem conjecturam, supra jam memoratam, Codices comprobarent, ut illam firmarunt lib. VI. cap. 122. Jam primum ponam Herodotea ex lib. I. c. 175., paulo ἰωνκώτερον, quod hic licebit, scripta: "Ἔσαν δὲ Πηδασίαι οἰκίσταις ὑπὲρ Ἀλικαρνησοῦ μεσόγαλιαν τοῖσι ὅπως τι μέλλοι ἀνιπιτῆδιον ἵστασθαι, αὐτοῖσι τε καὶ τοῖσι περιόικοις ἡ ἰεζήν τῆς Ἀθηναίων πόλιν μέγαν ἰσχυρὸν τρεῖς (δὲ) σφί τοῦτο ἐγένετο. Sensum si spectes, hic eadem pæne narrantur. His usus Ant. Dounæus in Demosth. p. 124. Hoc, ait, videtur unum esse e splendidioribus Herodoti mendaciis. Barbæ tamen muliebri patronus citatur Aristoteles: vid. Leopard. Em. lib.

VII. c. 11. et XV. c. 24. Hic tradita spuria videntur: primum, quod insunt nonnulla ab Herodotea scribendi facie diversa; deinde, quia libro primo posita tantum legisse videtur Strabo; tandem, quia ex Herodoti consuetudine illic suo leguntur loco, ubi Pedasensium fit e Caria mentio: ista talia denique sic non solet Noster eadem repetere. Si adeo erant digna quæ repeterentur, cur non illa reposuisset potius lib. VI. c. 20., ubi Pedasenses e Caria iterum commemorantur. Quod primum dicebam, me iudice rem conficit: interpolator suo fraudem prodit indicio. Herodotea, τοῖσι ὅπως τι μέλλοι ἀνιπιτῆδιον ἵστασθαι, sic lecta Straboni, Noster interpretatur: ἰστῆν τοῖσι — μέλλῃ τι ἵσθαι χρόνον ἵστασθαι χαλίστον. Τὸ ἵστασθαι videlicet! requirebat adjectum ἵσθαι χρόνον. Velut grammaticus, Ἀνιπιτῆδιον, χαλίστον. Ἰσχυρὸν πόλιν reddidit φύιν. Priora, missa facio, ἰν τοῖσι Πηδασίαισι: (vide Var. Lect. ed. S.) et τοῖσδε φέριται περιγµα γίνεσθαι: fertur, Vällæ; quod mutari postea potuit in εὐμφέριται περιγµα. Sed quibus tandem hoc ostento malum portendebatur? an non ipsis etiam Pedasensibus barba suæ sacerdotis portentum erat expliandum? hoc utique significatum voluit Herodotus. Et quid tandem interpolator? quum malum immineret τοῖσι ἀμφικτίοις πᾶσι τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκίσταις τῆς πόλιν: quæ sane non eleganter sunt tornata; Vällæ reddita, Amphictyensibus, qui circa eam urbem habitant: Palmerius, Amphictyonas, ait, a Pylæa sua in mediam Cariam sine navi transfretavit. Suspicio primum, hujus notæ auctorem pro περιόικοις, I. 175., legisse in suo Cod. περικτίοις: noverat magister ex Hom. Od. β'. 65., περικτίους ἀνθρώπους. Οἱ περιναϊτάοι: jam vide quam docte scripserit, ad exemplar Homeri prope modum, ἀμφικτίοις — τοῖσι ἀμφί—

οἰκίους. Ubi meminit Thucyd. III. 104. Δεὶ τῶν περικτιόνων ἡσιωτῶν: Schol. Περικτιόνες, inquit, οἱ καὶ ἀμφικτιόνες, οἱ περιουκτιόνες. Usus rarioris vocis ἀμφικτιόνες exemplum requirenti succurret Androction apud Pausan. X. pag. 815., adjutus a Sylburgio. Conterminos ἀμφικτιόνες vocans Tzetzes juxta Vales. in Harpocr. p. 276., Scaligerum in errore induxit; qualis Grotium etiam decepit (Stobæi sui Florileg. pag. 197.) in istis incerti Poëtæ: πότ' ἄλλοι μὲν ἔστιν θυμὸν, ὦ νόος, οὐδ' αἰδέσθαι ἀμφικτιόνες: neque vicinos, juvenes, reveremini. VALCK.

4. ἐν δὲ τοῖσι Πηδάσεισι] Verius Πηδασίους, quod lib. VI. 20. P. Leopardus legebat Πηδασίους, Emend. VII. 11. Schedarum Πηδάσεις, modo commodus a gentili vocabulo ad urbem Πήδασα processus foret, nec τούτοις moraretur, posset ferri. (At nec transitus a gentili ad urbis nomen incommodi quidquam habet; nec, quid adjectum pronomen τούτοις (sive, quod schedæ dederunt, τουτοῖς) adferat molestiæ, video: ἐν τοῖσι Πηδάσεισι τουτοῖς, in hac urbe, cui Pedasa nomen, supra Halicarnassum sita, e qua oriundum Hermotimum dixi.) At ferri non potest συμφέρεται, etsi sæpius συνήχθη γινώσκειται repetatur: id enim, quid acciderit, non, quid fama ferat, indicare aptum est. (Itaque verum erat φέρεται, quod aliæ schedæ dederunt.) Verum enim vero multa narrationis hujus offendunt. Poni saltem oportuerat ἰστέον αὐτοῖς τε καὶ τοῖσι περικτ., sicuti lib. I. 175. (At, quemadmodum τοὺς περὶ vel ἀμφὶ αὐτὸν Græci intelligunt ipsum cum suis, sic nihil magnopere obstat, quo minus περικτιόνες (si modo necesse fuerit) et ipsos et hos qui circum habitant intelligamus.) Gronovius ἀμφικτιόνες, de Codice scripto silens, publicavit. Plerique aliter. Sequar tamen ob Ask. consen-

sum. Ex Vallæ Latinis Amphictyonas expulsos Leopardus voluit: eadem mens Nic. Antonio lib. I. de Jurib. Exul. cap. 11., unice in ἀμφικτιόνες acquiescenti, neque alia Palmerio. Sunt sane iidem περικτιόνες, ἀμφικτιόνες, sive, Scholiaste Thucydidis lib. III. 104. interprete, οἱ περιουκτιόνες: quales Callino Ephesio ἀμφικτιόνες apud Stob. pag. 356. Pēdasensium accolæ alibi Herodotus περιόικους ejusdemque verbis dixit Strabo XIII. p. 909. (pag. 611. ed. Cas.) Cui ergo bono additamentum, τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκίους τῆς πόλεως. Cur δις ταυτάν? utique ex ingenio librarii, rariorem ἀμφικτιόνες vocem explicaturi. (At talia frequenter in Nostri stylo diligens Musarum Lector observaverit.) Porro δις ἤδη ἰγίνετο protinus (lin. 8.) peccat. Alibi τρεῖς posuit, et cum eo Strabo. Quæ cuncta animo revolventi plura hic inculcata videntur. Consule Valckenarium ad dictum primi libri caput. WESS.—Mihi totius hujus pericopæ color, sive ipsius rei prodigiosæ hoc loco factam mentionem, sive sermonis spectem habitum, haud dubie Herodoteus esse videtur: imprudenti autem accidisse arbitror Scriptori, ut, parum recordatus alio loco jam a se narratam esse fabulam, eandem hoc loco iterum commemoraret. S.

CAP. CV. 4. Παιώνιος] Hoccine mangoni nomen parentes inposuerint, an Παιωνίου, scripti codices dubium relinquant: si posterius, respectus aliquis ad artem medicam erit, ex qua Apollo, Bacchus, et ipsa Minerva Παιώνιοι. Prius illi furcifero adcommodatus ex concilio Panionio, cujus Chii participes lib. I. 143., atque ita Athenæus. Εἰδὼς ἰσαμύνους (lin. 5.) libro I. 199. illustravimus; hic ἰσάμων tuemur. Habet cap. seq. τὰ αἰδία ἀποτάμνιν, et gemina complura Portus. Persici moris Josephus lib. II. adv. Apion. cap. 37. faci-

παῖδας ἐκτίμουν, ubi Spanhemius bene. Nec illi tamen contumeliæ primi auctores. Wess.

5. ἰδίαις ἱκαμύμιναις] A natura egregiam totius corporis formam adeptos, neque adeo tantum ἰσχυροῦς, sed ἰδιώται, sive κατὰ τὰν τὸ ἐκτὸς ἰδίους καὶ φύας εἰ ἰχθυοῦσιν. Chius iste Panionius (lin. 6.) exsectos ἀγνίσιν ἰσώλιν ἢ Σάβδιν τε καὶ "Εφισον χρημάτων μεγάλων: in quibus ordinem nativum verborum invertit suo more; neque enim alibi vendebat Ephesum abducendos, sed Sardibus et Ephesi, mittendos in Persida, ubi πίστιος ἰσικα secundum Herod. viris οὐκ ἄνδρεις anteponebantur. Cur autem Persæ ἰσούχους ἰσάουσι τοὺς καλούς, rationem reddit Dion Chrys. Or. XX. p. 270. v. vid. Herod. VI. 32. Brisson. de Regn. Pers. II. pag. 295. In hac historia vera, propter crudelissimam, quam de Panionii liberis sumsit, vindictam lectoribus nulla dignus adparebit Hermotimus misericordia, quam in ficta Xenophontis Cyropædia facile movebit Gatas. VALCK.

8. τῶν ἰσυχίων] Melius hoc videtur vulgato (ἰσυχίων) ob lib. VI. 32. Statim παύμιναις ἐν τούτῳ τὴν ζήν (lin. 10.) neque damno neque recipio. Dedit παύμιναις ἀπὸ τούτων τὴν ζήν lib. II. 36. diversiore in re. Si Codicibus obsecundamus, ἐν τούτῳ postulabit sibi aut ἔργον aut πρὸς ἡμᾶς, quo modo Valla. Wess.—Debuerat puto recipi ἐν τούτῳ ob probatissimorum diversæ familiæ codicum consensionem. S.

CAP. CVI. 8. τοὺς οἰκίστας] Sic Thomas Magist. et calamo scripti verissime. Confer dicta ad hujus libri c. 4. Omittit autem Thomas ἄσμενον, (lin. 9.) quod hominis cupiditatem adprime sua præsencia indicat. Corrigitur præterea (nescio a quo) ἀποδιξάμενον, cui in Muis alia potestas. Wess.

12. πάντων ἀνδρῶν ἢ δὴ μάλιστα] Cum ἦδῃ et ἐν in Codd. alternentur, poste-

rius eligebam. Verum Abreschius ἢδῃ rariore accipit notione pro μίχρῳ οὖν, hucusque, qua Pausan. Achaic. cap. 22., ipso observante, τοῦθ' ἐστὶ μὲν ἢδῃ τὰ ἰσώματα αὐτῶν οὐκ ἰχθυοῖν. (Itaque accipiendum illud ἢδῃ fuerit, quasi dixisset πάντων ἀνδρῶν εἰ ἢδῃ γιγνέσθαι.) In vicinis pauca, schedarum jussu, ut stribligo in posterum abesset, induxi. Quis enim, τί εἰ ἐγὼ—τίς εἰ προγόνων—ἦ, εἰ aequis oculis adspiciat? Deleta librariis transcripsi. Wess.

15. τὸ μὲν δὲν ἰσικα] Culte τὸ μὲν δὲν ἰσικα, viles, ignavi et nulli rei homines, Sophocli Ajac. v. 779., Dion Chrys. Or. XXXVIII. p. 480. A. et LXVI. p. 611. D. Aliud Hermotimus, calamitatem suam, qua nec vir nec femina evaserat, exprobrans nequissimo Panionio. Adi Salvagnio observata ad Ovidii Ibim v. 457. Wess.

CAP. CVII. 1. πείξετε—τοὺς παιδας] Artemisæ quia commissisæ dicitur pueros Ephesum ducendos, frigide jocatur Plutarch. T. II. p. 870. A. Paulo post (lin. 5 seqq.) jussu regis ex Athenarum portu naves deducebant ὡς τάχους ἰχθῖν ἱκαστος, διαφυλάξουσας τὰς σχιδιας περιεσθῆναι βασιλῆα: hoc redibit opinor pro lectione Med. Fugientes Persas (lin. 9 seqq.) terrebant, ac si naves essent hostiles, in mare prominentia Attices promontoria: admovit ista Casaubon. Theophrasti 'H. Hæc. c. 25. ubi ὁ δὲ δὲ τοὺς οἰκιστὰς τις οἶος πλῆον τὰς ἡμέρας φάσκον ἡμιολίας ἵσται. VALCK.

7. ὡς τάχους ἰχθῖν] Uni Vindobonensi (cui quidem alii accesserunt nostri codices) debetur. Tale Plutarch. T. II. p. 610. c. ὡς μὲν ἰχθῖν τάχους καὶ δυνάμεις ἱκαστος; nec Nostri disconvenit lib. IX. 58. Zosterem, (lin. 9.) Atticæ nobilem locum ex Pausania I. 31. et Scholiaste Hermogenis p. 389. illuminarunt viri doctissimi ad Steph. Byz. A me vero tacite prætermitti (lin. 10.) τῆς ἡπείρου, ταύτας ἰδοῦσάν τι, etc. non

debet, quippe elegans, et vulgato haudquaquam posterior. (Vide Var. Lect. ed. S.) Opinabantur enim Persæ, minuta ista promontoria naves esse Græcorum, inde formido illis et fuga. Wess.

[Ibid. διαφυλαζούσας τὰς σχιδίας περιυθῆναι βασιλῆϊ] Sententiam in Latina versione expressi: verba non adnumravi. Potueram cum Valla et aliis: ad custodiendas rates, quibus rex transiret. Ad περιυθῆναι intelligenda ὥστε particula. Cur vero βασιλῆα potius, ut Valck. voluerat, revocarem, quam cum plerisque MSS. βασιλῆϊ tenerem, idoneam non vidi causam. Possis intelligere ὥστε βασιλῆα περιυθῆναι: possis vero perinde intelligere διαφυλάσσουσαι βασιλῆϊ (ὥστε αὐτὸν) περιυθῆναι. Reiskius conjectaverat, δι' αὐτοῦ περιυθῆναι scripsisse fortasse Herodotum. S.]

CAP. CVIII. 8. γνώμην ἀπειλείουσα] Turbantes scribas flocci facio. Omnia bene habent. Sic lib. III. 160. πολλὰς δὲ Δαρῖον λίγισται γνώμην εἰδήσι ἀπαδείξασθαι: quod solum abunde erit. Et hanc quidem Themistocles opinionem, si credimus Plutarcho, cum Aristide communicavit, eam valde et iisdem fere de causis, quibus Eurybiades, improbante, Themist. p. 120. A. Wess.

12. τοῦτ' αὖ μάλιστα πάντων σφίσι κακὸν εἴη Ἑλλάδα ἱγνέσασθαι] Animum multiplex in schedis variatio percussit: quid ea intendatur, non adfirmavero. Ubi pronomine, vario in omnibus, ablati, ἱγνέσασθαι probaveris, res solvendi pontis in consideratione erit, universæ Græciæ ingens allatura damnum. Si σφίσι malueris, addendum erit καὶ τὴν Ἑλλά., quorum equidem neutrum ausim, vulgato contentus, nec plane aversatus Arch. κακὸν, cui par c. 75. et IX. 36. Wess.—Κακὸν ἀν κακῶν præferas, parum per se interest: istud tamen, quod cum Schæf. adoptavi, Herodoti mori

loquendi adcommodatius. Cæterum quamquam defendi utcumque potest τοῦτ' αὖ—σφίσι—ἱγνέσασθαι, quod plerique præferunt codices, multo tamen luculentius et exquisitius et stylo inprimis Herodoteo convenientius hoc est, quod inde ab Aldo Editiones exhibent omnes, τοῦτ' αὖ—σφίσι—ἱγνέσασθαι. Quo magis et mirum et molestum accidit, quod in nullo codice MS. cujus certa ad nos notitia pervenit, ista reperta sit scriptura: nam quod ex cod. Med. nihil varietatis h. l. Gronovius in medium protulit, non inde tuto colligi potest, consentire in his illum codicem cum edita scriptura, et ab omnibus aliis libris ejusdem familiæ dissentire; quum præsertim frequenter observavimus, in postremis Musis non ita diligenter, atque in prioribus, annotatas a Gronov. esse omnes codicis illius lectiones. Videtur tamen Valla suo in exemplari verbum ἱγνέσασθαι plurali numero positum reperisse, cujus hæc versio est, fore ut—maxima ob id calamitate adficerent Græciam. An σφίσι etiam (quod pro αὐτοῖς Noster VII. 168, 7. usurpavit) h. l. Valla repererit, haud adparet: illud equidem Wesselingio adsentior, adjecto pronomine nil opus fuisse, et suspicioni esse locum, quum temere ab aliis librariis σφίσι, ab aliis σφίσι fuisset adjectum, pro horum alterutro primum Editorem suo judicio σφίσι posuisse. S.

14. Frigida Bothio videtur locutio illa, πικρῶς αὖ ἡσυχίην μὴ ἄγειν: nec mihi ea satis placuit. Sed, quid lucremur si delitis cum Viro docto tribus verbis ἡσυχίην μὴ ἄγειν, sic distinguamus orationem, εἰ γὰρ—ὁ Πέρσης, μίνιν ἐν τῇ Εὐρώπῃ πικρῶς αὖ: exputare equidem non potui. S.

[16. οὔτε τις κομὴδὲ τὸ ὀπίσω φανήσεται] Aut εἰ τὸ ὀπίσω mallets forsan, aut nude ὀπίσω. At τὸ ὀπίσω apud Nostrium idem ac nudum ὀπίσω valet:

parique ratione I. 207, 16. οὐ τὸ ὀπίσω φεύγονται dixit. S.

19. εἰά τε ἵσται προσχωρεῖσαι] Laurentii succedere fluxit ex προσχωρεῖσαι, quod in Brit. sæpeque legitimi locum, sicuti paullo superius in Arch. et Thucydide II. 5., invasit. Editum plerorumque consensu munitur, indicans, Xerxi, modo strenue et prudenter egerit, singula per Europam oppida et nationes, partim captas, ultro partim, sese adjuncturas. Id vero προσχωρεῖσαι velle, nemo ignorat. Wess.

CAP. CIX. 2. ὁ Θμιστοκλῆς μεταβαλὼν, etc.] Themistocles mutatus ab illo, qui in concilio ducum auctor fuerat πλώϊν ἰθίως ἐπὶ Ἑλλάσσαντων, nunc suos cives, istius etiam cupidine laudis inconsiderate flagrantes, retrahit ab incepto; atque hic veram pandit animi sui sententiam, dignam magni imperatoris providentia. Nec vetus interpres, neque Latinorum correctores vim animadvertentur verbi μεταβάλλειν, mutari, similiter usurpati lib. V. c. 75. Κορίνθιοι, — ἐπὶ αὐτοῖς δόντες λόγον ὡς οὐ ποιεῖν τὰ δύναιτο, μισθίσαντες τε καὶ ἀπαλλάσσοντο. Velut oculatus testis et auritus Atticis suis contestatur Themistocles, sæpius ἄνδρας, ἰς ἀναγκαίην ἀπειληθίντας, νεικηρίους ἀναμάχισθαι τε καὶ ἀναλαμβάνειν τὴν προτέραν κακότητα. Horum prioribus, ἰς ἀναγκαίην ἀπειληθίντας, nuper mirum in modum abusus est vir doctissimus. Herodoteum ἀπειλίειν, in istam classem referendum verborum, de quibus egit Vir summus in nota Cl. D. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 52., (pag. 71. ed. sec.) nihil utique commune habet cum ἀπειλείν, minari, præter fortuitam literarum συνιμπάσεις. In angustias detrusum, nesciumque quo se verteret, ἰς ἀπορίην ἰχθύουσιν, IV. 131., ἰς ἀπορίην ἀπυγμένον, I. 79., dixit etiam Herod. ἰς ἀπορίην ἀπειληθίντων, II. 141. et ἀπειληθίντα ἰς ἀπορίην, I. 24. hic

(lin. 8.) necessitatis velut vinculis adstrictos, ἀναγκαίην ἰδιδομένους, sive necessitate coactos, ἰς ἀναγκαίην ἀπειληθίντας. Tales victos sæpe, Themistocles (lin. 8.) ait, ἀναμάχισθαι τε καὶ ἀναλαμβάνειν τὴν προτέραν κακότητα: hoc quid sit docebunt Ez. Spanhem. ad Julian. p. 178. et F. L. Abresch. Diluc. Thucyd. pag. 710. Apud Polyæn. I. 30, 3. Themistocles aliis ἀντιβουλεύεται λίγων, βασιλεὺς ἀπαληθῆς ἀναμαχῆσαι τάχα· πολλὰς δὲ ἀπόνοια δίδωσιν ὅσα μὴ ἴδωσιν ἀνδρεία. Frontinus lib. II. c. 6, 8., Themistocles, victo Xerxe, volentes suos pontem rumpere prohibuit, quum docuisset, cautius esse eum expelli ex Europa, quam cogi ex desperatione pugnare. Themistocles consilium postea magni sæpe sunt Imperatores sequuti: præbet isthoc capite quædam exempla Frontinus, et Africani Scipionis dictum, viam hostibus qua fugiant esse muniendam; cujus simile dat Agesilai Polyæn. II. 1, 6. qui factis illud suis sæpe comprobavit. Conferri poterunt idem Polyæn. III. 9, 14. Pausan. IV. p. 333. Diod. Sic. XIV, c. 27. et Xen. Ἑλλ. VII. p. 376, 15. VALER.

[5. καὶ ἐπὶ σφίον αὐτῶν βαλλόμενοι] Etiam soli, ipsi per se, privato consilio. Sic III. 71, 18. IV. 160, 4. V. 73, 13. 106, 17. etc. S.]

8. ἀναμάχισθαι τε] Confer lib. V. c. 121. et Polyæn. I. 30, 3. Sequentia in controversiam inciderunt propter ἀνασώσασθαι (lin. 11.) ex Med. et aliis enotatum. Sententiam super his viri Celeber. notationes (quas nil adinet hic repetere,) ostentant. Non ego infitior, νόθος ἀνθρώπων bono sensu usurpari posse: testabuntur scriptor Epist. ad Hebræos c. XII. 1. observataque Cl. Lamb. Bos. Sed inconmodat valde ἀνασώσασθαι, cuius in rerum recuperatione sedes, pariter ac ἀνακτήσασθαι lib. III. 65. et 75. Reciperatum autem νόθος τοιοῦτοι ἀνθρώ-

των a victoribus Græcis, inconsulte dicitur; recte vero tantam hominum multitudinem sive nubem fuisse *depulsam*. Sic ἀνοσάμενοι lib. VII. 139., ὠσάμενοι τὴν Πίρσια VIII. 3., et, Berglero indice, Plut. Mar. pag. 414. c. ἀλλ' ὅσως ἴσθες τοσούτων πολέμῳ καὶ σκηπτὸν ὠσάμενοι, διασάσους τὴν Ἰταλίαν. Restat εὖρημα γὰρ εὐρήκαμεν, (lin. 9.) nacti enim insperato sumus lucro nosmet ipsos et Græciam, ita vertendum; Vallæ Latina exorbitare, alios non fugit. Εὖρημα lucrum præter spem oblatum exposuerunt summi Viri G. Budæus et H. Stephanus, estque in lib. VII. 190. (et VII. 155, 8.) Εὖρημα νομίζουσιν et λογίζεσθαι pariliter Siracides c. xxix. 4. et 6. Wess.

16. ἱμνωσάρας] Med. et consentientium ἱμνωσάρας videtur scripturæ aberratio verioris. Inflammata Græcorum a Persis templa, post Brissonii, Menagii ad Diogen. I. 9. et Davisii in Ciceron. II. Leg. cap. 11. sollertem operam, prætereo. Mutare debui proxima (lin. 19.) καταμίσαντας — ἱμνωσάρας, de plurium Codicum, quibus creber ἀπαρμυφάτω in Musis usus suffragatur, sententia: namque omnes præ stupore in devia deflexisse, criminosa foret accusatio. Wess. — Vide quæ in Var. Lect. (ed. S.) notata sunt. S.

17. πίδαας τι κατῆκε] Ob vicinas duæ forte literæ perierunt, ut scripserit ἱμνωσάρας, nempe τῇ Σαλάσῃ. Diogen. Laërt. Proem. §. 9. dixit εἰς τὴν Σαλάσσαν. πίδαας καθύκει. κατῆκε εἰς τὸ πίδαας πιδίων ζῶγες, Herodot. lib. VII. c. 35. Paulo post (lin. 19.) probarem quæ margo dat Steph. καταμίσαντας ἡμίονοις αὐτῶν ἱμνωσάρας: quam casuum ἀνακαλληλίας amat Herod., adpellatione τῶν οἰκτιῶν uxores intelligens et liberos; ut c. 106. τοὺς οἰκτιῶς explicat τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα, hinc Thomas M. voc. Οἰκτίαι. VALCK. — At verum erat καταμίσαντας, de quo in Var.

Vol. IV.

Lect. (ed. S.) monui. Similiter nominativum casum cum infinitivo jungere amat Noster. Vide I. 56, 2—4. IV. 15, 8 seq. I. 65, 12. IV. 137, 7 seq. et sæpius alibi. S.

20. Ἰστα, καὶ τις οἰκίην ἀναπλασάσθω καὶ σπέρου ἀνακῶς ἰχίτω, significant et unusquisque reficiat ædes suas, curetque sementem fieri. Est enim ἀνακῶς ἰχίτω idem ac ἱμνωσάρας: (Pierson. ad Mœr. Att. p. 43.) et Homeri more ponitur τῆς, pro τῆς τῆς, vel εἰς ἱμνωσάρας. Eustath. in Od. γ'. p. 123, 25. τὸ Τῆς πολλὰς — δηλοῖ — πάντας, ληθὲν ἀντὶ τοῦ εἰς ἱμνωσάρας. οὗτος παρὰ Σοφοκλεῖ λίγυρσι ὁ χορὸς οἱ Σαλαμίνιοι (in Aj. v. 245.) ὡς νῦν καί τις τῆς Πυθίου κλεπῶν ἀρίσται. Sophoclea citat idem in eam rem bis terve alibi. Versus Alcæi apud Athen. X. p. 430. c. sic distingui debent: Νῦν χρὴ μὴδύκειν, καὶ τίνα πρὸς Πίνον, ἰσιδὴ κατὰν Μυρσίλῃς. Ποῖας sententiam Alcæico etiam versu Horat. expressit Carm. lib. I. Od. 37. sed Alcæi apud Athen. proxima duabus adjectis literis sic suo modulo restitui poterunt: Μηδὲν γ' ἄλλο φυνέσσης πρίτερος δινδριον ἀμπίλω. Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem: Horat. lib. I. Od. 18. Rarissimum arbitror illud Herodoti, οἰκίην ἀναπλασάσθω. Nidum fingere, πλάσαι δέμον dixit incertus Poëta apud Lycurg. pag. 166, 35., Οὐδ' ἀγρία γὰρ ὄρεσι, ἢν πλάσῃ δέμον, Ἄλλη νοσσοὺς ἤξιωσιν ἰντεκίῳ. Qui Sophoclea cognoverunt, ista Sophoclis esse auspicabuntur, scripta prout illa vulgavit Clar. Jo. Taylor. VALCK.

23. ἀποθήκη μύλων ποιήσθαι] Erunt fortasse, qui ἀποθήκη, notione παρατίσιως, monitionis, illustrata Menagii diligentia in Laërt. I. 61., præoptabunt. Equidem in Gronovii partes eo, Vallam arbitrat ex ipsius subsidio ἀποθήκη invenisse. Πίρσια, (pro quo perperam Πίρσια Edd. ante Wess.) Porto ob

3 D

insolentem tonum suspectum, recte pin-
git Arch. Wksa.

Ibid. ἀποθήκη μίλλον ποιήσασθαι] Se-
quentia cum his arbitror jungenda, ἰς
τὸν Πέρση, ἵνα (ὃν ἄρα εἰ μιν καταλαμ-
βάνη πρὸς Ἀθηναίων πόλιν) ἵχνη ἀποστερο-
φῇ: ita tamen, ut partim etiam ad illa
pertineant, τὸν Πέρση, Persam enim
facturus erat ἀποθήκη, ad illum ut ha-
beret receptum, vel refugium, si qua
urgeret necessitas: amicum ad certum
tempus velut sepositum, aliquando usui
futurum, eleganter vocat ἀποθήκην. Ad
ἀποδοῖται φῖλον in Lysias pag. 158., vid.
Cl. Markland et, qui hic ἀποθήκην egre-
gie tuetur, clar. Abresch. Diluc. Thu-
cyd. p. 654. Ad ἀποστεροφῇ conf. Xe-
noph. Κυρ. Παιδ. pag. 73, 18. Ἀναβ.
VII. p. 244, 23. Isocr. Epist. II. p.
410. z. P. Wessel. ad Diodor. I. p.
207. et Jo. Toup. Em. in Suid. voc.
Ἀποστεροφῇ. Beneficiorum in Regem
regiamque familiam hac opera sua col-
latorum, ob quæ ὑπεργενίαι sibi scribit
ἐφίλεισθαι, meminit Themistocles in illa
nobili Epistola ad Artaxerxen data apud
Thucyd. I. c. 138. VALCK. — At non
Persam (ut ait Vir doctissimus) factu-
rus erat ἀποθήκην: sed hoc ipsum quod
nunc agebat, nempe quod Athenienses
a consilio in Hellespontum navigandi
pontesque rumpendi deterruit, hoc, in-
quam, facturus erat ἀποθήκην ἰς τὸν Πέρ-
ση: ubi per metonymiam ἀποθήκη dici-
tur id quod est ἀποδοῖται, thesaurus re-
positus; intelligiturque beneficium in
regem collatum et in futuros usus apud
eum collocatum, gratia apud regem in
futurum tempus inita. Est enim, ut
scite poeta ait, Καλὸν γὰρ Θεσούρισμα,
κρίματι χάρις. S.

CAP. CX. 6. ἄνδρας ἀπίστους, etc.]
Misit viros jussos tacere, Valla: τοῖσι
ἐπίτιλλαι σιγῇ. Melior mihi lectio vi-
detur marg. Steph. τοῖσι ἐπίστους σιγῇ
ἰς πᾶσαν βάσανον ἀπικνηνόμενοις τὰ αὐτῶς

ἐπιτίλλαι βασιλὶ φράσαι: quos, utcu-
que tormentis excruciantur, fideli cre-
debat occultaturos silentio, quæ Regi
mandasset dicenda. Hos inter, quos a
longo tempore fideles fuerat expertus,
fuisse quoque dicitur Sicinnus: hunc
Polyæno p. 60. ante pugnam, post pug-
nam p. 61. dicitur misisse Ἀρσάκην:
Ἀρσάκην vocat Plutarch. in Aristid. p.
324. z. Quando autem, ut res ipsa
suadet, non scripta epistola, sed vel per
amicum vel per servum fidum, ut Jus-
tin. II. cap. 12., ista Xerxi Themisto-
cles indicavit; non tam miror quod apud
Nepot. Them. c. 9. literis, ait, eum
(patrem Tuum) certiorum feci, id agi
ut pons — dissolveretur; sed in Thu-
cydide miror lib. I. cap. 138., cur et
quomodo Themistocles dicatur γράψας
εἴη τι ἐν Σαλαμῖνι προέγγυλιν τῆς ἀνα-
χωρήσεως, καὶ τὴν τῶν γιφεῶν — ἐν
ἑλέωνιν. Scriptam a cauto Imperatore
epistolam negabit Herod. nec sane fit
credibile. VALCK.

Ibid. τοῖσι ἐπίστους σιγῇ] Pristinum
ἐπίτιλλαι damnant schedæ, quibus obse-
quor. (Vide Var. Lect. ed. S.) Credi-
disse indicatur et confisum fuisse The-
mistoclem, nuncios, etsi tormentis om-
nibus vexarentur, mandata tacita habi-
turos; plana utique sententia, et simili-
ma Pausaniæ lib. VII. p. 589. Si vero
Nostri fidem laudamus, (et quidni?)
αὐτῇ iterum ad Persam Sicinnus missus
abiit. Plutarchus aliunde Arsacem,
regium eunuchum et captivum accepit,
ad Xerxem ablegatum, Themist. p. 120.
c., deditque Polyæno, sed Arsacem ad-
pellanti, lib. I. 30, S. Wksa.

9. πρὸς τὴν Ἀττικὴν] Quæ prostant
in Miscell. Lips. Nov. VIII. pag. 501.
sunt certe inconsiderate (a Reiskio)
scripta. Non ex Andro fidos istos ho-
mines mittit, sed ex insula Salamine;
(at Herodotus quidem significare vide-
tur, ex Andro eum viros illos ad Xer-

xem misisse.) neque sane Xerxes, quod vir doctus putabat, in Hellespontum aufugerat: exigit iterum Herodoteam narrationem: mittitur navis in Atticam, ubi hærebat adhuc Xerxes; neque enim hic tum classis aufugit reliquis; sed cum exercitu suo secedens ex Attica, Græcia peragrata, rediit in Asiam cap. 119., ὃν χριώμενος ἄμα τῷ ἄλλῳ στρατῷ ἀπικέσθαι ἐς τὴν Ἀσίαν. conf. cap. 113. 126. 130. Wess.

CAP. CXI. 8. Πισθὲ τε καὶ Ἀναγκαιῇ] Admoveret Andriis τὴν καλεωμένην ὑπὸ τῶν πολλῶν Πισθανάκην Synesii (Or. de Regn. p. 26. a.) Themistocles; blandiorem quidem illam, quam Ἀνάγκη καὶ βία, quibus Corinthi olim fanum in Pausan. lib. II. 4., æque tamen liberis et sui juris hominibus acerbam et detestabilem. Muliebres autem deas μεγάλους utroque sermone recte dici, Jac. Elsnerus Sched. Crit. p. 39. commonstravit. Wess.

8. Πισθὲ τε καὶ Ἀναγκαιῇ, etc.] Duae his Deabus, quas suæ habendi cupidini Themistocles πείθειν, elegantiori responso sapienter opposuerunt Andrii, quas insulam suam semper colere dicebant Πισίαν τε καὶ Ἀμνηχανίαν: quarum etiam fidei præsidio feroces Themistoclem et Græcos re coëgerunt infecta illuc recedere unde venerant, c. 121. ἰστί τε οὐκ εἶόν τε ἰγίνοντο ἔξελαι τὴν Ἀνδρῶν — ἀπαλλάσσοντο ἐς Σαλαμῖνα. Quam Noster, hinc paucis rem narrat Plutarch. in Themist. p. 122. c. δύο καὶ ἥκισιν ἴσην Διὸς κομίζον Πισθὴ καὶ Βίαν· οἱ δ' ἴψωσαν εἶναι καὶ παρ' αὐτοῖς Διὸς μεγάλους δύο, Πισίαν καὶ Ἀπωρίαν, ὑφ' ὧν κωλύεσθαι δύναιτο χρήματα ἐκίειν. Nomina Ἀναγκαιῆς et Ἀμνηχανίης in magis usitata convertit Βίης et Ἀπωρίης. Amor in ala Simmiae: Οὐδὲ γὰρ ἔπειτα βίῃφι, πρῶτον δὲ πιστοῖ: et ante: Τῶμος ἰγὼ γὰρ γινώμεν ἄνικ' ἔπειν' Ἀνάγκη. (Vide Brunckii Analect. T. I. pag. 205.)

Hujus Necessitatis imperio lene suum Amor opponit blanda vi persuadentis: apud Xenoph. Ἀναβ. VII. pag. 247. οἱ οὖν σοὶ ὑπέκουον γινώμενοι οὐ φιλίῃ τῇ σὴ ἰσχύσθην ὑπὸ σοῦ ἄρχεσθαι, ἀλλ' Ἀνάγκη. Hanc a veri nominis Rege longe remouet Ecphantus Stobæi p. 335., qui pro sectæ severitate τὸ πιστοῦς τινος δίστασαι considerat (v. 10.) veluti τὰς ἰσχυρὰς φασιλίας λαίψαντες, quia πισθὸν ἔργον σι ἰστί παροικίον Ἀνάγκη. Hinc sua quædam Plato derivavit in Politicum: conf. Dion Chrys. p. 79. r. et 366. x. Non solum τὴν Πισθὴν, μειλίχων δ' ὄντων, sed mitibus verbis minas addens pæne regaliter Themistocles Andriis ostentabat τὴν Πισθανάκην. καὶ, ὡς εἶποι εἰστί, θανίερ μὲν δόρυ, θανίερ δὲ κρητύκειον πρὸς χίμινος, ὃ δὲ παροικία ἦν, ὡς φησι Πανυσίαν, ἰστί τῶν ἄμα μὲν παρακαλύοντων καὶ ἀστυλούντων, ut scribit Eustath. in Hom. Ἰλ. γ'. p. 309, 14. VALCK.

10. καὶ Διὸν χρηστῶν] Fingebat Cl. de Pauw καὶ Διὸν χρ., non absurde, modo necessitas adesset: insuper, (lin. 11.) ἰστί Ἀνδρείους γι εἶναι γνωπτίνας ἐς τὰ μάχιστα ἀνήκοντες, ad Andrios certe non accedere nisi maxime pauperes, et in primis, deas inutiles et noxias duas nunquam eorum insulam relinquere, sed in ea gratum sibi domicilium habere, Paupertatem et Impossibilitatem. Γνωπτίνας non homines, sed ipsas respicere deas, sic ab Andriis dicacioribus adpellatas: ad Athenienses accessisse Διὸς χρηστῶς, ad se semper invisere Διὸς γνωπτίνας, præterque ceteros Πισίαν καὶ Ἀμνηχανίαν insulæ possessione delectari. Quæ, doctissimo viro mirifice olim blandita, minime exagitabo, incertus, an ipsum ἀνήκοντες ἐς τὰ μάχιστα, seu potius τὰ μέγιστα, uti lib. V. 49. fefellerint, an repetui toties post ἰστί accusativi; hos certe inprobavit, invito Herodoto et præceptore structuræ H. Stephano de Dialect. p.

138. Ceterum noti satis sunt *γινωσκῖται* lib. II. 6., et *ισθῆβολοι*, bonæ malæve rei conpotes, ex Æschyli Agam. v. 551., Porphyrioque Quæst. Homeric. prima. Nam exemplarium Arch. et Vind. *ισθῆβολου* asperror, mirorque servatum a nupero Hippocratis editore, Steph. Mackio, princip. *Νίμου*, cum MSS. et Scholiastæ verum ostenderent. Ipsum adi. Wxss. — De formula Nostro usitata *εἰ ἦεν* vide ad I. 30, 18. et VII. 157, 10. notata. Cæterum mordaci ironia hæc dicta videntur: magnæ et beatæ Athenæ scilicet! nempe urbs eversa cremataque, et terra omnis vastata: propitiis inprimis utuntur diis scilicet, qui nec urbem, nec templa tutati sunt! Ad *ἰς τὰ μίγιστα*, ex præcedenti vocabulo *γινωσκῖται*, intelligi par est genitivum *γινωσκῖνης*. S.

CAP. CXII. 1. *ὃ γὰρ ἰταῖοι πλεονεκτοῦν*] In fine cap. ex Med. optime restituit Clar. Gronov. *Θημιστοκλῆς* — *χρηματα παρὰ πηκισίων ἰκτίατο* (sibi comparabat) *λάβρη τῶν ἄλλων στρατηγῶν*. (Vide lin. 16. et ibi Var. Lect. ed. S.) Ista de Themistocle dicta qui vituperat Plutarch. T. II. p. 871. c. ipse tamen in Them. T. I. p. 122. c. hæc posuerat tanquam indubia: *ἦν δὲ σιριπλίων τὰς πένους καὶ χρηματιζόμενος ἀπ' αὐτῶν*, et ex insulis sibi pecunias corradens. Ibidem acerbissimum adversarii Themistoclis Timöcreontis nobis carmen servavit, illum traduentis, ut *ψεύσαν, ἄβνοι, προδόσαν*, quippe qui aunicum prodiderit *ἀργυρίοις σκυβαλικοῖσι πιστίς*: *λαβὼν δὲ τρεῖς ἀργυρίου τάλαντα* *ἔβα πλῖον εἰς ἄλγεα*; in his *τρία* forte videbuntur in *τριάκοντα* mutanda Herodotum comparanti VIII. c. 4. Illic narrata si quam admittunt excusationis veniam, hæc certe magni viri memoriamq̃ dedecorant; quem, gloria satiatum, auri fames videtur agitasse; neque tamen idcirco velut Atheniensium diis-

simus Socrati potuit et Aristidi opponi: horum probe recordabar scribens quæ leguntur p. 494. (Adnot. ad lib. VI. c. 121. 4 seqq.) VALCK.

4. *χρηώμενος λόγους τοῖσι καὶ πρὸς Ἀνδρίους*] Magnas cierunt hic turbas amanuenses; quorum Med. et consentanei veraces si fuerint, *χρηώμενος*, aut *χρηωμίους* Med., exsilio damnabitur, summa plerorumque concordia oblatum: saluum illud vocabulum perstabit, ubi de vulgato demutabitur nihil. Neque fatuus propterea (quæ Gronovii erat opinio) sermo erit, tametsi *ἀπειληθήριος λόγους* præcesserint. Illa enim generatim minacia verba, hæc *τὴν Πειθὴ καὶ Ἀπαγκλίην*, nisi imperata præstentur, denunciántia. Verum vide magnum et eruditum Med. patronum. Wxss. — Recte a cod. Med. et consentaneis abesse vocabulum *λόγους* videtur, nec ab Herodoti manu profectum. Id quum olim abfuisset, quippe facile e superioribus intelligendum, librariorum alii nimis officiose illud inculcarunt, alii vero, quum de nunciis hic agi putarent, *Ἀνδρίους* temere in *βασίλῃ* mutant. Quare equidem aut deletam illam vocem, aut saltem cancellis circumdatam, ut suspectam, velim. S.

13. *τοῦ πανοῦ ὑπερβολή*] Hoc etiam ut Herodoteum referri debuerat in Æm. Porti Lexicon, quum *ἡ ἀναβολὴ* vel *ὑπέρβωσις* vix alibi dicatur *ὑπερβολή*. VALCK. — Equidem usitatiorem vocabuli *ὑπερβολή* notionem animo habens obversantem, (de qua consuli Lexicon nostrum Polybian. p. 629. num. 2. potest,) dormitansque quum hunc locum Latine converterem, istud *καρυστινῶσι γὰρ οὐδὴν, τοῦτον εἰπικα, τοῦ πανοῦ ὑπερβολὴ ἰγίνετο*, ita acceperam quasi *οὐδὴν ἥσαν* scriptum fuisset. Minime spernenda erant, sententiæ summa si spectetur, Vallæ Latina, a Gron. etiam et Wess. servata: Carystiis ne hac quidem re

contigit effugere cladem. Proprie : nequam tamen idcirco dilata est calamitas : id est, ne ullam quidem idcirco moram calamitatis adsequi contigit Carystiis. Nempe continuo deinde Andro profecti Græci (cap. 121.) fines illorum sunt depopulati. οὐδὲν valet κατ' οὐδὲν, nulla parte, ne in breve quidem tempus dilata est calamitas. Verbo ὑπερβάλλεσθαι differendi notione usus est Noster VII. 206, 4. IX. 51, 1. Vocabulo ὑπερβαλὴ eodem, quo Herodotus, significatu semel usum Polybium memini, XIV. 9, 8. S.

15. ὁρμώμενος ἰξ "Ανδρου] Sive ipsum Themistoclem ab Andro profectum intelligas, seu ad nuncios referas circum insulas missos, nihil offendet. Plutarchus ad prius inclinat, περιτλίοντι τὰς νήσους καὶ χρηματίζομενος ἀπ' αὐτῶν, Themist. p. 122. c. Nihil certe urget, ut ὁρμώμενος ἰα "Ανδρου, stationem ad Andrum habens, refingatur, præsertim cum ὁρμῶν in simili ponatur re. Reiskii ἐκτίστο genio sermonis et Arch. suffragatione protegitur. Conf. lib. VI. 62. Wess.

CAP. CXIII. 4. ἀναρίη εἶναι τοῦ ἱστίος — χυμῆραισι δὲ ἄμιναι] Ad eandem pertinet classem (scil. vocum, quæ vix alibi quam apud Herodotum reperiuntur; conf. Adnot. ad c. 112, 13.) ἀναρίη τοῦ ἱστίου, et χυμῆραισι: quorum prius quid sit docebunt Viri magni (Tib. Hemsterh.) observata ad Thomam M. in "Ασπὶ νοκτίς. ubi tamen inobservatum hunc Herodoti locum Hemsterhusius prætermisit. Cæterum, quod ἀναρίη cum subscripto iota hic scripsit Valckenarius, id nusquam ita pictum reperi. ἀναρίην, quod ex editis ante Med. revocaverat Wess. tenui cum Schæf. ἀναρίην absque iota subscripto præfererebat Med. cum F. et aliis: quos quod in Var. Lect. (ed. S.) dixi videri ἀναρίην debuisse, id nunc indictum velim. Quin immo verum videtur ἀναρίην in nominativo,

certe haud deterius quam ἀναρίην. Nominativum casum cum infinitivo libenter construere Nostrium, haud multo etiam ante observavimus, ad cap. 109, 17.) Alterum χυμῆραισι, pro vulgari χυμῶσαι vel παραχυμῶσαι positum VI. c. 31. infra recurrit c. 126. et 130., ubi classis reliqua Persarum ἱχυμῆραις ἰν Κύμῳ. Formatum illud, ut Φερίζων, ætatem transigere; et rarius ἱαρίζων, tempus vernum. Ἐχυμῆριζι forte dederat Noster etiam c. 133. pro ἱχυμῆραις, quod in alium usum adhibet VII. c. 191., ἡμῆρας γὰρ δὴ ἱχυμῆραζι τρεῖς, tertio demum die tempestas sedavit. Loca tamen memorat lib. II. c. 22., in quæ se conferunt grues ἱ; χυμῆραίν; sic Codd. exhibent pro χυμῆραίν. Dixit Demosth. p. 35. ὑπάρχει δ' ὅρῳ χυμῆραίν μιν χρῆσθαι Δήμῳ: sic legendum puto ejeeta voce δυνάμει ex vicinis repetita, ut dederit χυμῆραίν, nempe τότε. Illuc refero quod habet Etymol. p. 810, 1. Χυμῆραίν, τότε ἰθ' οὐ ἂν τις δύναιτο χυμῶντος ἱγκυδορμῆσαι: eadem dat Suidas, ex Rhetorico Lex. ut puto, descripta. VALCK.

7. πρῶτους μὲν Πίρσας, etc.] Præfert insoliti quidpiam πρ. μὲν τοῖς μυρίους Πίρ. πάντας Arch. et Vallæ: saltem πάντας omisissent. Glossam atque additamentum ex lib. VII. 83. arbitror. Wess.

13. κατ' ὀλίγους] Legi nec posse nec oportere κατ' ὀλίγους verissima Abreschii animadversio, advocantis Thucyd. III. 111. ὑπακῆσαι κατ' ὀλίγους: et lib. IV. 11. κατ' ὀλίγας ναῦς διελόμενοι. Vide supr. lib. II. 93. et Duker. ad Thucyd. lib. VI. p. 400. Wess.

14. τοῖσι εἰδῶσι τε ὑπῆρχε] Sunt, ni fallor, εἰδῶσι τε ἵχοντι, sive συμμάτων ἵχοντι ἄριστοι, atque adeo εὐκαταί. Hos dicitur Mardonius e ceterorum turba διαλίγων, secernens, καὶ εἰ τίνισι, etc. ubi forte lectio non esset deterior, καὶ ἐπίοισι τε χρηστὸν συνῆδι πιπονημίον. Est

illud *ὀπίσκει* Homericum et Herodotum; Sophocleum *ἔπει*. Ad Homeri 'Ιλ. ε. 491. Eustathio adnotantur 'Ὀπίσκει, ἔπει, ἔπει, ἀντὶ τοῦ ὀπίσκειν, καὶ ἔπει: de quibus unum restitui poterit Æliano de Nat. An. V. 39., ad prædam a leone relictam τὰ ἄλλα ζῶα ἔπειτα καὶ αἰσθανόμενα, ἔπει, (scribendum, ἔπει) λείψανόν ἐστι τὸ κείμενον, cuius ista sint reliquæ. VALCK. — Mireris vero sollicitari a Viro doctiss. vulgatum εὐπίσκει (Ion. pro εὐπίσκει) quum nihil solennius sit Græcis, quam εὐπίσκει, εὐπίσκει dicere, ubi perinde ἔπει, εὐπίσκει didi potuerat. S.

CAP. CXIV. 4. τὸ δίδωμι ἐξ ἱκεῖνον δίνεσθαι] Accipere omen, et, quidquid rex diceret, sibi sumere, bene Pavius. Itaque Iaco, cum Xerxes Mardonium pœnas daturum ambigue respondisset, (lin. 14.) διέδωκεν τὸ ἥντιν ἀβιit. Tale δικάριον, ὃ βασιλεὺς, τὰ δίδωσι inf. c. 137. δίνωμι τὸν εἰόντι, accipio omen, lib. IX. 90. et Comici Δίχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ἕρπον τοῦ θεοῦ, Plut. v. 63. WESS.

CAP. CXV. 4. σῆς στρατιῆς οὐδὲν μέγεθος] Innuit exiguum militum numerum, quem salvum ex inmani illa multitudine lib. VII. 184. in Asiam reducerit. Causas fami pestilentiaque acceptas fert. Non ex falso nuncius ad Atosam, "Ἡκουσιν ἐκφυγόντες, οὐ πολλοὶ τινος 'Εφ' ἱεσιούχον γαῖαν, Æschyl. Pers. v. 510., qui de regiis per Thessaliam properantibus copiis v. 490. Ἰδὼ δὲ πλείονες θάνατον Δίψη τι λιμῶν τι, Nostri ferme consentiens. WESS.

11. λιμὸς τι τὸν στρατὸν, etc.] Nihil est in his quod fictum videatur aut rationi disconveniens: quæ habet Justin. II. c. 13., pleraque sophistam potius decent quam historicum. Verum esse potuit quod scribit Tzetzes Chil. I. v. 995., plerosque qui cum Rege secesserant, mortuos λιμῶν, λιμῶν, πορείᾳ. Labore, fame, ac metu distabuerunt, Oro-

sius p. 114. Herodoto prior Æschylus, Pers. v. 482., Στρατὸς δ' ὁ λιμὸς ἐν τῷ Βοιωτῶν χθονὶ Διόλλυτο, οἱ μὲν ἀμφὶ κρηναῖον γένος Δίψη ποιοῦντες, οἱ δ' ἐπ' ἀσθματός κινετο Διαικτιζόμενοι ἕως τοῦ Φωκίαν χθόνα, Καὶ Δωριδ' αἶαν: tandem γῆς 'Αχαιῖδος πίδον Καὶ Θισσαλῶν πόλιν, ὁπισπασμένους Βορῆς ἰδίζαντο, Ἰδὼ δὲ πλείονες θάνατον Δίψη τι, λιμῶν τ', ἀμφότερα γὰρ ἦν τὰδε: absurde Schol. τίνων, ait, Βοιωτίας ἢ Κρήνη: hinc aquas nobis Crenæas vocant, quæ fontanæ fuerant dicendæ. In Atticæ pestis descriptione Lucret. VI. 1262. Multa siti prostrata viam per, proque voluta Corpora silanos ad aquarum strata jacebant, Interclusa anima nimia ab dulcedine aquarū. Thucyd. p. 131, 79., ἱκαλιπδύνοντο καὶ περὶ τὰς κρήνας ἀπώσας ἡμιθνήτες τῇ τοῦ ὕδατος ἰσχυρίᾳ. VALCK.

18. νεμεσίνας ἀρπαχῆναι] Præcessit ἔρμα Jovis sacrum, cui juncti equi fuerunt, pascentes, ut Pæones ferebant, furto abducti. Supra VII. 55. ὃς ἐπ' ἴσσωσι οἱ ἱερεὶ καὶ τὸ ἔρμα τὸ ἱερόν. Rediit, (lin. 19.) sæpe restitutum, οἰκημένον. Vid. III. 96. WESS.

CAP. CXVI. 2. Θρηξὶ ἔργον ὑπερφύεις ἐργάσαντο] Rem fecit atrocissimam Rex Bisaltarum. Ab humana natura patrisque nomine prorsus abhorrens facinus hinc enarrans Ælianus Var. Hist. V. 11., illum scribit fuisse φιλόκληρον: quod mihi quidem obsequium Xerxi negatum non manifestat; sed idem digna scribit mansueta Græcorum humanitate, quando Thrax ob tantillam rem sex filiis oculos crudeliter eruens dicitur μὴ παύσας Ἑλληνικά. VALCK.

8. ἐξάρουσι αὐτίαν ὁ πατήρ τοὺς ὀφθ.] Sumsit hinc Ælianus Var. V. 11. verbis paullum mutatis. Addit de patre, μὴ παύσας ἑλληνικά, quod verum; sed regulus ille, quantumvis φιλόκληρος, ut ait, origine Thrax erat; a cujus gentis atrocitate oculorum eruendorum suppli-

cium haud fuisse alienum, damno visus experti infelices Phinei liberi et ipse tetri auctor sceleris feruntur in Scholiis ad Apollonii Rh. lib. II. 178. Alia Celeb. Jac. Perizonius. Wess.

CAP. CXVII. 4. Ἐνθαῦτα δὲ κατὰ χόμην] Placebat olim addita littera κατερχόμενοι, huc delati, sive reversi, uti in Æschyleo, a Comico acerbius perstricto, "Ἦκα γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχονται. Quoniam schedæ vetant, patior vulgatum, retentos aliquantisper isthic declarans. Wess.

CAP. CXVIII. 2. Justissimum ἱξ' Ἀθηναίων, toties totiesque in Musis prævum: bonum vero ex Aldo atque aliis διερχόμενοι. (lin. 3.) Ionici enim commatis χεῖρσιν, ejusdemque composita. Vide I. 21. Wess.

5. τῆς Φαινίσης ἰσθμῶς] Hæc ut possent ἐκτραγεῖσθαι, rerumque humanarum lamentari vicissitudinem, Phoenissæ navi scapham substituerunt piscatoriam; ex Trogo Justinus II. 13. hinc Orosius II. 10. Ferebant, (lin. 6 seqq.) πλείοντά μιν ἄνθρωποι Στρυμονίην ὑπολαβεῖν μέγαν καὶ κυματίνον. Adfinis Atheniensium et fautor Boreas superbum Regem illæsum dimittere non poterat: ventus Boreas a sua velut sede eximie Στρυμονίας dicebatur; Στρυμονίου Βορέας meminit Callim. Hymn. in Del. v. 26. ubi notat ill. Es. Spanh. qui plura dedefat ad Hymn. in Dian. v. 114. quo loco respicit Callim. Epigramma Simonidis ab Athen. servatum lib. III. p. 125. c. ubi pro Ὡς libenter corrigerem, Ὡς ἀπὸ Θερμῆς ἐκνύμινος Βορέας: sic Boreas penetrabile frigus indicaretur. Quæ hic præterea traduntur, Græcorum illa videntur commenta, Herodoto minime probata; quod observare debuerat Brissonius hinc illa narrans, de Regn. Pers. I. p. 33. Vera videbantur Jo. Tzetze, Chil. I. v. 996. Ἀπὸ Στρυμονίος δ' ἰσθμῶς τῆς αὐτῆς Φαινίσης, Σὺν

τοῖς ἀρίστοις τῶν Περσῶν, ἀλλόθεν γεγενῆσιν, Κίλιος τοῦτος ἐκπαῖς εἰς Θάλασσαν τοῦ πλείου. Ὅστις δὲ καὶ διδράσκουσιν, ἐκείνοι προσηκουῦντες, Ὅσας τὸ πλεῖον κοσφισθὶ σάση τὸν βασιλέα. VALCK.

6. ἄνθρωποι Στρυμονίην] Laurentii a Strymonia ansam docto viro præbuit corrigendi Στρυμονίην, quo facile carebimus. Ab amne ventus Boreas Στρυμονίος et Στρυμονίης, isque impetuosissimus. Callimachus H. in Del. v. 25. Τίχλια μὲν καὶ λαῖς ὑπὸ καὶ μῆτις καὶ πίσιον Στρυμονίου Βορέας. Hinc Æschyli πρὸς Ἄγ. ἀπὸ Στρυμονίος μολῶσαι κακὸν ἄλκιον, Agam. v. 200. Callimachum respexisse Hesychius videtur in Στρυμονίος. Wess.

16. ἐκπαῖς] Perplacet ἐκπαῖς, ut ἰδιωματισθαι, καταμαργύνει, et χεῖρσιν, Quas præcedunt, obiter Dio Chrys. attigit Or. XIV. p. 231. x. In proximis (lin. 20.) χερσὶν ἐκπαῖς, etsi MSS. vulgatus præbeant, vim non facio. Homerum hic sequitur, ἐκπαῖς præcipue (Eustathio ad Iliad. Σ'. 597. docente) probantem: adde illi magnum Animadversorem in Athen. lib. V. 8. (T. III. nuperæ Edit. p. 121.) VALCK.

CAP. CXIX. 1. οὗτος δὲ ἄλλος λόγος] Scripta exempla, quod impeditum erat, sic optime explicant. Respectus est ad initium c. 118. (Immo unice verum erat, quod nostri libri dedere: vide Var. Lect. (ed. S.) ad h. l.) Vicinum οὗτω εἰρήνη (lin. 3.) in Pass. nihil habere damnable, ostendi ad lib. IV. 157. atque alibi. Wess.

[7. τῶν δὲ ἱερῶν, etc.] Ad id quod famæ illi, de qua hic agitur, opponit Herodotus, responderi poterat: At remigum, qui in navi erant, nautarumque cunctorum opera opus fuit gubernatori, qua per vim tempestatis ad optatum litus eluctaretur. S.]

CAP. CXX. 3. δωρησάμενος αὐτοῖς, etc.] Donasse dicitur Abderitanos aureo acinace, καὶ τίτην χρυσόσπαστον: quod ex

Codd. revocabitur. Tiamam tamen infrequens fuisse puto Regium donum: Acanthios eodem quo Abderitanos honore Rex dignatus lib. VII. c. 116., *ἰδωρὶσιν ἰσθῆτι Μηδικῇ*. Nusquam etiam auro distinctam *χρυσόπαστον* memoratam legi tiamam; de qua præter Brisson. multa Gataker Adv. Misc. posth. c. 24. sed alibi reperias *χρυσόπαστον ἰσθῆτα*, et τὰ *χρυσόπαστα τῶν ἰδυμάτων*. Abderitanos splendido Xerxen ejusque exercitum excepisse convivio constat ex Herodot. VII. 120. Nescio an alibi tradatur quod nobis narrat Philostr. de Vit. Soph. p. 494. de Protagoræ patre Maandrio Abderitano: *διέξιμους τὸν Πιζῆναι οἰκίῃ τε καὶ δόρῳ, τὴν ξυμπόσιον τῶν Μάγων τῇ παιδί παρ' αὐτοῦ εὔριτα*. De Protagoræ præceptore Democrito, hujusque patre, paria prodidit Diogen. Laërt. IX. 34. testimonium citans Herodotum, de cujus nomine in aliud convertendo alibi conjecturam proposui. VALCK.

4. καὶ σιῆρη χρυσοπάσση] Ex Vallæ Latinis locum instauravit de Pauw: recte factum MSS. testantur. Med. et paucorum *σιῆρη* formam præfert insolitam, nec usquam obviam, cedereque meliori debuit. Quid de docto in Germania viro existimabimus, Aldinum *σιῆρη* χρυσοπάσση tuente, et poculum auro inductum excogitante? Quid? Sed mihi tempero. *Τριῆρης*, si qua apud audaciorem poetam, (vide Athen. XI. p. 550. f. et 497. b.) in Musis et solutæ orationis auctoribus de poculo nunquam. Mos quoque Persicus, uti ad hunc diem in Oriente, donare vestes, tiaras, acinaces. De Acanthis lib. VII. 116. καὶ *ἰδωρὶσιν ἰσθῆτι Μηδικῇ* Xerxes. Post illa (lin. 5.) ex Codd. *λέγοντες* ἡμεῖς γὰρ οὐδαμῶς πιστῶ, quomodo scriptum superius, reverterunt. Parum quoque afui ab illis, quæ isti de Abderorum situ, innovandis. Resedit inpe-

tus. Arripiant, quibus volupe erit. WESS.

CAP. CXXI. 5. τὴν μὲν ἐς Ἴσθμὸν ἀναθίνας]. Priscæ pietatis istam partem ostendit magis Jac. Ph. Thomasinus, Donar. c. 19., quam explicuit. Ad rem significantissimæ fuissent dedicatæ hæc triremes, nec minus a Phormione et popularibus consecrata Neptuno ad Rhium Ætolie apud Thucydidem II. 84.; tum Jovi Casio in Corcyra insula, ex solidiore tamen materia, in Procopii Bel. Goth. lib. IV. 22., ut alias ne tangam. WESS.

CAP. CXXII. 2. εἰ λαβόντι] Hic quoque nunc scribi malim' εἰ λαβόντι, num accepisset: quod supra Codices dederunt p. 217, 7. (III. 42, 18.) Vulgatam præfert, ubi hæc describit, Plutarch. de Herod. Mal. p. 871. c. ægerime ferens, huic de Æginetis judicio Delphicum Deum hic auctorem inscribi; is enim juxta Herod. (lin. 4.) *ἐπαίτιν αὐτοῦς τὰ ἀριστήια τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίης*. Acerbe Plutarch. οὐκ ἴτι Σάβῳ, αἰτ, οὐδὲ Πίρῳ, οὐδ' Αἰγυπτίους τοὺς ἰαυτοῦ λόγους ἀπατίθῃσι πλάτων' (ὅσους ἄλλωτος κίραξ καὶ πύθῳ) ἀλλὰ τῇ τοῦ Πυθίου πρωτόση χρῶμενος, ἀπαθὶ τῶν Σαλαμῖνι πρωτόση εἰς Ἀθήνας. Quem toties criminose traducit tanquam ad voluntatem Atheniensium loquutum, cur illis hic sponte sua prætulisset Æginetas? Si de Æginetis scripta falsa fuissent, aut Athenis negata, jussus et illa potuisset μετασκηῦσαι: adeo neque huic criminationi species adest probabilitatis. VALCK.

5. τὰ ἀριστήια τῆς ἐν Σαλαμῖνι, etc.] Animadvertit Plutarchus liquida in his malignitatis indicia, sed iratior: posito animi æstu (Vit. Themist. p. 120. c.) Nostro, neque illaudato, accedit. Æginetis, sive astu id evenerit Spartanorum, seu reapse ad Salaminem ceteros gloria anteierint, palmam inter civitates glorie

contributam, priscorum consensus est, Diodori lib. XI. 27., Æliani Variar. XII. 10. etc. Mox (lin. 8.) male, etsi crater aureus fuerit, schedæ Arch. Redi ad lib. I. 51. Wess.

CAP. CXXIII. 4. *διόνειμον τὰς ψήφους*, etc.] Nolo, quamquam locuplete pristinum auctoritate munitur, item recepto movere. (Vide mox Valckenario notata.) "Ἐφίρον, quod duobus in Codicibus, adstipulatores Aristidem T. II. p. 218. et Plutarch. Them. p. 120. n. nanciscitur: hic enim ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν ψῆφον ἔφίρον οἱ στρατηγοί; plenius ille, καὶ φέρονται τὴν ψῆφον ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ποσειδῶντος πρὶ τῶν ἀριστιῶν: unde Canterus Chæronensis aræ Neptuni, Ποσειδῶντος, titulum instauratum voluit, Nostro præeunte. Ambo vero in latius sententiis ab Herodoto abeunt, et sumtas ex ara tabellas, sive ψήφους, significant; nec prave, pro diverso respectu. Insequens (lin. 7.) διόνειμον δὲ accipiendum pro διόνειμον δι. Aristides, ἵκατος γὰρ ταυτὸν πρῶτος φέρον, διόνειμον συνίζισπτον ἅπαντες φέροντες Θμιστοκλῆς, Herodotea adumbrans; in quibus συνίζισπτον, sollemne in tabellis et sortibus, urna cadentibus, lib. I. 206. V. 22. oppido venustum. Wess.

Ibid. *διόνειμον τὰς ψήφους*] Revocarem rejectum διόνειμον. Athenis, causas utrimque dicta, qui iudicibus distribuebant singulis τὰς δύο ψήφους, hi dici poterant διόνειμον τὰς ψήφους. Sed apud Herod. Græci duces inter se calculos dividentes, quibus ferrent suffragia, διόνειμον τὰς ψήφους; et quidem ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶντος τῇ βωμῇ, ad altare Isthmii Neptuni; ut Dei maiestate moti sancte iudicaret, τὸν πρῶτον καὶ τὸν διόνειμον φέροντες (sive κρινόντες, iudicaturi) ἐκ πάντων. Herodotea Plutarch. interpretatur in Them. p. 120. n. ἀναχωρήσαντες εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν ψῆφον

VOL. IV.

ἔφίρον οἱ στρατηγοί. Hoc Athenis etiam nonnunquam factum liquet ex Demosth. de Cor. p. 162., ubi ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου dicitur ἀπὸ τοῦ βωμοῦ φέροντα τὴν ψῆφον. Or. c. Macart. p. 601., τὴν ψῆφον, καιρῶν τῶν ἱερῶν, ἀπὸ τοῦ βωμοῦ φέροντες τοῦ Διὸς τοῦ στρατρίου, — ἐψηφίσαντο τὰ δίκαια. Mera iterum est cavillatio, quod scribit Plutarch. T. II. p. 871. n. qui ipsemet dixerat in Themist. p. 120. n. Θμιστοκλεῖ δὲ (καίπερ ἅπαντες ἐπὶ τοῦ βωμοῦ) τὸ πρῶτον ἀπιδόσαν ἅπαντες. VALCK.

CAP. CXXIV. 3. *ἰδούσθ τι καὶ ἰδοξάσθ*] Vindicavimus prius ab injuria H. Stephani lib. VI. 131. 'Ἐδοξάσθ in eadem Recensione Voc. Herod. (idem Stephanus) legi posse ἰδοξάσθ, quod utique ipse, Aldo deserto mutaverat, suspicionem movet, nec urget tamen, idque rectissime. Wess.

6. *ἐς Λακιδ. ἀτίκνιτο, δίδων τιμηθῆναι*] Verisimilius mihi videtur quod Plutarch. narrat in Themist. p. 120. n. Spartam vocatum deductumque a Lacedæmoniiis fuisse Themistoclem, sibi nempe metuentibus nunc tandem, μή ποτε Θμιστοκλῆς, ἀγνοηθῆσθαι ἐπὶ τῇ συμβιβηκόντι, κακὸν μίγμα βουλῆσθαι κατ' αὐτῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων, ut scribit Diodor. XI. c. 27. idcirco tum ἰτίμησαν αὐτὸν διπλασίως δουρατὶς τῶν τὰ ἀριστία εἰληφόντων. Juxta Libanum T. I. p. 14. c. illum ἰστυφάνουν, τῆς ἐν Σαλαμῖν ναυμαχίας ἀφορμὴν ποιούμενοι τὴν ἐκείνου διάνειαν. Multiplicem honorem ipsi tum tributum a Lacedæmoniiis enarrat et Plutarch. In Herod. legerem (lin. 12.) ex marg. Stephani προέστειλαν ἀπὸντα τρηκασίους Σπαρτησίους λογάδας: quo honore neminem alium dicuntur prosecuti. Hoc apud Thucyd. I. c. 74., Spartanis in memoriam revocat orator Atticus: Themistocles, ait, αἰτιώτατος ἐν τῇ στανῇ ναυμαχίᾳ ἐγένετο, ὅτι ἐκ

3 E

φίστεται ἴσως ἐὰ πρῶτα καὶ αὐτοὶ
διὰ τοῦτο δὴ μάλα σφαιριώσαντες ἄνδρα ζῆλον
τῶν ὡς ὕμνος ἐλθέτωσι: sic scripta Codices exhibent. VALCK.

12. *περίεμφαν ἀπώοντα*] Non nescio patrociniū, veteri ἀπώοντα paratum. Præstat ex scriptis exemplis depromtum, estque apud Aristidem T. II. p. 219. in memorabili hoc Atticum imperatorem deducendum et prosequendum comitatu: memorabili inquam; nihil sane ad honorem amplius et ad gloriam magnificentius publice a Spartanis laudato accedere potuit, quam a trecentis equitibus, primæ nobilitatis, et regum stipatoribus lib. VI. 56., (conf. Adn. ad VII. 205, 9.) ad Læconicæ fines honorifice deduci. Prædicant hoc ejus decus Aristides, Plutarchus, Atheniensiumque legati, ad Spartanos perorantes in Thucydidis lib. I. c. 74. WESS.

CAP. CXXV. 2. *Τιμόδημος Ἀφιδναῖος*] Vallæ *Ἀφιδναίων* haud agnoscenti, nedum *Ἀθηναίων*, modo plures adforent suffragatores, adsensum cupide præberem. Belbinita fuit Timodemus. Memini pulcre, Jo. Meursium insulam Belbinam Atticæ populis sive pagis sine teste inseruisse, et Spdnii meruisse censuram, errantis tamen longe ob negatos insulæ incolas. Alia omnia Strabo VIII. p. 576. et IX. p. 611. (p. 375. c. et p. 398. D. ed. Cas.) Jam Belbinita si Timodemus, quomodo Aphidnæus? Nam *Ἀθηναῖος* Arch. ex sequentibus, quoniam librarius, sicuti in Valla, aliquid deesse suspicabatur, huc venisse videtur. Fuisse vero Belbinitanum, acre Themistoclis responsum arguit. Simile Platonis de Rep. I. p. 330. A. et Plutarchi Them. p. 121. A., quo Seripho obtreclatori Themistocles, ἀλλ' οὐδ' ἐν ἰγῶν Σερίφιος ἄν, ἰγνύμενος ἰνδοῦς, οὐκ ἐν Ἀθηναῖος. Qui quidem ex insu-

la Seripho, hic ergo ex Belbina, insula ex adverso Atticæ obscuriore, cujus habitatores ob vilitatem adeo contemptibiles, ut *Βελβιότης* Græcorum convitiis celebraretur. Testis est Teles philosophus apud Stob. Serm. XXXVIII. p. 233., ubi nunc *Βελβιδίτης*, sed ad Nostri præscriptum de Abr. Ortelii sententia reformandus. Si boni tamen commatis *Ἀφιδναῖος*, quod valde metuo, quippe dicto Themistocleo nervos incidens, solum superest, ut Timodemus, domo Belbinita, jus civitatis Athenis ob nescio quæ merita, qualis Cl. de Pauw divinatio, consecutus fuerit et Aphidnæis additus. WESS. — Nihil profecto rationi magis consentaneum videtur, quam Pavii hæc interpretatio. S.

Ibid. *Τιμόδημος Ἀφιδναῖος*] Adversarium in administranda republica sæpius expertus Aristiden, habuit et Alcmaeonem Themistocles, teste Plutarcho Tom. II. p. 805. Hic memoratus virtutis Themistoclis ignobilis obtreclator Timodemus demo censebatur Aphidnæus, ut supra Callimachus fuisse dicitur Polemarchus lib. VI. c. 109. H. Steph. ad h. l. Valla, inquit, *Ἀφιδναῖος* omisit, aut potius non legit, quod certe suspectum etiam reddunt quæ sequuntur. Vallæ potius suspectam fuisse puto Codicis scriptiōnem *Ἀθηναῖος*, in Arch. etiam inventam, atque illum omittendum censuisse quod emendare non poterat. Kühnius in Pausania, et vir Doctiss. Aug. van Staveren in Apollodoro, corrigunt *Ἀφιδναῖος* pro *Ἀθήνας*: vid. Miscell. Obs. X. 382. Vereor ne correctiones istas labefactet epigramma Cypselidarum ad eandem pertinens Castorum historiam apud Pausan. V. p. 425. *Τυνδαρίδα Ἑλάνιος φίρστον, Αἰθραὺ δ' Ἀθηνάειον* "Ελαιοστον: et quidni canere potuit de Therapnæis fratribus Alcman, ὡς *Ἀθήνας* ἔλουν. Eximiam mox lectio-

nem, (lin. 4.) *φρόνη καταμαργίων*, Herodoto vindicavit Clar. Wess. in Diss. Herod. p. 203. VALCK.

3. *ισοφάνειον ἀνδρῶν*] Adjuncto ex schedis nihil ad hanc rem utilius. Retinendum ne vero *καταμαργίων*, au Codicum *καταμαργίων* revocandum, hesitavi. Visum hoc, a Valla, quod Portus conjiciendo tenuit, lectum, æquius melius. Nam *καταμαργίων*, in prehendendo tritum, solitarie deponi, vix tolerabile. Contra *καταμαργίων*, et more Ionico *καταμαργίων*, protervi hominis et invidia rumpentis insaniam egregie declarat. Quo qui ingenio *μιμαργόμενοι ποταφρασίς* Æschylo Suppl. 766. In vicinis (lin. 7.) scholion *ἐνικυετο καὶ* MSS. extrudunt, alioqui non in absurdia, uti lib. VII. 158. Wess.

8. *οὗτ' ἂν ἐγὼ ἰὼν Βελβινίτης*] Unius Herodoto Platonis opponi potest testimonium (nam a Platone sumserunt Cicero ceterique) lib. I. de Rep. p. 529 seq. *Τὸ τοῦ Θημιστοκλέους εἶδ' ἔχου, ὅς τῃ Σεριφίῳ λαιδογυμναίῳ καὶ λίγοντι, ὅτι οὐ δ' αὐτὸν, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν, εἰδοκίμοι, ἀπεκρίνατο, ὅτι οὗτ' ἂν αὐτὸς Σεριφίῳς ὢν ἰσημαστὴς γένητο, οὗτ' ἂν ἐκείνος Ἀθηναῖος.* Velut Seriphio cuidam dictum habet et Plutarch. T. I. p. 121. A. et T. II. p. 185. c. qui dictum etiam Stratonici nobis servavit ad hospitem quemdam suum Seriphium, T. II. p. 602. A. Ciceronis de Senect. c. 3. verba compararunt ad illa Platonis, præter illius interpretes, P. Leopardus Em. lib. XVIII. c. 23. et Andr. Dounæus in Demosth. p. 34. Herodotei Themistoclis *Βελβινίτης*, sive potius *Βελβινήτης*, obscuræ cujusdam insulæ Belbinæ civis fuit, quæ ab Attices promontorio Sunio non longe remota Scylaci p. 45. memoratur et Straboni: vid. Pinedo et Berkel. ad Steph. Byz. in *Βέλβιννα*: hinc

Βελβινήτης formatum præter Berkel. et Holsten. vidit Jo. Meurs. Misc. Lacon. IV. c. 4. qui, istius insulæ non recordatus, insularum tamen sensit debuisse designari Teleti apud Stobæum p. 233, 5. καὶ ἐνιδίζουσι μὲν, ὅτι Κύπριος, ἢ Μυκάνας, ἢ Βελβινθήτης, corrigens *Βελβινήτης*; sed, qui tam multa de nobilissima insula Cypro collegerat, mirari certe debuit, hic tanquam convivium poni si quis dicatur Cyprius: libenter ista sic corrigerem: καὶ ἐνιδίζουσι μὲν ὅτι Κύβητος, ὅτι Μυκάνας, ὅτι Βελβινήτης. VALCK.

CAP. CXXXVI. 3. *σφαταῦ, τὸν Μαρδόνιος ἐξελίξασο*] Nimis doctissimorum virorum in re, me judice, aperta fluctuationes. Mardonius legerat sibi, Xerxe largiente, ex inmanibus ejus copiis ccc. millia; quo de Mardonii exercitu Artabazus adscitis lx. millibus abeuntem regem stipavit atque ad Hellespontum comitatus est, reductis iisdem Thessaliam versus. Ex copia itaque discrepantis scripturæ τὸν Μαρδ. ἐξελίξασο selegi. Wess.

CAP. CXXXVII. 5. *Κριταβούλῳ Τορωναίῳ ἱπποκρατίῳ*] Non ausim hinc quidquam auferre aut demutare: non *ἱπποκρατίῳ*, in cura et administratione civitatis frequens, lib. III. 15. et 82.; non *Τορωναίῳ*, siquidem Toronæi is generis. De Valla sileo. Recte castigatur, ad unum Critobulum adplicans, quod toti Chalcidicæ genti concessum. Confer Is. Casaubonum in Strabon. X. p. 685. (Comment. ad pag. 447. ed. Cas.) Wess.

CAP. CXXXVIII. 3. *Τιμόξενος ὁ τῶν Σκιαπείων στρατηγός*, etc.] Cum Artabazo dicitur egisse de urbe Potidæa prodenda, *ἔπειτα μὲν τρέπον ἀρχὴν, ἔγωγ' οὐκ ἔχω εἶπαι*, — τίλος μίντοι τοιάδ' ἐγένετο. — Istā opinor recte Vallam cepisse, incertum mihi quonam modo ab initio; — ad extremum ita actum est. Op-

poni enim hic ἀρχὴν et τέλος recte Koenius animadvertit; mirorque cur non nominati Bossii ex Obs. Crit. pag. 59. novam versionem veteri substituerit Clar. Gronov. Quod hic narrat Noster, velut Artabazi commentum retulit Polyæn. VII. c. 33, 1. ubi Timoxenus dicitur Σκισνός. Herodoti tum forte immemor, Σκισνός tamen illic legendum sensit Cl. Adr. Heringa Observ. c. 15. p. 130. Varios modos enarrans epistolas occulte mittendi Æneas in Poliorcet. c. 31. velut modum quintum decimum hæc habet de Timoxeno et Artabazo Herodoti, quem pæne ad verbum descripsisse Æneam monuit Casaubon. VALCK.

7. παρὰ τὰς γλυφίδας] Ab Ænea Poliorcet. cap. 31. p. 1704. (p. 466. ed. Lipsiens.) bene hinc derivata corruerant librarii, corrupta optime integravit Casaubonus. Polyæno, iisdem (lib. VII. 33, 1.) uso, proditor Timoxenus Σκισνός, in Cod. Florentino Σκισνός, cui primas Maasvicius cur negavit? idem Berglerus miratur. Præterea (lin. 4.) ἵστίνα μὲν τρέπον ἀρχὴν ἰγώγι, etc. explicuit Cl. Bos Obs. Crit. cap. 11. aliter atque oportebat. WESS.

Ibid. τοξύματος παρὰ τὰς γλυφίδας] Hæc minus recte conversa egent levi correctione, τοξύματος περὶ τὰς γλυφίδας περιελίξαντες: verbis adjectas sic solet Noster repetere præpositiones: ad eam rationem Æneæ suo Casaubonus restituit: αἱ δὲ τοῦ τοξύματος περὶ τὰς γλυφίδας ἐλίσσαντες τὸ βιβλίον, circa sagittæ crenas epistolam volventes. (ubi quidem alia parte errantes librarii περὶ recte dederunt.) Sequentia ferme describens Herodoti (lin. 9.) τὸ ἰσάϊστος, interpretatur καταφανής. Ubi Nostro Persa duntaxat dicitur ἀμαρτὸν τοῦ χωρίου, ad ista hæc adduntur apud Æneam, διὰ πνίγμα καὶ φάλην στίβου,

quæ Casaubonus omisit in versione: istorum tandem loco, τὸν δὲ βληθέντα περιέδραμι ὄμιλος, (lin. 12.) Æneas dedit, πρὸς δὲ βληθέντα περιέδραμον ὄχλος: ubi proxima totidem sunt verba Herodoti. In Timoxeni acelere tegendo collegarum providentiam illam in exemplum laudabile Noster lectori suo commendatam voluit. VALCK.

15. παρῇ] Mediceum deserui, sine ullo fulcro incedentem: structura tamen non improba, et lib. III. 114. atque alibi sese offensens. Quæ vero deinceps (lin. 17.) μὴ καταπλήξαι Τιμόξινον προδοσίῃ, de prodicionis supplicio in Latinis Vallæ sumuntur, indignante, neque injuria, Porto; qui, ob prodicionem Timoxenum metu non percellendum, ex communi ejus verbi notione, haud prave. Mihi, ut ingenue dicam, blanditur quodammodo Arch. μὴ καταπλήξαι Τιμόξ. προδοσίῃ, non implicare prodicionis crimine. Notum in Musis κατασπλίζειν usu diversiore, nec hunc tamen sermonis genius adspernatur. WESS.

CAP. CXXIX. 2. γίνεσθαι ἄμπαυσις] H. Stephanus (post Ἀρταβ. δι comma interserens, quod et Gronov. tenuit) male separavit jungenda: Ἀρταβάξῃ δι ἰσὺν πολιορκίαν, etc. Ad Longinum Jac. Tollio p. 70. hic ἄμπαυσις dici videtur, quam mox πλημμυρίδα vocat Herodotus: ubi paulo post nostris in exemplaribus mentio fit τῆς τοῦ ῥηχίνης καὶ τῆς πλημμυρίδος, forte disputari posset idem. ne voces illic denotent an diversa; sed hoc dubium esse nequit, quin et hic opposita sint, ut apud alios, ἄμπαυσις et πλημμυρίς. ἄμπαυσις maris est recessus, ἀναποθείσας τοῦ ὕδατος, quum aqua velut resorbetur: πλημμυρίς, æstus, vel æstuantis aquæ accessus. Homeri Charybdis τρεῖς α' ἀνίσσιν ἐπ' ἥματι, τρεῖς δ' ἀναρρίβδῃ, Od. M'. 105. Demosthenes

Thrax in sua Paraphrasi posuerat, Eustathio teste: ἡ ἰσομαζομένη μὲν Χάρυβδις, αὐτὴ δὲ τοῦτο ἄμψωτις τοῦ πελάγους βιαιοτάτη, καὶ αὐτὴς πλημμύρα. Quæ aliis πλημμύρα, πλημμυρίς, vel πλῆμη, Ioni- bus et Herodoto dicta fuit ῥηχίη. Errantem Suidam in voc. 'Ραχίαν recte corrigit Küster.; sed aptiora dare poterat eam in rem istis paulo post hoc capite lectis; quæ sola dedit et in Indice suo Portus: conf. I. Wasse ad Thucyd. p. 244, 10. et H. Steph. Thes. Ling. Gr. III. p. 671. D. Herodotus lib. VII. cap. 198. in Maliaeo, inquit, Sinu ἄμψωτις ἐστὶ καὶ ῥηχίη ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν γίνεται, quotidie maris sunt recessus et accessus. De Sinu Arabico Noster II. c. 11., ῥηχίη ἐν αὐτῷ καὶ ἄμψωτις ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν γίνεται: sed huius sinus accolæ barbari, juxta Diodor. Sicul. III. c. 40., memoriam servabant μεγάλης τινὸς γινομένης ἄμψωτις, qua sic mare refugerat, ut fieret τοῦ πόλου ξηρὸς πᾶς ὁ τόπος: postea tamen αἰεabant πάλιν ἰταλθεῖσαν ἰθαίσιον πλῆμην (ῥηχίην Herodoto) ἀποκαταστῆσαι τὸν πόντον εἰς τὴν προὔπρεξασαι τάξιν. In istis solito longe major aquarum recessus accessusque μεγάλη τις ἄμψωτις et ἰθαίσιος πλῆμη dicuntur: nostro quoque loco Herodoti res narratur illic inexpectata et ad eum modum invisitata: ut adeo poena videretur a Neptuno Persis immissa: nam fuisse dicitur ἄμψωτις τῆς θαλάσσης μεγάλη, et ἰταλθεῖς πλημμυρίς μεγάλη, ὅση οὐδαμῶ κα. Jam rationem exputare nequeo, cur voces idem significantes, quibus facile quis in errorem induceretur, jungi voluisset Herodotus: suspicor adeo, quam primum πλημμυρίδα dixerat, hic iterum suo more ῥηχίην dixisse, atque ista καὶ τῆς πλημμυρίδος ab alia manu invecta, ut Noster (lin. 10.) tantum dederit: αἰτίαν δὲ λέγουσι Ποσειδάωντα τῆς τε ῥηχίης

καὶ τοῦ Περσικοῦ πάθους γίνεσθαι τοῦτο: hanc vero causam fuisse tradunt Potidæatæ maris in tantam altitudinem exæstuantis istiusque Persarum cladis. VALCK.

11. τῆς τε ῥηχίης καὶ τῆς πλημμυρίδος] Merito L. Küsterus miratur Suidam in 'Ραχίαν scribere, Ionibus 'Ρηχίην eandem esse ac τὴν ἄμψωτιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλάττης, h. e. maris recessum; siquidem æstus illis est maris, sive ejus accessus: certe Herodoto ἄμψωτις καὶ ῥηχίη semper de recessu et æstu, lib. II. 11. VII. 198. et ῥηχίη eodem libro cap. 37. Quare et hic, nisi cui de glossa suspicio veniat, ῥηχίη καὶ πλημμυρίς rem eandem συνώνυμους ex Porti opinione indicant. Docte Nonnus, prudentior Suida, de utriusque vocabuli notione ad Gregor. Naz. Stelit. II. p. 163. Wess.

Ibid. Verba καὶ τῆς πλημμυρίδος non dubitat Bothius a glossatoris manu esse, qui primitus ἢ τῆς πλῆμης adscripsisset S.

18. οὕτω ἱερῆξαι] Usitatissimam in pessimo successu formulam (qua careri h. l. posse Gron. censuerat) hinc amoliri non audeo. Supra lib. III. 25. ὁ μὲν ἐπ' Αἰθίοπας στόλος οὕτω ἱερῆξαι. IV. 77. οὗτος μὲν νυνὸς οὕτω δὲ ἱερῆξαι. VI. 44. ὁ μὲν δὲ ναυτικὸς στρατὸς οὕτω ἱερῆξαι. Wess.

CAP. CXXX. 1. 'Ο δὲ ναυτικὸς ὁ Ξέρξαι] Satis olim commodum 'Ο δὲ ναυτικὸς στρατὸς ὁ Ξέρξαι Gronovius immutavit, quem vide. Wess. — Ut sæpe ὁ πτερός, sic et nude ὁ ναυτικὸς (scil. στρατὸς) dici potuisse monuit Gronov. quemadmodum c. 131, 3. et VI. 96, 16. Sic vero et VII. 203, 7. S.

4. ἱαρός δὲ ἰσιλάμψαντος]. Codices etiam præbent I. cap. 190. ἱερὸς ὑσιλάμψαι: hic si darent ἱαρός δὲ ὑσιλάμψαντος, præferrem ut usitatus. Hoc ubi habet Chariton III. p. 51, 9. dedit Herodotea

Clar. D'Orvillius, ex *ἱστειλάμψαντες* hoc in loco majus incrementum colligens; sed confutat illud vox adjecta *πρώις*: paulo etiam post memoratur *τὸ ἱερὸν γινώμινον*, oppositè ad *ἱερὸν ὑπελάμπειν*, vel *ὑπεφαίνειν*. Nusquam apud Xenophontem invenietur, ut puto, *ἱερὸν ἱστειλάμψαν*: sed *ἱερὸν ὑστειλάμψαν* p. 292, 27. 300, 17. et alibi. Sic Livius orditur librum XXII. Jam ver appetebat, et Hannibal ex hibernis movit: ista Codicum lectio ceteris videtur anteponenda. (Vulgatum *ἱστειλάμψαν*, constanter tenent libri omnes.) Hic Herodoto scribi quoque potuerat, ut alibi solet, *ἄμα τε ἱερὸν ὑστειλάμψαν*, καὶ ὁ ταυτινὸς συνλίγιντο ἰς Σάμον: eleganter nunc ponitur, *πρώις συνλίγιντο*, maturus, pro *πρωί*. Pro *ἰψί*, zero, ut Latinis serus, non usurpatur (quod sciam) *ἰψίμω*, sed *ἰψίζων*: pro *σύνταυς ὄντες*, *σποταίως* adhibetur, ut vespertinus. VALCK.

9. ὁ Ἀμύρτης.] Fuerat *Ἰδαμύρτης*, sicut lib. IX. 102. cujus priore obsolecente littera, mutataque altera, id prodiit, quod cernitur: nam eundem describi, dubio vacat. Fuerit-ne *Ἀρσύνης Ἰδαμύρτης* lib. VII. 67. hujus frater, et patris hinc corrigendum nomen, non adfirmavero. Verius *προήϊσαν* ex Codicum discordie scriptura, et *τὸ πρὸς ἱστειλάμψαν*, quod c. 132. WESS.

CAP. CXXXI. 4. Λευτευχίδης ὁ Μινάριος, etc.] Leotychidæ pater et avus memorantur etiam supra lib. VI. c. 65. Proavus, abavus, ceterique majores, ad Theopompum usque, aliunde ferme sunt ignoti, quippe qui Spartæ non regnaverint. Sed, si septem isti, qui post Leotychidem primi memorantur, non fuere Reges, scribi non potuit hoc capite (lin. 12.) *οὗτοι πάντες πλὴν τῶν θυγῶν*: corrigendum videtur, *οὗτοι πάντες, πλὴν τῶν ἰσπὰ τῶν μετὰ Λευτευχίδα πρώτων βασιλευσάντων, οἱ ἄλλοι βασιλεῖς ἰσπῶντες Σπάρτης*. Levissima correctio,

quæ Jac. Palmerio debetur, sit unius literæ mutatione; reliqua Palmerii molimina probari nequeunt. Reges Proclidas enumerans Herod. forsan in generis auctore Procle substituit, aut in primo potius juxta Lacedæmonios Rege Aristodemo; atque hunc etiam ultimum posuerat recensens Eurysthenidas lib. VII. c. 204. Ab aliis dissentientes Lacedæmonii (lib. VI. cap. 52.) *λίγινται αὐτὸν Ἀριστομάχου τὸν Ἀριστομάχου, τοῦ Κλειδαίου, τοῦ Ἰλλου, βασιλεύοντα Ἀγαγῶν σφίας*. Quantillum jam fuit exemplaria Herodotea corrigentibus illinc repetitos Aristomachum, Cleodæum, Herculem, ad utramque seriem adjicere, aut in margine memoratos in contextum recipere. Septem istis omissis, hic (si vera suspicor) decem Reges memorarentur Leotychidæ progenitores ex Heraclidis sati, Aristodemus, Procles, Sous (hunc recte, opinor, Jo. Meura interserit reliquis, Euryphontis patrem, de R. Lacon. cap. 15.) Euryphon, Prytanis, Eunomus, Polydectes, Charillus, Nicander, Theopompus: hic Herodoto decimus, alias Regum dicitur ex ista familia nonus, quia non Aristodemus, sed primus Rex statuitur Procles. In his nostris, Ionice scriptis, mirari licet (lin. 9.) formam nominis *Εὐρυφῶντες*, illam quidem instar aliorum ex *ἑων* contractorum legitimam, sed in hoc nomine inauditam; in quo scribendo nota non nostrorum tantum exemplarium sed et veterum est inconstantia; quam exposuit F. Sylburg. ad Pausan. (lib. III. c. 2.) pag. 208. Hinc incerti fluctuant recentiores P. Faber Agon. III. 18. Jac. Palmer. Exerc. pag. 381. Nic. Cragius, Jo. Meursius, Ez. Spanhem. ad Julian. pag. 129. *Εὐρυφῶν*, hoc loco positum, commendat, quam genuinam puto, scriptionem *Εὐρυφῶν*, Pausaniæ, me judice, tribuendam et Plutarcho, in cujus T. I. p. 662. ε. pro *Εὐρυφῶντες* δὲ,

scribendum *Εὐρυπαιδείας*. Rarissimam formam patronymicam nobis servavit Etymol. p. 397, 12. *Εὐρυπαιδης*, quæ non sane censeri debet ex *Εὐρυπαιδείης κατὰ εὐρυπαιδῆν* nata, sed potius ex *οἴδης* contracta, sicut *Μινυίδης* et similia. VALCK.

5. τοῦ Ἑγησίλειου, etc.] Ex Eurysthenidarum familia Ἑγησίλειος lib. VII. 204. leniore est spiritu: idem lib. VI. 65. Ἀγίς, non sine lite. (Vide ibi notata.) Reliqua Proclidarum series, ubi scriptores priscos in consilium miseris, multis premetur difficultatibus. Omnes, ait, reges fuisse, exceptis duobus primis post Leutychiden depositis. Ubi vero Anaxandridæ regis, filii Theopompi, nepotisque ejusdem Archidami, pronepotis Anaxilai et abnepotis Leutychidæ, inter Spartanos reges mentio? Pausanias III. 7. Proclidarum successionem multo digressit aliter; habetque sibi suffragatores magnæ in talibus auctoritatis. Ista ad incommoda cum Nobil. Palmerius animum attenderet, nossetque, Aristodemum, Aristomachum, Cleodæum, Hyllum, in Spartanorum regibus haud censeri; scriptum (lin. 11.) fuisse decrevit, πλὴν τῶν ὕστερότων καὶ τῶν ἔμπαλαι Λισσυχίδαι πρώτων παταλιχθέντων, exceptis quatuor ultimis, et iis septem, qui post Leutychiden recensiti sunt, Exercit. in Gr. Auctor. pag. 39. Quæ optimi viri medicina modum excedit, nec pravis sanitatem reddit. Prava reliquit (lin. 7.) quæ sic fingi debebant, Χαρίλλου, τοῦ Πολυδέκτου, τοῦ Εὐνόμου: nam Charillus Polydectis fuit filius, Eunomi nepos, sicuti Jo. Meursius Regn. Lacedæm. cap. 16. et Ed. Simsonius Chr. An. M. 3107. docuerunt. Perperam præterea abest Sous, Euryphontis pater, Proclis filius, eodem Meursio c. 15. monstrante. Omnes hæ turbæ et errores injuriæ temporum et

librariorum debentur; expeditu, silentibus Codicibus, inextricabiles. Amplexus Χαρίλλου sum nomen, obtemperans Pausaniæ pluribusque aliis; inde Χαρίλλου apud Plutarch. in Lycurg. frequentatur titulus. WESS.

CAP. CXXXII. 12. τὸ γὰρ προσωπίς παῖν, etc.] Formido urgebat ex Persarum maximo potentatu, tum etiam, quod Græcorum multi accurata ulteriorum locorum noticia deficerentur. De multis loquor: nam Atheniensibus ora Asiæ et Thraciæ ad Hellespontum navigationibus in Sigeum, Ephesum, Chersonesumque exploratissima erat; neque Spartanis ignotus Sami viciniæque situs lib. III. 46. Haud districte ergo hæc sumenda, nec de omnibus omnino Græcis, sicuti accepisse videtur Libanius Or. XIX. p. 480. ubi ὑπερνεύειν Δόλου φοβερόν fuisse olim τοῖς Ἕλλησι adseverat. Quam quidem Sophistæ aberrationem Cl. D'Orvillius Miscell. Obs. Vol. VII. p. 11. redarguit. WESS.—Est in his sane hyperbolica quædam descriptio metus atque terroris, qui Græcos, quamvis Salaminia pugna victores, tamen deinde etiamnum percussos tenebat, aut denuo subinde (ut fere fieri solet) eisdem obrepebat, magnitudinem cogitantibus periculi e quo præter spem opinionemque emergerant; quum præsertim etiam tunc et Mardonius cum immani exercitu in Græciæ visceribus hæreret, et in Ioniæ ora, si classem eo mitterent, Xerxes et classis suæ haud ponitendas reliquias et alias ex Asia contractas formidabiles copias opponere illis posset. S.

16. συνίσταται δὲ τοιοῦτοι] Concinnius Arch. τοιοῦτοι sive τοιοῦτοι, quæ et Pavii conjectura, belle observantis, planiorem futuram descriptionem, si (lin. 16. et 19.) τὸ πρὸς ἰσπίρης κατωτέρω Σάμου et τὸ πρὸς τὴν ἡμῶν ἀνωτέρω Δόλου

Scriptor maluisset. Sic manifestior Persarum ex orientis plaga progressus infra Samum, et Græcorum ab occidente ultra Delum. Verum Noster maluit vulgatum, habita utriusque itineris diversa ratione et respectu. Wxss. — Et ego olim in eam incideram cogitationem, temere fortasse inter se permutatas esse sedes vocum ἀνωτέρω et κατωτέρω: sed in vulgatam scripturam consentiunt libri, et haud multo ante (cap. 130, 10.) de Persis similiter dixerat Noster, *ὅτι προήσαν ἀνωτέρω τὸ πρὸς Ἰσπείρης*. Quod si hic item de Græcis diceret *τὸ πρὸς τὴν ἢ ἀνωτέρω*, posset hoc vocab. pro synonymo haberi τοῦ πωρρωτέρω, quemadmodum I. 190, 11. At hoc loco manifeste ἀνωτέρω et κατωτέρω invicem opponuntur. Quod ita intelligendum videtur, ut cogitemus, Samum insulam Ionicæ oræ fuisse vicinam, Delum vero in medio Ægæo mari, pari fere intervallo a Græciæ continente et a Ionicæ ora distantem. Igitur, quemadmodum in re nautica ἀνάγειναι dicitur qui ab ora versus apertum mare navigat, κατάγειναι vero qui oram petit; sic facile patet, quo pacto Persæ dicantur non ἀνωτέρω Σάμου occidentem versus ausos esse navigare. Jam, quum Delus in medio mari Ægæo sit sita, qui e Græcia Delum versus navigat, is quidem perinde ἀνάγειναι: sed qui, postquam e Græcia Delum pervenit, deinde Delo proficiscens Ionicæ oram petit, is κατάγειναι: et hactenus dicit Herodotus, Græcos κατωτέρω Δήλου non ausos esse orientem versus navigare. S.

9. οὕτω δὴς τὸ μίσην ἰφύλασσε] Hæc scriptura ab ipsa re et schedarum auctoritate commendatur. Conf. lib. IX. 89. Wxss.

CAP. CXXXIII. 3. ἄνδρα Εὐρωπαϊά γένος] Ex Cariæ Europo apud Steph. Byz. fuisse Myn istum, credibile fit. Habebat in Syria, Euphrati proxima, aliam

Europum plures, adscripti ad Hieroclii Synecdem. pag. 713.; quæ, Macedoniæ post Alexandrum originis, nihil ad hæc tempora. Tzetzes Myn, Samium domo, offert ad Lycephron. p. 141., Atheniensibus regis Persæ litteras interpretantem, haud scio unde acceptum. Mox χρησόμενοι ἰδού qui voluerint, Codices meque adstipulatores nanciscuntur. Wxss.

3. ἄνδρα Εὐρωπαϊά γένος] Carem hunc bis c. 135. vocat Εὐρωπαϊά: juxta Palmerium, ab Europo Idradi dicta. Notæ sunt aliunde Macedoniæ Syriæque urbes dictæ Εὐρωπαϊς: hujus nominis urbem fuisse Cariæ unus scribit Steph. Byz. illinc tamen gentile deducens Εὐρώπιος: ab Εὐρώπος eidem flectitur Εὐρωπαϊός: et solius Cariæ fuit Εὐρωπαϊός, variis memorata in Nota Berkelii ad Steph.; sæpius etiam, ut Polybio, sic Livio XXXIII. c. 30. cui incolæ sunt Euromenses XXXII. c. 23. Myn tamen Europensem, ἄνδρα Εὐρωπαϊά Μῦν, ex his Herodoti habet in Phocicis Pausan. p. 755. Hominem e Caria, cur Persa miserit Mardonius ad oracula Græcorum, illi non erit obscurum, qui Cares fuisse noverit minimum διγλώσσους: Græce intelligentes non tantum, sed etiam Persis Græca interpretantes. Apud Thucyd. VIII. 85. Spartano Mindaro Tissaphernes ξυγίμην ψι πρεσβυτην τῶν παρ' ἰαυτοῦ, Γαυλιότην ὄντα, ἑκάς διγλωσσον. Cum Græcis ducibus agens Cyrus minor Caribus utitur interpretibus in Xenophontis Κύρου Ἀναβάσει: quumque ventitabant in aulam Persicam Græci, tales et illic habuerunt interpretes. In Æliani Var. I. 21. legendum arbitror, ἔλγει δὲ ταῦτα, φράζων δὲ ἑρμηνεύων, pro φράζων: ubi Vir clar. aliena comminiscitur: illud apertum isthoc loco vel hoc declarat Xenophontis Ἀναβ. II. p. 168, 10. φράζωντες δὲ λίσσιν. In proximis Herodoti (lin.

5.) minus accommodum *σφ*], scribique mallet Koenius *τῶν δὲ τι ἢ ἐν αἰσθη-
ρίσθαι*. VALCK.

CAP. CXXXIV. 3. Trophonium adgressus Europensis Car Lebadiae dicitur *καταβῆναι παρὰ Τροφώνιον*: quod rarius altero *καταβαίνειν εἰς Τροφώνιον* judicat vir summus ad Lucian. p. 339. (Dial. Mort. III. 2.) VALCK.

6. *κατάτις ἐν Ὀλυμπίῃ, ἰεῖσι αὐτῶν χρηστηρίσθαι*] Corrigens errorem Vallæ Portus in hunc ista sensum reddidit: ut enim Olympiæ, sic etiam illic sacris (ante factis, et immolatis victimis) oraculum consulere licet. Ad hujus mentem *ἰεῖσι* scribit vir doctus. (Reisk. in Miscell. Lips.) Isthoc modo si essent capienda, hic forte locus fuisset *χρηστηρίους*, quæ velut ex Herodoto memorantur Ammonio in *ἱεῶν*. Sed, quæ leguntur illic, alterius esse suspicor; hoc autem Herodoti loco quid requiri peculiare, quod locum habuerit in oraculo Jovis Olympiæ, et Apollinis Ismenii Thebis; nam neque Delphis Deum adhibere licebat, nisi apte victimis immolatis, quibus esurientium fames sublevabatur: *Διτφὶς ἀνὴρ στίφατος μὲν ἔχου, δίψῃ δ' ἀπάλωλε*, Diogenian. Cent. IV. Pr. 26. vid. Lucian. T. II. p. 204. (Phalar. II. c. 8.) Literas aliquot a vicinis absorptas suspicor, et pro *κατάτις ἐν Ὀλυμπίῃ, ἱεῶν*, etc. restitui commodè posse, *κατάτις ἐν Ὀλυμπίῃ, ἱεράροις αὐτῶν χρηστηρίσθαι*, ignem victimarum vaticinum illic (in Ismenii Apollinis Thebis) consulere licet, ut Olympiæ. De multis pauca sufficiunt: Pindar. Ol. VIII. 3, *Ὀλυμπία Δίῳ πῶν ἁλῶν, ἵνα μάντις ἄνδρες Ἑμπεύροις τιμαιομένοισι παρῶν* — *ῥῶνται Διὸς ἀργυρεούρου*. Schol. in Ol. VI. 112. *Μαντεῖον ἢ ἐν Ὀλυμπίᾳ οὐ ἀρχηγὸς γίγνεται ἱάμος τῇ διὰ τῶν ἱερῶν μαντείᾳ, ἣ καὶ μίχρη τοῦ νῦν οἱ ἱεῖται χροῦνται*. De oraculo Apollinis Is-

menii Thebis, Schol. ad Soph. Oed. Tyr. v. 21. *Ἐπ' Ἰσμενίου τι μαντεία σποδῇ*) *Ἀντὶ τοῦ βορῆ, ὅτι διὰ τῶν ἱερῶν ἱμαντίζοντο οἱ ἱεῖς, ὡς φησὶ Φιλόχορος*. VALCK.—Vallæ Latina in templis dudum Portus proscripsit. *Χρηστηρίσθαι αἱεὶ μάλισται*, capris mactatis responsa petunt Delphis, in Diodor. lib. XVI. 26., *οὐ μαντεῖσθαι* apud Pausan. VI. 2., de quibus alias, dicendi genus patefaciunt. Quid Olympiæ fieret, et Criticis ad Pindari Olymp. VI. 112. Wess.—*Ἑμπεύροις* utique cum Valck. malles: at, quum in vulgatum consentiant libri, non obtrudendum istud Herodoto erat. *ἰεῖσι χρηστηρίσθαι* est oracula ex victimis petere. conf. ad II. 57, 11. notata. Aliorum Oraculorum responsa alio modo edebantur: Thebis, ait Herodotus, quemadmodum Olympiæ, per victimas. Nec vero hic extispicium solum aut maxime intelligi par est, quippe quo quilibet vates ubique utebantur. Sed Olympiæ ex flamma ardentium victimarum (*ἱεράροις*, id est, Hesychio interprete, *καίτοις ἱεῶν*) capta fuisse dei responsa, docent Veterum testimonia a viris doctis citata: quod quoniam Herodoti ætate in vulgus notum esse debuit, consentaneum videtur, ut, quæ est h. l. *ἱερά* dicit, illa *καίτοις ἱερά* vel *ἱεράροις* intelligantur. 8.

8. *Ξιῖνόν τινα καὶ οὐ Θηβαῖον*] Ille *Ξιῖνος*, qui pecunia victus in Amphiarai templo indormiit, genere Lydus, Plutarcho Arist. p. 330. c. teste, erat. Ergo vitiose in ejusdem T. II. pag. 412. A. *ὁ δὲ τιμωρὸς εἰς Ἀμφιάρεω δούλος ἴδοι κατὰ τοὺς ὅποιους*. Quale peccatum frequens, neque abs doctis hominibus, Rutgersio, PAVIO, Bergleroque, sine virgula præteritum. Wess.

8. *καίτοις μὲν εἰς Ἀμφίαν.*] Scribi malim *καίτοις μὲν εἰς Ἀμφιάρεω*, sive casus censeatur secundus atque usitatio in

talibus, seu potius quartus et rarior, quia legebatur, ante *eis* 'Αμφιάρεον: cubitum iuit in aedem Amphiarai. (Te-nearius, puto, genitivum casum.) Triclin. ad Soph. Œd. Tyr. 114. ἄπ' ἡλθεν — *eis* 'Απείλλων. Apollod. III. p. 203. *eis* Πωτίαν ἦλθε. Lucaneum in Act. Ap. xvi. 40, *eis* ἡλθεν *eis* τὴν Λυδίαν, est et illud ad Atticam normam, Aristoph. Plut. 237. Demosth. p. 733, 79. Lysias, p. 339, 7. In fine capitis (lin. 13.) non rejicerem si plures darent Codd. lectionem marg. Steph. *ἡκατακοιμηθῆναι*. In Amphiarai templo *ἡκακοιμήμηναι* qua solerent abstinencia præparari ad somnium fatidicum accipiendum, tradit Philostr. de Vit. Apoll. II. 37. Propria erant de his verba *ἡκακοιμήσθαι*, *ἡκακοιμῆναι*, incubare: vid. Clar. Wess. ad Diodor. I. (cap. 53.) p. 63. et Davia. ad Ciceron. de Div. I. c. 43. ubi vulgatum excubabant forte tuebitur Xenophontis *ἐκκακοιμῆναι*, p. 278, 37. In Æsculapii fanis, suo quisque ordine *ἡκακοιμήμηναι*, interim circa templa excubabant ægroti: tales intelligendi sunt *περὶ τὸν Διὸς θειασπινοῦται* apud Aristiden T. I. p. 531. vid. T. Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. p. 450. tales etiam latent in voce perverse scripta apud Pausan. II. pag. 136. *περιοιποῦσι μὲν δὲ καὶ ἄλλοι, καὶ τὸ πολὺ εἰσιῖται* (lege *εἰσιῖται*) τοῦ Διὸς. Cæterum a Mardonio missus *eis* 'Αμφιάρεω δούλος (conf. Wess. ad l. 8.) quid in somnio videretur expertus, Plutarchus nobis narrat de Orac. Def. p. 412. A. VALCK.—Quod lin. 8. præeunte nostro cod. F. *κατακοιμήσθαι* dedi, ut Valck. maluerat, id in suo quoque codice Valla reperisse videtur, cuius hæc sunt Latina: tum, quodam—pecunia corrupto, in delubro Amphiarai (constat) *obdormisse*. Si *κατακοιμήσθαι* probes, transitive fuerit accipiendum, curavit ut ille homo sui causa in Amphiarai delubro pernoctaret. Sed probabilius prior ratio. S.

13. αὐτοῖς *ἡκατακοιμηθῆναι*] Amphiarus τῆς δι' ἐνυράτων μαντικῆς censebatur auctor, Pausan. I. 34. Cujus in fano propterea sciscitaturi pellibus incumbabant stratis, somnosque petebant. Illud autem *ἡκακοιμήσθαι* dicere quum soleant, remque ipsam *ἡκακοιμήσθαι* in τοῖς ἱεροῖς Diodor. I. 53., cur pro rejiculo *ἡκατακοιμηθῆναι* præstantium schedarum censebimus? Superius *μαντεύσθαι* (lin. 8.) recte P. Leopardus Emend. VIII. l. explicuit. Wess.

CAP. CXXXV. 3. *ἐς τοῦ Πτώου 'Απείλλων*] Hunc etiam Apollinem Πτώον (sive Πτώον, Etymol. p. 413, 28.) ante pugnam Leutricam adhibuisse dicuntur Pausaniæ Thebani IV. (cap. 32.) p. 360., in Asii veterrimi poetæ carminibus jam laudatum, secundum eundem IX. (c. 23.) pag. 755. ubi ex Herod. nobis enarrat quid evenerit Myi; hunc interrogasse Deum *τῇ φωνῇ τῇ ἐφ' ἑτέρας καὶ οἱ χεῖρας τὸν Διὸς, οὐχ ἑλληνισσάντα οὐδὲ αὐτὸν, ἐκάλεισεν τῇ βαβυρωνίῃ*. Juxta Herod. aderant Cari ἀπογραφόμενοι τὰ θειασπικὰ ἱμαλλία Deus: tales ταχυγραφούντες καὶ τὰ μαντικὰ ἔσημιτα λαμβάνοντες Eustathio memorantur ad Od. 8. p. 323, 35. Hi boni Thebani, solam intelligentes, ut istis temporibus plerique omnes, linguam patriam, mirabantur procul dubio lingua Carica respondentem: neque enim verisimile, Deorum in oraculis administros diversis linguis respondisse, prout quæque consulentibus esset patria; et figmentum arbitror Grammaticorum, quod nobis narratur in Schol. ad Soph. Trach. 1184. Hic narrata respexisse Plutarchus videtur, de Orac. Def. p. 412. A. loco lacunoso; in Gryllo p. 990. κ. narrans quid ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Πτώου 'Απείλλωνες suo etiam ævo inscriptum manserit. VALCK.

4. καλίσται μὲν Πτώον] Reponunt Πτώον, scriptis non addicentibus. Fabulabantur veteres, Latonam conspec-

to apro ἀναπτεσθῆναι, perterritam; inde filio Πτώου cognomen, monti quoque, ad quem hoc fanum, Πτώου venisse titulum, in Plut. Pelopid. pag. 286. c., cujus in Commentario de Orac. Defect. pag. 414. A. πτεῖ τὸ Πτώον tam templum quam montem signare potest. Excidit autem ibid. p. 412. A., oraculi Πτώου mentio: quæ enim isthic, Amphiarai et Ptoi responsa, huc unice pertinentia, manifesto requirunt. Ulcus loci Aug. Bryanus ad Plut. Pelopid. pag. 216. prudenter tractavit; neque medicam illi manum, operæ Bryani ignarus, Jo. Jac. Reiskius negavit; sed vel sic metuo, ut sanata sint cuncta. Ceterum in ædis collisque situ Strabo lib. IX. p. 633. (pag. 413. ed. Cas.) cum Casauboni observatione consentit. Wess.

9. τὴν πρῶμαντιν] Proba hæc si sunt, habuit Ptoas Apollo æque ac Delphicus suam πρῶμαντιν, suum προφήτην, nulla-que necessitas ὑπὸ τῆς προφητείδος in vicinis (lin. 14.) ex Reiskii voluntate fingendi; quæ quidem, improba ista si fuerint, nulla tamen aderit. Ostendant scripta exemplaria τὸν πρῶμαντιν. Strabo solum προφήτην τοῦ μαντείου Ptoi lib. IX. pag. 633. novit, itidem Plutarch. T. II. p. 412. A., atque erronee aut corrupte φωνὴ Λιολίδι respondentem, loco Καρικῇ, quam in Vit. Aristid., lapsus nonnihil, illi tribuit, b. e. βαρβαρικῇ διαλίκεν, qualis Carum, non Æolensium, lib. I. 171., Pausaniæ, hæc excerptis IX. 23., justo iudicio. Hinc manare videtur, τὸν πρῶμαντιν Ptoi Apollinis et προφήτην, quorsum insequentia vergunt, unum eundemque fuisse. Talis Amphicææ πρῶμαντις δι' ὃ ἱερεὺς ἔστι· χρεῖ δὲ ἐκ τοῦ Διὸς κάτοχος, Pausan. X. (c. 33.) p. 884. Wess.

CAP. CXXXVI. 4. ὅτι οἱ προσκηδῖς, οἱ Πίρσαι] Spretum male Pollucis interpretamentum est, cui προσκηδῖς huius loci adfinjitate conjuncti: quales ob

nuptias Gygææ et Bubaris Persæ (coll. V. 21.) Macedonum regum familiæ atque Alexandro fuerunt, optimo monitore P. Leopardo, Emend. VIII. 1. Ipse Alexander πρόξινος καὶ ὑπεργίτης Atheniensium; adeoque utraque de caussa aptissimus ad legationis officium Mardonio ad Athenienses obeundum. Regi certe Athenienses c. 143. Nolumus, aiunt, te quidpiam ingrati παθῆιν, ἴοντα πρόξινόν τι καὶ φίλον. De Alabandis, Amyntæ a Persiæ rege donatis, (lin. 8.) lis perseverabit. Stephanum Byz. Ἀλάβανδρα hic invenisse, negari non potest. Cariæ Alabanda nemo ignorat, Phrygiæ vero, quis tandem novit? At ubi Alabastra ejusdem Phrygiæ? Quis præter Stephanum Alabastra πόλιν μεγάλην Phrygiæ attigit? Bene memini virorum egregiorum L. Holstenii, Salmasii, Gronovii, Pavii, conjectationes; incertos, nisi Stephano schedæ sese fideliores, quod optem, junxerint, relinquentes. Wess. — In vulgatam scripturam consentiunt libri. S.

CAP. CXXXVII. 1. τοῦτον ἑβδομος γένεως Περδικκῆς] Seriem successionis, generisque priscam nobilitatem, hæc et cap. 139. ac Thucydides lib. II. 99. egregie illuminant. Sumserunt sua hinc Marshamus, Canon. Chronol. p. 447., et Spanhemius de Usu et Pr. Numism. Diss. VII. p. 372. Urbs Λιβαΐνη, (lin. 6.) in quam Perdiccas cum fratribus devenit, non alia fortasse ac Hesychii Λίβα, πόλις ὑπὸ Θρακῶν. Equidem aliam non novi. Wess. — Generis successionem si spectes, quæ mox cap. 139. inde a primo Perdicca usque ad Alexandrum hunc singulatim exponitur; ex nostro loquendi more non septimum, sed sextum diceres Alexandri progenitorem Perdiccam fuisse. Sed de ratione, qua in computando progenitorum numero et in similibus aliis com-

putis uti consuevere Græci, vide ad lib. I. c. 91, 4. notata. S.

8. τὰ λιπαρὰ τῶν προβάτων] Oves, caprasque; Pausanias τὰ λιπαρῶτα τῶν προβάτων, lib. IX. 3. p. 714. Connexa (lin. 8—11.) de antiquissimorum regum ac tyrannorum tenui conditione observatio veritate nititur. Intra suam cuique patriam regna finiebantur, scribit Justinus. Reges regumque filii armenta pascere haud dedignabantur. Hectoris Andromaches querela super fratribus, dum armentis ovibusque pascentibus attenderent, trucidatis, ex Iliad. Z'. 422. in luce versatur; notissima quoque regum Palestinæ vetustissimorum in sacris Pandectis tenuitas. Wks.

9. Ἰσαν γὰρ καὶ αἱ τυραννίδες] Moris Herodotēi non recordabatur H. Steph. ista scribens; (in ora suæ Edit.) Hoc Herodotus subjungit, ne cui mirum videatur, quod rex ipse illos pascendis suis armentis et gregibus præfecerit. Imo contra sequentium præbent rationem: ipsa Regis uxor mercenariis panes coquebat, pro veteris ævi simplicitate; sive, ut Herod. quod ipsi olim Reges (οἱ τυράννοι hic dicuntur τυραννίδες, ut legati, legationes, etc.) Ἰσαν ἀσπίδος χρέμασι. Ne narrationis simplicitate langueret oratio, structuris verborum elegantissimis lectorem excitat Herodotus, quæque in sermone quotidiano subjicienda erat, causam ceteris præponit: exempla dabit Ed. Gron. p. 109, 33. p. 35, 7. 47, 47. 63, 21. etc. (II. 53, 2. I. 85, 10. I. 114, 10. 155, 16 seq.) p. 328, 29. 349, 30. (V. 111, 3. VI. 58, 12.) Paulo hinc diversa sunt et velut per parenthesin interjecta, cum vacula καὶ vel ἀλλὰ præmittitur, ut p. 360, 24. p. 246, 2. p. 249, 15. (VI. 57, 5. IV. 96, 6. 83, 7.) Hyperbata vocat Longinus, qualis ipse præbet exemplum (sect. 22.) in ed. Toll. p. 172. Vid. Dounæus in Demosth.

p. 91. et seqq. Sæpius in talibus fuit erratum. VALCK.—Conf. quæ ad I. 24, 15. notavimus. S.

11. αὐτὴ τὰ ἐντὶα σφί ἴππεσι] Ipsa cibos illis coquebat, sive panem; nam sequitur, ἵπποι δὲ ἰστέοντο ὁ ἄρτος τοῦ παιδὸς τοῦ θνητοῦ τοῦ Περδίκκου: in quibus primum miror tot superflua cur accumulet: satis erat dixisse ὁ ἄρτος τοῦ Περδίκκου: hic fratrum natu majorum respectu παῖς etiam dicitur infra: sed magis etiam miror cur ἰστέον posuerit Gronov. pro ἰστέον, sincero instar ἀσπίτος, πυρῆτος, similiumque apud Herodot. Ὅποι δὲ ἰστέοντο ὁ ἄρτος, dum coqueretur (immo, quando (vel quoties) coquebatur) panis. ἄρτους ἰστωμένους dixit Alexis Athenæi III. p. 114. D. In M. Antonin. III. 2. ἄρτους ἰστωμένους Latine dicendum panis cum coquitur docuit erudite Thom. Gataker. Est autem ἰστέον eximie torrere; coquere, vulgo πύρρειν, Æolico more dicitur et Ionibus πύρρειν: hec sæpius attigerunt ut Æolicum Grammatici: ἡμῆς πύρρειν Sophronis est apud Athen. III. p. 110. c. πύρρειν ἄρτους frequentius occurrit VALCK.

12. διπλῆσις ἰγνύοντο] Panis in furno duplo major factus Perdikkæ regnum Macedoniæ attulit: J. F. Gronovius ad Livii XXI. c. 62. In proximis (lin. 14.) vulgata, ὡς δὲ ἡνουν, ἰσῆλθι αὐτῆς, non est sane deterior lectio Arch. et marg. Steph. τὸν δὲ ἀκούσαντα ἰσῆλθι αὐτῆς, vid. not. in p. 531, 64. (ad VII. 46, 7.) Hic adeo quid præferendum sit, Codices decernunt: sed servandum quod vulgatur (lin. 14.) ὡς εἴη τίς τις καὶ φέροις ἰς μέγα τι. Quam paulo post (lin. 24.) memorat ex Med. Gronov. vacula ὦδι, si legeretur his præfixa, ὦδι περιγὰρ τι μὲν μαχαίρη, significaret tum; sed jungi, me iudice, nequit istis, Διπλῆσις, ὁ βασιλεὺς, τὰ δίδωσι. VALCK.—Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

14. τὰ δὲ ἀκούσαντα ἰσῆλμι] Quo moti vim his librarii fecerint, non assequor. Corruptelam sustuli imperio excellentium codicum, eoque cupidius, ut sua Scriptori venustas rediret. De loquendi genere, abunde lib. VII. 46. stabilitur, taceo. Wess.

27. καὶ οἱ μὲν ἰαίνων] Summæ in his MSS. consensionem non derogo. Wess.

CAP. CXXXVIII. 1. ἀπῆσαν Ιονίαῖς mos, quo ἤνι, ἀπῆσι, ἰσῆσαν, et similia, tuebitur. Wess.

2. καὶ ὡς εὐνὴν κείνων ἰσῆσαντος λάβει τὰ δίδόμενα] Isti, ὡς εὐνὴν ἰσῆσαν, vir doctus ad marginem Aldinæ (cujus exemplo usus est Wess.) τοῦτ' ἔστι παρὰ τὴν γνώμην ἰαίνων explicandi causa alleverat; nec præter rem. Commodum foret, ab H. Stephano desideratum, Arriani Exp. Alex. III. 18. οὐδ' ἰσῆσαι εὐνὴν τῇ δέσσει τοῦτο γὰρ Ἀλξάνδρῳ, modo eadem utrobique sententia dicti, neque loco lis moveretur. Vide Cel. Jac. Gronov. ibi, et superius c. 86. Wess.—Scribi malim ὡς ἐν ἰσῆ (vel. ὡς ἰσῆ) ἰαίνων ἢ ἰσῆσαντος λάβει τὰ δίδόμενα: id esset, ni fallor, ὡς αὐτῶν ἢ ἰσῆσαντος ἰσῆσαντος παύσειτο τὸ ἥθη, sive τὸν δίδοντα ἥθη, eorum natu minimum quæ Rex dederat in animum demississe, velut vocem divinitus missam, quæ lætum omen portenderet. Rem animo diligenter considerare, Herodoto dicitur ἐν φρενὶ et ἐν νόφ λαβεῖν, aut omissa præpositione νόφ λαβεῖν: IX. 10. III. 41. et 51. Nostro loco νόφ λαβεῖν significat quod sæpius dicitur ἰσῆσαντος παύσειτο, nonnunquam ἰσῆσαντος, et δῶν ἡγήσεται: hoc dabit Xenoph. p. 287, 38. Εἰσῆλθι μοί τι δῶν, Eurip. Cycl. v. 410. quod ille dixit ἰσῆσαντος δ' ἡγήσεται καὶ τοῦτο, in Κυρ. Παλ. III. p. 177, 14. Conf. Soph. Œd. Tyr. v. 748. et Thucyd. p. 478, 4. VALCK.—Miseris vero Duumviros longe doctissimos in loco plano atque facili adhærentes, nodumque in

scirpo quærentes. Verba ista quum Valla (juncta intelligens εὐνὴν ἰσῆσαν) sic esset interpretatus, et quod data cum illorum assensu accipiebat minimus natu; dein H. Stephanus in ora suæ Editionis ista sic refigenda monuerat; “et, quod ille, quum omnium natu minimus esset, quæ sibi data erant accepisset, id certo consilio factum esse.” Nam (hæc ibidem adjecerat Stephanus) εὐνὴν ἰσῆ, (rarissimum aliqui loquendi genus) hoc videtur significare: quasi dicas Gallice “Et qu’il ne faisoit cela sans y avoir bien pensé.” Perspecte ille quidem; nisi quod rarissimum loquendi genus, ait, εὐνὴν ἰσῆ: quod tamen non solum apud Arrianum loco a Wess. citato occurrit, sed et apud eundem Nostrum, cap. 86, 5. hujus libri, quem locum Schulzius etiam adnotavit; ubi de Persis, οὐδὲ εὐνὴν ἰσῆσαντος οὐδὲ, cui opponitur εὐνὴν ἰσῆσαν. Puto vero et alibi iri repertum, et in Platonis Crit. c. 9. legere memini οὐδὲν ἔνι ἰσῆ, temere, imprudenter, nulla recta ratione; cui apud eundem alibi εὐνὴν ἰσῆσαντος opponitur. Omninoque consentaneum est, ut εὐνὴν ἰσῆ idem valere intelligamus, ac νοτιχῶς, prudenter; quæ notio perapta huic loco erat. Quo minus causæ fuit, cur ὡς ἐν ἰσῆ vel ὡς ἰσῆ scriptum Valckenarius maluerit: multoque minus Wesselingius, adsentiens Vallæ, jungere εὐνὴν ἰσῆσαντος, ejusdemque Laurentii Latina debuerat repetere; nam, ut Gronovius, sic etiam Wesseling. in Vallæ versione h. l. nihil mutavit, nisi quod uterque acceperit, pro illius accipiebat scripsit, et vocem data, quæ Græcum δίδόμενα vel δίδεσθαι reddebat, temere prætermisit. Cæterum de scriptura δίδόμενα, quam ex librorum præscripto prætulimus alteri, et de κείνων, loco olim vulgati ἰαίνων, vide Var. Lect. (ed. S.) S.

5. τῶ δῶν οἱ τοῦτο — ἀπῆσαν Σωτῆρι] Certum vocabulorum delectum

habere sæpe difficile: τῷ Θύουσι — σωτήρια videtur adpositum. Alexander M. ubi a vulnere convaluerat, Θύουσι θείοις σωτήρια, μεγάλας ἰατιάσεις τῶν φίλων ἰκονίστο, Diodor. XVII. 100. Crebro alii, beneficiorum et salutis inpetratæ memores; convocati a Des. Heraldo Advers. I. 5. Pejus-ne vero τῷ Θύουσι — Σωτῆρι, tanquam deo Sospitatori? Negabunt, quibus notus vocabuli est usus, ab ill. Spanhemio Diss. VII. de Præst. Num. p. 416. clara in luce positus; eoque magis quod ΣΩΤΗΡΟΣ titulus latissime porrigitur, et fluvii deorum olim in numero, sua sibi templa, aras atque imagines habentes, Pausan. VIII. 24. p. 647. Offert præterea τῷ Θύουσι — Σωτῆρι, de Temenidarum posteris, amplius quid et signatus. Huc itaque inclino. Wess. — Accedit codicum tantum non omnium auctoritas. S.

10. Μίδιω, τοῦ Γορδίου] Midæ hujus, inter superstitionis auctores cum Orpheo et Eumolpo principis, fata, mores artesque in G. Jo. Vossii lib. I. de Idolol. c. 24. et Bouherii Diss. Herodot. c. 8. Fixerat sedes, ante Brigum coloniam in Asiam deductam, ad Thraciæ Macedoniæque montem Bermium, Conone Narrat. I. consentiente. Propter eum montem horti, notabiles sexagenum foliorum rosis, quæ Tertulliano de Coron. c. 14. centenariæ rosæ de horto Midæ lectæ, sed confundenti, si tamen primam vocem Beat. Rhenanus et Rigaltius recte formarint, centifolias, ῥόδα ἱκανοτάφυλλα Pangæi Thraciæ montis in Theophrasti Hist. Plant. VI. 6. Illis autem in hortis ἦλω, (lin. 13.) captus, non exceptus, uti Valla, Silenus, et coactus ad ea fuit explicanda, quæ Theopompi fide, ista in fabula, indicibus Dionysio Halic. T. II. p. 132. et Theone Progymn. c. 2, cui suum reddidit Valckenarius supra lib. IV. 168.,

mire luxuriantis, Virgilius Ovidius, Ælianus, nobis prodidere. Wess.

11. ῥόδα, ἐν ἱκανοῖς ἔχον ἱξήκοντα φύλλα] Sexagenum foliorum rosas in campis Emathiis nasci canit Nicander in Georgicis apud Athen. XV. p. 683. π. (ῥόδα vocans δ) πλήροισιν ἀντιτίθει' Ἡμαθίαισι, Αἴην ἐν ἱξήκοντα πύριξ καυκόντα πετῆλοις: vicinis abstineo, quibus non sum corrigendis. Adde notata in Diss. Herod. Clar. Wess. p. 130. De Sileno in his Midæ hortis capto vid. Davis. in Max. Tyr. XI. 1. et Ampl. Boubier Diss. sur l'Histoire d'Herod. c. 8., de hoc Mida aliisque agens cognominibus. Hortis istis Midæ mons imminerebat, οὄρος, Βίρμιον ὄνομα, ἔβατον ὑπὲρ χιμῶνος: (lin. 14.) ubi ὑπὲρ χιμῶνος legendum auspicabatur Doctiss. Kænius. VALCK.

CAP. CXXXIX. 2. Ἀμύντω παῖς ἢ Ἀλῆξανδρος] Recte Harpocr. Ἀλῆξανδρος — ὁ ἱστικαλούμενος Φιλίππου, υἱὸς μὲν Ἀμύντου, πατὴρ δὲ Περδίκκου, ἱστικατύντο ὑπὸ Μακεδονίῃ. In Herod. πατὴρ, quod est in marg. Steph. pro παῖς, sine ulla controversia rejiciendum; dubium forsitan esse poterit, sit-ne natum ex errore librarii ad vicina aberrantis; an ex erudituli nota, qui in ora libri ad παῖς posuerit καὶ πατὴρ, memor Alexandro filium quoque dari, præter Perdiccam successorem, Amyntam, qui privata sorte contentus filium reliquerit Aridæum: vid. quæ tanquam ex Eusebii Chron. vulgavit Scaliger. p. 57, 26. (Cognato codici Ask. qui πατὴρ hic habet, non adsentitur noster F. in παῖς cum aliis consentiens.) Sed Amyntas Alexandri fuit nepos ex filio Philippo: docente Clar. Wess. ad Diod. XII. c. 50. n. 9. quem Philippum velut fratrem Perdiccæ, τοῦ Ἀλεξάνδρου, aliquoties Thucyd. commemorat I. 57. 59. II. c. 95. etc. conf. Scholia quæ Duker. edidit ex Cod. Cass. p. 637. quæque præfationi subjecit ex ed. Bas. p. 161,

76. Unus autem interv eteres Thucydides in hac Macedoniæ Regum serie Herodoto consentit; nam Perdiccæ filio Archelao octo Reges priores statuit lib. II. c. 100. Perdiccæ (secundi) patri Alexandro primus Perdiccas, et primus itidem Regum Macedoniæ ex Heraclidis genitorum, juxta Herodoti seriem hoc c. 139. et cap. 137., fuit Ἰβδωμος γένεως. Hunc in re controversa consensum historiæ principum agnoverunt Marsham. Can. Chron. p. 447., qui pro doctrinæ copia hanc materiem pertractavit illustr. Ez. Spanhem. de Usu et Præst. Num. T. I. p. 371. et seqq. Ex Justino Macedoniæ Reges enumeranti septimus etiam occurret hic Herodoti Alexander; sed primus tamen, qui toti Macedoniæ imperaverit, ut aliis, illi statuitur Caranus; omittitur illic in Herodoti serie quintus, Alcetas, et aliis memoratus et Satyro apud Theophil. Antioch. II. p. 98. apud quem non fit mentio Argæi, cui nomen legiūmum hic ex Herodoti Codd. restituit Clar. Wess. Caranum prorsus ignorat Herodot. ceterosque qui huic subjungi solent; Caranum tamen etiam apud Nostrum quæsit ill. Spanhem. p. 374. conjecturam proponens, quæ nemini facile probabitur. VALCK.

4. Ἀργαῖος] Damnatur in Temenidarum successionē Ἀργαῖος. Argæus, Ἀργαῖος, Justino VII. 2. atque Eusebio in Chron. est. Alius eadem ex gente Ἀργαῖος Diodori XVI. 2. Si Goltzii tamen numus ΑΡΓΕΙΟΤ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ingenuus, qualis magno visus Scaligero ad Euseb. An. mdcxxiv. p. 122., Ἀργαῖος, Argeus, scribendus et adpellandus erit. Wess.

CAP. CXL. [1. Ὡς δὲ ἀτίκιστο ἰς τὰς Ἀθήνας] Igitur tunc quidem in urbem se rursus contulerant Athenienses: sed paulo post, quum versus urbem duceret Mardonius, denuo eam

deseruere. conf. lib. IX. cap. 5. et 6. S.]

6. τὴν γῆν σφί ἀπόδος] Regem scribit in Aristide Plutarch. p. 324. c. τὴν τε πόλιν αὐτοῖς ἀναστήσειν ἰσαγγιλλόμενοι, καὶ χρήματα πολλὰ δώσειν, καὶ τῶν Ἑλλήνων κυρίους καταστήσειν. Quæ Noster, eadem pollicitum narrat Diodor. XI. c. 28. Atheniensium constantiam merito laudant Oratores et sophistæ, repellentium Ἐχθρῶν ἄδωρα δώρα: præ ceteris Demosth. Phil. II. p. 45. VALCK.

10. ἢν μὴ τὸ ὑμῖν ἐστιν] Hic lector attentus expectabat κωλύσθαι, impedimento fuerit, vel simile quid: neque enim bene cohærent, mihi necessitas incumbit istis vos beneficiis ornare, ἢν μὴ τὸ ὑμῖν ἐστιν αἰτίον γίνεσθαι: una lineola adjecta scribamus ἀντίον γίνεσθαι, id est ἀντιῶσθαι. Herodotea sunt ἀντίος et ἀντιῶσθαι. Eleganter τὸ ὑμῖν ἐστιν, vestrum, dixit, pro ὑμῖν. Sic τὸ ἰμὸν, τὸ σὸν, (scil. μέγας,) et similia frequentantur Platoni præsertim; cujus sunt ista, τό γ' ἰμὸν ἵτοιμον, ἰὰν οὗτος ἰδίῃ, T. I. p. 128. B. τό γ' ἰμὸν οὐδὲν κωλύει ἰσχυρῶσθαι ὑπὸ σοῦ ὅσαι ἡμέραι, me quidem quod attinet nihil impedit quominus, etc. p. 176. B. τὰ μὲν ὑμῖν ἐστὶν ἀκούειν, ὡς ἵτοιμ' εἶναι, T. II. p. 633. A. etc. Plura dabit H. Steph. App. de Dial. Att. p. 115 seq. VALCK. — Monere in Var. Lect. (ed. S.) debueram, ἀντίον ex Valck. emendatione merito a Schæf. receptum esse, pro αἰτίον quod erat in Edd. et MSS. S.

15. τὴν νῦν παρ' ἡμῶν ἰούσαν δύναμιν] Hoc, fide Codicum egregie munitum, cur ierint mutatum, causam non adsequor, nisi rariore fuerit in structura Solet plerumque παρὰ casui tertio adjungit ἡμῶν ἰμψύχου, h. e. quoties de re animata sermo. (Itaque παρ' ἡμῶν ἰούσαν h. l. cod. Pa. ex scholio.) Homerus, Thucydides, Plato, Lucianus, quartum, et Poëtæ exemplo Noster, adstruxerunt.

Vide Thom. M. in Παρά. Mox ὥστε ἔδ φρονέει repudiare non debui. Supra c. 60, 2. ὥστε ἔδ φρονέει, alibi que. Wess.

Ibid. τὴν νῦν παρῶσαν μου] Duo tresve Codices dudum innotuerant, in quibus hæc Herodoteo more distracta leguntur, τὴν νῦν παρ' ἐμὲ ἰούσαν δύναμιν. Paulo quoque rarius illud παρ' ἐμὲ: supra VI. c. 86. ex Codd. recte receptum Σίστην παρὰ σι, quæ lectio altera παρὰ σοῦ non debuerat dici deterior. Lexicon Coisl. p. 485., Παρ' ἡμῶς εἰναι, ἀντὶ τοῦ παρ' ἡμῖν. Ἀλιεὶς Φιλαθηναίος. Soph. Elect. v. 184. ὁ παρὰ τὸν Ἀχίρειτον διὸς ἀνάσσει: ubi vere Schol. καὶ ἐν τῇ περὶ λόγῳ ἐν χρεῖναι αὐτὴν ἢ εὐνταξίς τῆς παρὰ προθέσεως. Iseus p. 70, 25. καθήμιναι παρ' αὐτόν. Thucyd. III. c. 3. τριήρεις—βροτοὶ παρὰ σφῶς παρῶσαι: ubi vid. Clar. Abresch. Quo apud Thucyd. significatu, Herodoto paulo post (lin. 20.) usurpatur καταλύσασθαι: ubi mihi quoque placet ἄλλὰ καταλύσθαι, ut ἄλλὰ πείσθαι: in quibus suam habet ἄλλὰ vim obsecrandi, qua sæpius usurpatur in talibus δὴ et ἄλλω. VALCK. — Pro καταλύσασθαι, quod olim vulgatum erat, Gronovius καταλύσασθαι tamquam e cod. Med. edidit; sed in Notis monuit, καταλύσασθαι in codice scribi. Et in hoc haud dubie nobis cum Wess. fuit adquiescendum. S.

17. παρῶσαν μου βασιλῆ] Herodoti hæc manus. Supra lib. IV. 166. παρῶσαν μου Δαρίῳ διαβλέρη. Mox (lin. 20.) pessime Medic. ἄλλὰ καταλύσασθαι. Melius Hutchinsonius ad Xenophont. Ἀναβ. Κύρ. lib. I. p. 6. Wess. — Vide proxime ante notata. S.

28. ἰούσαν τοῦτο ἐν ὁμίῳ] Potuisset τοῦτο ἰνὸν ἐν ὁμίῳ, uti c. 60, 2. καὶ τοῦτο ἐν αὐτοῖσι ἴσται. Noluisset membranæ docent. Χιρὸς ὑπερμέγας regis (lin. 30.) ab Ovidio expressa est, An nescis longas

regibus esse manus? Heroid. XVII. 166. ubi Ciofanus. Wess.

32. ἐν τριβῇ τε μάλειον εἰρημῶν] Tales, quod Porto observatum, Dionysio Halic. Ant. lib. VI. p. 368. et XI. p. 730. ἐν τριβῇ τοῦ πολέμου κύριον. Qualium quidem in belli via, mediorumque inter inimicas gentes, regio accipiti plerumque periculo premitur, ut tunc Attica. Sequens ἐξαιρείται μεταίχμιον ἐν Codices egregii scriptum desiderant, fortasse haud inprobe. Certe δὲ ἐξαιρείται ἐν μεταίχμιον præbuisent, quis sperneret? Quid autem proprie μεταίχμιον, indicavit lib. VII. 77. et Euripid. Phoeniss. v. 1370. et Heraclid. v. 802. Wess. — Ferri certe Codicum ἐξαιρείται μεταίχμιον ἐν nullo pacto potest: et lubens equidem cum Arch. et Brit. ἐν perinde atque ἐν omitterem. Sed, undecumque posteriorem hanc voculam Aldinus editor acceperit, commodissima profecto ista scriptura esse ἐξαιρείται ἐν μεταίχμιον, in quam vellem Codex saltem Med. consentiret; quod ex Gronovii silentio colligi posset, nisi frequentibus documentis intellexissemus, in postremis præsertim Musis multas ab illo lectiones, quas idem codex haud dubie offerebat, neglectas fuisse, quum ad finem properaret. S.

CAP. CXLII. 9. περὶ τῆς ὁμοῖτης ἀρχῆς ὁ ἀγὼν ἰγίνετο] Hæc Spartani, qui Græciæ ἡγεμονίην et principatum sibi vindicabant, ad Athenienses? Arbitror reliquisse Scriptorem, περὶ τῆς ὁμοῖτης ἀρχῆς ὁ ἀγὼν ἰγίνετο, de vestra regione primum decertatum fuit; tum sequetur opportune νῦν δὲ φέρει κ. τ. λ. Simile Themistoclis c. 22. ἵνα ἀρχῇ-σιν ἢ ἔχθρην πρὸς τὸν βάρεβαρον ἀπ' ὁμίον ἡμῖν γίγνοι: et cap. 2. περὶ τῆς ἰκίμου ἡδὲ τὸν ἀγῶνα ἰσχυρῶτα. Sed esto conjectura. (Vide Var. Lect. ed. S.) Vocabulo ἀρχῆς, ea notione quæ hujus

erat loci, frequenter utitur Noster.) In vicinis ἄλλως τε, *τοὺς τε ἀπάντων*, (lin. 11.) habet sententia, ad quam instaurandam variantur suspicionum tumultus. D'Orvillius, ut schedæ ejus testantur, *ἐκείνους τε τοὺς τε ἀπάντων*, præter ea omnia Athenienses, etc. Reiskius consimiliter, ἄλλως τε, *ἀντὶ τοῦτον ἀπάντων*. Ambo ad dictionis principium, cui molestiam non crearem, adhaeserunt. H. Stephanus (in ora suæ Editionis secundæ) ejusdem dictionis medio manum implicuit, *ἡγιάσαι δουλοσύνης*, primos ex Græcis jugum servitutis subire, reparans; quod vereor, ut Græce doctis doctissimus ipse probaverit; *ἡγίται ἰδοῦν*, illis imperans, non earum auctor: pariter *ἡγίται δουλοσύνης*, illi imperium inhibens. Vide IX. 1. Idem animadvertit Jo. Corn. de Pauw; cujus de opinione *τοὺς τε ἀπάντων αἰτίους, αἰτίους γινέσθαι δουλοσύνης*, oratio melius procedit. Et procederet profecto, si priori ex MSS. auxilium nasceretur. Similimam certe iteratæ vocis omissionem lib. IX. 54. dabit. Sed desino, ne æstus sugescant. Wksa.

11. *τοὺς τε ἀπάντων*] In his vocula videtur deesse. Koenius legebat *τοὺς τε ἀπάντων ἐκείνους, αἰτίους γινέσθαι*. Reiskio *καὶ* post *γινέσθαι* videbatur inserendum: dare quoque potuissent, duabus tantum literis repetitis, ἄλλως τε *τοὺς τε ἀπάντων*, αἰτίους τε *γινέσθαι δουλοσύνης τοῖς Ἕλλησι Ἀθηναίοις, οὐδαμῶς ἀνασχέον*. VALCK.—Vide in Var. Lect. (ed. S.) notata. S.

13. Quod mox Lacedæmonium Noster facit dicentem, erat Atheniensibus, quibus semper favet, ἡδύσει, ut arbitrator, *ἐκείνα*: *ἔστιν αὐτὸ καὶ ἐν πάλοι φαίνεται* (vel *ἰφάνηται*: supra VIII. c. 73., *οἷοι τε καὶ ἐν πάλοι εἰσιν*) πολλοὺς ἱλιυθρόντας ἀνδράων. Eam in rem exempla quæque vetera, Herodoto nota, Vol. IV.

atque illo recentiora collegerunt in Panathenæis suis Isocrates et Aristides; quorum ille mores suorum populi moribus opponens Lacedæmoniorum a p. 240., tandem concludit, p. 286. n. Athenienses veteres fuisse *ἐιρηνοῦς, καὶ φιλάλληλους, καὶ εἰς ἰσότητος εἰς ἐν τοῖς πολιταῖς ἡγούμενος*. Σπαρτιάτας δὲ *ὠνείκων, καὶ πολυμυκῶς, καὶ ὀλιγοπαικῶς*. Paulo post, (lin. 15., *καρῶν ἰσότητος*, ex Med. nescio cur melius censerī debeat quam *ισότητος*, cui respondet vicinum *εἰσοφθόρησι*. VALCK.

14. *πυλῶναι*] Formas est Ionicas. Πυλῶναι δὲ οἱ πυλῶναι, lib. III. 146., *πυλῶναι* ὑπὸ Θηβαίων, VI. 108. Porro *εἰσοφθόρησι*, domos dirutas, ipsum in primis rei familiaris interitum, *εἰσοφθόρησι* Platonis Phædon. p. 82. c.) latiore ambitu comprehendit Adi ad lib. V. 29. et Uranis finem. Wksa.

17. *τὰ ἐν πόλει ἀχρεῖα εἰσὶν ἰχθύοντα*] Vallæ emendata Latina obsecuritate fuscantur. Bello inutiles, impuberes, puellas, senes servique describuntur; *ἀχρεῖα εἰσὶν ἰχθύοντα* Nostri more *οἱ ἀχρεῖοι εἰσὶν*, domestici. Explicat Aristides T. II. p. 217. *ὠνείκων* Spartanorum, *παῖδας καὶ γυναικας αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἔξω τῆς ἡλικίας* *ἑρέβων*, *ἰος δὲ ὁ πόλιος γ.* Vide lib. I. 120. adposita. Wksa.

CAP. CXLIII. 1. *πρὸς τὸν Ἀλκιβίου* *ὠνείκων*] Hoc Aristide justo dignum auctore hujusque ætatis Atheniensibus responsum merito miratur Aristides Soph. in Panathen. p. 251. *Ταύτην*, inquit, *ἰγὰ ἐν ἀπείρῳ εἰς ἐν Σαλαμῖν ναυμαχίας καὶ τῶν τεσσάρων οὐχ ἦσαν ἀξίαι ἡγῶμαι θαυμάσαι*. Responsi dignitatem oratione nimis protracta nonnihil imminuit Plutarch. Aristid. p. 324. n. In his *ἐκπαινεῖται εὐσεβείας*, (lin. 4.) libertatis considerantes commoda, vel prærogativas, sincerum videtur. Quod præbent duo minimum Co-

dices, *ἐλευθερίας* (aive τῆς ἐλευθερίας) γλυχόμενοι, non interpretamentum adeo, sed nota videtur marginalis a studioso lectore repetita ex lib. II. 102., ubi sic ille scriptum invenit in suo Cod. δινωὶς γλυχόμενοι τῆς ἐλευθερίας, quod mihi nunc ob hanc lectionem MSS. illic probandum videtur. VALCK.

4. *ἐλευθερίῳ ἐπιστάμενοι*] Si morbus his absit, quid aliud, quam libertatis considerationem, ostendent? Interpretis Latina ex *ἐπιστάμενοι* fluxerunt. Fallor autem, aut γλυχόμενοι ἐλευθερίας, desiderio libertatis accensi, praestant. Fundus est in bonae notae exemplaribus et Herodoto lib. II. 102. Mox Aldus, (lin. 6.) uti oportebat, *παρῶ*: inconsulte *παρῶ* deinceps per editiones vulgatum. Bene *πιστάμεθα* persuadebimur Laurentius; cui tolerabimus substitui non fuerat necesse. WESS.

8. *ἴσ' ἂν ὁ ἄλιος*, etc.] In concionem introductus, quos Mardonius miserat, Aristides ex plebiscito ἐπὶ ἄλιον διέξας, ἄχρῃς ἂν οὗτοι, ἴφθι, ταύτην παρεύηται ἐπὶ πορείαν, Ἀθηναῖοι πολέμησονται Πέρσας ὑπὲρ τῆς δεδομένης χώρας καὶ τῶν ἡσιβημένων καὶ κατακυκαυμένων ἱερῶν, apud Plutarch. I. p. 324. x. quorum priora vim habent majorem Herodoteis; sed rectius Noster dixisse scribit *μήποτε ἐμολογήσιν* *Ξέρξῃ* quam semper *πολεμήσιν*. Interposita mox (lin. 10.) litera scribi poterit in his: *Δίῳ* adiutoribus *πίστου* μιν *ἐπιτέμνῃ* *ἐμνησόμενοι*, καὶ τοῖσι ἡρώσι, τῶν *ἐκείνης* οὐδεμὴν ὅπιν ἔχον *ἐκπερησι* τοῖς τε *οἴκους*, etc. Hinc *οἴκους* et ex proximis Deorum *οἰκήματα* D. Herald. attigit Advers. II. c. 9. VALCK.—Teneri debuit *ἐμνησόμενοι*, constans librorum scriptura: praesens notione futuri. S.

8. *ἐπὶ αὐτὴν ὁδὸν ἴρ ἡγήσῃ*, etc.] Animosae responsionis auctor Aristides, ἐπὶ ἄλιον διέξας, Ἀχρῃς ἂν οὗτοι, ἴφθι, ταύτην παρεύηται ἐπὶ πορείαν, Ἀθηναῖοι πολέμη-

σονται Πέρσας, sic Plutarchus p. 324. x. Similes in foederum sanctionibus formulae frequentantur; cujusmodi Romanos inter et Latinos, *μήχρῃς ἂν οὐραῖς τι καὶ γῆ ἐπὶ αὐτῆς ἐτάσσῃ ἔχωνσι*, in Dionysii Halic. lib. VI. p. 415. Negligo plures. WESS.

14. *ἀθίμισσα ἱερῶν*] Th. Galei *ἀθίμισσα* membranæ Arch. non agnoscunt. Supra lib. VII. 33. *ἀθίμισσα ἱερῶν*, ubi plura. Alexandrum διὰ τὸ ἐσχῆμα τῆς *προξένιας* sine noxa dimissum Sophista Aristides T. II. p. 217. fatetur; Lycurgus vero in Leocrat. p. 156., parum afuisse, quin lapidibus cooperiretur, *μικροῦ δὲ κατελίπυσαν*, nimis oratorie. WESS.

CAP. CXLIV. 2. seq. Legendum censet Bothius *τὸ μὴ δύναι* *κάρτα ἀνδράσιον* *ἦν*, deletis mediis; ut a pronunciatō generali ad singulare descendat oratio; esse enim absurdum, idem nunc dici *ἀνδράσιον*, nunc *αἰσχρῶν*. S.

4. *ἀτὰρ αἰσχρῶς γι οἰκᾶται*, etc.] Hæsitatiōem H. Stephani, *αἰσχρῶς* et *ἱπιστάμενοι* neclere cupientia, emendatō versio removebit. Dicta legatis sunt, quos timere, cognito Atheniensium animo, dedecebat. Poterant more humani ingenii absentes Lacedæmonii vereri, legatione vero fungentibus et præsentiibus indecorum illud. Hinc et *ἰ μὴ πρότερον ἰσχυράναι* *ἱπιστάμενοι*, observante docto viro, eosdem tangit. WESS.

5. *οὔτε χερσὶς ἴσται*] Pauca satis superbe Lacedæmoniis, tanquam memores injuriæ, sed ista Persis respondisse feruntur apud Diodorum XI. 28., *ὅς οὔτε χώρα τοῖς Πέρσας ἴσται* *ταυάνη*, *οὔτε χερσὶς τοσούτοις*, *ὅς Ἀθηναῖοι διέξασιν τοῖς Ἑλληνας ἰγκυκαλίψουσιν*. Iratos Lacedæmoniis, tanquam qui Atheniensibus indigna metuerent, faciunt Plutarch. in Arist. p. 324. d. et Aristid. T. III. p. 357. Eleganter Herod. *αἰσχρῶς γι ἂν*

καὶ, ἔκτιστάμενοι τὸ Ἀθηναίων φρόνημα, ἀββυδῆσαι: cum Atheniensium animi magnitudinem habeatis exploratam, turpiter sane vereri videmini. VALCK.

20. τὴν ἰς ἡμίας ἔχουσαν] Nolui, quod suum Scriptor agnoscit, adspernari: agnoscere autem, adnotata lib. V. 81. commonstrabunt. Proximi καὶ ὑμῖν μὲν ἡ χάρις ἐκπαισθήσεται (lin. 22.) venustas deminuetur, si ἡμῖν ex ora Arch. valeat cessaret enim solita Atheniensium et Spartanorum contra sese positio. Aiunt, quantum ad Lacedæmonios attinet, plenissime illos benivolentiæ officio defunctos. WESS.

20. τὴν πρὸς ἡμίας ἰούσαν] Rejectis interpretamentis restituatur ex Codicibus Herodotea phrasis, τὴν ἰς ἡμίας ἔχουσαν: vid. notata p. 412, 72. (ad V. 81.) Illud paulo inferius (lin. 24.) scriptum, ὡς οὕτω ἔχόντων, Sophocli fuit inprimis frequentatum. Sophoclea colligentes viri docti abstinerunt Aj. v. 916., Ὡς ὧς τοῦτ' ἔχοντες, αἰεζὺν πάρα: turpis inde menda tolletur una litera mutata: Ὡς ὧς τοῦτ' ἔχοντες: nihil interest,

utrum ὡς ὧς ἔχόντων τῶνδ', an dicatur ὡς ὧς ἔχόντων: sed τοῦτο ferri nequit in talibus. Satis exemplorum dederunt H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 166. B. Stolberg. in Aj. Soph. p. 151, 205. et Clar. F. L. Abresch. Anim. in Æsch. lib. I. c. 25. VALCK.

29. προσβαλῆσαι] Hoc, aut προσβαλῆσαι, Ionum sermo, de quo VIII. 1., desiderat. Athenienses lib. IX. 6. ἀντιώστας ἰς τὴν Βοιωτίην explicant ipsi, ratumque habent ex MSS. derivatum, et veterum conprobatum usu. Vide Diodori T. I. p. 242., deque Pass. et Med. clausula Melpomenes finem. WESS. — Pro ἡμίας Wesselingius, ὑμίας se malle, in Var. Lect. (ed. S.) professus est; quod et sibi placere Valckenarius in Adnot. ad IX. 7, 25. significavit, qui et προσβῆ. alteri prætulit scripturæ. Haud dubie vero præstare videtur constans librorum omnium scriptura ἡμίας, nos, nempe Athenienses cum Lacedæmoniis. Conf. IX. 6, 2, 3, et cap. 7, 29. seqq.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM NONUM.

CAP. I. 6. Θέρης ἡ Ἀμφισσός] Gentis Aleuadarum fuit quae Larissae dominatum exereuit. Larissaeus Aleuas propeterea Ovidio in Ibin. v. 325. Bene Aristoteles Polit. V. 6. ἡσπερ ἐνίσθητο Λαρίσας ἐν τῇς τῶν Ἀλευαδῶν ἀρχῇ καὶ τῶν σπερ Σάμων. Sic enim reliquiae videtur. Non nescio Corriganum, quid vetat eodem Aleuadas et alibi eminuissae? Vetant profecto vetusti Scriptores, de Aleuadarum in Samiae imperio tacentes: vetat Philosophus, tyrannidem Polyeratis, Mæandrii, Syleontis signans. Ceterum Thorax una cum fratribus Eurypylo et Thrasydæo Kerxi et Mardonio vehementer studuit, c. 57. hujus libri. Illud autem παρὶς Μαχέτιος (lin. 7.) pro Herodoteo more rectius παρῆς. Ita lib. III. 77. ἀντίλοι, δὲ σφίς παρῆσαν: quod illis transitum concessissent; et IV. 146. etc. Wess.

CAP. II. 2. εἰ Θηβαῖοι καταλάβαν] Mallem in Latinis cohibuerunt, pergen-
dique in Atticam insetum represserunt; uti III. 36. ἀλλ' ἰσχυι καὶ καταλάβανται αὐτῶν: et ibid. c. 52. Περιανδρὸς μὲν τοῦτοι αὐτὸν καταλάβαν. Porro, εἰς τὸν ἵνα ἱκαστίῳ (lin. 4.) idem sæpius esse, ac dissuadebant ulterius progredi, recte Abreschius admonuit, et ad lib. II, c. 30. Valckenarius. In proximis (lin. 6.) κατὰ μὲν γὰρ τὸ ἰσχυρὸν Ἑλληνες ἀμφερνέοντες — χαλίστὰ ἵνα περιγίγνηται, ordo verborum insolentior.

Succurrebat Reiskii solertia Ἑλλήνων ἀμφερνέοντες — περιγίγνηται, cui scripta exemplaria pugnant valide. Potius erit, Ἑλληνες ἀμφερνέοντες, (siquidem vis abesse debet) accusativos arbitrari consequentes, quales Gronov. tuetur lib. II. 66.; videlicet, quantum ad Græcos attinet, concordēs si maneant, quae illi et ante sententia fuerant, subigi vix posse. Par opinio Abreschii. Wess. — Libro II. c. 66. aliisque locis ibi a Gronov. citatis nominativi sunt absoluti. Hoc loco est accusativus absolute positus, qualis infra cap. 42, 17. quem ad locum Schulsius provocavit, tum III. 99, 5. V. 103, 11. et II. 141, 19. ubi vide notata. Similes cum ex Nostro, tum ex aliis auctoribus, locos collegit eidem Schulzio laudatus Fischer, Animadv. ad Welleri Gramm. Specim. III. Part. 1. pag. 387 seq. qui quidem quod in eundem censum Herod. V. 86, 11. retulerit, non video quid spectarit. S.

4. εἰδὲ τὸν ἵνα] Si vel Codices præberent εἰ, quod hic ponendum censebat Reiskius, ego tamen vulgatum, εἰδὲ τὸν, omnino retinuerim. In proximis ἀλλ' αὐτοῦ, etc. more satis usitato εἰδόμεν, vel simile quid, relinquitor lectori supplendum: plene Sosicrates in Schol. ad Aristoph. Av. v. 521., λίγεται αὐτὸν πρῶτον εἰδόμεν ἵνα δρῶνται ποιῆσθαι κατὰ τὸν Διῶν, ἀλλ' ἐμνέται αἰλιῶσαι χεῖρα, καὶ νύκτα, etc. Sicut hoc in

loco, supra Herodot. VII. cap. 104., οὐκ ἴαν φάσιν, — ἀλλὰ μέντας ἐν τῇ σάφει κατακρίναι, ἢ ἀπελλυμέναι: ubi huius generis alia quaedam leguntur adscripta. Paulo post (lin. 8.) non displicet lectio marg. Staph. αἱ δὲ πρῶται ἐν ἡμέτῃ παρακρίναι. VALEX.

7. Corrigit Bothius *ἄσπερ καὶ πάρος αὐτὰ ἐγίνοντο*, sicut et antea hæc intellexerunt Persæ. S.

CAP. III. 1. ἰ δὲ οὐκ ἐνέβητο] A Macedonibus missus itaque non est famosissimus apud Oratores Atticos, Demosthenem, Æschinem, Dinarchum, Arthemius Zelites ad pecuniam Peloponnesiis, quo a popularium societate avellerentur, dividendam. Vide Demosth. Philipp. III. p. 70. Quæ sequentibus vocula (εις) in Codicibus, Vallis lecta, adest, haud ea inconcinna. Oppianus Cynæget. III. 514. καὶ βάλιν δὲ πίδαξ τις ἰστέοντα φέρει Σαρῶν. Omititur a Sophocle Trachin. v. 480. Wess.

CAP. IV. 5. *πράχων μὲν τῶν Ἀθηναίων οὐ φίλος γράμματα*] Horum sententiam Valle liberius expressit. Πράχων, usu rariore non aliud, ac *πρότιον ἔχων*, cum jam antea haberet, nossetque adeo, Atheniensium consulta, haud sane amica. Φιλίως λόγους ad eum modum VII. 163. et VIII. 106. Confer Abreschii Animadv. in Æsch. lib. II. c. 32. Wess.

CAP. V. 8. *Λυκίδα κατέλιπον*] Idem si fatum ante decem menses eubierat Cyrillus, mirum est hujus exemplo non fuisse Lycidam deterritum. Ignotum Herodoto, plures Cyrillum commemorant; cum Themistoclis sussu statuerent Athenienses, ut urbe relicta — naves conscenderent, — Cyrillum quemdam, suadentem ut in urbe manerent, Xerxenque reciperent, lapidibus obruerunt: sic scribit Cicero de Off. III. c. xi. secutus Demosthenem de Cor. p. 174.;

ex quo Cyrillus innotuit Harpocrati, Hermogeni p. 448., aliis. Cante Aristides neque Cyrillum nominat nec Lycidam, duo tamen diversos, ut puto, designans, qui non similissime mortis genere perierint: de illo, qui Demostheni dicitur Cyrillus, in Panathen.

T. I. pag. 243., *ἰαυδὴ τις ἐνέληται αὐτῶν, ὡς χρὴ συγχωρεῖν, αὐτοὶ μὲν αὐτῶν, αἱ δὲ γυναῖκες τὸν γυναικῶν ἐπιβουλεύουσι διόφθικον ἐν χειρὶ*: illic in Schol. MS. Cyrillus vocatur. De Athenis agens Aristides secunda vice captis, misseque ad Athenienses in Salamina nuncio T. III. p. 356. *ἰαυδὴ τις εἶναι ἐν τῇ βουλῇ λέγεσθαι, συλλογίζοντες πῶς τις κατέλιπον αὐτοὺς μὲν αὐτῶν, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν γυναικῶν αὐτῶν*. (Hoc ibi Scholion. præbet Cod. MS. ad Ἐπειδὴ τις εἶναι) Κυρίλλος παρὰ Δημοσθένην· ὁ γὰρ Ἡρόδοτος Λυκίδα αὐτὸν καλεῖ. Demosthenes quidem et Herod. de diversis loquuntur temporum articulis; non tanta tamen apud me auctoritas est Aristidis, ut Demosthenem in re tum notissima erroris ausim arguere, quod fecit G. Canter. Nov. Lect. VII. 4. VALEX.

13. *ἦσαν αὐτοεπίλοιποι*] Exscriptum ex Ask. *ἦσαν* ad *ἦσαν* sive *ἦσαν* Ionum ducit, quomodo ex membranis semel iterumque lib. III. 77. *ἀνταίλις*, Sophocli Trachin. v. 395. *ἀνταίλιον*. Adprime autem *ἀνταίλιος*, Frigm. Paris. notabiles. Nostro *ἀνταίλιος*, transfugæ, aliis subinde omnes, qui sua sponte adveniunt; Oppianus *πλετοὶ τ'*, *ἀνταίλιος* τ', Halieut. III. 360. At schedis istis, contentus novæ in Græcia vocis indicio, non obtempero. Aristides atrox hoc marium et matronarum Atticarum facinus neglectui non habuit, T. II. p. 217. Wess.

CAP. VI. 5. *ἐν τῇ Βοιωτίᾳ*] Vetus is *ἐν τῇ Βοιωτίᾳ* concedere ne recepto ex Florent. debeat, in dubio hæret. Exstat acervus, ex Musis a Porto conges-

tus, exemplorum in hanc partem. Verum valet. (conf. Adnot. ad I. 21, 4.) Mox (lin. 7.) *μεμφόμενος*, quæ Reiskii suspicio, volentibus exemplaribus scriptis, suum in locum collocavi. Wess.

Ibid. Præfert Bothius Aldinum *ἐς τὴν Βοιωτίαν ἐλπίγας ἵσταται*. S.

11. *προῦσαι* *τι*] Aldus et Camerarius optime; post quorum curas operæ, incite *προῦσι* corrigentes, aberrarunt turpiter. Geminum germanum eandem delictum in *ἴσσι* ex legitimo *ἵσται*, lib. VIII. 68. Utique Aldinum exemplar, ut hinc et alias frequenter adparuit, ab insecutis contemptius habitum fuit. Wess. — Lectionem Medicæam in *προῦσαι* mutandam suspicabatur Kœnius: præterea denuntiarunt, ni venirent Atheniensibus auxilio, hos sibi ipsos tutamen quoddam paraturos: sic redderem Herodotea, *ὥς καὶ αὐτοὶ τινὰ ἄλκιον ἐχέουσιν*, id est *ἀπειροφὴν ἱσχυόμενται*, vel *ἱσχυόμενται*. Hoc significatu sibi parandi, vel adipiscendi, veteribus frequentatam *ἐχέσθαι* adhibuit aliquoties Herod. infra bis c. 26. et c. 28. *Ἄδρια ἐχέσθαι*, vel *ἐχέσθαι*, vel *ἐχέσθαι* *τι*, locutiones sunt usitatissimæ: *ἐχέσθαι* *παρὰ* *τῶν* *Θιῶν* *τῶν* *παρόντων* *καὶ* *ἀπαλλαγῇ*, dixit Isocrat. in Evag. p. 191. x. vid. R. Dawes in Misc. Crit. pag. 258. VALCK.

CAP. VII. 2. *καὶ* *ἐφὶ* *ἣν* *Ῥαϊνθίαν*] Hyacinthiorum apud Spartanos festivum tempus operose, oblitus tamen Euripidis Helen. v. 1485., Jo. Meursius ultimo Feriatæ Græc. libro exposuit. Wess.

2. *περὶ* *πλείστον* *δ' ἥγος*] Laudabiliter supra Lacedæmonii V. 63. *τὰ* *τοῦ* *Θιῶ* *πρισβύτιον* *ἱσχυόμετο* *ἢ* *τὰ* *τῶν* *ἁνδρῶν*: sed hac tempestate Hyacinthia domi celebrantes jure displicebant Atheniensibus. Sic VII. 206. *Κάρνιὰ* *ἐφὶ* *ἣν* *ἱμωδόν*. Attigit Plut. T. II. p. 873. x. VALCK.

12. *Δία* *τι* *Ἑλλήνων*] Jovis Πανι-

λυσίου apud Æginetas et Athenienses cultus in Pausania fin. libri primi: *Ἑλλάνιον* novit Pindarus et Syracusanorum numi, de quibus Cl. Havercampus ad Parutæ Sicil. Numism. p. 343. In vicinis (lin. 14.) *ἀλλὰ ἀπυσάμεθα* gravius et elegantius legenti accidit, suadentque membranæ. Hoc amplius, *καὶ* *τὸ* *μὴν* *ἀπ' ἡμῶν* *εὔτω* (lin. 18.) a Gronovio ac PAVIO summo jure laudatur, idem quidem ac *τὸ* *μὴν* *ἡμίτερον*, sed suavius atque ex interiore sermonis usu. Quod autem post *ἀπύσθηλον* aderat participium *ἰδὲ*, sæpe Scriptori in deliciis, abesse Codicetum jussu potest; neque hic criminationem, in Th. Galeum (a Gronov.) intentatam, metuo, quippe temerariam valde. Ceterum *νίμισαι* *ἰπὶ* *τοῖς* *Ἑλλήναις* (lin. 9.) in Græcos inpenditur aive distribuitur, bene Portus. Wess.

12. *Δία* *τι* *Ἑλλήνων*] Jovem Græcis communem reveriti. *Ἑλλάνιον* *Ζῆδι* ubi memoratur Aristophani in Eq. v. 1250, et Pindaro Nem. V. 19., adpellationis originem ab Æaco recte repetunt Scholiastæ. Æaci precibus malorum levamen adepti, quibus tota Græcia premebatur, *ἱερὸν* *ἐν* *Αἰγίῃ* *κατιστήσαντο* *κατὰ* *τῶν* *Ἑλλήνων*, *εὐπρεπὲς* *ἱσχυόμετο* *τὴν* *ἰσχύν*, Isocrat. p. 191. x., Jovis scilicet *Ἑλλάσιον*, vel *Πανιλλαντίον*. Huic Æacus sacra fecisse dicitur Pausanias I. p. 108. et II. p. 179., *τῷ* *Πανιλλήνῳ* *Διὶ* *Θύσας* *καὶ* *εὐχόμενος*, *τὴν* *Ἑλλάδα* *γῆν* *ἱσχυόμεν* *ἵσταται*. A templo Jovis Πανιλλαντίου mons, in quo statutum erat, Πανιλλάνιον *ἕρος* dicebatur, eodem teste pag. 181. Fortasse scripserat Clemens Alex. VI. p. 753, 14. *Αἰανὸς*, *ἀνελθὼν* *ἐπ'* *ἡμῶν*, — *τὸν* *τοῦ* *Ἑλληνικοῦ* *κατὰ* *ἰσχυόμενος* *Ζῆδιν* *ἠύξατο*. VALCK.

14. *ἀλλὰ πάντα* *τι* *ἀπυσάμεθα*] Latina Vallæ, nos tamen—annuere nolle, sed recusare, monstrant lectionem in marg. Steph. notatam, (ubi, omisis duabus vocibus *πάντα* *τι*) *οὐ* *κατατίνα*.

μιν, ἀλλ' ἀπιπάρμυα: non adprobavimus, sed repudiavimus; illa nimirum omnia, quæ paulo ante sibi dixerant a Rege Persarum oblata. Placet et mihi Med. lectio ab Arch. firmata, (lin. 18.) καὶ τὸ μὲν ἂν ἡμῶν οὕτω ἀπὸ θηλοῖν ἰὸν νύμνται ἰσὶ τοῦς Ἕλληνας: editum ἡμίτερον videtur interpretamentum. VALCK.

23. τῦχος — ἰν εἰλίῃ ἰσσι] Litem non moveo membranarum, quarum ἰν εἰλίῃ ἰσσι haud aliud ac πρὸς εἰλίῃ, c. 8. et Dionis Chryst. Or. LXI. p. 583. D., Platonis ἰσὶ εἰλίῃ Menex. pr., æquatque adeo vulgatum. (De munitione illa vide VIII. 71.) Mox (lin. 25.) τῇ Πίρῃ ἀντιώσθαι tritius, aut πρὸς τὸν Πίρην, uti non male Reiskius voluit. Habet tamen illud, (τὸν Πίρην ἀντίωσ.), quod alias significatum, suum in Musis locum. Wess.—Verbum ἀντιώσθαι nusquam quidem alibi in Musis, quod meminim aut adnotaverim, cum quarto casu, sed constanter cum tertio construitur: sed, sicut illud h. l. communi consensu veteres libri omnes cum quarto jungunt, sic cognatum verbum ἀντιάζειν, non solum cum dativo casu, sed sæpius etiam cum accusativo junctum reperitur, ut II. 141, 14. IV. 80, 7. 118, 10. 121, 1. Et hoc loco ratio suberat, cur ἀντιώσθαι eodem modo construeretur, scil. ne duo diversi dativi, ἡμῖν, et τῇ Πίρῃ, in eadem phrasi concurrerent. S.

23. ἰν εἰλίῃ ἰσσι] Herodoteum videtur ἰν εἰλίῃ ἰσσι, quod est in marg. Steph. ut paulo legitur inferius ἢν πρὸς εἰλίῃ, prope finem. Tum vicina (lin. 25.) scripserim partim cum Reiskio: συνβιμένοι τε ἡμῖν τῇ Πίρῃ ἀντιώσθαι ἰς τὴν Βουωτίνην. Sæpius in Musis obvium ἀντιώσθαι sollicitari non debet. In fine lib. VIII. pro ἡρίαις legerem, ὑρίαις καὶ ῥῆς ἰσσι πρὸς βουωτῆσαι ἰς τὴν Βουωτίνην. VALCK.

31. ἰσιτηδιώτατον ἰσσι μαχίσσασθαι]

In fine hujus capituli Dissertatio Herodotea, p. 131. novas nobis obtulit ex Codicibus lectiones: τῆς γι ἡμιτέρης ἰσιτηδιώτατον ἰσσι ἰμαχίσσασθαι τὸ Θριάσιον πιδίον: quarum lectionum altera procul dubio est genuina. Proximum accedit apud Suidam in Εὐρύλατον: πιδίον—ἰσιτηδιών ἴσση ἰμαχίσσασθαι. Thucyd. II. 20. χῶρος ἰσιτηδιος ἰφαίνετο ἰσσερατοσιδιύσαι: Herod. IX. 25., χῶρος ἰσιτηδιώτερος ἰσσερατοσιδιύσαι.—VALCK.

Ibid. ἰσιτηδιώτατον ἰσσι] Etsi ἰσιτηδιώτατον Arch. et Vind. optime ex ἰσιτηδιῆς manet, et ἰσιτηδιώτατον Democriti apud Homeri Interpretem, p. 1441, 16. (Eustath. in Od. p. 89, 46.) fere sit geminum, eo non utar. Mire vero adblanditur ἰμαχίσσασθαι, rarioris quidem formæ, sed legitimæ, qua ἰσσερατοσιδιύσασθαι, castra in loco metari, supra c. 2. et χῶρος ἰσιτηδιος ἰδιατάξαι τι καὶ ἰσσερθεῖσαι, uti MSS., τὸν σσερατὸν, aptus locus ad exercitum in eo ordinandum et numerandum, lib. VII. 59. Tale πιδίον ἰσσερθεῖσαι καλὸν Appiani Bell. Civil. IV. (c. 106.) p. 1041., rari- usque Philonis Jud. lib. II. Vit. Mosis p. 659. β. ἰσιτηδιώτατον ὡς τὸν τόπον ἰσσερθεῖσαι καὶ ἰσσερθεῖσαι: et de Numer. Septen. p. 1187. α. πιδία ἰσιτηδιώτατα ἰσσερθεῖσαι. Negligo alia. Constat verbo justa compositio, et probanti ratio. Wess.

CAP. IX. 3. Χίλιος, ἀπὸ Τριγύτης] Hoc satis. Plutarcho Χίλιος, Malign. p. 871. fin. et Themist. p. 114. r., fide Codicis Bodleiani: Polyæno Χίλιος, lib. V. 30. Par discordia in nominibus Χίλων et Χίλων atque aliis. Post pauca (lin. 4 seq.) οὗν ἰφῆρον ἰσσερθεῖσαι postulant schedæ. Wess.

Ibid. Χίλιος οὐνίματι, ἀπὸ Τριγύτης] In Plutarchi Them. p. 114. r. legere etiam licet Χίλιος τὸν Ἀρμάδα: sed rectius nomen apud eundem scribitur, T. II p.

871. γ. Χίλιος, et pag. 872. Δ. ubi acerbe, *εἰ δὲ τι, αἰτ. κατέρχου αἰσίων* in *Τογία πρῶμα τὸν Χίλιον αἰσίων, οὐκ ἀνὰ ἑλλὰς περιγίγναι*. Χίλιος est in Polyæn. V. 80. Herodoti Tegeata τῶν ἰσθμῶν ἰσθμῶν πάντα λόγῳ: (lin. 4.) sic mihi quoque scripsisse videtur omissa voce *ισα*, quæ ut a Med. sic aliis etiam aberit Codicibus. Arcadia sententiam paucis expressit Plutarch. τοῦ διατυχίσματος οὐδὲν ὀφίλης ἔστι Πειλοπόννησος, ἀν' Ἀθηναίων Μαρόνι προσηγύναται. Illud Polyæni, πολλὰς διαβάσεις ἔχουσι εἰς τὴν Πειλοπόννησον οἱ βάρβαροι, propius accedit Herodotea, μεγάλας κλισιάς ἀναστεινῆσαι εἰς τὴν Πειλοπόννησον τῇ Πίρρῳ. VALCK.

9. μεγάλας κλισιάς] Polyæni πολλὰς διαβάσεις εἰς τὴν Πειλοπόννησον cultu et elegantia multo sunt inferiores. Nostri ad præscriptum Plutarch. T. II. p. 360. Δ. μεγάλας μὲν τῇ ἀθίῃ λιγὲς κλισιάς ἀνοίγοντες: quæ Philosophi et complura alia Jo. Jac. Wetstenium in Epist. S. Pauli prior. ad Cor. cap. xvi. 9. occupasse conperio. Wess.

CAP. X. 4. καὶ ἰσθμῶν περὶ Ἰσθμῶν τῶν εἰσόδων] Vereor una cum Cl. de Pauw, ut hæc Herodotus scripserit. Valla tresque scripti libri omitunt, habentque cap. 28. sedem magis opportunam. Et cui bono τῶν εἰσόδων? Non nego, quod Galeus ursit, esse in Plutarchi ea, Malign. p. 871.; sed, hinc derivata, unde confit? Tolle omnia, et orationi ad culturam nihil deerit, modo ἰσθμῶν probetur. Id sane cum exercitus imperium traditur, multo commodius et lenius. Vide III. 155. VII. 52. etc. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. S.) et in Exemplo nostro, pro εἰσόδων, corrige εἰσόδων, ut est in Edd. ante Schæf. et in MSS. Cæterum nolim dissimulare, haud satis commode videri h. l. procedere orationis structuram: certe, ut Schulzius, sic et

ego ἰσθμῶν requirerem, ubi alii ἰσθμῶν τῶν εἰσόδων, alii vero libri magis etiam vitiose ἰσθμῶν exhibent. S.

Ibid. ἰσθμῶν περὶ Ἰσθμῶν, etc.] Eosdem memorat Plutarch. in Aristide, p. 325. Δ. et Tom. II. p. 871. x. ubi ἰσθμῶν εἰς Πλαταιὰς περὶ τῶν εἰσόδων Σπαρτιάτων περὶ αὐτῶν ἰσθμῶν Ἰσθμῶν ἰσθμῶν εἰσόδων: atque adeo legit hoc in loco, quæ nonnullis in Codicibus perperam omituntur. Tot numero εἰσόδων ad Plataeas cum Spartiatis stetisse certum est ex cap. 28. et bello Peloponnesiaco sæpe cum Lacedæmonitis militasse τῶν εἰσόδων novimus ex Thucydid. IV. 80. V. 57. et 64. VII. 19. VALCK.

13. Σωμῆτος οἱ ἰσθμῶν τῇ Πίρρῳ] Abbi Σωμῆτος ἰσθμῶν Κρότων, lib. V. 44. De Cleombroto, exercitus ad Isthmum imperatore, superius lib. VIII. 71.; de Solis vero eclipsi, quæ rex territus copias domum reduxit, præclare Dionys. Petavius, Doctr. Temp. lib. X. c. 25. Wess.—De illo solis defectu videbis quæ Petavio apud Larcherum Parisiensis olim Academicus Pingré opposuit. Cæterum territum fuisse illo phænomeno Cleombrotum, non proficitur Herodotus: ac videndum, ne significare potius voluerit, fausto accepto omine illum copias ab Isthmo abduxisse. Eodem enim tempore, quo ad Salaminum pugnatum est, cum exercitu ad Isthmum Cleombrotus erat, munitionem Isthmi urgens: videturque, accepto jam de felici pugna exitu nuncio, sacra, quæ hic memorantur, adversus Persas fecisse; scilicet experturus, an a pedestri Xerxis exercitu, qui Peloponnesum versus progrediebatur, (VIII. 71.) revera timenda esset invasio Peloponnesi. Jam ex defectu solis debuit ille, puto, faustum Peloponneso capere omen, quippe exercitui Regis portendente exitium. Itaque tanto fidentior Cleombrotus, quoniam paucis post pugnam

diebus, Thessaliam versus se recepit Barbarorum exercitus, reduxit suos ab Isthmo, utpote nullo amplius periculo imminente Peloponnesiis. Atque ita ad finem non perducta est Isthmi munitio, et intermissum opus; donec, adlato nuncio redire Mardonium cum exercitu, denuo Isthmum repetierunt Lacedæmonii cum aliis Peloponnesiis, et summo studio manus perficiendo operi admovent, IX. 8, 4 seqq. S.

CAP. XI. 13. 1. 'Ορίστειν] Memorat Pausanias Orestæ tumulum, τάφον, Lacedæmone lib. III. c. 11. p. 234., qualem illi publice datum Argis et Mycenis Lucianus infitatur, Toxar. c. 5. Nec eum tamen hic innui statuo; sed τὸ 'Ορίστειν Μαυναλίας, Thucyd. V. 64., vicinum Tegeatum finibus, quo de ibi viri doctissimi Wasse et Dukerus. Ad sequentia (lin. 14.) Hesychii glossa, πίνον, οἱ πολέμοι, οἱ δὲ τοὺς Πέρσας, recte refertur. Bene Servius ad Æneid. IV. 424. Herodotus Persas, qui erant Græcorum hostes, ξένους a Lacedæmoniis appellatos refert. Similia ex Idomeneo in Aristid. pag. 325. A. Plutarchus. Priscis ita Latinis hostem peregrinum indicasse, leges XII. Tab., Plautus, Varro, Cicero testificantur. Vide ill. Scaligerum ad Festum in Hostis. Wess.

13. εἶναι ἐν 'Ορίστειν] Arcadiæ sic regio quædam ab Oreste fertur denominata. Apud Steph. Byz. in 'Ορίστειν: Orestes θνήσκει εἰς χωρίον τῆς Ἀρκαδίας τὸ λεγόμενον 'Ορίστιον. 'Ορίστιον τῆς Μαυναλίας dixit Thucyd. V. 64. Ab Euripide scribi non potuit, quod Salmasium sequuti Berkel. et Holstenius velut Euripideum excitant ex hujus Oreste v. 1684. Tragicum scripsisse suspicor: Κεκλησεται δὲ οὗς φυγῆς ἰσάνουμιν, Ἀζῶν Ἀρκασίον τ' 'Ορίστιον πῖδον. In ejusdem Electra Castores ad Oresten, v. 1273., Σὶ δ' Ἀρκάδων χερὲ πόλιν ἰσ' Ἀλφειοῦ βράσις Οἰκίην, Ἀναίαν πλησίον

σηκώματος. Ἐπ' αὐτοῦς δὲ σου πόλιν κεκλησεται. VALCK.

18. τῶν περιόικων Λακιδαιμ.] Quom in rebus Laconicis frequentissima fiat mentio τῶν περιόικων, incertos fluctuare miror viros eruditissimos, quinam per illos sint intelligendi. Clar. Duker. ad Thucyd. p. 510. in Addendis, Heinsius, inquit, scribit (in Notis ad Max. Tyr. p. 65.) eosdem esse περιόικους Lacedæmoniorum et Εἰλωτας: sed nondum mihi persuadet. Prorsus diversi generis fuisse vel ex hoc liquet Herodoti loco, ubi quinque millia τῶν περιόικων distinguuntur a quinque millibus Σπαρτιητίων, qui circa se singuli haberent septem τῶν εἰλωτῶν. Infra c. 28. in aciestetisse dicuntur Λακιδαιμονίων μύριοι quorum dimidiam partem, ἴοντας Σπαρτιήτας, ἰφύλασσαν ista quinque et triginta millia τῶν εἰλωτῶν, ut levis armaturæ milites. Erant itaque Lacedæmonii οἱ περιόικοι, non εἰλωται: hi servitutem serviebant; liberi erant οἱ περιόικοι. Εἰλωται, si bello heris operam suam adprobassent, libertate donati Νιοδάμωδες dicebantur: ab his vero etiam distinguuntur οἱ περιόικοι. Xenoph. Ἑλλ. I. pag. 256, 15., ἐν αὐτῇ τῶν περιόικων τινες, καὶ τῶν νιοδάμωδων οὐ πολλοί. Ubicunque in historia Græca περιόικοι vel junguntur vel opponuntur Spartiatis, Lacedæmonii sunt intelligendi, cujuscunque fuerint urbis Laconicæ cives, excepta Sparta, Spartiatarum imperio parentes. Scholiastæ Aristidæ MS. οἱ περιόικοι esse dicuntur οἱ περιόικοῦντες Σπάρτην τὴν μητρόπολιν. Τοὺς ἐν τῶν περιόικων πόλιν dixit Xenoph. Ἑλλ. III. p. 294, 43. τὰ ἐν κύλῳ τῆς Σπάρτης πολίσματα, Pausan. VII. p. 555. Hæ civitates. ut olim erant Spartiatarum ὑπήκοοι, sic ævo quoque fuerunt recentiori εἰς Σπάρτην συντελοῦσαι, nisi quod ex istis decem et octo Augustus jussit esse αὐτόνομους, Pausan. III. p.

265. Qui *περίοικοι*, iidem dicebantur et *Λακιδαιμόνιοι* et *Λακωνικοί*. Thucyd. IV. 8. *οἱ Σπαρτιάται αὐτοὶ μὲν καὶ οἱ ἰγγύσταται τῶν περιόικων ἰδὺς ἰσθμὸν ἐπὶ τῶν Πύλων. τῶν δὲ ἄλλων Λακιδαιμόνιον βραδυτέρᾳ ἰγγύσσει ἢ ἴσθμους*: quo loco *οἱ ἰγγύσταται τῶν περιόικων* sunt utique Lacedæmonii. Cecidisse scribit in pugna Leuctrica Xenophon *Ἑλλ.* VI. p. 349, 7. *τῶν συμπάντων Λακιδαιμόνιον ἰγγύς χιλίους*, — *αὐτῶν Σπαρτιατῶν περὶ τιστρακισίους*: ubi *αὐτοὶ Σπαρτιάται* genuini sunt Spartiatae, *εἰ καθαρῶς Σπαρτιατῶν* Maximo Tyrio, p. 347. Thucydidi Lacedæmoniorum duces memorantur, lib. VIII. c. 22., *Εὐάλας Σπαρτιάτης* et *Διωνάδης περίοικος*: id est *Λακιδαιμόνιος*, ut eidem, præter alios, Theramenes dicitur *Λακιδαιμόνιος*, Dercyllas autem *ἄλλος Σπαρτιάτης*. Qui sæpe dicitur *Ἀσινάϊος* Xenophonti in *Κύρου Ἀναβάσει*, Neon est *Λακωνικός*, VII. p. 235, 31. conf. V. p. 204, 9. VALCK. — De Pericecis Lacedæmoniorum nonnihil dictum ad VI. 58, 13. S.

CAP. XII. 9. *αὐτὴν ἰσχυν*] Sequor Codices, ipsumque Scriptorem, qui lib. III. 77. *ἰσχυν τι βουλευόμενος* — *ἐς τὸ πρῶτον παρίναι*: et mox c. 13. *ἄσσει καὶ ὀλίγους σφίς ἀνδρόνους ἰσχυν*. Hic vero Argis missus ad Mardonium nuncius adfirmat lib. VII. 150. commemorata. Wess.

CAP. XIII. 5. *διὰ πάντες τοῦ χρόνου*] Omni illo tempore, quo in Attica armatus consederat. Necessum enim non puto, *διὰ πάντες* cum Reiskio in *διάγοντες* aut *περιόντες* converti. Immo, si Arch. consentaneos nancisceretur, *διὰ πάντες* sufficeret. Æschylus Prometheus. v. 283. *τοὺς σοὺς δὲ πότους χερῶν διὰ πάντες ἀποῦσαι*, quod in scholiis *δὲ ἔλουν*, sed idem ac omni modo. Wess.

CAP. XIV. 2. *ἀγγιγλὴν πρόσδρομος, ἄλλη*, etc.] Calculum corrigenti *πρό-*

δρομος ἄλλη, στρατὴν, etc. non adpono. "ἄλλη" scribit, utpote diversas a superioribus Spartanorum copiis. Wess. — Utique sollicitari *ἄλλη* non debuerat; sed vide ne *πρόδρομος ἄλλη στρατὴν* scriptum oportuerit; quod mihi quidem perquam probabile, ac pæne certum videtur. Conf. IV. 121, 2. c. 122. 1. et præsertim VII. 203, 4. S.

3. *ἰβουλιύτα, Σίλων, εἴ πως τοῦτοι πρῶτον ἴλω*] *Θίλων*, damnatum a Brit. et docto viro, geminum habere videtur S. Paulli Epist. ad Coloss. c. 11. 18. *μηδὲς ὑμᾶς καταβραβεύω Σίλων, i. e. cupide. Θίλων* sane cupiditatem et lubentiam quandam in Æschyli fabulis ostentat sæpe numero. *Θίλων* δὲ τῶν *πρώτων λόγων*, cupide libenterque audiet, Choëph. v. 791. Plura apud Cl. Abreschium Anim. in Tragicum illum lib. II. 14. Quare *ἰβουλιύτα Σίλων*, cupide consultabat. Wess. — "*Θίλων*, suspectum: dixerat REISKIUS: Ego quidem quid sibi velit non intelligo." Et SCHULZIUS, Wesselingii Notam respiciens: "Quid vero est, inquit, *ἰβουλιύτα Σίλων*? Num potest *μὴ Σίλων* quisquam *βουλιύσθαι*? Nemo unquam, opinor, ita dixit." Itaque ille, ut nos, Schæfero calculum adponens, verbum illud, quod uno codice excepto alii omnes constanti consensu exhibent, eiecit. Quod ego, denuo hunc locum expendens, factum nollem: et *Σίλων* omnino restitutum auctori velim. Scilicet, non juncta debebant intelligi *ἰβουλιύτα Σίλων*, quod perspecte videns H. Stephanus, verbo *Σίλων*: commatibus utrimque intercepto, sic ediderat: *ἰβουλιύτα, Σίλων, εἴ πως*, etc. quam distinctionem orationis ipse etiam Wesselingius cum aliis post Stephanum Editoribus tenuit. Et nonnihil quidem impeditum videri poterat hoc dicendi genus, nec tamen incongruum Herodoti stylo: valetque idem ac si dixisset,

δίῳλον τοῦτους πρώτων ἱλαῖν, βουλευόμενος ἴσως, etc. cupiens hos primum capere, deliberavit quo pacto id efficeret. S.

5. ἢ δὲ ἴσως προσιλβύσα] Non ignoro Celeb. viri (Gronovii, προσιλβύσα defendentis,) in Portum Vallahque stricuras, haud profecto ad consensum extorquendum acres. Quisque videt, Vindob. rectum tenuisse. Wess.—Præmisso equitatu erat in Vallæ Latinis: et *προσιλβ.* corrigendum videri monuerat Portus in Lexic. Ion. voce *Κατισπάξις* *βαι.* S.

CAP. XV. 1. ἡλθε ἀγγυλίην] Hæc patrociniū inpetrat ex lib. VIII. 140. ἱμοὶ ἀγγυλίην ἦκε παρὰ βασιλῆος, et ex observatis D'Orvillii ad Chariton. lib. I. p. 37. At Aldo congruit lib. I. 83. ἦλθε ἄλλη ἀγγυλίην: et proxime, ἦλθε ἀγγυλίην *πρόδρομος*. Euripides *Androm.* v. 79. ἦλθεν φάσις. Junge Raphellium in *Epist. ad Galat.* c. 3, 23. Wess.—At non ἡλθε h. l. dederat Aldus, sed ἦκε, quemadmodum in *Var. Lect.* (ed. S.) recte Wess. monuit. S.

3. διὰ Δικελίης] Sic Iones; reliqui *Δικελίης*: (puto voluisse, reliqui Græci *Δικελίης*;) unde illorum (scil. Ionum) flexione *Δικελίης ἀπέχισθαι*, c. 73. (vide IX. 73 extr.) Cur (lin. 5. et 6.) *Τανάγρης* et *ἰς Σκῶλον* dederim, nemo mirabitur: mirum vero maxime, turpe illud *ἰς Κῶλον*, præsertim Valla viam ad verum monstrante, hoc tolerari loco quitum fuisse. *τὴν-παρὰ Σκῶλον πέραν* in *Boeotiam Polyæn.* *Strategem.* II. 1, 11. ostendet; cui accedere Strabo poterit lib. IX. p. 628. (p. 408. c. ed. Cas.) cum Casauboni nota. Wess.

4. *ἰς Σφινδαλίης*] Hujus pagi, quem (monente Stephano Byz.) tribus fuisse novimus *Hippochoontidis*, nusquam alibi fit apud historicos veteres aut oratores mentio. In proximis (lin. 6.) nomen urbis *Boeotiæ* non tam diu hæere debuerat perverse scriptum: *Scolion*

recte dederat Valla, cujus ductu pro *ἰς Κῶλον* scribendum *ἰς Σκῶλον*. Urbis aliunde notissimæ ubi meminit Polyænus lib. II. c. 1, 11. ista primum dederat Casaub. *Ἀγνεσίλαος* *δυοῖς ἡμερῶν ὁδὸν ἀνύσας* *ἐν κατὰ Σκῶλον πέραν*—*ἡλθε*: absurdam nobis lectionem ex MSS. vulgavit Maasvicius: *δυοῖς ἡμερῶν ὁδὸν ἀνύσας ἡμέραις δύο*: tribus duntaxat literis repetitis prior lectio hunc in modum fuerat adjuvanda: *δυοῖς ἡμερῶν ὁδὸν ἰν α'.* (id est *ἰν μιᾷ*). *ἀνύσας*: certam præstat emendationem in eadem historia Xenoph. *Ἑλλ.* V. p. 356, 13. *δυοῖς ἡμέραις ὁδὸν ἰν μιᾷ κατανύσας*—*ἴφρασι* *ὑπερβὰς τὸ κατὰ Σκῶλον σταθῆμα*. Paulo post apud Herod. (lin. 7.) scribendum suspicor, *τὸν Θηβαίων*—*ἔκρυψε τοὺς χώρους, οὐκὶ κατὰ ἰχθὺς αὐτίων*. Tum (lin. 12.) flexus Ionicus omnino requiritur *ἀπὸ Ἐρυθρίων*. VALCK.—Neutiquam sollicitari vulgatum consentientibus libris *οὐ τι* (lin. 8.) debuit, quod idem ac *οὐ vel οὐχὶ* aut *οὐκὶ* valet. Sic II. 46, 7. III. 36, 17. IV. 148, 9. et sæpius alibi. S.

12. *ἀπὸ Ἐρυθρίων*] Ab Erythris. *εἰς Βωωτίης ἰς Ἐρυθρὰς*. 19. Peccarunt uti creberrime in *Ἀθηναίων* vice *Ἀθηναίων*. Porro (lin. 13.) *παρὰ τὸν Ἀσωπὸν* oportuit, pro quo *ἐπὶ τῷ Ἀσωπῷ* dicto loco et cap. 16. Plutarchus Aristid. p. 325. *π. τῶν βασιλέων τῆς στρατηγεῖας παρὰ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν παρακτισαμένης*. Adparet inde, castris juxta flumen porrectis, probabiliter Reiskium divinasse *τιταμίον* Herodotum, (lin. 14.) non *τιταγμίον*, reliquisse. Illud autem *εἰς τὸν ποταμὸν*, cujus singula latera denum erant stadiorum, (lin. 15.) impedimentis rebusque pretiosioribus servandis munivisse Mardonium, Plutarchus adseverat. Wess.—Bene habet *τιταγμίον*, (lin. 14.) idque eo minus necesse est in *τιταμίον* mutare, quod eadem notio, quam hoc verbo *τιταμίον* efferri

voluerunt docti Viri, jam satis duobus verbis *καὶ* et *καὶ* (pertinebat, et extendebatur) expressa est. S.

17. Ἀτταγίλος ὁ Φρύγιος] Constatuunt Græci libertatis vindices infra c. 86., a Thebanis exposcere τοὺς μηδίστας, in primis Τιμαγιδῆν καὶ Ἀτταγίλον: qui duo hinc in catalogo proditorum Græciæ locum interfuerunt apud Pausan. VII. (c. 10.) p. 546. ubi merito Sylburgius vulgato nomine Ἀτταγίλος rectius iudicat Ἀτταγίλος: quod similis formæ nomina satis tuebuntur, Ἀδελφῆσιος· Ἀγαθῆσιος· Φιλῆσιος· Ἀρχῆσιος. Εὐσταθῆσιος· Χαερῆσιος: duo postrema præbet Herod. III. 60. V. 99. Attagini nomen Casaubonus Athenæo restituit huc spectanti IV. p. 148. r. Μαγδῆσιος τίς τις αὐτῶν τῶν ἄλλων πιστεύοντα Περσῶν Ἀτταγίλος ὁ Φρύγιος, ὅς φησιν Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἐνστάτῃ μεγάλῃ πλοῦσιν παρσιπικνέσθαι: in quibus Athenæum memoria lapsus putat Vir magnus, cum Nostro dicatur Attaginus παρσιπικνέσθαι, se magnifice rebus instruxisse necessariis, ut Persas posset διδάσθαι μεγαλῶς. VALCK.

18. παρσιπικνέσθαις μεγάλῃς] Errorem Athenæi in his adferendis magnus Animadversor silentio non pressit. Græciæ Boeotiaeque proditor Attaginus redibit, cap. 85., (cap. 86.) Male Athenæo Ἀῖσαμος, in MSS. Ἀῖσαμος, et Pausaniæ VII. 10. Ἀτταγίλος. Neutrum præsterviderunt Casaubonus et Sylburgius. WESS.

CAP. XVI. 5. καὶ σφιν οὐ χωρὶς ἱκανέουσι λέγειν] Non prorsus damnabile (καὶ σφιν) ex Fragm. Paris. excerptum: damnabile autem, κληθῆναι sive κληθῆναι citra necessitudinem (a Reiskio, contra librorum consensum,) obtrusum. Vulgatum eodem vergit, et rectum in Vallæ Latinis. In proximis (lin. 7.) διαπισπίνετον, cum sese poculis

invitarent, scripti omnes. Vide sis Cl. Valckenarium ad lib. V. 18. WESS.— Κλῆσις lin. 5. penacutè pingitur in ed. WESS. et superioribus, rectius κλῆσις ed. Schæf. ut noster codex F. puto et alii. Accepit autem Valla hoc verbum notionē intransitivā, discubuisse: mihi visum erat transitive accipiendā, ut Attaginus dicatur κλῆσις suos hospites. S.

21. ἀμύχανον ἀποτρέψαι] Repetit ex oratione Cambysis lib. III. 65. ἐν γὰρ τῇ ἀνθρωπότητι φύσει οὐκ ἐνὶ ἄρᾳ τὸ μίλλον γίνεσθαι ἀποτρέπειν. In quam sententiam Joseph. Bell. Jud. VI. 5, 4. Ἀλλὰ οὐ δυνατοὶ ἀνθρώπου τὸ χρεῖον διαφυγεῖν, οὐδὲ προσηρμῆναι. Æschylus Suppl. v. 1055, Euripides, Sophoclesque abs Rittershusio laudantur ob similia dicta ad Phædri Fabul. lib. II. finem. WESS.

Ibid. ἀμύχανον ἀποτρέψαι] Hinc ista Stobæus retulit in Tit. CV. p. 567. Homericum Persæ tribuit Herodotus sententiam, cuius auctor fertur Apollo Pythius Ἐχῆανο περιῖ Περσῆας apud Eustath. in Ἰλ. ζ'. pag. 522, 53. Hanc suo quisque more sæpius expresserunt poëtæ. Velut vulgare dictum mulieribus ubi tribuit M. Antonin. VII. 46., ὅτι τὴν εἰμαρμένην οὐδεὶς ἀνθρώπου: multa notat Gataker. VALCK.

27. ὡς αὐτὸς αὐτίκα λίγῃ] Quod conjectando præceperant Abreschius et Reiskius, sermonis series et Codices ratum habent. WESS. *

Ibid. Miror quod legitur de Thersandro, ὡς αὐτὸς αὐτίκα λίγῃ ταῦτα πρὸς ἀνθρώπους: cur enim obsecro πρὸς ἀνθρώπους? Frequens et hic suspicor herere vitium, corrigendumque πρὸς ἄλλους, ut aliis ista narrasse dicatur ante Thersander, quam apud Plateas decertaretur. Inter voces ἄλλους et αὐτοῖς, sive ἀνθρώπων, perexigua fuit olim scribendi differentia: videtur Valla illud ipsum in

suo quoque Cod. reperisse; vertit enim: ipsum hæc statim aliis enarrasse. Quod in ed. Clar. Gronov. his fuit substitutum, per homines sparsisse, nunquam, ut equidem puto, dici potuit *λίγειν πρὸς ἀνθρώπους*. Hinc valde discrepant locutiones *λαφίειν εἰς τοὺς πολλοὺς*, vel *εἰπεῖν*, vel *λίγειν εἰς πάντας*, similesque. Rarius illud Sophoclis apud Stob. pag. 579, l. *Μὴ σαύει πολλοῖς τὸν παρίστα δαίμονα*, pro *εἰς πολλοὺς*: ut ibidem v. 11. legitur consueto more, *Ἐμμεγευεῖν γὰρ ἄνδρα τὰς αὐτοῦ τύχας εἰς πάντας ἄμβολις*. VALCK.—Quidni vero *πρὸς ἀνθρώπους* feramus, quod communi consensu libri præferunt omnes? S.

Caput hoc ab Hefodoto conscriptum esse, non adducitur Bothius, ut credat; quippe nihil nisi apullas continens, et Græculi, eloquentiam ostentantis, affectationem minime Herodoteam. S.

CAP. XVII. 3. *ἰμῆδιζον γὰρ δὴ σφῶρα καὶ οὗτοι οὐκ ἰκόντες*] Revocarem quod ante Gronov. vulgabatur *μυγάλοις*, pro *σφῶρα* frequenter usurpatum Herodoto, et in hac ipsa phrasi infra, c. 39., ubi Thebani, *ἀπὸ μηδίζοντες μυγάλοις, προθύμως ἔφερον τὸν πόλεμον*. VALCK.—*Ἐμῆδιζον γὰρ δὴ σφῶρα* dedi schedis ut manderet, pæne persuasus, *σφῶρα* glossatori redonandum. Pristinum certe Herodoteum est: sic c. 39. *οἱ γὰρ Θεβαῖοι, ἀπὸ μηδίζοντας μυγάλοις*. Portus plura conduxit. WESS.—Consentiunt tamen in *σφῶρα* et Wesselingii et Stephani codices, itemque nostri omnes: ut merito mireris, unde nam Aldus *μυγάλοις* arripuerit. Sed, utrum istorum verborum præferas, parum refert. Equidem in re ipsa et in totius pericopæ sententia adhaesi. Nec enim video quo pacto hæc cohærent, *μῶντι δὲ Φωκίῃς οὐ συνίσταλον, ἰμῆδισαν γὰρ δὴ σφῶρα* (sive *μυγάλοις*) *καὶ οὗτοι*, præsertim si post *οὗτοι* intercidatur oratio. Saltem *ἰμῆδιζον μὲν γὰρ* expectasses, et dein *οὐκ ἰκόντες* δὲ,

quod in Vallæ Latinis est, non tamen voluntarii. Denique et illud omnino mirum accidit, quo pacto, quos ait Scriptor castra Mardonii, unos ex omnibus, non esse secutos, et *invitos* cum eo fecisse, eosdem tamen dicat *σφῶρα* aut *μυγάλοις* *Medis* studuisse: quod si abesset adverbium, nulla admodum difficultas superesset. S.

7. Rectius Hermocydes dicitur *ἀπὸ τῶν ἀσπῶν δοκιμασάμενος*, quam *δυνατάμενος* in Med. ex quo vir Clar. (lin. 9.) optime restituit *ἐκίλινοῖς σφίρας ἢ ἰωῦτῶν ἢ τῇ πιδίῃ ἵζεσθαι*, seorsim sedere. VALCK.

9. *ἰωῦτῶν*] Verissime Gronovius. At cur nulla Aldi mentio? Pavius animadvertit fœdam operarum aberrationem et correxit. (Vide Var. Lect. ed. S.) Nostri Amazones lib. IV. 114. *οἰκίσαμεν ἢ ἡμίοναυτίων*, habitemus seorsum; et IX. 37. *ἔχον γὰρ καὶ οὗτοι ἰωῦτῶν μάντιν*. WESS.

18. *ἄνδρα πάντα τινὰ*] Justior ordo; qualis c. 88. *ἰαθήκεσθαι γὰρ οἱ πάντα τινὰ οἶστο*, et multifariam. *Ἦτις παρίχοντες* (lin. 20) Suidas, cunctis in Codd. obvium, invenit; cui tacitum pronomen ubi aptaveris, quæ novandi necessitas? Et Reiskius tamen *ἢ περιερίοντες*, imprudenter absurdeque agentes, sed imprudenter. *Περίερίοντες* Græciæ est recentioris et Cilicum dialecti, nisi Salmasius fallit, veterum vestigia premens, Funere Ling. Hellenist. p. 152. Qui quidem falsus si fuerit, arguente Jo. Alb. Fabricio ad Sextum Empiric. lib. I. Adv. Grammat. c. 2. p. 227., obtrudi Herodoto, quod ignorabat, haud oportuit. WESS.

CAP. XVIII. 1. *Ὁ μὲν δ'*] Hanc voculam ex marg. Steph. auctori restituerem. VALCK.—Et recepit Wess. neglectam a Gron. et superioribus. Quod autem repertam in Med. ait Wess. in Var. Lect., (ed. S.) id Gron.

nov. in Notis non diserte quidem professus erat, sed videtur significare voluisse. S.

4. ἀντίοι Ἰσταναν] Ferre possum, non pugnaturus, si cui ἀντίοι Ἰσταναν blandientur. Euripides Orest. v. 1460. Ὡς πάρεσι δ' ἐρίσισι τοῖσι ἀντίοι σταθίνοις. Ferre autem minime queo, πάντη συστρίψαντες mutari. Conglobarunt se Phocenses, inpetum irruentium excepturi. Tales fere συστρίφιντες εἰς ἱκανὸν πλῆθος Diodor. lib. III. 36., et infra c. 61. συστρίφιντοι. Vide Cl. Valcken. ad lib. I. cap. 101. Wess.—Intactum relinqui debuerat συστρίψαντες ἰαυτούς: quum se in unum conglobassent, Livio VIII. 11. VALCK.

11. εἴ τι ἄλλῃς μετίχουσι] Scribi quidem potuit εἰ ἄλλῃς μετίχουσι: sed scripsisse Nostrum opinor, ut est in marg. Steph. εἴ τι ἄλλῃς ἔχουσι. VALCK.—At, cur hoc præferamus contra meliorum quorumque codicum consensum, non video. Certe etiam sic genitivus ἄλλῃς a verbo μετίχουσι pendebit, et τι valebit παρὰ τι: nec juncta intelligi τι ἄλλῃς debebunt. S.

CAP. XIX. 5. καλλιερῶντων τῶν ἱερῶν] Frustra τῶν ἱερῶν corrigitur. Latinis victima caesa litat, ut Martiali lib. X. Ep. 73. Victima diti patri caesa litavit, recte Grævius in Suetonii Oth. c. 8. Vide Franc. Oudendorpium ad Lucan. VI. 524. Græcis itidem, quoties fausta exta ostentat, καλλιερῶ. Noster c. 37. ὡς δὲ οὐκ ἱκαλλίρει — οὕτω αὐτοῖσι Πίρῃσι, videlicet τὰ ἱερὰ: et c. 95. τοῖς δὲ Ἑλλήσι ὡς οὐκ ἱκαλλίρει. Docte super verbo Scholiastes in Gregor. Nazianz. Stelit. II. p. 87. Sequens ἱερὰ ποιήσαντες (lin. 7.) consimile habet ἢ θυσιῶν τις δημοτικῇ ποιήσαι, lib. VI. 57. et lib. IV. 60. θυσιῶν ἱερδομίη. Alia hoc de genere Ia. Casaubon. Animadv. in Athen. lib. XIV. 23. (ad p. 660. a.) Wess.—Vide ad VII. 134., 6. notata. S.

10. ὡς — ἀνέκοντες — ἐς Ἐρεθρὰς] Huc antequam cum cæteris Græcis venirent Athenienses, in Isthmo jurandum jurasse perhibentur libertatis defensores, cujus formulam exhibet Diodor Sicul. lib. XI. cap. 29. Sed, ab Atheniensibus illam fuisse confictam, non immerito credidisse videtur Theopompus: vid. Clar. Wessel. ad Diodor. quæque ad Herod. notata sunt p. 429. (ad V. 102, 3.) VALCK.

CAP. XX. 3. Quem hic vocat Μαρίστιον, illum inquit Herod. Ἑλλήσι Μαρίσιον, καλίουσι: ibi dabunt forsitan et alii Codices Μαρίστιον, ut est in Arch. teste Galeo, et in marg. Steph. VALCK.—(Vide Var. Lect. ed. S.)—Si Μαρίστιον adpellarint, quomodo meliores schædæ, spectarunt fortasse suum μάριον, ad viri magnitudinem indicandam: verum arduum hoc definitu. Memorant hominem Pausanias, Plutarchus, alii, Μαρίστιον adpellantes, Τετρες quoque Chiliad. I. 993., turpiter tamen eundem ac Xerxis fratrem Masistam, quo de c. 110., arbitratus. Wess.

CAP. XXI. 7. δίνισθαι μῦθοι, ἔχοντες, etc.] Hæc ita nexuit Aldus et Valla, commodius, me iudice, vulgata interpolatione post δίνισθαι. Soli Megarenses equitum impressionem sustinere haud valebant, hinc nuncius ad Pausaniam. Atque hoc Diodorus lib. XI. 30. et Plut. Aristid. p. 326. x. clarissime. Falsum præterea, solos tum Megarenses stationem, sibi principio contributam, tutatos. In vicinis (lin. 10.) cur σίμψηται et πιζύμεται jussu scriptorum exemplarium admiserim, nemini mirum eveniet; pro altero sermonis series, dialectus pro altero propugnat. Wess.—At in σίμψηται recte consentiunt pleraque scripta exemplaria. Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. XXII. 5. πρέχον τῶν ἄλλων] Præ aliis eminens in Latinis: melius, quæ et Pavii observatio, præ aliis lon-

gius proventus; sequentia suadent; nam si in media suorum turma Masistius cecidisset, illud ignorare ipsius equites non potuissent: et ignorarunt tamen. Talem, ceteros præeuntem, equum Poëta Iliad. Ψ'. v. 453. ἴππον ἀριστερίᾳ περιέχοντα dixit. Inspice Eustathium, περιλαύνοντα explicantem, p. 1303, 37. (p. 1417, 32. ed. Bas.) Wess.

6. ἴσταται ἑρδὸς καὶ ἀποσιεύεται] Ut lib. VII. c. 88. equus στὰς ἑρδὸς ἀποσιεύατο τὸν Φαεινόνχην. Proprium hac in re verbum adhibuerunt Xenoph. et Clemens Alex. loco quem eleganter H. Steph. emendavit Schediasm. V. 19. Talis equus Platoni observabatur in Gorgia, p. 484. A., cui φόνει ἰκατὴν ἴχυν ἀνὴρ dicitur πάντα ταῦτα ἀποσιεύαμενοι καὶ διαπρήξας, etc. respicit enim in istis Homericæ ex 'Iλ. ζ'. 507. 'Ως δ' ὅτε τις στατὸς ἴππος — Διεμὲν ἀποπρήξας θείῳ πεδίῳ κραίων: ubi legebatur olim Διεμὲν διαπρήξας, ut liquet ex Etymol. p. 51, 12. VALCK.

13. Lorica tectum Masistium, primum invulnerabilem, tandem aliquis παῖς ἐς τὸν ὀφθαλμόν: quod ex Arch. Cod. fuit enotatum, ὀμφαλόν, genuinum putat Galeus; idque pretiosissimum εἶρημα iudicat Gronovius. Vulgatum tamen ὀφθαλμὸν plerisque satis tueri videbuntur hæc Plutarchi in Arist. p. 327. c. Τοῦτον ἢ τὸ κρῖνος ὑπέφαινε τὸν ὀφθαλμὸν ἀποντίου σούρακι παῖων τις ἀντίλιν. Non mirarer si in aliis hic etiam Codicibus altera lectio reperiretur, quum voces ὀμφαλὸς et ὀφθαλμὸς frequentissime fuerint a librariis inter se permutata. VALCK. — Pretiosissimum εἶρημα viri Celeb., meri carbones pro thesauro. Ὀμφαλὸν non novit Arch., a reliquis hic non dissidens. Falsus enim est Galeus, fefellitque alios. Immo vero, si ὀμφαλὸς iste codex dederat, nequidquam advocaretur. Armatura,

quæ Masistium undique amiciebat, ut omnes ictus eludebat, ita pube tenus porrigebatur, umbilicum egregie protegens. Id Nostri Plutarchique pictura et Heliodori inprimis Æthiop. lib. IX. p. 431. conmonstrat. Quid multa? Plutarchum audiamus, cui auscultare noluerunt, in Aristid. p. 327. v. τοῦτον μὲν ἢ τὸ κρῖνος ὑπέφαινε τὸν ὀφθαλμὸν ἀποντίου σούρακι παῖων τις ἀντίλιν: hunc quidem Masistium, qua oculum galea ostendebat, hastili jaculi percussus aliquis interemit. Ecquid liquidius? Wess.

18. αὐτίκα ἐπὶδιδαν] Hanc verbi scripturam cuncti offerunt Codices. Sermonis genius postulabat ἐπὶδιδαν: a quo deflecti posse, sicuti in similibus subinde, Porti doctrina fert. Macula si sese nulla adpersit, absentis desiderio tacti fuerunt. De Cambyse lib. III. 36. ἐπὶδιδαν εἰς τὸν Κροῖσον οὐ πολλὰ μετέπειτα χρόνῳ. Estque istud sanequam præstantius invento Gronoviano ἐπὶδιδαν, quod valde metuo ut Græcæ habeatur moneta, et unquam intra mare Ionium et Thessaliam, ut alia in re notatum memini, auditum sit. Wess.

CAP. XXIII. 2. ἀλλ' ἄμα πάντας] Additam ex scriptis exemplaribus vocem sententia desiderabat. Homerus Iliad. Ψ'. v. 362. οἳ δ' ἄμα πάντας. Mox (lin. 6.) ἐβόρει, uti eadem exempla, Ionicæ consuetudinis eat, reique satis facit. Redi ad lib. VIII. 1. Wess.

2. ἀλλὰ πάντας] Elisam a vicina ἀλλὰ voculam ἄμα plures forte Codices hic dabunt, ἀλλὰ ἄμα πάντας, ut in Anglicanis invenit Jos. Wasse: vid. ad Thucyd. (III. 24.) p. 181, 92. Eandem hic a Valla lectam vidit Kœnius; requirit illam oppositum, οὐκ ἔτι κατὰ τίλιον περιλαύνοντας τοὺς ἰππίας videbant Athenienses, ἀλλὰ ἄμα πάντας

omnes simul irruentes; non, ut ante, κατὰ τίλια. Inter varios significatus vocis τίλις Eustathius ad 'Ιλ. κ'. 56. primum ponit τὸ στρατιωτικὸν σύνταγμα, turmam militarem: τοὺς ταξιάρχους τῶν τετλιῶν ex Herod. IX. c. 41. excitat Thom. M. in τίλη. Libro VII. c. 211. Persæ dicuntur καὶ κατὰ τίλια καὶ παντοίως προσβάλλοντες. Vid. Jos. Wasse ad Thucyd. II. 81. VALCK.

7. οὐκίτι εἰ ἱσπύται ὑπέρμεινον] Sic voluisse Gronovius significavit. Poëta Iliad. O'. v. 312. Ἀργεῖοι δ' ὑπέρμειναν ἀολλίης: crebroque alii. Wess. — Vocem οὐκίτι, in Aldina editione temere prætermissem, primus auctori tacite restituit H. Stephanus: tenent autem illam recte libri scripti omnes, eamdemque Valla expresserat, non amplius perstiterunt equites. S.

9. ἀποστήσαντες ὧν] Vir doctus (Reiskius) scribi iussit ἀποστάντες, aut ἀποποστήσαντες: satis pro imperio. Adsciveris ἰωῦτοὺς, idem erit ac ἀποστάντες, quæ Abreschii quoque mens. Diodorus I. 56. ὁ δὲ Σιδώνιος ἀποστήσας τὰ πλῆθη, etc. Wess. — De peditatu fortasse non dicturus fuerat ἀποστήσαντες. Equites, ut ἱλαύνοντες et προσλαύνοντες vulgo dicuntur, subintellecto nomine τοὺς ἵππους: sic etiam ἀποστήσαντες dici potuerunt. S.

CAP. XXIV. 2. πένθος ἰσχυίσαντο Μασιστίου, etc.] Quem memorat Persarum luctum ob mortem Masistii, quo dicuntur non semet ipsi tantum, sed κείνοντες καὶ τοὺς ἵππους καὶ τὰ ὑποζύγια, hinc, opinor, attigit Plutarch. in Arist. p. 327. c. VALCK. — Luctum barbaricum super Masistio hinc et ex Plutarchi Arist. p. 327. descripsit Brisson. Regn. Pers. lib. II. 206. et Perizon. ad Æliani Var. VII. 8. Wess.

CAP. XXV. 5. τῶνδε ἵνικα καὶ ταῦτα ἰσίοισιν] Lacunæ nulla supererit suspicio, neque supplementis egebimus, si,

voce καὶ, quam eiecit (ejiciendam censuit in Notis) Clar. Gronov. reposita suo loco, sic ista legantur: τῶνδε δὲ ἵνικα καὶ ταῦτα ἰσίοισιν, καὶ ἱκλίσοντες τὰς τάξεις, ἰφίταιον θησίσματα Μασιστίου. Τῶνδε, id est, μισθόβιος ἵνικα καὶ κάλλιος: ταῦτα ἰσίοισιν, nempe τὸν νεκρὸν παρὰ τὰς τάξεις ἱκλίσον. In Homeri 'Ιλ. χ'. 369., Hectoris cadaver περιδερμενὸν οὐκ Ἀχαιῶν, οἳ καὶ θήσαντες φῶν καὶ ὕδης ἀγρητὸν Ἐκτορος: ubi quæ proxima succedunt, nec Græcis videntur neque Homero digna, lecta tamen et Dionysio Chrys. p. 180. d. conf. p. 273. c. d. VALCK. — Ut τῶν δὲ VIII. 85, 9. idem valet ac τούτου δὲ, sic h. l. τῶν δὲ idem ac τούτων δὲ. Sententiam commode Valla his verbis expressit: Quod id eo faciebant, quia cuncti relictis stationibus ad intuendum Masistium pergebant. Nempe causam, cur id fecerint, verbis illis ἱκλίσοντες τὰς τάξεις, etc. continetur: ac potuerat, si explicatis loqui voluisset, dicere ὅτι ἱκλίσοντες, quemadmodum VIII. 85, 9. τῶν δὲ μνημαὶ τουτίων μόνων, ὅτι, etc. sed omissa, ut sæpius alibi, conjunctiva particula, major quædam vis ac vividior color accedit narrationi. S.

14. παρὰ ῥοιὰς, etc.] Ductus itineris præter Hysias in agrum Plataënssem ferebat: recte proin scripti libri. Vide lib. V. 74. VI. 108. et Thucyd. III. 24.; ubi Wasseus τῶν Νυσίων πλησίον in Plut. Aristid. p. 325. κ. præclare integravit, heroëm Andocratem ejusque fanum docte illustrans. Wess.

16. τριμύσις τοῦ Ἀνδροκράτους] Apud Thucyd. III. 24. Plataënses viam inflectunt Thebas ducentem, ἢ διέξῃ Ἰχνητες τὸ τοῦ Ἀνδροκράτους ἡζῆον: ubi Herodotea contulit et alia Cl. Wasseus. MOX (CAP. XXVI. 2.) redibit ex Codd. λόγων πολλὰς ὁδισμὸς, excitatum in Diss. Herod. Cl. Wess. p. 203. VALCK.

CAP. XXVI. 1. λόγων πολλὰς ὁδισ-

μὲς] Contra morem: πολλῶν ὁδῶν. Supra VIII. 78. τῶν δὲ — ἱγίνετο ὁδῶν λόγῳ πολλῶν, vehemens sermonis altercatio: et in praelio armato VII. 325. Περιὼν τε καὶ Λακιδαιμονίων ὁδῶν ἱγίνετο πολλῶν. Porro (lin. 2.) vice αὐτίων ἱπᾶντων boni codices αὐτοὶ ἱπᾶνται, sicuti αὐτὸς ἱπᾶσθαι III. 82. et αὐτὰ ἱπᾶσθαι V. 13. Belle iidem (lin. 5.) ἀξιοκίνητοι εἰμι Ἀθῆν. ταύτην τὴν τάξιν ἔχου: et Athenienses, c. 27. ἃς οὐ δίκαιοι εἰμι ἔχου ταύτην τὴν τάξιν. Hinc in Plutarchi Aristide, p. 326. Α. Ἀθηναίων Τριτάτους περὶ τάξεως ἱρῶντες. Lis erat non adeo de loco, quem obtinerent, sed utri cornu alterum in hostem ducerent. Wess.

2. ἱπᾶσιον γὰρ αὐτίων ἱπᾶν.] Nihil interest, sic legatur, an ex Cod. Steph. αὐτὸν ἱπᾶνται ἔχου τὸ ἵππον κίρῃ. Scripsit, opinor, Plutarch. T. I. p. 326. Α. Ἀθηναίους δὲ Τριτάτους περὶ τάξεως ἱρῶντες ἔξουσιν, ὥσπερ αὐτοὶ Λακιδαιμονίων τὸ δίκαιον ἔχοντων, κίρῃ, αὐτοὶ τὸ εὐνομημένον ἔχου. Sinistrum, ut ἀριστοτέρων et εὐνομημένων, sic per εὐνομημένον saepius etiam ἵππων dicebant. VALCK. — At ἵππων κίρῃ utrumlibet intelligitur, sive sinistrum, sive dextrum. Vide infra, lin. 31. S.

7. τὸ παλαιόν] Anceps electio est. Scriptor τὸ πάλαι deposuit IV. 180. VII. 142. IX. 73.; τὸ παλαιόν VII. 129. Similis discordia VII. 74. electurum frustratur. Wess. — Ubi alii codices nude πάλαι, alii, τὸ πάλαι exhibent, ut VII. 74., ibi Herodoteum τὸ πάλαι censeri debet. Ubi vero, uti hoc loco, plures τὸ παλαιόν, et alii τὸ πάλαι, ibi istud, utpote paulo rarius, Scriptori videtur acceptum ferendum. S.

8. ὅτι τε Ἡρακλείδης ἱπᾶσθαι] Ἐπὶ τε plenius, et plane ἰαυόν, teste Eustathio ad Hom. p. 1158, 39. Wess. —

Utique Ionicum et Herodoteum est ὅτι τε pro mudo ἱπᾶσι: at de ea voce apud Eustath. loco citato (Iliad. p. 1215, 33.) non agitur, sed de Ionico εἶναι et ἵππῳ, pro communi εἶνα vel ἵππῳ. S.

13. τότε ὅν λόγῳ Ἄλλαν ἀγριόδοντα, etc.] Quae de Hyllō narrantur Heraclida, certis sub conditionibus ad singulare certamen Peloponnesiorum praestantissimorum provocante, comparari poterunt cum Diod. Sic. IV. cap. 58. Sed juxta Diodorum, Hyllō cadente, intra annos quinquaginta non reverterentur in Peloponnesum Heraclidēs: verius ille scripsisset cum Herodoto, ἱπᾶς ἱπᾶν ἱπᾶν, iudice viro summo ad Diodor. Conf. Jo. Meurs. de Regno Laced. cap. 7. Hyllum occidisse dicitur apud Herodotum (lin. 24.) Tegeatarum Rex Ἐχρῆμος ὁ Ἡρατῶν τοῦ Φηγίος: ultimo nomini Κηφίος substituendum ex Pausania aliisque monuit Palmerius. VALCK.

22. ἱπᾶν τε ἱπᾶν] Errat aut corruptus est Diodorus IV. 58., convenisse affirmans, μὴ κατῆναι τοῖς Ἡρακλείδῃς εἰς Πιλοπόνησον ἱπᾶς ἱπᾶν πινθήσαν. In centum annis, uti ibi docui, aliorum congruit consensus, ipseque eventus. Ceterum Echemus, qui Hyllum ex provocatione dejecit, Aëropi filius, perperam Φηγίος Phegei nepos perhibetur. Avus erat Κηφίος, Cepheus, apud Pausan. VIII. 4. Quod quidem librorum delictum viri doctissimi, Palmerius, Th. Rykius, P. Burmannus et alii redarguerunt. Wess.

37. ἡμῶν δίκαιον ἔχου — ἥτις Ἀθηναίους] Maluit δικαιοτέρων Pavius, ut αξιοκίνητοι antea, et postea c. 28. αξιοκίνητους εἶναι ἔχου τὸ κίρῃ ἥτις Ἀρκάδας. Quae sane frequentior in talibus norma. Contingit tamen, ut absolutum comparati et vicissim sedem teneat. Sic στιβαρότερον loco στιβαρόν in Apol-

Ion. Rh. III. 1056. *Δυνατότερον ἀντὶ δι-
καιότητος* Diodor. XIII. 30., *ἀλλοτρι-
ώτατος* Musa III. 119., nec fugit
magnum Animadversorem in Athen.
XIII. 1. Wess. — Superlativum pro
comparativo positum notavit Casaub.
l. c. ad Athen. XIII. pag. 558. A. quo
genere enallages Noster, quum alibi,
tum mox c. 27, 7. utitur. Hic est po-
sitivus loco comparativi, nempe subin-
tellecto ante *ἡ* particulam (sicut frequen-
ter in Græco sermone) adverbio com-
parativo *μᾶλλον*: sive, in eandem qui-
dem sententiam, ita intelligere malis,
quasi dixissent *ἡμῖας δίκαιοι ἔχουσιν, καὶ
δυνατότεροι ἢ Ἀθηναῖοι*. S.

CAP. XXVII. 2. *εὐνδον τήνδε μάχης
ἵσταται — ἀλλ' οὐ λόγων* Apud Plu-
tarch. T. I. pag. 326. v. *ἤκουον*, inquit
Aristides, *οὐ τοῖς συμμάχοις στασιάζοντες,
ἀλλὰ μαχεύμενοι τοῖς πολέμοις*. Hic
εὐνδον aiunt *μάχης ἵσταται συλλιγῆναι*,
ἀλλ' οὐ λόγων. Livii XXXII. 34.
Phœneas, non in verbis rem verti, ait.
Cleonnis Diodori T. II. pag. 638, 66.
σφίσιςται ἀγὼν οὐ λόγων, ἀλλ' ἔργων.
Euripidis Eteocles Phœn. v. 591. *Μῆ-
τις, οὐ λόγων ἀγὼν ἔστω*. Quod illic mo-
nitum, in istis loquendi formulis pro-
miscue propemodum usurpari voces
ἀγὼν, καιρὸς et *ἔργων*, monstrat Agesilai
laudator p. 78., cui dicitur ille *καρτερίᾳ
μὴν πρωτεύων, ἴδω ποτὶν καιρὸς, ἀλλ' ἤ δὲ,
ἔστω ἀνδρείας ἀγὼν, γνῶμη δὲ, ἔστω βουλῆς
ἔργων*: quæ sophistam multo magis de-
cent quam Xenophontem, in cujus scrip-
tis nihil invenietur simile. VALCK.

[4. *πρόθευς παλαιὰ καὶ καινὰ λόγων
τὰ ἐκείνοις — κατέρχασται*] Quod
ait *πρόθευς λόγων*, etc., id nec Vallæ
Latina, referre cœpit, nec nostra, in me-
dium protulit, adcurate reddunt. Nam-
que Tegeatarum dux non quæ ab utris-
que bene gesta sunt referre instituit,
aut in medium protulit; sed Tegeata-
rum solum facta memoravit. Græca
ista in hunc modum reddenda erant:

Quoniam Tegeatarum dux in medium
proposuit, ut commemoraremus utri-
que nostra majorumque præclare facta.
S.]

5. *ἀναγκάσις ἡμῖν ἔχει δηλῶσαι*, etc.]
Laudabilia, quæ multis hic enarrant
Athenienses, majorum suorum facinora,
hinc paucis commemorat Plutarch. de
Herod. Malign. p. 872. A., illos scri-
bens *Ἡρακλειδῶν τε μνησθαι, καὶ τὰ
πρὸς Ἀμαζόνιας περαχθέντα περιφίειν, τα-
φάς τε Πιλοπονησιῶν τῶν ὑπὸ τῇ Καλ-
μαίᾳ ποιόντων*. Eadem illa magna cum
laude celebrantur ab oratoribus; ab Iso-
crate in Panegy. p. 51. et seqq., in
Aristidæ Panathen. pag. 201. etc. in
Ἐπιταφίῳ etiam *λόγοις*, quibus nomi-
na præfiguntur Demosthenis et Lysiae.
VALCK.

9. *ἱξίλαυνομένους ὑπὸ πάντων*, etc.] At-
tici oratores in his majorum suorum
facinoribus sese jactant, Lysias, Isocra-
tes, Demosthenes, cujus *Λόγος Ἐπιταφ.*
p. 746. *πολλοὺς τῶν συγγενεφίων ὑπὸ
αὐτοῖς τὰ ἐκείνων ἔργα τῆς αὐτῶν μουσιῆς
πιστεύσθαι*, hæc Musæ Herodotæ spec-
tare, non injusta suspicio est. WESS.

16. *ἀνελίσθαι τε τοὺς νεκροὺς φανῆναι*
Latina (quæ intacta Wess. h. l. relique-
rat) aberrant. Hoc volunt, suos majores
sustulisse ad sepeliendum Argivos,
qui insepulti ad Thebas jacebant, et
contumulasse sua Eleusinia in terra.
Id *ἀνελίσθαι τοὺς τετιλιυνηκότας* sive
τοὺς νεκροὺς sæpe hac ipsa in re Isocrati
Panegy. p. 52. A., Plataic. pag. 306.
D.; hæc *νεκρῶν ἀναίρεσις* Panath. p. 269.
A. Præclare Lysias in *Ἐπιταφ.* p. 33.
τοὺς Ἀργείων νεκροὺς ἱθαφέν Athenienses
in *τῇ αὐτῶν Ἐλευσίῳ*, ubi CL Taylor.
WESS.

17. *τῆς ἡμισείας* in *Ἐλευσίῳ*] Auctor
Orationis inter Lysiacas secundæ p. 38,
τοὺς Ἀργείων, inquit, *νεκροὺς ἱθαφέν* in
τῇ αὐτῶν Ἐλευσίῳ: et hic et apud Hero-
dot. non templum designatur Eleusiniæ
Cereris, sed ipsa Eleusis est intelligen-

da, pagus Attices nobilissimus; in locis etiam reliquis, quæ Cl. Jo. Taylor in alium putat sensum accipienda ad Lys. p. 105. Lysiam illic, vocibus aliter collocatis, scripsisse suspicor partim cum Palmerio: sacra faciet Rex, τὰ μὲν ἐν τῇ ἰσθμῷ Ἐλευσινίῳ ἱερῷ, τὰ δὲ ἐν Ἐλευσίνι καὶ τῆς ἱερῆς ἐπιμολήσεται μυστηρίους. Lex fuit Solonis, teste Andocide de Myst. p. 16. τῇ δευτέρῃ τῶν μυστηρίων θεῶν ποιῶν ἐν τῇ Ἐλευσινίῳ, apud Petitum in Legib. Att. p. 37. Meurs. Eleusin. cap. 15. Utrobique templum intelligitur, quod Athenis erat, isthoc nomine sepe designatum, de quo Meurs. egit in Ceram. Gem. c. 15. In proximis (lin. 18.) hæc tandem Editio representabit Herodoti manum, ἡ Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμῶντος, ejectis auctoritate Codicum vocibus interjectis τὰς ἀποθήκας, quæ variorum nobis pepererant conjecturas. VALCK.

18. ἡ Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμ. Edebatur Aldi exemplo, τὰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀποθήκας, τὰς ἀπὸ Θερμῶντος: quorum ad τὰς ἀποθήκας multi merito offenderunt. Quid illa enim ad Amazonas? Cornel. de Pauw τὰς αὐθιγὰς, rigidas et severas formavit: Gronovius τὰς ἀποθήκας, tanquam furias et minime desiderabiles feminas. De sententia Jo. Taylor Lect. Lysiac. c. 4. fuerat, τὰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμῶντος τῆς (καὶ) Θερμῶντος. Aliud secutus Abreschius, Dilucid. Thucyd. p. 655., verborum seriem ordinabat, εἰ δὲ καὶ ἔχῃ ἡμῖν (κατὰ) τὰς ἀποθήκας (ἡμῶν τὸ) ἱερὸν (τὸ) ἡ τὰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμ. Quin et in thesauris factorum nostrorum illustrium habemus illud, quod adversus Amazonas gessimus: addidit conjecturam aliam, quam ibi legi malim. Atque hæc clarissime doctissimorum virorum fluctuationes, ex praviis τὰς ἀποθήκας auctas, ostendunt. Quorum equidem divinationes malui

proponere, quam ad examen revocare. Sentio enim cum Galeo τὰς ἀποθήκας in exilium agendas, quorsum ab sex bonæ fidei membranarum ablegantur, fortasse etiam pluribus. Florentiæ certe vir Celeb. nihil singulare enotavit, cujus quidem bibliothecæ exemplari cum passim Ask. et Pass. consentiant, opinari et illud τὰς ἀποθήκας non habuisse, licet. (Vide Var. Lect. ed. S.) De Parisiensibus, quorum accurata non usurpavi excerpta, tacere debeo. (Ex nullo quatuor Codicum Parisiensium, quorum lectionibus satis diligenter excerptis uti nobis licuit, enotata ista importuna verba sunt.) Abunde mihi videtur, corruptissimas voces ab optimis libris abesse, natas scribentis, uti opinor, incuria, ex continuo sequentibus τὰς ἀπὸ Θερμ. vocibus. Wess.

20. ἐν τοῖσι Τρωϊκάσι ἀνέοισι] Τρωϊκοῖσι non sollicito, tametsi Cicero Nat. Deor. III. 21. Heroicis temporibus, et ἐν τοῖσι Ἡρώϊασι χρόνιοις, Diodorus lib. XV. 79. Tu vide VII. 20. Wess.

21. Ista, εὐ γὰρ τι προύχῃ (τούτῳ ἐπιμνησθῆναι) explanavit A. Dounæus in Demosth. p. 29. VALCK.—Respondet fere Latinorum nihil promovet. Οὐ σι προύχῃ, proprie non præstat, non melius est, i. e. nil juvat, inutile est. Similiter comparative utuntur, εὐ γὰρ ἄμυνον, pro εὐκὲν ἀγαθόν: et πλὴν σι ποιῶν, utile quidpiam facere, proficere. Item οὐδὲν προύχῃ (et προεργαζίνεον) ἱερῷ. S.

25. ἀσπίς ἱερῇ] Corrigit Abreschius ἀσπίς ἱερῇ, leni, sed parum necessaria, medicina. Mox (lin. 27.) Μαράθῳ sine præpositione (ad Aristophanis Acharn. v. 697. ἀνδρ' ἀγαθὸν ὄντα Μαράθῳ, et εἶτα Μαράθῳ μὲν ὄντ' ἡμῖν, exemplum) unæ schedæ, quas jubeo valere. Wess.

27. ἀπὸ τοῦ ἐν Μαράθῳ ἱερῷ] Campus Marathonius præcipua semper fuit

Atheniensibus gloriandi materies, quia hanc de Persis victoriam soli reportaverant. Ea de re loquente Lycurgo, c. Locr. p. 162, 13. dicuntur οὐκ ἔσθ' ἡμῶν μίγα φροῦνταις, ἀλλ' ἔσθ' αὐτοῦς ἡμᾶς πρῶτον. Aristoph. Equit. 1331. Τὴν γὰρ πόλιν ἡμᾶς πρῶτον, καὶ τοῦ Μαραθῶνι ἐρεσάειν. De Æschyle morti vicino vid. Pausan. I. pag. 35. Apud Thucydidem I. 73. Athenienses, φημὶν Μαραθῶνι μῖνοι προσιδουμένοι τῷ βαρβάρῳ; ubi notat Wassetz. Hoc titulo Critias designatur urbs Athenarum apud Athen. I. p. 29. c. 'H εἰς ἀλλὰς Μαραθῶν κατασθέντα ἐρεσάειν. Nomen itaque Μαραθωνιάχων Atticis erat auribus jucundissimum; sed depravatis suæ ætatis moribus sæpius istius temporis Μαραθωνιάχων opposuit Aristophanes, et in Nub. v. 982. Acarbe Athen. VI. p. 253. γ. ταῦτ', inquit, ἴδεν οἱ Μαραθωνιάχων VALCK.

30. ἐκπύσαντες ἴθια ἔξ τε καὶ τισσεράκοντα] Satis gloriose. Annumerantur nobis nationes, Dario vectigales, lib. III. 90 seqq., isto numero plures. Illæ-ne vero Marathonium in campum contra Athenienses, et navibus quidem sexcentis, (lib. VI. 95.) venerunt? Justius adjungitur, non profecto decere τάξεις ἴθια στασιάζειν: adesse enim, οὐ τοῖς συμμάχων στασιάζοντας, ἀλλὰ μαχουμένους τοῖς πελαγίοις, uti Plutarch. Aristid. p. 326. v. Wess.

35. ἴνα δοκίμ] Scribendum arbitror ἴ' ἀνδοκίμ; vel ἴνα δοκίμ: jungitur enim ἴνα, significans ubi, ut apud alios, sic apud Herodotum, indicativo modo. (Vide Var. Lect. ed. S.) In eandem sententiam Aristides loquitur Plutarchi T. I. pag. 326. x. Τὴν ἀρετὴν οὐκ ἀφαιρῆσαι τόποις, οὐδὲ δίδωσιν· ἂν δ' ἀνδρείς ἦν τάξιν ἀποδόντε, περὶ μὲν ἀνδρείων καὶ φυλάττοντες μὴ κατασχεῖν τοὺς προσηγουμένους ἀγῶνας. Apud eundem T. II. pag. 280. d. Ageilaus, διῆλθον, in-

quit, δεῖ οὐχ οἱ τόποι τοὺς ἄνδρας ἐκείνους, ἀλλ' οἱ ἄνδρες τοὺς τόπους ἐκδικεῖν. VALCK.

CAP. XXVIII. 6. οἱ ἀρχὴν ἰδόντες 'Ελλήνων] H. Stephanus ob Vallæ Latinæ mutavit in Aldo vitiosa, mutantique scripti codices resque ipsæ addicunt. In septenis Helotis, (lin. 8.) singulos Spartiatas stipantibus Plutarch. Malign. p. 871. x. et Aristid. p. 825. A. nihil discordat. Vide supra c. 10. Wess.

[13. παρὰ δὲ τοῖς ἰσθμοῖς — ἰσθμὸς Πονθαϊκῶν, etc.] Corinthii a Pausania impetrarunt, ut juxta ipsos starent Potidæenses. Nempe Corinthiorum colonia Potidæa erat. Vide Thucyd. I. 56. 8.]

25. Παλῆς οἱ ἐν Κεφαλληνίῃς] Justissime. Laurentii Pallenses in Cephallenia nulli. Quarta urbium insule Πάλη, cives Thucydidi Παλῆς; Attica dialecto, lib. I. 37., aliis Παλῆς, Ionibus Παλῆς. Lege Nob. Palmerii Græc. Ant. lib. IV. p. 528. Pausanias catalogo Græcorum, contra Mardonium ad Platæas consistentium, Palenses non inseruit, sed alios, hic neglectos, lib. V. c. 23. Wess.

CAP. XXIX. 2. σύμπαντες ἴντες ἀεὶ μὲν τοῖς τι μοιῶν, etc.] In hoc numero gravis armaturæ militum 38,700. nihil inesse vitii liquet e sequentibus; primum enim præter illos ψάλλεο memrantur cum Spartiatis missi Helotes 35,000, tum ceterorum Græcorum ψάλλεο 34,500, hi universi conficiunt 108,200, quibus adjuncti tandem 1,800 Thepienses summam implebant 110,000. Herodotus infra: (cap. 30, 4.) οὐδὲ θεσπίων τοῖς παρὰ τὸν Ἰσθμὸν οἱ ἴθια μοιῶν. De his Græciæ libertatis statioribus intelligo Diodor. Sic. lib. XI. c. 30. ἂν δὲ ἐσώσας ἀεὶ μὲν τῶν 'Ελλήνων εἰς δίκην μοιῶν: qui forsitan etiam scripserat εἰς ἴθια: sed, quod addit, τῶν δὲ βαρβάρων εἰς τιναίοντα, longius etiam

ab Herodoto recedit; juxta quem (cap. 32.) illic βαρεβάρην ἴσαν τριήκοντα μυριάδας, præter Græcos Persarum partes sequutos, quorum ad Plateas fuisse Noster suspicatur πέντε μυριάδας. Nostro loco memoratos ἰσλίτας 38,700 ego quidem in capite superiori memoratis non reperio, verum duntaxat 29,700. Utrum in Æginetarum numero, an et alibi vitium hæreat, si Codices vulgatis congruunt, non facile definiri poterit. Ad ista Herodoti Pausaniæ catalogum lib. V. (cap. 25.) p. 437. comparanti occurrunt inter illos, qui Πλαταιέων ἱμαχιόσωντες ἰσωνία Μαρδονίου ἐς καὶ Μήδων, quorum nulla fit in hac Herodoti recensione mentio, Κίται, καὶ Μήλαιοι, ——— Τάνιοι, ——— καὶ Κόβριοι. VALCK. — Quod in superiori capite se nonnisi 29,700. ἰσλίτας memoratos reperisse Vir doctissimus ait; si recte subduxisset calculos, eandem summam 38,700, quam præferunt Herodotei libri omnes, reperiturus fuerat. S.

[9. ὡς δὲ περὶ ἴσωντες ἰὼν ἄνδρα, περσιόσων, etc.] Unus forte circa quemque virum, fuere 34,500. Si absolute et sine exceptione dixisset, unus circa quemque virum, numerus istorum leviter armatorum nonnisi 33,700 fuisset. Nunc intelligi par est, (quod etiam alioquin credibile erat) nonnullis ex numero ἰσλιτῶν, de quibus hic agitur, duo aut plures leviter armatos, aliis vero nullum fortasse, præsto fuisse. S.]

12. καὶ ἑνία χιλιάδεις] Utrum scribarum secordia, an alia culpa, hæc in codicibus paucis non adpareant, quæcere nolo. Absunt male, si τῶν ψιλῶν præscriptus numerus labe caret. Potest disputari, cum Spartani (erant autem ad quinque millia) septenos, et Græci reliqui singulos juxta se ψιλῶν viderint, amplior-ne levis armaturæ militum catalogus poni debuerit? Nihil tamen

membranæ istic innovant. WESS. — Vide proxime ante a nobis notata. S.

CAP. XXX. 7. ἔπλα δὲ αὐτ' οὐδ' εἶχον] Qui nec ipsi arma habebant Interpretes; qui quidem arma si clypei fuerint, uti nonnunquam Latinis, monente Salmasio ad Fl. Vopisci Aurel. c. 7., insons erit. Vera hi Thespienses in levi erant armatura, οὐκ ἐν ἔπλοις, quales in Heliodori Æth. IX. p. 428. Pausanias illos ἴσων τῶν ἔπλων τῇ σμικρῇ κοφῇ lib. IV. 29., hos Polybius crebro τὰ βαρία τῶν ἔπλων lib. I. 76. adpellat. Conf. ad Diodor. XIV. 23. WESS.

CAP. XXXI. 1. ὡς ἀπικλήδισται Μασίστου] Cum Masistii mortem lugere desierant. Publicum Persarum luctum supra narravit c. 24. Verbum Ἀπικλήδισται, Porro non intellectum, omissum in H. Stephan. Thea. recte vir Clar. vertit eluxerunt. Istam multis verbis vim indit præpositio ἀπό. In Thucyd. II. 61. ἀπαλγέσαντας recte παυσμαίτους ἀλγύν e Scholiis interpretatur Suidas, qui conferri poterit in Ἀποσιπώνησας. Ἀποσιπώνησας. Ἀποσιπώνησας. Ἀποσιπώνησας. et in Ἀποσπουδάζουσιν: horum primum Ἀποσιπώνησας ex Aristoph. est Thesmoph. v. 252. Luciani Lexiphanes §. 4. ἀπειρεσίως παύσει τοὺς ὀφθαλμούς. Menander, Ἀπειρεσίᾳ πᾶς, ἰερεῖα δ' οὐδὲς ἔτι, apud Stobæum, p. 212, 50., in cujus p. 585. sic scribendi videntur Alexidis senarii: Πολλή γ' ἀνάγκη καὶ ἐν αὐτῇ ἀπολείπει Πρώτιστον ἀφουρίζαι τ' (·) ἀπατίθαι αὐτὰ δὲ Σκληρὸν γινίσκειν, καὶ καταστῆναι πάλιν. VALCK. — De Alexidis versiculis conf. Athen. lib. II. p. 36. e. S.

8. ὅ, τι μὲν ἦν αὐτοῦ δυνατάτατον] Sermo de Persis; quorum quod robustissimum contra Lacedæmonios Mardonius opposuit, quod infirmius vero contra Tegeatas. Nonne ergo ὅ, τι μὲν ἦν αὐτῶν, etc. quæ elegans Cl. de Pauw

conjectio? Alioqui τὸ *δυνατάτατον τοῦ στρατοῦ* lib. VIII. 34. Wess.—Vulgatum αὐτὸν tenent scripti libri omnes. S.

19. *Ἀμπερικλήτης*] Recte hic et c. 28. ex Ionum ore, quo et *Μαιῶται*, *Μαιῶτες*, aliorum *Μαιῶται* ac *Μαιῶται*, lib. IV. 123. Scio Stephani Byz. decretum in *Ἀμφεραία* probari ab Arch. et Vind., quod in Ionia invalidum justius sprevisent. Wess.

24. *ἀλλὰ τινες αὐτίων*] Cum his utique proxima jungenda sunt, *ἀλλὰ τινες αὐτίων καὶ τὰ Ἑλλήνων ἡῶν*. (Nempe in ed. Gron. et superioribus post *αὐτίων* interposito puncto distinguebatur oratio, quod etiam in ed. Wess. propagatum.) Sed miror quomodo hi Phocenses dici possint (ibid.) *περὶ τὸν Παρηγεσὸν κατυλημῖνοι*: qui supra VIII. 32., *ἐς τὰ ἄκρα τοῦ Παρηγεσὺ ἀνέβησαν*, quique hoc velut receptaculum habentes illinc *ὁρμώμενοι* *ἔφειρόν τι καὶ ἦγον τὴν Μαργονίου στρατὴν*. Præstiterit et hoc loco una litera minus scripsisse *κατυλημῖνοι*. Huc spectant ista Plutarchi, de Herod. Malign. p. 868. *τ. αὐτὸς ὁ Ἡρόδοτος ὥσπερ ἐκβιασθεὶς ἐν τοῖς Πλαταιικοῖς ὁμολογῇ καὶ Φωκίης παραγινώσκει τοῖς Ἑλλησιν*. VALCK.

Ibid. *περὶ τὸν Παρηγεσὸν κατυλημῖνοι*] Solet montis nomen ita scribere; participium, postulante sermonis indole, itidem. Vertebant, apud Parnassum deprehensi: a quibus tandem? *Κατυλημῖνοι*, conclusi compulsique erant. Supra VIII. 27. *ἰστί τι γὰρ κατυλήθησαν* Phocenses *ἐς τὸν Παρηγεσόν*, et cap. 32. Error est librorum, *ἀκατυλημῖνους*, *κατυλημῖνους*, et *ἀκατυλημῖνους*, *κατυλημῖνους*, confundentium. Vide lib. II. 141. IX. 69. etc. Wess.

CAP. XXXII. 6. *οἱ τι Ἑρμοσύβης*, etc.] De his lib. II. 164. *οἱ δὲ μάχημοι αὐτίων καλίωνται μὲν Καλασίρις τι καὶ Ἑρμοσύβης*. Profecto non illi *μαχημοφόροι*, quod vetus interpunctio volebat, nuncupabantur, sed armatura erant tali.

Rem vidit G. Cuperus Epist. ad N. Heinsium, Syllog. Epist. Burmanni T. II. p. 690. Wess.—Perperam olim post *Καλασίρις* incisa erat oratio, junctis verbis *καλὸν μαχημοφ.* S.

13. *ὡς δὲ ἱπυκᾶσαι*] Dubitabam in Diss. Herodot., hoccine, an pristinum *ἱπυκᾶσαι*, amplecterer? Causa ampliata, Gronovii in partes ivi. Inconcinnum huic certe loco *ἱπυκᾶσαι*, in assimilando et comparando solens: opportunius omnino videtur, ex melioribus advocatum membranarum. Æschyl. Choëph. 976. *φίλοι τι καὶ εἰν, ὡς ἱπυκᾶσαι πάντες*; et Supplic. v. 252. *καὶ τὰλλα πάλ' ἱπυκᾶσαι δίκαιον ἔν*. Sophocles Ed. Colon. v. 17. *χῶρος δ' ὅδ' ἱερὸς, ὡς ἱπυκᾶσαι, βρύον Δάφνης*: namque sic MSS., H. Stephano notante. Eadem in fabula, v. 147. *δυσταίον, μακρταίον τ' ἱ3', ὡς ἱπυκᾶσαι*. In Trachin. tamen v. 144. *Παυσμένη μὲν, ὡς ἀπυκᾶσαι, ἀέρι*, nec citra Codicum discordiam, qualis et in aliis. Illa vero Sophoclea absentiam *τοῦ ἱστί* ab Arch. legitimum declarant. Numerum autem exercitus Persici auctum qui cupit, Diodorum XI. 30. adeat. Wess.

CAP. XXXIII. 5. *καὶ γένιος τοῦ Ἰαμυδίου Κλυτιάδης*] F. Ursinus, vir doctissimus, ad Ciceron. Divin. lib. I. 41. *τοῦ Ἰαμυδίου καὶ Κλυτιάδης* citat, haud scio unde. Cicero ex P. Victorii, Ursini, P. Leopardi excellentie auxilio: Elis in Peloponneso familias duas certas habet, Iamidarum unam, alteram Clytiadarum, haruspiciæ nobilitate præstantes. Jam si Tisamenus fuerit Clytiades et *τοῦ Ἰαμυδίου*, quemadmodum apud Pausan. lib. III. c. 11. p. 232., oportet, adfinitate nexæ fuerint familias, patetque ejus ex Clytiadis. Vide sis Pet. Victorium Var. Lect. XIII. 15. et P. Leopardum Emend. IV. 18.; neque *λεωσφίτιον* (lin. 6.) prætervide, h. e. *πολυήτην σφίτιον*, uti deinceps. (lin. 18.)

Vir doctus (Reisk.) disjuncta voce, λιῶ σφίτεροι, alii componunt Hesychii λιῶλιθρος ἢ λιωνήροτος, παντιλῶς ἔωλε-
θρευμένος, quæ, modo λῖως Ionibus et Hippocrati de Galeni et Erotiani opini-
one fuerit παντιλῶς, aliorum pertine-
bunt. Wess.

Ibid. γίνεις τοῦ Ἰαμίδων, etc.] Quum
Elis in Peloponneso familias duas cer-
tas habuerit, Iamidarum unam, alteram
Clytidarum, haruspiciæ nobilitate præ-
stantes, ut scribit Cicero de Divin. I.
41., Tisamenum ἰόντα Ἠλείων, καὶ γίνεις
τοῦ Ἰαμίδων, meo quidem arbitrato di-
cere non potuit Herodotus Κλυτιάδην:
ut mirer, de Clytidis et Iamidis agenti
Leopardo Em. lib. IV. c. 18. hunc
Herodoti locum mendæ non fuisse sus-
pectum. Ad ista, γίνεις Ἰαμίδων, ad-
scribi potuit a lectore, οὐ Κλυτιάδην, sive
ἢ Κλυτιάδην. Sed Iamidam fuisse Tisa-
menum liquet ex Pausan. III. p. 232.;
qui, Herodotum in his sequutus, Τισα-
μένη, αἶτ, ὄντι Ἠλείω τῶν Ἰαμίδων, λόγιον
ἰγύνειτο: memorans item IV. p. 317.
Εἰμάντιν ὄντα Ἠλείω τῶν Ἰαμίδων: VI. p.
454. Thrasybulum ex eadem familia, et
p. 495. vatem Eperastum τοῦ Κλυτιδῶν
γίνεις. Infra Herodoto, c. 37., Græ-
cum vatem secum habuisse dicitur Mar-
donius Hegesistratum, ἄνδρα Ἠλείω τι
καὶ τῶν Τιλλιάδων ἰόντα. Triplex hoc
genus, οἱ Ἰαμίδαι, καὶ οἱ Τιλλιάδαι, καὶ
οἱ Κλυτιάδαι, ubi memorantur Philostrato
de Vit. Apoll. lib. V. c. 25. infelix
prostat Olearii conjectura, nescientis
veram lectionem jam demonstrasse Küh-
nium ad Pausan. p. 800. VALCK.

[7. μαντισμομένη περὶ γένου] Suspectum
videri poterat vocab. γένου: mirum
certe, quod de prole consulenti Tisame-
no nihil, quod ad prolem proxime per-
tineat, responderit oraculum. At, si
ita vel Pythiæ vel personatæ placuit
Apollini, nostrum, puto, non est ratio-
nem facti ab illis reposcere. S.]

10. παρὰ ἢ πάλαισμα ἵδραμι, etc.]
Lucta victus abiit, ceteroqui quinquar-
tio superaturus Hieronymum Andrium,
Pausania testificante, lib. III. 11. Val-
læ in his lapsus indicavit Pavius, cor-
rexerit Gronovius. παρὰ in talibus ex-
cludere, ex G. Budæi præcepto, Ca-
saubonus ad Strabon. X. p. 700. (p.
456.) docuit; quod Palmerium, nimium
hic anxium, videtur (Exercit. ad Græc.
Auctor. p. 40.) latuisse. Ecce tibi
Demosth. in Aristocras p. 331. Ed.
Tayl. Κίμωνα — παρὰ τρεῖς μὲν ἀφῆ-
καν ψήφους, τὸ μὴ θανάτῳ ζημιῶσαι: tri-
bus exceptis calculis, ne capite lueret,
Cimonem dimiserunt. Accommodatis-
sime, neque fugit doctissimum Bergle-
rum, Dio Chrysost. Or. IX. p. 141. d.
ἄντι, ἴφθ, παρ' ἢ μόνον βῆμα εὐδαίμων γί-
γνομαι: uno gradu, quominus beatus
censeare, vinceris. Wess. — Rariori
hoc usu præpositionem παρὰ adhibue-
runt Isæus et Demosthenes: ille pag.
41, 36. παρὰ σίτταρας ψήφους μετίσχε
τῆς πώλει, hic c. Aristocr. p. 436.,
Κίμωνα — παρὰ τρεῖς μὲν ἀφῆκαν ψή-
φους τὸ μὴ θανάτῳ ζημιῶσαι: hoc ante
dixerat p. 430., τρεῖς δὲ μόνον ψήφου
δίησιγχαν τὸ μὴ θανάτου τιμῆσαι. Hero-
doti Tisamenus Olympiacam quin-
quertii palmam reportasset, nisi lucta
fuisset ab Andrio Hieronymo su-
peratus: παρ' ἢ πάλαισμα, una lucta
excepta. Herodotea Pausanias ex-
planavit, p. 232., cuius verba huc com-
mode retulit Palmerius, frustra du-
bitans de loci integritate, quem non
male Portus tractavit. VALCK. — Ea-
dem fere præpositionis παρὰ vis et ratio
est in pervulgata formula παρ' ἢ λίγου,
propemodum, nempe excepto minuto
momento. S.

15. ἡγμένα τῶν πολιέων] In Vallæ
correctis Latinis, dux bellicorum cer-
taminum, adscito ex prægressis ἀγώνων
vocabulo: id si nolueris, ἡγμένα τῶν

πελίμων, prioribus non posterius, scripta suppeditabunt exempla. Atque hoc Reiskius præoptavit. Wzss.

17. ἀντίμα] Verbum de mercatoribus eximie adhibitum qui annonam incendebant, Vallæ minus intellectum, recte jam ceperat Portus: ab Herodoto transmissit Dion Cass. apud Suidam in Ἀντίμακον. Dionis enim esse locum monuit nuper Clar. Toupius Em. in Suid. pag. 42. Apud eundem Dionem XXXVIII. 5. Pompeius dicitur ἀντιμαῶν τε καὶ ἀποσιμῶν ἐκαστὸν. Idem illud frequentius dicebatur ἰσχυρῶν. vid. Clar. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 84. VALCK.

20. δυνά ἰσχυρῶν] Hoc multo tritius. Vid. c. 52. et 93. Wzss.—At vidimus tamen etiam III. 24, 23. κλαίνοντες καὶ δυνά σπαιδῶνται: et VII. 1, 4. πολλὰ δυνότερα ἰσχύει. Quare videndum ne et h. l. ἰσχύει potuerit ferri, et hoc ipso, quod minus tritum est, debuerit etiam. S.

21. μείσεις τῆς χρησεως] Χρησεως interpretantur oraculum, quo jure, nescio. Spartani profecto Delphico vati longe erant addiciores, quam ejus ut responsa flocci facerent. Potius arbitror, usuram Tisameni, auxilii-que ejus insuper habuisse, cum nimia sibi expeteret. Scita Heraclitæ philosophi quid πόρος καὶ χρησεως, satias et indigentia, fuerit, obiter Philo Jud. explicat lib. II. Allegor. p. 62. A., ubi doctissimus Mangeius. Wzss.—Suffragatur Wesselingio doctissimus Schneider in Lex. crit. citans etiam Plutarchi libellum de EI delphico c. 9. (T. IX. ed. Hutten, p. 229.) monensque desiderium etiam intelligi posse. Equidem hic χρησεως, ut apud Poëtam μανσεως, intelligendam putavi vaticinandi artem. Alteri tamen interpretationi patrocinari videtur quod ineunte cap. 35. legitur, Σπαρσιῶται, ἰδόντες γὰρ δυνάς τοῦ Τισαμένηου. S.

22. παταίμων μετόντης] Μετόντης, de sua pertinacia remittentes, ex opinione Porti. Malui, Codicibus monstrantibus, μετόντης, illum arcescentes, sicuti lib. III. 15., nec discrepat clar. Abreschii conjectura. Wzss.

24. οὐδ' οὐτω, ἴφθι, ἴτι ἀρτίστα] Hunc locum supra attigi ad lib. VII. c. 160. VALCK.

25. ἐν ἀδελφεῷ ἰωάννου Ἠγίης] Memorat Ἀγίαν, sive Ἀγίαν, μακρυτάμω Λονάδην in prælio ad Ægos flumen, nepotem Tisameni, Pausan. III. 11., unde usitatum familiæ id cognomen: hincocine vero Ἀγίαν ἐν ἡγεμονίᾳ τῆς Τιμαῦς Lexico suo p. 8. addiderit, in ambiguo Cl. Ruhnkenius jure reliquit. Wzss.

CAP. XXXIV. l. seq. Ταῦτα δὲ λίγον οὐτως ἡμῶντο Μελάμπωδα, ὡς εἰδέναι, βασιλῆην τε καὶ πολιστῆν αἰτιόμους] Melampoda Tisamenus Herodoto dici non potuit imitatus βασιλῆην τε καὶ πολιστῆν αἰτιόμους, sed αἰτιόμους, quod Reiskio venit in mentem et Kenio, qui tamen scripsisse potius Nostrium suspicabatur, βασιλῆην δὲ ἐντὶ πολιστῆν αἰτιόμους. VALCK.—Αἰτιόμους cupidissime docti Viri Reiskius et Pavius αἰτιόμους reformant, quippe Tisamenus spectans, Lacedæmoniorum jus civitatis, non regnum, sibi postulantem. Diceret plausibilem videri suspicionem. Quid si vero interpungatur, ὡς εἰδέναι βασιλῆην τε καὶ πολιστῆν, αἰτιόμους, ut regnum et jus civitatis conparem, rogans, quæ Abreschii observatio, opusne emendatione? Tisamenus jus Spartane civitatis quærebat, Melampus partem regni Argivorum: pares ambo cupiditate habendi, valde dispares in re desiderata. Wzss.—Mireris a Viro doctissimo, quum verum præclare vidisset, tamen et in Græco exemplo pravam verborum distinctionem, et in Latina versione absurdum illud, regnum pari-

ter et civitatem poscendo, tenuisse. Ἐμπίετο Μελάμπωδα αἰτιέμενος, postulat isto imitatus est Melampodem. Schaefferum prudentissimum virum, non dubito, si splendidam Herodoti editionem, quam imperfectam adhuc reliquit, adjecta nona Musa absolvere ei placuerit, eandem nobiscum in constituendo interpretandoque hoc loco rationem esse probaturum. S.

11. τὸ τριτημέριον τῆς βασιλείας] Largiti sunt Melampodi, gratiam rependentes, Argivi τὰ δύο μέρη τῆς βασιλείας, Melampus vero cum fratre Biante portionem suam communicavit: hæc Diodorus lib. IV. 68. Clarius Critici ad Pindari Nemeon Od. IX. 30. purgasse Melampodem Proetidas ceterasque furore agitatatas μισθῷ τῶν δυῶν μερῶν τῆς βασιλείας. Sibi servasse τὸ ἥμισυ, alterum dimidiatum Bianti ultro concessisse, ὥστε γινώσκει τὴν ἅλην βασιλείαν τριμερῆ, Melampodidas, Biantidas, Proetidas. Tot illic deinceps regiae familiae, sed legitimæ. Vid. Pausan. II. 18. Wess.—Præter dimidium regni, quod sibi Melampus postulaverat, insuper fratri suo postulavit tertiam regni partem, nempe tertiam partem dimidiati regni quod Argivis superesset, adeoque sextam partem totius. Igitur, quandoquidem conditioni subscripserunt Argivi, accepit Melampus cum fratre quatuor sextas partes, id est duas de tribus partibus totius regni, ut Diodorus Sic. ait et Pindari Scholiastes. S.

CAP. XXXV. 6. μῦνοι δὲ δὴ πάντων, etc.] Neminem habuit Cragius, quem jure opponeret Herodoto, ut egregie Jo. Meurs. ostendit Misc. Lac. IV. c. x. Tisamenus et frater ejus Hegias sic in Laconicam fuere civitatem recepti, ut eodem uterentur jure, iisdemque gauderent privilegiis, quibus præ reliquis Lacedæmoniis fruebantur Spartiatis. Quibus Lacedæmonii victoriam repor-

tarunt, quinque prælia (lin. 6. seqq.) hinc eodem ordine recensuit Pausanias III. p. 233. In ceteris nihil est difficultatis; quarto loco memoratum (lin. 10.) exercuit Joach. Kühnium et Jac. Palmerium; hujus mihi in Herodoto verisimilis videtur conjectura, corrigentis Μεσσηνίαν ὁ πρὸς τῇ Ἰθώμῃ: sed in Pausania neutrius placet tentamen. VALCK.

10. ὁ πρὸς τῇ Ἰθώμῃ] Bellum Spartanis Messenii una cum Helotis, occupata Ithome, conflant: isthic res gesta in decem annos, longissime ab Isthmo. Thucydides lib. I. 101. et Diodorus lib. XI. 64. testes sunt. Ergo ὁ πρὸς τῇ Ἰθώμῃ, ad Ithomen, veritati, Palmerio Pavioque observantibus, congrueret. Pausanias, hæc Herodotea aperitissime æmulatus, nonnihil inpedit. Laconic. c. 11. τίταρτον δὲ ἠγωνίσαντο Tisamenus πρὸς τοὺς ἐξ Ἰσθμοῦ Ἰθώμην ἀποστήσαντας ἀπὸ τῶν ἐλῶτων. Isthmum enim Ithomenque pæne conjungit, nec sine suspitione reperti in Herodoto Ἰσθμοῦ, Isthmi. Sic macula origo Pausaniam anteverteret; namque, mendam esse, nullus dubito. Illa vero Pausaniæ an extra labis culpam? Palmerius Exercit. ad Gr. Auct. p. 41. negat, scribendum opinatus, ἐξ Αἰθίως Ἰθώμην ἀποστήσαντας, quoniam inter rebellantes, qui Ithomen occuparunt, apud Thucydidem Αἰθίως, sive, uti Steph. Byz. citavit, Αἰθιωῖς. At illorum Αἰθαῖα, Æthæa, oppidum, Ethnicographo auctore, non Αἰθίωι. Pavius, cui Pausanias itidem vitio notabilis, fingeat πρὸς τοὺς ἐξ Ἰσθμοῦ Ἰθώμην ἀποστήσαντας τῶν ἐλῶτων. Ithomen Isthmi, quippe in Peloponneso atque intra Isthmum positam, discretamque tali notatione ab Ithome Thessaliæ. Bene ego memini, Ithomen montium (ὁρῶν ὁπίσθαι ἐντός Ἰσθμοῦ) nulli magnitudine concedere, ex Messeniac. c. 9.; Ithomen Isthmi non

reminiscor. Si Pausanias voces $\iota\varsigma$ 'Ιθ-
μοῦ, ex corruptis Herodoteis fortasse
additæ, abessent, in Pavii correctionem
studio inclinarem. Alia doctissimus
Kühnius. Quomodo autem cunque de
Pausania statuatur, hic $\pi\rho\delta\iota$ τῇ 'Ιθμῳ,
ad Ithomen, oportuerat. Wss. — Vide
Var. Lect. (ed. S.) Quum articulum
ignorent probati libri, paullo erat pro-
clivior aberratio a $\pi\rho\delta\iota$ 'Ιθμῳ in $\pi\rho\delta\iota$
'Ιθμῳ, quam a $\pi\rho\delta\iota$ τῇ 'Ιθμῳ in $\pi\rho\delta\iota$
τῇ 'Ιθμῳ. Quod si aliunde constaret,
non solum 'Ιθμῳ, sed et 'Ιθμοι no-
men fuisse oppido, de quo agitur, aut
saltem monti, cui illud adstructum erat;
in promptu foret ut suspicaremur, $\iota\varsigma$
'Ιθμῳ scripsisse Herodotum: quo posi-
to, multo etiam proclivior futurus fuisset
librariorum lapsus. S.

CAP. XXXVI. 2. ἀγόντων τῶν Σπαρ-
τιησίων] Ineptus interpres in Spartiata-
rum tunc ductor. (Quo magis mireris,
tales ineptias in Latina versione Græcis
adjecta intactas reliquisse Virum præ-
stantissimum.) Pausanias imperator
erat; Tisamenus vates, ab illo et Spar-
tanis hoc in bellum ad Plataas ductus.
Wss.

CAP. XXXVII. 3. ἔχρειτο perperam
mutabatur. 'Εχρειτο numero multitu-
dinis est, sicuti ἱερίετο VIII. 113.
παρηγορίετο V. 104, bonis, uti arbi-
tror, avibus instaurata. Wss.

4. Ἠγχείστρατον, ἄνδρα 'Ηλίου] Mi-
rum valde, Hegesistratum 'Αρκαδιῶν
μάντιν Plutarcho dici T. II. p. 479. 2.,
quem Elide ortum et Tellis vaticini
(lib. VIII. 27.) filium, aut nepotem
certe, novimus. Wss.

8. πινόμενος πολλὰ] Pristinum πινέ-
μιος non abjiebam in Diss. Herodot.
ob Æschyli versum, $\pi\rho\delta\iota$ κίνερα μὴ λάν-
τρε, μὴ πίνεας μογῆς, Agamemn. 1633.
et πίνεας Etymologi, p. 624, 50. Dic-
ta non urgeo, quoniam πινόμενος ex

πίνεσθαι scribarum sæpe peccato pro-
gignitur. Exempla in Heliodoro mon-
stravi, nec repeto, hic meliores Codd.
secutus. Wss. — De verbi formatione
πίνεσθαι passim in probatis codicibus pro
pervulgata πίνεσθαι reperiunda, neque
præcise damnanda, consuli possunt quæ
in Var. Lect. (ed. S.) et in Lexico
Polyb. voce Πίνεσθαι notavi. Certe a
prisco verbo πίνεσθαι, unde est Aor. 2. ἔπι-
νεν, et nomen πῖνμα, legitime πίνεσθαι
formatur. Conf. Etymol. M. p. 662,
15 seq. S.

10. ἰδὶναι $\iota\varsigma$ ξύλῳ σιδηρόδινῳ] ξύλῳ
σιδηρόδινῳ, cui vatis inserti innexique pe-
des, illustrat S. Petitus ad Leg. Atic.
lib. IV. 9. p. 461. et ad Act. Apostol.
xvi. 24. Wetstenius aliique. Wss. —
Qua forma, quave structura fuerit illud
compedis genus, quod hic Herodotus
dicit, non liquet, mihi quidem. Si idem
intelligatur genus, quod χεῖνιξ vulgo no-
minabatur, colligi ex Aristoph. Plut.
276 seq. videtur, fuisse lignum hoc
cruri hominis circumdatum: sic vero
haud adparet, quo pacto, præciso ταρῆ,
id est, anteriore pede, manente talo, ex-
tricare homo reliquum pedem e compe-
de potuerit. Superest ut intelligamus,
ipsum pedem, quocumque tandem mo-
do, fuisse compege constrictum. Quo
spectat lignea illa soles, qua constrictum
fuisse parricidam quemdam apud Cice-
ronem legimus, de Invent. II. 50. et
ad Herenn. I. 15. Quam in partem
Valla Scriptoris nostri verba his Latinis
expressit, ut erat ligneis atque ferratis
soleis victus: erudite sane et percom-
mode, nisi quod rectius lignea soles sin-
gulari numero dicturus fuisset. Impe-
rite vero et absurde Gronov. (cujus in-
terpretatio a Wessel. repeti non debue-
rat) ut erat constrictus nervis ferro vin-
ctis. Cæterum haud immerito mireris,
quid sit quod eodem ferro, quo et dimi-

dium sibi pedem hic homo præcidit, et murum carceris perfodit, non ipsam disциdere dissolvereque compedem potuerit. S.

23. *προσποιησάμενος ξύλινον πίδα*] Quum ligneum sibi pedem adscivisset. Plutarch. de Frat. Amore, p. 479. v. δ' Ἀρχαδικὸς μάλιστα ἀναγκαίως πίδα ξύλινον προσποιήσασα καὶ Ἡρόδοτος, τοῦ οἰκίου στερηθείς: sed Eleus fuit Hegesistratus vates, non Arcas. Hinc vero verbi mediū potestas clarissime liquet: alteri quid attribuere, vel acquirere, Pausaniz frequenter dicitur aliisque *προσποιεῖν*. VALCK.

26. *συγκειρημένος*] Vir doctus, (Reisk.) cui in opinionem inciderat *συγκειρημένος*, aut, eodem sensu, *συγκειρημένος*, prudenter sententiam mutavit. Dudum Portus *ἔχθρος συγκειρημένος* idem esse, ac odium casu fortuito susceptum, patefecit. Wess. — At nil opus est ut fortuitum casum urgeamus; quæ notio nec per se verbo huic inest, nec huic loco admodum congruit: satisfuerit intelligi odium quod illi acciderat, id est, quod ille conceperat. Possit tamen fortasse, nec incommode, cum Reiskio fere intelligi odium quocumque demum casu ipsum inter et Lacedæmonios conflatum. S.

30. *κατὰ τι τὸ ἔχθρος τὸ Λακεδαιμονίων*] Est idem *ἔχθρος* τὸ ἐς Λακεδαιμονίους, de quo paulo ante: quo modo alia in re Diodorus Sic. *ἐπὶ ψιγισίας τῆς γυναικὸς*, benivolentiam erga mulierem, lib. XVII. c. 24. ubi observata vide. Wess. — Similiter apud Nostrum III. 136, 7. *ἐκ ἡσυχίας* τῇ Δημουκίδου, indulgentia adversus Democedem. Conf. Valck. ad VIII. 30, 3. S.

CAP. XXXVIII. 5. *Τιμηγιδης δ' Ἐρπυς*] Eo nomine patriæ flagitiosus proditor omnium librorum consensione c. 85. Pausaniz *Τιμηγιδης* idem lib. VII. 10. Optimus dux itaque Arch. codex. Wess.

CAP. XXXIX. 4. *αὶ ἐπὶ Πλαταιῶν φέρονται*] Aditum ex Cithærone Plateas versus Pausanias IX. 2. p. 715. patefecit: *Δρυὸς κεφαλὰς*, Capita quercus, et fabulosam tituli originem Philostratus Icon. lib. II. 19. fin. post Thucydid. III. 24. *Τρεῖς κεφαλὰς* non memini. Plura Boeotiz loca sunt, raro apud alios obvia. Livii lib. XXXV. 50. Hermaeum, modo tamen bene habeat, ubi reperitur? Nam *Ἐρμαῖον ἐν Κερωνίᾳ τῆς Βοιωτίας* τίσις Eustratii, aut Anonymi potius in Ethic. Aristotelis III. p. 46. a Liviano remotior. Ibidem ex Cephisodori lib. XII. *περὶ τοῦ ἱεροῦ πολλή* μου et Anaximenis IV. Rerum Philippi, Ephorique lib. XXX. dicuntur Coronenses cum Boeotiz in τοῦ μεταὶ σάβχου in Phocenses pugnassee. Quale vero id oppidum? *Μεταστάχων* nemo novit. Sit *Μεταστάχων*: quis illi testis, præter Steph. Byz. ex eodem Ephori lib. XXX.? Insunt illi narrationi, historiam sacri belli et Onomarchum, qui semel ibi atque iterum mendosissime *δὲ μέγαρχος δ' Ὀνομαρτίου*, spectanti, memorabilia complura, sed aliena et nunc negligenda. Wess.

9. *καὶ ἀνθρώπους*] Servos qui intelligunt, fruuntur arbitrio. Quem Galeus Præcognit. p. 458. suum dixerat *οἰκίστην* de eodem *μηδὲ ὀρώσιν* τὸν ἱμὸν *ἀνθρώπων* ἐν Ῥώμῃ. Consimiliter alii, a doctis ad S. Lucæ Evang. c. XII. 36. advocati. Hic nec excluduntur, neque soli in periculum veniunt. Wess.

12. *ὡς δὲ ἔδην εἶχον*] Excitat ista Suidas in Ἀδην, verbis subjecta P'ntonis e Charmide, p. 153. c. *ἐπειδὴ δὲ τῶν τοιούτων ἔδην εἶχον*: cujus hæc sunt in fine lib. VII. de Rep. *ἔδην ἢ ἔχουσιν ἢ πῶς οἱ λόγοι περὶ τοῦ πάλαιος ταύτης καὶ τοῦ ἡμῶν ταύτης ἀνδρός*. Frequenter obvia phrasis propria legitur potestate apud Athen. IV. p. 128. v. *ὡς ἔδην εἶχον* βεβώσις. Utitur Herodoteis Clar.

Ti. Hemsterhusius ad Lucian. (Nigrin. c. 13.) p. 52. VALCK.

CAP. XLI. 1. οὐδὲν ἰσὺ πλεῖον] Recte, ni fallor, corrigit in litteris ad me datis Kenius, οὐδὲν ἰσὺ πλεῖον ἵστυς τούτων: quæ eadem infra leguntur, c. 107; et c. 121.; nisi quod πλείον ibi sit pro πλεῖον. VALCK. — At vide V. 120, 5. et VI. 42, 2. ibique notata. S.

2. ὡς δὲ ἰδεύσθη ἱγυόντι ἡμίση ἀντανασταμένους ἀλλήλους] Duo forte postrema alii etiam aberunt Codicibus, Vallæ non lecta: jam ante dixerat, c. 38., ἡμίση δὲ σφὶ ἀντανασταμένους ἥδη ἱγυόντων ἐκώ. Paulo post Mardonius περιημίεται τῇ ὄρεϊ, (lin. 4.) moram istam ferebat impatienter; ut milites apud Thucyd. dicuntur ἐχθόμενοι τῇ ὄρεϊ, lib. V. c. 7. ubi notat Wasseus. VALCK.

8. Ἀναζυζαντας — τὸν στρατὸν] Unicuique talis structuræ exemplum in H. Stephani Thes. T. I. 1395. ex Musæo VIII. c. 60, 1. μὴδὲ — ἀναζυζῆς πρὸς τὸν Ἰσθμὸν τὰς πῆλας. Adstrui hoc potuerat, et cap. 57. ἀναζυζαντας τὸν στρατόνδεον ἵνασις τὰ, etc. Quem post paucissimam videbimus (lin. 10.) χόρετον τοῖς ὑποζυγίοις, eundem parili forma τοῖς ἵπποις χόρετον Diodorus XVI. 41. χιλὸν πόντις Philo Jud. Quod omnis Prob. Liber, p. 870. A. et Heliodorus Æth. VIII. p. 398. scripserant. Wess.

17. μὴδὲ ἀνακινδυνεύειν συμβ.] Mecum ad Græcos refert Bothius, itaque ἀνακινδυνεύειν corrigit, quod et ego requisiveram, sed per vim obtrudere Herodoto nolui. S.

18. καὶ Θηβαίων γνώμη] Adi ad cap. 2. Calliopes. Putes ex præcedente consultatione, et Artabazi (laudatissimi viri lib. VIII. 121.) sententia, uberem jam tum proditorum in Græciæ urbibus pululasse proventum: qui quidem succrevit lætissime Philippi Macedonis ævo, quando Demosthenes Or. pro Coron. p. 145. παρὰ γὰρ τοῖς Ἕλλησιν, οὐ τοῖσιν, ἀλλὰ πᾶσιν ὁμοίως, φερόντων προδοτῶν, καὶ

δωροδόνων, καὶ τοῖς ἰχθῶν ἀνθρώπων, οὐβὴν γινέσθαι, etc.; ubi Orator non diffitetur, superiori memoria haud paucos fuisse. Quin Herodoto horum aliquid suboluerit, haud negaverim. Wess.

23. ἴστυ πλεῖον τῶν συλλελογμένων] Nolo tot Codicibus, γίνεσθαι exturbantibus, oblectari: par Gronovii consilium. Auctius autem participium ad orationem, meo arbitrio aptius, in Reiskii quoque conjectura. (Nempe præteritum συλλελογμένων, quod Reiskius etiam ex conject. commendaverat, vulgato olim συλλεγομένων prætulit Vir doctiss.) Quod ille autem ex μὴδὲ βιάζεσθαι (lin. 24.) fingit μὴδὲ ἰάζεσθαι, neque Græcorum mores imitari in extispiciis et victimis, laudare nequeo. Quis enim ita? Mardonij, nolentis τὰ σφάγια βιάζεσθαι, ut invita litarent, mentem intellexit Interpreter, Abreschio plausore. Alia in re Plutarchus Virt. Mulier. p. 244. c. ii δὲ μὴ, χαίρειν ἴην, καὶ μὴ προσβιάζεσθαι. Wess. — Commodæ Valla, nec eis (scil. auspiciis) vim inferre: atque hoc repositum malim pro eo quod a nobis positum, nec instituta violanda Persarum. S.

24. ἴην χαίρειν, μὴδὲ βιάζεσθαι] Postremum, frustra forte tentatum, vir quidam doctus in φεράζεσθαι censet mutandum. Sententiæ, fateor, satisfaceret, vulgatas literas prope accedens, μὴδὲ φεράζεσθαι: neque considerare, sive neque ad ille animum advertere; sic usitato παραλληλισμῷ duo propemodum ἰσοδυναμοῦντα hic quoque conjunxisset: τὰ σφάγια — ἴην χαίρειν, μὴδὲ φεράζεσθαι. Ut extispicinam Mardonius, sic Euripidis Theseus, in Hippol. v. 1058. τοὺς ὑπὲρ πάρα Φοιτῶντας ὄρεϊς πᾶλλ' ἰὺ χαίρειν λίγω. Incertus Poëta in Stobæi Supplem. (Misc. Obs. VII. p. 190.) τὰς θνητῶν δ' ἰγὰ χαίρειν κελίῳ διατρεπερομένης: sic enim legendum est. Ipsum illud Herodoti χαίρειν ἴην, legi-

tur eodem sensu in Critone Platonis, p. 45. A. Isocratis Trapez. p. 364. c. Xenoph. Ἀναβ. VII. p. 237, 40. et frequenter apud alios. Lucian. T. I. p. 727., τὸ μακρὸν χαίρειν φράσαι τὸ μακρὸν τι φρονεῖν δηλοῖ. VALCK.

CAP. XLII. 6. ὡς διαφθερίονται] Ob-
latum ex scriptis διαφθερίονται forma
commendatur Ionica, at locus illi in
Musis nullus: quem enim occupat lib.
I. 88. et VII. 10 extremo, inde Co-
dicum imperio decedit. Stephano præ-
terea vix credibile fit, διαφθερίειν Hero-
doti seculo in usu fuisse, Prolegom. p.
737., fortasse nullo jure. Amplexus
tamen sum, quod lib. VIII. 108. inte-
grabatur. Wess.—Vide Var. Lect. (ed.
S.) Cæterum, si quis cum Wess. διαφθα-
ρίονται præoptaverit, neutiquam ei equi-
dem oblectabor. Conf. Var. Lect. (ed.
S.) in lib. V. 51, 13. S.

17. ὡς περιεσπόμενοι ἡμῖς Ἕλλησιν] Quærit vir doctus, unde regantur hi
accusandi casus? An participium vicem
περιεσπόμενοι fungatur? quo, citra caus-
sam spreto, ὡς περιεσπόμενοι ἡμῖς Ἕλλη-
σιν pro certo putat. Quas equidem fluc-
tuationes demiror; sive enim quod ille
aspernabatur, eligas, sive absolutam
malis structuram, qua de supra c. 2.
et Clar. Gronovius ad lib. II. 66., quæ
hæsitandi ratio? Proximum ἐπερὶ
ποιεῖσθαι (lin. 19.) Eustathius ad Iliad.
p. 961, 6. (p. 942, 49. ed. Bas.) illu-
minat. Wess.

CAP. XLIII. 11. καὶ Γλισάντες]
Homerus Catal. v. 11. Γλίσσαντα, iti-
demque Steph. Byz. Eustath. et Plini-
us scribunt. Ad Nostri scripturam
Pausanias sese accommodavit, lib. IX.
19. et Papin. Statius Theb. VII. 306.
hi deseruisse feruntur Exilem Glisanta,
Coroniamque, feracem Messe Coron-
iam, Baccho Glisanta colentes. Varia-
tur et in vocabuli tono; quem Sylbur-
gius ad Pausan. p. 722. et L. Holste-

nus in Steph. Byz. non negligunt.
Wess.—Nempe acute Γλισὰς aut Γλίσ-
σας, Γλισάντος aut Γλίσσαντος scribunt
alii. S.

CAP. XLIV. 3. ὡς δὲ πρῶς τῆς νυκ-
τὸς προελάσας] Arrisit προεσπλάσας
Cod. Arch. eruditissimo Pavo, verten-
ti, ut prima pars noctis adventaret;
esse enim πρῶς aut τὸ πρῶς primam
partem hæc loco. At istud lib. II. 121,
82. considera, ὡς πρῶς ἦν τῆς νυκτός; et
III. 56. ἡς τὸ πρῶς τι οὐδὲν προεσπλάσας:
neutrubi primam partem indicabit. No-
tæ etiam admodum formulæ: ἡ οὖν
προεσπλάσας S. Paul. Epist. ad Rom. c.
13, 12. Heliodori Æth. I. p. 26. τί
τι γὰρ πολὺ τῆς νυκτὸς προεβή; Sallus-
tii Jugurth. c. 21. ubi plerumque noc-
tis processit, etc. Wess.—Sincerum
est προεσπλάσας: vitiosa scriptio Cod.
Arch. Supra II. 121, 82. ὡς πρῶς ἦν
τῆς νυκτός, Idem illud aliis dicitur πολ-
λῆς νυκτός; et περὶ μίσης νύκτας, vel μισού-
σης νυκτός; postremum in eadem hac
habet historia pro Herodoteis Plutarch.
T. I. p. 327. d. Plato T. III. p. 217.
d. διελγισμένη πόρρω τῶν νυκτῶν. Xeno-
phon. Ἑλλ. VII. p. 367. 15. ἐνάβιδον
μῆχρι πόρρω τῆς ἡμέρας. Deinceps nar-
ratum Macedonis Alexandri, Græcis
faventis, beneficium respicit auctor
Epist. 28. inter Socrat. p. 60., memo-
rans τὴν ἐν Πλαταιαῖς ἐπὶ Μακεδονίου γι-
γνησμένην ἐνεργείαν. Similia quædam
Herodoteis Aristidi dicentem facit Alex-
andrum Plutarchus in Arist. p. 327.
x. VALCK.

10. ὡς ἀνθρωπος ἦτοι] Bene scripta
exemplaria. Justum quoque ἐκ τοῦ
στρατοπώδου τοῦ Μήδων: cujusmodi lib.
VIII. 75. σίμψις ἐς τὸ στρατοπώδον τὸ
Μήδων ἄνδρα. Nam τῶν Μήδων unde in
postremam innigraverit editionem, di-
cere non habeo. Wess.

CAP. XLV. 4. ἀπὸ ῥήγματος ποιεῖσθαι]
Rediit c. 93. οἱ δὲ Ἀπολλωνιῆται ἀπὸ ῥ-

ἔσσι τοὺς ἐόντας significat in lævum cornu; ἐπὶ τοῦ ἐόντος, versus lævum cornu. Priusquam in locum, quo quis dicitur, perveniat, versus illum locum ducendus est. S.

CAP. LXVIII. 4. [ἱσπαγλιερίων] Ratio doctissimum Th. Galeum fugit, ἱσπαγλιερίων præferentem. Causa ad lib. VII. 182. adscripta fuit. In vicinis (lin. 8.) καὶ τὰς ἱσπασίας ὁμίας potius, quam σάσι, censui. Τὰς enim tali in re præcipue probare Scriptorem, admonitione non eget; ad hoc commutantur hæ voces c. 21. Wess.—Equidem car alterum h. l. præstulerim nomen, in Var. Lect. (ed. S.) declaravi. S.

14. μύουσι Πίρσος] Aptius mihi videtur ante vulgatum, βουλόμενοι μύουσι Πίρσος, μάχεσθαι utrumque hic ab Herodoto positum Kœnius suspicabatur, βουλόμενοι μῶναι μύουσι Π. μ. excitans inscriptionem Iliadis Hom. Η'. Ἦσα δ' Αἴας πολέμῳ μόνῳ μόνος ἔκπαιρ' ἴδμεν. Euripides Heraclid. v. 808. ἰμὸς μόνος μόνῳ Μάχην ποταΐδας, ἢ ποταμὸν ἄγου λαβὼν τοὺς Ἑρηναιῶνας πῆδας, ἢ θανάτῳ ἰμὸς τιμὰς, πατρῶν καὶ δόμων ἔχουσιν ἄφρι. VALCK.

15. ἄρτια ἰόντες ποίουν ταῦτα, οὐδὲν, etc.] Aldina hæc interpunctio commodissima. Omnia Persas respiciunt, qui cum parati essent ad ea facienda, quæ de Spartanis sibi sponderant, nihil horum animadvertabant. Sententiam nunciij Persici præter Pavium adsecutus et Reiskius est. Vulgo post ταῦτα amplior locabatur distinctionis nota. Wess.

20. μαχησάμεθα] Laurentius dimicimus, id, quod rediit, vertens. Non sane Persæ pro barbaris ἰσὺς πρὸς ἰσους Spartanorum pugnaverant, sed hanc illis conditionem ferunt. Hinc brevi ἡμῶς δὲ διαμαχησάμεθα, et præclare Arch. codex. Wess.—Vidit Kœnius legendum μαχησάμεθα, quod in Arch. cod. repertum docet Diss. Herod. p.

136. VALCK.—At hoc, ab uno illo codice oblatum, vereor ne unius librarii arbitrio debeat. Viros doctissimos, qui istud unice probarunt, turbasse videtur parum commoda ratio qua in hac regione distincta olim in editis Musis verba erant. Quum enim l. 17. post ἄρχομεν nonnisi leviter incisa esset oratio; ista verba ἀλλ' ἡμῶς ἄρχομεν, quibus continetur apodosis respondens protasi ἰσὺς οὐκ ὁμῶς ἤρξαται, ita acceperant quasi superioribus connexa essent, idemque valeret ac si dixisset ἀλλ' ἰσὺς ἡμῶς ἄρχομεν, sed quoniam nos incipimus: quo posito, utique commodius debuit videri, ut dein μαχησάμεθα consequeretur, quam ἰμαχισάμεθα, quod equidem revocandum censeo ita interpretandum ut in Var. Lect. (ed. S.) significavi. Cæterum ad sententiæ summam parum utique interest. S.

Ibid. καὶ ἢ μὴ δυνάται] Pristina, ni fallor, revocabitur scriptura καὶ ἢ μὴ δυνάται: quibus recte succedunt (lin. 22.) οὐδὲ καὶ μὴ δυνάται. VALCK.—Mediceum non laudo, Viro celeberr. (Gronovio) ἢ μὴ δυνάται contra sermonis genium obtrudentem. Wess.

CAP. XLIX. [4. ψυχρῇ νύκτι, frigida (i. e. vana) victoria. Vide VI. 108, 9. et ibi notata. S.]

7. προσφίεσθαι ἄποροι] Ad nexum προσφίεσθαι ἰσῶται, (quod Aldus dederat,) ad pugnandum expediti, adcommo-
dati, utpote ex equis pugnantes, ἰσῶται, atque ad hostes lacescendos maxime habiles. Quam tamen sententiam Codd. nolunt, προσφίεσθαι ἄποροι præbentes, quod de conflictu, quo communis Græcos urgere commode haud poterant, accipitur. In equis erant, unde jaculis sagittisque incescebant, ὡς ἰσῶται, pariter ac Παρθαίων et Μήδων ἰσῶται Appiani Bell. Civil. IV. p. 1001. et 1024. mox cessim euntes apud Plutarch. in Crass. p. 558. s. Wess.—Ἀποροι, Vallæ lectum et in

Arch., recte restituit Gronovius. Lib. IV. c. 46. Scythæ dicuntur ἄμαχοι *τε καὶ ἄποροι προσμίσγυν*, VALCK.

8—10. τὴν κρήνην τὴν Γαργαφίην — *συνιτάρων καὶ συνίχων*] Respicit hæc Pausan. lib. IX. (c. 4.) p. 718. ubi, τὴν κρήνην, ait, τὴν Γαργαφίην Μαρόνης καὶ ἡ ἴσως συνίχων ἡ Περσῶν. Apud eundem etiam alibi legitur *συνίχων* κρήνην, X. p. 840. quod *συνίχων* dicitur Herodoto IV. 120. τὰ φρίατα καὶ τὰς κρήνας *συνίχων*, aggregata terra puteos et fontes obstruere, ut hostes aqua destituantur. VALCK.

CAP. L. 5. ἀλλὰ γὰρ τοῦτίων, etc.] Aderit, quod quærebat Vir doctissimus, (scil. dein τοῖς μᾶλλον requisiverat Reiskius) si retracto tantum in primam accentu scribatur ἄλλα γὰρ τοῦτίων τοῦτίων ἰόντων μᾶλλον σφίσις ἰλύσις: alia enim — magis ipsos angebant: reddidit enim nunc rationem paulo ante de Græcis ducibus dictorum, qui, exercitu aqua privato, et ab equitatu hostium infestato, *συνιλιχθῆσαν* περὶ αὐτίων *τε τοῦτίων καὶ ἄλλων*. VALCK. — Placet Abreschii et Valckenarii ἄλλα γὰρ τοῦτίων τοῦτίων ἰόντων, μᾶλλον, etc., alia enim, his ita se habentibus, magis eos angebant. Præcessit *συνιλιχθῆσαν* περὶ αὐτίων *τε τοῦτίων καὶ ἄλλων*, eo ducens. Habent autem ἰστίων (lin. 7.) quidpiam sibi singulare, a Porto ex dialecto derivatum, cui simile nihil. H. Stephano propterea Thea. T. II. p. 1360. ἰστίων probantur, ad quem modum ἰστίων, lib. V. c. 111. et in Homero, Æschylo, Euripide atque aliis. Consentiet, modo leviter adjutetur, Arch. liber, me nihil dissentiente. Wess. — Iterum vero cap. 51, 20. in eandem vocabuli formam libri omnes consentiunt: neque profecto caussa idonea subest, cur Herodotum, qui (ut hoc uno utar) pro Homericis Περσιδῶν et Περσιδῶν, Περσιδῶν et Περσιδῶν, dicit,

non item, pro communi ἰστίων, suo idiomate ἰστίων, ἰστίωνος, dicere potuisse credamus, quamvis idem alibi communem formam ἰστίων tenuerit. S.

CAP. LI. 2. οἱ Πέρσαι συμβολῆναι ποῖον] Negativam ex Arch. Valla, et Vind. valde laudat doctissimus Th. Galeus, mihi nec plane necessariam nec inconcinnam. Supra Scriptor c. 44. ἢ ἄρα ὑπεβάλληται τὴν συμβολὴν. Μαρόνοι, καὶ μὴ ποῖονται, ubi si voluisset, ἢ ἄρα ὑπεβάλληται τὴν συμβολὴν, Μαρόν, μὴ ποῖονται, quis culpasset? Wess. — Recte mihi adscita a Schæfero negativa particula visa est, quam in tali oratione adjectam amat Græci sermonis genius. S.

9. οὐνομα δὲ οἱ Ὀλεόν] In duodecim filiabus Asopi nulla Oeroë apud Diodor. IV. 72.; eandem Apollodorus, qui viginti Asopo dat lib. III. 11, 5., nominatim negligit. Pausanias vero, *Συγατίνα* δὲ εἶναι τὴν Πιερὴν τοῦ Ἀσώπου λίγουν, lib. IX. 4., quod ego nomen hinc corrigendum arbitror. Wess.

CAP. LII. 10. ἔθιντο πρὸ τοῦ ἱερὸς τὰ ἔσλα] Castra metati fuerunt, sive, ut sequitur, *ἰσπετασπιδύοντα*. Tale lib. I. 62. καὶ ἀντίον ἔθιντο ἔσλα, et castra ex adverso posuerunt. Tale Dionysii Antiq. lib. III. p. 193. ἀγχοῦ Φιδῆνης εἶθινται τὰ ἔσλα, pluraque alia. Non repeto de usu dictionis vario adposita Diodoro lib. XII. 66., quibus optima Fr. Vigeri adnotatio ad Eusebii Prep. Evang. lib. XIII. 68. accedere poterit. Wess. — ἔθιντο τὰ ἔσλα, id est *ἰσπετασπιδύοντα*. Hoc sensu phrasin *Σίσται* τὰ ἔσλα frequentat inprimis Xenophon: Ἑλλ. V. p. 329, 40, ἔθιντο πρὸς τῇ σίλει τῶν Ὀλυμπίων τὰ ἔσλα. VI. p. 349, 2. ἔθιντο τὰ ἔσλα κατὰ χώραν ἰόντι δερμντι. De vario hujus locutionis significato egerunt P. Leopard. et H. Vales. vid. Clar. Wess. ad Diodor. T. I. p. 524. et T. II. pag. 428. Est in his τὸ ἱερὸν,

Junonis Cithæroniæ, Ἡραῖον sæpe dictum in sequentibus. Apud Plutarch. in Arist. p. 329. x. Pausanias vultu ad τὸ Ἡραῖον converso ὤψατο Κλυταιρηνίδα Ἡρα καὶ Στρίδ' ἄλλαις, οἱ Πύλαται δὲ γῆν ἔχουσιν. VALCK.

CAP. LIII. 1. περὶ τὸ Ἡραῖον] Περὶ τὸ ἱερὸν Vallæ et Arch. mera est παραδίξις. Wess.—Nisi mera librariorum aberratio. S.

7. Ἀμομφάρετος] In Aristide Plutarchi, p. 328. x. Amompharetus, ἀνὴρ Θουμυδῆς καὶ φιλοκύνδρος, ἱσχυαῖς πρὸς τὴν μάχην σπαργών, οὐκ ἔφη λείψει τὴν τάξιν, ἀλλ' αὐτοῖσι μένει μετὰ τῶν ἰαυτοῦ λοχητῶν ἐπιστήσεσθαι Μαρόνιον. VALCK.

Ibid. λοχητῶν τοῦ Πιτανάτιος λόχου] Adstipulor Gronovio, et Herodoto λοχητῶν, c. 21. usurpanti. Nec decerno tamen λοχητῶν, ut Aldus et pauci, Græciæ finibus expellendum. Λοχητῶν (qui viciose in Onati fragmento apud Stob. Eclog. Phys. p. 4. λοχητῶν) usus non spernit, nedam Sophoclis ἀρχηγῶν, Strabonis plurimum-que μυνητῶν, Philonis Jupl. πωδητῶν: quibus adprime λοχητῶν convenire, quid diffitemur? Vellem subsidium λόχου Πιτανάτιος in promptu adesset. De illo Hesychius, ὁ Πιτανάτης λόχος αὐτοεχιδιάζεσθαι, οὐκ ἂν ταῖς ἀλυσίαις, legens vestigia Thucydidis lib. I. 20., diserte cohortem Pitānaten in Spartanorum militia unquam fuisse negantis. Quid Nostrum in errorem conjecerit, an tribus φολὴ Πιτάνη, qua de Hesychius, an aliud, proptus ignoro. Rem Jo. Meursius doctè tractavit Lect. Att. lib. I. cap. 15. Wess. — Dictus-ne Amompharetus fuerit Herodoto λοχητῶν τοῦ Πιτανάτιος λόχου, an τοῦ Πιτανάτιος λόχου, si variant Codices, vix decerni poterit: Πιτανάτιος Κοenio placebat, quia paulo post scribit τὰς λόχους τὸν Πιτανάτην: atque ita Thucydides, Herodotea respiciens, τὸν Πιτανάτην λό-

χον fuisse negat Lacedæmoniiis, lib. I. c. 20. Hac de re notatis in Att. Lect. I. 16., quædam Meursius adjecit in Miscell. Lacon. p. 103. Μόρας et Λόχους non distinguendis Meursii errorem corrigi H. Vales, cui suffragatur Ti. Hemsterh. ad Lucian. (Tim. c. 50.) p. 164. Ex Thucyd. V. 68. in Schol. ad Aristoph. Lys. v. 454. pro Νιπηριῶν scribi poterit nomen Σκιριῶν: quod favet vulgatæ apud Herodot. lectioni Πιτανάτιος. VALCK. — Πιτάνη, Lacedæmonie oppidum satis notum: quod eur silentio præterierit Stephanus Byz. nescio; sed de eo consuli possunt quæ memoravit Holstenius ad Stephanum, et Cellarius Geogr. Antiq. T. I. p. κλ. 1207. Hoc ex oppido, cujus incolas Πιτανήτας (sive Doricodidmate Πιτανάσας) dictos fuisse ex hoc Herodoti loco intelligi videtur, credibile est fuisse in Lacedæmoniorum exercitu manipulum, quem perinde et Πιτανάτιος λόχον et Πιτανάτην λόχον Herodotus dixit, cui manipulo Amompharetus fuerit præfectus. Jam, quod Thucydides diserte negat fuisse unquam apud Lacedæmonios Πιτανάτην λόχον, non continuo inde conficitur errasse Herodotum. Potuerat etiam Thucydides aliquatenus in errorem induci: potuerat ille ex Spartanismo quodam querere, sit-ne in exercitu Lacedæmoniorum λόχος aliquis, qui Πιτανάτης proprio nomine adpelletur; cui respondere potuerat Spartanus, nec sua ætate esse talem, nec, quoad ipsi compertum, unquam fuisse. Quod quidem non evincit, falsum Herodotum, quum scriberet Amompharetum ductorem fuisse manipuli Pitānatarum; quod ille sive e literarum monumento quodam, sive ex hominum illius ætatis fide haud indignorum testimonio potuerat accipere. S.

12. μένει ταῦτα νιμῶν] Excellenter schedæ Arch., atque ex vetere dia-

lecto. Hesychius: *Νίνωται, ἡ νῆ ἔχει*, ex Sophocle, cui Etymologus in *Νίνωται* adscribit; ubi et hoc Anacreontis, *ὁ δ' ὑψηλὰ νινωμίνες*, sublimis animo agitans. Cognita et Nostri sunt *ἄλλως δὲ τούτους*, — *ἰνῶται, τὸν χιμῶνα παρῖσι*, etc. lib. I. 77. et *ὁ δὲ ἰνῶσας τὰ λιγύμηνα*, ibid. c. 68. Sint-ne vero ex *ἰνῶσας* et *ἰνῶσας* contracta, an ex vetere *νῶν*, unde *νῶσαι* ex Nostro Eustath. ad Poët. p. 1424, 31. (Odys. p. 66, 1. ed. Bas. ubi Nostri locum I. 68, 14. respexisse videtur:) anceps in Grammaticorum dissidio controversia. Contra insurgit doctissimus Rich. Dawes Miscell. Critic. p. 102. Negat sibi posse persuaderi, Herodotum verborum illorum formam talem in modum contraxisse, cum ne Attici quidem in illis crasin adhibuerint. Quid ergo *τῇ βάσας, ἐμβάσας, βαθάσας, πρεσβαθάσας*, similibusque fiet? *Νυνάμινες* Callimachi est in Suida. *Νυνάσασθαι* redire reddique debet Perictionæ apud Stob. Serm. LXXXVIII. p. 487. *τὴν Ἀρμονίην ΓΓΝΑ ΙΚΑΝΩΣΑΣΘΑΙ* δι' *φρονησίος* τι καὶ *συφροσύνης* πλὴν. Sunt enim, ut præscripta vides, incondita et sine sensu. Voluit doctissima matrona *τὴν Ἀρμονίην ΓΓΝΑΙΚΑ ΝΩΣΑΣΘΑΙ* δι' κ. λ. Harmoniam nosse oportet mulierem, prudentia et modestia plenam; quæ elegantissima Clar. Valckenarii loci instauratio. Hæc olim in Dissert. Herodot. p. 156., quibus meritissimo Cel. Ernesti Excursus ad Callimachi Hymn. in Jov. v. 87. aptabitur. Wess.

Ibid. *ταῦτ' ἀναιονμίνου*] Nusquam alibi Nostro usurpatum hinc etiam jure verbum auferetur *ἀναιονμῖναι*: atque unius auctoritate Codicis optima lectio restituetur, *ταῦτα νινωμίνου*, egregie firmata in Diss. Herodot. p. 156.; ubi meam quoque Vir summus conjecturam memorat in fragmento Perictiones Ionico corrigentis, *τὴν Ἀρμονίην γυναικα νυνάσασθαι* δι' *φρονησίος* τι καὶ *συφροσύνης* πλὴν,

apud Stobæum, p. 487, 18. In eodem fragmento, p. 488, 25. scribi poterit *ινωμίνου*: et v. 31., *ἀνδράσι μὲν γὰρ ἰσχυρίσται ἀμαρτίῃ αὐτῇ, γυναιξὶ δὲ οὐκ αὖτις, τιμωρίῃ δ' ἰσότητος νυνάσασθαι* εὖ τὸν νόμον δι', καὶ μὴ ζηλοτυπῶν. In his postremis, pro *ἰσότητος* *ἴσασθαι*, sic legendum vidit etiam Doctiss. G. Koenius. Præter alia hujus generis dabit Hesychius: *Νυνάσασθαι, Αἰεθίεσθαι, Ἰσχυροθῆναι, νῶσαι*. Rariora quædam servavit Etymol. in *Νίνωται*, pag. 601. conf. R. Bentlei. ad Callim. Hymn. in Jov. v. 87. VALCK.

CAP. LIV. 4. *τὰ λακιδαιμονίων φρονήματα, ὡς ἄλλα φρονίστων καὶ ἄλλα λιγίστων*] Redi ad lib. VI. 108. atque adjuuge Euripidea de Spartanis reliqua: *ψιδῶν ἄνακτις, μηχανορῥάφει κακῶν*, 'Ελικτὰ, καὶδὲν ὄγχις, ἀλλὰ πᾶν πῖρξ φρονοῦντις, Androm. v. 447., ubi Barnesius et Jo. Meursius Miscell. Lacon. III. 2. Wess. — Athenis Lacedæmonii traducebantur *ὡς ἄλλα φρονίστων καὶ ἄλλα λιγίστων*, tanquam aliter atque animo gerebant loquentes. Talem Achilles Homeri mortis instar oderat in 'Il. l. 313. 'Οἱ χ' ἴτερον μὲν αἰῶδα ἰὼ φροσὶν, ἄλλο δὲ βάξυ: sive qui *Νοῦ* μὲν ἴτερα, ἴτερα δὲ τῇ γλώττῃ λίγυ, ut loquitur Plato Comicus in Schol. ad Aristoph. Av. 168. De Spartiatis testimonium est Euripidis in Androm. v. 446., *Σπάρτης Ἰναικα, δόλια βουλευτήρια, Ψιδῶν ἄνακτις, μηχανορῥάφει κακῶν*, 'Ελικτὰ, καὶδὲν ὄγχις, ἀλλὰ πᾶν πῖρξ φρονοῦντις: in quibus, præter *βουλευτήρια*, postrema quoque sic exhibet MS. Florent. prout illa legit Plutarch. T. II. p. 1073. c. et p. 1102. c. Sed Euripidis sequentia Herodoteis plane conveniunt: *λίγιστοι ἄλλα μὲν γλώσση, φρονοῦντες δ' ἄλλ' ἰσχυρίσκει* S. &c. Fraudis et perfidiam Lacedæmonii sæpius objicit Aristophanes, velut in Pace v. 1065. *Συνθήκας πιστοῖνας δ' ἄδρες χαρο-*

παῖσι πιδήκας:—ἀλωπικίδισσι πίσισσι-
 31, ὅτι δόλαι ψυχῆαι, δόλαι φρένες. Om-
 nium acerbissimum est, quod legitur in
 Archarn. v. 307. Οἷον οὗτοι βαρύνει, οὗτοι
 πίσισσι, οὗτοι ἔρως μίνι: quo pertinent
 Iphicratis de Lacedæmonia dictum
 apud Demosth. c. Aristocr. p. 421.,
 quod Laconi perperam tribuit Dion
 Chrys. pag. 639. c. VALCK.

CAP. LV. 8. λαμβάνει πότερον, etc.] Jux-
 ta Plutarch. in Aristide, p. 328. κ. ἀρά-
 μινος ταῖν χερῶν πότερον μίγας ὁ Ἀμομ-
 φάρετος, καὶ καταβαλὼν πρὸ τῶν ποδῶν
 τοῦ Πανταίου, ταύτην, ἴφην, ψῆφον αὐτὸς
 περὶ τοῦ μάχης εἰδέναι: hic apud Herod.
 ταύτη τῇ ψῆφῳ ψηφίζεσθαι ἴφην, μὴ φεύ-
 γαν τοὺς ξείνους: his proxima subjecerat,
 ξείνους λίγων τοὺς βαρβάρους: vocem hanc
 ξείνους repetitam (lin. 10.), ex cod. Arch.
 recuperabit Noster: vid. Diss. Herod.
 p. 136. Non literæ tantum et syllabæ,
 sed integræ voces, quas repeti debuerant,
 sæpe sunt a librariis, ut notum, semel
 tantum positæ: novum præbebit omis-
 sionis exemplum, qui ad manum est,
 Dion Chrys. in cujus Or. LVI. p.
 565. c. scribendum Ἕλλησι Ἑλλήνων: sed
 gravius ejusdem locus est affectus in Or.
 LXXIV. p. 642. A. τὸ αὐτὸ δὴ τοῦτο
 καὶ πρὸς ἀνθρώπους πιστεύουσιν οἱ πολλοί·
 τῷ μὲν ἐν γυναικὶ, etc. Voces οἱ πολλοί·
 τῷ absorpserunt nomen ἱσπελόντες: cor-
 rigendum sine controversia, οἱ πολλοί·
 ἱσπελόντες μὲν ἐν γυναικὶ, etc. nam quæ
 subjicit Dion, Euripidei sunt Hippolyti
 verba, v. 616. VALCK.

10. ξείνους λίγων τοὺς βαρβάρους] Re-
 petitam vocem ex schedis revocavi. Su-
 pra cap. 11. καὶ δὴ δοκίμῳ ἴδω—στύχον-
 τας ἐπὶ τοὺς ξείνους· ξείνους γὰρ ἐκάλειν τοὺς
 βαρβάρους. Suntque similium passim ite-
 rationes, III. 12. VI. 109. Amompha-
 reti, ἀνδρὲς θυμοειδῆς καὶ φιλοκιδνίου,
 ἱσκαλαὶ πρὸς τὴν μάχην συναργῶντες, au-
 dax facinus Plutarchus Aristid. pag.
 328. r. haud contempsit. Wess.

CAP. LVII. 4. ἰδίῃ τέχνῃ ἀπολιπτῶν
 αὐτὸν] In nuperis docti viri, (Reiskii,) hæc
 intelligere negantis, conjecturis.
 ἰδίῃ ἢ τέχνῃ ἀπολιπτῶν, se deseri præ
 stultitia, aut callida fraudis dissimula-
 tione. Quale equidem consilium A-
 mompharetum, tametsi animosissimum,
 de suo imperatore mente agitasse, non
 dixero. Potius erit, ἰδίῃν τέχνην indus-
 triam rectamque disciplinæ artem acci-
 pere, sicuti ἰδίῃν δίκην in Suida et Ety-
 mologo. Non nego, pellexisse olim vol-
 untatem Arch. Στὴν τέχνην, h. e. excel-
 lente et divina. Namque Spartani,
 ὅταν τινὰ μεγαλοπρεπῶς ἱκανῶσι, εἰπὼν,
 sive suo sermone, εἰπὼν, testibus Platone
 et Æschine Dial. I. 13. prædicabant.
 Lege magnum Animadversorem ad
 Athen. VIII. 16. Neque his tamen
 blandimentis abripior. Wess.—Com-
 modius Hoogveen ad Viger. II. ix. 2.
 recta arte, id est, non dissimulante, et
 palam, interpretatur: ratus se palam ab
 illis deseri. Jamque olim Portus in
 Lexic. Ion. “ἰδίῃν τέχνην, inquit,
 “Herodotus hic videtur appellare, si
 “verba spectes, rectam artem, aper-
 “tam, et qua quis sine ambagibus
 “utitur.” Est autem hoc loco plena
 locutio, pro qua alias ἐκ τῆς ἰδίῃς vel
 ἰδίῃς, subintellecto vocab. τέχνης, utitur
 Scriptor, quum significare vult non sub-
 dola arte et dissimulante factum esse
 quidpiam, sed recta, aperte, manifesto,
 ex professo. Vide supra, cap. 37, 24.
 et III. 127, 3. Parique ratione II.
 161 extr. quod ait ἀπίσθησεν ἐκ τῆς
 ἰδίῃς, pro eo quod nostra Latina habent,
 e vestigio, repositum Gronovianum ve-
 lim, palam desciverunt: nec vero in-
 scitum videri debuit, quod ibi Valla
 posuerat, ingenue desciverunt. S.

7. περὶ ποταμῶν Μολιόντα] Alibi hunc
 torrentem invenisse non recorder. Con-
 paraverat Abr. Ortelius vir Cl., τὸ Μό-
 λου ῥιθύον Plutarchi Vit. Sullæ, p. 464.

quod dubiae sanitatis, quippe *τὸ βῦμα τοῦ Μαρτίου*, ibid. pag. 463. A., agrum radebat Chæronensem, hinc haud paullo seductiorem. Adverte vero decem ista stadia, (lin. 6.) quæ culpa librariorum ubi vacarint, Lacedæmonii oportet viarum compendia, montium et clivorum anfractus ingressi, neglexerint: ad insulam enim Oeroen, quorsum iter destinabatur, decem duntaxat stadia, c. 50. Wess.

CAP. LVIII. 4. *Θερωνδῆιον*] Scriba Cod. Arch. *Θερωνδαῖον* quo nomine Theronis F., Himeræ inpositus, in Diodori XI. 49., et Philippi Macedonis legatus apud Plutarch. in Demosth. p. 854. n., in mente videtur habuisse. Facio cum Cel. Gronovio, opinorque hunc fratresque ejusdem, ac nominatim Thoracem, a Pindaro Pyth. Od. X. fin. laudibus ferri. Wess.

9—12. *ἰδιόθεν—ἴτι—ἰασιδινύοντο.*] Quis ita balbutientem, inquit Bothius, quemquam, nedum Herodotum, ferat? ostenderunt, se ostendi. Quod si vim verbi *ἰασιδινύοντο* curatius expendierit Vir doctissimus, (præ cæteris ostentatos, celebratos fuisse,) in vulgata constantique librorum omnium scriptura nihil porro desideraturus videtur. S.

11. *ἔτι οὐδὲν ἔρα λόγος*] Sophocli aliusque usitato more scribi potuisset, *ἔτι οὐδὲν ἔρα λόγος*. Plurali numero quidem *οὐδὲν* reperitur apud scriptores optimos, Euripidem, Xenophontem, Isæum, Demosthenem; sed nusquam apud illos, quantum memini, homines nullius pretii dicuntur *οὐδὲν*. Semel Sophocles dixit in Aj. v. 1153., *οὐ γὰρ ἤξιον τοῦς μηδὲνας*, id est, *τοῦς μηδὲν ὄντας*, sive *τοῦς οὐδαμνοὺς*, ut interpretatur Schol. VALCK.

14. *συνήδιαι*] Ad Aleusdas Mardonius, Vos, inquit, excuso, quod laudatis Lacedæmonios, *τοῖσι τι καὶ συνήδιαι*. Postremum frustra, si fallor, versavit Portus, in *συνήδιαι* leviter mutan-

dum; quibus quid inesse virtutis bellicæ noveratis: idem pene Reiskio placuit. Thessalia, quos excusationis venia dignatur, opponit Artabazum, siæ ulla ratione metuentem Lacedæmonios.

VALCK.—Non pugnabo, si *συνήδιαι* ex libro Paris. B. in *συνήδιαι* abest. Editi patrocinium tamen Portus est professus, verbum suo more illustrans, taciteque *συνήδιαι* et *συνήδιαι*, quod utrumque in Reiskii suspicionibus, taxans. Wess.—Alia ratio est verbi *συνήδιαι*, L. 61, 15. a *συνήδιαι* derivati. S.

15. *τὸ καὶ καταρτίωνται*] Τὸ καὶ καταρτί. alius (nescio quis) elegit; cui cur tandem auscultamus? Wess.

CAP. LIX. 7. *ὡς παῶν ἱκανοὶ ὕχου*] Injuria dictionem amanuenses perversum ierunt. Vide lib. I. 169. II. 53. Quod deinceps autem (lin. 9) *βοῇ τι καὶ ἱμῶν*, pro eo frequentius *βοῇ τι καὶ πανάγῃ χριώμενοι*, III. 79. Sentio hic inconditum clamorem et turbam Homereo more exprimi. *Κιλλήνους καὶ ἱμῶν* i.e. αὐτῶν πάντες ὄντες Trojani, inordinati atque inconpositi, in Ulyssem ruentes, Iliad. A'. 460. Wess.

9. *βοῇ τι καὶ ἱμῶν*] Hoc si sincerum est, positum videtur *ἱμῶν* pro *ἱμῶν* *ἱμῶν* *ἱμῶν* *ἱμῶν* est apud Apollon-Rhod. IV. 81. ex Hom. 'Ιλ. β'. 95., *ἱμῶν* *ἱμῶν* *ἱμῶν* *ἱμῶν*. Sed, me iudice, *βοῇ τι καὶ λόγῳ*, aptius hac in sede convenirent; et videri posset aliam hic vocem legisse Plutarchus in Arist. p. 329. A. ubi Mardonius *ἱππὶς τοῖς Λακεδαιμονίοις βοῇ πολλῇ καὶ πανάγῃ τοῦ βασιλέως, ὡς οὐ μάχης ἱσχυρίσται, ἀλλὰ θύγῃνας ἀναρπασαίμενοι τοὺς Ἕλληνας*: quis certe sunt ex his expressa Herodoti; cui supra VIII. cap. 28. Thessali dicuntur, *ὡς ἀναρπασαίμενοι τοὺς Φωκίους θιγόμενοι*. Urbs uno velut impetu capta frequenter dicitur *ἀναρπασθῆναι*. VALCK.

CAP. LX. [6. *ἰδύμεται οὐ ἰδύμεται* *ἰδύμεται* *ἰδύμεται*] Videri poterat recte potterius *τὸ* codici Arch. abesse. Sed fal-

lit illa species. τὸ ἰδιῶτον Herodoto idem ac nudum ἰδιῶτον valet: quare deinde iterum vocula τὸ requiritur, sive naturalem verborum seriem hanc intelligas, τὸ ποιητῶν δίδουται ἡμῖν, sive (quod Scriptoris stylo convenientius) δίδουται τὸ (Ionice pro ὃ) ποιητῶν (ἰωνι) ἡμῖν τὸ ἰδιῶτον. S.]

11. δίκαιοι ἴσται—ἴσται] De H. Stephani sententia, quamquam male citantis Thes. T. I. p. 1014., probe interpret. Strabo lib. VI. p. 407. A. (pag. 265. c. ed. Cas.) δίκαιοι ἴσται φυλάξαι τὴν αὐτὴν τάξιν: par est eundem nos ordinem servare. Sæpe Plato: cujus in Criton. p. 45. A. ἡμῖς γὰρ πρὸς δίκαιον ἴσται, εὐσεβεῖς σε, κινδυνεύειν τοῦτον πρὸς κίνδυνον. Euripides etiam Suppl. v. 186., ubi Barnesiana sane quam jejuna. Wess.—Satis nota formula; qua jam supra usus est Noster VIII. 137, 17. τὸν μισθὸν, ἴσται, δίκαιοι εἶναι λάβοντες οὕτω ἔξιναι, dicebant, justum esse ut ita abeant, si mercedem accepissent, i. e. par esse ut mercedem accipiant, priusquam abeant. S.

CAP. LXI. 4. τὸ γὰρ προσκυμένον σφίσι βλάβει] Mentio ἄγαντος μυγίστου προσκυμένου in proxime superioribus anasam hoc mutandi præbuit. Τὸ προσκυμένον, Persarum equestres copias, αἱ προσκυμέναι σφί, a quibus continuo incessantibus damno Græciangebantur. Res extra dubii aleam ex c. 56. Sic item 39., ἡ μὲντοι ἰσπας—αἰὲ προσκυμέναι τι καὶ βλάβει τοὺς Ἕλληνας. Wess.

[5. Λακεδαιμόνιοι—ἴσται εὖν φιλοῖσι ἀρετῶν—πεντακισμύριοι] Lacedæmonii, cum leviter armatis, numero quinquagies mille. Huic numero ita ratio constat. coll. c. 29 seq.

Spartani 5,000

Hilotes 35,000

Reliqui Lacedæmonii . . 5,000

Levis armatura his adtributa 5,000

50,000 S.]

12. φράξαντι τὰ γήρρα] Persarum aliorumque γήρρα, clypeos ex viminibus, multa luce Barn. Brissonius Regn. Pers. III. 13. et Jo. Taylor ad Demosth. Or. in Næm. pag. 596. adperserunt. Hic scutorum illa congeriem, et σκισμάσματα, Græcis ingruentibus objecta, requirunt. Quorsum enim, pugnatur πρὸς τὰ γήρρα. ὥς δὲ ταῦτα ἰσπῶναι capitis sequentis, (cap. 62, 7.) nisi huc? et Plut. Aristid. pag. 329, r. καὶ προσκίμναι πολλὰ τῶν γήρρων Persæ, et statim, καὶ προσκίμναι Græci ἔξιναι τὰ γήρρα. Addo, Harpocratonem in γήρρα Herodotea indicasse, et Suidam in γήρρων posteriorem etiam excerptisse. Sic enim, καὶ αὐτὸς Ἡρόδοτος, Κύρος περιλὼν τὰ παλλὰ, etc.; quæ quidem Xenophonitis sunt Κύρ. Παιδ. lib. II. p. 42. c., Klüstero non animadversa, et inde corrigenda. Herodoti verba desunt, exscriptorum stupiditate prætervisa. Wess.—De illo Persarum more vallum e clypeis congerendi conf. omnino cap. 99, 18. et cap. 102, 7.—13. S.

14. τῶν σφαγίων εὖν γινώσκων] Persuasit doctissimo Pavio χρηστῶν vocem his ex libro Arch. jungere Cl. Th. Galeus, falsus vehementer: namque illo in Codice (quem inportunissimum Cel. Taylor adpellavit ob injustum additamentum, ad Lysiae Serm. 'Επιτάφ. p. 33.) vocabulum illud frustra quaeritur. Plutarchi verba Aristid. p. 329. κ. ἄμα ταῖς ἐνχαῖς ἰφάνη τὰ ἱερὰ auxit ex falso prodita hujus loci accessione Dacerius ἰφάνη τὰ ἱερὰ χρηστὰ. Sic vara, uti dici solet, vibiam secuta est. Plutarchum bene tutatur Bryanus, Notrum Taylorius. Χρηστὰ in dictione intelligi adsolent. Conf. lib. VII. 134. Wess.—A sciolo ex vicinis repetitum, χρηστῶν, quod præbet Arch. (si Galeo fides) recte rejecit Clar. Jo. Taylor ad Lys. p. 33. Quando litabant, τὰ ἱερὰ vel τὰ σφαγια γινώσκαι simpliciter etiam

dicebantur. Sic paullo post (cap. 62, 4.) istis, *ἰγίνετο θυμίστοις τὰ σφάγια χερσὲς*, hæc proxima subiiciuntur, *ὥς δὲ χεῖρας ποτὶ ἰγίνετο*, quum vero tandem aliquando læta essent exta. VALCK.—Fortasse in ota codicis Arch. scholii loco adscriptum Galeus vocab. *χερσῶν* viderat, ex lin. 10. et ex cap. 62, 4. adscitum. S.

CAP. LXII. 4. *ὥς δὲ χεῖρας ποτὶ ἰγίνετο*] *Χεῖρας*, nonnemi suspectum, tandem notat: vid. ad Euripid. Phœniss. 313. In Dionys. Halicarn. T. II. p. 33, 25., scribendum: *τὸ χερσὶν αἰετὶ χεῖρας φερέμενος ὃ ἐπ' ἰερῆς*, etc. Ut Herod. precantem Pausaniam sistit (c. 61 extr.), sic Plutarchus T. I. p. 329. x. ubi *ἀμα ταῖς ὑψηλῆς ἰφάνη τὰ ἱερὰ, καὶ νῆπη οἱ μάντις ἐμήνουν*. VALCK.

[6. καὶ οἱ Πέρσαι ἀντίοι, τὰ σῖζα μισθόντες, et Persæ illis obviam ivere omisis arcubus. Hoc illi fecisse videntur, postquam (ut mox subiicitur) eversum a Græcis erat vallum c clypeis factum, quo tecti Persæ sagittas ex arcubus in hostem emiseraunt: scilicet deinde in hostem perrexerunt, hastis gladiisque rem gesturi. Quod (ibid.) *Ἐγίνετο δὲ πρῶτον περὶ τὰ γύρρα μάχης*, commodius forsan *Ἐγίνετο* legeretur, Primum facta erat pugna: sed nil mutant libri: at ante *μάχης* articulum, quem exhibent libri fere omnes, utique restitutum malim ἢ *μάχης*. S.]

[9. *ἰς δ' ἀπίνοντο ἰς ἀδισμὸν τὰ γὰρ δόρατα ἱππολαμβανόμενοι κατὰ πλυν οἱ βάεβαροι*] Vallæ Latina Gron. et Wess. tenuere: donec ad propulsionem ventum est: siquidem barbari prehensantes lanceas confringebant. Mirum vero. Utri enim, quæso, propulsi sunt? Græci, an Persæ? De neutris nunc hoc intelligi potest. Non de Persis, quos magna vi et audacia in hostes irruisse ait: non de Græcis, a quibus eodem tempore pessime accepti Persæ magnum suorum

numerum amiserunt. Nihil promovet, sed magis etiam (si qua fieri potest) turbat Larcheri interpretatio: "L'action dura longtemps près du temple même de Cères, jusqu'à ce qu'on fut venu à les en chasser: car les Barbares saisissoient les lances des Grecs, et les brisoient entre leurs mains." Verum si quærimus, vocab. *ἀδισμός* nec hic, nec alibi, propulsionem hostium et fugam denotat, sed conflictum. Sic *λόγων ἀδισμός* Nostro dicitur verborum conflictus et altercatio, VIII. 78, 2. IX. 26, 2. Sic et *ἀδίζεσθαι* altercari dicit idem III. 76, 10. Proprie vero *ἀδίζεσθαι* vel *ἀδίσθαι* dicuntur homines qui in turba inter se collidunt, seque mutuo premunt. Appian. Reb. Hisp. c. 51 extr. et Reb. Samnit. c. 3. Unde *ἀδισμός*, pressio in turba hominum, cum apud alios, tum apud Polyb. IV. 58, 9. ubi *ἰς τῇ περὶ τὰς πύλεις ἀδισμῷ καὶ πνυγμῷ*. Similiter in pugna *ἀδισμός* apud Nostrum VII. 225, 3. est conflictus cominus pugnantium, et veluti in conferta turba mutuo sese premeptium et repellentium. Neque aliter accipiendum hoc loco vocabulum: ubi in Latinis, pro eo quod pluribus verbis declaravi, donec eo ventum est ut velut in turba vir virum premeret, brevius dicere potueram, donec jam in manus et ad gladios pugna venit: coll. Liv. II. 46. et ibi virorum doctorum observatis. Cum qua interpretatione perapte coheret, quod continuo adjicitur, etenim Persæ hastas Græcorum (quæ nempe suis longiores erant) manibus prehensas frugerunt, sive frugerant. S.]

[11. Quod de Persis scribitur *ἐνσπλα δὲ ἰσσεῖς*, inermes reddiderat Valla, nec aliter Gronov. et Wess. Equidem, leviter erant armati. Commodius puto redderetur, clypeis erant nudati. conf. cap. 63. 9. *Ὅπλα* enim sigillatim clypeum intelligi notum est: et, everso a

Græcis vallo e clypeis congesto, otium Persis non suppetierat, quo clypeum quisque suum repeteret. Et erant quidem Persæ etiam lorica squammata, (VII. 61, 3 seq. et ibi Adnot.) quæ eos tutabatur, induti. Sed ea lorica utique non vulgo omnibus ejusdem generis intelligi debet fuisse, cujus fuerat illa Masistii ducia, supra c. 22. descripta, aut qualis cataphractorum equitum thorax apud Heliodor. lib. IX. pag. 431. verum ita debuit esse comparata, ut Lacedæmonii, pro sua gladium tractandi dexteritate, (quæ illorum *σφία* paulo post lin. 12. laudatur,) haud ægre in opportunis corporis partibus ferire adversarios potuerint. Atque dubitare etiam licet, revera-ne Scriptor noster VII. 61. ferream loricam dixerit. S.]

CAP. LXIII. 5. *κατίβαλλον* *ωιλλός*] Et si me minime fugiat, pristinum patrocinio, si rixari libeat, non defici, consuetum nolui et schedarum præjudicio protectum ahjicere. Satis erit hoc Plut. Aristid. pag. 329. *τ. τοῖς δόρασι τίσαντες πρόσωπα καὶ στήθεα τῶν Περσῶν, πολλοὺς κατίβαλλον*. Wess.—Polybii loca in hanc sententiam plurima congesta reperies in Lexic. Polyb. p. 325. col. b. S.

8—10. *πλείστον γὰρ σφίσις ἰδηλίτε*, etc.] Qui criminari gestiunt, plerumque excedunt modum. Carpit Plutarchus, alioqui optime gnarus, *γυμνοὶ καὶ ἀνέπλου*, quos ipse habet T. II. p. 787. F., omnes perhiberi, gravi armatura defectos. Tales Persæ, quorum gerra dudum perierant, Græcorum clypeis, si salva fuissent, nunquam comparanda. Hoc amplius, tunicae talares, quo minus expeditius pugnarent Persæ, impedimento erant. Verum his ægrius innotor. Wess.

CAP. LXIV. [2. *κατὰ τὸ χρηστήριον*] Vide lib. VIII. c. 114. S.

[4. *τῶν δὲ κατόπισθε*, etc.] Redi ad lib. VII. c. 204. S.]

7. *ὡπὶ Ἀιμνήστου*] Justum nobilis viri nomen non extra certamen. *Ἀρμνήστου* titulum dant illi Valla et Arch., inque primis Plutarch. Aristid. p. 330. c., ceteris autem Codd. receptum in laude versatur. His equidem conspirantibus accederem, eoque promptius, quoniam ex Plutarchi scripto exemplari ΔΙΑΜΝΗΣΤΟΝ H. Steph. enotavit, ab *Ἀιμνήστου* leviter diversum: idem porro Plut. Malign. p. 873. n., sive insulsi potius scribe, ΔΕΙΜΝΗΣΤΟΝ pinxerunt ΔΕΙΜΝΗΣΤΟΝ utique adpellandum. Jam quæ in *Ἀιμνήστου* et *Ἀρμνήστου* scriptura librariorum hic et c. 71. discordia, vitiosior alibi in monumentis sepulchralibus. M. Ant. Boldettus Observ. ad Cœmeter. p. 411. titulum exscripsit hunc ΞΑΝΘΙΠΠΗΑΕ ΙΜΝΗΣΤΕ ΓΡΗΓΟΡΕΙ. et p. 416. ΠΙΤΟΛΑΜΑΙΟ. A. I. ΜΝΗΣΤΑΙ ΕΝ ΘΕΩ ΠΑΡΘΕΝΟΣ, et Latine Ptolmais A. I. hymnos personabat virgo. Legisset ΔΕΙΜΝΗΣΤΗ, perpetuæ memoriæ, Latina utique adposuisset meliora. At in talibus crebri ejus lapsus. Wess.

Ibid. *Ἀιμνήστου*] In hoc forte nomine placebit scriptio Arch. *Ἀρμνήστου*: quia firmat illam Plutarchus T. I. pag. 330. c. *τὸν Μαρδόνιον ἀπὸ Σπαρτιάτης ὄνομα Ἀρμνήστου ἀπεκρίνυσσι, λίθῳ τὴν κεφαλὴν πατάξας*. Spartiata, quantum recordor, Arimnestus nusquam Pausaniæ memoratur; sed Plataënsium hoc etiam prælio Imperator sic illi dicitur lib. IX. p. 718. et Plutarcho in Arist. p. 325. c. quæ commendant lectionem Med. apud Herodot. infra c. 71. (cap. 72, 8.) *Ἀρμνήστου ἄδρα Πλαταιία*, ubi *Ἀρμνήστου* dabant Editi. Plataënsium memorat Thucyd. III. c. 52. VALCK.

CAP. LXV. [3. *ἵς τὸ τίχῃς τὸ ζῆλόν*] Conf. c. 15, 11. et c. 70. S.]

9. εὖ ἰδὲν εὖ ἐν 'Ελευσίνι ἀνάκτορον] Templum primum et praeceptum doctissimo de Pauw, ad cuius formam Δάμπτρες 'Ελευσίνης ἰδὲν supra c. 56. Notum mihi adprime εὖ σιμῶν ἀνάκτορον τοῖς Σιῶν Cereris et Proserpinae apud Athen. lib. V. p. 213. D. (conf. IV. p. 168. F.) verum εὖ ἰδὲν εὖ ἐν 'ΕΛ. ἀνάκτορον insolentius. Hesychii 'Ανατόρεον, ἰδὲν, congruebat Codicum quorundam voluntati; ac sollemnem vocabuli glossam, Herodoto fortasse inculcatam, indicabat. Vide ibi Clar. Alberti, et Olearium ad Philostr. Vit. Sophist. lib. II. p. 600. Wss. — Herodotus aliquae saepe dixerunt ἰδὲν vel ἰδὲν ὄγμω: et, monente Celeberr. Hemsterhusio ad Lucian. (Timon. c. 23.) p. 136., proprie Cereris Eleusinae templum dicebatur εὖ σιμῶν ἀνάκτορον τοῖς Σιῶν: sed causam non exputo cur Nostro scriberetur εὖ ἰδὲν εὖ ἐν 'Ελευσίνι ἀνάκτορον. Mihi potius Cereris templum, quod fuit Eleusine, dixisse videtur εὖ ἐν 'Ελευσίνι ἀνάκτορον: ut ad 'Ανάκτορον quis interpretamenti loco primum adiecerit εὖ ἰδὲν. De quorumvis Deorum Dearumve templis vocem ἀνάκτορον prae aliis Euripides frequentavit in Androm. v. 43. et 1157. Iph. in Taur. 41. et 66. Troad. 15. Ione 55. Sed sacrarium illud a Persis igne violatam ignorasse videtur Aristides, cuius vid. Tom. I. pag. 451. VALCK. — Adde quae in Var. Lect. (ad 8.) notavimus. S.

CAP. LXVI. [1. 'Αγρόβαζος δὲ, etc.] Vide supra, cap. 41. S.]

9. ἥτις κατηγετισμένος] Inspice Gronovium, quicum non dissentio. Scripsi παρὰ τούτῳ, scriptis exemplaribus iuventibus. Wss. — Prae altero (ἥτις) mihi quoque ἥτις placet: τούτους (lin. 7.) pertinet ad sequentia, παραγγίλλας κατ' αὐτὸς ἵνα πάντας. VALCK. — Non negans Gronovius, ad praecedens τούτους

commodissime verbum ἥτις referri, ἥτις tamen hac una de causa, quod cod. Med. id exhibuisset, praetulit, monens debere τούτους inferius aliquid querere quo referatur. Equidem, si accusativus τούτους ad remotius illud ἵνα πάντας debet referri, non aliam rationem, cur praeratur ἥτις, nisi hanc, exputare valeo, quod, quum et usitatum Nostro sit verbum, et h. l. ferri utcumque possit, difficiliorem quemdam, quam aliorum codicum ἥτις habeat explicatum; quo scilicet fit, ut facilius intelligatur, cur ἥτις a nonnullis in ἥτις fuerit mutatum, quam cur ab aliis ἥτις in ἥτις. At mihi istud τούτους haud dubie a verbo καταγεμισμένος pendere videtur, ut, quemadmodum plurima alia Graeca verba, sic et hoc, in praet. passivo significatione verbi activi vel medii obtineat. Similiter simpliciter verbo in imperfecto tempore usus est Theocr. XIII. 43. κύμα χερσὶν ἡρπάζοντο. S.

10. ὅπως δὲ αὐτὸν ἔβρωσε σπουδῆς ἔχοντα] Pavius, de conjectura, ὅπως — ἔβρωσε σπουδῆς ἔχοντα, simul ac viderint ipsum magno studio properantem: neque enim vulgatum ullo Graecorum in sermonis esse commercio. Quid tum vero Aeschyleo fiet Suppl. v. 844. Σοῦρτι — ὅπως ποδῶν. Quid ὡς ποδῶν εἶχον Nostri lib. VI. 116. ὡς τάχους εἶχεν, VIII. 107. et Dionysii Ant. Rom. XI. p. 626. ὡς εἶχον ἑργῆς τε καὶ τάχους: Heliodori Aeth. I. p. 23. ὡς εἶχε διμῶν, ut vincetus erat, et ibid. p. 56. ἰλθὼν ὡς εἶχε δρίμην. Quorum quidem uberrima passim mens. Wss.

11. In his, ὡς ἐς μάχην ἥτις δῆθεν ἐν στρατῷ, exercitum ducebat tanquam ad pugnam scilicet: δῆθεν ponitur ut lib. VI. cap. 1. ὡς οὐδὲν δῆθεν τῶν περιόντων περιγμάτων ἱπιστάμενος, et alibi saepius. VALCK.

12. προτιγίω] Hoc elegi, quod c. 56.

WESS.—Προτιμῶν Kornius vulgato (προτιμῶν) præferendum censebat, ut Ἰωνι-κάτιον et Herodoteum. VALCK.

CAP. LXVII. [3. οἱ γὰρ μηδίζοντες τῶν Θεβαίων] Scilicet major quidem et potentior pars Thebanorum cum Medis sentiebant faciebantque, nec vero omnes. Conf. c. 86, 3. et Wess. Adn. ad c. 87, 7. S.]

CAP. LXVIII. [1. Δηλοῦ τι ἔμοι, intransitive et impersonaliter: adparet, manifestum fit mihi. Conf. II. 117, 2. et ad eum locum notata, p. 342. S.]

2. ἤρηντο ἐκ Περσίων] Redi ad lib. I. 125. In proximis (lin. 3.) maluit Scrip- tor ὅτι καὶ τοὺς Πέρσας, etsi præmiserat εἰ καὶ τότε οὐτοι, ex arbitrio et varianda oratione. Venit præterea Abreschio in mentem, (lin. 6.) πρὸς τῶν παλιμίων ἀγ- χιστα ἰούσα, (pro vulgato ἰούσα,) cui con- jectanti schedæ addicere renuunt. Wess.

CAP. LXIX. 2. ἐν δὲ τούτῳ τῇ γιν- ομένη φέβῃ] Fuit, cum legerem ἐν δὲ τού- τῳ — πόνη: arbitrareque simillimum ἐν τούτῳ τῇ πόνη, lib. VI. 114. et VII. 224. Quod quidem utrobique optimum, nec tamen edito probius. Sæpe nos blandimentis hujusmodi auferimur; quæ, etsi hoc in se naturale habeant, ut placeant etiam rejecta, haud raro futi- lia evadunt. Multis abhinc annis Ci- ceronem Tuscul. Disp. III. 27. scrip- sisse divinabam, Postquam *Cyprum* ve- nissent, tum adfictari lamentarique cœ- pisse, non vero postquam *Tyrum*. Auc- torem quippe Livium esse, Corneliam, Pompeii uxorem, et filium Sextum, post Magni necem, *Cyprum* refugisse, Epit. cxii.; pariterque Lucanum, Phars. IX. 117. Prima ratem *Cyprum* spumantibus accipit undis. Atque hoc pæne probavi Cl. Davisio. Verum hæc Dionis vide Cassii, lib. XLII. p. 234. D. de Cesare Julio, τὰ τι ἀναθήματα τοῦ ἐν τῇ Τύρῳ Ἡρακλείους πάντα ἀνέλεστο, ἐπὶ τῇ τι γυναῖκα καὶ τὸν παῖδα τοῦ Περ-
VOL. IV.

σίου ὑπαδίζαντο, ὅτι ἴθουγον. Hinc ina- nem ipse suspicionem, ne et aliis fraudi sit, proscribo. Sed ad institutum. Wess.

[6. et 8. Quemadmodum εἰ περὶ vel ἔμψι αὐτὸν interdum non alii intelligun- tur nisi ipse, αὐτός: sic h. l. εἰ ἔμψι Κο- ριθίου, et εἰ ἔμψι Μιγαρείης καὶ Φλασιῶν non alii sunt, nisi ipsi Κοριθιοί, Μιγαρείς, et Φλασιῶν. conf. lin. 11. S.]

15. κατήρραξαν — ἐς τὸν Κίδαριῶνα] Perparum arbitror interesse, κατήρραξαν scribatur an κατήρραξαν. Variabunt hic etiam forte Codices, ut apud Thucyd. VII. c. 6., τὸ ἄλλο στρατιῦμα, κινῆθαι ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, κατήρραχθαι ἐς τὰ τυχεύματα: ubi scribitur in aliis Codicibus κατήρραχθαι. Ex Herodoto sumsit Appian. in Pun. p. 15. (cap. 15 extr.) τοὺς δὲ λωποῦς ἐς τὰς πύργους κατήρραξαν. Demosth. c. Aristocr. p. 430., κατήρραξε ὃ εἰς τὴν θάλατταν ἔσαντας, omnes in mare dedit præcipites: illic ex Cod. scripto κατήρραξε, prostat enotatum: una litera ablata κατήρραξε potius scribendum. VALCK.—Conf. Var. Lect. (ed. S.) et ad VIII. 90, 10. notata. S.

CAP. LXX. 7. Λακιδαιμονίων — οὐκ ἐπισταμίων τυχομαχίῳ] Consimilia Plut. Arist. p. 330. D.; alibi T. II. pag. 228. D. Lycurgum τὸ τυχομαχίῳ civibus prodens prohibuisse. Vicino τῇ δὲ ἐισχιόντῳ (lin. 11.) Abreschius contu- lit Aristidis T. I. p. 241. Ed. Cant. οἱ μὲν ὥσπερ σύλας τυχεῖς ῥήξαντες ἐισχι- όντο: et T. III. 315. ἐισχιόντων ἔμφω- τίρωθεν ἥδη τῶν βασιλέων. Jungatur Sui- dæ Εἰσχιόντα. VALCK.—Mireris vero, ligneo muro non fuisse immissum ab hostibus ignem. S.

[16. νῆον τῆς Ἀλίας Ἀθηναίων] Vide ad I. 66, 21. notata. S.]

20. εἰς ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, etc.] Suum χρόνον, adnotatum in Diss. Herod. p. 205., recipiet ex Codicibus Noster; qui, Poëtas imitatus ὀλίγον posuit ἐπὶ μεγάλους. In hoc angusto loco πολλὰ

μυριάδες dicuntur κατιλημμένοι ἀνδράπων: ubi Herodoteum dant (*dabunt*, puto, scripserat aut scribere Valck. voluerat; nam hic quidem non *dant*) Codices κατιλημμένοι. Qui sic tenentur ut elabi nequeant, sæpe tamen dicuntur ἀπιλημμένοι, et ἀποληφθέντες. Sic V. 101. ἔσται — ἐπὶ τῇ πύλῃ ἀπολαμφθέντες πάντες. IX. 50. ἐν τῇ Κιθαρῶνι ἀπολιλαμμένοι. ἀπιλημμένοι Thucydidi II. p. 100, 89. et V. p. 353, 40. Ulysses ἀπιλημμένος dicitur ὡς Κάλυφός; Demostheni Thraci apud Eustath. in Od. A'. p. 19, 27. Harpocratiōi Ἀποστιτυχισμῶνος redditur ἀπιλημμένος καὶ ἀποκαλισμῶνος τῇ τίχῃ. Vid. ὁ πᾶν Ti. Hemsther. in Aristoph. Πλ. v. 935. VALCK.

Ibid. ἐν ἐλίφῃ χάρις] Non erit opinor, qui Codicum auctoritatem aversetur. Quod ex illis venit, vulgato præstabilius. Angusto exiguoque in loco exterriti ac compulsi Persæ degebant, atque animum, explicare ordines cum non possent, despondebant. Vellem maxime iisdem in schedis κατιλημμένοι reperiri, quod, me iudice, verius, ut c. 30. (cap. 31, 25. ubi vide not.) De Cl. Reiskio quid dicam? Augēt is conjectando sequentia (lin. 23.) καταδιουσίαν χιλιᾶδων τισείων, τὰς ἔχων, etc. Ergone quatuor duntaxat millia Artabazus fugæ socia abduxit? Quod quidem Herodotus ita c. 65. instituitur, ut distinctius non valeret. Sentio festinantis hallucinationem. WESS.

24. Λακεδαιμονίων δὲ, etc.] Ægre fert Plutarch. de Herod. Malign. p. 872. c. solos Nostro memorari Lacedæmonios, Tegeatas, et Athenienses; quorum hi cum Thebanis pugnaverint, illi cum barbaris: atque ita ceteras omnes civitates hoc honore privari. Idem miratus in Aristide, p. 330. F. opponit Herodoto numerum in prælio interfectorum et monumenta publica; atque in uni-

versum cecidisse docet Græcos libertatis defensores mille trecentos et sexaginta, e quibus unus et nonaginta fuerint Lacedæmonii; sexdecem Tegeatæ; Athenienses duo et quinquaginta; hi quidem omnes, juxta Clidemum, ἐκ τῆς Λιαντίδος φυλῆς ἀγωνισαμένης ἀριστα. VALCK.

CAP. LXXXI. 4. ὡς ἐπιτεβάλοντο legendum censet Bothius, et post Λακεδαιμονίους levius distinguendam orationem. Speciosa foret emendatio, nisi satis constaret, ἀκούδιστος subinde orationem amare Herodotum. S.

[12. ὅς γίνονται αὐσίον ἀριστος] *Ὁς pro τίς, ut VI. 124, 6. et τὲ (quod Ionice alias ὲ valet) pro τί, VI. 37, 9. S.]

18. καὶ φθίψῃ ἢν ἵπποις] Demiror ἵπποις tantopere probatum, siquidem non de se, (et foret ea professio Historiarum patri turpia,) sed de Spartanorum sermone et judicio, quis virorum illorum laudabilior, hæc Herodotus. Aristodemi culpam, lib. VII. 231. vidimus. WESS. — Suum ἵπποις Gronovius Latine sic reddidit: verum id quidem etiam livore dixerimus: quod quidem nisi plane absurdum esse velis, intelligi debebit ab illis iudicatum (vel dictum) dixerimus. S.

[18. οὗτοι δὲ τοὺς κατέλιπα πάντας] Accusativus πάντας ad proximum τοὺς relatus, quum proprie οὗτοι — πάντες debuisset dicere: enallage poëtis maxime frequentata. S.]

19. τῶν ἀποθανόντων] Censebat G. Kænius, verba τῶν ἀποθ. ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ, hac in sede minus accommodata, in suam facile posse restitui, si hunc in modum paulo collocarentur inferius: Οὗτοι μὲν τῶν ἀποθανόντων ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ ἐν Πλαταιῇσι οὐνομασθέντες ἐγένοντο. Paulo ante miror quomodo locum invenire lectio potuerit Med. ἵπποις. VALCK.

CAP. LXXII. 5. κατήμιος ἐν τῇ

τάξ.] Bona omnia sunt. Callicrates, in sacris dum operabatur Pausanias, ad arma suo in ordine considebat, more prisca militia non insueto. Euripides Suppl. p. 357. *παρ' ἑταίροις θ' ἤρηνος πέμψω λόγους Κρίαντι*, et v. 664. et 674. Commodum Plutarch. Aristid. p. 329. *π., ὅς δι' ὀνόματος* (Pausanias) *οὐκ ἐκαλλιέρι, προσέτις τοῖς Λακωναίοις, τὰς ἀσπίδας πρὸ ποδῶν θιμίουσι, ἀτρέμα καθίζουσι*, continuo subdens, Callicratem, dum ita ad arma sederetur, sagitta fuisse percussum. Ceterum *κάλιστος*, formosior, uti Stephanus voluit, in Latinis praestiterat. Poëta Iliad. B'. v. 673. *Νηεὺς, ὃς κάλιστος ἀνὴρ ἔπεδ' Ἴλιον ἔλθει*. Wess. — Praestantior h. l. in versione posuerat Valla, quod nec a Gron. nec a Wess. mutatum est. S.

Ibid. *πατήριμος ἐν τῇ τάξ]* Viro docto (Reiskio suspectum egregie tuitus est et explicuit Cl. Wesseling, in Diss. Herod. p. 126. Quod nullum edidisset isthoc tempore dignum sua virtute facinus, Callicrates *ἰδουσιάντις* (lin. 7.) aegre moriebatur. *ἰδουσιάντις* hinc adnotavit ut Herodoteum Pollux III. 106. Utrumque fuit in usu *δουσιάντις* et *δουσιαντῆν*. Moeris Att. *Σφαδάζειν*, *Ἀσπιδῶς* *Δουσιαντῆν*, *Ἑλληνικῶς*: ubi notat Clar. Pierson. Syllaba repetita scripasse videtur Athenagoras, de Mort. Resurr. §. 4. *πολλὰ μὲν οὔματα τῶν ἐν ναυαγίῃσι καὶ ποταμοῖς δουσιαντῶντων ἱχθύσι γινέσθαι τροφὴν*. VALCK.

8. *πρὸς Ἀρίμνητον*] Schedis, viri nomen ad eum modum representantibus, robur Pausanias, lib. IX. 4. addit ubi, *ὃ δι' Ἀρίμνητος ἐν τῇ πρὸς Μαρδόνιον μάχῃ* — *Πλαταιεύσιν ἡγήσατο*. Plut. quoque Aristid. p. 325. r. Quibus autem *πρὸς Ἀρίμνητον* placet, Thucydides, cui Plataënsis Lacon *Ἀιμνήστου* lib. III. 52., fortasse hujus filius, aderit. Adeo iterum anceps viri titulus. Conf. c. 63. (c. 64. 7.) Wess.

CAP. LXXIII. 7. *Σωφάνης*] In Plut. Malign. p. 873. d. et Cimon. p. 483. *π. Σωχάνης ὁ Δικελίδης*, haud sine lapsu. Proxime a veritate *Σωφάνης* *Δικελίδης* Pausaniam I. 29. (ubi Sylburgius bene) abiit. Insequens *ἐκ δῆμου Δικελίδην* Th. Pinedo ad Steph. Byz. *Δικελιδῆν* pingebat. At urbs Ioniæ *Δικελίη* c. 15. et ipso hoc Capite, unde *Δικελιδῆν* (praesertim si oppidi et nominis auctor *Δικελίδης*) fide Codicum Arch. et Vallæ (conf. I. 8.) optime procedet. Wess. — Duorum nomina, qui hoc praelio rem optime gesserunt, mendose scripta leguntur apud Plutarch. de Herod. Malig. p. 873. d. *Σωχάνης καὶ Δίσιππος*: quorum loco reponenda sunt nomina *Σωφάνης καὶ Ἀρίμνητος*. Sed hoc praecipit *ὁ πᾶν* in Diss. Herod. p. 61. Ubi Decelensis Sophanes dicitur *ἐκ δῆμου Δικελιδῆν*, primitus forte scriptum *Δικελιδῆν*, ab Ionico *Δικελίη*. Steph. Byz. in *Δικελίη*: *τὸ τοσιπὸν Δικελιδῆν* *παρὰ δὲ Καλλιμάχῃ Δικελιδῆν*. Hinc apud Etymologum male distracta concinnavit R. Bentlei. in Callim. Fragm. 234. VALCK.

16. *Δικελίης ἀπὶ χιρδαί*] Referri solet ad annum Olymp. XCI. 3. quo Agis, Archidami F., Deceleam occupavit et in maximum Atheniensium detrimentum muniit, apud Thucyd. VII. 19. non sine quadam imprudentia. Aliud profecto, *ἀπὶ χιρδαί* *Δικελίης*, ab ea abstinere; aliud, occupatam munimentis et praesidio instruere, belloque sedem legere. Contigisse res videtur, quæ et Ampl. Boucherii opinio, belli Peloponnesiaci, quando Archidamus Atticam incursionibus infestam habuit, principio: Thucyd. II. 10. Wess.

CAP. LXXIV. 6. *ἐκπίπτοντι*] Inprobatur, censeturque PAVIO Reiskioque *ἐκπίπτοντι*, *ἐκπίπτοντι*, *ἐκπίπτοντι*, ad rem opportunius. Eadem illis voluntas Scriptoris si sedisset, abiisset eas in

partes: suum maluit, utique, etsi diversiore intuitu, accommodatum. Wess. — Turbaverat viros doctos importuna Gronovii interpunctio, post *ἐκπίπτοντες* incidentis orationem; quem et ego cum Wess. aliisque imprudens secutus sum. Commodius olim, inde ab Aldo, distincta verba erant: *οἱ πολλοὶ μὲν ἐκπίπτοντες ἐν τῇ τάξει, μετακινήσει μὴ δουλεύειν*: ubi ad *μετακινήσει* iterum quidem *ἐν τῇ τάξει* subintelligi poterat; sed cohaerebant ista, *ἐκπίπτοντες ἐν τῇ τάξει*, idem valentia ac *περιζήσαντες* c. 62, 13. Est autem h. l. prægnaus (ut aiunt Grammatici) verbum *ἐκπίπτοντες*, idem valens ac si adjectum esset *καὶ ἐς αὐτὴν ἐκπίπτοντες*, quod diserte adjectum c. 62, 14.; aut intelligi h. l. debet *ἐκπίπτοντες ἰπὶ αὐτῶν*, adversus ipsum. S.

11. Laudo Arch. Vallamque, verissimum ἱφάρει ἰσίστην ἀγυρὰν judicans. Convenit adprime narrationi et Græcæ consuetudini, qua Laco ἰπὶ τῇ ἀσπίδος μῦθον ἔχον ἰσίστην in Plutarchi T. II. p. 234. c. Neque obtrudo tamen; ne interpretamentum, si cui tale abaque causa videatur, inculcasse perhibear. Wess. — Quid sit vèro, quod clypeum, qui pro insigni ancoram, stabilitatis symbolum, habuit, perpetuo in gyrum egisse dicatur hic homo, equidem non exputo. S.

CAP. LXXXV. 2. Εὐρυβάτην τὸν Ἀργίον] Εὐρυβάτην mendose Arch.; verior hominis titulus lib. VI. 92. et in Pausania I. 29. Wess. — Qui dedit Eurybiadem, Valla reperit in suo codice quod Galeus obtulit ex Arch. Εὐρυβιάδην. Hic vulgatum nomen Εὐρυβάτην ipse satis tuebitur Herodot. lib. VI. c. 92., ubi Argivus Εὐρυβάτης, ter victor certamine singulari, ὑπὸ τοῦ τιτάρεως Σωφάνους τοῦ Δικελίους ἀποδύνηται. Herodoto concinit Pausan. I. p. 71. Sequentia respexisse Stephanum Byz. in Δάτον primus vidit monuitque Jo.

Meursius, Att. Lect. VI. c. 31. Leagri (lin. 6.) filius, Γλαύκων ὁ Λιάγρου, memoratur Thucydidi I. 51. VALCK.

6. ἄμα Λιάγρου] Filius Glaucou Λιάγρου notus ex Thucydidi lib. I. c. 51.; pater etiam ex Pausania I. 29., hanc ejus et Sophanis cladem non reticente. Interiit Sophanes Olymp. LXXII. exeunte, Archonte Athenis Lysicrate, quando alterà vice Athenienses colonos occupatum Eionem infelicissime amandarunt. Huc verba Scholiastæ in Æschinis Or. περὶ Παράστ. adplicant Dodwellus et Corsinus, Viri Cl., διότερον οἱ μετὰ Λαωγίρου πλεροῦχον ἰπὶ Δειπράτους, in Leogora Leagrum invenientes; haud illi, nisi si Leogoras Andocidis pater fuerit, absurdi. Wess.

CAP. LXXXVI. 2. Γυνὴ αὐτόματος, etc.] Mulier transfuga ad Græcos victores venisse dicitur (lin. 5.) παρασημαίνῃ χροσθὴ πολλῶν καὶ αὐτὴ καὶ αἱ ἀρφίωλαι: articulum in his male omisum restituerunt Reiskius et Kœnius. Persas illa dicebat (lin. 14.) οὐτὶ δαμόνιον ὄντι θίων ἔπον ἔχοντας, nec demonum neque Deorum majestatem, sive vindictam, reveritos; ut supra lib. VIII. 143. Mardonius Deorum heroumque οὐδὲ μὲν ὅτιον ἔχον, ἰσίστησι τῷς τε αἰκούς καὶ τὰ ἀγάλματα. vid. Salmas ad Inscript. Herodis Att. p. 20. et Jo. G. Grævius in Hesiodi "E. καὶ "H. 107. Tandem (lin. 15.) Coa, Hegetoridæ filia, βίη δὲ μοι, inquit, λαβὼν ἐν Κῷ ἔστι ἐπίεσις, vel ἔσχις, habuit me uxoris (sive pellicis) loco: verba ἔγχεμι et ἔσχις permutat Herod. III. 31., estque is usus verbi ἔχων, ut Latini habere, notissimus. Herodotea de hac muliere paucioribus enarrans Pausanias, lib. III. (c. 3.) p. 214. Πανσανίου, αἰτ, τὸ ἔργον τὸ ἐς τὴν Κῶν γυναῖκα ἐν ἰσικίῳ τίθιμαι μάστιγα· ἢ τινα, ἀνδρὸς οὐκ ἀδόξου παρὰ Κῶνις θυγατέρα οὖσαν Ἠγητορίδου τοῦ Ἀνταγίρου, Φαραυδάτης ὁ Τιδακίδης ἀνὴρ Πίεσις παλλακὴν εἶχεν ἀκουσαι, κ. τ. λ. VALCK.

4. Φαρανδάτης] Pravi sunt, qui mutant. Vide lib. VII. 79. et Pausan. III. 4., ubi Φαρανδάτης ὁ Τιάσιδος, littera sibilante detracta. Deinceps καὶ αὐτὴ καὶ αἱ ἀμφίγυλοι Reiskio adsentior scribi potius fore. Wxss.

12. Ὁ βασιλεὺς Σπάρτης] Condonandum matronæ animo præ lætitiâ perturbato. Rex Pausanias Spartanorum non fuit, regis Plistarchi tantum tutor; cap. 10. et Thucyd. I. 132. Quod illa autem Pausaniæ, λῦσαι μὲν — δουλοσύνης, pro eo Codd. pauci, quibus ferme optempero, ῥῦσαι μὲν. Eum in modum lib. V. 49. πρὸς Θιῶν τῶν Ἑλληνῶν ῥύσασθαι ἰστας ἐκ τῆς δουλοσύνης: et IX. 89. πρὸς τριτοὺς αὐτοὺς ῥύσασθαι ἄνδρας Ἑλλήνας ἐκ δουλοσύνης: tum in Epigramm. ap. Aristidem T. III. p. 648. Ἑλλάδα πᾶσαν — ῥυθμίζουσι Δουλοσύνας. Quæ quidem ad verbi usum abunde; ad vulgatum autem: in simili negotio usitatum, præiudicio damnandum minime. Wxss.

20. εὐκρίνῃ] Sæpe contaminarunt librarii hoc vocabuli. Respice III. 96 IX. 31. Illud autem plenum benivolentiæ et humanitatis erga Coam mulierem officium merito Pausaniæ in laudibus Pausaniæ lib. III. 4. deposuit. Wxss.

CAP. LXXXVII. 2. ἡ' ἐξεργασμένοι, re jam confecta. Sic supra VIII. 95. post pugnam Salaminiam Adimantum et Corinthios venisse scribit ἡ' ἐξεργασμένοι. Attigit formulam clar. Jo. Taylor ad Lysiam pag. 489. explicat illam Noster in proximis, μαθόντες ὅτι ὕστερον ἤκουσι τῆς συμβολῆς. Sic, post pugnam qui venerunt Marathoniam Lacedæmonii, VI. 120. ὕστεροι dicuntur ἀπικρίμενοι τῆς συμβολῆς. VALCK.

4. ἀξίαι τε ἵφασθαι ἵται σφίος ζημιῶσαι] Expressisse hæc Livium, lib. XXX. 30. elegans J. Fr. Gronovii observatio est. Hinc Valla: Latina, ut errori ansa

præcideretur, probante etiam Valckenario restituta. Wxss.—Non male ceperat Valla, vertens, sed idoneos se esse ad sumendas de se pœnas dixere: his qui substituit, ad sumendas de ipsis pœnas, alios in errorem induxit, quem corrigi Eruditus scriptor des Essais de Critique, p. 256. Herodoteis ista respondent, quæ dicentem facit Annibalem Livius XXX. c. 30., forsitan non indigni simus, qui nobismet ipsi multam irrogemus, quæ hinc sumpta monuit J. Fr. Gronovius. VALCK.—Mihi HERODOTUS, si voluisset dicere digni qui sibimet ipsi pœnas irrogarent, videbatur dicturus fuisse ἰωὺ τοὺς ζημιῶσαι. Nunc illud ζημιῶσαι σφίος ita accipiendum ac si ζημιωθῆναι dixisset, nempe ἄξιός ἐστι, sive Παιστανίην, sive τοὺς Ἑλλήνας) ζημιῶσαι σφίος, quemadmodum v. gr. Græce dicitur ἀξίός ἐστι θανατώσαι, pro θανατωθῆναι, nempe intelligendo ἀξίός ἐστι τοῦ τοὺς ἀνθρώπους θανατώσαι αὐτόν. Neque me admodum turbavit laudatus Livii locus: primum enim ad dubitare licebit, voluerit-ne ibi Romanus scriptor hæc ipsa HERODOTEIA verba suum in sermonem transferre: deinde, Livio non minus, quam nobis hac ætate, accidere potuit, ut Græcorum Scriptorum mentem, quos ob oculos habuit, non satis recte perceperit; quod quidem subinde illi usu venisse memini me olim observare, quum Livii Latina cum Polybii Græcis, e quibus illa translata sunt, de professo exigerem. S.

6. τοὺς ἰδιῶκον μέχρι Θισσαλίας] Inter eos, qui Artabazum fugientem insecuti fuerunt, præcipui in Diodori lib. XI. 32. Corinthii, Sicyonii, Phliasii. Wxss.—Diserte vero adjicit Diodorus καὶ τινες Ἴτιοι: quorum in numero Mantinenses esse potuerunt. Larcherus tamen, et qui eum sequitur Schulzius, (puto ob ea quæ continuo subjicit He-

rodotos, *Λακκιδαιμόνιος* δὲ οὐκ ἔστι φεύγοντας *διώκειν* verbum *διώκειν* ita accipiunt, ut non ipsa actio significetur, sed consilium et conatus agendi, persequi cupiebant: coll. I. 68, 23. ibique notatis. De dictione *οὐκ ἔστι* vide dicta ad IX. 2, 4. S.

CAP. LXXVIII. 2. *Λιγυντίων τὰ πρῶτα*] Saltem dictionis corruptores *τὰ πρῶτα* *φερόμενοι*, ut postulat mos, elegissent. Dio Cassius lib. XL. p. 136. de Suella Britanno sive Cassivelano, *τὸν τῶν τὰ πρῶτα ἐν τῇ νήσῳ δυναστῶν φερόμενον*. Ælianus Anim. XIII. 17. *αὐλοστίας* (ex thynnorum genere) *ῥέμνῃσι καὶ ἄλλῃν τὰ πρῶτα φέροντο* ἔν. Reseci inopportunum, et ab schedis Gronovioque proscriptum, *φίρον*. Conf. lib. VI. c. 100. et præter ceteros Tl. Hemsterhusius in Luciani Timon. c. 35. et Xenophont. Ephesium in Miscell. Observ. Vol. V. p. 30. Quod succedit continuo *ἔπειτα πρὸς Πausanίῃν* in scriptis quibusdam libris, valide sese commendat. Wess.—Equidem sollicitatum *ἔπειτα* nolim. S.

Ibid. *Λιγυντίων τὰ πρῶτα φέρον*] Si Codicibus etiam aliis abest *φίρον*, non repertum in Mediceo, vir inter Æginetas Princeps hic dictus videbitur *Λιγυντίων τὰ πρῶτα*: quam sermonis elegantiam, his etiam usus Herodoti, pertractavit vir summus ad Lucian. (Tim. c. 35.) T. I. p. 147. Pro *φίρον* si qui Codices darent *φερόμενοι*, Lampon censi posset dictus *Λιγυντίων τὰ πρῶτα φερόμενοι*, ut Hermotimum scribit *φερόμενοι οὐ τὰ δεύτερα τῶν ἐνούχων παρὰ βασιλῆϊ*, lib. VIII. c. 104., quod commodum excitat Clar. Gronov. Dicitur quis *τὰ πρῶτα* et *τὰ δεύτερα φέρεσθαι*, non *φίρον*. Lucian. (Var. Hist. II. 18.) T. II. p. 115., *οἱ ἡμῶν Ἀριστοπῶν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς φέροντο*. Dedisse videtur Eunapius in Jambl. p. 21. *Ἀνακλείῃ τῶ μετὰ*

Περφύριον τὰ δεύτερα φεράμενον. Moschus Eid. III. v. 57. *μὴ δεύτερα αὐτὸ φέρεται*. Callimachus Hymn. in Del. v. 4. *Δηλος δ' ἰδίῳ τὰ πρῶτα φέρεσθαι* 'En *Μουσίων*. VALCKE.

10. *μὴ ὑπάρχειν ἔργα ἀνάθελα παίων*] Vidi ad marginem Aldinæ docti viri manu, *μὴ ὑπάρχων* — *παίων*, quorum ultimum in Ask.; sed ejus opera supervacua. Noster lib. VII. 8, 29. *ἄγε ἰμὶ καὶ πατέρα τὸν ἰμὸν ὑπῆλθεν ἄλυσσιν*: quibus comparia Cl. Valckenarius ad Euripid. Phœniss. p. 533. conduxit plurima. Æginetæ Lamponis consilium Pausanias jure sprexit, laudatus propterea a Pausania III. 4. Wess.—In Vers. Lat. pro nudo verbo suscipiat, scriptum *ultra* suscipiat volueram, quo vocabulo *ultra* vis Græci verbi *ὑπάρχειν* exprimeretur. Vallæ Latina hæc erant, caveat nefanda facinora perpetrare in Græcos. Loco verbi perpetrare Gronovius inchoare posuit. S.

CAP. LXXIX. 10. *ἔπειτα μὲν παίων*] Dictum laudabiliter. At quantum mutatus ab illo Hectore in Thucydidis lib. I. 132. Redi tamen ad Nostri lib. V. 32. Proximum ex MSS. *ψυχῆσι τε τῇσι τῶνδε* (lin. 12.) aliorum arbitrio relinquitur. Wess.—At haud cunctanter recipi *τῇσι* debuerat. S.

13. *οὐ μίντοι ἔτι ἔχων λόγον τοῖσδε μέτοι* *πρεσβύτης ἔμμι γι*] Ore Ionico pronuntiata, atque in speciem lenissima, gravem tamen continent comminationem; illis simillima, quæ Alexandro Macedoni dixisse feruntur Athenienses VIII. 143. *οὐ γὰρ τοῦ λοιποῦ λόγου ἔχων ταῖσδε μὴ ἱσιφαίνεσθαι Ἀθηναίους, μηδὲ δούλους χρεσσάσθαι ὑποεργάζεσθαι ἄλλοις ἔργων παρὰ τῶνδε*. Juxta Lycurgum c. Leocr. c. 156, 42. Alexandrum Athenienses *μικροῦ διὰ κατέλυσαν*: secundum Aristidem T. I. p. 250. illi dixerunt qualia Medæ Creon Euripidis v. 352. si te secundo lumine

hic offendero, Moriera. Lamponis istius consilium repellentis Spartani Regis responsum respicit Pausanias III. (c. 4.) p. 214. VALCK.

CAP. LXXX. 4. *αλίνες τι ἐπιχρύσευς*] Non fuerunt *ἐλόμενοι καὶ ἐλάγγουσι*, quales in Philon. Jud. de Somn. p. 1115. n., sed inaurati et inargentati. Ex solido auro et argento memorabuntur c. 80. In talibus et alibi peccatur. Vide I. 50. WESS.

14. *ἄτι λίττα χαλκὸν δῆν*] Quasi vero aes foret. Rudi simplicitate Helotarum, aurum atque aes vix internoscendum, abusi Æginetæ sunt. Quid victo ad Gransonium Carolo Audace, Burgundiæ duce, vasis ejus argenteis, stannum arbitrati, fecerint, quoque modo gemmas, multo rarissimas et pretii ingentis, tanquam vilissima scruta abjecerint Helvetii, durum ab stirpe genus, elegantissime Ph. Comineus Memor. lib. V. 2. exposuit. WESS.

CAP. LXXXI. 3. *ἐπὶ τοῦ τριπαρέου ἔφις*] Durabat in tempora Pausaniæ, auro tripode dudum a Phocensibus interverso et conflato, lib. X. 13. Quam vero Cel. Gronovius ex Whelero adposuit tripicis colubri figuram, eam hujus videri, ab Ampl. Cupero veritati respondere negatur, Epistol. lib. II. p. 177. Litem meam non facio. Si tamen verum amamus, unus hic draco et triceps describitur, *δράκων χαλκῶς* Pausaniæ; monumentum autem Constantinopolitanum tres exhibet serpentes, scitissime contortuplicatos: dubium præterea, Delphis-ne Byzantium venerit; sed, fieri hoc potuisse, nolo infitiri. Porro Jovis Olympii ex ære statuum copiosius Pausanias expingit, lib. V. c. 23. WESS.

CAP. LXXXII. 1. *ὡς Πίξις φεύγων*, etc.] Quæ hoc capite continentur, ubi pleraque descripta prostant apud Athen. IV. p. 138. alia deteriora, pauca quædam vulgatis leguntur meliora. Pro

ἀρτοπόους, (lin. 5.) *ἀρτοποιούς* præbet Athen., quæ duo sæpe permutantur in Codd. Ut apud Herod., alibi quoque junguntur *ἀρτοποιῖαι* et *ὀψοποιῖαι*: multa notantur ad Thom. Mag. in 'Αρτοπόους: dubium quid scripserit Plutarch. T. II. p. 401. n. Vulgatorum loco (lin. 15.) forte cui non displicebit Athenæi lectio, *ἐς ἱκατέρου τῶν δίσπων τὴν παρασκευήν*. Firmant Herodotei Codices, ut patet ex Diss. Herod. p. 89., quam habet Athenæus τοῦ Μήδου ἡγεμόνος τὴν ἀφροσύνην: absque Codicibus nemini suspecta mentio fuisset τοῦ Μήδου βασιλῆος, quum supra tradiderit, *ὡς Πίξις φεύγων ἐν τῇς Ἑλλάδους Μαρδονίῳ τὴν κατασκευὴν κατασκευαίαν τὴν ἰωύτου*: quin Xerxi potius congruere, quam Mardonio videntur ista, *οἱ, τοιούτῳ δίαυτον ἔχοντες, ἴδου ἐς ἡμίας οὕτω οἰζυρὴν ἔχοντας ἀπαρησάμενοι*: in quibus *ὡς ἡμίας* legisse suspicor Sophistam, (Athenæum,) qui voci Ionicæ *οἰζυρὴν* vulgarem substituit *καταίσῳρον*. VALCK. — Quod pro *κατασκευὴν* lin. 4. *σκευὴν* scriptum oportuisse suspicatus sim, pauci lectores, puto, futuri sunt qui improbent. Quis enim feret *τὴν κατασκευὴν χρεὼν τι καὶ ἀργύρῳ κατασκευασμένην*? Quo magis mirari subit, quod in vulgatum communi consensu conjurari librariorum omnes, neque multum ab his dissentiant Athenæi codices, hoc loco, ut paullo ante, *παρασκευὴν* exhibentes. S.

13. *ἢ πολλὸν τὸ μίσον*] Amplum discrimen. Supra lib. I. 126. *οἱ δὲ ἴψασον πολλὸν εἶναι αὐτῶν τὸ μίσον*, in simili negotio. Euripides Alcest. v. 914. *οἶμοι πολλὸν γὰρ τὸ μίσον*. Jo. Chrysostomus Or. de Evangelii Profectu, T. III. p. 302. c. *πολλὸν δὲ τὸ μίσον τοῦτον ἀφαινεῖν*. Alii, uti Heliodorus Æth. VII. p. 318. *οὐ γὰρ μικρὴ τῇ μίσῳ*. Adde Abreschii Lection. Aristænet. p. 249. WESS.

18. *τοῦ Μήδου ἡγεμόνος*] Placeret τοῦ Μήδου ἡγεμόνος ex Arch., modo plures juberent libri. Alterum dubio caret.

Mardonii delicias et superfluum adaptatum Pausanias, non absentis Persarum regis, perstringit et taxat. Additum ὅταν εἰζυρὴν ἔχοντας διαίταν, irruenti, ut ferocientis inpetum sisterent, Carolo Audaci testati de se suæque regionis habitu Helvetii fuerunt, eodem Comineo lib. V. c. 1. Memor. perhibente. Wess.

CAP. LXXXIII. [2. Θῆκας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου] Θήκη, thecam, III. 130, 18. repositorium sive pateram intellexeram, et in Adnot. dixeram, eodem modo vocab. istud hoc etiam loco intelligi posse. Mutavi, ad hunc locum quod spectat, sententiam. Possent quidem Θῆκας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου pateræ aureæ et argentæ intelligi; sed adjecta h. l. verba καὶ τῶν ἄλλων χρημάτων, i. e. et aliarum rerum pretiosarum, satis declarant, Θῆκας hic loculos, ut erat in Vallæ Latinis, aut arculas dici. S.]

5. κεφαλὴ οὐκ ἔχουσα ραφὴν οὐδὲ μὲν] Pollucis aut alius exemplo respexisse hæc Theophilum Protospatharium (de Fabrica Corpor. Hum. lib. IV. 4. in Fabricii Bibl. Gr. T. XII. p. 858.) puto, κεφαλὰς ἀρράβους, sine omni sutura, inter ossa præliis dejectorum et conputrescentium abscriptoribus reperta adfirmantem memorari. Ὀδόντας μονοφυρίας (lin. 8.) Pyrrho, Epirotarum regi, et Prusiæ, Bithyni regis filio cognomini, tribuit Valerius Maxim. lib. I. 8. Exter. 12. et Festus in Monodos. Illud autem paullo inpeditum et salebrosius, (lin. 3.) ἰφάνη δὲ καὶ τοῦδε ὕστερον ἐπὶ τοῦτῳ τῶν νικῶν. Si esset ἰφάνη δὲ καὶ τοῦδε ὕστερον ἐπὶ τοῦτῳ, τῶν νικῶν περιφιλωθῆντων τὰς σάρκας: tum, postea demum, nudatis carne cadaveribus, adparuisse τοῦδε, nempe id, quod de cranio sine sutura et de maxilla proditur, sententia declararet. Et sic doctissimus Abreschius. VALCKE. — Commodè post τοῦδε minori puncto distingueretur oratio,

verbaque ista συνφέρειον — χῆρος parentheseos notis interciperentur: quo significaretur, coherere illa τῶν νικῶν περιφιλωθῆντων τὰς σάρκας, εὐρίθη κεφαλὴ, etc. S.

CAP. LXXXIV. 8. Διονυσιοφάνης] Ita et Pausanias, lib. IX. 2. Similis variatio in Διονυσιοδώρου Historici titulo. Unde vero Pausanias, Artonten multa huic Ephesio elargitum ob patrem contumelatum acceperit, nescio. Wess. — At hoc ipsum Herodotus noster haud obscure eodem hoc loco significavit. S.

CAP. LXXXV. 3. ἴθα μὲν τοὺς εἰρίαις ἴθαψαν] Acquiesco in elegantissima Cl. Valckenarii, εἰρίαις sive εἰρίαις corrigentis, conjectura; eoque promptius, quod ἀἰξίαν Ἑρῳδότην collector vocem hic invenisse videatur. Eadem mens eruditissimo de Pauw, sic commentanti: Locus est depravatus, et sacerdotem requirit, qui thure et offa piationem faciat; quo certe officio ego nunc fungar hic, qui inter Divæ Criticæ sacerdotes fortasse locum aliquem mereri possum. Scribe, et scribe emendatione certissima, ἴθα μὲν τοὺς εἰρίαις ἴθαψαν, et similiter statim post, ἐν μὲν — ἴσαν οἱ εἰρίαις. Plutarchus audiendus est in Vita Lycurgi (p. 50. p.) quo nemo melius εἰρίαις nobis depinxit. Εἰρίαις δὲ καλοῦσι, (inquit,) τοὺς ἴσως ἤδη διούτερον ἐκ παιδὸν γενομένους, — ὁστος οὖν ὁ εἰρήν, πλεῖσι ἴση γενομένους, ἀρχὴν τῶν ὑποσταταγμάτων ἐν ταῖς μάχαις. Quid censes? quidquamne certius ant accomodatius? Εἰρίαις erant ordinum ductores; hos in uno tumulto tumularunt una cum quatuor illis præstantissimis herolibus. Quæ, quantumvis pluscula, placuit describere, ut confidentiæ et dictionis genus viri juvenis, nam admodum adolescentis sunt, in obscuro ne maneret. Wess.

Ibid. τοὺς εἰρίαις] Suum etiam in expeditionibus habebant μάντιν, qui per extispicinam Deorum mentem scrutare-

tur; sed nusquam alibi, opinor, in historia Græca Spartiæ memorantur *ἱεῖς*, sacerdotes, qui præliis interfuerint. Visus mihi semper est Herod. aliam hic primitus vocem posuisse; sed, quænam illa fuerit, mihi quidem non liquet. Memoratur in Glossis Herod. *Εἱεῖς*. Quibus alibi nusquam locus est in Musis, hic Grammaticum legisse suspicabar in suo Codice *ἱεῖς* et paulo post *ἱεῖς*. Conjecturam memorare dignatus est Celeberr. Wess. in Diss. Herod. p. 206. et removit difficultatem, quæ poni posset. Neutrum fortasse, nec *ἱεῖς*, neque *ἱεῖς*, sed scripsisse potius alicui videbitur Herod. *τοὺς ἱεῖς*, et *οἱ ἱεῖς*; quia distinguuntur a ceteris Spartiatis; Nostro autem memorantur VIII. 124. *τριημέσι Σπαρτιητίων λογάδαις*, — *οἱ περὶ ἱεῖς καλῶνται*. VALCK.

[4. Ποσειδώνιος, etc.] De his conf. c. 71, 10. et de Amomphareto sigillatim, c. 53 seq. 8.]

19. *ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι*] Ablegatum hinc longissime cupiunt voculam *ὡς*, sicuti et lib. II. 8.; nullo jure, uti admonitum ibi. Recipi autem (a Gronovio) non debuerat *ἀπαισχυομένων*, sanequam intolerabile, atque Plutarcho multisque aliis damnatum. Attigit, non absque censura, Abreschius Dilucidat. Thucyd. p. 6. Multo quoque *χώματα χῶσαι κινᾶ* (lin. 14.) plausibilis et veritati adfinis. Aliorum sepulchra cæsorum cadavera habebant recondita, erantque adeo *τάφω πλήρεις*. Contra ea, *κινᾶ*, vacua et inania, quæ deinceps fuerunt aggesta, meraque adeo cenotaphia. Atque, hæc Scriptorem voluisse, res clamet, agnita a viris Cl. Th. Galeo et D'Orville ad Charit. p. 147. Et quis in tanto Codicum scriptorum consensu hæsitaret? Wess.

12. *ἐπαισχυομένων*] Non alibi perceptum hinc etiam ejicietur, restituto Herodoteo *ἱπαισχυομένων*. Pro *τῇ ἀπαι-*

στω fortasse suo more scribendi posuerat *τῇ ἀπαιστω*: vid. supra notata, p. 42. (Adn. ad I. 85, 3. Paulo post (lin. 13.) ex Codicibus et Plutarcho *χώματα* restituentur *κινᾶ*, quod patet ex Diss. Herod. p. 63. VALCK.

17. *χῶσαι Κλιᾶδην*] Eos non audio, qui *Ἀλιᾶδην* obtrudunt, vicinia litterarum A. et K. lapsos. Præter alios contra venit Plutarch. Malign. p. 873. A. ubi *Κλιᾶδας* ὁ *Πλαταιεύς*. *Χῶσαι* in tumultis terra congestis, tritum. Euripides Iphigen. Taur. v. 703. *Τύμβων τε χῶσαι*: et Aulid. v. 1443. *ἰσάι μοι τύμβους οὐ χωνοθήσεται*, etc. Wess.

CAP. LXXXVI. 3. *ἱερίων αὐτίων τοὺς μηδίσαντες*] Quis mox sequitur, *ἰ πρώτοις δὲ αὐτίων*, vere mihi Kœnius correxisse videtur, *ἱερίων ἀστίων τοὺς μηδ.* *Ἀστίων* Ionico flexu legitur infra c. 93. Idem vitium a viris doctis sæpe sublatum, velut a Leopardo Em. I. cap. 16. Is. Vossio ad Melam II. c. 3. Jo. Piersono Verisim. p. 38. hic illic veterum scriptis etiam nunc in hæret. In fragm. Orat. Isæi apud Dionys. Halic. T. II. p. 176, 28. scribendum: *ἴτοι ἡ μήτηρ ἀσά σὶ ἴστι, καὶ ὁ πατήρ*; et v. 39. *ἢν οὗτοι ὁμολογοῦσιν ἀσὴν ἴσαι*, pro vulgatis *αὐτὴ* et *αὐτῆς*. In Epicharmi loco apud Diogenem Laërt. III. 16. procul omni dubio corrigendum: nihil mirum, *ἀδελφῶν ἀστίων ἀστίων*. Reliquit mendam ill. Grotius in versu Moschionis, Excerpt. ex Stobæi Eclog. p. 147. *Ἀσὴν δ' ἱπυργώσαντα*: urbes postulare sententiam Poëtæ, unicuique patebit attendenti, atque adeo etiam reponendum, *Ἀσὴν δ' ἱπυργώσαντα, καὶ ἱπυρσισσῆς* "Ἐπιούζην δίκους". VALCK. — Hoc quidem loco nil magnopere obstabat quin vulgatum teneretur, conf. c. 67, 3. Potest autem genitivus *αὐτίων* duplici modo accipi, sive ut intelligas *τοὺς μηδίζοντας αὐτίων*, sive ut *ἱερίων αὐτῶν* idem valeat ac

ἔκαστον ἐξ αὐτῶν vel παρ' αὐτῶν. Ad sententiam quidem nil interest. S.

CAP. LXXXVII. 3. μὴ πρότερον ἀπαναστε. πολιορκήοντας ἢ ἐξίλῃσι.] Tale superius (c. 86, 6.) μὴ ἀπανίστασθαι ἀπὸ τῆς πόλεως πρότερον ἢ ἐξίλῃσι: et cap. 16, πρότερον ἢ γινώσκειν ἢ Πλαταιῶσι τὴν μάχην. Aliter, et prius vulgato congruenter, lib. VI. cap. 45. οὐ γὰρ δὴ πρότερον ἀπανίστη — πρὶν ἢ σφίσι ὑποχωρεῖν ἢ κτείσθαι. Junge Gronovio observata, lib. V. 118.; cuius in vicinis μὴ ἀναπλήρη (lin. 6.) laudabilis opera. Wess. — Πάλιν μὴ ἀναπλήρη (lin. 6.) intellige πάλιν κακῶς, et conf. V. 4, 6. et VI. 12, 10. S.]

7. χεῖματά σφι δῶμιν ἐν τοῦ κοινοῦ] Æquissima postulatio, si professio veritate fulciretur. Qui citra fraudem et dolum reipublicæ consulunt, inpune illis esse debet, quando res secius cadit. Nam consilii datores ob eventum, quem præstare non possunt, plectere, quamquam tristes istiusmodi poenæ in annalibus plures, a consilio dando, ne aliud adponam, merito omnes deterrebit. Egregiæ ad hanc rem Ampl. Bynkershoekii Quæst. Jur. Publ. lib. II. 2. disquisitiones sunt. Sed horum oratio infucata, et causæ dispar est. Civitatem Thebanam paucorum oppresserat dominatu, invitamque in factionem compulerant. Hæc fide Pausaniæ: τῆς δι' αἰτίας ταύτης δημοσίᾳ σφίσι οὐ μίσηται, ὅτι ἐν ταῖς θήβαις ὀλιγαρχία, καὶ οὐχὶ ἡ πάτριος πολιτεία, σπουδαῖα ἴσχυειν, lib. IX. 6. Wess.

CAP. LXXXVIII. [4. τοὺς δὲ ἄλλους ἄνδρας τοὺς ἐξίδουσιν οἱ Θηβαῖοι, οἱ μὲν ἡβόντι] Si οἱ μὲν intelliguntur iidem qui traditi sunt a Thebanis, fuerit ἀνακρίνωσα quædam sermo, facile quidem ferenda: sed poterunt etiam οἱ μὲν intelligi Thebani. S.]

6. χεῖμασι ἱεραίοις] Divinationem

Æm. Porti, audacter abs' Genevensi Editore insertam contextui, veram schedæ præstant. Itaque de Aldino et nupero ἱεραίοις, alibi invisitato, commentabor nihil. (Vide Var. Lect. ed. S.) Pausaniæ potius humanissimam et æquissimam declarationem, qua Attagini liberos insontes dimisit, prædicabo. Φῶς, optime omnium, τοῦ μηδισμοῦ παῖδας οὐδὲν ἴσται μεταίτιους. Delicta scelorum auctores luunt; infantes consilii absolvit innocentia. Cicero verissime: Ferret-ne civitas ulla latorem istiusmodi legis, ut condemnaretur filius aut nepos, si pater aut avus deliquisset? Nat. Deor. lib. III. 38. Multa P. Faber Semest. III. 8. Wess.

CAP. LXXXIX. 1. Ἀρτάβαζος — φεύγων, etc.] Sua hinc sumsisse videtur Polyænus VII. c. 33, 3. Ἀρτάβαζος Φαρνάκου φεύγων ἐκ Πλαταιῶν προσέλθιν εἰς Θεσσαλίαν, quæque sequuntur. Ibidem Thessalis dixisse fertur Artabazus: Μαρδόνιος δὲ νεκρὸς ἵσταται, καὶ τὰ ἔργα τῆς ἰότης αὐτὸς ἀπαγγελλῶν: prout scribendum vidit doctiss. Kœnius, qui Herodotum infra dedisse suspicabatur: αὐτὸς δὲ ὅμιν Μαρδόνιος καὶ ὁ στρατὸς αὐτοῦ ὑθύνει (lin. 14. ubi ὅστος edd. et MSS.) πατὴρ πῶδας ἐμῷ ἱλαύνων προσδοκίμους ἵσται. VALCK.

12. ἰλῶν ἐς Θερπύκην] Laudatore Gronovio recte hoc gloriatur. Ἐξ ὅτου βασιλεὺς Καμβύσης ἤλασε ἐς Ἀργυρεον, lib. III. 63. Artem, qua Artabazus suæ exercitusque salutem apud Thessalos consuluit, Polyænus hinc derivavit, lib. VII. 33, 3. Pene autem illud Ask. (lin. 6.) ὡς τὸς τι κινδυνεύουσιν αἰνε dicto præterierat. Ionum, vice αὐτὸς, affirmant esse Corinthum et Phavorinum: ὡς τὸς ἀντὶ τοῦ αὐτὸς ἱσται φασί. Et tale iudicant, συμφέροντα ὡς τὸς ἵσται, lib. II. 79., cuius loco ὡς τὸς alibi. Nonnihil addubito. Wess. — Equidem haud dubie errasse et Grammaticos istos, et librariorum, si qui illorum rationi favent,

censeo. 'Εκυστοῦ, Ιαντοῦ, etc. Ionicæ sunt formæ, pro Ιαντοῦ, Ιαντοῦ; item ὠντοῦ, pro ὁ αὐτοῦ; non ὠντοῦ aut ὠντοῦ; pro simplici αὐτοῦ. S.

22. λιμὴ συντάνας καὶ παμότης] Persimiles Persici exercitus ærumnæ lib. VIII. 115.; quales, neglecto adparatu, nulla congesta annona, frequentissimæ. Consequens διίβη πλοίοις germanum agnoscit χρητὴν πλοίων διαβαίνων, lib. I. 186. Auctor Vitæ Homeri, c. 19. ἔχρηζεν αὐτοῦ συνίζουσιν αὐτῷ πλοῖον, ἵσταντο δὲ εἰς τὴν Χῖον διαβαίνον. Nolo plura, uti nec Latina, de quibus Cl. P. Burmannus in Declam. VI. 21. Quintilian. Wess. — Λιμὴ συντάνας vulgo fame enectos interpretantur: nos, ex propria vi verbi, fame conflictatos. Vide ad VII. 170, S. notata. S.

CAP. XC. [3. 'Ἐστὶ γὰρ δὴ ἐν τῇ Δῆλῳ, etc.] Vide lib. VIII. cap. 130—132. S.]

8. Θιομήντορος] In suo Cod. Valla reperit Θιομήντορος; in Med. Gronovius, Θιομήτορος. Sed, ut hic, sic supra VIII. 85. idem ille dicitur Θιομήστορος, ubi narratur quam ob causam Sami fuerit a Persis tyrannus constitutus. Paulo post (lin. 11.) scribendum puto, ὥς, ἢ μόνον ἴδονται αὐτοὺς εἰ Ἴωνες, ἀποστήσονται ἀπὸ Περίων; sequitur enim eodem tempore, καὶ ὥς οἱ βάλεβαν οὐκ ὠνομαζίνοντο. VALCK.

11. ἀποστήσονται ἀπὸ Περίων] Ecce iterum negligentia specimen. (Vide Var. Lect. (ed. S.) Veritatem, quam solertissimi viri Aldus et Camerarius tenuerunt, insecti neglexerunt omnes. Tantum-ne molestia eos inspicere? Præsertim cum illam verbi formam res ipsa postularet. Eadem in proximis sordidia. Wess.

CAP. XCI. 6. Δίκομαι τὸν οἰωνὸν τὸν 'Ηγησιστράτου] Vide lib. VIII. 114., ubi Aristophaneum Δίχου τὸν ἀνδρα, καὶ τὸν ἔχον τοῦ θεοῦ, stabilire τὸν 'Ηγησιστράτην Arch. videtur. In hominis nomine, exercitus ductore, bo-

num omen erat; quale Augusto ad Actium ante aciem asellus cum asinario dedit: Euryches homini, bestia Nicon erat nomen, inquit Sueton. in August. c. 96. Eadem ex superstitione, rem memorabilem adgressuri, eos potissimum adsciscabant, quibus fausta nomina; uti Vespasianus, Capitolium dedicaturus, in Taciti Histor. IV. 53. cum Lipsii Nota. Wess.

Ibid. δίκομαι τὸν οἰωνὸν] Non, quod vulgatur τὸν 'Ηγησιστράτην, sed τὸν 'Ηγησιστράτην Galeus exhibet ex Arch., neque aliter legit Valla. Hoc si Herodotus adjecit, scripsisset potius me iudice, δίκομαι οἰωνὸν τὸν 'Ηγησιστράτην, velut omen accipio nomen Hegesistrati: ut paulo post dicitur, οἰωνὸν τὸ αὐτομα ποιούμενος. In Plauti Pseud. II. iv. 22. Χαρίτων οἰωνὸν ποιῶ. Euripid. Phœn. v. 865. Οἰωνὸν ἰδόμενι καλλιῆνα εὐ στίβῳ. Sed e vicinis notissimum forsan ab alia manu nomen fuit adjectum Hegesistrati, ab Herodoto autem scriptum Δίκομαι τὸν οἰωνὸν, ὃ ἔστι Σάμης. Romanorum illud, accipio omen, sic solet Græcis simpliciter dici: Δίχομαι τὸν οἰωνὸν, sive τὸν ἔχον τὴν κληῖδα τὸ μαντευματὶ τὸ χρησθῆναι. VALCK.

CAP. XCII. 1. Ταῦτά τι ἔμα ἠγύρευτο καὶ τὸ ἔργον προσῆγγι] Est loquendi forma frequens Euripidi. Dederat formam ad hanc normam Noster supra VIII. c. 5., ταῦτά τι ἔμα ἠγύρευτο, καὶ ἱερμποιεῖ τὴν νία τὴν Ἀδυμάντου: ut c. 97., ταῦτά τι ἔμα ——— ἱερίαι καὶ ἱερμποι. VALCK. — Pro eo quod lin. 1. scribitur καὶ τὸ ἔργον προσῆγγι, suspicatus etiam προσῆγγι oportuisse, verbo neutraliter sumto, et procedebat opus: sed communi consensu vulgatum tenent libri, in quo adquiescendum; intelligendumque, et sermoni rem ipsam adjecit, i. e. et rem ipsam præstitit. S.

8. Ἀπολλωνίης δὲ τῆς ἐν τῇ Ἰστίῳ κόλπῳ] Ita Pausanias cum alibi, tum VI. 14. Meneptolemus ἱξ Ἀπολλωνίης τῆς

in τῷ Ἰονίῳ. De Orico, (CAP. XCIII. 5.) ad eundem Ionium sinum, Steph. Byz. πόλις in τῷ Ἰονίῳ πόλεως. Adjunge Cononis Narrat. xxx. cui Euenius est Πιθῆνιος. Montem, unde amnis (fortasse Aous) labebatur, Strabo λέγεται adpellat, lib. VII. p. 486. (p. 316. ed. Cas.) λέγεται tamen Steph. Byz. ex Hecataeo. Lege Casaubono observata. Wess.

CAP. XCIII. 1. κατίλας Εὐήνιος] Euenium hunc Apolloniatam aliquoties in Cononis Narrat. xxx. Πιθῆνιον dici vidit Koenius. Istius erat is Apolloniæ civis, quæ Nostro ἡ in τῷ Ἰονίῳ πόλεως dicitur: τὰν in τῷ Ἰονίῳ Φοῖβος φῆναι ἀπερὶ τῆς πόλεως, apud Pausan. V. (c. 22.) p. 435. Situs urbis in Excerptis e Conone definitur, et ποταμὸς Ἄωσις διὰ μίσης αὐτῆς ῥέει dicitur ἰσβαλλὺν εἰς τὸ Ἰόνιον πύλαγον. Juxta Herodotum (lin. 4.) flumen ῥέει διὰ γῆς Ἀπολλωνίης χώρας εἰς θάλασσαν, παρὰ Ὀρικὸν λιμένα. Portum Oricum hinc attigit Eustathius in Dionys. v. 398. conf. Strabo VII. p. 486. v. VALCK.

6. φυλάσσειν ἑκατὸν ἔκαστον] Custodiunt per annum singuli, eorum nempe, qui ad illud munus per vices obeundum essent electi, civium opibus et genere potentissimī. In Excerptis e Conone legitur: τῶν δ' ἰσχυρῶν ἦν ὁ Πιθῆνιος καὶ ὅσοι ἄλλοι ἐκ διαδοχῆς τῶν ἱερῶν εἶχον προβάτῳ τὴν ἰσιμίλειαν. VALCK.

11. Qui somno sopitus ovium neglexerat custodiam, eleganter dicitur καταποιμῆσαι τὴν φυλακὴν nam pro καταποιμῆσαντες recte mihi rescripsisse Reiskius videtur καὶ ποτε αὐτῷ καταποιμῆσαντες τὴν φυλακὴν, et deinceps, ὡς τὴν φυλακὴν καταποιμῆσαντα. Idem illud, vel hinc sumtum, vel ex ipso Hecataeo, præbet Ælianus de Nat. Anim. XIII. c. 22. λίγυι μὲν Ἐκαστὸς ὁ Μελήσιος Ἀμφιμέριον τὸν Ὀικλίους καταποιμῆσαι τὴν φυλακὴν. Legitur apud Cononem: ἀμειψάμεντες τούτων, αὐτῶν (τῶν ἱερῶν τοῦ ἡλίου προβά-

των) ἑκάστοτα λύκαι διασφάραξαν: ut apud Nostrum, λύκαι — διέφθικαν τὸν προβά- ται ὡς ἑκάστοτα. VALCK.

Ibid. καταποιμῆσαντες τὴν φυλακὴν] Consentiunt scripta exemplaria, atque iterum proxima. Rectius tamen cum Reiskio καταποιμῆσαντες τὴν φυλακὴν: id enim, ubi vigilias dormiendo tramittuntur, suum sibi locum capessit. Ælianus de Animal. III. 13. Grues ὥστε τοῦ μὴ καταποιμῆσαι τὴν φυλακὴν, ἵστασι μὲν ἀσκαλιάζουσαι, ne vigilias tempus edormiant, alternis pedibus nituntur; et lib. I. 15. προτιμότερον τροφῆς καὶ προεβότερον εὐδῆς μὴ καταποιμῆσαι τὴν φυλακὴν: quod alibi τὴν φρουρὰν αὐτὴν καταπορεύου scribit. Wess. — Similiter Xenoph. Mem. Socr. II. 1, 30. τῆς ἡμέρας εὐδῆς χειρομάταιν καταποιμῆζουσι. Nec vero ex his exemplis tuto colligitur, non potuisse Herodotum eandem in sententiam altera verbi forma uti; quum præsertim alioquin etiam idem valeat καταποιμῆσαι atque καταποιμῆζον. S.

15. ὑπαγαγόντις μιν ὑπὸ δικαστήριον] Herodotei moris est. Alii aliter, de quibus clar. Rubnkenius ad Timæi Lexic. p. 188. (p. 263 seq. ed. sec.) Wess. — Aliis passim dicitur ὑπάγειν εἰς δίκην et εἰς δικαστήριον, ut hic olim legebatur εἰς τὸ δικαστήριον: optimo tamen consilio Cl. Gronov. ex Med. Cod. reposuit ὑπὸ δικαστήριον, quippe Herodoteum ὑπὸ δικαστήριον ὑπαχθῆναι extat, lib. VI. c. 72. et ὑπὸ reperitur in eadem locutione VI. 81. 105. et 136., ubi Xanthippus Miltiadem Θανάτου ὑπαγαγὼν ὑπὸ τὸν δῆμον ἵδμεν. Pro ἀπαγὼν scribendum ὑπάγειν Θανάτου in Xenophon. tis Ἑλλην. lib. V. p. 333, 27. VALCK. — Similiter Latine dicimus, sub iudice lis est. S.

19. πρόβατα δὲ σφί — ἰγνίτω] Pecora verterat Valla, expresso, quod scriptus illi liber ostendebat. Conamile in Arch. et Vind.; errorem docui homines Paul. Leopardus Emend.

VIII. 1. et Palmerius indicaverunt. Ego vero dubito, an *ἐκ ἁλίου πρόβατα* oves fuerint an boves? Scio in Cononis Narrat. pro ovibus ab interprete haberi, sed et laxiorem vocis esse potestatem. Malui in re dubia pecora. Confer Schol. ad Iliad. κ'. 124. et Eustachium in Erotian. p. 92. (p. 302 seq. ed. Franz.) Mox (lin. 20.) *ἰστί τι ἰσμερόειον*, postquam consuluerant, correctio Reiskii postulat. Wess. — Conf. Var. Lect. (ed. S.) Vallæ Latina Gronovius sic refinxit: Erant autem illis *prædicta*, et in Dodona et in Delphis. Interrogati mox prophetae de causa mali presentis, responderunt, etc. quæ Wesselingus etiam tenuit, quamvis impedita. Nam *πρόφανα*, quæ dicit Scriptor, vix alia intelligi possunt, nisi responsa illa prophetarum, quæ mox adponuntur. conf. c. 94, 1. Neque necessario *πρόφανον* prædictum significat, verum etiam quodlibet oraculi responsum, effatum, λόγιον, διοφράσιον, ut ait Hesychius. Sic sane apud ipsum Herodot. V. 63, 5. *πρόφανον* non prædictum aliquod est, sed tale effatum quo nil aliud nisi jussum et præceptum quoddam continebatur. S.

[23. αὐτοὶ γὰρ ἰσομεῖσθαι τοὺς λύκους] Loquuntur prophetae, sed uterque dei nomine, cujus propheta est. αὐτοὶ igitur intelliguntur Jupiter Dodonæus et Apollo Delphicus. S.]

CAP. XCIV. [4. ἐν θώκῃ] Lib. VI. 63, 5. ἐν θώκῃ cum doctis Interpretibus in consensu reddidimus: hic satis fuit in sella, in sedili. conf. I. 181, 12. S.]

6. ταύτῃ δὲ ὑπάγοντες] Intellige simulatum dolorem, quo Euenium callide illexerunt et fefellerunt, sive, uti Conon, εἰχνη ἱλασάμενοι. Notus in talibus verbi usus ex Euripid. Androm. v. 428. ὃ ε' ὑπάγων, h. e. ἰδιόκτα καὶ ἱξωπάτητα καὶ πραιεπιφάμεν, ex Scholiastæ doctrina. Appianus Civil. III. (c. 37.) p. 894. ὃ δὲ μάλιστα ὑπαχθί-

σις, qua re maxime delinquit. Errorem Vallæ intactum Abreschius Diluc. Thucyd. p. 526. noluit. Wess. — Plutarch. Solon. p. 82, 2. *ὑπαχθίσις* εἰς Μιγαρεῖς τῇ ὀψι, hac specie decepti Megarenses. Confer Nostrum infra l. 18. S.

20. ἱμφοτεν μαντικὴν ἔχον] Divinitus insitam, ut ille Homeri gloriator, Θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν αἶμας Παντοίας ἱέφουσι, Odyss. χ'. 348. Alia Demosthenis ἱμφοτες αἰσχρολόγια καὶ πορνεία, penitissime animo ex toto vitæ genere hærens, juxta Dinarchi criminationem, Orat. in Demosth. p. 104. Alia Demetrii Phalerei ἱμφοτες ἀκαρσία in fragmento Duridis apud Athen. lib. XII. p. 542. c. Wess.

CAP. XCV. 1. Διήφορος] Διήφορος eligebatur ex Poëta, qui Herodoto nihil præscribit. Wess. — Quis Διήφορος h. l. maluerit, incompertum mihi. Libri quidem omnes in vulgatum consentiunt. S.

3. ἱπβατιῶν τοῦ Εὐηνίου οὐράματος ἱξιλάμενοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἔρχεσθαι] De usu isto verbi ἱπβατιῶν dictum est lib.

III. 63. Loci justam sententiam nec Valla, nec Portus, assecutus est. Nulla Deiphono in Græcia molestia ex invaso Euenii nomine; operas vaticinandi contra Græciam conduxerat: hoc verba volunt, neque aut Reiskium aut Abreschium Diluc. Thucyd. lib. III. p. 315. latuit. Prior insuper ipsis τὴν Ἑλλάδα, Græciam obiens, ex suspitione plausibili, si scripti Codd. adstipularentur. Decepit Vallam rarior verbi potestas, qua Plutarch. T. II. pag. 396. x. ἱκλαβὼν γὰρ ἴππον ἀλινδύμενον γράψαι, cum pingere equum semet voluntatem conduxisset: et in Pelopida, p. 291. x. ἱκλαβὼν παρὰ τῆς πόλεως πωπικὰ γράψαι μάχης ἱτίεας. Wess. — Nempe, ut ἱκλῶναι dicunt Græci, opus faciendum elocare, sic ἱκλαμβάνειν ἔργον dicitur qui opus faciendum conducit: sive, quod

eodem redit, *ἰσθδαι* is, qui alterius operam conducit; *ἱαλαρβάνει*, qui suam operam alteri elocat. Alienam ab auctoris mente Vallæ versionem, Deiphono negotium in Græcia fuisse exhibitum, tenuerat Gronovius, eandemque in contextu intactam Wesselingius reliquit, in subjecta Nota corrigere satis habens. Cæterum vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. XCVI. 3. *πρὸς Καλάρμοι*] Hoc, sive *πρὸς Λαμίοις* Arch., alii errent. Wxss. — Vide quæ in Var. Lect. (ed. S.) notavimus. S.

4. *παρισκινύζοντο ὡς ἰς ναυμαχίην*] Exterminavi *ὡς*, alioqui haud intolerabile, addi quippe et omitti solitum c. 97., Codicum conspirante imperio: non item *ἀπίστων* (lin. 9.) ad sententiam necessarium. Poterat utique, si quid præ se incommodi ferret, ex cap. seq. (ex cap. 98, 5.) *ἰσπίστων* lenissima fingi medicina. Geminum, lib. VIII. 74. *ὡς ἰς τὴν Πελοπόννησον χρεῖαν εἶη ἀποπλῶναι*. Wxss.

Ibid. *ὡς ἰς ναυμαχίην*] Omissam in Med. voculam, *ὡς* si præbent alii Codices, sede non moverem, quæ aptissime hæret: *παρισκινύζοντο ὡς ἰς ναυμαχίην*: ut Xenoph. 'Ελλ. II. p. 267, 33. *πάντα παρασκευασάμενος ὡς ἰς ναυμαχίαν*: p. 269, 4. *ὡς ἰς πελοποννησίαν παρασκευάζειν τὴν πόλιν*. Thucyd. VI. c. 67., *παρεσκευάζοντο ὡς ἰς μάχην*: idem sæpe dicitur, *ὡς ἰπὶ ναυμαχίαν*. VALCK.

CAP. XCVII. [2. *ἰς Γαίωνα τε καὶ Σκολοπίωνα*] *Γαίων* fluvius, ex Ephoro notus apud Athen. VI. p. 311, e. Gæsus apud Plin. V. xxix. 31. Gæsus Melæ I. 17. *Σκολοπῶνι*, aliunde non cognitus, ex hoc Herodoti loco colligitur amnis fuisse, in Gæsonem haud procul ab ostio aquas suas exonerans. S.]

4. *Φίλιστος*—*Νίλιος* τῇ Κόδρου ἱστορίᾳ] De migratione Ionica et condita Mileto, sociisque expeditionis, nulla tamen Philisti mentione, Pausanias, lib.

VII. c. 2. etc. Strabo, lib. XIV., p. 939. (pag. 633. ed. Cas.) quorum huic Codri filius *Νηλεὺς*, illi *Νιλιδὺς*, sicuti Nostro. Ista Strabonis aliorumque scribendi ratio Clar. Perizonio unice ad Ælian. Var. VIII. 5. ob Marmor Arundel. probatur; absque causa tamen, siquidem in laceris ejus tabulis NE—ETΣΩΙΚΙΣ., unde *Νιλιδὺς* *ῥησι* formatur tantum. Hoc leve, neque ab eruditissimo H. Valesio ad Ammian. lib. XXVIII. 1. contemniam. Ionicam vocem *κτιστὴν*, quam *κτίσιν* ad Dionys. explicuit Eustathius, optime docti viri illustrarunt. Wxss.

5. *ἰπὶ Μιλήτου κτιστὴν*] 'Επὶ τὴν Μιλήτου *κτίσιν*, velut Herodoteum, legitur apud Eustath. in Dionys. v. 823., qui sinceram nobis formam *κτιστὴν* servavit ad Hom. 'Ιλ. ε'. p. 1245, 40. quam illinc Herodoto jam restituit Portus: alia hujus moduli supra prostant pag. 42. (Adnot. ad I. 85, 3.) Ad *κτιστὴν* accedit Hesychii *Δωμητὺς. κατασκευή*. Eidem *Φραστοδὴ* est *ἐκίψις, ἱστορία*: apud Suidam 'Αφραστοδὺς sunt *ἱστορία*. Ad Hesych. quædam notata sunt in 'Αφραστοδὺς. *σφραστοδὺς* miror apud Platonem reperiri T. II. pag. 933. B. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. *ἀπορίη τε ἔχοντο*] Præpositio (1.), quam schedæ offerunt, locum recipere poterit. *τίλος* *Δακρυῖος* τε *ἢ ἀπορίῃσι ἔχοντο*, lib. IV. 131. Alibi tamen abest; vide lib. III. 129. 'Αποβάθρας, (lin. 6.) paratas in pugnae navalis usum, tabulata expresserat Valla, merito desertus. Scælae fuerunt ad descensum nauticæ. Thucydides IV. 12. Brasidas *ἰχθόρι ἰπὶ τὴν ἀποβάθραν* καὶ *πυρώμενος ἀποβαίνειν, ἀνέκλιση*: ubi docte Dukerus, sicuti Tl. Hemsterhusius in Luciani Dial. Mort. X. 10. Wxss. — Latinum nomen scæla Græco adposuit Pollux I. 93. *ἀποβάθρα καὶ διαβάθρα ἢ σκάλαν καλοῦσι*: ubi commodè Jungermanus: "Videtur

autem, inquit, sic nominandus et ponticulus ille qui a nautis in litus vel ripam ejicitur, inserviens tam conscendendæ navi quam exscendendæ." Potuerat adjicere, usos etiam esse similibus pontibus ad transcendendum suis e navibus in naves hostiles; quod quidem ex hoc Herodoti loco satis intelligitur. S.

11. *πρῶτοι μὲν ἐν τῇ νηὶ, etc.*] Duas literas male repetitas legendumque suspicor, *πρῶτοι μὲν τῇ νηὶ παραπλῶν, ἰγχιρῖμψας τῇ αἰγίμῳ τὰ μάλισσα Δευτυχ.* VALCK.

Ibid. *ἰγχιρῖμψας*] Nihil quidem interest, *ἰγχιρῖμψας* scribatur an *ἰγχιρῖψας*, prius tamen tanquam suavius posuisse videtur, ut II. 60. *ἰγχιρῖμψαντες τὴν βάρην τῇ γῇ*: ubi non variant Codices. VALCK.—Contra se, tanquam in acie, Codices consistunt scripti: partis prioris *ἰγχιρῖψας* vinceret, si vetustatis ratio duceretur, quod antea, lib. II. 60. animadversum. Præconis *μυγαλοφρονιτάτου ἐν τῇ σερρατωίδῃ* voce ad Ionas usum Leutychiden, auctor Diodorus est lib. XI. 34., nonnulla ejus ex ore memorans a vero alieniora. WESS.

12. Percultum *ὅπῳ κέρκυρος προηγόρευε*, voce præconis. Tale Theophrasti in Stobæi Serm. XLII. p. 280. *οἱ μὲν ὅπῳ κέρκυρος κτελούσιν πωλεῖν*. Xenophontis Laced. Republ. pag. 286. c. *ῶσαιρ ὅπῳ κέρκυρος*. In Æschyli Choëph. v. 838. audax videtur *ὠνάγγυλος*, vice *ὅπῳ ἀγγίλου*. WESS.

20. Per præconem Ionibus ista Leutychides eadem dicitur mente significasse, qua ad Artemisium Themistocles similia lapidibus incidi curaverat: *ἡ γὰρ δὴ λαβόντα τὰ ῥήματα τοὺς βαρβάρους ἱμελλεῖ τοὺς Ἴωνας πείσσειν, ἢ ἴσμεν ἀντιχθίντα ἐς τοὺς βαρβάρους ποιήσιν ἀπίστους τοῖς* "Ἕλλησι: in quibus scribi mallet Koenius *ἰπρί* *τε ἀντιχθῆ*, prout supra legitur, lib. VIII. c. 22. VALCK.—At, cur mutata h. l. malimus vulgata

verba, *ἴσμεν ἀντιχθίντα*, nullam prorsus causam exputare equidem possum. S.

CAP. XCIX. 16. *τοῖσι καὶ κατιδόνουσιν νοχμὸν ἂν τι ποίειν, δυνάμις ἱπυλαβομένη*] Cuncta Persas cum spectent, de sermonis adsuetudine expectassent, *τοὺς καὶ κατιδόνουσιν* — *ἱπυλαβομένης*: quam etiam in sententiam Diodorus XI. 33. ac Polyænus VII. 35. abierunt. Valla ad Ionas, res novas animo agitanter, adplicit, quasi *τοῖσι καὶ κατιδόναι*, quibus videbatur: sequacemque Cl. Pavium inpetravit. Equidem Valckenario calculum adposuerim, mancarn arbitrari structuram, ope quidem ingenii, sed ob MSS. taciturnitatem dubia, sanandam. Nolle vero *νόχμιον ἂν τι* hic eo colore et cap. 103. fingi, quod *νοχμὸς* semper in substantivis nominibus ponatur. (Nempe ea Reiskii erat sententia) Adesse mutaturum debuerat *βασιλιδὲς χάρας Κρίων ὁ Μινωκίης νοχμὸς*, h. e. *νίος, νωσι κατασταθείς*, ut Critici in Sophoclis Antig. v. 164. WESS.

Ibid. *τοῖσι καὶ κατιδόνουσιν, etc.*] Aliud quid requiri videtur, a quo pendeant isti dativi: forsan excidit vox ob præcedentis similem terminationem. Dici, ni fallor, potuit, *τοῖσι καὶ κατιδόνουσιν ἰπὺν νοχμὸν ἂν τι ποίειν δυνάμις ἱπυλαβομένης*: quibus et inesse putabant, ut facultatem adepti nova molirentur. De Samiis et Milesiis, quos sibi suspectos jusserint Persæ *τὰ τῆς Μυκάλης ἄκρα φυλάττειν*, Polyæn. VII. c. 45. VALCK.—In Attico scriptore utique non ferendum id esset, quod hic communi consensu libri omnes exhibent: sed hanc veniam sibi Herodotus postulat. Verbum *καταδουῖν* alibi apud Nostrum, vel absolute positum, vel cum accusativo et infinitivo, aut cum nudo accusativo constructum, non aliam fere vim, atque simplex *δουῖν*, habet, existimare Hoc loco *κατὰ* præpositio propriam quam-

dam vim verbo addit, ut significet contra aliquem existimare, i. e. vel condemnare vel saltem suspectum habere. Atque hac notione videri quidem poterat cum genitivo casu jungendum id verbum: sed, quemadmodum pro eo, quod καταγλιῖν εἰνός, et κατακρίναι εἰνός vulgo dicitur, καταγλιῖν τινί usurpat Noster III. 37, 4. 38, 2: saepiusque alibi, et κατακρίναι τινί VII. 146, 6. (conf. Adn. ad VII. 9, 5. et Var. Lect. (ed. S.) VII. 10, 71.) sic et καταδεικνύν τινί usurpavit. S.

[18. συνήρουν τὰ γίββα] Conf. supra, c. 61, 12. 62, 7. et infra c. 102, 7 seqq. S.]

CAP. C. 3. [ἐν τῇ κυματώγῃ] Verissime Eustathius, ἡ ἀκτὴ, ἴδα τὰ κύματα ἄγονται, sive litoris crepidine, quam verberat unda maris. Ex qua vocis notione egregie Luciano in Hermitum. c. 84. Celeb. Grævius subvenit, injuria taxatus ab Elsnero, Schediasm. Critic. c. 1., fluctus, uti hic Valla, seu maris fluctuationes intelligente. Quid tum de Homero, quem Vitæ Auctor c. 19. καθήμενοι ἐπὶ τῆς κυματώγῃς, et c. 34. λαοματοῖα τῆς κυματώγῃς ἀδυνάτους ἔχον describit, censebimus? Nonne mortallium in stupidissimis, sedente, et, corpore ex valetudine adfecto, decumbente in fluctuatione sestus marini? cum citra maris adspersionem in sicco liceret. Vera atque elegans Democritea est observatio apud Sextum Empir. lib. VII. contra Mathem. p. 395. non aves duntaxat, quales columbæ et graculi, aggregari, sed et res inanimatas, καθάτις ἐξὲν πάρεστι ἐπὶ τῇ τῶν κοσμοποιούντων σαρμάτων καὶ ἐπὶ τῶν παρὰ ταῖς κυματώγαις ψυφίδων: ubi fluctuationes maris si volueris, risum debebis, neque emendabere, nisi jucundissimo placidi mæris et elegantissimum concharum concharum et calculorum in litoris crepidine adpectu. Quid multa? Redi ad lib. IV.

196. nec dubitabis. Wess.—Quid sit κυματώγῃ, docuit Wess. in Diss. Herod. p. 207. VALCK.—De accentu vocabuli vide in Var. Lect. (ed. S.) notata. S.

4. ἡ δὲ φήμη δῆλός ἐστι] Famam de victoria ad Plateas a Græcis reportata, quam divinitus ortam censuit Herodotus, a Leutyichide rei ignaro prudenter confictam verius alii statuerunt. Diodorus Sic. XI. c. 35. εἰ περὶ τὴν Λαυτυχίδην οὕτω μὲν πεποιημένοι περὶ τῆς νίκης, ἀφ' ἑαυτῶν δὲ πλάττοντες τὴν ἐνημέριαν, ἐφάνησαν στρατηγήματος ἱκανοὶ τοῦτο ποιησέναι. vid. Casaubon. ad Polyænum, Spartiæ strategema commemorantem, lib. I. cap. 33. VALCK.

7. τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ συμπίπτουσι τοῦ τε ἐν Πλαταιῇσι, etc.] Inconcinna et impedita videntur. Quid quæso ἡμέρης συμπίπτουσι, et τῇ αὐτῇ inprimis? Non equidem obliviscor libri VIII. 15. συνίπαισι δὲ ὥστε ταῖς αὐταῖς ἡμέραις τὰς ναυμαχίας γίνεσθαι ταύτας: sed disconvenit, uti adparet, sicuti quod sequetur mox c. 110. (c. 101, 1.) Portus, has verborum difficultates animadvertens, ex arbitratu accessiones adjunxit, quæ fastidium movent. Justior ejusdem admonitio, Vallam συμπίπτουσι aut συμπίπτοντες legisse videri: vertisse quippe, etsi tunc eodem die contingit utraque clades, ea, quæ ad Plateas, etc. Idem ego ambabus amplecterer. Belle distincta τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ, συμπίπτουσι τοῦ τε — καὶ τοῦ ἐν Μυκ. μίλλοντες ἵεσθαι τρώματις, φήμη τοῖσι, etc. decurrent, atque ad Plateas acceptam et ad Mycalen futuram Persarum cladem, utramque eodem die, jungent. Qua loci in medela, sive malis conjectura, suffragatores viros doctissimos Pavium et Reiskium produco. Res autem ipsa suadet, neque Diodorus, lib. XI. 35., aut, Polyænus lib. I. 33. infutiantur, Leutyichidæ in sparso de parta ad Plateas victoria rumore imperatoriam emi-

nuisse fraudem. Wess. — Ferendam videri consentientem librorum omnium scripturam monui in Var. Lect. (ed. S.) Quod si αὐτῆς abesset, neminem turbatura erat hæc locutio, coincidente die utriusque cladia. Ferenda vero etiam videtur vocis αὐτῆς abundantia: est enim, quasi dixisset in eundem diem utraque clades coincidit. S.

CAP. CI. 3. In istis, παρ' αὐτὸ τὸ Δημόστριον, εὐ ἰγίνετο — ἡ μάχη, mihi quoque vocula εὐ ex syllaba videtur precedente nata, et delenda cum Reiskio et Koenio. VALCK.

9. μηνίς τε τοῦ αὐτοῦ] Mensis Attici Boëdromionis die tertio, teste Plutarcho in Camillo, pag. 138. A. et de Glor. Ath. p. 348. F., nec sibi tamen constanter in Aristid. pag. 330. F. Æliani in sexto Thargelionis die error Var. lib. II. 25. dudum castigatus est. Wess.

13. ἡ κληρὸν αὐτῇ σφί λείπεται] In præcedentibus ἰούσι δὲ σφί φάμη τε λείπεται. Eadem ergo φάμη ac κληρὸν, sive omen, sicuti, lib. III. 153. et V. 72. Pertinent huc, admotaque sunt a doctissimo Berglero, ex Procopii Sophistæ Epist. LII. οὐ γὰρ δὴ μόνον Ἡρίσδος θύει αὐτὴν ἀνυμνῆν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖοι, τὴν ἐν Μυκάλῃ μάχῃν αὐθιμαρὸν ἰγυμῶντες, οὐκ ἀνιπτόν ἴφασαν, εἰ μὴ θύει ἡγαῖντο τὴν Φάμην: valde tamen miraculum augent, cum Athenis victoriam, eadem die, qua ad Mycalen reportata fuit, cognitam produnt. Deam Attica superstitione habitam, Φάμη δημοσίᾳ θύομεν ὡς θεῶν, testis Æschines περὶ Πάρας. p. 47. Wess.

CAP. CII. 1. καὶ τοῖσι προσιχίσι, etc.] Vir doctus: aut προσιχίως legendum, aut delendum est τισταγμίνισι. Nimis pro imperio. Amo lenia in adfectis remedia, si qua opus. Tale hic nihil: omnia enim Herodotei moris et obvia. Mox μέγχι καὶ ex schedis bene Grono-

vius. μάλλονέ καὶ, lib. VII. 21. et consimilia non latent. Wess.

[6. ἴτι καὶ δὴ] Vide Var. Lect. (ed. S.) Quænam vis particule ἴτι, insit necdum potui exputare. Commode superioribus intertexta fuisset, ἐν ᾗ δὲ οἱ Λακιδαιμόνιοι ἴτι περιήσαν, οὗτοι, etc. S.]

16. συνιστίπτεον] Quod præbuit Med. Codex, aliis etiam usitato more scribendi posuerat Herod. sive συνιστίπτεον ἰς τὸ τῦχος: ut III. cap. 78. οἱ συνιστίπτεον, nempe ἰς τὸ ἀνδρῶνα. Plura deedit Cl. Abresch. in Dilucid. Thucyd. p. 656. Hic ante vulgatum (scil. ante Gron. vulgatum συνίσπτεον) ter in eundem sensum reperitur apud Polyænum: II. cap. 35., οἱ δὲ κατὰ τὴν ἰστίαν συμπίπτοντες τῆς πόλεως ἐκράτησαν. III. c. 9, 45. συνεκολλήθησαν αὐτοῖς καὶ συνίσταν ἐς τὴν πόλιν. VI. c. 1, 2. εἰδόμενι πρὸς τὴν μητίαν, et duo tresve αὐτῶν συνίσταν: hic συνιστίπτεον, Casaubonus; primo loco συνισπίνοντες, corripiebat Koenius. VALCK. — Sic Polyb. IV. 71, 12. συνίσταν (sc. εἰς τὴν πόλιν) διὰ τῆς πόλεως. Idem verbum frequentavit Appianus, cujus loca huc spectantia in Indice Græcitatæ olim indicavi. S.

[19. κατ' ἐλίγους γινόμεναι, i. q. ἐλίγως γινόμεναι. Vide Wess. ad VIII. 113, 13. S.]

Ibid. Ubi Persæ ἐμάχοντο τοῖσι αἰῶ ἰς τὸ τῦχος ἰσπίπτεον Ἑλλήνων, eleganter adhibetur αἰῶ, ut sæpius apud veteres. Vid. not. in pag. 353. (Adnot. ad IV. 162, 13.) VALCK.

CAP. CIII. 5. Περίλωι] Galeo probatum dabunt forte Codices Περίλωι: id ipsum Valla reperit, cui Sicyonius hic dicitur Perilaus. VALCK. — Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

8. ἰσπελκία τὴν μάχην] Nequidquam Codices quidam innovant. Vertitur pertinacior. Præferrem, Stephano monitore, in alteram partem inclinantem,

qualis "Λεπὶ ἱερακλῆς, εἴνε κισφίρος, uti scholia Æschyli Pers. v. 956. Sed relege observata eruditissimi viri (Valckenarii) ad lib. VIII. 11. Wss.

CAP. CIV. 1. *προστίττατο μὲν τῶν Περσίων*] Superius c. 98. (cap. 99, 12.) Persæ τὰς δίδους — προστίττατο τοῖσι Μιλησίοισι φυλάσσων. Ergo πρὸς τῶν Περσίων, nisi ex composito verbo pendere jubeas, præstiterit. Namque δίδους Περσίων quis junxerit? Wss.—In istis, Μιλησίοισι δὲ προστίττατο μὲν τῶν Περσίων τὰς δίδους τηρεῖν, a præpositione verbi προστίττατο genitivus pendere videtur τῶν Περσίων: nisi scripserit, quo modo sæpe solet, προστίττατο μὲν ἐκ τῶν Περσίων. Milesiis injectum fuerat a Persiis. Supra cap. 98. τὰς δίδους τὰς ἐς κεφαλὰς τῆς Μονάλης φρεσίνος προστίττατο τοῖσι Μιλησίοισι φυλάσσων. VALCK.—Genitivus τῶν Περσίων a verbo προστίττατο pendere, mea quidem sententia, nullo pacto potest. Nec vero opus videtur, ut *προστίττατο ἐκ τῶν Περσίων* corrigendum suspicemur. Proprie dicturus erat Scriptor, τὰς Πέρσας τὰς δίδους τηρεῖν: sed, quoniam alius adest dativus Μιλησίοισι, variandi causa nunc genitivum posuit, et τῶν Περσίων τὰς δίδους, exitus Persarum, dixit exitus viarum quibus se Persæ recipere possent. S.

CAP. CV. 2. *Ἐμύλωνος δὲ Εἰδύνου*] Licuit semper in ambiguis, a forte fortuna oblatum arripere. Εἰδύνου, sed obscuri hominis, meminit Aristoteles, Rhetor. II. 19. p. 92. Διὸν εἶναι, inquit Isocrates, οἱ δὲ μὲν Εἰδύνος ἱραδιν, αὐτὰς δὲ μὴ δυνάσασθαι ἰδεῖν. Neque ignotus Εἰδύνος ex vetere responso, Εἰδύνος αὐτῶν μαριδιῶν θανάτου, i. e. Cicerone interpretante, Euthynous potitur, fatorum numine, letho, Disp. Tuscul. I. 49. Hermolycum *παγκρατιστὴν* non Pausanias, lib. I. 23. ignorat. Wss.

CAP. CVI. 7. *ἔση χεῖρὸν εἴη*] Dede-

runt plures manu exarati *ἔση*, lib. V. 87., pessum absque causa a viro Celeberrimo datum. Justum et ego *κατατίναμι* judico, justissimum *ἀποτίναμι*. Quid autem *προκατῆσθαι*, (lin. 10.) apertum ex lib. VIII. 36. Wss.

13. *τοῖσι ἐν εἰλαῖ ἰούσι*] Nemo de scripturæ veritate dubitabit in posterum. Οἱ ἐν εἰλαῖ, qui in magistratu sunt. Sic lib. III. 18. *εἶναι τὰ πρὸς τοὺς ἐν εἰλαῖ ἰάσσους ἴντας*, singulos civium magistratus. Ismene in Sophoclis Antig. v. 66. *τοῖς ἐν εἰλαῖ βιβῶσι πύσσεσθαι*: et Philoct. v. 384. *οὐκ αἰτιῶμαι πῦρον ὡς τοὺς ἐν εἰλαῖ*. Sed abstineo. Vide tamen Schol. ad Gregorii Nazianz. Stelit. I. p. 15. Wss. — Scripsisse videtur, ut est in Med. Cod., *Πελοποννησίων μὲν τοῖσι ἐν εἰλαῖ ἰούσι*, Principibus civitatum Peloponnesii. In Editione Gronovii memorati magistratus *Peloponnesensium* nulli fuerunt: (nempe sic perperam scriptum in Gronovii Latina, Peloponnesium, et mox iterum Peloponnesenses, pro eo quod oportebat Peloponnesiorum et Peloponnesii. In ejusdem Gronovii Græcis temere servatum erat *εἰλαῖσι*, et omisum verbum *ἰούσι*: de quibus corrigendis erratis in Notis monuit Editor.) magistratus *Lacedæmoniorum* Valle nitebantur verbis Schol. Thucyd. p. 40, 97. (ad lib. I. c. 58.) quibus etiam plus semel abusus est Meursius: vere monuit Clar. Duker., non Lacedæmoniorum tantum, sed et aliorum, magistratus *εἰλαῖ* fuisse dictos. Magistratum autem et viri principes, οἱ ἐν ἀξιώματι, sæpius etiam dicuntur οἱ ἐν εἰλαῖ ὄντες. Meminit Thucyd. V. 27. *τῶν ἐν εἰλαῖ ὄντων Ἀργείων*. Syracusanorum magistratus, οἱ ἐν εἰλαῖ ὄντες, apud eundem VII. 73. ubi paulo post vocantur *ἄρχοντες*. Hinc Philoni Judæo inter Ægyptios et Persas viri principes sunt *Αἰγυπτίων οἱ ἐν εἰλαῖ*, et οἱ ἐν εἰλαῖ *Περσῶν*, pag. 363. a. et pag. 778. a. Ut

Herodoto Πελοποννησίους τοὺς ἐν εἰλαί, sic Æschylus apud Stobæum, p. 63, 31., Κλέους τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρεὶ τῶν ἐν εἰλαί. Sophocl. Phil. v. 922, τῶν ἐν εἰλαί κλέους VALCK.

[16. οὐδὲ Πελοποννησίους περὶ τῶν σφετέρων ἀποκαίειν βουλεύειν] Miratus sum, ad vulgatam ante nos scripturam Πελοποννησίους neminem interpretum adhæsisse, nihil certe ad hunc locum ab interpretibus annotatum. Nam, quod vulgo interpretantur omnes, neque Peloponnesiis de ipsorum (nempe Atheniensium) coloniis consultandum, ea sententia, ut in Var. Lect. (ed. S.) monui, Græcis verbis non inest, nisi aut ad datum Πελοποννησίους intercidisse verbum κατέκρινεν, ἔξωκει, aliud-ve simile, statuereamus, aut Πελοποννησίους corrigeremus, ubi quidem ad infinitivum βουλεύειν, ex pervulgato Græcorum usu, verbum διὶν subintelligendum. Unam rationem video, qua vulgatum Πελοποννησίους defendi possit; si statuamus hos Peloponnesios, hic nominatos, opponi illis Peloponnesiis τοὺς ἐν εἰλαί ἰόντας; unde hæc prodiret sententia: neque Peloponnesiis (nempe reliquis Peloponnesiis) placuit de coloniis Atheniensium consultare. At huic interpretationi duo obstare momenta videntur: primum, quod in hanc sententiam dicturus haud dubie Herodotus fuisset τοὺς ἄλλους Πελοποννησίους: alterum, quod deliberantium concilio non privati homines, sed soli αἱ ἐν εἰλαί ἰόντες, interfuisse videantur. S.]

18. Ad Πελοποννησίους, ait Bothius, intelligi quidem utcumque οὐδὲ posse, præstare tamen Πελοποννησίους: nempe id ipsum quod nos, nostra de conjectura, in contextu posuimus. S.

21. πίστει τι καταλαμβάνεις] Sive adsit, seu deficiat enclitica, parum interest. Adest lib. III. 74., ubi vide. Statim ἱμμενῶν aut ἱμμενίων ob adjunctum μὴ ἀποστέλλεσθαι æquius melius, quod

Portum haud præterit. Wess.—Amat vero etiam Noeter, ut formas, sic et tempora variare verborum. Cæterum vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. CVII. 8. ὅστις μίγνός τις.] Explicatur ab Eustathio (ad Iliad. p. 537. extr. ed. Bas. p. 668. ed. Rom.) et Criticis ad Sophoclis Ajac. v. 243., Lycophrenisque Alex. v. 774. Persarum illud convicium innuebatur cap. 20. hujus Musæ, et recentiorum eorundem abe Theophylacto Hist. Mauric. lib. III. 8. Non requiretur, credo, simile aliarum nationum opprobrii virus. Quis Virgiliani obliuiscitur, O vere Phrygiæ, neque enim Phrygiæ, Æneid. IX. 617. ubi de Persis I. Lud. la Cerdæ egregie. Wess.

10. καὶ μὴ ἰσθίοντα φραθῆς, etc.] Pristinum φθᾶς sententiæ congruere, largior atque agnosco ultro. Sed enim tanta Codicum adparet consensio, jussus adeo urgens, ut obedientiam relinquere abnuam. Φραθῆς, advertens: φερέσθαι et ἰσφερέσθαι cap. 19. et in Porti penu copiosissima sunt. Vicino ἀεράζων μίσην (lin. 12.) Livii respondet arripit medium Servium, lib. I. 48. et Dionysii in eadem historia, μινίον ἰξερπύρας, sublimem rapiens. Wess.

11. ἰσθίοντα φθᾶς] Irruentem cernens, Valla: non ille φθᾶς, sed legit in suo Cod. φραθῆς, quod in Arch. et Eton. inventum exhibet etiam margo Ed. Steph. Φραθῆς, ἰσφεραθῆς, et καταφραθῆς; Herodoto in istum sensum adhibentur; sed neque alterum φθᾶς hinc alienum est, hac etiam usurpatum structura: vid. ad Phœn. Eurip. v. 982. Φθᾶς si qui dant Codices, videri forte poterit utrumque posuisse Herodotus: καὶ μὴ, ἰσθίοντα φραθῆς, φθᾶς Παναγίης — ἀεράζων μίσην, καὶ ἰξέρων πάλιν ἰς τὴν γῆν: quem, cum accurrentem cerneret, prævertens Xenagoras — medium arripit, et sublatum in

terram statuit: ut apud Terentium, sublimem medium arripere, et capite pronum in terram statuerem. *συνηγάσας* ἔχει est in Xenoph. Κυρ. Παλ. p. 35, 340. *ἄρας μυσίων* *eis* τὸ βάρεον ἱμβαλῶ, Aristoph. Eq. 1359. VALCK.

18. *περινομήσαν* εἶδεν ἔτι, etc.] Dedi schedis Gronovioque, et βαρβάρων vocem in exilium egi; necessariam minime esse, præcedentia commonstrant. In sequentibus minuendus modum excedit Mediceus. Vide superius, lib. VI. 42. Verissimum (lin. 20.) ἔξ Ἀθηνῶν. WESS.

CAP. CVIII. 2. *ὅς δέ οἱ προσέειπεν* — *τι*] Quo sit sensu capiendum hoc verbum, erudite docuit vir Clar. in Miscell. Oba. Nov. T. III. p. 7. Ut λέγους *προσέειπεν*, sic *προσινεργαῖν λόγους* *πρὸς συνοῖας* dixit Xenophon Κυρ. Παλ. VI. p. 91, 1. et Lucian. T. I. (Dial. Deor. VI. 2.) p. 217., ubi τὸ *πρὸς*, in eundem sensum magis frequentatam, tractavit Vir summus. Amorem Xerxis, fratris uxorem frustra sollicitantis, hinc attingit Tsetzes Chiliad. II. v. 6. Errat, ut sæpius in historia, Maximus Tyrius XXVI. 7. ubi Xerxes *ἰπὶ* Ἀμυστρίῳ ἔξεν τὴν τοῦ Πανδῆς γαμήτην: errorem correxerunt D. Heins. et Jo. Davis, quo vocat Amestrin, quæ Artaynte fuerat ex Herodoto dicenda. VALCK.

3. *βίην προσεφίετο*] Præstabilius videtur *προσφίεσι*, uti in duobus MSS.; sic sane ἀναγκαῖον *προσφίεσι*, lib. VII. 172. Tsetzes hæc ad Lycophron. excerpens, p. 142. Xerxes, ait, *eis* ἱερῶν τῆς Μασιστοῦς ἱμπίσταντες γυναῖκες, confundens inperite Masistium et Masisten, regis fratrem, qui idem error Chiliad. II. 6. WESS. — Ferendum fortasse *προσφίετο* erat: quod quum, utpote ex rariore verbi usu, suspectum fuisset docto cuidam librario, facile credas in *προσφίεσι* ab eodem fuisse mutatum. S.

6. *πρῆσσι τὸν γάμον ταῦτον*, etc.] Hæc salebroso doctis viris. Reiskius addit distinguitque *πρῆσσι τὸν γάμον ταύτην* *τῇ παλῇ* — *Δαριῷ μύισται* *θυγατρία*. Abreschius vero, *πρῆσσι ταῦτα*, τὸν γάμον λαμβάνει *τῇ παλῇ* — *θυγατρίας* τῆς γυναῖκος ταύτης. Quorum auxilium manu descripti libri aversantur. Sentio, *θυγατρία* τῆς γυναῖκος per adpositionem, quam vocant, aptanda ad τὸν γάμον, neque adeo sollicitanda esse. Maximi Tyrii (Orat. XXVI. pag. 317.) memorie in his lapsus D. Heinsius et Davisius fecerunt manifestum. WESS.

CAP. CIX. 7. *τῇ δὲ κακῇ γὰρ ἴδει*, etc.] Ex vetere Aldi scriptura formabatur, *τῇ δὲ, κακῇ* — *ἴσαι*. Recepta probior; neque ulla necessitudo, ut ἡ δὲ, κακῇ γὰρ ἴδει — *ἴσαι*, fingatur. In formulæ enim frequentissimo usu multiplex variatio, notata ad lib. I. 8. WESS. — Sic loqui amat Herodotus, cujus in sermone τῇ δὲ κακῇ γὰρ — *πρὸς ταῦτα ἴσαι*, idem valet ac si dixisset, ἡ δὲ (τῇ γὰρ πανοικίῃ ἴδει κακῇ γινώσκαι) *πρὸς ταῦτα ἴσαι*. S.

CAP. CX. 5. *βασιλῆον δῶσαν*, etc.] Hinc attingit Athenæus IV. pag. 146. x. describens Herodotea quæ sequuntur; ubi similiter *ἄντομα* *τῇ δίστην Περσίων* fuisse dicitur *ταυτὰ*, Ἑλληνας δὲ εἶλπον. VALCK.

6. *ἡμέρη τῇ ἱγίνοιο βασιλίδος*] Intererit parum, sive præpositio (1.) accedat, seu tacita relinquatur. Vallæ Latina, die quo rex creatus est, me arbitro, perperam. Et hinc manavit tamen docta Cl. Relandi (Disert. de Vet. Ling. Pers. p. 257.) originatio vocis ΤΥΚΤΑ, quasi cœnæ ἱερουργιῶν, inque memoriam regis inaugurationis celebrata. Nisi errore, quod nolim, in devium exeo, regis natalis est dies. Viam monstrat Noster, lib. I. 133. quando de Persis, Ἡμέρη δὲ ἀπαρίων μάλιστα ἱαίνην τιμῇ νομίζουσι, τῇ ἱαίνοντες ἱγίνοιο, qua eorum

quisque natus fuit: tum Plato, Alcibiad. I. p. 121., exposito natali die, eoque festo, regii principis, *ἴσα*, adjungens, *εἰς τὸν ἄλλον χρόνον ταύτη τῇ ἡμέρᾳ βασιλείας γενέθλια πάντα Σόου καὶ Ἰερτάζου ἢ Ἀσίας*: quibus adprime adconmodis nihil adstruo. ΤΥΚΤΑ explicant, qui poterunt. Wess.

8. τὴν κεφαλὴν σμᾶται] Habet et σμᾶται Athenæus: noster forte scripserat σμίεται. Si in nullo Codice legitur σμᾶται, neque legisse videbitur illud Valla; cujus ornatur eam mihi moverat superius (Adnot. ad III. 148, 5.) memoratam conjecturam. Casaubonum σμᾶται hic explanantem sequitur Gronovius. VALCK.—Omnes ita; (nempe σμᾶται:) nec Vallam suspicor, etai laxius expresserit, aliud ob oculos habuisse. Magnum Athenæi Animadversorem laudo vehementer, de smegmate, nisi fragrantius oleum prætulervis, quo regium caput fuerit delibutum et deinde defricturn, conjectantem. Omnium aptissima sunt, a Cl. Gronovio itidem signata, hæc de lib. IV. 73., ubi Scythæ, a funere recentes, σμησάμενοι τὰς κεφαλὰς καὶ ἰσχυρόμενοι, utique capita, sive fœdati antea, seu quomodo-cunque liti, defricantes atque abluentes. Huc referre mihi posse videor Strabonis verba, ἴσαν δὲ βασιλεὺς, Indorum rex, λούη τὸν τρίχα, μεγάλῃν ἰσχυρὴν ἄγουσι, καὶ μεγάλα δῶρα πῖμπουσι, lib. XV. p. 1046. A. (p. 718 med. ed. Cas.) habent certe quidem adfne aliquid. Porro (lin. 10.) δίσσαι τοῦ Πίρξου Codicis Arch. minime futile: plures idem si præberent, in majore versaretur honore. Wess.—Nunc, quum unus hic codex δίσσαι pro χερῶν habet, videtur istud ex scholio natum. S.

CAP. CXI. 12. πιλύων με γυναικα, etc.] Proxime consequens ταύτην με πιλύεις hoc ad sanitatem revocat. Absentia vocis τριῦς (lin. 13.) in tot bonæ

notæ membranæ considerationem mereatur, siquidem sine ea filum sermonis cohæret, et filiarum quoque nullus finitur numerus. Superat ejus tamen præsentia scribarum captum, videturque adeo adprobanda. Rediit (lin. 16.) μερίνα, cui dialectus favet, et Calliope c. 61. Wess.—Probatorum complurium codicum reprobata consensu (quibus cum haud dubie alii etiam, si diligentius excutiantur, facere reperientur) vox τριῦς a lectore quodam olim margini adjecta fuisse videtur, et dein temere a nonnemine in contextum adscita. Equidem prope absum ut abjiciendam censeam. S.

17. μέγα μὴ ποιῶμαι] Ne hac in dictione Scriptor a se secederet, primas Arch. et Vind. concessi, qua super re ad lib. III. 42. Wess.

Ibid. μεγάλη μὴ ποιῶμαι] Hic certe placet lectio Arch. μέγα μὴ ποιῶμαι. In istiusmodi formulis μέγα ferme tantum reperitur; eadem qua hic structura positum in Xenophontis Κυρ. Παιδ. V. p. 76., ἰγὼ μέγα ποιῶμαι φίλον ταῦτο τὸ χαρίον τοῖς ἰνδοῖς συμμάχοις καταλιπὼν, ut est in Cod. MS., pro καταλιπὼν. Ut μέγα ποιῶμαι, frequentatur et μέγα ἡγοῦμαι, et μέγα τίθιμι. Merito tamen dubitat vir Celeberr. probandum-ne sit apud Herod. III. c. 42., quod vulgatur μέγα ποιῶμενοι ταῦτα, an, quod offerunt duo Codices, μεγάλη ποιῶμενοι ταῦτα. VALCK.—Alia Nostri loca a Wess. ad III. 42, 12. citata, perquam probabile mihi faciunt, μεγάλη hic revera ab ipsius Scriptoris manu esse. Haud immerito vero mireris, duo illos codices Arch. et Vind. qui hic a cunctis aliis discedentes, μέγα pro illorum μεγάλη dant, eosdem, lib. III. 42. μεγάλη dare, ubi reliqui omnes in μέγα consentiunt. Ac fieri quidem potest ut fallar, sed etiam atque etiam ego suspicor, eundem eruditum illum sive lectorem sive

librarium, cui multae debentur lectiones, quae commodiores videri poterant, quam hae in quas reliqui omnes consentiant codices, et hoc loco *μεγάλα*, quod ei insolentius visum esset, suo arbitratu in *μείγα* mutasse, et III. 42. quum *μείγα ποιούμενος* scripisset Herodotus, *μεγάλα* posuisse, quod sequenti *ταῦτα* aptius respondere videretur. S.

27. Legit Bothius *ὅδ' δὴ καὶ με ἀπολί-
σῃς*: non me perdes: effugiam enim, aut te ulciscar. S.

CAP. CXII. 4. *τοὺς τι μαζοὺς ἀπο-
ταμύει*] Dirum potentis matronae facinus! Geminum aliud, ex inopia ejus religione susceptum, lib. VII. 114. Et illam tamen, adeo effrænata rabie inmanem, execrabilem, animo factisque consceleratam, doctorum haud pauci reginam Estheram esse, regis Ahasueri consortem tori (nominis quadam adfinitate, sicuti mihi videtur, delusi) censent. Istud illi viderint; eam enim in causam nunc non descendo: tu *τοὺς τι μαζοὺς* ubi volueris, aderit e scriptis factas, modo ne adscripta, lib. IV. 202. flocci faceris. WESS.

CAP. CXIII. 7. *ὡς ἰμεὶ δοκίμην*] Formulæ veterem cultum membranae reddunt. Eadem, lib. IV. 168., aliisque locis. *Ἐμεὶ δοκίμην* Sophocles, Thucydides, Philostratus, etc. Aldi Abreschium Dilucid. Thucyd. p. 5. WESS.

13. *τὴν στρατιὴν τὴν ἰαλίαν*] Suspicio vocem *στρατιὴν*, ex proximis inhaerentem memoriae scribentis, alterius vice male fuisse repetitam. Qui Susis abierat cum liberis, *καὶ δάκρυ τι* καὶ ἄλλοις, quique necdum pervenerat ad suam praefecturam, is minus commode dici poterat jam nunc secum habuisse exercitum. Multo mihi videretur accommodatius, si a Xerxe missi in via dicerentur interfecisse *αὐτὸν τι ἰαλίαν*, καὶ

τοὺς παῖδας αὐτοῦ, καὶ τὴν Στρατιὴν τὴν ἰαλίαν, si hoc alicunde firmamentum acciperet. VALCK.

CAP. CXIV. 2. *πρὸς Λεοντόν*] Idæ promontorium, contra insulam Lesbion, in Scholiis ad Nicandri Alexiph. v. 40. et elegantissima correctione Casauboni apud Athen. lib. XIII. p. 598. c. Saepe illic navigaturos adversi morabantur venti. Eumenes rex — adversis deinde ventis quum aliquot diebus superare *Λεοντόν* promontorium non potuisset, etc. apud Livium, lib. XXXVII. 37. In proximis, de abitu Spartanorum, et Atheniensium pertinace ad Persas insequendos perseverantia, nihil fere Thucydides, lib. I. 89. discordat. WESS. — Lectus promontorium saepe Straboni memoratum: et ibi quidem aliquoties acute scribitur *Λεοντόν*, quemadmodum *Λεοντόν* acute pingitur in Herodoti libris scriptis editisque: rectius vero, quo proprium nomen ab adjectivo verbali *λεοντός* distinguatur, penacutè scribitur apud eundem Strabonem, lib. XIII. pag. 604. a. 606. c. etc. ed. Casaub. et sic etiam apud Athenæum, l. c. correxit Casaubonus, *λίον ἰσθμὸς Λεοντόν*, ubi mendose *λίοντρον* olim. S.

10. *ἐκ τῆς Ἀβύδου διαβάντης*] *Διαβαλάντης*, quod ex Arch. memorat Galeus, probarem ut aliquoties adhibitum Herodoto, VI. 44. V. 33. et 34. In eundem sensum *διαβάλλειν* posuit Thucyd. II. 83. VI. cap. 30. Aristides, T. III. p. 577., *εἰς Φίλας διέβαλον*. Eunapius in Proetres. p. 129., *διέβαλιν ἐξ Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην*. VALCK. — Quod in Var. Lect. (ed. S.) dixi, verbum *διαβαλάντης* h. l. cum Arch. nostrum etiam codicem F. tueri, id indictum velim: denuo inspiciens optimas hasce membranas, quarum usuram ad hunc usque diem illustris possessor liberaliter mihi concessit, video in illis *διαβάντης* scrip-

tum, uti in aliis: atque id tenere debueram. Conf. Wess. Adn. ad IX. 89, 23. Quum verbum διαβάλλειν trajicendi notione alias frequentet Herodotus, scriptura Arch. διαβαλόντας h. l. ejusdem docti olim hominis industriæ deberi videtur, cui multa alia, quæ ille codex (et qui cum presse sequitur Vind.) propria habet, accepta ferenda esse et sæpius alias monui et proxime etiam ante observavi. S.

CAR. CXVI. 4. ἔ'Ελαίουντος ὀφειλόμενος] Quum Xerxen circumvenit Artayctes, nondum dici poterat Protesilai τὰ χρήματα ὀφειλόμενος: hoc itaque e sequentibus huc ab alia manu videtur illatum; ab Herodoto autem scriptum αἰτήσας, Vallæ lectum, dat Arch. Nomen urbis Chersonesi Thraciæ diversè scribitur 'Ελαιῦς et 'Ελαιεύς, docente Clar. Wesseling. ad Diodori XIII. c. 39. Mihi quoque legitima scriptio videtur 'Ελαίουντος. Prope Elæunta, atque hujus templi Protesilai reliquias, scenam constituit suorum Heroicorum Philostratus, de Artaycte nostro narrata respiciens, p. 672., ubi templum memorat, ἡ δὲ κατὰ τοὺς πατέρας ὁ Μῆδης ὄβριζι: juxta Herod. spoliato templo quum Elæunta veniret Artayctes, ἡ τῇ ἀδύτῃ γυναιξὶ ἰμίσγων. conf. VII. c. 33. VALCK.—De Aoristorum usu præcipiens Hermannus, quem in Var. Lect. (ed. S.) etiam laudavi, recte monuit defendi h. l. ὀφειλόμενος posse. Quare, quum in hanc scripturam veteres libri omnes, excepto Arch. ejusque sequacibus Vind. et Vallæ exemplari, consentiant, horum αἰτήσας ex correctione parum necessaria ejusdem docti olim hominis, quem modo dixi, fuerit prognatum. S.

17. καὶ τοῦ αὐτοῦ βασιλεύοντος] Indicatum superius ad lib. I. 4. Hinc audax fluxit et inopportuna Artaxerxis, Persarum, victis Parthis, vindicis et regni instauratoris, cedere Imp. Alexandrum

Romanosque omni Asia debere, ἰᾶσαι δὲ ἀρχὴν Πέρσας μίχους Ἰωνίας τε καὶ Καρίας.— εἶναι γὰρ αὐτὰ Περσῶν προγονικὰ κτήματα: esse enim Persarum hereditarias atque a majoribus acceptas possessiones, in Herodiani, lib. VI. 3. Proximum καὶ τὸ τίμινος Ἰσσυρι, (lin. 19.) fanumque sevit, obscurius versum; nisi fanum, locum effatum templo et sacratum Laurentius Livii more et hic intellexerit. τίμινος, ager exemptus et consecratus juxta Protesilai sepulchrum, sicuti Noster in præcedentibus. Inpendit et bis operam Cl. Olearius ad Philostrati Heroic. c. 2. p. 672.; verum istiusmodi, ut noceat magis, quam prosit. Wess.

23. ἀφύκτως δὲ καὶ αὐτῷ ἰστίσσει] Litem primæ voci schedæ movent. Age, intueamur. Ἄφουκτος omne, quod vitari quitum non est. Ἄφουκτος θάνατος Simonidi, in Consol. ad Apollon. Plutarchi, p. 107. ἢ ἀφουκτος ἀνάγκη Philospho de Pythagoræ schola apud Stobæum Eclog. Phys. p. 8., τὸ περισσώμενος ἀφουκτος Alciphroni, lib. I. Epist. 25. Sed Artayctes, modo provide et consulto egisset, aut vitare obsidionem, aut adparatu ad eam tolerandam sese potuerat instruere. Neutrum observavit; unde ex improviso, uti Vallæ, ἀφύλακτος (non ἀφύλακτος) membranæ Arch. et Vind., supervenerunt. Simile Polyæni VIII. 36. ἰστίσθαι τοῖς πολέμοις — καθύδουσι καὶ ἀφύλακτος. Plutarchi T. II. p. 262. c. καὶ τὸν Ἀριστοδημον ἄσπλον καὶ ἀφύλακτον παρουσιάζοντις διαφθείρουσι. Herodiani VI. 5. οὕτω γὰρ ἦντο — ἀφύλακτος καὶ ἀπερόσους αὐτοῖς ἰστίσθαι. Quæ cuncta ut vetustis libris paria faciam, a me inpetrant: alia opinatis præscribitur nihil. Wess.—Habet etiam ἀφύλακτος διακρίσθαι Polybius IV. 36. 4. Denique perapta utique huic loco scriptura ἀφύλακτος videri poterat. Quod si tamen vulgatum olim

ἀφύκτως posset defendi, in alteram scripturam eadem rursus suspicio caderet, qua alias codicum Arch. et Vind. quamlibet speciosas lectiones premi modo observavimus. Et quidni tueri locum suum ἀφύκτως possit? Non equidem ad Hesychii auctoritatem provocabo, ipsum hoc vocabulum in Lexico suo illustrantis: nam, quæ ibi adjecta est interpretatio ἀνεξελίσπτως, satis ostendit non ibi Herodoti hunc locum respexisse Lexicographum. Sed, quamvis alibi, si ab hoc Nostri loco discedas, vix usquam hodie adverbium ἀφύκτως reperiatur, tamen, ut ἀφύκτων dicitur quod effugere nemo potest, sic nihil impedit, quo minus ἀφύκτως αὐτῇ ἰκίωται dixisse Herodotum credamus, ita de improvviso eum adorti sunt Athenienses, ut effugi non potuerint, id est, ut ille et qui cum eo erant effugere non potuerint: nempe, quod ex insequentibus intelligitur, et navibus urbem obsederunt, et exscensione facta eandem a continente ita circumsederunt, ut effugere nemo posset. Atque hæc lectio etiam significantior est: nam, ἀφύλακτον fuisse eum ab hostibus invasum satis jam superioribus verbis, οὗτοι παρεσκευασμένοι ἐς τὸν πόλεμον, οὗτοι προσδιδυμένοι τοὺς Ἕλληνας, declaratum est. Quare, uti nunc quidem stat sententia, vulgatam olim scripturam ἀφύκτως restituendam auctori censeo. S.

CAP. CXVII. 6. Istud ἰστέργον τὰ παρόντα H. Stephanum in jucundissimo Isocratis ad Demoniac. p. 8. Στέργει μὲν τὰ παρόντα, ζήτει δὲ τὰ βελτίω, offendere non debuerat. Cautior in omni hoc genere Th. Gatakerus ad Antonin. VI. 44. Wess.—Quid sit quod H. Stephanum offendisse dicat Vir doctissimus haud satis video, nisi hoc spectavit quod ille in Thesaur. Græc. Ling. T. III. p. 1014. κ. postquam Isocratis dictum adposuit στέργει τὰ παρόντα, præsentibus acquiesce, statim adjicit, verbum στέργει

hac notione usurpatum frequentius cum dativo casu construi; quum quidem haud minus frequenter accusativo casui jungatur, ut ostendunt exempla a Gatakero l. c. cummata. S.

CAP. CXVIII. 1. Οἱ δ' ἐν τῇ τείχεϊ ἐς πᾶν ἦδη, etc.] Interposita ἀμφὶ τὸν Ἀρκαδικόν, adprobata priscorum Codicum et Gronovii sententia, ablegavi unde venerant, quippe scribarum insititium glossema. Porro τόναι τῶν κλίνας nervi, lectulis et sellis intendendis habiles, quibus elixis et igne mollitis famem domare nitebantur miseri. Vide Pollucem, X. 37. Wess.

8. οἱ Χερσσησῆται, etc.] Vicem Stephanano Byz., qui toties auxilio nobis venit, reddemus. Excitaverat hæc in Χερσσησῆται, sed latuerunt eruditos ejus explanatores. Vulgatur, καὶ τὸν πολέτην (Hecatæus) Χερσσησιόν φησι. Ἀψινθίαισι πρὸς μεσημβρίαν ἰμαρῶνται Χερσσησῆται, ἀπὸ τῶν πύργων ἰσημήναντο ταῖσιν Ἀθηναίοις τὸ γιγνόν: quæ minime apta, sed luxata L. Holstenius cognovit. Ubi scripseris, Ἀψινθίαισι—ἰμαρῶνται Χερσσησῆται. Χερσσησῆται ἀπὸ τῶν πύργων, etc.; redibit nexus et legitima verbis sententia. Deerit mentio Herodoti, quæ liberque ejus IX. adjicietur commode. Ille quædam aliter exarata hic animadvertit, Χερσσησῆται tamen Nostro VI. 39., et cap. 119. Calliopes: (IX. 120, 1.) nam Χερσσησιωτίων vox exerrat. Wess.

CAP. CXIX. 2. Ἰθυσεν Πλευστόργην ἐπιχωρίῳ Θιῷ] Barbarum et crudele nomen aliis relinquo, mihi manet ignotum: ignotum quoque, unde ἐλίζωνίς, quæ auctoritate, in postremam venerint editionem. An de Vallæ Latini? nam de Arch. scriptura viro Celeb. notitia nulla. Pristinum ἐλίζωνίς, paulumque ultra id progressos ducit. Paucos autem admodum fuisse, qui fuge-

unt, liquido haud paret. Satius erit, illibatum illud servare. Omnium præclarissime ὅτις Αἰγὺς ποταμῶν, quo de egregie prorsus Oudendorpius ad Frontin. II. 1, 18. Wess.

CAP. CXX. 3. καὶ ἰσχυροὶ] Pati possem Athenæsi et Eustathii ἰσχυροὶ, si quæ gravis urgeret causa. Simile Apollodori, Bibl. III. 13, 6. καὶ ἡσυχῇ ῥοντα τὸν παῖδα ἰδὼν ἐπὶ τῷ θυρῷ, ἰβήσιν. Æschyli Pers. v. 983., Euripidis Iph. Aul. 1587. Sed Apollon. Rhod. IV. 874. εἰσβήσιν Παιδα φίλον σφαίροντα διὰ φλογός. Junge Valckenario observata lib. VIII. 5. Ἰχθύς ποδάτωσι rejecti ob vocabuli raritatem videntur. Opportunum adest Dionis Cassii, lib. XLIX. p. 473. κ. τῶν τε νεαλώτων τινὲς καὶ Δαλμάται ἐν αὐτοῖς ἰκαστήσαν, de recens captis. Wess.

3. ἰβάλλοντό τε καὶ ἰσχυροὶ] Quam verbo formam induit VIII. c. 3., ἰσχυροὶ hinc excitat Eustath. in Odys. μ'. pag. 497, 30. Errorem in vicinis Vallæ Jo. Hartungus jam correxit, Locor. Memorab. III. cap. 7, 18. VALCK.—Quemnam Vallæ in vicinis errore correxerit Hartungus, cujus liber ad manus non est, nescio. Illud video, verba οἱ τάριχοι ἰβάλλοντες interpretatum Vallam esse offa illa salsuræ resiliit, scilicet ex Ionum idiomate ἰβάλλοντες pro ἰβήλλοντες accipientem: cujus rationem sequens Schulzius in Indicem Græcitatæ Herodotæ ex hoc ipso loco verbum Ἐπάλλισθαι, resilire, retulit. At ἰβάλλομαι aut ἰβάλλομαι non tam resilire, quam insilire et irruere in aliquem significat. Jam olim autem Sylburgius in ora Herodoti Latine Francof. 1595. editi monuerat, esse a verbo πάλλισθαι, vibrare et concuti significante: recte vero. Sic sane VII. 140, 14. δῖμασι παλλόμενοι sunt metu tremantes sive concussi. Sic apud Poëtam σάβησι πάλλεται ἥτορ, in pectore saliens

Vol. IV.

vibrat cor, Iliad. χ'. 452. Sic Plutarch. in Vita Cicer. jungit παλλόμενοι καὶ τρέμον. Denique quid multa? ἰχθύς παλλόμενος perspicue memorat idem Noster, I. 141, 9. S.

7—9. Portento, quo censebatur ἐν τάριχος ἀναβῆναι, ut loquitur Philostr. in Heroic. p. 672., sibi significasse Protesilaum Herodoti narrat Artayctes, ὅτι καὶ τεινὴς καὶ τάριχος ἰὼν δύναται σφῶν ἔχον τὸν ἀδικίοντα εἰσεσθαι. Pro εἰσεσθαι Arch. præbet εἰσεσθαι: quod lectum Eustathio hujus monstrat interpretatio, ὅτι Πρωτισίλαος — δύναται βλάψαι τὸν ἀδικιῶντα. Suum hic εἰσεσθαι, id est τιμωρῆσθαι, probabiliter posuerat historicus. Huc spectans Pausan. III. (c. 4.) p. 213. Πρωτισίλαος, αἰτ. ἐν Ἐλαιῶντι, οὐδὲν ἦρως Ἀργεῶν φανερῶτερος, ἀδελφὴν Πίρρον ἱτυμωρήσατο Ἀργαδικήν. VALCK.—Hæreo, servem-ne εἰσεσθαι, an εἰσεσθαι præoptem: hoc Eustathium vidisse, ipsius βλάψαι testificatur. Enimvero conspectius inter variantes, quas dicunt, exstet. Wess.—Hoc rursus loco vereor ne genuinam auctoris scripturam cum curiosi correctoris invento permutarim. Quemadmodum non modo εἰσεσθαι, sed multo etiam frequentius εἰσεσθαι εἶνα, ulcisci, pœnam de aliquo sumere, dixit Scriptor noster: sic constanti probatorum codicum testimonio credi poterat, etiam εἰσεσθαι, præsentis temporis forma, nunc eundem scripsisse: quin et percommoda videri debebat formula τὸν ἀδικιῶντα εἰσεσθαι. Sed, quoniam nusquam alibi hoc verbum in præsentis tempore occurrit, suspectum fortasse idcirco fuit olim non nemini, et in εἰσεσθαι aut εἰσεσθαι temere mutatum. S.

10. ἄποινα οἱ τὰδὶ θύλα ἱπιβῆναι] Vir eruditus Corn. de Pauw ἄποινα μοι τὰδὶ, etc. quoniam τίμημα ἱπιβῆναι in multa irroganda teritur; qui mihi quidem oblitus inter conjectandum videtur

ἄσωνα Nostro præmia esse, quæ pro capite penduntur, lib. VI. 79. De Artayctæ scelere et condigna pœna Philostratus Heroic. cap. 2. p. 672. Wzss. —Sunt utique ἄσωνα præmium vel pretium pro capite pensum; sed *pendere* aut *solvere* pretium Græce non *ἰστίδισαι*, puto, sonat, verum *δίδουσι*, aut *ἔκρινον*, ut est apud Nostrum, VI. 79, 6. His adde quæ in Var. Lect. (ed. S.) observavimus. S.

19. *συνίδα προϊστανσαλιόντες*] Cl. Reiskius *συνίδι*. Frustra. Noster, lib. VII. 33. *ζῶντα πρὸς συνίδα προϊστανσαλιόντας*, quod geminum: considerandum enim, *ἀναιρίμασεν πρὸς συνίδα σαυσαλιόντας*. Vide ibi. Wzss.—Conf. Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. CXXII. 6. *καὶ ταύτην τραχίην*] Paria de ingenio et habitu Persicæ regionis Plato de Legib. III. p. 695. A. et Herodoti assector Arrianus Exped. Alex. lib. V. 4. *καὶ γὰρ καὶ Πέρσαι τότε πίνησις τε ἦσαν καὶ χώρας τραχίας οὐκ ἔσθης, nempe principio regni Cyri. In vicinis (lin. 9.) οὐκὲς, toties laudatum, ex Arch. remigravit. Wzss.*

15. *μαλακοὺς ἄνδρας γίνεσθαι*] Addita vox robur Cyri dicto conciliat. Observatio ipsa plerumque vera est, atque excellentissime ab Hippocrate illuminata, de Aër. Aq. et Loc. pag. 289; in universum tamen fallax. Fere imperia penes eos fuere populos, qui mitiore cœlo utuntur: in frigora septentrionemque vergentibus inmansueta ingenia sunt, ut ait poëta, suoque similima cœ-

lo, dicto Senecæ, lib. II. de Ira, c. 16. Quid olim quæso suavius cultiusque Græcia? Quid Cæsaris et Taciti ætate asperius et situ magis fœdum Germania? At nunc utriusque faciem intueri. Nemo adeo ferus est, ut non mitescere possit. Si modo culturæ patientem commodet aurem, more oraculi Horatii. Wzss.

Ibid. *οὐ γὰρ τοι τῆς αὐτῆς γῆς ἵσαι*] Eandem Cyri sententiam verbis diversis Plutarchus tradidit in Apophthegm. pag. 172. x. ubi Persas Cyrus cupientes *ἀντι τῆς ἑαυτῶν, ὁδῆς ἐρεσιῆς καὶ τραχίας, τιλιὰ καὶ μαλακὴν χώραν λαβεῖν, οὐκ ἔλασιν, εἰπὼν δὲ καὶ τῶν θυγατρῶν τὰ στήματα καὶ τῶν ἀνδρώπων οἱ βίαι ταῖς χάραις συζευκνύνται*. Temporis itaque Cyri Persas velut *τραχίας χώρας ἐργόνοισι* laudat Plato de Legib. p. 695. A. cui hac in parte convenit cum Xenophonte Κυρ. Παιδ. VII. p. 117, 5. Dantur Cyri dicto plurima veterum simillima, partim collecta Th. Gatakero ad M. Antonin. IV. 39., quorum nonnulla dederat et Andr. Dounæus in Demosth. pag. 131. Unius ponam verba Livii ex lib. XXIX. c. 25. Fertilissimus ager, eoque abundans omnium copia rerum est regio; et imbelles (quod plerumque in ubere agro evenit) barbari sunt. Herodoti Cyrus, *φιλίην* inquiebat, *ἐν τῶν μαλακῶν χώραν μαλακοὺς ἄνδρας γίνεσθαι*. Herodotea non pauca Livius expressit imitando. VALCK.

GLOSSÆ HERODOTEÆ,

SIVE

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΩΝ ἩΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

EX CODICE BIBLIOTHECÆ S. GERMANI

CUM

PETRI WESSELINGII ADNOTATIONIBUS.

CUM Herodoti Musæ (sic præfatus est WESSELINGIUS) alio sermone ac reliqui Græcorum fabulentur, non illi sollers Grammaticorum cura ad explanandum defuit. Suidas meminit *Ῥομῆματων* eis *Ἡρόδοτον* Sallustii Sophistæ et Heronis Attici Rhetoris, argumenti, uti suspicor, critici et historici. Philemonem Grammaticum in *Συμμίκτοις* non dissimilem instituisse operam, Porphyrio Quæst. Homer. VIII. haud temere credimus. Apollonii, iudem Grammatici, *Ἐξηγήσεις γλωσσῶν Ἡροδότου* indicavit et exscripsit Etymologus in *Κωφῆς* et *Σοφιστής*. Quæ quidem ad nostram si devenissent ætatem, flocci non facerem *Ἡροδότου Λέξεις*, ob oculos hic positas; quippe jejunas, sæpissime alienas, et non nunquam insulas et absurdas. Memorantur in indice legati Antonii Eparchi T. I. Var. Sacr. pag. 528. Steph. Monachii *Λέξεις Ἡροδότου Ἰστορικῆς*, quas a nostris diversas dicere non audeo. Primus hoc Lexicon ex codice Goldasti vulgavit G. Jungermannus, digestum *κατὰ στοιχείων* sive litterarum ordinem, cujusmodi exempla ex locupletissima Francorum regis bibliotheca et monasterii S. Remigii inter manus sunt. At aliud vir egregius

Montefalconius ostentavit Biblioth. Coislin. p. 484., descriptum nulla litterarum primorum serie, sed secundum Librorum, in quorum olim marginibus istæ glossæ, numerum. Ex oris enim Codicum res clamant excerptas esse, et Schedæ ostendunt Eminent. Cardinalis Passionei. Nactus illud ipsum sum Cl. Capperonerii humanissima opera ex Biblioth. S. Germani, in quam Coislinianam migrasse notum est; dignumque censui hoc loco, tum quod in priore, ex codice Goldasti, voces ab aliis inepite avulsæ cernantur, tum quoniam locupletius adparuerit, et Suidæ Hesychioque plerumque conveniat: nam uterque, ille præcipue, simile *Λέξεις* usurparunt; neque ejus usum recusavit Timæus in suo Platónico, nedum præter ceteros omnes G. Corinthus, sed sæpe turpis socordiae reus. Non libet, nisi ubi quatuorviri in alia eunt, eos operose ad partes vocare. Sectiones librorum, ad quas scholia pertinere videntur, ut quærendi labor amputaretur, adscripsi.

Hæc WESSELINGIUS. Nobis, quoniam et in Var. Lect. (ed. S.) et in Adnotationibus subinde ad Glossas hasce Herodoteas (quas ille Adpendici ad suum

Herodotum, p. 178. et seqq. inseruit) provocatur, easdem hoc loco Adnotationibus ad Scriptorem Nostrum continuo subjicere visum est. Quod autem ait idem Vir doctissimus, primum *Jungermanum* hoc Lexicon, κατὰ ἐραχμὴν digestum, ex codice Goldasti vulgasse; id quidem, re paulo curatius investigata, sic se habere cognovi. Prolegomenis ad Herodotum suum anno mdcviii. editum Jungermannus (sive, ut ipse nomen suum Latine scribere consueverat, Jungermanus) Glossas istas pag. 35. et seq. hoc titulo inscriptas inseruit, ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΩΝ ΗΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΛΕΞΕΩΝ. Ex MS. Codice Melchioris Haiminsfeldii Goldasti. Quas glossas postquam Th. Galeus in Londinensi Herodoti editione multis aliis ex Galeno, Hesychio et Gregorio Corinthio congestis auxit et locupletavit; rursus solas easdem prorsus, quas olim Jungermannus, eodemque titulo inscriptas Gronovius in suo Herodoto, pag. 745. seq. repetendas curavit. De eisdem Glossis idem Jungermannus in Præfatione ad Herodotum hæc scripsit: "Nos ad-
"jecimus *Lexicon*, uti quidem titulus
"præscribitur, vel potius, ut mihi vi-
"detur, Glossas notabiliorum in He-
"rodoto vocabulorum. Misit id ad
"nos ita transcriptum, quo exemplo
"edimus, vir nob. et cl. Melch. Haiminsfeldius Goldastus. Quod con-
"jecturæ de quibusdam incidit obiter, ad
"oram posui." Ex quo adparet, per-
suasum quidem fuisse Jungermannum,
se primum omnium has glossas publici
juris fecisse. At, verum si quæris,
sunt eadem ipsæ, quas jam anno
mdlxiv. Henr. Stephanus in Dictiona-
rio Medico post Erotiani et Galeni Ex-
positiones dictionum Hippocratis, p.
105—109. eodem titulo inscriptas, Λι-
ξὸν τῶν Ἡεροδοτείων λῆξεων, ediderat;
quas porro easdem Barth. Eustachius

Erotiani et Galeni Glossariis, anno
mdlxvi. a se editis, adjecerat Latina
versione illustratas. Nec vero potest
ovum ovo esse similis, quam sunt
Glossæ a Jungermano editæ illæ, quas
primus Stephanus in lucem emiserat:
ita quidem, ut eadem prorsus fortuitæ
halucinationes in utroque pariter exem-
plo reperiantur; veluti, ἀρτίξον pro ἀρτί-
ξων, ἀφιδίαι pro ἀμφιδίαι (qui quidem
error jam olim quoque in Gregorii li-
bellum de Dial. Ion. §. 123. est propa-
gatus;) ἀποφῆν pro ἀποφῆν, ἀχαι-
εῖν pro ἀρχαιεῖν similiaque alia; quæ
quo pacto corrigenda viderentur, per-
specte Jungermannus in marginē suæ
editionis docuit; cujus notulas Grono-
vius etiam in inferiore sui exempli ora
adposuit. Paulo post operam ab Henr.
Stephano libello huic præstitam, Barth.
Eustachius easdem glossas, quasi ad
Hippocratem spectantes et ab Herodo-
to quodam congestas, Erotiani et Gale-
ni glossariis Hippocrateis, Venet.
mdlxvi. editis, ita adjunxit, ut Græcis
vocalibus, omissa interpretatione Græca,
Latinam adjiceret interpretationem:
unde dein easdem Hier. Mercurialis in
Appendice sui Hippocratis repetiit, hoc
titulo insignitas: Herodoti Dictionari-
um vocum Hippocratis.

Hæc ante Jungermannum gesta sicut
notitiam hujus viri effugerunt, sic pos-
teriores Hippocratis Editores latuisse
videtur opera huic libello ab eodem
Jungermano præstita, judiciumque
prudentissimum quod ille de hoc Lex-
ico, ut vulgo inscribatur, tulerat.
Nam et in insigni editione Hippocratis
Genevensi, quæ anno mdclvii. pro-
diit, libellus hic in Prolegomenis post
Erotiani et Galeni glossaria, quasi et
ipse ad Medicæ artis patrem spectaret,
exhibetur, ex Henr. Stephani exemplo
repetitus: et in splendida Charteriana
Hippocratis et Galeni editione, Parisiis

anno MDCLXXIX. in lucem emissa, T. II. p. 140—144. Græca Henr. Stephani cum Eustachii Latinis ita repetita sunt, ut non erubuerit Editor titulum præfigere hujusmodi: 'Ἡροδότου Λεξικὸν τῶν παρ' Ἰωνηγεράτου λέξεων τινῶν. Herodoti Dictionarium quarundam dictionum Hippocratis. Atque in hac Parisiensi editione, paululum quidem mutata est vocabulorum series, ut non modo (quemadmodum in Stephani exemplo) secundum literarum initialium ordinem collocata sint, sed etiam secundum legitimam illarum literarum seriem quæ in quoque vocabulo primam literam sequuntur; hoc modo: Ἀβίος, ἄβρος, ἀγνηλασίαι, αἰγίς, etc. Cæterum et in hac et in Genevensi, quam dixi, editione eadem vitiosæ voces, quas Stephanus exhibebat exemplum, ἀφιδίας, ἀποφρῆν, ἀχαιεῖσιν, etc. fideliter repetuntur, nulla mentione facta veræ scripturæ ab Jungermano commendatæ. Denique, recentiori etiam memoria, Lipsiæ anno MDCLXXIX. Franzius Erotiani et Galeni Glossarii rursus easdem hasce Glossas, quasi Herodoti cujusdam Dictionarium vocum Hippocratis, ita adjunxit, ut non modo Jungermani, sed et Wesselingii operam illis præstitam perinde ignorasse videatur: nam eis quidem vocabulis, de quibus vel H. Stephanus vel Camerarius in Prolegomenis ad Herodotum aliquid commentati erant, horum Virorum adnotationes subjecti; reliqua vero, et in his eadem ipsa quæ fæde corrupta legebantur, prorsus intacta reliquit, ne ulla quidem notula adjecta.

Ita quum ex uno eodemque exemplo, eoque passim corrupto admodum, ductæ sint omnes, quas adhuc commemoravi, Editiones harum Glossarum secundum literarum seriem digestarum; operæ pretium facturus videtur si quis illas cum alio vetere exemplo, quod

emendatius scriptum sit, voluerit conferre. Et fuerat olim tale exemplum optimo nostro Codici F. adjectum, eadem antiqua manu, qua ipsi novem Herodoti libri, descriptum: sed de illo, quod vehementer doleo, nonnisi minuta pars superest, folio verso, quo finis nominæ Musæ continetur, inscripta; et hæc ipsa pars nonnihil etiam defecta, quum ejusdem folii pars vel lacera sit vel vetustate detrita. Quæ supersunt, hæc cum H. Stephani exemplo et cum Glossis secundum Musarum seriem a Wesselingio editis contuli: et, quid intersit, hoc loco adponendum duxi. Titulus nec adest, nec adfuerat olim ullus. Prima glossa, Ἀνίλη· χράση: quia ibi lacerum folium, non comparet. Proxima est Ἀνδριῶν· μέγας οἶκος ἀνδρῶν: quæ abest H. Stephano, habet autem eandem Wess. ex lib. I. 34. omisæ tamen voce ἀνδρῶν. In gl. Ἀναξμείδης ex I. 71. desunt (ut apud Stephanum) verba ἢ τὰ νῦν βεβαιία λεγόμενα, quæ habet Wess. Succedit Ἀβίς· εἶδος ἀκολάστου σχήματος: quæ glossa, ex vetere aliquo scholio tumultuarie et imperite excerpta, spectare mihi videbatur ad lascivam Hippoclidæ saltationem, Herod. VI. 129. ubi etiam pro vulgato σχημάτων lin. 14. codex Arch. ex simili scholio ἐρχήματα σχημάτια legit. Merito vero ignorat absurdam glossam Codex Sangerman. recteque pro ea ex lib. VI. hanc habet, Ἐμμίλιαι· χοροὶν ἐρχουσι. Sed vide deinde Wesselingii notata ad voc. Πηκτίς, ex lib. I. cap. 17. In gl. Ἀνίγνωσις ex I. 86. habet cod. F. ἀνίσταται, pro ἀνίσταται: utrum vero ἰδιῶδες habuerit cum Steph. an ἀνιδιδάξει, cum Wess. in lacera folii parte haud adparet. Ἀντίξου recte scribit F. non Ἀντίξου, ut Steph. Ἀρδία· φαιέρας scribit F. ut Wess. ex I. 215. non φαιέρας, ut Steph. Ignorat autem verba καὶ τὸ βίλος, quæ adjecit Steph. Post Ἀρδίη habet codex

noster *Αἰμασίᾳ* τὸ ἐν χαλίκῳ ἠεροδμημί-
νον ἔστι πηλοῦ τυχίον, ut Wess. ex I.
180. quam glossam ignorat Steph. *Ἀμ-
φιδίας* utrum recte scriptum fuerit, an
mendose *Ἀφιδίας*, in lacero folio non
adparet. Sed recte *Ἀσφορῆν* habet F.
sicut Wess. ex II. 109. non *Ἀσφρῆν*,
ut Steph. *Ἀπηνικίστιρα* scribit F. pro
Ἀπηνικίστιροι, ex III. 14. *Ἀνδρόσφιγ-
γας* scribit F. non *Ἀνδρόσφιγγα* ut Steph.
et Wess. deinde vero habet *εὐθις* *εὐ-
μα* — *γυγόνος*, ut Wess. ex II. 175.
non *εὐθις* *ἄνθρωπος καὶ σφίγγ* *δημιούρ-
γημα*, ut Steph. Sequitur *Ἀσιμωρητί-
σιν* (ubi *ἡγουν* habet Steph.) *καταφρονή-
σαι*: quæ quo pertineat glossa, aut unde
ducta sit, exputare equidem non potui;
sed indicavit Wesselingius in Adnot. ad
glossam *Οὐ προξίσθαι* ex libro tertio.
Adnotavit adverbium *Ἀσιμωρητί* H.
Stephanus, Thes. T. III. p. 1577. e.
monens certam auctoritatem non habere.
Proxima in F. glossa, *Αἰγυπῶν γυνῶν*:
deest Steph. sed habet eam Wess. ex
III. 76. et evanuit quidem in nostro
codice prius vocabulum *Αἰγυπῶν*, sed
posterius *γυνῶν* perspicue adhuc com-
paret. Tum *Ἀνδρόγυνος* *ἄνδρες καὶ
ἰεμαφρόδιτος* habet F. ut Wess. ex IV.
67. Duo verba *ἄνδρες καὶ* desunt
Steph. Hanc excipit illa, cujus evani-
dum quidem primum vocab. (*Ἀρδιν*)
ἁλῖνα (sic F. pro *ἁλῖνα*) *βίλους ἢ τὰ ἐν
χυρεῖς ὄπλα*. quam ignorat Steph. ha-
bet autem Wess. ex IV. 81. In *Αἰγίς*
ex IV. 189. scribitur *φορέουσι* in F. ubi
φορεῖσι Steph. et Wess. In *Ἀγλατίιν*
desunt codici nostro verba *φυγαδίαν* et
ἰσιτάττιν, quæ habent Steph. et Wess.
ex V. 72. *Ἀρβμία φίλια*: F. ut Steph.
non *Ἀρβμία φίλια*: ut Wess. ex VI.
83. Post *Ἀναιριον*. est gl. *Ἀνακωχί-
σαντις* *ἀναχωρεῖσαντις*: quæ deest Steph.
sed agnoscit Wess. ex VI. 116. Hanc

excipit *Ἀναθώπληξ* *ὁ πλησόμενος*:
quam eandem Steph. habet, sed igno-
rat cod. Sangerm. Vide Wess. in fine
Glossarum ex nona Musa. Proxime
sequitur (*Ἀβιος* evanuit quidem hoc
nomen, sed adsunt reliqua hæc:) *ἀντὶ
ταῦ πολλὸν βίον κινημένους, ὥσπερ ἄξυλον
τὸ πολύξυλον*: ubi Steph. sic habet:
Ἀβιος *ὁ πολύβιος ὡς ἄξυλος, τὸ πολύξυ-
λος*. Eam glossam ignorat cod. San-
germ. sed mentionem ejus fecit Wess.
in fine glossarum ex libro IX. Tum
Βαλανάγρας πλῆς: cod. F. sicut Wess.
ex III. 115. non *Βαλανάγρας* *πλῆς*:
ut Steph. Glossæ ex lit. γ, in cod. F.
incipiunt a verbo *Γνωσιμαχίῳ*, ubi *ἐν
ἱαντοῦ*, non *ἐν αὐτοῦ*, ut apud Steph. et
Wess. ex III. 25. Sequitur *Γαυλοί*:
(sic male pro *Γαυλός*) *πλοῖον φανίαιον* ut
Steph. pro quo rectius *Φοινικίον* Wess.
ex III. 136. Et desunt F. verba *καὶ
φρίατος ἀντλητήριον, καὶ γαλακτοδόχον
ἀγγεῖον*, quæ sunt in ed. Steph. quorum
loco apud Wess. ex VI. 119. est *Γαῦ-
λος φρίατος ἀντλητήρ*. Proxime succedit
Γοργύην, ubi *δισμων*. *ὑπόγαιον* F. ut
Wess. ex III. 145. non *ὑπόγειον*, ut
Steph. Mox in gl. *Γυμνοπαῖδια* perpe-
ram abest vox *χοροῦς*, quam recte ex-
hibet Steph. et Wess. ex VI. 67. Mox
recte *Δημοιογγοί* scribit F. ut Wess. ex
VII. 31. ubi perperam *Δημοιογγοί* ed.
Steph. et sequaces. Postrema glossa,
in qua desinit noster Codex, ista est:
Διφροφοριμίνος *φορέσις φερομένης*.

His præmissis ipsas subijcimus *ἩΡΟ-
ΔΟΤΕΙΟΥΣ ΛΕΞΕΙΣ*, sive GLOSSAS
HERODOTEAS, secundum *Literarum se-
riem digestas, ex Codice Manuscripto
Bibliothecæ S. Germani a Wesselingio
editas, cum ejusdem Wesselingii Adno-
tationibus.*

GLOSSÆ HERODOTEÆ.

Ἱστορίας Α'.

ἈΝΕΛΗ, *χρήση* °, Lib. I. cap. 13.

Ἐξ ἡθέων. ἐκ τόπων, ἐν οἷς ἀναστρέφονται. 15.

Πηκτίς. ὄργανον, ψαλτήριον, αὐλός °. εἶδος ἀπολάστου σχήματος. 17.

Διθύραμβος, ὕμνος εἰς Διόνυσον. 23.

Σκευή. ὅπλασις καὶ στολή. 24.

Ἐδάλοισιν. ὑποστρώμασι νηὸς, ζυγαῖς °, καθέδραις. 24.

Ὅρθιον νόμον Θαμύρα °. ὁ κιθαρωδικὸς τρόπος τῆς μελωδίας, ἀρμονίαν ἔχων τακτὴν καὶ ῥυθμὸν ὠρισμένον. ἦσαν δὲ ζ' ὧν εἷς ὁ ὄρθιος, 24.

a *χρήση*,] *Χρήσι* apud Suidam aberrat.—[*χρήση* recte H. Steph. dedit, quod et alii tenuere. Nihilominus, quasi *χρήσι* esset, Usui interpretatus est Eustachius, idque et Mercurialis repetiit et Franzius nulla adjecta observatione. S.]

b *ψαλτήριον, αὐλός*, etc.] Separatum sibi locum *αὐλός* et *πηκτίς* in priore Lexico occupabant. In Cod. S. German. ferme coherent. Itaque omnia artissime aptavi, motus auctoritate Scho-liastæ Aristophanis Thesmophor. v. 1321., ubi *Πηκτίδας, εἶδος ὄργανου κιθαρωδικοῦ, ἢ ἀπολάστου σχήματος*. Gemina Suidas in *Πηκτίς*.—(Conf. quæ de ista glossa, *Αὐλός*, etc. paulo ante notavimus. S.)

c *ζυγαῖς*.] Hæc disjuncta quoque in eodem collocantur. Explicant, quod Suidas et Etymologus indicant, τὰ *ιδώλια*, quo illi modo et præstantiores Herodoti MSS. vocem pingunt. Alibi Suidas, *Ζυγαί· παρ' Ἡροδότου καὶ καθέδραι*.

d Ὅρθιον νόμον Θαμύρα.] Suidas in Voc. *Νόμος* et Ὅρθιος descripsit, verum de Thamyra nihil. Amplius scholion, unde hæ reliquiæ in schedis S. German., Thamyrin sive Thamyram, celebrem olim in Thracibus Musicum apud Diodor. lib. III. 66., nomi Ὅρθιου inventorem, non Terpandrum, ut ceteri solent, perhibuisse videtur. Legendus Plutarch. de Music. pag. 1132. v. d. et Pollux IV. 65. ubi septem illi modi

- Ἀνακῶς. ἐπιμελῶς, φυλακτικῶς. 24.
 Ξενίην συνεθήκατο. ἀντὶ τοῦ ὡς ξένιον ἔδωρῆσατο. 27.
 Ἐπιστρεφῆας. ἀπατητικῶς ἢ ἐπιμελῶς. 30.
 Ἠκούσης. ἐχούσης. 30.
 Σπερχθεῖς. ταραχθεῖς, θυμωθεῖς. 32.
 Χρήματος. πράγματος. 33.
 Ἀνδρῶν. μέγας οἶκος^b. 34.
 Ἐπίστιος. ἔποικος. 35. et 44.
 Ἐξηρτυμένοι. κατεσκευασμένοι, ἡτοιμασμένοι. 43.
 Ἡμεκτέων, δυσφορῶν. 44.
 Ἑταιριῶς. ὁ Ζεὺς παρὰ Κρησίν. 44.
 Συνηλίζοντο. συνηθορίζοντο. 62.
 Μετεξέτεροι. ἔνιοι, τινές. 63.
 Ἐνωμοτία α. τάξις τὶς παρὰ Ἀττικοῖς. 65.
 Τριηκάδας. δεῖπνα κατὰ δήμους καὶ ἀριθμὸς λ' ἀνδρῶν.
 ibidem.
 Ἐλινύειν. ἡσυχάζειν. 67.
 Ἐνώσας. διανοηθεῖς. 68.

α ὡς ξένιον] Sic et Suidas. Olim ξινίην, aut ξίνον, ut MS. S. Remigii. Valde exorbitat Corinthus, cum ἀντὶ τοῦ ξινίην ἔδωρῆσατο, ξινίην συνεθήκατο Ionum perhibet esse in sermone.

[b Paulo plenius MS. F. μέγας οἶκος ἀνδρῶν. S.]

c Ἡμεκτέων] Conpositum περιημεκτέων ibi in Musa. Nec justa tamen ex scholio suspicio, aliter olim obtinuisse. Est in glossatorum more simplex deponere, ubi conpositum in ipsa oratione. Tale χερδιών, lib. VI. 75. et αἰωρηθίντες, ibid. 116., pluraque alia.

d Ἐνωμοτία.] In schedis S. Germ. Συνωμοτία, unde Suidas Συνωμοσία, τάξις παρὰ Ἀττικοῖς, ubi postrema Herodotum si explant, sicuti debent,

absurda. Et ita tamen tres Lexici codices. Verius Etymologus Ἐνωμοτίς, immo Ἐνωμοτία, τάξις τὶς στρατιωτικὴ παρὰ Λακιδαιμονίους. Priores ergo, nisi si παρὰ τοῖς Τακτικοῖς cum Clar. Ruhnenio ad Timæum, p. 77. malueris, in errore versantur. Mendosus etiam Suidas in proximo Τριηκάδας παρὰ Ἡρόδοτον, δεῖπνα, ἢ δήμους, ἢ ἀριθμὸν τριᾶκοντα ἡμερῶν: nihil enim, ut alia præteream, isthic apud Herodotum de triginta diebus. Mendosior multo, ne quid asperius excidat, G. Corinthus, λίγους δὲ Ἴονες καὶ τοὺς κατὰ δήμους καὶ ἀριθμὸν τῶν τριᾶκοντα ἀνδρῶν Δείπνα. I nunc et fide istiusmodi λογοθήκαις.—[Commod. Steph. καὶ ἀριθμὸς ἀνδρῶν λ'. S.]

Ἀναξυρίδας. τὰ βαβεία καὶ βασιλικά ^a τῶν ὑποδημάτων, ἣ τὰ νῦν βρακία λεγόμενα. 71.

Ἀβρόν ^b. καλὸν, αὐθάδες, σεμνὸν, τρυφερόν. ibidem.

Ἀναισμοῦν. δαπανᾷν, ἀναλίσκειν. 72.

Ἰη. συστροφή, τάξις ὄχλου ἱππικῆ ^c. 73.

Εὐεστῶ. εὐημερία, εὐετηρία. ἡ καλλίστη τῶν ἐτῶν διαγωγή.

Διογενιανὸς ἄνευ τοῦ Σ' γράφει. 85.

Ἀνέγνωσεν. ἀνέπεισεν, ἀνεδίδαξεν ^d. 86.

Ἐπίδοξα. ἀντὶ τοῦ προσδόκιμα. 89.

Κνάφος. ἄκανθα ἔλκουσα ἱμάτια. 92.

Οὔροι. ὀροθεσία. 93.

Πεσσοί. ψῆφοι, ἐν αἷς ἔπαιζον. 94.

Φαρμάκοισι. βαφαῖς. 98.

Ἐλόχισεν ^e. εἰς λόχους κατέταξεν. 103.

Κατὰ τέλεια. τὰ ἀναλάματα καὶ τὰ συνέδρια τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ, καὶ συντελεῖν εἰς τάγμα. ibidem.

Εὐτυχτα, ἔτοιμα, ῥάδια εἰργασμένα ^f. 119.

Ἐπιφορήματα. τραγήματα. 133.

Λευκή. (Λεύκη.) πάθος τὶ περὶ ὄλον τὸ σῶμα. 138.

a καὶ βασιλικὰ] Eodem Hesychii explicatio tendit in Ἀναξυρίδι. Suidas autem et Etymologus καὶ ἄβαρα ὑποδήματα: quæ hinc propagata facile instaurabuntur. Ἄβαρα ὑποδήματα equidem non recorder. Confer Salmasium ad Lampridii Alex. Sever. c. 40.

[b Ἀβρόν] Recte Ἀβρόν membr. F. Spiritum non adposuit Stephan. Mox. αὐθάδεις scribit etiam F. sed αὐθαδεις Steph. S.]

c ὄχλου ἱππικῆ] In Suida ὄχλου ἱππικῆ: cui accedo (H. Steph. τάξις ἱππικῆ, συστροφή. S.) Vicina εὐεστῶ, εὐετηρία, etc. in MS. S. Germ. non leguntur. Quod nunc prostat, ex codice S. Remig. venit: antea εὐεστῆ. (sic Steph. et al.) εὐημερία· εὐετηρία. Dioge-

nianus (Grammaticus ætate Hadriani Imp.) vocabulo operam occasione Antiphontis Ἀμιστῶ impendisse videtur. Harpocrationem adi illa in voce et Favorini εὐεστῶ. Proximum Ἐπίδοξα liber S. Germ. non novit.

d ἀνεδίδαξεν.] Ἐδίδαξεν F. et Steph. S. e Ἐλόχισιν.] Pauci Herodoti Codd. et Suidas ἱλοχῆσι. Idem κατασίλια junctim recenset et scholiastæ nostri verbis interpretatur. Agnoscit et Hesychius in Τίλια, cujus καὶ τὸ συντίμιον τάγμα ad nostri præscriptum reformandum. Explicatur λοχίῳ κατὰ τίλια, cetera ab Herodoti mente et sententia longissime deflectunt.

[f ῥάδια εἰργασμένα.] Ῥάδιος εἰργασμένα Steph. S.]

Πρυτανῖον. Δεσμοθέσιον^a, θόλος, καὶ ἡ τοῦ σίτου θήκη. 146.

Ἐπιπλά. ἡ μὴ ἐγγαία κτήσις^b, ἀλλ' ἐπιπλόαιος. Ἐπιπλά καὶ τὰ ἐπάνω τῶν στρωμάτων. 150. 164.

Ἦθα. τόποι, ἐν οἷς ἀναστρέφονται. 156.

Πρόχυσις. τὸ ἀποσπῆσαι. 160.

Μύδρον. σιδηρὸν ἀργόν. 165.

Ἐμβολός. χάλκωμα περιτιθέμενον κατὰ πρῶραν ταῖς ναυσίν. 166.

Ἐναγίζειν. τὰς χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ δύειν τοῖς κατοικομένοις, ἢ τὸ διὰ πυρὸς δαπανᾶν.^c 167.

Ἡβηδόν. μετὰ ἰσχύος^d, μετὰ ἀκολασίας. 172.

Ἀντίζοον. τὸ ἐναντιούμενον. 174.

Ταρσοὶ καλάμων. τρασιά^e, ἐν ἧ ἐξήραινον τὴν πλίνθον. 179.

Φάσος. τρύφος, κλάσμα, ἀκρωτήριον. 180.

Αἶμασιά. τὸ ἐκ χαλίκων ἀποδομημένον ἀνευ πηλοῦ τείχιον, ὃ νῦν ἐρμακίας καλοῦσιν^f. *ibidem*.

^a Δεσμοθέσιον.] Eum in modum schedæ: in Suida (et apud Steph.) Δεσμοθέσιον, ubi L. Küsterus pronuntiat, hoc nihil ad rem; cui consentio. Scholiastes docere voluit, nunquam in Prytaneo legum et plebiscitorum tabulas asservari solitas. Multa ill. Spanhemius in Diatriba de Vesta et Prytan. p. 697. ed. Græv. Nihil tamen accommodatius verbis Plutarchi Sympos. VII. p. 714. c. *ἔσπευ, οἶμαι, καὶ τὰ ἐνθάδε πρυτανῖον καὶ δεσμοθέσιον*.

^b ἐγγαία κτήσις.] Vulgo erat ἡ μὴ βεβαία κτήσις. Suidæ ἔγγυος, quod Küsterus rectissime explicuit, MS. accedit. Bona sunt mobilia. Commode Isæus de Agn. Heredit. p. 88. *κατί-λιντι ἱππῶλα, πρίβατα, κριὰς, οἶον, ἐπώρεα*. Ultima Scholii ex Goldasti aliiæ sunt libris.

[^c Postrema ἡ ἐν διὰ, etc. non novi Steph. S.]

^d μετὰ ἰσχύος.] Suidæ in Ἡβηδόν, ἀντὶ τοῦ μετ' αἰσχύνης, hinc vitiose traductum. Utrumque nihil ad Herodotum. Meliora dabit Cl. L. Bos. Observ. cap. 6. Quod (apud Steph. et sequaces) adhærebat ἰσχυρὸν, in Cod. S. Germ. recte desideratur; alienum enim. Ὀρχηδόν· Ἡβηδόν alibi sese offeret.

^e τρασιά.] Optime sic MS. S. Remig. Ceteri, Suidas, Corinthus, *τρασιά*. Mendam et Scholiastæ errorem Cl. Salmasius detexit ad Solin. pag. 869. *Τρασιά* craticium textum erat, super quo ficus et casei siccabantur, ut apud Hesychium in Voc.

^f ὃ νῦν ἐρμακίας καλοῦσιν.] Voluit ἔρμακας. Hesychius, *Ἐρμακας, αἱ ὕψαλα πίτται, ἡ αἶμασιαι*: quibus gemina, ut docti viri monuerunt, Critici in Nicandri Ther. v. 150.—(Totam glossam ignorat Steph. Postrema verba ὃ νῦν, etc. desunt F.)

Λαῦραι. ῥύμαι, ἄμφοδοι. 180.

Ἐλυτρον. σπέπη^a, θήκη, δέρμα. 185.

Συμφήσας. συντρέψας. 189.

Καταγωγή. πάνδοκεϊον. 181.

Σχοινοτενές. μακρὸν, ὀρθόν. 189. 199.

Ψῆνες. κωνοπέϊα τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις^b γινόμενα. 193.

Ἀλεξομένους. ἀμυνομένους. 211.

Σαγάρεις. πελέκεις, τὰ ἐκ χειρὸς ὄπλα. 215.

Ἀρδεις. φαρέτρας, βέλη. *ibidem*.

Φάλαρα. τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα. 215.

Ἱστορ. Β'.

Κρυζημάτων. τῶν γοερῶν ἀποφθεγμάτων. II. 2.

Γεωπεῖναι. οἱ γῆς πεινῶντες καὶ ἀποροῦμενοι. 6.

Ἀπίσας. ἱκανάσας^c. 7.

Μυχοί. αἱ καταδύσεις, τὰ ἔνδον, λιμένες^d, κοιλότητες, τὰ ἔσχατα, ἔσω. 11.

Ἐπικειστώτη. μετρία, εὐγνώμων, καλῶς ἔχουσα. 22.

Βυσσός. βυθός. 28.

Χοιράδες. πέτραι λεῖαι ἐν θαλάσῃ. 29.

Εὐμαρέη. ἀπόπατος. 35.

Πεσσόμενα. ὀπτώμενα. 37.

^a Ἐλυτρον. σπέπη.] Absurde Suidas: fauc., ἀπώσας; in excerptis S. Germ. et Σπίση παρ' Ἡροδότῃ θήκη, δέρμα. Prætervidit τὸ Ἐλυτρον, cui explicando ista erant admota. Probior. Hesychius in Ἐλυτρον. Confer Th. Gatakerum ad Antonin. lib. IX. 3. p. 266.—[Vocem θήκη non habet Steph. S.]

^b ἐν τοῖς ὀλύνθοις.] Addunt Λίξιος (ab H. Steph. et aliis) editæ τοῖς ἄρσις, quæ duo Cod. S. Germ., Suidas et Hesychius non adjungunt. d τὰ ἔνδον, λιμένες.] In schedis hæc disjungebantur ita, ac si et Μυχοί et Λιμίς exponerentur. Junxi artius, ut Hesychius et Grammaticorum alii necunt. Juvandus Suidas est, cum Μυχαί παρὰ Ἡροδότῃ, καταδύσεις τὰ ἔνδον.—

^c Ἀπίσας, ἱκανάσας.] Mira in prioris scriptura adparet discordia. Ἀπώσας καταδύσεις. S.)

Cod. S. Remig., ἀπίσας; habet Mont.

Βάρις. ναῦς. ἡ λέξις σημαίνει^a καὶ τείχη καὶ πύργον, καὶ
μεγίστας οἰκίας, καὶ σφαίρας καὶ αὐλας, καὶ στοὰς με-
γάλας. 41.

῾Οσιρις. ὁ Διόνυσος λέγεται. 42.

῾Εγχερίψαι. ἐμπεισεῖν, προσπελάσαι^b. 60.

Κορύνη. ξύλον ἐπικαμπές. 63.

Πρόπολος. νεωκόρος. μετὰ τοῦ Σ^c ὁ δούλος. 64.

Μελεδανοί. φροντισταί. 65.

῾Αμφιδέας. ἀλύσεις. οἱ δὲ ψέλλια. 69.

Κρέξ. ὄρεον δυσιοανιστὸν τοῖς γαμοῦσιν. 76.

Συρμαῖζειν. καθαίρειν πόματι ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος. 77.

Λῆον. ᾧδης ὄνομα ἢ λύρας χορδή. 79.

Θύσανοι. κόρυμβοι, κροσσοί. 81.

῾Εσηθήσαντες. ὕλισαντες. 87.

Κάπτοντες^d. ἀποδεχόμενοι. 93.

῾Ριτίς^e. πλέγμα. 96.

Καινοῦν. χρήσασθαι καινῷ λόγῳ. 100.

῾Αποφορῆν. τὴν τελουμένην τιμὴν ὑπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσ-
πόταις. 109.

῾Ηλυσιν. ἔφοδον, πορείαν. 123.

Συρμαῖν^f. λάχανον σελίνῳ ἰοικὸς, ἢ βρώμα διὰ στέατος
καὶ μέλιτος. 125.

a ἡ λέξις σημαίνει, etc.] Hæc ex Cod. Passion., in quo καὶ σφαίρας. Etymologus in Βάρις edita adprobat.

b προσπελάσαι.] Liber S. Germ. πα-
ραπιλάσαι, unde inquinatum Suidæ πα-
ραπιδεύσαι in ῾Εγχερμυθεῖα. Idem
ἔγχερψαι: (ut Steph.) Codex S. Germ.
ἔγχερψαι, quæ et in Herodoto varietas.

c μετὰ τοῦ Σ, etc.] Absunt a Suida et
codice scripto, (habet autem Steph.)
neque vera perpetuo sunt. Eustathius
ad Homer. p. 642, 36. (pag. 502. ed.
Bas.) consulendus est.

d Κάπτοντες.] Corinthus Aldinus

κάπτοντες et liber S. Remig. Ubertior
Hesychii glossa: Κάπτοντες, ἀποδεχί-
μηναι, ἰσθίοντες: cujus præcedens Κάπτον,
καταπίση, fuisse olim καταπίσι videtur.
Hemsterhusii Nostri eadem divinatione
ad Comici Plut. p. 315. Hic autem
iterum simplex verbum vice ἀναδέσ-
σουσι, quomodo Euterpe.

e ῾Ριτίς.] Haud Suidas aliter in ῾Ρι-
τίς. Lexicon Goldasti, (H. Steph.)
Reg. Paris. et S. Remig. ῾Ρητίς. Om-
nes prave. Confer G. Arnaldi Ani-
madv. c. 30.

f Συρμαῖν.] Perperam Corinthus συρ-

Ἐνηετήρια· ἐνευαρχητήρια. 133.

Ποινή· ἀντέκτισις, τίσις. 134.

Βουπόρους· ὀξελούς μεγάλους^a. 135.

Ἀμυρταίου· εἰμαρτοῦ^b. 140.

Ὅχανα· ἀσπίδων πόρπακες καὶ οἱ δεσμοί. 141.

Τριφάσιοι· τριπλάσιοι καὶ τρίφωνοι. 156.

Ἀπεματάισεν· ἐματαιολόγησεν, ἐμώραεν. 162.

Ἀποτιμωτέρους· ἀτίμους. 167.

Ἀνδρόσφιγγας^c· σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρὸς καὶ σφιγγὸς ὑπὸ-
δημιουργοῦ γεγονός. 175.

Ἰστορ. Γ'.

Ἀηλικέστερον· πρεσβύτερον. III. 14.

Ἐπαίστος· φανερός. 15.

Εὐλέων· σκαλήκων. 16.

Φρενήρης· σάφρων^d. 25. 30.

Γνωσιμαχεῖν· τὸ γινῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, τὴν τε τῶν
ἐναντίων ἰσχύν. 25.

Οὐ καταπροῖζεσθαι· προῖκα ποιῆσαι, ἀτιμωρητί^e, οἷον κα-
ταφρονήσας. 36.

εἴην, Hesychius Σύρμων, λάχανόν τι σι-
λινῇ ἰσικίς, antea in Συρμαίαν verum
amplexus.

[a Rectius sic scribetur: Βουπόρους
ὀξελούς· μεγάλους. S.]

b εἰμαρτοῦ.] Quid commune huic cum
proprio Ἀμυρταίου regis nomine? Est-
ne ejus veriloquium? An reconditum
aliquid vetere fuit in scholio, quale
Ἀμυρτὸς, ἰμάσιον· Κρήσις Hesychii?—
(Forsan nil aliud est Εἰμαρτοῦ, nisi de-
pravatum ipsius Ἀμυρταίου nomen, in
ora veteris alicujus codicis olim reper-
tum. S.)

c Ἀνδρόσφιγγας,] Sedabunt fortasse
hæc fluctus, quos Hesychiana, Ἀνδροφῆ-

ται· σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς
ὑπὸ δημιουργοῦ γεγονός, cierunt: mana-
runt enim hoc fonte. In MS. S. Germ.
γιγονότος legebatur. — (De hac glossa
paullo ante nonnihil præfatus sum. S.)

d σάφρων.] Adstruit his Corinthus,
λαμβάνουσι δὲ τοῦτο Ἴωνες ἐπὶ τοῦ ἱπποκρίτου,
ut videlicet παράφρων sit, sicuti præter
Suidam voluit Etymologus. Si οὐ φρε-
νήρης, uti in Herodoto, ponatur, probe:
alioquin fallent isti Grammatici.

e ἀτιμωρητί,] Suam sibi et distinctam
sedem in Goldasti Lexico et aliis possi-
debat vocab. Ἀτιμωρητί: continuatur a
S. Germ. schedis, quas duces optavi.
Consentiunt Hesychius et Suidas. —

Παταΐκοισι. Θεοὶ οἱ Παταΐκοι Φοινικικοὶ ἐν ταῖς πρύμναις ἰδρύνενοι. 37.

Ἐπίλαμπος^a. καταφανής. 69.

Αἰγυπίων. γυπῶν. 76.

Ἀμύσσειν. ταραάσσειν^b. ἔλπουν, ζέειν. ibidem.

Φριμάξασθαι. φρυάξασθαι, φυσῆσαι. 87.

Φορμός. πλέγμα ὡς κόφινος. 98.

Διασφάγες. αἱ διεστώσαι πέτραι. 117.

Γαυλός. πλοῖον Φοινικικόν. 136.

Σκυτάλοις. ῥάβδοις. ibidem.

Γοργύρη^c. δεσμωντήριον ὑπόγειον. 145.

Διφροφορευμένους. φορεῖοις φερομένους. 146.

Βαλανάγρας. κλεῖς. 155.

Οὐ καταπρόϊζεται. προΐκτης. ἡ πρὸς, ἀντὶ τῆς παρὰ. παρὰ τὸ προΐκνῃσθαι. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ἵζεσθαι, ὅ ἐστι δωρεάν τι λαβεῖν^d, Ἀρχίλοχος. Ἐμεῦ δ' ἐκείνος οὐ καταπρόϊζεται. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς παρὰ τὸ ἴσσω φησὶ, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος. Προτείνω χεῖρα καὶ προΐσσομαι. 156.

(Uterque in voc. Καταπρόϊζεται. Stephanus nonnisi hæc pauca habet: Οὐ καταπρόϊζεσθαι· (rectius καταπρόϊζεσθαι· Jungerm.) προΐκα ποιῆσαι. S.)

^a Ἐπίλαμπος. Ex discorde ἐπίλαμπος et ἐπίλαπτος in membranis scriptura hoc effluxi. Herodotus atque ad eum adposita excusabunt audaciam. — (Ἐπίλαμπος habet Steph. S.)

^b ταραάσσειν. Verum est Jungermanni σαραάσσειν. (Sic nempe pro ταραάσσειν, quod et Steph. et cod. F. tenet, legendum videri monuerat Jungerm. in ora suæ editionis.) Hesychius Ἀμύσσειν, ζέειν, σαραάσσειν. Suidas tamen, corruptum secutus exemplar, Ἀμύσσειν, τα-

ράσσειν. Loco proximi φουσῆσαι ille πειφουσῆσαι in voc. Φριμάξασθαι.

^c Γοργύρη. Cod. S. Germ. Γοργύνη. Hinc Suidæ Γοργύνη· δεσμωντήριον ὑπόγειον. Mox tamen veriore scripturam amans. — (Recte Γοργύρη membr. F. cum Steph. S.)

^d ὅ ἐστι δωρεάν τι λαβεῖν. In scripto ὅ ἐστι δωρεάν τι tantum: defectum ex Suida et Criticis ad Comici Equit. v. 433., qui ambo eadem, explevi. Rectius hic in Archilochi fragmento Ἐμεῦ δ' ἐκείνος. Adi eruditam Valckenarii adnotationem in lib. III. Herodoti, c. 36.—(Totam hanc glossam sive scholion ignorat Steph. S.)

Ιστορ. Δ'.

Λάξιν. λῆξιν^a, μερισμὸν, κλῆρον. IV. 21.

Πλαάθας. λέγεται καὶ ἐκ τρυγὸς πλάσματα^b. κυρίως δὲ ἡ τῶν συκῶν ἐπάλληλος θείσις. 23.

^cΟργίσας. μαλάξας. 64.

^dΑνδρόγυρος. ἄνανδρος, ἐρμαφρόδιτος. 67

^eΕνάριες^d. οἱ ὀπλίται. ibidem.

Τόρμον^e. τὸ τρεῖμα καὶ τὸ ἐνέμενον εἰς αὐτό. 72.

Σῶστρα. σωτήρια, μήνυτρα, λύτρα^f. 9.

Σάχουσι. τρέβουσι. 75.

^gΑρδιν. ἀκίδα βέλους, καὶ τὰ ἐκ χειρὸς ὄπλα. 81.

Σισύρα. βαρβαρικὸς χιτάν. 109.

Εὐμάρεια. ἡσυχία καὶ ἀπόπατος^g. 113.

^hΥβρίζοντες. σκιρτῶντες. 129.

Κομιδῆ. ἡ ἀνάσσωσις, ἐπιμέλεια. 134.

ⁱἈμβολάδην. καθ' ὑπερβολήν. 181.

^a Λάξιν. λῆξιν.] Suidas, Λάξιν, μίξιν, μερισμὸν, Ἑράδοτος, ex scripto, glossarum vitioso exemplo, quale S. Germ. et Reg. Paris. Vulgatum (λῆξιν, quod dedit Steph.) bonum esse Clar. Rubnkenius Epist. Crit. II. p. 14. commonefecit. Ceterum in MS. S. Germ. hæc et proxima ad Musam tertiam referebantur, non sine lapsu.

^b καὶ ἐκ τρυγὸς πλάσματα.] L. Küsterus ad Suidæ Πλαάθαι conjicit τὰ ἐκ τρυγῶ: cui valde obstant hæc scholia, a Suida descripta. (τρυγὸς agnoscit etiam Steph.) Confer Turnebum ad Theophrastum de Odoribus, p. 27. et L. Bos Animadvers. c. 44.

^c Ὀργίσας.] Sic omnes. At ὀργάσας, μαλάξας, Hesychius, Timæus et Suidas. Editum ex Ὀργήσας nasci potuit.

^d Ἐνάριες.] Corinthus exscripsit, quod ad Herodotum confert nihil. Scythicam vocem Grammatici ex Græcorum ἰνάροις et ἰναρίζιν frustra arcessiverunt.

^e Τόρμον.] Plerique τόρμιον. In S. Germ. schedis τόρμιον, ad quarum similitudinem Suidas Τόρμιον. — τὸ τρεῖμα, καὶ τὸ ἐνέμενον εἰς αὐτό. Præscriptum habet Herodotus, et τόρμιον diversiore notione alibi, cap. 36.—(Mendosum Τόρμιον habet Jungerm. cum Steph. ubi ille in ora notavit: ἴσως Τόρμιον. IV. 72. S.)

^f λύτρα.] Membranæ S. Germ. μίτρα, absurde: verius aliæ (et Steph.) cum Suida. Sequens σάχουσι frustra quæretur Κατασάχουσι Scriptor.

^g Pro καὶ ἀπόπατος, quæ commodè dedere Wesselingii codices, est εὐκολία in ed. Steph. S.]

Οἶσπη^a. ῥυπαρῶν προβάτων ἔρια. 187.

Αἰγίς. ἦν Δίεες φοροῦσι δοράν. 189.

Ἀνθερίκων. νῦν τοὺς καυλοὺς φησι τῶν ἀσφοδέλων. εἰς δὲ εὐθραυστοι. 190.

Σχοίνου συμβολαῖς^b. οἱ ψιαθοπλόκοι, καὶ σχοῖνος ἢ ψίαθος. Περιφορητά. ἀπτά. 190.

Στρώφος^c. τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν στρόφιον, ὃ ἐστὶν ἐρεοῦν. 60.

Κυματάγη. ὑπαγωγή, αἰγιαλός. 196.

Ἱστορ. Ε'.

Φυλάξαντες. ἐπιτηρήσαντες. V. 12.

Νεοχμῶσαι. νεωστὶ κινῆσαι^d. 19.

Σπαδίξας. ἐκδείρας. σπάδιξ γὰρ, φλοιὸς ῥίζης κρινίνης· οἱ δὲ, φοῖνικος ῥάβδον. σπάδακες δὲ, καὶ οἱ κύνες. καὶ σπάδιξ, ὄργανόν τι καθαριστικόν. 25.

Φερέγγυος. βεβαιωτής. 30.

a Οἶσπη.] Ita cum Suida codex S. Germ.; in aliis Οἰούπη, οἰσίπη, οἰστίπη. Corinthus de suo adjunxit, καὶ τὸ διαχώρημα τοῦ προβάτου. Adi et Hesychii Οἰσπης et Suidam in Οἰσπηρής.—(Οἰούπη habet Steph. Dein idem ῥυπαρὰ, melius quam ῥυπαρῶν. S.)

b Σχοῖνος συμβολαῖς.] Eadem omnia Suidas et Corinthus. At frustrantur nos et circumscribunt; nihil enim istiusmodi apud Historiæ patrem. Eremitis et Ægypti monachis congruit, quibus tegetes sive ψίαθους per otium texere sollemne erat. Vide Du Cange in Lexic. Med. ad Ψιάθιον et Σχοινοπλόκιον. Hoc credo in uberiore scholio, occasione σχοίνου, c. 190. fuerat notatum: manserunt reliquæ, Herodoto nihil lucis adferentes, ut sæpissime aliæ parum prosunt.—(In ed. Steph. nil aliud est, nisi σχοίνου συμβολαῖς· οἱ ψιαθοπλόκοι: ubi ψιαθοπλόκοι corrigenda

dum monuit Eustachius, et sic edidit Jungmann. S.)

c Στρώφος.] Et hoc alienum. (nempe ex uberiore quodam scholio, quod ad IV. 60, 4. spectabat, imperite excerptum. S.) In schedis S. Germ. huic præscribatur vocabulo et sequentibus 'Ἱστορίας Δ' (conf. p. 495. not. a) quod re postulante inmutavi.

d νεωστὶ κινῆσαι.] Voluisse primum glossæ auctorem εἰσέναι opinor. Suidas vulgatum descripsit: Corinthus νεωστὶ κινῆσαι τι.

e Σπαδίξας. ἐκδείρας. etc.] Nihil horum in S. Germ. (Habet vero Steph.) Egregium scholium Cl. Salmasius illuminavit, Hesychiumque in mendoso Σπαῖ eadem voluisse bene docuit ad Solin. p. 291. Σπάδιξ Musicum instrumentum a Polluce, IV. 59. non præteritur

Παχέων. τῶν πλουσίων. 30. 77.

Ἐφεδρον. ἐπίκληρον^a. 41.

Σταθμός. στρατιωτικὴ κατάλυσις. ὁδοῦ μέτρον^b. κατάλυμα. 52.

Ἐπίστιον. ἔποικον κατάλυμα. 72.

Ἀγηλατέειν. διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπιτάττειν, ὑβρίζειν. 72.

Λῆμα. ἄξια καὶ ἀνδρεία. 72.

Κληρούχους. γεωργοὺς. 77.

Σινάμαρον. κακόςχολον. 92, 7.

Κρησφύγετον. καταφυγὴ, ὄχυρωμα. 124.

Ἱστορ. στ'.

Ἰθαγενεῖς. οἱ γνήσιοι παῖδες. VI. 53.

Πρόξενοι. οἱ προστάται πόλεων καὶ φροντισταὶ καὶ ξένους ὑποδεχόμενοι. 57.

Ἀρχαιρεσίη^c. τὸ πρὸς χάριν πολλοῖς ζῆν, καὶ τὸ ἐπιδόσεις χρημάτων ποιεῖσθαι. 58.

Ψῶσαν. θάλλουσιν. 61.

Ἐκνίζειν. ἔδακιν, ἀπὸ τῆς πάας. 62.

Οὐχ ἰκνευμένως. οὐ προσηκόντως, οὐ καθηκόντως. 65.

a ἐπίκληρον.] Quid voluerit, intenderitque Scholiastes, ex Hesychio adparet: "Ἐφιδρος, ταβλιστής, στίχους ἰνδριών, καὶ ὁ ὕψ' ἡμῶν ἐπίκληρος. Nimirum alex lusorem, victis succedaneum, aut gladiatorem, secutoremque, qui sorte victis sufficiebatur et cum victoribus comparabatur. Hoc vero quid ad Herodotum?—(Nempe V. 41, 8. Ἰφιδρος βασιλὺς dicitur designatus regni successor. S.]

b ὁδοῦ μέτρον, etc.] Venerunt ex Gollasti, (Steph.) et Codd. aliis. (Sed his absunt præcedentia verba, στρατιωτικὴ κατάλυσις.) Suidas et S. Germ. non adjungunt. Auctius etiam vicinum Ἀγηλατίην, διώκειν est: siquidem accessoria Corinthus et S. Germ. reticent.—

(Glossam Λῆμα ignorat Steph. et sequaces. S.]

c Ἀρχαιρεσίη.] Quæ subduntur, ἀρχαιρεσιάζειν ad Hesychii modum in Ἀρχαιρεσιάζειν explanant. (quem usum illius verbi Harpocratio ex Dinarcho oratore adnotavit: conf. Polyb. XXVI. 10, 6. in Fragm. apud Athen. lib. V. p. 193. x. S.) Ambitosorum artes, ut egregie ibi L. Küsterus, innuuntur, qui non vera via, sed donis et fallaciis ad honores contendunt. Suidas, quasi Herodotea hæc forent, digna suo Lexico censuit. (Ex quo sicut ex aliis multis, perspicue adparet, sua talia Suidam non aliunde nisi ex ipsis hisce Glossis Herodoteis accepisse.) Sequens Ψῶσαν Herodotus καταψῶσαι scripsit.

Γυμνοπαῖδια. ἑορτὴ ἐν Σπάρτῃ, ἐν ᾗ γυμνοὶ χοροὺς ἰστᾷσιν.
67.

Δάσθη. αἰσχύνῃ. 67.

Χορδεύων^a. τέμνων. 75.

Καταγινέων. καταλύων. 75.

Ἀρθμια. φίλια. 83.

Πολέμαρχος. ἄρχων, πρὸς ὃν κατηγγυῶντο τοὺς ξένους^b. 109.

Ἀφλαστον. τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης. 114.

Αἰωρηθέντες. μετεωρισθέντες. 116.

Ἀναιρέομενον. τὸ ἐν γαστρὶ συλλαμβανόμενον. 69.

Ἀναπαρχεύσαντες^c. ἀναχωρήσαντες. 116.

Γαῦλος. φρέατος ἀντλητῆρ. 119.

Ἐμμέλειαν. χορικὴν ὄρχησιν. 129.

Ζάκορος. νεωκόρος, ἱερεὺς. 134.

Πρόκα. εὐθύς καὶ παραχρῆμα. *ibidem*.

Ἰστορ. Ζ'.

Ἐπικάρσιον. πλάγιον, οὐκ εὐθύ. VII. 36.

Ἐλῶν. ἐλάσας. 33.

Δημιοεργοί. οἱ εἰς τὸ δημόσιον κάμνοντες. 31.

Ὀνος^d. τὸ περὶ τὰ τῶν ὑδάτων ἀγγεῖα πολύπου καὶ συστρεφόμενον. 36.

Χυτόν. χῶμα, καὶ ὁ ξεστός λίθος. 37.

Ῥηχίης^e. φραγμὸς, ἡ δεσμοὶ τῶν φραγμαμάτων. *ibidem*.

^a Χορδεύων.] Καταχορδεύων Erato. Proximum Καταγινέων, καταλύων, Suidæ haud est ignotum. Ambo verius κατάγων explicuissent. Confer Hesychii κατάγειν.

^b Πρὸς ὃν κατηγγυῶντο, etc.] Suidas eadem. At illa muneris Polemarchi exilis pars. Meliora in Lysiae Or. adv. Panceonem, et Harpocratonis Πολίμαρχος cum Valesii adnotatis.

^c Ἀναπαρχεύσαντες.] Hesychius ἀναπαρχήσαντες, nullo nisi levi in scriptura discrimine: hinc tamen illa ad id Lexicon accessio.

^d Ὀνος. τὸ περὶ, etc.] Illis ipsis verbis Suidas et Hesychius, quanquam hic καὶ συστρεφόμενον ὡς κύαμος, sine ullo ad Herodotum emolumento.

^e Ῥηχίης.] Apud Suidam Ῥαχίης, φραγμὸς ἢ δίσμαι τῶν φραγμαμάτων. Codices Goldast. (Steph.) S. Remig. et Reg. φραγμοῦ ἢ δίσμαι τῶν φρ. Amplexus sum quod in S. Germ. Interpretamentum insulsum est, ῤῆχος, cui suus mox locus, illustrans. Ineptit et Scholiastes Passion., cui lib. II. 11. Ῥηχίης, ἀύχμεις, ξηρότης.

Σαυρωτῆρ. ξυστόν, δόρυ^a, ἢ στύραξ, ὃν ἔνιοι καλοῦσι οὐ-
ρίαχον. 41.

Κυρβασίας. τιάρας. 64.

Ζειρά^b, μίτρα, ταινία, διάδημα, ἱμάτιον, ζώνη, πορφυροῦν
ἔνδυμα. 69. 75.

Κέρκουρος. νεῶς εἶδος. 97.

Ἰστία^c. δειῖπνα. 135.

Ῥῆχος. φραγμός. 142.

Ὀρχηδόν. ἡβηδόν. 144.

Καλλιερεῖσθαι. ἐπὶ τοῦ θύειν ἔντομα λέγεται. 134. 167.

Τέμπεια. τὰ στενὰ τῶν ὄρων, καὶ οἱ σύνδεσμοι τῶν τοιῶν. 173.

Ναυλόχιον^d. λιμένα ἢ εὐδίαν. 189.

Ἱστορ. Η'.

Ταρσοὺς. ταρσὸς κυρίως τῶν ὀρνίθων ἢ πτέρωσις, ἀφ' οὗ καὶ
ὁ τῶν κωπῶν ὅμοιος σχηματισμός. VIII. 12.

Ἐπαμησάμενος. ἀνακινήσας. 24.

Ἰακχάζουσιν. λέγουσι, φλυαροῦσι. 65.

Ἱστορ. Θ'.

Εἰρήν^f. παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐν τῇ πρώτῃ ἐνιαυτῇ ὁ παῖς ῥα-

^a ξυστόν, δόρυ.] Membranæ S. Germ.
^b ξυστόν δόρυ. Ceteri cum Suida ad edi-
tum belle conspirant.

^c Ζειρά.] Olim ex Gold. Εἰρα. Ve-
rissime libri alii; in eo plerique pravi,
quod hæc tres in portiones divulserint,
ac si Ζειρά, Ζώνη et Ταινία exponendæ
forent. Recte S. Germ. connectit vo-
cabula, τὴν Ζειράν duntaxat explicantia.
Liquida res est ex Etymologo in Ζειρά
et Hesychio, ubi erudite Cl. Jo. Al-
berti. Suidas tamen Ζώνη. πορφυροῦ
ἱμάτιον. Ἡρόδοτος, sed deceptus.—(Jun-
germ. cum Steph. Εἰρή. (non Εἰρα)
μίτρα, Ζώνη: nil amplius: ubi perspecte
Jungerm. monuit, Ζειρά scriptum opor-
tuisse ex Herodot. VII. 69. et 75. S.]

^c Ἰστία. δειῖπνα.] Omnes magno con-
sensu. Herodoti MSS. δ; σφιας, ξίδια

προβίμνοι, ἰστία. h. e. δειῖπνι. Boni
viri ex verbo nomen substantivum pro-
cuderunt.

^d Ναυλόχιον.] Hoc adscripserunt ad
Herodoti ναυλοχόντις. Suidas invenit
ναύλοχος, in quo παρὰ δι' Ἡρόδοτον λιμὴν
ἢ εὐδία fuit et esse debet.

^e Ἰακχάζουσιν.] Quod additur φλυα-
ροῦσι, est in Gold. (Steph.) Reg. Paris.
et S. Remig. Suidas φυλάττουσι. Mem-
brana S. Germ. φυλλολογῶσι. Hinc
Hesychianum Ἰακχάζει. φυλλολογῶ,
καταβαῖ. Quæ omnia, ut Ἰακχάζειν
cognoscatur, incertissimum dimittunt,
sicuti suo loco admonitum, lectorem.

^f Εἰρήν.] Ex libro IX. nihil in S.
Germ., ne ipsum quidem notabile hoc,
quod in aliis (et in ed. Steph.) obvium
negligere non debui, scholium. Πρῶ-

βιδας καλεῖται, τῷ δευτέρῳ προκομιζόμενος, τῷ τρίτῳ μι-
κιζόμενος, τῷ τετάρτῳ πρόπαις, τῷ πέμπτῳ παῖς, τῷ
ἕκτῳ μελείρη. Ἐφηβεύει δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ καῖς ἀπὸ ἐτῶν
ιδ' μέχρι καὶ κ'. Βαρυτόνως δὲ (τὸ Steph. et Jung.)
μελείρη, ὥσπερ πυθμὴν, ἀπύθμην· αὐχλὴν, ὑψαύχην.

Ἀκανθοπλήξ. ὁ πλησσομένος^a.

Ἀβιος^b. ὁ πολύβιος. ὡς ἄξυλος, ὁ πολύξυλος.

Ἐρμῖς. ὁ κλινόπους.

posui Ἰστορίας Θ', arbitratu ad lib. IX.
85. adplicandum videri. Infantem au-
tem subrumum Ῥωβίδα Spartanorum
fuisse dialecto, et secundi anni προκομι-
ζόμενον, an alibi reperiatur, dubito. Si
liceret, (et quidni liceat, immo cum
plausu accipiat?) προμικιζόμενος et
μικιζόμενος ex Dorico μικκός, h. e. μι-
κρός, malle; quomodo πρόπαις et παῖς,
quarti quintique anni puelli. Μελείρη,
verius μελλίρη erit. Plutarchus Ly-
curg. pag. 50. d. Εἰρίνας δὲ καλοῦσι,
τοὺς ἴτες ἥδη διύτιοντες ἐκ παιδὸν γιγνόμενους.
Μελλίρεινας δὲ, τῶν παιδῶν τοὺς περιβυτά-
τους. Quæ his longe meliora sentio.
Küsteri ad Suidam eadem sententia.

a Ἀκανθοπλήξ. πλησσομένος.] His quo-
que et sequentibus S. German. codex
caret; nec divino, ubi sedem habuerint.
Γινάφος lib. I. 92. de Scholiastæ senten-
tia ἀκανθὰ, ἵλασσα ἰμάτια. An in ube-
riore supplicii ejus descriptione inser-
tum ἀκανθοπλήξ olim? an ad Ulyssem
spectat, fabula Sophoclis Ἀκανθοπλήγα
celebratum? Ex Eustathii MS., citato
a J. Jac. Wetstenio ad S. Lucæ Evang.
cap. XIII. 9., Σοφοκλῆς ἐν Ἀγαθοπλήγῃ
prave: dederat Ἀκανθοπλήγι: plenius
Σοφοκλῆς Ὀδυσσεὺς Ἀκανθοπλήγι semel
iterumque apud Hesychium. Hoc cer-
tum, cetera in conjecturis. — (Ἀκανθό-
πληξ penacutè in membr. F. scribitur. S.)

b Ἀβιος.] Haud scio, adscriptum-ne
fuerit libro IV. 46., ubi de Scytharum
natione et moribus. Ad Scythas enim
Homeri Iliad. N. 6. Ἀβίους adplicabant
et varie interpretabantur, uti Nicolaus
Damascenus in Stobæi Serm. V. p. 70.,
cui Harpocratonem in Ἀβίος jungit. —
(Conf. Villosioni Adnot. ad Apollonii
Lexicon Homeric. Quæ vero Harpo-
craton habet: ἈΒΙΟΣ. τὸν Ἀβίον Ἀντιφῶν
ἀντὶ τοῦ πολὺν βίον κατακτείνου ἴσταξιν. ὥ-
στε Ὅμηρος ἄξυλον ἔλην λίγι τὴν πολὺ-
λον: eadem (ut supra vidimus) in
membr. nostra F. verbotenus descripta
leguntur, nisi quod ibi ommissa est Auc-
torum mentio. Cæterum quod apud
Hesychium scribitur, Ἀβιος· πολούσιος,
ὡς Ἀντιφῶν ἐν Ἀληθείᾳ, immerito videtur
Henr. Valesius suspectam vocem πολύ-
σιος habuisse, πολύβιος legendum cen-
sens. Perapte sane vox πολούσιος expri-
mit notionem quam isti ἄβιος Antiphon
subjecerat: nisi fortasse utrumque vo-
cabulum adposuerat Lexicographus,
πολύβιος, πολούσιος: ut posterius explica-
ret quo sensu πολύβιος diceretur. De-
nique videndum, ne Glossa ista, quæ
inter Herodoteas legitur, ducta sit ex
uberiore quodam scholio, quod ad verba
τοῦ βίου εὐ πεπονται I. 20; 20. olim spec-
taret.